

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Christa Johnson
19

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

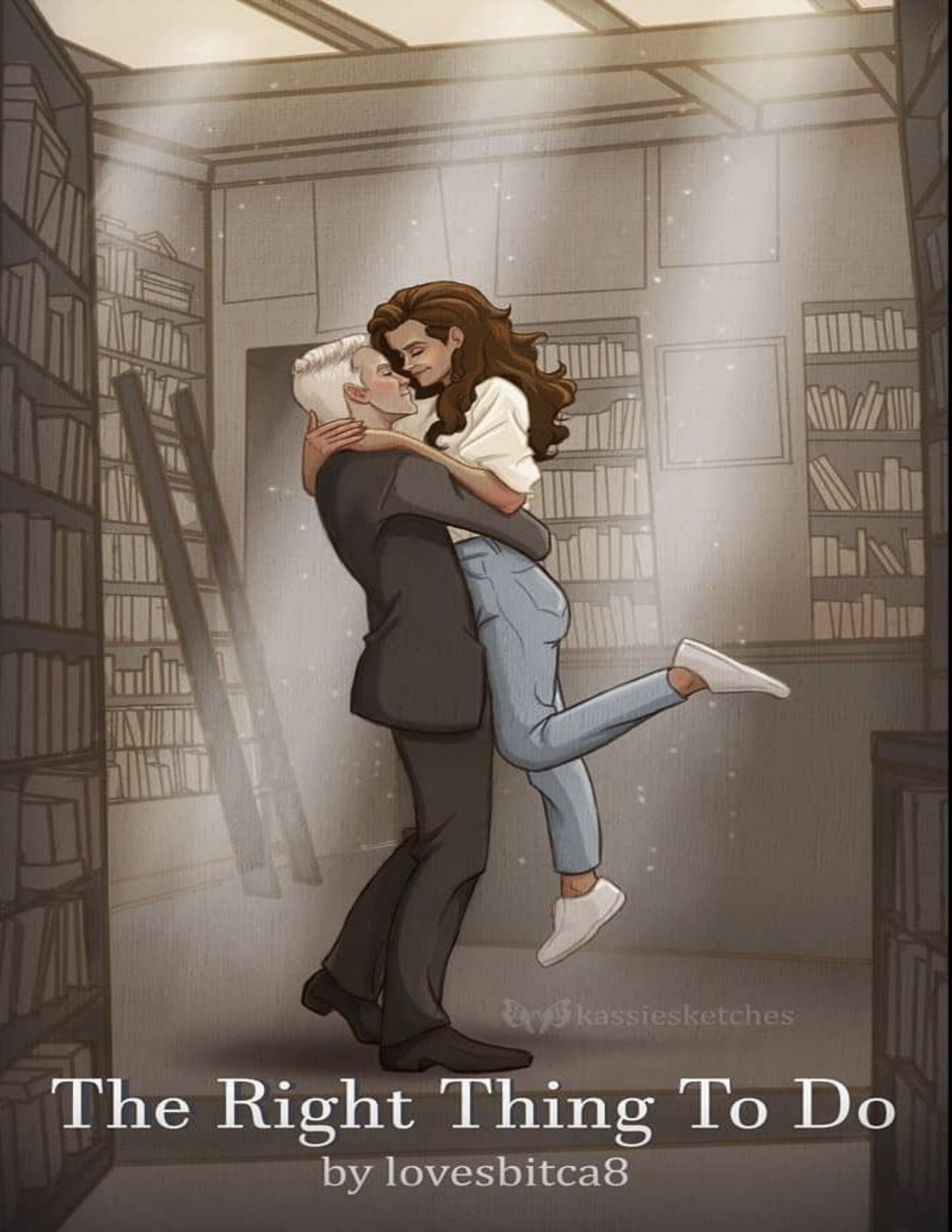
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

kassiesketches

The Right Thing To Do

by lovesbitca8

Yapılması Gereken Doğru Şey

İlk olarak

<http://archiveofourown.org/works/11472648>

adresindeki [Archive of Our Own](#)'da yayınlanmıştır.

Değerlendirme:

[Açık](#)

Arşiv Uyarısı:

[Arşiv Uyarıları Geçerli Değil](#) .

Kategori:

[F/M](#)

Fandom:

[Harry Potter - J. K. Rowling](#)

İlişki:

[Hermione Granger/Draco Malfoy](#) .

Karakter:

[Hermione Granger](#), [Draco Malfoy](#), [Harry Potter](#), [Ginny Weasley](#), [Narcissa Black Malfoy](#), [Lucius Malfoy](#), [Ron Weasley](#) .

Ek Etiketler:

[Angst](#), [Karşılıksız](#), [Nihai Romantizm](#), [Çözülmemiş Cinsel Gerilim](#), [Post-Canon](#), [HP: EWE](#), [Yavaş Yanma](#), [Şantaj](#), [ÖzlemCinsel İçerik](#), , , [Cinsel Kölelikten Kısa Bahisler](#), [İş ArkadaşlarıAşık Aptallar](#), [Gizli Duygular](#)

Seri:

[Haklar ve Yanlışlar](#) 1. Bölüm

Koleksiyonlar:

[Potansiyel readinglist1717](#), [Draco ve Hermioneacciotollerances iyi](#) , [en en favori uzunlar](#), [remy the rat approved](#), [Oku](#), [Okuduğum Dramione ve sevdiğim hikayeleri](#), [Önerilen](#), [başyapıtların son derece öznel koleksiyonu](#), [Godtier Dramione](#), [Valerie için Draco Fic'leri](#),

[Her şeyi hak eden HP fikleri](#), [Gooddamn Dramione](#), [hp](#), [sonsuz](#), [okuduğum dramioneFavourites2021](#), [dramione çünkü kadar zihinsel olarak dengesizim](#), [o kadar çok tekrar okudum sağlıklı hale geliyor](#), [fikleritüm zamanların favorilerilarin](#), [hayatta olmamın nedeni - DRAMIONE Fics](#), [orangee'nin tüm zamanfavorileri](#), [Dramione](#), [Mutlak Favoriler](#), [yeniden üzereBunları 15446 kez okumak](#), [The High Ground](#), [Draimone Fics](#), [Bitmiş Dramione](#), [Favoriler](#), [mutlak favoriler](#), [bunları okudumDramione](#), [Takıntılı Olduğum](#), [Tanrı Katmanı Dramione](#), kesinlikle [harika eserler](#), [iyileri](#), [Dramione](#), [denemek için fanfic](#), [harry potter en hatırlayacağımHarry PotterEnrikas şeylerRuhumu Vereceğim Kitaplarevreni beni incitiyornihai dramione yeniden okumaları](#), [olanlar](#), , , , [Tekrar Okumak İçin](#), [dramione](#), [IAAlreadyReadThisStuff](#), [Citrine Favorileri EVER](#), [faves dhr. <3](#), [Tamamlanmış DramioneÇıldırıldığım Dramione Fikleri](#), [Uğruna](#), [favorileri□](#), [Lions_Among_Men](#), [hikayeleri dramione \(okuyun\)](#), [Peak!Dramione](#), [Okuduğum Dramione Fikleri](#), [Hermione'nin Gizli Zulası](#), ['lardramione tanrısal dramione fikleri \(ve oneshot\)](#), [BrillLiANT Hermione Fikleri](#)

İstatistikler:

Yayınlandı: 2017-07-11 Tamamlandı: 2018-04-13 Bölümler: 36/36
Kelimeler: 174911

Yapılması Gereken Doğru Şey

tarafından [LovesBitca8](#)

Özet

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Notlar

İlk hikayem! Umarım hepiniz

beğenirsiniz. Hak ihlali söz konusu

değildir.

Bölüm 1

Bölüm Notları

2021 GÜNCELLEME:

Haklar ve Yanlışlar evrenindeki ilk kurguya ve benim ilk kurguma hoş geldiniz. □ Umarım beğenirsiniz ve eğer beğenirseniz, bu evrendeki diğer iki kurguya da göz atmayı unutmayın: All the Wrong Things (Draco'nun The Right Thing To Do'ya eşlik eden eseri) ve The Auction (Voldemort'un kazandığı bu zaman çizgisinin karanlık bir AU'su).

Bu konuda çok fazla soru ve yorum alıyorum, bu yüzden "Gizli Duygular" etiketine dikkat etmeniz için bir uyarı. Bu, bu kurgudaki önemli bir kinaye, bu yüzden size göre değilse, endişelenmeyin.

Diğer tarafta görüşürüz. ♥

Hermione şimdi ayakkabı seçiminden pişmanlık duyuyordu. Ginny'nin deyimiyle "mantıklı topuklular" seçmişti. "Makul" sadece onu devirecek kadar yüksek olmadıkları anlamına geliyordu. Ve çirkin oldukları anlamına geliyordu. Bunu, ayakkabılarının Bakanlık'ın yeraltı salonlarının bayat ve tozlu zeminiyle mükemmel bir uyum sağladığını fark ettiğinde anladı.

"Hermione."

Ayakkabılarından başını kaldırdığında Harry'nin ona doğru

yürüdüğünü gördü. "Harry. Nasıl geçti? Onlar - Sence --?"

"Bunu söylemek zor." Saçlarını alnından uzaklaştırdı ve koridordan aşağıya, geldiği meşe kapılara baktı. "Belli ki ellerinde çok fazla kanıt var. Beşinci yıl ve Umbridge hakkında pek çok soru sordular ama ben onlara - hakkında - detayları vermeye çalıştım."

Harry kekeleydi ve Hermione onun gözlerini kaçırışını izledi.

ondan. Sadece bir buçuk yıl olmuştu, bu yüzden onun tereddütlerini anlıyordu.

"Malfoy Malikanesi," diye bitirdi onun yerine.

"Evet." Harry yutkundu ve Hermione onun sahilde Dobby'yi kucağına alışını dün gibi hatırladı. "Ama fazla bir şey söylememe izin vermediler," diye devam etti. "Dumbledore'un öldüğü geceyle ilgili tanıklığımı aldılar -" Harry tekrar göz kırptı, neredeyse bir seğirme olduğunu fark etti, "-ama *onu* daha fazla dahil etmek için değiştirmeye çalıştım. Bana izin vermediler. Zaten 'dosyada' olduğunu söylediler."

Hermione başıyla onayladı ve onun arkasından çift kapıya baktı. Kalp atışlarını kulaklarında hissedebiliyordu.

"O ," dedi Harry.

Hermione gözlerini Harry'nin yeşil gözlerine dikti. Harry'ninkiler onunkileri delip geçti, bir şey arıyordu.

"Doğru. Yani, tabii ki öyle. Bu onun ." Nefesini tuttu. "Onların işini

kolaylaştırdığını sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani.... çok fazla mücadele ediyor gibi görünmüyor. Neredeyse sıkılmış görünüyor."

Hermione başını sallayarak Harry'nin arkasındaki kapılara baktı.

"Ve o görünüyor..." Harry kendini durdurdu. "Sanırım göreceksin."

Hermione kulaklarının yeniden çarptığını hissetti. Görecekti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, ne de

Ron'la birlikte Sırlar Odası'na doğru yola çıkmışlardı ama o aptal bir kızdı.

"Dışarı çıktığında seni bekliyor olacağım."

Hermione tekrar Harry'ye baktı. "Ah, Harry, hayır. Yeterince şey yaptın. Yukarı çıkman gerektiğini biliyorum."

"Emin misin?" Ve işte yine bir şey arıyordu.

"Evet, kesinlikle." Yüzüne bir gülümseme yapıştırdı ve onun kolunu sıktı. "İşim bittiğinde gelip seni yukarıda bulacağım. Belki öğle yemeğine gidebiliriz?"

"Bu harika olur." Ona gülümsedi.

Harry döndü ve asansörlere doğru uzun bir yürüyüşe başladı. Hermione arkasından, "Harry!" diye seslendi. Harry ona döndü. "Teşekkür ederim," dedi. "Biliyorum... tereddüt ediyordun -"

"Hayır, sen haklıydın Hermione," dedi. "Yapılacak en doğru şey bu." Döndü ve devam etti.

Hermione onun koridorda geri çekilen ayak seslerini dinledi. Eskiden spor ayakkabılarının çıkardığından farklı bir yankı. Hermione bu değişikliği düşünerek gülümsedi. Ejderha derisi elbise ayakkabılarının bazı durumlarda, örneğin bir Wizengamot duruşmasında giyilmesi , ama Harry'nin bunları ve diğer daha süslü ayakkabıları giderek daha sık giydiğini görüyordu. Rita Skeeter'ın makalelerinde Harry'yi çok ustaca ve özlü bir şekilde adlandırdığı gibi, Yaşayan-ve-Ölen-ve-Yine-Yaşayan-Çocuk'tan bu beklenebilirdi. Halkın karşısına çıkması için gelen talepler artıyordu ve şöhreti azalmak yana artıyordu. Galalara katılıyor, geçmiş Yoldaşlık üyeleri için anma törenleri düzenliyor, ailelerini kaybetmiş çocuklar için yetimhaneler açıyordu. Hermione'nin de kendi payına düşen galalar ve halka açık etkinlikler vardı, ama ondan sadece Harry katılabilirse, bazen de Ron üçlüyü tamamlayabilirse katılması isteniyordu, ki Ron'un İrlandalılar için Quidditch oynadığı şu günlerde bu daha da

Meşe kapı açıldı. Küçük, yuvarlak bir adam dışarı fırladı. O olabilirdi

Eğer ona gülümsemiyor olsaydı, Umbridge'i hatırlatırdı. Bir duruşma sırasında yapılacak garip bir şey.

"Bayan Hermione Granger?" Gözleri Hermione Granger'a önce boş koridorda etrafına bakınarak küçük bir gösteri yaptı. "Bayan Granger, sizi bekliyorlar."

Hermione başını salladı, cüppesini düzeltti ve kapıya doğru son derece mantıklı yürüyüşüne başladı. Saçlarını endişeyle kulaklarının arkasına itti, hiç yapmadığı bir şeydi bu. Bu yüzden saçlarını kulaklarının üzerinden geriye doğru çekti. Ufak tefek adamın yanına vardığında adam ona gülümsedi ve son on sekiz ay içinde çağrıldığı farklı duruşmalarda en az dört kez duyduğu konuşmaya başladı. *Sanıkla temas yok. Asaya el konulması. Asasız büyü hapis cezasına tabidir.* Gözleri adamın omzunun üzerinden, açık tuttuğu kapının yanından geçti ama bu açıdan görebildiği tek şey sıra sıra dizilmiş mor cüppelerdi. Asasını adama uzattı ve adam da ona içeri kadar eşlik etti.

O zamandan beri birkaç kez Wizengamot zindanlarında bulunmuş olmasına rağmen, geçen yıl Bakanlığa girdiklerinden beri beklediği Ruh Emicilerin soğuşunu hissetmemek onu hâlâ şaşırtıyordu. Ruh Emiciler Voldemort'un düşüşünden sonra görevlerinden alınmışlardı. Hayır, farklı türde bir soğuk hissetti.

Girişi yuvarladı ve on beş metre sağında olduğunu bildiği kafese doğru bakmamak için elinden geleni yaptı. Küçük platforma çıktı ve ellerini önündeki parmaklığın üzerine koydu.

"Adınızı söyleyin." Mor denizin içinde bir yerlerden bir ses yükseldi.

"Hermione Jean Granger." Sağında bir hareket duymaktan çok hissetti. Bu o idi. Morlar içindeki gri saçlı kişiye odaklandı.

"Hermione Jean Granger. Kendi özgür iradenizle buradasınız. Sanığı savunmak için çağırılmadınız. Bu doğru mu?"

Nefesi boğazında düğümlendi. "Evet. Bu doğru."

Mor renkten başka bir ses: "Draco Lucius Malfoy'un cezasının belirlenmesinde Wizengamot'a yardımcı olacağını umduğunuz bilgileri sunmak için buradasınız. Bu doğru mu?"

"Evet." Sesi öncekinden daha yumuşaktı. Yakında nefes almaya başlaması gerekecekti, diye düşündü.

"Lütfen devam edin Bayan Granger."

Nefes alıp korkuluklara tutunarak, alıştırma yaptığı hikâyenin içinden akıp gitmesine izin verdi.

"30 Mart 1998'de Harry Potter, Ronald Weasley ve ben Snatcher'lar tarafından yakalanıp Malfoy Malikanesi'ne götürüldük. Yakalanmadan hemen önce, yüzünün tanınmaz hale gelmesi umuduyla Harry Potter'a bir Stinging Jinx yapabildim. Ron Weasley ya da benim üzerimde hiçbir büyü yoktu.

"Bizi Lucius ve Narcissa Malfoy'a götürdüler." Hermione'nin elleri rayların üzerinde sıkılaştı. "Voldemort'la temasa geçmeden önce Harry Potter'ın ellerinde olduğundan emin olmak istediler." Küçük bir nefes alma sesi duydu, şüphesiz adını hâlâ yüksek sesle söylemeyen mor cüppeli birinden geliyordu. "Bayan Malfoy, Harry Potter'ın okul arkadaşı olan oğlunu teşhis etmesi için çağırdı. Draco Malfoy olumlu bir teşhis yapmayı reddetti, böylece bize kaçmak için zaman kazandırdı. Eğer Harry Potter'ı teşhis etseydi, inanıyorum ki Voldemort çağrılacak ve Harry Potter o gece ölecek, böylece İkinci Büyücülük Savaşı sona erecekti. Draco Malfoy Harry Potter'ı teşhis etmemeyi seçerek hepimizi kurtardı."

Geniş odanın üzerine bir sessizlik çöktü. Hermione devam edip etmemesi gerektiğini düşündü.

"Bayan Granger," diye seslendi ikinci sırada oturan kızıl saçlı bir kadın. "Draco Malfoy'un Bay Potter'ı teşhis etmemeyi *tercih ettiğini* söylüyorsunuz. Bu konuda ne gibi gerekçeleriniz var?"

Hermione devam etmeden önce kaşlarını çattı. "Dediğim gibi, o

Harry Potter ile birlikte sunuldu ve onu teşhis edemediğini söyledi -"

"Bay Potter'a İğneli Uğursuzluk yerleştirmediniz mi?" Kızıl saçlı onun sözünü kesti. "Onu tanımlanamaz hale getirmek için mi?"

Hermione yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordu. "Malfoy altı yıldan uzun süredir tanıdığı okul arkadaşı Harry Potter'ı teşhis edemese bile, o kişinin arkadaşlarının Ronald Weasley ve Hermione Granger olduğunu görebiliyordu. İkimizi de kesin olarak teşhis edemedi."

"Bay Malfoy'un sizi ve Bay Weasley'i teşhis edebileceğini düşünüyor musunuz?" Ön tarafta oturan kırmızı saçlı bir adam sordu.

"Evet. Biz de altı yıl boyunca onunla aynı okula gittik." Hermione verdiği cevabın biraz abartılı olabileceğini düşündü....

"Hogwarts'ta Bay Malfoy'la bir ilişkiniz oldu mu?" Kızıl saçlı.

Muhtemelen hiç de ima olmayan bu ima karşısında yanakları yandı. "Sınıf arkadaşıydık." diye cevap verdi.

"Arkadaş mıydınız?" Kızıl saçlı dürttü. "Hayır."

"Aslında," diye devam etti kızıl saçlı, "kan durumunuz nedeniyle okulda size biraz düşmanca davranmıyor muydu?"

Hermione neredeyse homurdanacaktı, ama bunun duruma yardımcı olmayacağını tahmin etti. "'Biraz,' sanırım. Ama bu tür bir durumda okul bahçesindeki zorbalığın incelenmesi gerektiğini pek sanmıyorum."

"Sizce ne incelenmeli Bayan Granger?" Dördüncü sıradan sarışın bir kadın sordu. Hermione'ye Molly Weasley'i hatırlatan bir sıcaklıkla gülümsedi.

"Bence karakteri incelenmeli. Annesi Narcissa'nın

Malfoy, bir yıl önce 'Hogwarts Savaşı'ndaki yardımları' nedeniyle affedildi. Sanırım az önce onun yardımının gerekli olduğu bir anı sundum. Sanırım size onun davranışlarının bir Ölüm Yiyen'e değil, bir evlada ve bir çocuğa ait olduğunu gösteren başka alıntılar ve anlar da verebilirim. Bence Bay Malfoy'un suçları silinmeli ve tamamen affedilmelidir."

Ve cümlenin sonundaki o son noktayla birlikte, tribünlerden gelen homurtular, köşeden gelen öfkeli bir soluk ve sağında bir kıkırdama duydu. Bu biliyordu. duymuştu. O anda kendini durduramadı. Ona baktı.

Solgundu. Alışılmadık derecede solgundu. Saçları kesilmemişti ve eğer düşünürse, savaş sırasında saçları uzundu ve kulaklarının arkasında kıvrılıyordu. Şimdi ensesine kadar uzuyordu, dağınıktı ve her zamankinden daha az sarı renkteydi. Gözleri onunkileri delip geçti. Kafesin parmaklıklarına . Kafesteki sanıklar için sandalye ya da tabure yoktu ama o, kendisinden önceki pek çokları gibi ayakta durup parmaklıklara tutunmak yerine, bacak bacak üstüne atıp kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. Eğlendirilmeyi bekliyordu. Ve kadın onu eğlendirmişti. Kalbi daha hızlı atmaya başladı ve yanakları ısındı.

"Bayan Granger." Hermione yeniden sarışın Molly Weasley'ye odaklandı. "Yıllarca süren önyargılardan ve sizin deyiminizle 'okul bahçesindeki zorbalıklardan' sonra. Teyzesi tarafından evinin salonunda işkence gördükten sonra, onun karakteri adına konuşmak için en uygun kişinin siz olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

Hermione ona bakan yüzlere baktı, biri hariç. Kızıl saçlı kendini beğenmiş bir sırıtiş takınmıştı.

"Haklısın," dedi Hermione. "Bu özellikler beni nitelendirmiyor. Beni niteleyen şey insan olmam ve bağışlanmaya açık olmam. Ben Hermione Granger', savaş kahramanı, çağımızın en parlak cadısı ve Altın Üçlünün üçte biri. Ve sadece bu gerçekler bile benim niteliklerimin sorgulanmasını engellemelidir, tıpkı Harry Potter'ın niteliklerinin sorgulanmadığını varsaydığım gibi."

Oda hareketsiz kaldı. Hayatında hiç bu kadar kibirli olmamıştı.

fark etti ama tansiyonu yükseliyordu.

"Ve Hermione Granger olarak, kan saflığı olan bir evde yetişmiş, anne babası, ailesi ve arkadaşları Karanlık Lord'u destekleyen ve hayatı her gün tehdit altında olan 17 yaşındaki bir büyücünün eylemlerinin mazur görülmesini talep ediyorum." Hermione kendini durdurmaya çalıştı ama başaramadı. "Draco Malfoy Albus Dumbledore'u öldürmedi. O kimseyi öldürmedi. O yüzden neden bir katil ve Karanlık Lord'un sadık bir destekçisiymiş gibi tüm Wizengamot'ta yargılandığını anlamıyorum. Sırf adı Malfoy diye savaşın günahlarını onun omuzlarına yükleyemezsiniz."

Kızıl saçlı dudaklarını büzdü ve başka tarafa baktı. Sarışın Molly Weasley yere doğru utangaç bir gülümseme attı. Öndeki kır saçlı adam ayağa kalktı.

"Bayan Granger," dedi, "bugün geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizin ve diğerlerinin ifadesini inceleyeceğiz." Nazik bakışları vardı, ama Hermione yine de misafirliğini fazla uzatmış gibi hissediyordu.

"Wizengamot'un onurlu üyelerine konuşmama izin verdikleri için teşekkür ederim." Hermione önündeki parmaklıkları bıraktı ve on dakika sonra ilk kez parmaklarına kan gitmesine izin verdi. Ayrılmak için döndüğünde kendini tutamadı. Tekrar ona baktı.

Hafifçe eğlenen sırtışı gitmişti. Ona ters ters bakıyordu. Onu ayakkabısının altında bulduğu bir kurtçukmuş gibi inceliyordu. Sanki az önce onun hayatını kurtarmaya çalışmamıştı. Hermione nefesini tuttu ve kan ter içinde odadan çıkmaya devam etti.

Kapı muhafızını geçip asansörlere doğru ilerlerken ve asasını geri vermesi için arkasından seslenen muhafızı duymazdan gelirken, gülünç topukları taşlara çarpıyordu.

Bölüm 2

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Şimdiye kadar okuduğunuz için teşekkürler!

Hermione nefes almadan masasına kadar geri döndü. En azından öyle hissetti. Beyninin mantıklı kısmı -tüm beyni- tüm bu süre boyunca nefes alıyor olması gerektiğini biliyordu ama Seviye 4'e ulaştığında nefesi kesilmişti.

Birkaç dakika masasında oturup kanının yavaşlamasını bekledi ve ancak o zaman asasını aşağıda unuttuğunu fark etti. Gözlerini kapadı ve şakaklarına bastırdı. Ne kadar aptalca.

"Granger."

Hermione şakaklarını serbest bıraktığında iş arkadaşı Aiden O'Connor'ın odasının köşesinde durmuş muz yediğini gördü. Ne iğrenç bir şeydi.

"Bu sabah Wizengamot şeyini yaptın, değil mi?" Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Nasıl geçti? Öpücüğü aldı mı?" Ona gülümsedi.

Gözlerini ona dikti. "Aslında Aiden, onun adına tanıklık etmek için gönüllü oldum."

Muz ağzının yarısında durdu. Çenesi bir an için gevşedi. "Bu doğru mu? Özür dilerim. İkinizin iyi geçinemediğini sanıyordum."

Aiden Hogwarts'ta ondan bir yıl gerideydi. O da Gryffindor'daydı, bu yüzden yıllar boyunca Malfoy'un ve kendisinin etkileşimlerini bu fikri destekleyecek kadar gördüğünü varsaydı.

". Sadece - yapılacak doğru şey buydu. Her hata Azkaban'da ömür boyu hapis cezasını hak etmez."

Aiden'ın kaşları kalktı ve ağzının kenarları aşağı doğru döndü. Bunun "Meh!" anlamına geldiğini varsaydı. Haklısın!" anlamına geldiğini düşündü ama emin olamadı çünkü muz kokusu onu içine çekiyordu.

"Çok yüce gönüllü. Ama sanırım 'Altın Kız'dan da bu beklenir." Ona sırtıttı ve uzaklaşmaya başladı. "Mathilda bu öğleden sonra Galler usulü yeşil yumurtayla ilgili notları istiyor, eğer yapabilirsen."

"Elbette. Teşekkür ederim, Aiden." Hermione kaşlarını çatarak onun gidişini izledi.

Onun "Altın Kız" ve "Altın Üçlü" terimlerinden nefret ettiğini biliyordu ve bu yüzden bu terimleri bu kadar sık kullanıyordu. İki ay önce Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Kontrolü Dairesi'nde mülakata girdiğinde, özgeçmişini sahte bir isimle sunmuştu. Mathilda Grimblehawk, Hermione Granger'ın ofisine girdiğini görünce çayını masasındaki tüm kâğıtların üzerinde gezdirdi ve Hermione'ye onun için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Hermione, sırf bir savaş kahramanı olduğu için kendisine ayrıcalıklı muamele yapılmaması konusunda ısrar etti ve giriş seviyesinde bir pozisyondan başlayıp Bakanlık'ta yükselmek konusunda ısrar etti. Asıl hedefi Ev-Elflerinin Yer Değiştirme Ofisi olmasına rağmen, Bakanlığın Canavar bölümüne atanmıştı. Hermione bölümler arasında ilerlemeye ve merdiveni şöhretine göre değil, yalnızca liyakat ve yeteneklerine göre çıkmaya kararlıydı.

Ron bunun tam tersini yapmış, Prophet için yazdığı makalelerde statüsüyle hava atmıştı. Hogwarts Savaşı'ndan yaklaşık bir ay sonra Rita Skeeter ona

Bundan sonra ne yapmak istediğini sordu ve onu kabul edecek en iyi takımda Quidditch oynamak istediğini söyleyince haftalarca teklif yağdı. Neredeyse bir yıldır İrlanda'da değildi ve sadece ayda bir ya da daha fazla ziyarete geliyordu. Çıktığı kızlardan hiçbirini eve getirmemişti ama Hermione onları birlikte resmedilirken görmüştü. Elbette Molly Weasley tüm bunları görmezden geliyor, Hermione'nin İrlanda ziyareti için Arthur ve ona katılması konusunda ısrar ediyordu. Bir yıl önce, Hermione "sekizinci yılı" için Hogwarts'a dönerken ve Ron da İrlanda'ya giderken, ona bu süreyi ayrı geçirmeleri ve seçeneklerini açık tutmaları gerektiğini söylemişti. *O kadar* da açık demek istememişti.

Harry ortada bir yere düşmüştü. Şöhrete ve Rita Skeeter'ın araştırıcı makalelerine yabancı değildi, büyücülük dünyasının merkezi olarak neredeyse rahattı. N.E.W.T. sınavlarına girmemiş olmasına rağmen, geçen yaz Seherbaz olarak bir pozisyonu memnuniyetle kabul etmişti. Onu kurtaran tek şey, spot ışıklarıyla pek ilgilenmeyen Ginny'ydi. Hermione ve Ginny, Hogwarts'taki son yıllarında aynı yatakhaneyi paylaştıktan sonra yakınlaşmışlardı, çünkü Hermione okula geri dönen tek Gryffindor "sekizinci yıl" kızıydı. Molly, Ginny'nin mezuniyetinden sonra Ginny ve Harry'nin birlikte yaşamalarını yasakladıktan sonra bir daire kiralamışlardı. Ginny genellikle akşamları ve geceleri Harry'lerde kalıyordu, ama Hermione onu yeterince sık görebiliyordu.

Hermione saate baktı. Öğleye çeyrek kalmıştı. Asasını alması gerekiyordu ama öğle yemeği için dağılan Wizengamot'tan herhangi biriyle tesadüfen karşılaşmak istemiyordu. Ya da daha kötüsü, öğle yemeği molası için hareket ettirilen mahkûmla karşılaşmak istemiyordu.

Hermione mahkeme salonundan çıkarken onun küçümseyen bakışlarını hatırlayınca ürperdi. Hiçbir şeyin değişmediği doğrudu, kendine hatırlatmak zorundaydı. Neden ona başka türlü baksın ki?

Ginny ona Hermione'nin Hayırseverlik Davası adını takmıştı, ama Hermione Ginny'nin bundan daha akıllı olduğunu biliyordu. Bu konuyu zorlamamakla çok nazik davranmıştı, ama Harry'nin bu sabah ona dikkatli davranmasından, Ginny'nin ona bir şey söylediğini tahmin etti.

"Demek Draco Malfoy'a karşı bir zaafın var," Ginny geçen gün ona.

Hogwarts'taki yurt odalarında bahar. Ginny omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Ona karşı bir zaafım yok," dedi Hermione kızarak.

"İyi," dedi Ginny. "Ona karşı zayıflatıcı bir aşkın var."

"Ginny!" Hermione kitabını kapatıp kızıla doğru döndü. "Bu son derece... uygunsuz ve yanlış."

Ginny ona dik dik baktı. "Dinle Granger," dedi Ginny, onun en sevdiği cümleydi bu. "Bildğim şu. Bugünkü Gelecek Postası'nda iki önemli makale vardı. Biri kardeşim ve onun Bulgarlara karşı kazandığı zaferle ilgili, Ron'la bir sarışının maç sonrası kutlamadaki çok *bilgilendirici* bir resmiyle birlikte, diğeri de Draco Malfoy'un duruşma gününün ayarlanmasıyla ilgili. Bilin bakalım hangi makaleyi beş kez okudunuz?"

Hermione muzaffer bir edayla sırtıttı. "Ginny, neden Ron ve yeni kız arkadaşı hakkında bir şeyler okumak *isteyeyim* ki? *Ya da* Ron ve Quidditch hakkında? Kulağa hiçbir şey yapmak istemediğim iki konu gibi geliyor."

"Ama Malfoy'un duruşması ve suçlamaları hakkında her şeyi bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Bence... Yani Quidditch'ten ve sarışın ahmaklardan daha ilginç olduğu kesin."

Ginny hâlâ inanmıyormuş gibi gülümsedi. "Tamam. ."

O akşam konuyu kapatmıştı ama ne zaman fırsat bulsa Malfoy'dan söz ediyordu. Sabahları Hermione'nin kahvaltı tabağına Peygamber kupürleri bırakırdı. Ne zaman gruplar Malfoy ailesini tartışsa şeytanın avukatlığını yapardı. Koridorlardaki sessiz dedikodulara asla katılmazdı ve Hermione daha fazla dayanamayacak gibi görüldüğünde her zaman alay etmeyi bırakırdı.

Geçen Nisan ayında bir gece, sayvanlı perde kapalıyken ve diğerkızların sesleri uykuya dalmışken Hermione, Ginny'nin sesini duydu

ona fısıldamak.

"Hayırseverlik Davası üzerinde ne zamandır çalışıyorsun, Hermione?"

Hermione'nin sesi boğazında düğümlendi ama yine de cevap verebildi: "Üçüncü yıldan beri."

Bir sessizlik oldu. Sonra Ginny'nin uyumak için arkasını döndüğünü duydu. Ona bunun bir şey olmadığını ve onun için endişelenmesine gerek olmadığını fısıldamak istemişti. Ginny'nin arkasını dönmesini ve cevabını bilmediği her soruyu ona sormasını istemişti. Ama bundan da öte, Ginny'nin bu konuyu kapatmasını ve bir daha asla konuşmamasını istemişti.

Mathilda'nın topuklarının yere çarparken çıkardığı ses Hermione'yi odasına geri getirdi. Mathilda'nın mantıklı topuklara ihtiyacı yoktu. Çirkin topuklularla çok rahat yürüyebilirdi. Mathilda yanından geçip gitmeden önce Hermione'nin meşgul görünmek için iki saniyesi vardı.

"Hermione! Şimdiye kadar yorucu bir gün müydü?"

Hermione döndüğünde Mathilda'nın tepesinde yükseldiğini ve ona parlak bir gülümseme verdiğini gördü.

"Kesinlikle, evet." Hermione gülümsedi.

Mathilda başıyla onayladı. "Bir daha öğle yemeğini atlama. Molalarınızı zamanı geldiğinde verdiğinizden emin olun."

"Teşekkür ederim, evet. Ve bu notları saat üçe kadar Common Welsh Green yumurtasının üzerine bırakacağım."

"Oh, gün sonuna kadar iyi." Havayı salladı ve gülümseyerek gitmek için döndü.

Hermione masasına geri döndü. Kalemni mürekkepledi ve geçen hafta Knockturn Alley'de bulunan yumurtayla ilgili notlarını bitirmeye başladı. Raporu çağırmak için asasına uzandı ve hâlâ bir şeyler yazdığını hatırlayınca ofladı.

aşağıya inmesi gerekiyordu.

Dördüncü kat asansörlerinde Harry'yle karşılaştı. Endişesi tavan yaptı. Harry onun katına hiç .

"İşte buradasın," dedi. "Sorun

nedir?" Kadın sordu.

"Yok bir şey," dedi şaşırılmış bir halde. "Seninle öğle yemeğinde buluşacağımı sanıyordum?"

Hermione şimdi hatırladı. "Ah, evet. Özür dilerim, unutmuşum. Aslında yapmam gereken bir iş var. Yarın gidebilir miyiz?"

"Yarın cumartesi."

Hermione gözlerini kapadı ve şakaklarına bastırdı. "Doğru ya. Özür dilerim."

"Yapman gereken ne gibi bir iş var?" Harry sordu. Hermione tereddüt etti.

"Ben... asamı aşağıda unutmuşum." Dudaklarını büzdü ve başka tarafa baktı.

"Ah," dedi Harry. "Bu senin için oldukça tuhaf." Güldü.

"Biliyorum. Çok utandım."

"Ben de seninle

geleceğim."

"Harry, bütün öğle yemeğini benimle Bakanlık'ta koşturarak geçirmek zorunda değilsin."

Harry omuz silkti ve asansörü çağırdı. "Başka ne yapabilirim ki? Ayrıca, kafe de yolumuzun üstünde!" Ona ıslıl ıslıl gülümsedi. "Sonunda hakkında övgüler yağdırdığım kruvasanları deneyebilirsin."

Hermione gülümsedi ve onu asansöre kadar takip etti. İş hakkında sohbet ettiler.

Hermione kendini Harry için Merlin'e teşekkür ederken buldu. Elbette bunu son sekiz yıl boyunca pek çok kez yapmıştı, ama asansör, kendileriyle aynı asansörü paylaşan Harry Potter'a açıkça bakan diğer bölümlerden büyücüler ve cadılarla dolarken, etrafındaki dünya üzerindeki etkisinden tamamen habersiz, sadece onunla konuşmaya devam etti.

Harry koridorda ilerleyerek, bir saat önce uçarak geldiği Meşe kapıya doğru ilerledi. Elinde asası olan yuvarlak adamla konuşmak için kapıyı çalmaktan utanıyordu, ama Harry bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü onun için çaldı. Hermione iç çekti.

Adam başını dışarı çıkardı. "Oh Bayan Granger! Ben de seni arıyordum!"

"Ee, evet üzgünüm biraz acelem vardı --"

"Asan bende!"

"Evet, biliyorum. Onu senden almak için buradayım."

"Harika!" diye ciyakladı. Kapıdan içeri adımını attı ve arkasından bir aralıkla kapanmasına izin verdi. Hermione Wizengamot'un mırıltılarını ve hayatının geri kalanında tanıyacağı tembel bir ses tonunu duyabiliyordu.

Kadının imzalaması için bir form hazırlayarak asasını kendisine bırakmasını sağladı. İmzaladıktan sonra asasını cüppesinin cebinden çıkardı. Kendini yeniden tamamlanmış hissetti.

"İyi günler" ve "bunu iyi sakla!" gibi şeyler söylüyordu ama Hermione onun arkasında başlayan yaygarayı dinliyordu. Sesler yükseliyor ve tartışıyorlardı. Gri saçlı adamın barış için bağırduğına benzeyen bir ses. Kapı yuvarlak adamın arkasında tıkırdayarak kapandı ve sessizlik oldu. Hermione kapılara baktı, açılmalarını diliyordu.

"Hazır mısın?" Harry'nin sesi onu şoke etti. Onu unutmuştu. "Evet,

kesinlikle," diye mırıldandı. "Öğle yemeği?"

Tam asansörler gelirken uzun koridorda yürümek için döndüler.

Hermione yirmi metre öteden bile Narcissa Malfoy'un uzun, beyaz formunu tanıyabiliyordu. Asansörden kısa kesik ritimlerle çıkarken ayakkabıları tıkırdıyordu. Cüppesi tertemiz ve beyazdı, vücudunu mükemmel bir şekilde örtüyordu. Sanki kötü bir koku almış gibi yüzünde beliren tuhaf ifade, son savaştan bu yana yerini basit bir kibre bırakmıştı. Özgür bir kadının mükemmel bir resmi gibi görünüyordu.

Yaklaştıklarında Harry elini uzatarak, "Bayan Malfoy," dedi. "İyi günler."

"Bay Potter." Sesi bal gibiydi, ama daha da şaşırtıcı olan, sanki eski arkadaşlarmış gibi ona gülümsemesiydi. Hermione, Harry'nin geçen yaz kendi duruşmasında konuştuğunu ve suçlamaların aklanmasına yardımcı olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. "Bugün ifade verdiğini duydum. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Aslında," dedi Harry. Saçlarını düzeltti. "Hermione önceki ifadelerimi detaylandırmam için beni gerçekten ikna etti. Bugün de ifade verdi." Harry yüzünü ona döndü, ama Narcissa Malfoy mavi gözlerini ona çevirdiğinde Hermione olduğu yerde donup kaldı. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

"Bayan Granger." Narcissa elini uzattı. "Neredeyse sizi tanıyamayacaktım." Hermione nedenini anlayamadı. Hiç değişmemişti. "Bugün konuştuğunuz için size çok teşekkür ederim."

Hermione'nin kolu kendiliğinden hareket etti ve birden Narcissa Malfoy'la el ele tutuştu.

"Hiç de değil Bayan Malfoy. Yapılması gereken doğru şey buydu," dedi. "Savaş sırasında çok cesurdu."

Narcissa'nın gözleri yüzünde gezindi ve Hermione o anda soğukkanlılık girişiminde başarısız olduğunu anladı. Narcissa Malfoy biliyordu. Bu Legilimency değildi. Ama o biliyordu. Narcissa onun elini bıraktı.

"Evet, tüm aile için zor bir dönemdi." İcini çekti ve kapılara doğru baktı. "Bugün Draco'yla öğle yemeği yememe izin veriyorlar. Bize katılmanı teklif ederdim ama eminim buna izin vermezler."

Hermione'nin tansiyonu Harry, Draco ve Narcissa Malfoy'la öğle yemeği yiyeceği düşüncesiyle fırladı. Dördü ne konuşacaktı ki?

Harry araya girdi. "Elbette. Sizi görmek güzeldi Bayan Malfoy."

"Siz de Bay Potter. Ve Bayan Granger," dedi Narcissa, gözlerini ona çevirip yüzünde yine bir şeyler ararken. "İrtibatı koparmayın."

Hermione'nin dili cevap veremeyecek kadar kuruydu, bu yüzden sadece gülümsedi ve başını salladı. Haberleşelim mi?

Narcissa'nın süzülerek uzaklaşmasını izledi. Harry onunla asansörlere kadar yürümesi için kolundan çekiştirmek zorunda kaldı. Kendini sisli hissediyordu.

"Savaşta çok cesurdu' mu?" Harry ona bir kaşını kaldırdı. Harry onun yanaklarındaki gülümsemeyi görebiliyordu.

"Kapa çeneni." Hermione kızardı ve Harry güldü.

Bölüm 3

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

"DRACO MALFOY: ÖZGÜR BİR ADAM"
tarafından Rita Skeeter

Bir Ölüm Yiyen kendini nasıl affettirebilir? İkinci Büyücülük Savaşı'nın ardından Draco Malfoy'a tam da bu soru soruldu. Bir yılı aşkın bir süre Azkaban'da, yakalanan diğer Ölüm Yiyenler gibi yargılanmayı bekledikten sonra, Draco Malfoy'un duruşması geçtiğimiz 25 Ağustos Çarşamba günü başladı ve iki gün sonra sona erdi.

Serbest bırakılma koşullarının ne olduğu bilinmiyor. Ev hapsinde mi tutulacak? Diğer Ölüm Yiyenler hakkında Wizengamot'a değerli bilgiler vermek zorunda mıydı? Ailesinin mal varlığına savaş tazminatı olarak el konuldu mu?

Bu muhabirle çalışmaya devam edin, yakında her şeyi öğreneceksiniz.

Hermione gözlerini devirdi ve tostunu ısırdı. Bir an önce makalenin başını gözden geçirmişti ve şimdi yeniden okuyordu. "Harry Potter ve savaş kahramanı Hermione Granger onun lehine tanıklık ediyor," gibi şeylerin üzerine atlamıştı.

Yazarı göz önüne alındığında makalenin ne kadar gerçekçi olduğuna oldukça şaşırmıştı. Draco'nun seçtikleri fotoğrafın duruşma sonrasına ait olduğunu tahmin etti, çünkü saçları yıkanmıştı. Sanki bir fotoğraf çekimi için durmuş gibiydi.

Normalde Draco Malfoy'la ilgili herhangi bir fotoğraf ya da makale sabahları tavanına yapıştırdı ama Ginny genellikle hafta sonları oldukça geç uyurdu. Holyhead Harpies'in ikinci kadrosuna alınmıştı ve Pazartesi'den Cuma'ya kadar sabahları erken saatlerde antrenman yapıyordu, bu yüzden fırsat buldukça dinleniyordu.

Hermione duruşmadan bir gün sonra haber çıkmasını hiç beklemiyordu, bu yüzden çantasına koymak için Elçi'yi aldığı anda, birkaç değerli dakikasını taramakla geçirdi. Hermione saate baktı. Diagon Yolu'ndaki küçük, şirin bir dükkân olan Cornerstone Kitabevi'ndeki hafta sonu işine neredeyse geç kalmak üzereydi. Cumartesi ve Pazar günleri sabah ondan akşam altıya kadar çalışıyordu; bu, Harry, Ron ve Ginny'nin pek anlamadığı, hayatının bir parçasıydı.

"Neden hafta sonları çalışmak istiyorsun?" Ron, Temmuz ayında Harry'nin doğum günü için ziyarete geldiğinde sormuştu. "Ne zaman uyuyacaksın ya da sosyal bir hayatın olacak?"

"Hepimizin öğleden sonra ikiye kadar uyuması gerekmiyor Ronald," diye cevap verdi.

Ayrıca, Hermione Hogwarts'tan mezun olduktan kısa bir süre sonra hiç sosyal hayatı *olmadığını* fark etti. Ginny'yle yaşadığı ilk aylar tıpkı yurtlar gibiydi, ama Harry'nin onlara katıldığı zamanlarda yavaş yavaş kendini yerinde hissetmiyordu. Bir Weasley'nin yerine bir başkasını koyamayacağını fark etti. Kendisini her zaman Ron ve Harry'nin dinamiklerinin dışında hissetmişti ama gerekli olduğunu, istendiğini biliyordu. Ginny ve Harry'nin ilişkisinde Hermione'nin gerekli olmadığı zamanlar her zaman olacaktı.

Haziran ayının ortalarında, artık Cumartesi geceleri yapacak ödevi kalmadığı için hafta sonları kendisini meşgul edecek birkaç işe başvurmuştu. Cornerstone Books'un sahibi Morty, onunla "Altın Kız" yerine normal bir insan gibi mülakat yaptı, bu yüzden onu hemen sevdi.

Hermione gazeteyi katladı, ceketini aldı ve kapıdan çıkıp yerel görünme noktasına doğru yola koyuldu. Dükkân durgunken, ki genelde öyleydi, yeniden okuyabilirdi.

Her Cumartesi yaptığı gibi, tam 9:25'te Florean Fortescue'nun yanında, Diagon Yolu'nda göründü. Her cumartesi olduğu gibi sağ tarafında bir ampul yandı. Bir ses "Bayan Granger! Buraya gelin! Bu hafta sonu ne yapıyorsunuz?" diye seslendi.

Hermione dönüp gülümsedi ve ilk ay boyunca cevap verdi, "Ah, gerçekten hiçbir şey. Sadece çalışıyorum ve okuyorum" yanıtının ertesi hafta sonu yapılacak bir görüşmeye değer olduğunu düşünmüştü. Ağustos ayında cevap vermeyi bırakmış ve sadece dönüp gülümsemişti. Şimdi ise dönmedi bile.

Tanıdık dükkânların önünden geçti ve Diagon Yolu ile Horizont Yolu'nun köşesine geldi. Morty'nin önceki akşam yerleştirdiği büyüler serbest bıraktı ve dükkânı açtı. Küçük bir dükkândı ama binlerce kitap tıka basa doluydu. Flourish and Blotts kadar kalabalık değildi ama Hermione sessizliği seviyordu. İlk müşteriler gelmeden önce yarım saatlik bir düzenleme, defter tutma ve ayıklama işi vardı.

Hermione tezgâhın üzerindeki *Peygamber'i* açtı ve aşağıdaki dolaptan dükkânın mali defterini çıkarmaya başladı. Avustralya'dan gelen en son mektubu gazetenin yanına koydu, "mektup arkadaşı" Monica Wilkins'e bugün yanıt vermek niyetindeydi. Umarım Avustralya'yı ziyaret etmeyi ne kadar çok istediğini araya sıkıştırabilirdi ve belki onları çok zorlamadan görebilirdi.

Hermione makaleyi birkaç kez tarayarak daha fazla bilgi aradı. Çoktan serbest bırakılmış mıydı? Narcissa'yla birlikte Malikâne'de mi kalacaktı? Lucius'tan haber var mıydı?

Malfoylar ve suçlanan diğer Ölüm Yiyenler geçen yaz, Son Savaş'tan yaklaşık bir ay sonra toplanmıştı. Bakanlık ayağa kalkar kalkmaz ve Kingsley Bakan olarak atandıktan sonra av başlamıştı. Şüphelenilen tüm Ölüm Yiyenler yargılanmayı beklemek üzere Azkaban'a atılmıştı. Harry, Ron ve Hermione geçen yaz Wizengamot'a bir hafta boyunca ifade vermiş, zanlıların kimliklerinin belirlenmesine ve en tehlikeli olanlara göre sıralanmasına yardımcı olmuşlardı. Harry, Narcissa Malfoy'un masumiyetine ve Hogwarts Savaşı sırasında ona yardım ettiğine dair kanıt sağlayabileceği için derhal yargılanması için mücadele etmişti. Hermione, Harry'nin Narcissa Malfoy'un

Güvenlik tuhaftı ama bir Malfoy'u kurtarmak için yeri göğü birbirine katmanın ne kadar tuhaf olduğu konusunda yorum yapamayacağını tahmin ediyordu.

Ne yazık ki, Malfoy ailesine karşı kin besleyen Wizengamot üyeleri Narcissa Malfoy'un salıverilmesini bir yenilgi olarak görmeye karar verdiler ve Lucius Malfoy'u hemen mahkemeye çıkardılar. Yirmi yıla mahkûm edilmişti ama cezasının yarıya indirilmesi için pazarlık yapmaya başlamıştı bile. Öte yandan Draco, ceza olarak bir yıldan uzun bir süredir yargılanmayı bekliyordu. Wizengamot'un birçoğu Dumbledore'un Baş Büyücü olduğu dönemde onunla yakın çalışmıştı ve Draco'nun yaptıklarından sorumlu tutulması gerektiğini düşünüyordu.

Saat onu beş geçe ön kapı ilk müşteri için açıldığında Hermione yerinden sıçradı. Dükkân sabah boyunca sessiz kaldı, ta ki Ginny'nin bir kasırğa gibi Cornerstone'a girdiği öğlen saatlerine kadar.

"Biliyor musun, her sabah senin için yazılar bırakıyorum," diye bağırdı kapı aralığından, elleri kalçalarında. Hermione bu ses karşısında irkildi.

"Evet?" Hermione normal bir ses tonuyla, "Evet," dedi.

Ginny ses tonunun ne kadar uygunsuz olduğunu fark etmiş olmalıydı, çünkü etrafına bakındı ve ana sahanlığa çıkan iki basamağı koşarak çıktı. Ellerini Hermione'nin önündeki tezgâhın üzerine koydu.

"Her sabah senin için makaleler bırakıyorum. *İlginç* makaleler. Ve bugün son birkaç ayın *en ilginç* makalesi ben uyanana kadar ortadan kaybolmuş oluyor."

Hermione gülümsedi ve kâğıdı Ginny'ye fırlattı.

"Oh, ben zaten gördüm!" Kâğıdı Hermione'ye doğru itti. "Harry'lerde her şeyi duydum."

"Özür dilerim, Ginny." Hermione mali defteri yerine koydu. "Çoktan okumuş olabileceğini düşünmüştüm."

"Eğer onu görseydim, uyandığında başının üstünde tavanda asılı olurdu. Çünkü ben böyle bir arkadaşım."

Hermione güldü. Ginny aslında kızgın olmadığı zamanlarda bile ateşli kızıl rolünü oynamayı severdi. Harry bu anları birbirinden ayırmakta zorlanıyordu.

"Evet, sen mükemmel bir arkadaşsın, Ginny."

"Ve çok iyi bir arkadaş olduğum için, gazetede yazmayanları size söylemek için buraya koştum."

Hermione'nin elleri postaları karıştırmayı bıraktı. Ginny'nin yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Evet?" Hermione söyledi. Çok hareketsizdi.

"Harry bu sabah bir Floo çağrısı aldı." Ginny gülümsedi ve sesini alçalttı. "Malfoy iki hafta içinde Bakanlık'ta çalışmaya başlayacak."

Hermione'nin gözleri büyüdü. Ginny'ye doğru adım attı ve kulak misafiri olan müşteriler olup olmadığını görmek için sol taraftaki yığınlara baktı.

"Ne olarak? Hangi departman?"

"Muhbir olarak. Seherbaz Departmanı'nda."

"Bir muhbir mi?" Hermione'nin kaşları saçlarının hizasına gelmişti. "Yani--?"

"Bu herkesin bildiği bir şey değil, Granger," dedi Ginny. "Ama görünüşe göre bu onun fikriymiş." Ginny tezgâhın üzerindeki kâseden bir nane şekeri aldı ve açmaya başladı. "Dün öğle yemeğine gitmeden hemen önce Draco söz istedi ve Seherbaz Departmanı'nın kalan Ölüm Yiyenleri yakalamasına ve karanlık nesnelerin, gizli geçitlerin, tüm bunların yerini bulmasına yardım etmede 'önemli' olabileceğini iddia ederek şartlı tahliye edilmesini önerdi."

Hermione ona öylece baktı. Ginny de sırtarak

karşılık verdi. "Başardın, Hermione."

Hermione doğruldu.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi. "Görünüşe göre davasını gayet iyi müzakere etmiş -"

"Evet, ama sen beyaz tek boynuzlu atının üzerinde geldikten *sonra*. 'Altın Kız' dinlenmeli!" Ginny, kendisine bir çift kıvılcık saçlı ikizi hatırlatan bir gösteriyle yumruğunu tezgâha vurdu.

Hermione gözlerini devirdi ve raflardan çekip tezgâhın arkasında dosyalaması için birkaç ayrılmış istek fişi aldı. Girişin solundaki raflardan oluşan küçük oyuna yöneldi ve Ginny de onu takip etti.

"Yani," dedi Ginny. "Dünkü duruşmanın nasıl geçtiğini bana anlatmadın. Sence sana bir teşekkür kartı gönderecek mi yoksa bizzat uğrayacak mı?"

"İkisi de değil, eminim." Hermione alt raftan bir kitap çekip kollarının arasına aldı. "Beni gördüğüne hiç sevinmedi."

"Seni tekrar görmek zor olmalı, eminim." Ginny şarkı söyledi. Hermione bundan sonra ne olacağını biliyordu. "Ne de olsa seni en son gördüğünde... bilirsin işte..."

Ginny hep bu oyunu oynardı. Draco hakkında konuşurken Hermione'nin onu düzeltbilmesi ya da boşlukları doldurabilmesi için cümlelerinin kaybolmasına izin verirdi. Bu onun bilgi edinme yoluydu.

"Beni en son muhtemelen Son Savaş'ta görmüştü, Ginny," dedi Hermione. Arkasındaki yığınlara ulaşmak için Ginny'nin etrafında bir daire çizdi.

"Ah, doğru, doğru," dedi Ginny. "Ama ondan önce... bilirsiniz...."

"İhtiyaç Odası savaşını mı kastediyorsun?" Hermione ona sırtıttı, onun oyununu oynamıyordu.

"Elbette. Ama ben yaptığınız son anlamlı konuşmadan bahsediyorum. O da..."

"Ah o anlamlı konuşma. Quidditch sahasındaki ikinci yılımda bana Çamurkan dediğini kastediyor olmalısın," dedi Hermione tarafsız bir yüz ifadesiyle. Kitaplığın merdivenini çağırdı.

"Evet, o zaman ne kadar duygusal olsa da, eminim ondan sonra anlamlı konuşmalar olmuştur, mesela..."

"Üçüncü sınıfta onu tokatladığım zaman

mı?" "Doğru, sonra...?"

"Rita Skeeter'ın yayınlaması için Harry ve benim hakkımda yalanlar yaydığı zaman mı?"

"Ön sevişme." Ginny elini sallayarak uzaklaştı. Hermione kıkırdadı ve en üst rafa çıkmak için merdiveni tırmanmaya başladı. Ginny devam etti, "Biraz sonra, belki altıncı yılda yaptığınız o anlamlı konuşmadan bahsediyorum. Ne zamandı o?"

"Kaybolan bir dolabın nasıl tamir edileceği hakkında yaptığımız konuşmayı kastediyor olmalısın, değil mi?" Hermione ikinci basamaktan ona gülümsedi. Ginny kaşlarını çatarak ona baktı. "Anlamlı bir konuşma yapmadık, Gin."

"O zaman belki de ben bunu... bilirsiniz..." ile karıştırıyorum.

"Ölüm Yiyenler'in kaleye girmesine izin verdiği zaman mı?" Hermione dükkânda yalnız olduklarından tam olarak emin olmadığını ve bu oyunu oynarken sesini en düşük seviyede tutması gerektiğini fark etti. Başını eğdiğinde Ginny'nin yüzünü buruşturarak ona baktığını gördü.

"Merlin, Granger. Onu *neden* seviyorsun?" Ginny bir an için oynamayı bıraktı ve başını salladı. "L" harfi Hermione'nin kanını dondurdu. Ginny devam etti, "Pekala, belki de bana anlattığın o hikayeyi hatırlamaya çalışıyorum... bilirsin işte..."

"Peki bu hangi hikâye Ginny?" Hermione en üst rafa uzandı ve kitabın olması gereken yeri boş buldu. Kaşlarını çattı.

"Şu hikaye... bir bakalım... yaptığınız son gizli toplantı?"

Hermione güldü. "Ah, *gizli* toplantı. Elbette." Hermione kitabın aşağıdaki rafa yanlış yerleştirilip yerleştirilmediğini görmek için bir basamak aşağı indi.

Ginny yerden, "Bilirsin işte, arasında geçen pek çok ateşli geceden biri," dedi.

"Bunların hiçbirisi aklıma gelmiyor, gerçekten. Daha açık konuşabilir misin, Gin?"

"Belki de seni en son öptüğü zamanı düşünüyorum? Ne zamandı o?"

Kitap orada da yanlış yere konmamıştı. Dünkü defterde de yoktu, o yüzden hâlâ dükkânda olduğunu biliyordu. Hermione ellerini kalçalarına koydu ve satırları aradı. Belki gri bir sırtı vardır diye düşündü.

"Oh, beni en son öptüğü zaman. O anıyı canlandırmama izin ver. Lütfen bekleyin." Hermione cevap verdi, gözleri yığınlardan ayrılmıyordu.

"Yoksa seni *ilk* öptüğü zaman mıydı? Belki de benim düşündüğüm hikaye budur..."

Hermione aşağıya, Ginny'ye baktı. Yüzü aydınlık ve açıktı, bekliyordu. Hermione her nasılsa, Ginny'nin alay etmeyi bırakıp gerçekten sormaya başladığı birkaç soru öncesindeki anı kaçırmıştı. Gerçekten de aptalca sorularından birine cevap arıyordu. Ginny'nin, Ginny'nin

"Ginny," dedi Hermione. Merdivenin birkaç basamağını indi. "O değil.... Yani," dedi Hermione boğazını temizleyerek. "Bizim bir ilişkimiz yoktu. Gizli saklı buluşmalarımız olmadı. Bildiğini sanıyordum."

Ginny onun gözlerini aradı. "Derslerden sonra da öpüşmek yok muydu?"

"Öpüşme falan yoktu, nokta." Hermione merdivenden indi. "Biz... o bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

"Birini saatler sonra bir süpürge dolabına atıp anlamsızca öpüşmek için ille de ona karşı bir şeyler hissetmen gerekmez." Ginny kaşlarını oynattı.

"Süpürge dolabında öpüşmek mi? Cidden, Ginny. Bunu kim yapar

ki?" Ginny güldü. "Hermione! Herkes yaptı!"

Hermione kızardı. Kendini çok aptal hissediyordu, ki bu dünyada en sevmediği duyuydu. "Şey, herkes değil sanırım." Hermione kitabı aramak üzere merdiveni başka bir sütuna taşımak için ondan uzaklaştı.

"Hermione, özür dilerim." Ginny onu izledi. "Sana gülmek istememiştim."

"Çok iyi biliyorsun ki kimse beni bir süpürge dolabına sokmadı." Hermione merdiveni dengeledi. Hermione'nin ilişkiler ve seks hakkında konuşabildiği tek kişi Ginny'di. Ya da daha doğrusu, her ikisinden de yoksun olduğunu.

"Draco Malfoy bile değil." Ginny neredeyse sorar gibi konuştu.

"Draco Malfoy bile değil." Hermione onayladı. Tırmanmaya başladı. "Size daha ilginç bilgiler veremediğim için üzgünüm."

"Keşke ondan neden hoşlandığını anlayabilseydim." Ginny'nin sesi yerden çok küçük geliyordu.

Hermione birkaç sütun ötede gri bir omurga gördü ama bu zaferin tadını bile çıkaramadı.

"Ben de," dedi.

Ginny bunu ona açıkladığında oldukça aptalca göründü. Hiç öpüşmemişler, göz göze gelmemişler, hatta sonu değnek işine varmayan bir konuşma bile yapmamışlardı. Ginny'nin de aynı şekilde hissedebileceğine inanması için ona hiçbir neden vermemişti, ama yine de Ginny ona karşı bir şeyler hissediyordu. Ve bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Tutunabileceği küçük anlar vardı, gülümseyebileceği ya da geceleri uykusunu kaçırabilecek anlar. Beşinci yıllarının ilkbaharında McGonagall'ın sınıfının penceresinden süzülen ışığın yedi dakika boyunca ona tam olarak vurması gibi. Ondan

Bir sıra arkada ve birkaç sıra ileride durarak onu izleyebiliyor ve bekleyebiliyordu. Pencereye çok yakın olduğu için o sınıfta da her zaman ısınırdı, bu yüzden bazen ders sırasında onun dış cübbesini çıkarmasını izlerdi. Neyse ki McGonagall onun her zaman çok dikkatli olduğuna güveniyordu ve o yedi dakika boyunca dersi tekrar etmesini hiç istemedi.

Dördüncü sınıftaki Yule Balosu'nda bir Üç Büyücü Turnuvası Şampiyonu'nun koluna girebilmek için birkaç dans çalışmıştı ama Viktor'un onu odanın içinde adımları hatırladığından daha iyi yönlendiremeyeceğini fark etmişti. Beauxbatons'dan gelen konuklarına açık bir saygı duruşu olan Fransız Valsi sırasında, eşler ayrılıyor ve her iki taraflarındaki çiftte dönerek selam veriyor, reverans yapıyor ve asıl eşlerine dönmeden önce onların etrafında dönüyorlardı. Hermione başka dansçılarla hiç pratik yapmamıştı, bu yüzden eşler ayrıldığında dönüp kendini Draco Malfoy'la yüz yüze bulduğunda nefesi kesildi. Draco ona bakarken dudaklarını büzdü ama sonra dansa adet olduğu üzere önce eğildi. Sırtının dikleşmesini ve dik durmaya geri dönerken vücudunun hatlarının gergin kalmasını izledi. Başını eğip düşmemek için dua ederek sağ bacağını arkasına atarken gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Doğrulurken, adamın çenesini sıkıldığını gördü, şüphesiz zayıf dengesi hakkında yorum yapmaya hazırdı. Bunun yerine sağ elini göğüs hizasına kadar kaldırdı, avuç içi ona dönüktü ve avucunun kendisiyle buluşmasını bekledi. Kadın elini onunkine doğru uzattı ama adamın yapabileceklerinden korktuğu için ona dokunmaktan kaçındı. Birbirlerinin etrafında daire çizerken elleri arasında yaklaşık bir santim mesafe bıraktılar. Viktor, dansın bir sonraki bölümü için kollarını açmış bir halde tekrar Viktor'un önüne gelmeden önceki son ana kadar gözlerini ondan ayırmadı. O gece Viktor'u bir daha görmedi ama Lavender ona daha sonra Viktor ve Pansy'nin erkenden ayrıldıklarını söyledi.

Ve aslında bir an bile olmaması gereken bir an vardı, ama Hermione işin içinde hormonlar varken kendini yargılayamazdı, değil mi? Umbridge'in ofisinde durmuş, Harry'nin Floo ile işini bitirmesini bekliyordu. Ateşin içinden Kreacher'la konuşuyordu ve Hermione Kreacher'ın yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırken dikkati o kadar dağılmıştı ki ofis kapısının açıldığını ya da Umbridge'in minik ağzından çıkan "*Expelliarmus!*" fısıltısını duymadı. Asası elinden uçup giderken Harry'yi uyarmak için bir nefes aldı, döndüğünde Draco'nun elini

Ağzını. Kızın gözleri adam zaferle sırttı. Sırtını ön tarafına yaslariken elini ağzının üzerinde tutarak onu döndürdü. Umbridge'in diğer Engizisyon Ekibi üyeleriyle birlikte arkadaşlarını çekiştirerek odaya girişini izledi. Yere basmaya, duvarı tekmelemeye, Harry'nin Umbridge'in minik elleri tarafından ateşin dışına sürüklenmemesi için her şeyi yapmaya çalıştı, ama sonra Draco'nun kolu beline dolandı, parmakları kalça kemiğinin üzerinde gezinerek onu kendine çekti. Kendini elektriklenmiş ve dehşete düşmüş hissetti. Adam onun arkasında çok sıcak ve sertti ve eli çok yakındı. Elbette kalp atışlarının korkudan hızlanmadığından haberi yoktu. Harry ateşin içinden çekildiğinde asası havada uçtu. Draco onu bıraktı, Milicent Bulstrode'un kollarına itti ve Harry'nin asasını yere düşmeden yakaladı. Arayıcı refleksleri. O anın boyutu buydu, ama bazı geceler onu uyanık tutmaya, rüya görmesine ve nefes almasına yetiyordu.

Hermione bir nefes aldı ve gri sırtlı kitaba uzanarak onu rezerve edilmiş istekler yığınınna ekledi.

"Döndün mü?"

Hermione döndüğünde Ginny'nin ona baktığını gördü. "Geri mi döndün?" dedi.

"Çıktığınız o küçük geziden mi?" Ginny ona sırttı. Hermione kıkırdadı ve kitapları tezgâha getirdi. Ginny yarım saat kadar daha kaldı, ama Draco Malfoy konusunu kapattı.

Bölüm 4

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Malfoy ailesinin başka bir fotoğrafı olmadan bir hafta geçmişti. Hâlâ Draco'nun şimdi ne yapacağı ya da yakın zamanda Lucius'u ziyaret edip etmeyeceği üzerine varsayımlarda bulunan makaleler vardı ama bunlar gazetenin orta sayfalarında yer alıyordu ve muhtemelen gerçekler ya da bir fotoğraf olmadan pek bir değeri yoktu.

Hermione kâğıdı kapattı ve kasanın yanındaki çekmeceye yerleştirdi. U şeklindeki kasa masasında aynı anda birkaç şey üzerinde çalışabileceği kadar yer olduğu için şanslıydı. Boş kitapçıya baktı ve en sevdiği kokuyu içine çekti: kitaplar. Muhtemelen Cornerstone Books'ta yarı zamanlı bir iş istemesinin ana nedenlerinden biri de buydu. Koku. Hermione zaman zaman Hogwarts kütüphanesini çocukluk evinden daha çok özlüyordu. Koku yüzünden. Ona bir şeyleri tamir etmeyi, bilginin ve sihrin gücünü hatırlatıyordu.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı, bir rüzgâr çıktı ve saçları ensesinden havalanıp tekrar yerine oturdu. Cornerstone Books'un Diagon Yolu ile Horizont Yolu'nun köşesinde yer alması pazarlanabilirlik açısından şanslıydı ama köşede yarattığı rüzgâr tünelleri ve hortumlar açısından talihsizdi. Hermione saçlarını okşadı ve Cumartesi günleri her zaman saat 11'de gelen cadalozu görmek için başını kaldırdı. Saatin sadece 11 olduğunu fark ettiğinde Hermione'nin yüreği ağzına geldi.

Cadı arkaya doğru kaçarken Hermione'ye baktı. Hermione gülümsemeye çalıştı ama bunun faydasız olduğunu biliyordu. Cadı hiç konuşmamış ya da gülümsememişti, ürkütücü bir şekilde

Hermione'ye Bathilda Bagshot'ı, daha doğrusu Bathilda Bagshot'ın cesedini hatırlatıyordu. Daha önce Morty'ye cadalozu sormuş, kayıp kitaplara dikkat etmesi gerekip gerekmediğini merak etmişti ama Morty cadalozun hiçbir şey satın almamış olsa da sadık bir müşteri olduğu konusunda ısrar etmişti.

Hermione rafa kaldırılacak kitap yığını ald ve kurgu bölümüne yöneldi. Onları doğru yerlerine yerleştirdi, yanlış yerleştirilmiş birkaç kitabı da yeniden düzenledi. Dürüst olmak gerekirse, aklı başında kim bir kitabı raftan çekip bakacak ve sonra tekrar başka bir rafa yerleştirecek kadar saygısız olabilirdi ki? Hermione müşterilerin kullanacağını umarak mağazanın her bölümüne bir "Dosyalanacak" sepeti koymuştu.

Birkaç müşteri etrafta dolanıyor, bazıları oturup karar vermeden önce ilk birkaç bölümü okuyordu. Hermione kasaya döndü ve Morty'nin kendisine bıraktığı dükkân fişleri dosyalamaya başladı.

"Bakanlık için çalıştığını sanıyordum." Tezgâhtan bir ses yükseldi.

Hermione arkasını döndü ve Draco Malfoy'un kasada durduğunu görünce gözleri yuvalarından fırladı. Saçları değişmişti. Ne ilk yıllardaki gibi geriye doğru taranmış, ne de altıncı yıldaki gibi kısa kesilmişti, ikisinin arasında bir şeydi. Alnının üzerine dökülen sarı bukleleri vardı. Azkaban'dan beri hâlâ zayıftı ama daha renkliydi, eğer öyle denebilirse. Gözleri adamın kıyafetlerine takıldı ve üzerinde iyi dikilmiş gri bir cübbe olduğunu fark etti. Adam ona kaşlarını kaldırdı ve o da sesini buldu.

"Hayır. Yani evet, çalışıyorum ama hafta sonları değil. Hafta sonları burada çalışıyorum."

Draco ona baktı, sonra da dükkânın çevresine göz gezdirdi. "Belli ki," dedi. Hermione'nin boynu ısındı. "Ama neden?"

Ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Bu soru ona arkadaşları ve Cornerstone Books'a rastlayan hayranları tarafından defalarca sorulmuştu. Her zaman "meşgul olmak için" ya da "Hogwarts kütüphanesini özlüyorum" ya da "indirim alıyorum!" gibi küçük anekdotlarla cevap verebilmişti.

Ama Draco Malfoy'la konuşurken tüm bunlar kulağa aptalca geliyordu.

"Burası bir kitapçı. Kitapları severim." Hermione o anda Şövalye Otobüsü'nün önüne atlayabilirdi. Yüzünün kızarması çenesine yayıldı ve sırtından aşağı bir ter damlasının yuvarlandığını hissetti.

Gözlerine ulaşmayan küçük bir kahkaha attı. "Hatırlıyorum." Yıllar içinde küçümsemeyi mükemmelleştirmişti, yoksa Hermione bunu nasıl fark edeceğini bilemezdi. "Bir kitap alıyorum."

Hermione aniden bir kitapçada çalıştığını hatırladı. Unutması aptalca bir şeydi, çünkü bu şimdiye kadar açıkladığı en aptalca şeydi.

"Evet, tabii ki!" Bu çok neşeliydi. Kendini düzeltti. "Ayırtmış mıydınız?" Hermione önceden ayırılmış kitapların bulunduğu çekmeceye doğru ilerlemeye başladı. Genellikle sadece varlıklı müşteriler önceden arayıp rezervasyon yaptırır, tüketici kalabalığına karışmamayı tercih ederdi.

"Black'in altında." Gözleri ona doğru kaydı. Ağırlığını kaydırды ve "Bu annemin emri" dedi.

Merak ettim.

Çekmecede "B"nin altındaki ilk çantayı aldı. Üstündeki parşömende şunlar yazıyordu

Goblin Savaşları: Gerçek mi Kurgu mu?

"Oh, bu mükemmel bir tane!" Kitabın bulunduğu çantaya parlak bir şekilde gülümsedi. "Goblin İsyanlarının birçoğunun aslında gerçekleşmediğini ve Büyücülerin goblinleri baskı altında tutmak için bu efsaneleri yarattığını varsayıyor. Aslında büyüleyici!" Başını kaldırdı ve Draco Malfoy'a bir kitap hakkında övgüler yağdırdığını fark edince irkildi. Bir nefes aldı. "Annenin mükemmel bir kitap zevki var."

"Ona haber vereceğimden emin olabilirsiniz," dedi. Yüz ifadesi okunamaz haldeydi. Mümkünse sıkılmış ve eğlenmiş arasında bir şeydi.

"Doğru," dedi. "Alışveriş annenizin hesabına fatura edildi." Çantayı ona doğru uzattı. "Her şey hazır."

Çantayı ondan aldı. "Neden Cornerstone?"

Soru onu durdurdu. Ağzını açtı, sonra kapattı. Sonra da, "Sanırım Diagon Yolu ile Hor-" köşesinde yer aldığı için, dedi.

"Adının neden Cornerstone olduğunu biliyorum." Gözlerini devirdi ve Hermione'nin yanakları ısındı. "Neden Flourish and Blotts'ta değil de burada çalışıyorsun? Birinci sınıfların ders kitaplarını almalarına ve parşömenlerini satın almalarına yardım etmeyi seveceğini düşünürdüm. Aylık Gilderoy Lockheart hayran kulübü toplantılarına ev sahipliği yapmayı."

Hayatı boyunca Hogwarts'tan sonra ne yapmayı tercih edeceğini düşünmek için zaman harcadığı fikri, tabii ki ona durmadan gülmeden, nabzını hızlandırdı. Gözlerini onun gözlerinden kaçırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Sanırım Cornerstone'u seviyorum çünkü daha gözden uzak bir yer. Burada tanınma daha az." Tanınma varsayımı ağzından çıktıktan sonra kulağa aptalca ve küstahça geldi ve Hermione sonunda gözlerini ondan ayırıp masaya baktı. Adamın bir an önce gitmesini diledi.

"Ben de yazları aynı nedenlerle buraya gelirdim." Ona baktı. Adam

onun sol omzunun üzerinden bakıyordu.

"Seni burada hiç görmedim," dedi Hermione.

Gözlerini tekrar ona çevirdi ve keşke yapmasaydı diye düşündü. "Amaç da buydu zaten, değil mi?" dedi.

Adamın yüzünü okuyamadı. Tamamen boştu. Dili damağı kurumuştı, o yüzden başını salladı. Adamın çantasını alıp başını eğmeden önce gözlerinin yüzünde bir kez gezinmesini izledi, bunun bir "hoşça kal" ya da

"Teşekkürler."

Ve sonra onun uzaklaşmasını izlemek zorunda kaldı.

Sonraki hafta bulanık geçti. Görünüşe göre, Büyücülük dünyası artık Draco Malfoy'a benzeyen katil zanlıları hakkında hiçbir endişe duymuyordu. Daily Prophet Draco'nun sosyal hayatı, akşamları nereye gittiği, kimlerle birlikte olduğu hakkında haberler yayınlamaya başladı. Rita Skeeter onun programını tahmin etmekte oldukça ustalaşmıştı ve saçlarını tanrıların altın tonlarına benzetme konusunda da yetenekliydi.

Hermione her sabah yatağının başucunda Ginny tarafından sevgiyle kesilip yerleştirilmiş bir makaleyle uyanıyordu, ta ki Cuma sabahı masa bomboş olana dek. Hermione yataktan kalkıp mutfağa gittiğinde Ginny'yi mısır gevreğini karıştırırken Peygamber'i okurken buldu.

"Günaydın," dedi Ginny.

"Günaydın." Hermione raftan bir çay fincanı aldı ve çaydanlığın yanına gitti. "Gelecek Postası Malfoy'la ilgili haberleri basmaktan bıktı mı, yoksa sen mi onları benim için kesip biçmekten bıktın?"

"Bugün hiçbir şey yoktu." Ginny'nin sesi gergin çıkmıştı. Hermione suyunu doldururken durakladı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hiçbir şey."

Hermione mutfağın köşesini döndü ve bir elinde çay fincanı, diğerinde çaydanlıkla durdu. "Ne oldu?"

Ginny kocaman gözlerle ve ağzı kapalı bir gülümsemeyle ona baktı. "Neymiş o?"

"Bugün gazetede ne var?"

Ginny içini çekti ve bütün vücudu çöktü. "Bence görmemelisin." "Bu çok saçma.

Bugün gazetede ne var?"

Ginny kaşlarını çattı ve sayfayı sosyete bölümüne çevirdi.

"DRACO MALFOY AŞKI BULUR"

tarafından Rita Skeeter

Hermione çaydanlığı düşürmeden önce yavaşça yerine koydu. Draco'nun ipeksi uzun saçları olan uzun boylu bir esmerle birlikte bir restorana girdiği bir resim ona bakıyordu. Draco elini Hermione'nin sırtına koydu ve onu içeri yönlendirdi.

- Hermione'nin tek başına yürüyebilecek beyin kapasitesine sahip olmadığını varsaymaktan başka bir şey yapamayacağı gerçeğinden dolayı. İçeri girerken omzunun üzerinden ona gülümsedi. Baş döndürücüydü.

"Yani," diye başladı Ginny, "bu aşk değil. Belli ki ilk randevuları. Onu Hogwarts'tan tanıyamıyorum, yani çok uzun süredir flört ediyor olamazlar. --"

"Ben iyiyim, Ginny." Hermione, Rita Skeeter'ın kadını teşhis edip etmediğini görmek için kâğıdı kendine doğru çekti. Sadece "Bulgar", "olası model" ve "Durmstrang" sözcükleri gözüne çarptı. Hermione gözlerini resimden ayırıp Ginny'ye baktı. "Onun biriyle çıkmayacağını düşünmek aptallık. Yani, ona bir baksana. Bütün hafta gözde bir bekâr olarak idolleştirildi. Ve o... o korkunç derecede güzel. O... O benim kaybedeceğim biri değil."

Ginny ona baktı. "Elbette," dedi. "Sadece... dikkatinin dağılmasını istemedim."

Hermione başıyla onayladı. "Teşekkür ederim." Çaydanlığı mutfığa geri götürdü ve fincanına süt doldurmaya başladı. "Hem," diye seslendi Ginny'ye, "belki de en iyisi ona kur yapmaya başlamasıdır. Bu bana yardımcı olabilir."

"Haklısın. düşündüğün için çok mutluyum. Ayrıca," diye bağırdı Ginny omzunun üzerinden, "esmerlerden hoşlandığını bilmek güzel!"

Hermione homurdandı ve fincanından bir yudum aldıktan sonra çay poşeti koymadığını fark etti. Sütlü sıcak su içiyordu.

Bölüm 5

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan bu yana ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Hermione son bir saattir defterde T'lerin üstünü çiziyor ve I'ları işaretliyordu. Tam anlamıyla. Bir yandan meşgul olmaya çalışırken bir yandan da defterleri doldurmamak için iyi bir neden bulmaya çalışıyordu.

Çünkü geri geldi.

Draco Malfoy kurgu bölümünün salon kısmında oturmuş, Hermione'nin hakkında harika şeyler duyduğu bir serinin ilk kitabını karıştırıyordu. Hermione henüz kitabı eline almamıştı ama Draco'nun kitap üzerinde geçirdiği yirmi dakikaya bakarak, kitabın harika olduğunu tahmin edebiliyordu.

O kasada bir müşteriyle ilgilenirken dükkâna girmiş ve doğrudan solundaki raflara yönelmişti. Adam onu görmezden gelerek garip bir el sallama ya da neşeli bir "günaydın" şakasından kurtardığı için minnettardı ama şimdi umutsuzca onu orada fark etmemeye çalışıyordu. Dördüncü ve beşinci rafların arasından onun başının üst kısmını görebiliyordu ve onun altındaki rafların arasından da ellerinin sayfaları çevirdiğini görebiliyordu.

Ona arkasını dönmeyi denedi, böylece mağazanın öbür ucundan el sallamak zorunda kalmayacak ya da daha kötüsü - bakarken yakalanmayacaktı. Ama kısa süre sonra ona göz kulak olmamanın daha kötü olduğunu fark etti. O zaman ona gizlice yaklaşabilirdi.

Uzun parmakları bir sayfayı çevirdi. İç çekti. Saçları tekrar gözlerinin içine düştü.

ve elinin onu geri ittiğini gördü.

"Bayan?"

Hermione gözlerini kasaya dikti. Tezgâhta ufak tefek, yaşlı bir kadın duruyordu. Ona nasıl sinsice yaklaşmıştı?

"Evet? Size yardımcı olabilirim?" Hermione gülümsedi.

"Gerby Ganfried'in bir romanını bulmama yardım edebileceğinizi umuyordum. Sanırım üst rafta duruyor."

Hermione gözlerini kapattı. Gerby Ganfried bir kurgu yazarıydı. Ve kurgu kitapları genellikle onun solundaki kurgu bölümünde bulunurdu. Ve Köşetaşı Kitapları'nın üzerinde, hırsızlığı önlemek için kitapların çağrılmasını engelleyen bir tılsım vardı. Yüzüne bir sırtış yapıştırdı.

Hermione gözlerini köşedeki sandalyeden kaçırarak kurgu bölümüne doğru ilerledi. "G" yazarlarının bulunduğu en üst rafa ulaşmak için tekerlekli bir merdiven yarattı ve bugün etek yerine Muggle kotu giymeyi tercih ettiği için Merlin'e şükretti.

"Hangi Ganfried romanını düşünüyordun?" Hermione merdiveni tırmanmaya başladı.

"Canım, bana başlıkları okur musun?"

Hermione bir nefes aldı. Genelde müşterilere yardım etmeyi, onlarla seçimleri hakkında sohbet etmeyi ve fikir vermeyi severdi. Draco Malfoy on beş adım ötesinde, muhtemelen onu izliyor olmasaydı, bu kadını asla sinir bozucu bulmazdı.

"*Gertrude, Gwen ve Gargantuan Grindylow*'umuz var. Ve sonra *Yaris, Yeigh ve Sarı İplik* -- "

"Ah, *Sarı İplik Bebek*! Oh, ne güzel bir kitap!" dedi yaşlı kadın.

"Sizin için indirmemi ister misiniz?" Hermione kadına hitap etmek için omzunun üzerinden döndü ama bakışları Draco'ya takıldı. Kitabına bakıp gülümsüyor, ona gülüyordu. Hermione kendini sıcak hissetti.

"Oh, hayır, canım. Onu zaten okudum. Bana diğer kitapları okur musun?"

Hermione rafın geri kalanını ona okudu. Sonra rafın ilk yarısını tekrar okudu. Sonunda kadın - Beatrice, Hermione'nin çok geçmeden öğrendiği gibi, ona tüm çocukluğunu anlatırken bu bilgiyi vermişti - Hermione'den yedi farklı kopyayı indirmesini istedi, böylece arkalarını okuyabilecekti. Kadın kitapları raftan çekerken havada asılı kalmaları için büyüledi ama Hermione'nin son üç kitaba ulaşmak için hâlâ dönmesi gerekiyordu ve her kitaba uzanırken gömleğinin kot pantolonunun bel bandından kalktığını hissedebiliyordu. Göbeğinin görünmemesini ve Draco'nun dikkatinin yeniden kitabına odaklanmasını umuyordu.

"Oh, çok teşekkür ederim canım!" Hermione merdivenin son basamağından inerken Beatrice ciyakladı. Döndüğünde Draco'nun sandalyesini boş buldu ve Draco'yu izlediği son dakikaları mahvettiği için Beatrice'e daha da kızdı.

Beatrice'in oturup kitapları incelemesi için bir yan masa ve sandalye hazırladı ve kasaya döndü. Hermione onun yokluğunda kuyruk oluşmadığını görünce rahat bir nefes aldı. Dükkân genellikle çok sakindi ve çok kalabalık değildi, ama Hermione'nin Morty'yi yardım etmesi için üst kattaki dairesinden aşağı çağırması gereken zamanlar oluyordu. Defterleri yerine koymak için arkasını döndü ve tekrar kasaya döndüğünde Draco'yu kasaya yaslanmış buldu. Kanı kulaklarına hücum etti.

"Malfoy." Onu selamladı. Gömleğini düzeltti. "Yeni Lance Gainsworth serisini beğendin mi?" Pişmanlık anında yüzüne vurdu. Onu izlemediği sürece hangi kitabı okuduğunu nereden bilebilirdi ki?

Kaşları yukarı doğru hafifçe seğirirken ve gözlerinde bir parıltı belirirken aynı düşünce onun da aklından geçmiş gibiydi. Daha önce okuduğu Gainsworth kitabını onun görüş alanının altından çekti ve

tezgahın üzerine fırlattı.

"Henüz emin değilim," dedi kitaba bakarak. "Ama sayfalarını çoktan karaladığım için satın alabileceğimi düşündüm."

Hermione'nin elleri kitabı almak için yarı yolda durakladı. Gözlerini onunkilere dikti. Köpeklerin sayfaları yırtması bir insanın yapabileceği en iğrenç şeydi.

"Rahatla, Granger." Ona sırıttı. Şaka yapıyordu. Rahatlama damarlarına oksijen gibi doldu. Küçük bir kahkaha attı ve gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Defteri masaya geri koydu ve alışverişi aile hesabına fatura etmek için makbuzunu yazmaya başladı. Daha fazla dayanamayıp havadan sudan konuşmaya başlamadan önce sadece üç saniye sessizlik oldu.

"Bu seriye henüz başlayamadım ama *Arzu Edilmeyen* serisine kesinlikle bayıldım," dedi ona bakmadan.

"Gerçekten mi? beğendin?"

Onun gözleriyle karşılaştı. Ona Hogwarts'ta olduğu gibi bakıyordu, gözlerinde hafif bir gülümseme ve hakaret iması vardı.

"Şey," diye başladı, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Tarzını takdir ediyorum. Her roman farklı bir İstenmeyen'in perspektifinden, sonunda netlik kazanana kadar aynı anların etrafında dönüyor -"

"Aynı hikayeyi tekrar tekrar anlatmanın sıkıcı olduğunu iddia ediyorum" dedi. "Sadece bir ana takılıp kalırsanız hiçbir yere varamazsınız."

Doğrudan onun gözlerinin içine bakıyor ve yanıtını bekliyordu. Bir şeyleri kaçırmış gibi hissediyordu.

"Ben... Ben katılmıyorum." Kafasını temizlemek için salladı. "Aynı an değil çünkü sahneyi yedi farklı açıdan görüyorsun ve her seferinde yeni bir şey öğreniyorsun." Kulağında Lavender Brown'ın sesini duyabiliyordu, bir çocuğun söylediği her şeye katılmakla ilgili bir şeyler...

"Çok sıkıcı buldum." Draco ağırlığını kaydırarak mümkünse boyunu daha da uzattı. "Hikâye bayattı, karakterler hayal gücünden yoksundu ve etrafta dolaşp her şeyi berbat eden o aptal Seherbazla bir bağ kuramadım..."

O konuşurken Hermione ağzını açtı ve kapattı. Tekrar açtı ve küçük bir gıcırta sesi çıkardı. Bu seriyle ilgili sevdiği her şeyi yok ediyordu.

Hermione, "Sanırım biraz... az yazıldı," diye yalan söyledi.

"Yedi kitabın tamamında yer alan tek karakter olmasına rağmen, onun dikkat çekecek kadar ilgi çekici olmadığını düşündüm," dedi Draco. Sesi çok tembel ve duygusuzdu. "Seherbaz'ın dışarıdan bir ailesi ya da arkadaşı yoktu, o halde yedi roman boyunca hep İnkâr Edilemezler'in iki adım gerisinde kalmasından ne anlamalıydık?"

"Aynen öyle!" Ciyak ciyak bağırdı. "İyi drama böyle olur, Malfoy! Seherbaz her şeyi bilemez, yoksa hikaye olmazdı!"

"Bir diğer mesele de bu," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi. "Neden yedi roman? Hiç mi kısaltılamaz? Bir üçlemeye ne dersiniz? Ya da daha iyisi, yedi bakış açısına sahip tek bir roman, tabii hepsine ihtiyacınız varsa..."

"Bir roman!! Tüm bu bilgileri tek bir romana sığdırmak -?"

"Eğer buna 'bilgi' diyebilirsiniz -"

"Şey, Malfoy, yedi kitabın hepsini okuduğuna göre bir şeylerden hoşlanmış olmalısın ve -"

"Ben . İki okudum."

Hermione nefesini tuttu, gözleri taşı gibi açıldı. Tezgâhın üzerindeki tabaktan bir nane şekeri aldı. Onu izlerken parmaklarının arasında çevirmeye başladı.

"Sadece iki tane okudun! O zaman seri hakkında nasıl yorum yapabiliyorsun! İlk ikisi, üçüncü ve dördüncüye kıyasla neredeyse çocukça -"

"Oh, hayır," dedi. "İlkini ve sonunu okudum."

Hermione ona bön bön baktı. Okuldaki notlarından dolayı onun her zaman zeki olduğunu düşünmüştü. Aslında, neden bu kadar iyi anlaştıklarını araştırırken, en açık nedenlerden biri bilgiye ve her zaman haklı olmaya duydukları ortak sevgiydi. Bir şekilde ihanete uğramış hissediyordu.

"Ben... Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum." Tezgâha doğru başını salladı. Faturayı bitirdi, kalemi mürekkep kabına soktu ve kitabını içine koymak için bir çanta aldı. Adamın gözlerini ve parmaklarının açılmış naneyle oynayıpını görmezden geldi.

"Bu sadece bir fikir, Granger." Sesi kendinden oldukça memnun geliyordu.

"Bu yanlış bir görüş," diye mırıldandı. Adam güldü. Başka koşullar altında bu ses damarlarında elektrik akımı yaratırdı.

Çantayı ona uzattı, alıp gitmesini istiyordu.

"Biliyor musun Granger," dedi. Tezgâhta öne doğru eğildi, kollarını düzleştirdi ve sanki onun seviyesine iniyormuş gibi ellerini kavuşturdu. "Az önce bana bu Grainsword'den neden bu kadar nefret ettiğimi hatırlatmış olabilirsin -"

"Gainsworth," diye düzeltti, yumruğunu çantanın etrafında sıkarak.

"-Belki de yeni kitabı istemiyordumdur." Adamın gözleri kızın gözleri arasında gidip geliyordu, gözlerinde bir şey parlıyordu.

Artık canına tak etmişti. Çantayı Malfoy'un göğsüne sokup bastırdı ve tısladı: "Bu lanet kitabı alacaksın Malfoy, okuyacaksın ve *çok seveceksin*. Bitirdiğinde *de Arzu Edilmeyenler* serisinin ikinci kitabını alacaksın ve onu okuyacaksın, sonra üçüncüyü, sonra dördüncüyü ve bu böyle devam edecek, ta ki *zekice* yorumlar yapacak kadar okuyana kadar

onlar hakkında."

İlk nefesini içine çekti ve göğsü kabararak ona baktı. Dudakları bir sırtışa dönüşmeden önce gözleri tüm yüzünde gezindi.

"İşte orada," diye fısıldadı. Hermione gözlerini kırıştırdı. Dimdik ayağa kalktı ve çantayı hâlâ göğsüne bastırıldığı yerden aldı. "Seni kaybettiğimizi sanıyordum, Granger."

Yüzünü ısıtan bir kızarıklık çenesine yayıldı. Beş dakika boyunca ondan bir cevap bekledi ama sadece ağzına nane şekeri atmasını, kaşlarını kaldırıp ona bakmasını ve dışarı çıkmak için dönmesini izledi.

Bölüm 6

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Ertesi Pazartesi Draco'nun Seherbazlık bürosundaki ilk günü olacaktı. Hermione, Harry'yi iş yerinde neredeyse hiç görmediğini, dolayısıyla Draco'yu da gün içinde görmeyeceğini . Ginny aynı fikirde değildi.

Pazartesi sabahı Ginny onu normal saatinden bir saat önce uyandırdı, duşa girmesi için acele ettirdi ve Hermione çayını yudumlarken ıslak saçlarına yirmi dakika boyunca tarakla baktı.

"Ginny, lütfen abartma. Onu bugün görme olasılığımız bile -"

"Sizin çalıştığınız kitapçıyı kayırmasından daha mı az, daha mı çok? Şimdi kıpırdamadan otur. Sanırım onu örmem gerekecek."

Hermione esnedi. Ginny saçlarıyla oldukça güzel bir iş , şakaklarındaki saçları örmüş ve sağ omzunun üzerine gelecek şekilde yandan örmüştü, ama makyaj yapmayı önerdiği anda Hermione sandalyeden kalktı.

Hermione kapıyı arkasından çarpıp çıkarken Ginny, "Sadece rimel!" diyerek veda etti.

Hermione ateşin içinden geçerek Bakanlık Avlusu'na girdi ve gördüğü ilk kişi Draco Malfoy oldu. Yeni bakanlık binasının yanında duruyordu.

geçen yıl dikilmiş olan çeşme ve Harry de onunla birlikteydi. Hermione'nin, tüm Atrium'da çınlayan rahatsız edici sesin Rita Skeeter olduğunu anlaması birkaç aceleci adımını aldı, fotoğrafçısı onların etkileşimini yakalamak için daireler çizirken ikisini yönlendiriyordu.

Hermione başını eğip göz ucuyla onları izledi ve sola, asansörlere doğru yöneldi. Skeeter'ın sesi koridoru delip geçti, el sıkışmak istiyordu. Draco Harry'ye bir şeyler mırıldandı ve Harry gülümsedi. Bu onu durdurdu. Harry'nin gülümsemesi küçük bir kahkahaya dönüştü. Orada durup Harry ve Draco'nun kıkırdamalarını, Harry'nin söylediği bir şeye karşılık başlarını sallamalarını izledi. Çok tuhaf ama bir o kadar da rahat bir manzaraydı. Çok uzun süredir hareketsiz durduğunu anlamalıydı.

"Bayan Granger!"

Rita onu fark etmişti. Gözleri heyecan ve olasılıkla parlıyordu. Harry onu Draco'nun omzunun üzerinden gördü ve ona "kaç!" diyen bir bakış attı.

Draco arkasını döndü. Gözleri saçlarına takılmadan önce onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Aptal Ginny.

"Bayan Granger, ne mükemmel zamanlama!" Rita çarpınarak ona doğru geliyordu. Kolundan tutup onu çocukların yanına sürüklemeye başladı. "Harry'yle birlikte Draco'yu Bakanlık'ta karşılarken bir fotoğrafınızı çekmeyi çok isteriz."

"Bakan Shacklebolt daha iyi bir karşılama komitesi olmaz mıydı?" Hermione öyle dedi. Son birkaç adım için neredeyse topuklarını kazıyordu.

"Oh, hayır, hayır, hayır! Çocukluk rakipleri, şimdi iş arkadaşları! Muhtemelen arkadaş! İşte hikaye burada."

Rita onu Harry'nin sağ tarafına yerleştirdi ve tekrar el sıkışırken gülümsemesini istedi. Gülümsemiyor olmalıydı, çünkü Rita kesinlikle gülümsemiyordu.

"Bayan Granger," diyerek ona doğru uzandı. "Çocuklar işlerini bitirene kadar sizinle birkaç kelime konuşmama izin verin."

Hermione ağır adımlarla ilerledi ve Rita omzundan tutarak onu birkaç adım öteye götürdü.

"Bayan Granger," diye başladı Rita ve Hızlı Alıntılar Tüy Kalem omzunun üzerinden seğirdi. "Draco Malfoy'un, uzun süredir rakibiniz ve kısa süredir Ölüm Yiyen'in Bakanlık için çalışıyor olması nasıl bir duygu?"

Hermione yutkundu ve kelimelerini dikkatle seçti. "Bence Draco Malfoy bu pozisyon için fazlasıyla yeterli. Hogwarts'ta çok iyi notlar aldı ve her zaman çok hırslı olmuştur."

Rita'nın dudakları gerildi. Tekrar denedi.

"Yıllarca onun taciz ve nefretinin kurbanı olan sizin için, bu sabah onu Bakanlık Avlusunda evindeymiş gibi görmek zor oldu mu?"

Hermione çenesini sıktı ve beşe kadar saydı. "Draco Malfoy Bakanlığa çok iyi uyum sağlayacak. Seherbaz Bürosu ona sahip olduğu için şanslı olacak ve --"

"Bakanlığın eski bir Karanlık Büyücü için en iyi yer olduğunu düşünüyor musunuz?"

"O asla bir Karanlık Büyücü olmadı!" Hermione beşe kadar saymayı unuttu. "Aslında bu, her yerdeki Karanlık Büyücülere hakarettir!"

Hızlı Alıntılar Tüy Kalem karaladıkça sevinçten titriyordu ama Rita avını bulmuş bir şahin gibi kıpırdamadan duruyordu.

"Neden onun duruşmasında konuştunuz, Bayan Granger?"

Hermione beşe kadar saydı. "Yapılacak en doğru şey buydu."

"Peki Bay Malfoy'la duruşmasından beri görüştünüz mü? Özel olarak görüştünüz mü?"

"Hayır," dedi Hermione. Ayrıntılara girmenin bir anlamı yoktu. "Şimdi, yeterince var mı? Beş dakika içinde üst katta olmam gerekiyor."

"Tabii ki!" Rita köpürdü. "Bozo, bu kadar yeter!" diye bağırdı fotoğrafçıya. Rita Hermione'nin kolundan tutup onu geri çekti. "Bay Potter'la biraz konuşayım, sonra da Bay Malfoy'un asansörlere doğru giderken birkaç fotoğrafını çekelim! Bayan Granger, neden ona eşlik etmiyorsunuz?" Rita'nın gözleri parlıyordu.

"Ben onun katında çalışmıyorum," dedi Hermione. "En mantıklısı bu olurdu -"

"Gelin bakalım Bayan Granger." Rita onu Draco'ya doğru itti. "Gazete için. Doğru olmak zorunda değil."

Hermione başını iki yana sallayarak nefes nefese kaldı. Kendisine bakan Draco'ya bir göz attı ve sonra asansörlere doğru yürümeye başladı. Onu sağ tarafında hissedebiliyordu ve ayakkabılarının yerde tıkırdadığını duyabiliyordu. Ejderha derisi.

"Birbirinize bakın! Gülümseyin! Profil fotoğrafına ihtiyacımız var!" Rita yirmi metre öteden bağıırıyordu ve kameranın ampulü her iki saniyede bir tüm Atrium'a ışık saçıyordu. Hermione ona istediğini vermeyi reddetti ve onlar yaklaşırken gözlerini asansörlerden ayırmadı.

Draco gelen asansörün altın ızgaralarına uzandı ve Hermione'nin önce geçmesine izin vermek için kenarda durdu. Draco'nun centilmenliği o kadar yersiz görünüyordu ki Hermione ona baktı. Draco ona bakıyordu. Kaşlarını kaldırdı. Hermione adımını attı ve Draco'nun elinin hayaletini sırtında hissederek ona rehberlik etti, tıpkı gazetelerdeki Bulgar modele yaptığı gibi. Draco onun ardından içeri girdi ve kapıyı kapatmaya başladı.

"Tamam, şimdi geri gel ve bunu tekrar yapalım!" Rita'nın sesi çeşmeden çınladı. Diğer Bakanlık çalışanları, henüz Draco Malfoy'u fark edip kaçmamış olanlar, fotoğrafçı onlara doğru yaklaşırken asansörlerinden kaçmaya başladılar. "Tam olarak istediğimiz bu değildi!"

Draco kapıyı kapatmaya devam etti.

"Geri dön! Sıfırla!"

Hermione, asansör kabininden çıkmak etrafına bakınırken onu izledi ve sonra fotoğrafçıya dönüp bağırdı, "Üzgünüm! Bu benim ilk günüm!" Kutu onları geriye doğru çekip görüş alanından çıkarmaya başladığında, asılı bir ipi yakaladı. Hermione rahat bir nefes aldı.

Asansör 7. kata çıkarken ortalık sessizdi. Ses Sihirli Oyunlar ve Spor Departmanı'nı anons etti ve birkaç ofis içi not uçtu. Sessizliği bozması gerekiyordu.

"Eğer Skeeter'ın çok fazla 'baş belası' olduğunu düşünüyorsanız, Kırılmaz Büyülü bir kavanozun genellikle işe yaradığını görüyorum." Hermione, Seviye 6'ya ulaştıklarında birkaç notun uçuşmasını izledi.

"Ne kadar da Slytherin'sin."

Kadın adama baktı. Adam asansörün duvarına yaslanmış, dengesini yeniden sağlamıştı. Ona sırtıyordu. Bunun ondan gelen bir iltifat olduğunu hissetti. Asansör yana doğru hareket edip 5. kata çıkarken gözlerini kaçırdı. Neredeyse kendini haklı çıkarma ihtiyacı duyuyordu.

"Ben sadece..." Açıklamaya uzandı, "...ondan nefret ediyorum." Başını salladı ve gergin bir kahkaha attı. Ginny'nin standartlarına göre oldukça makul olan ayakkabılarına baktı.

"Hadi ama," dedi ve sesindeki sırtışı duyabiliyordu. "Hermione Granger'ın tüm nefretini Hogwarts'ta bıraktığını sanıyordum."

"Hayır, özel bir rezerv var," dedi. "Sadece Rita Skeeter ve Lance Gainsworth'u takdir etmeyenler için."

Gülümseyerek ona baktı. Birkaç gün önce Cornerstone'daki davranışı için özür dilemeye en çok yaklaştığı an buydu. Onun memnun gülümsemesinin gerçek bir sırtışa dönüşmesini izledi.

Asansör 5. kata varmak için yavaşladı. Bir şey söylemek için ağzını açtı.

"Granger!"

Hermione kafasını çevirdiğinde Aiden O'Connor'ın yüzünde kocaman, aptal bir gülümsemeyle asansöre girdiğini gördü.

"Mükemmel zamanlama," dedi. "Sana ihtiyacım var."

Hermione yüzünü buruşturdu. Her zaman çok açık sözlü biriydi.

"Aiden. Günaydın. Draco Malfoy'u hatırlarsın," dedi Hermione tanıştırma amacıyla.

Aiden dönüp Draco'nun asansörün duvarına yaslandığını gördü. Hermione, Draco'nun sırtışının kaybolduğunu fark etti. Duvardan indi ve elini uzatarak dik durdu.

"Malfoy, tabii ki," dedi Aiden. Draco'nun elini tuttu ve gülümsedi. Draco bu duyguya karşılık vermedi. "Aiden O'Connor. Hogwarts'ta sizden bir yıl gerideydim. Seni burada, Bakanlık'ta görmek çok güzel."

Hermione, Skeeter'ın da burada olmasını diledi. Aiden ona tam da sabahtan beri aradığı şeyi vermişti.

"Teşekkür ," dedi Malfoy. Ellerini bıraktılar. "Peki sen burada ne yapıyorsun, Aiden?"

"Granger'la birlikte 4. Seviyedeyim, Canavar bölümünde çalışıyorum." Aiden dirseğiyle onun kolunu dürttü, bu daha önce hiç yapmadığı dostça bir hareketti.

Hermione asansörün 4. Kat için yavaşladığını hissetti ve atlamak için sabırsızlanıyordu.

"Saçını mı değiştirdin?"

Hermione başını kaldırdı ve Aiden ona bakıyordu. Gözleri Hermione'nin yüzünde ve saçlarında dans ediyordu.

"Ah, evet." Gevşek bir bukleyi kulağının üzerinden geriye itti. "Yani, hayır. Sadece örülmüş." Onun konuşmayı kesmesini diledi.

"Güzel görünüyor," dedi. Hiç şans yok. "Yüzünüzden ve her şeyden uzak." Hermione yere doğru başını salladı. "Teşekkür ederim."

Asansör 4. Katta durdu ve Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Kontrolü Dairesi'ni duyurdu. Aiden kenara çekildi ve Hermione'ye yolu göstermesini işaret etti.

"Seninle tekrar tanıştığıma sevindim, Malfoy. İyi şanslar," dedi

Aiden. Hermione, "İlk günün harika geçsin Malfoy," dedi.

Gözlerini yerden kaldırdığında Draco'nun inerlerken onlara nötr bir ifade verdiğini gördü. Hermione, tıpkı Draco'nun adım attıklarında yaptığı gibi, Aiden'in elinin onu asansöre doğru yönlendirdiğini hissetti. Gerildi. Draco'ya dönüp bakmaya cesaret edemedi.

Bu adamların onun kendi başına yürüyemeyeceğini düşünmelerinin neydi?

~*~

Hermione ertesi sabah masasında bir Daily Prophet kupürüyle uyandı. Rita'nın makalesi baş sayfaya çıkmamıştı -ki bu Hermione'yi gülümsetti- ama gazetenin ortasındaki iki sayfada geniş bir şekilde yer alıyordu.

Harry ve Draco'nun el sıkışırken çekilmiş bir fotoğrafı ilk sayfaya eşlik ediyor, Rita da Draco'nun Bakanlık'ta tam olarak ne yapıyor olabileceğine dair varsayımlarda bulunuyordu. Hermione, Harry'nin arkasında beceriksizce dururken çekilmiş fotoğrafının yer almamasına çok sevindi.

Ama sonra makalenin ikinci yarısında bir alıntı büyük harflerle ona bağırıyordu:

"O asla bir Kara Büyücü olmadı."

-Hermione Granger, Çağımızın En Parlak Cadısı

Hermione gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. Gözlerini açtığında resmi gördü.

Bozo onları birlikte asansörlere doğru yürürken yakalamıştı. Saçlarını ördüğü için neredeyse tanınmaz haldeydi ama tabii fotoğrafın hareketini izlerken Draco'nun onun için kapıyı açtığını ve sonra da kendisinin ona baktığını gördü. O profildeki açıkça kendisiydi.

Kızın adım atmasını ve Draco'nun elinin ona yol göstermek için kalkmasını izledi. Yataktan fırladı ve Bulgar kızın kupürünü bulmak için sandığını açtı. Ayakkabı kutusundan "Draco Malfoy Aşkı Buluyor" makalesini çıkardı ve resimleri yan yana koydu. Adamın model için kenara çekilmesini, restoranın kapısını açmasını ve elini kızın beline koymasını izledi. Belki modelin sırtında kendisinininkinden daha aşağıdaydı ama yine de aynı harekete bakıyordu. Belki de Draco aslında Bulgar'a kur yapmıyordu, belki de sadece Safkan bir centilmendi, diye rahat bir nefes aldı.

Rita Skeeter'ın röportajlarında aşırıya kaçtığı makalenin ikinci sayfasını okurken gülümsemesi yüzünü terk etti. Görünüşe bakılırsa Hermione, Draco'nun iyi niteliklerini gözlerindeki kara sevda parıltısıyla ballandıra ballandıra anlatıyordu.

Mükemmel.

Bölüm 7

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Hermione haftanın geri kalanını Draco'yla karşılaşmadan atlattı. Ne asansörde, ne kafede, ne de Atrium'a girerken. Ginny'nin saçını yapmasına bir daha izin vermedi. Ona "yanlış kişi fark etti," demişti, bu da Ginny'nin onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken epeyce telaşlanmasına neden olmuştu.

Cuma günü gelip çatmıştı ve Hermione saatin beşe doğru ilerlediğini görmekten memnundu. Bazen Harry ve diğer birkaç Seherbaz Cuma günleri işten sonra bir bara giderlerdi ve Harry bugün onu da davet etmişti. Aslında pek içki içmezdi, ama şu anda bir Butterbeer kulağa harika geliyordu.

Hermione odasının önünden gelen ayak seslerini duyduğunda saat 4:42'ydi. Başını kaldırıp Harry'nin köşeyi döndüğünü gördü. Koşmuş gibi zor nefes alıyordu.

"Harry," dedi. "Ne oldu?"

"Bir hata yaptım," dedi. Elini saçlarının arasında gezdirdi ve gözlüklerini yüzünde kaydırdı. Hermione göğsünde neredeyse iki yıldır hissetmediği bir sıkışma hissetti.

"Sorun nedir?"

Ginny köşeyi döndü, o da nefes nefese kalmıştı.

"Ginny! Her şey yolunda mı?"

"Öyle olacak!" Sırıttı. Ginny sıırıttığına göre işler o kadar da kötü gitmiyor olmalıydı.

"Ben, şey..." Harry başladı. Sesini alçalttı. "Ekibimden bazılarıyla bu gece bara gitmek hakkında konuşuyordum ve Malfoy birkaç adım ötemdeydi."

Ginny çantasından bir tarak ve iğneler çıkarıyordu. Hermione anlamsızca ona baktı.

"Ve," diye devam etti Harry. "'Hey Malfoy, eğer işten sonra meşgul değilsen...' dedim."

Ginny Hermione'nin saçlarını çekiştirmeye başlayınca, Hermione birden anladı.

"Biz hallederiz, Potter. Gidebilirsin," dedi Ginny, Hermione'nin sandalyesini döndürerek.

"Ne--?" Hermione denedi.

"Tekrar, gerçekten üzgünüm, Hermione," dedi Harry. Asansörlere doğru geri yürüdü. Ginny yüzünü öne çevirmesi için Hermione'nin saçını çekti.

"Bu sefer farklı bir şey deneyeceğiz, değil mi?" Ginny öyle dedi.

"Ginny, dur." Hermione sandalyesinde döndü. "Bunu yapmana gerek yok. Ben iyi olacağım."

"Dinle Granger." Ginny eğildi ve ellerini Hermione'nin kolçaklarına koyarak yüzünü onunkilerle aynı hizaya getirdi. "Denemek zorundasın. Denemekten zarar gelmez."

Hermione, "Çok fazla 'denemek' için söylenecek bir şey ," dedi. Aklına bir düşünce geldi. "Harry seni aradı mı?"

Ginny başını salladı. "Floo'dan çıktı, 'Korkunç bir hata yaptım, Malfoy'u bu gece bizimle dışarı davet ettim,' dedi, ben de ona gidip sana söylemesini, hemen geleceğimi söyledim."

Hermione böylesine ilgili arkadaşları olduğu için rahatlamalı mıydı yoksa kimsenin onun kendi başına giyinebileceğini düşünmediği için aşağılanmalı mıydı bilemiyordu.

"Ve bu sefer," diye tehdit etti Ginny. "Maskara yapacağız."

~*~

Hermione onu en azından dudak parlatıcısında durdurabildi. Ginny şakaklarındaki saçları tekrar örgü haline getirmiş, ama geri kalanını aşağı sarkıtmış, esasını kullanarak birkaç asi tutamı olması gerektiği gibi bukleler haline getirmişti. Ginny, bara gidene kadar onun kendisini görmesine izin vermedi ama Ginny'nin iyi bir iş çıkardığını kabul etmek zorundaydı. Yine de maskara gözlerini ağırlaştırıyordu.

Bar saat 17:00 için özellikle kalabalıktı. İşten sonra buraya pek çok kez gelmişlerdi, ama hiç böyle olmamıştı. Ginny, Hermione'yi kalabalığın arasından geçirerek her zamanki köşelerine götürdü, yolda insanlarla dirsek temasında bulundu. Katie Bell onları masalarına kadar geçirdi ve ikisine de kocaman sarıldı. Katie, Hogwarts Savaşı'ndan hemen sonra Sihrin Uygunsuz Kullanımı Bölümü'nde çalışmaya başlamıştı, bu yüzden genellikle Cuma geceleri onlara katılırdı.

"Hermione!" Katie dedi ki. "Çok güzel

görünüyorsun!" Hermione Ginny'ye ters ters

baktı. Ginny sırıttı.

Hermione, "Gidip saçımı çıkaracağım," dedi ama Ginny, Hermione uzaklaşmaya başladığında onu kolundan yakaladı.

Ginny Katie'ye döndü. "Yeni bir şey deniyor. Birinin dikkatini çekmeye çalışıyor."

"Ginny!" Hermione bön bön baktı. Ginny güldü ve fırlayarak uzaklaştı. Hermione Katie'ye döndü, "Bu değil... Yani o-"

"Bugün Cuma gecesi, Hermione!" Katie güldü. "Genç bir kadın olmaya iznin var!" Katie ona doğru eğildi. "Kim o?"

"Değil... Yani, muhtemelen bu gece burada bile olmayacak," diye yalan söyledi Hermione.

"Ah!" Katie bir an düşündü, sonra Hermione'ye doğru eğildi. "Harry'nin Draco Malfoy'u davet ettiğini duydun mu? Ne aptal ama!"

Hermione içini çekti ama sonra Altıncı Yıl'dan parçalar hatırladı --

"Katie, hayır. Çok özür dilerim. Malfoy'un burada olması senin için sorun olur mu?"

Katie elini yüzünün önünde salladı. "Sorun yok," dedi. "Bütün hafta boyunca onunla çalıştım. Ayrıca, ilk gün odama geldi ve her şey için özür diledi."

"O... O mu yaptı?" Hermione bunu hiç beklemiyordu.

"Evet, sadece havayı temizlemek istediğini söyledi." Katie su bardağından bir yudum aldı. Hermione'ye alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, "Ne yani? Yıllar süren hakaret ve işkenceler için senden özür dilemek için hâlâ 4. Seviye'ye gelmedi mi?" dedi.

Hermione kıkırdadı. "Hayır, henüz değil. Ama belki de kanunen cezalandırılabilir suçlarla başlamıştır."

Katie güldü. "Aslında o kadar da kötü biri değil. Hogwarts'tan beri değişti."

"Gerçekten mi?" Hermione, "İş yerinde nasıldı?" diye sordu.

"Aslında kabul edilebilir. Çok daha çekingen ve eskiden olduğu gibi burnu havada yürümüyor."

Hermione daha fazlasını soracaktı ki, Ginny elinde bir avuç Firewhisky shot'la döndü.

"Kim burnunu havaya kaldırmış?" Ginny kaşlarını Hermione'ye doğru salladı. "Draco Malfoy mu?"

"Nasıl tahmin ettin?" Katie güldü.

Ginny Hermione'ye bir bardak uzattı ve Katie gülümseyerek onunkini reddedince, Ginny yarısını aldı ve Hermione'yi geri kalanını içmeye zorladı. Hermione gecenin geri kalanında Butterbeer içmek zorunda kalacaktı.

"Hadi çocuklara katılalım!" Ginny gürültünün üzerine bağırdı. İçeri girdiklerinden bile daha yüksekti.

Katie ve Ginny onu köşeye doğru götürürken, Ginny gürültüden bir şeyler seçebiliyordu. Yüksek bir masadaydılar. Draco, Harry ve Anthony Goldstein vardı. Harry ayağa kalkıp Ginny'yi öptü ve Hermione'nin kolunu sıktı. Katie küçük masanın başında dururken, Draco ve Harry karşılıklı oturuyorlardı. Anthony duvara yaslanmış, Draco'nun solundaydı. Ginny, Harry'nin sağındaki açık tabureye gitti. Hermione aktif olarak Draco'ya bakmıyordu.

İş yerindeki bir dava hakkında konuşuyorlardı. Ginny bile Harry aracılığıyla bazı ayrıntıları biliyordu, bu yüzden Hermione sadece çalışıyordu. Birkaç Durmstrang öğrencisi ve İngiltere kırsalındaki eski bir aile mülkü hakkında bir şeyler. Baştan başlamalarını istemeye cesaret edemedi, bu yüzden kendini Ginny'nin taburesinin yanındaki duvara yaslayıp dinledi.

Draco arada bir konuşuyordu. Görünüşe göre uzmanlığı Durmstrang öğrencilerinin aileleri üzerineydi ve Lucius İskandinav Bakan'la yakın arkadaşı. Hermione kendini onun ellerinin Ateş Viski bardağını tutuşunu izlerken buldu. Sol başparmağında Hermione'nin sık sık gördüğü, bir tür Slytherin ev yüzüğü olan bir yüzük vardı. Yüzük sadece onun bildiği bir ritimle bardağa vuruyordu, ama bu Hermione'yi anlamaya çalışmaktan alıkoymadı.

Ginny'nin sol kulağına doğru eğildiğini hissetti. "Ellerine bakmayı bırak ve gidip masaya bir içki daha al."

Hermione kızardı ve Ginny ona güldü. Hermione bunun harika bir fikir olduğunu düşündü, çünkü sohbete katılamıyor ve ona takılıp kalmaktan kendini alamıyordu. Bulunduğu köşeden sıkışık bir şekilde çıktı ve bara doğru ilerledi. Adamın sesinin gürültüde bir şeyler söylediğini duydu ve ardından masadakiler güldü. Eski alışkanlıkları yüzünden

Sanki şaka onunla ilgiliymiş gibi gergindi, ama Harry ve Ginny'nin ona asla böyle gülmeyeceklerini kendine hatırlatmak zorundaydı.

Barmene köşedeki çocuklar için birer kadeh daha, Ginny için bir Firewhisky shot, Katie ve kendisi için de iki Butterbeer istedi. İçkileri kalabalığın üzerinden havaya kaldırdı ve sahiplerinin önüne birer birer indirdi.

"Hey! Sen tam bir kraliçesin, Granger!" Anthony önceki bardağını devirdi ve yenisini kabul etti.

Draco'nun yeni içkisini havaya kaldırıp eline tutuştururken o lanet yüzük şingirdadı. Boş bardakları sihirli bir şekilde topladı ve barmene doğru geri gönderdi.

"Ejderhaları ve sentorları özgürleştirmeyi bitirdikten sonra, Granger, garsonlukta kariyer yapmayı düşünmelisin," dedi Draco.

Hermione ona baktı, bir hakaret bekliyordu ama hakaret yoktu.

Ginny araya girerek, "Bu aslında oldukça nadir görülen bir şey. Onun bardakları temizlemesinden çok kırmasına alışkınım."

"Hey!" Hermione, bardaklar güvenli bir şekilde bara indikten sonra Ginny'yi dürttü. Hermione Katie'ye bir Butterbeer uzattı ama o almadı.

"Aslında," dedi Katie gülümseyerek. "Size haberleri vermek için mükemmel bir zaman." Masadakilere baktı ve "Hamileyim" dedi.

Ginny'nin nefesi kesildi. "Hayır!" Kıkırdadı.

Çocuklar da bir tebrik korosuna katıldılar. Hermione onun kolunu sıktı ama Katie'nin kiminle çıktığını hatırlamaya çalışıyordu, çünkü kesinlikle evli değildi.

"Evet, Harry," dedi Katie. "Sanırım bir süreliğine Quidditch'ten çekilmem gerekecek."

"Katie!" Anthony atladı. "Çok kötü bir zamanlaman var! Önümüzdeki Pazar Büyülü Oyunlar ve Sporlar oynuyoruz!"

Katie güldü, "Özür dilerim! Bebeğe birkaç ay daha beklemesini söyleyeceğim!"

"Bakanlık'ta bölümler arası bir Quidditch ligi mi var?" Draco sordu.

Garip sessizlik kısa sürdü. Harry Draco'ya döndü.

"Evet, sadece birkaç ay önce kurduk. Oyun mu oynuyorsun, Malfoy?" Harry gülümsedi. Bu tanışma çok doğal görünüyordu.

Draco sırtıttı. "Eminim zaten bir Arayıcı'nız vardır?" Draco Harry'ye döndü.

"Snitch olmadan antrenman yapıyoruz, bu yüzden aslında Chaser'ı deniyordum. Katie çıkarsa ben ve Ginny'yle birlikte üçüncü bir oyuncuya ihtiyacımız olacak."

Draco Ginny'ye baktı. "Peki bir D.M.L.E. subayı değilsen D.M.L.E. ekibine girmeyi nasıl başardın?"

"Harry Potter'la çıkmanın avantajları var." Ginny gülümsedi.

"Bir ara denemem gerekecek," dedi Draco ona sırtarak. Anthony içkisini yudumlarken boğuldu. Harry burnunu kırıştırdı. Ginny gülümseyerek onun bakışlarını tuttu ve Katie kahkahayı patlattı.

Hermione sadece izledi. Akli İhtiyaç Odası'nın dışındaki ana gitti, Draco Goyle'un baygın bedenini tutmuş, Crabbe'in adını haykırıyordu. Pansy Parkinson'ın nerede olduğunu ve Draco Malfoy'un Harry Potter ve Hermione Granger'la içki içmesi hakkında ne düşüneceğini merak ederken bir rahatsızlık hissetti.

Harry Draco'yu yarınki antrenmana davet etmişti, bu da Hermione'nin onu yarın Cornerstone'da göremeyeceği anlamına geliyordu. Aynı anda hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamış hissetti. Onlar Quidditch hakkında konuşurken Butterbeer'ını yudumladı ve midesi ısındıkça kirpikleri maskarayla daha da ağırlaştı. Banyoya gitmeli ve yapışkan maddeyi çıkarmaya çalışmalıydı.

"Granger, Flourish and Blotts'tasın, değil mi?" Hermione

başını kaldırdığında Anthony'nin ona baktığını gördü.

"Cornerstone, aslında." Butterbeer'ını yere bıraktı, yarısını dalgınca yudumladığını şimdi fark etti.

"Bu doğru. Annem daha fazla okumaya çalışıyor. Tavsiye edebileceğiniz bir şey var mı?"

Hermione ağzını açtı, ama tiz bir ondan önce davrandı.

"*İstenmeyen* serisini denemeli."

Draco'ya ters ters baktı. Draco gözlerindeki o parıltıyla ona sıırttı.

"Gerçekten çok kurnazca," diye devam etti ama Anthony'ye bakmıyordu. "Yedi roman, hepsi de aynı anlara farklı bakış açıları getiriyor. Bazıları bu şekilde sıkıcı olduğunu söyleyebilir, ancak Gainsworth bunu ilginç tutmayı başarıyor, sahneye her geri dönüşte yeni bilgiler ortaya çıkarıyor."

"Tamam, teşekkürler," dedi Anthony. "Ve bu... tarafından mı?"

"Lance Gainsworth." Hermione onun üzerine atladı. Onun dudaklarının seğirmesini izledi. Adam bardağından bir yudum aldı.

"Sen de aynı fikirde misin, Hermione?" Anthony ona şöyle dedi.

"Ah, evet," dedi Draco'ya ters ters bakarak. "Hatta benim de aynı fikirde olduğumu söyleyebilirsin."

"Harika." Anthony'nin sesi ona doğru süzüldü. "İlkini almak için uğramam gerekecek."

Draco'nun gülümseyerek taburesinden kaymasını ve bara yönelmesini izledi. Ginny son dakikalarda Katie'yle bebek hakkında konuşmak için harekete geçmişti. Harry ve Anthony yine Quidditch hakkında konuşmaya başladılar. Ginny'nin taburesini aldı. Oturmak daha iyi geldi. Butterbeer'ını içti, yakında ayrılmayı bekliyordu.

"Granger!"

Hermione omzunun üzerinden gelen dostça ama rahatsız edici sesi duyunca irkildi.

"Merhaba Aiden." Arkasını döndü ve ona ikna edici bir gülümseme verdi.

"Saçını sürekli farklı yapıyorsun. Neredeyse seni tanıyamayacaktım!" Aiden taburesinin arkasındaki duvara yaslandı ve onu konuşmak için arkasını dönmeye zorladı.

Aiden'ı sevmediğinden değildi. Onun çok iyi biri olduğunu düşünüyordu. Sadece biraz... eksik bir niteliği vardı.

"Seni bu gece bizimle dışarı davet edecektim ama seni bulamadım. Komik bir tesadüf, değil mi?"

"Kesinlikle." Hermione herhangi bir konuşma yapmadan, "Kesinlikle," dedi.

Aiden üçüncü Butterbeer'i gibi görünen şeyi yudumladı. Harry'nin omzunun üzerinden bakınca, onunla birlikte olan ve tanımadığı üç kişi gördü, ama Harry onlardan birini tanıyor gibiydi. Taburesinden kalkmış ve merhaba diyordu. Aiden bu fırsatı değerlendirerek Harry'nin yanındaki boş tabureye oturdu. Ve yine yüzünü ona dönmek için arkasını dönmek zorunda kaldı.

"Bu sabah gazetede buldukları Boynuzkuyruk hakkındaki makaleyi gördün mü?"

"Evet, eminim önümüzdeki hafta boyunca bunun üzerinde çalışacağız," dedi Hermione. Makaleyi Rita Skeeter'ın en son Draco Malfoy öyküsünün yanında bulmuştu. Bir yudum aldı ve Butterbeer'inin boş olduğunu gördü. Nasıl?

Aiden bunu gördü ve ayağa fırladı. "Sana bir içki daha getireyim."

Hermione tam ona "hayır, teşekkür ederim" diyecekti ki, bir el belirdi ve masada önüne bir Butterbeer koydu. Hermione başını kaldırmadan önce bir süre Slytherin yüzüğüne baktı.

Draco ona bakmıyor, onun yerine Aiden'a küçümseyici bir gülümsemeyele bakıyordu.

"O'Connor'dı, değil mi?" dedi.

"Evet. Malfoy, seni gördüğüme sevindim." Aiden elini uzattı ve Malfoy elini tuttu. "İlk haftan nasıl geçti?" Aiden ısıltıltı gülümsedi. Hermione onun Malfoy'un kendisinden hoşlanmadığını nasıl fark etmediğini anlayamıyordu. Ya da herhangi birinin ondan hoşlanmadığını, gerçekten.

"Mükemmel, teşekkür ederim." Hepsi bu kadardı.

Aiden gülümsedi ve başını salladı. "Ben gidip bir içki daha alacağım. Görüşürüz Malfoy! Granger," Aiden muhtemelen veda etmek için elini onun omzuna koydu. "Pazartesi konuşuruz!"

Draco onun uzaklaşmasını izledi. Hermione onun önüne koyduğu Butterbeer'ı kaptı.

"Teşekkür ederim," dedi nefesinin altında. Yudumladı ama bitirmemesi gerektiğini biliyordu.

Draco onun yanındaki boş tabureye oturdu. Yüzü ona dönüktü. Hermione başka kimsenin sohbetlerine katılmayacağını fark etti çünkü onlar da kendi sohbetleriyle meşguldü. Butterbeer'inden bir yudum daha aldı.

"Bana Weasley'i hatırlatıyor."

Hermione içkisini bıraktı ve ağzını sildi. "Ron?"

"Hayır, annesi." Draco gözlerini devirdi. "Evet, Ron."

Hermione barın yanında sohbet eden ve gülümseyen Aiden'a baktı. Tam olarak görememişti.

Hermione, "Gülümsemesi ve elini sıkması Ron'un anılarını mı canlandırıyor," diye sordu. Hermione kirpiklerinin altından ona baktı ve gülümsedi.

"Bu o olmalı." Draco sırttı.

"Gryffindor'lara oldukça iyi uyum sağlamış görünüyorsun." Hermione elleriyle bir şeyler yapmak için içkiye uzandı ama bir yudum almadan önce kendini durdurdu. Belki de bazılarının içki içme sorunu böyle geliyordu: gergin yudumlama.

"Goldstein bir Ravenclaw, bu yüzden biri yavru kedileri kurtarmak için yanan bir binaya koşmaya çalıştığında birbirimize tutunuyoruz."

Hermione gülümsedi. Kendine verdiği sözü unuttu ve bir yudum daha aldı.

"Ejderhalar üzerinde çalışacağını değil, ev cinlerini kurtaracağını sanırdım."

Hermione bardağının üstünden onun gözleriyle karşılaştı. Eğer bir imada istediye, yüzü bunu ele vermiyordu. Yutkundu ve dudaklarındaki köpüğü yaladı.

"Yer Değiştirme'de çalışmak istiyorum," dedi, konuşurken gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için omzunun üzerinden bir nokta seçerek. "Bir açık olduğunda oraya geçmeyi umuyorum, ama Canavar bölümü şimdilik iyi."

"istediğiniz pozisyonu vermek için ellerinden geleni yapmaları gerekmez mi? Yoksa özgeçmişine 'Golden Trio' yazmayı mı unuttun?"

"Aslında sahte bir isimle başvurdum." Ellerine baktı. Tırnaklarının yapılması gerekiyordu. Bu hafta kimsenin onları görmemiş olmasını umuyordu.

"Peki bu neden oldu?"

Bir konuşmanın ortasında olduklarını hatırlayarak ona baktı. O ve Draco. Sohbet ediyorlardı. Ne kadar tuhaf.

"Savaşta sonra bana bir şey verilmesini gerçekten istemedim," dedi tekrar omzunun üzerinden bakarak. "Pozisyonumu Birinci Sınıfta kiminle arkadaşlık ettiğime göre değil, liyakate göre kazanmak istedim." İçkisini tekrar yudumladı ve soğuk sıvı çok güzel hissettirdi.

Sessizlik vardı. Onu sıkıp sıkmadığını merak ederek kontrol etti.

Ona kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Sence bu yüzden mi sana Altın Kız diyorlar?" Kaşlarını kaldırdı. "Potter ve Weasel seni kulüplerine kabul ettikleri için mi?"

Nefesini tutmuş, nedenini söylemesini bekliyordu. O kendisini izlerken, gözlerini adamın sırtışını sakladığı ağzının köşesine dikti. Kafasının içindeki küçük bir ses ona adamın ağzına bakmanın muhtemelen yanlış bir şey olduğunu söylüyordu.

"Hey Granger!"

Hermione yerinden sıçradı ve Aiden'in ona el salladığını görmek için odaya baktı. Harika.

"Sokağın aşağısında, köşedeki yeni bara gidiyoruz. Gelmek ister misin?" Aiden başını geriye doğru eğerek orada olduğunu bilmediği, kendi departmanından birkaç kişiye daha baktı.

"Oh, hayır. Yine de teşekkürler!" Gülümsedi, Draco'nun ona neden altın olduğunu söyleyebilmesi için adamın gitmesini umuyordu. Ya da bunun gibi bir şey.

"Tamam!" diye bağırdı ona. "Ama geçen haftaki öğle yemeği için sana hâlâ borcum var, o yüzden bir dahaki sefere içkini ben alırım!" Kocaman bir köpek yavrusu gibi gülümsedi ve Malfoy'a başını sallayarak ona el salladı. Hermione geçen hafta onun öğle yemeğini ısmarladığını bile hatırlamıyordu. İçkisinden bir yudum aldı ve Aiden'in iş arkadaşlarıyla birlikte dışarı çıkışını izledi.

"Onunla ne zamandır görüşüyorsun?"

Hermione'nin gözleri tekrar Draco'ya kaydı. Yüzü nötrdü. "Özür dilerim?" dedi.

"O'Connor," dedi. "Birlikte misiniz?" İçkisini yudumladı ve bardağının üstünden onu izledi.

İtiraz etmek, onu düzeltmek ya da herhangi bir şey söylemek için ağzını açtı ama Harry'nin sesi sözlerini kesti.

"Hey, Ginny ve ben dışarı çıkıyoruz." Draco'nun omzunun üzerinde duruyordu. "Hermione, bizimle kalmak mı yoksa yanımızda olmak mı istersin?"

Draco'yu düzeltmeyi çok istiyordu ama bu seçeneklerden biri değildi.

"Ben de çıkmak üzereyim," dedi Draco. Ayağa kalkmaya başladı. Diğer konuşmaya geri dönmesi gerekiyordu. "O da seninle birlikte gelmeli, Potter. Hiçbir yere ışınlanmamalı."

Sanki orada değilmiş gibi onun hakkında konuşuyorlardı. Tabureden kalkmaya başladı.

"İyi olacağım. Sadece -"

Biraz kaydı ama dengede durmayı başardı. Tabureler düşündüğünden biraz daha yüksekti. Davası için en iyi kanıt değildi. Harry kıkırdadı ve elini ona doğru uzattı. Kaşlarını çatıp kolunu uzattı ve Draco'nun elinin dirseğinde olduğunu fark etti. Ayağı kayarken onu yakalamış olmalıydı. Kız elinin üzerinde olduğu yere bakarken Draco onu bıraktı. Eliyle çıplak tenine dokunmuştu ve kız bunu tamamen kaçırmıştı.

"Yani yarın Hodgley Field'da, Malfoy?" Harry ona eşlik ediyordu ama Hermione hâlâ söylemesi gereken bir şey olduğunu hissediyordu.

"Dört gözle bekliyorum, Potter."

"İyi geceler Draco," dedi. Belki de buydu? Kafası bulanıktı. Son bir kez ona baktı. Onlar yanından uzaklaşırken o hiç kıpırdamadan duruyor, ona bakıyordu.

Harry'nin onu kapıdan çıkarmasına izin verdi. Harry gülümsemesini bastırıyordu ve Ginny onları dışarıda karşılarırken, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

Harry kapı tamamen kapandıktan sonra yüksek sesle güldü.

"Ona Draco dedin." Harry'nin gözleri parlıyordu. Hermione kıpırdamadan dururken yüzündeki sıcaklığın gittiğini hissetti.

"Aman Tanrım!" Ginny kıkırdadı.

Hermione elleriyle yüzünü kapatarak, "Aman Tanrım," dedi.

Bölüm 8

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Yorumlarınız ve övgüleriniz için herkese teşekkürler! Bu bölüme Fırtına Öncesi Sakinlik adını verdim :)

Cumartesi sabahı Hermione tökezleyerek banyoya gitti ve biber iksiri aradı. Daha önce hiç akşamdan kalma olmamıştı, o yüzden bunun akşamdan kalma olup olmadığından emin değildi. İksiri içtikten sonra kendini biraz daha iyi hissetti ama yirmi dakika içinde işe gitmesi gerektiğini hatırladı.

Giyinirken Draco'nun bugün Quidditch antrenmanında olacağını ve bu nedenle büyük olasılıkla Cornerstone'a uğramayacağını hatırladı. Hermione aynada kendine bakarken kaşlarını çatı. Gözlerinin etrafındaki koyu halkalarla çok yorgun görünüyordu. Sonra bunun koyu halkalar değil, yatağa girmeden önce çıkarmadığı rimel olduğunu fark etti.

Güldü ve yüzünü yıkamaya gitti.

Kendini çok daha zinde hissederek, kapıdan çıkıp görünme noktasına doğru ilerledi.

"Bayan Granger! Buraya gelin!" Diagon Yolu'na girdiğinde elinde kamera olan gazeteci ona seslendi. Granger cevap vermeden yoluna devam etti. "Yarın doğum gününüz için ne yapacaksınız?"

İşte bu iyi bir soruydu. Yirminci yaş günü ona çok yaklaştı. Her zaman diğer sınıf arkadaşlarından daha büyüktü, ama yirminci yaşına giriyordu.

Ginny on sekizine yeni basmışken yirmili yaşlarda olması çok tuhaftı.

Harry onu yemeğe götürmekten söz etmişti ama aslında planladığı tek şey buydu. Morty hafta ortasında ona bir not yazmış, doğum gününü ona söylemediği için onu azarlamış ve izin almasını istemişti, bu yüzden günü orada geçiremezdi. Belki de uyuyacaktı? Bu yanlış görünüyordu.

Hermione ilk iki saat boyunca dükkâna biri girdiğinde başını kaldırıp Draco'nun gelmesini bekledikten sonra nihayet rahatlamıştı. Quidditch antrenmanları genellikle öğlene kadar sürerdi, ama sonra öğle yemeği için dışarı çıkarlar ya da birkaç saat kalıp sohbet ederlerdi. Hermione'nin katıldığı antrenmanların hepsi gerekli olduğunu düşündüğünden çok daha uzun sürmüştü.

Sonunda ön kapıya sırtını dönmek zorunda kaldı. Draco bugün Cornerstone'a uğramadığında hayal kırıklığına uğrayacaktı. Önceden randevulaşmış gibi değillerdi ama son iki hafta sonu gelmişti. Belki de bir gece önce ilk adının kullanılmasına o kadar içerlemişti ki artık onu burada ziyaret etmeyecekti.

Hermione başını salladı. Hayır, onu *ziyaret* etmiyordu. Bir kitap dükkânını ziyaret ediyordu.

Kapı açıldı ve arkası dönükken rüzgârın saçlarıyla dans ettiğini hissedebiliyordu. Arkasını dönmek için tüm kontrolünü kaybetti.

"Buralarda bir kitap almak için kimi tanımanız gerekiyor!" diye gürledi tanıdık bir ses kapı aralığından.

Hermione iri gözlerle döndüğünde Ron Weasley'nin "Hoş Geldiniz" halısının üzerinde olduğunu gördü.

"Ron!" Kız soluk soluğa kaldı ve Ron ona gülümseyerek kollarını .

Tezgâhın etrafından dolanarak iki basamak aşağıya, giriş sahanlığına uçtu ve kollarını ona doladı.

Adam onu kollarının arasında sıkarken ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Sanki geçen bir buçuk yıl hiç gibiydi. Bu onun en sevdiği şeydi.

Ron'u görmek hakkında. Hiçbir şey
değişmemişti. "Mutlu yıllar 'Mione."

Ayakları tekrar yere değdi ve onu tutmayı bıraktı ama kollarını ona dolayarak geri çekildi.

"Burada ne yapıyorsun? Ekim sezonu için antrenman yapıyor olman gerekiyordu."

"Onlara ikinci takımımızın biraz pratik yapabileceğini söyledim. Bir kızı görmek için eve gitmem gerekiyordu."

Geri çekildi ve kolunu yumruklayarak ona gülümsedi. "Sadece doğum günüm için burada değilsin."

"Şey, bu ana sebeplerden biriydi! Bu öğleden sonra George ve birkaç yatırımcı ile bir toplantım var, ardından da bu akşam bir bakanın katılacağı bir kokteyl var, ama yarın tamamen seninim."

Ona gülümsedi ve her şey çok basit görünüyordu. Birinin ona sarılması, dostça ama samimi dokunuşlar. Ve Ron'un her zaman yanında getirdiği karmaşık olmayan bir sıcaklık vardı.

"Şey," dedi. "Bugün altıya kadar çalışıyorum ama yarın izinliyim."

"İzin günü mü? Hermione Granger izin mi alıyor? Merlin, çok değişmişsin." Onunla alay etti ve kalçalarını serbest bırakarak dükkânın etrafına bir göz attı. "Burası küçük, güzel bir yer."

Hermione sıçrayarak tezgâha doğru ilerledi. "Burayı sevdim. Çok sessiz." Tezgâhın arkasına geçti. "Ee, ne zaman geldin?"

Aralarındaki tezgâha doğru eğildi. "Birkaç saat önce. Önce Hodgley Field'a uğradım," dedi Ron.

Hermione'nin elleri sıralamaya başladığı kitapların üzerinde kekeledi. "Ah?"

"Harry'nin Malfoy'un küçük Quidditch takımlarına katılmasına izin verdiğini biliyor muydun? Bu delilik!"

Hermione onun öfkesini karşılamaya çalışarak, "Biliyorum," dedi.

"Etrafta daha çok takıldığını duydum. Git kendi arkadaşlarını bulamıyor mu?" "Ha, sanırım bulamıyor." Hermione defteri almak için tezgâhtan döndü. "Arkadaşlarının hepsi ya ölmüştür ya da Azkaban'dadır, eminim."

Hermione yüzünü buruşturdu ama dönüp ona gülümsedi. Ron'un Draco'dan hoşlanmaması dillere destandı. Hermione bu duygunun karşılıklı olduğundan emindi. Konuyu Ron'un Quidditch takımına ve İrlanda'da onun için her şeyin nasıl gittiğine çevirdi. Draco'nun bazı parti sonralarına götürdüğü randevular ve takım arkadaşları ve fangirl'lerle barlardan atılmasıyla ilgili gazetelerde çıkan olaylar gibi küçük ayrıntıları rahatlıkla atladığını fark etti. Sorun değildi. Hermione sadece arkadaşı Ron'la sohbet etmek istiyordu, eski erkek arkadaşıyla değil.

Bir saat daha kaldı, sohbet etti ve kitapları ayırmasına yardım etti. Draco Malfoy'u tamamen unutmuştu ve bunun için ona minnettardı. Ron, George'la olan toplantısına gitmek üzere ayrıldı ama çıkarken yanağına, ağzının köşesine çok yakın duran bir öpücük kondurdu. Kapı arkasından kapanırken ona sıırttı.

Pazar günü Hermione yatak odasının tavanını kaplayan balonlarla uyandı. Gülümsedi ve mutfaktan gelen kahvaltı kokusunu takip ederek yataktan sürünerek çıktı.

Harry ve Ginny'yi mutfakta bulmak için parmak uçlarında yatak odasından çıktı. Harry ona arkasını dönmüş, ocakta domuz pastırmasıyla uğraşıyordu, Ginny ise tezgahın üzerinde oturmuş bacaklarını tekmeliyordu. Kısık seslerle sohbet ediyor, birbirlerine gülümsüyor, birbirlerini besliyorlardı. Hermione onları yalnız bırakmak için neredeyse yatak odasına dönüyordu ki, doğum günü için hazırladıkları kahvaltının *kendisine* ait olduğunu hatırladı.

Mutfağa girmeden önce varlığını duyurmak için küçük bir öksürük çıkardı. Ginny tezgâhtan atladı ve kollarını ona doladı.

"Mutlu yıllar, Hermione!"

"Günaydın, Gin. Teşekkür ederim." Hermione Ginny'yi bıraktı, ama hemen ardından Harry tarafından yutuldu.

"Mutlu yıllar," dedi onu sıkıca kavrayarak.

"Teşekkür Harry," dedi. "Kahvaltı hazırlamana gerek yoktu." "Ama ben yaptım." Harry geri çekildi ve Ginny'ye sert bir bakış attı.

Ginny onu oturmaya ve servis yapmalarına izin vermeye zorladı. Aslında oldukça gülünçtü. Çayına biraz daha süt almak için ayağa kalktığı anda, Ginny onu oturmaya devam etmesi için spatulayla tehdit etti.

Hermione sandalyesinde arkasına yaslanıp başını salladı ve Harry sabahki *Daily Prophet*'ı katlarken Hermione'nin gözüne sarışın bir kafa ilişti. Harry gazeteyi yere fırlattı ve Hermione, "Bugün gazetede iyi bir şey var mı, Harry?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Elbette 'Altın Kız'ın yirminci doğum gününden bahsediyor." Adam ona gülümsedi ve kadın kaşlarını çatı.

"Gerçekten bu ifadeyi kullandı mı?"

"Tabii ki öyle." Harry güldü. "Dur sana senin hakkında nasıl saçmaladığını göstereyim."

"Ah-ah! Bugün gazete yok!" Ginny araya girdi. "Haber yok!" Ginny Harry'ye onun hemen anlayacağı bir bakış attı. Hermione ne yazık ki kaybolmuştu.

"Haber yok mu?" Hermione sordu.

"Evet, haber yok." Ginny sütü Hermione'nin önündeki masaya koydu. "Bugün kutlama yapıyoruz ve başka hiçbir şey dağıtamaz! Yumurtalarınızı yiyein,"

Molly-Weasley gibi bir tavırla sözlerini tamamladı.

Kahvaltı boyunca iş hakkında, Ron'un evde olması hakkında, aslında hiçbir şey hakkında sohbet ettiler. Ginny o akşam Büyücülük Londra'sındaki güzel restoranlardan birinde akşam yemeği için plan yapmıştı, bu yüzden en iyi arkadaşlarıyla birlikte olmaktan başka bir şey yapmadıkları çok hoş bir günün ardından, saat altıdaki rezervasyonlarına gitmeden önce etrafı gezmek için saat beş gibi Ron'la buluştular. Ron onu yine ağzının kenarından öptü ve Ron çekilirken elini kaburgalarında hissetti.

Dört kişilik bir masaya oturduklarında - solunda Harry, sağında Ron ve karşısında Ginny - bunun tam da olması gerektiği gibi olduğunu fark etti. Büyücülük Dünyası'nı kurtarmadıkları zamanlarda dördü de çok sade insanlardı. Ron yüksek sesle el kol hareketleri yaparak bir hikâye anlatıyor, Ginny ona gözlerini deviriyor, Harry onu düzeltiyor ve Hermione gülüyordu. Onlar savaş kahramanları, ünlü çocuk büyücüler ya da Quidditch oyuncularına değildi. Onlar dört arkadaştı. İki çift. Belki buna tekrar alışabilirdi.

Hediyelerden ve tatlıdan sonra, Harry ve Ron kızlarla birlikte görünme noktasına kadar yürüdüler.

"Sanırım gelecek ay, belki Cadılar Bayramı civarında döneceğim," dedi Ron. Kolu onunkinin içindeydi ve çok sıcaktı.

"Harika. O zaman bir şeyler planlamamız gerekecek."

"Seni çok özledim, Hermione."

Ona doğru baktı. Adam üzgün bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Ona gülümsedi ve kolunu kendi koluna yaklaştırdı.

"Ben de seni çok özledim. Hepimiz . Ama hayallerinin peşinden gittiğin için seninle gurur duyuyorum Ron."

Yere doğru gülümsedi. Görünme noktasına vardıklarında Harry Ginny'ye veda öpücüğü verdi ve Hermione'ye sarıldı. Ron kız kardeşinin elini yumrukladı.

koluna girdi ve ona sarıldı. Sonra Hermione'ye döndü ve ona sıkıca sarıldı. Geri çekildi ve dudaklarına basit bir öpücük kondurdu. Hermione ona gülümsedi.

~*~

"HERMIONE GRANGER VE RONALD WEASLEY YENİDEN AŞIK!"
tarafından Rita Skeeter

Belirsiz zamanlarda umuda yöneliriz. Bize umut verenlere doğru bakarız.

Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca Hermione Granger ve Ronald Weasley bize pek çok şekilde umut verdiler, ama şimdi bize farklı bir umut sunuyorlar. Sonsuza dek mutlu olma umudu.

Hermione sayfadaki resme bön bön baktı. Kameramanı hiç görmemişti bile, ama Bozo öpücüğü almıştı. O öpücük... sonradan düşündüğünde, ona hiçbir şey ifade etmemişti. Ron'un ona geri dönmek ya da ona karşı dürüst olmak için bir söz vermeye çalıştığını düşünmüştü. Ama ortada gerçek olacak bir şey yoktu. Birlikte değillerdi ve bir yılı aşkın süredir de birlikte olmamışlardı.

Tabii ki Skeeter'ın makalesi aynı fikirde değildi.

Son Savaş'tan bu yana Bayan Granger ve Bay Weasley aradaki mesafeye rağmen iletişim halindeler. Bayan Granger her hafta sonu İrlanda'daki sevgilisini ziyaret ediyor ve Ronald Weasley de bu Cumartesi onu iş yerinde ziyaret ederken görüldü.

Dün Bayan Granger için sadece yakın arkadaşlarının katıldığı bir doğum günü yemeğinin ardından Bay Weasley ona iyi geceler diledi ve gelecekleri için söz verdi. Sevgili okurlar, tek sorum şu... Bayan Granger'ın yüzük parmağına bakabildik mi?

Hermione ofladı pufladı. Kâğıdı buruşturdu ve çöp attı. Kendini işe gidecek kadar toparlayabilmesi için yirmi dakika boyunca surat asması gerekti.

Bakanlık avlusuna vardığında etrafı Ron'un yüzünü öpen kızla çevriliydi. Görünüşe göre herkes bir kâğıt okuyor, kolunun altına bir kâğıt sıkıştırmış, elinde bir kâğıtla çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Kötü bir ruh hali içinde olduğu ve bugün kimsenin onunla konuşmaması gerektiği izlenimini vermeyi umarak asansörlere doğru yola koyuldu.

Alt katlardan yukarı çıkan birkaç Bakanlık çalışanıyla dolu olan ilk asansöre atladı. Atrium'dan bazıları ona asansörde eşlik etti, bazılarını isimlerinden değil ama yüzlerinden tanıdı. Asılı bir ipi yakalamak için uzandı ve asansör geriye doğru zumlarken birkaç cadının kendisine doğru döndüğünü fark etti. Onlara kaşlarını çatarak karşılık verdi. İnsanların kendisine bakmasına alışkındı - böyle durumlarda genellikle yere bakardı - ama bugün Skeeter'a, Bozo'ya, Ron'a o kadar kızgındı ki....

Asansör 6. katta durdu ve parlak mavi cüppeli bir cadıyı içeri aldı. Kalabalık asansöre katıldı ve Hermione'nin önünde durarak asansöre tutundu. Cadı arkasını dönüp Hermione'ye gülümseyerek hızla yukarı bakınca Hermione onun sol eliyle bir ip tuttuğunu fark etti. Herkes lanet olası yüzüğü arıyordu.

"Ben nişanlı değilim! Yüzük aramayı bırak!"

Sessizlik. Eline bakan her cadı bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan büyücüler ondan . Hermione herkesin Uluslararası Sihirli İşbirliği Dairesi'nde çalışmadığından emin olsa da, asansör yavaşlayıp 5. Katta durdu ve neredeyse herkes dışarı çıktı. Tam bir kaçıkı.

Asansör 4. kata çıkarken iki adam onunla birlikte kaldı. Onlardan özür dilemek için başını kaldırdı ve kendini Draco Malfoy'a bakarken buldu.

Atrium'da atladığında arkaya sıkışmış olmalıydı, çünkü başka türlü onu gözden kaçırması mümkün değildi. Ona bakarken yüzünde nötr bir ifade vardı.

Gergin bir kahkaha attı. "Özür dilerim," dedi. "Zaten uzun bir gün oldu."

Diğer adam başını salladı. Draco

gözlerini kırıştırdı. "Belli ki." Tiz bir

sesle.

Asansör 4. katta durdu. Dışarı atladı ve arkasına bakmadı. Masasına ve tam oturup yeniden nefes alırken, Aiden elma yerken belirdi.

"Oi! Hadi yüzüğe bir bakalım."

Bölüm 9

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan bu yana ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Bu bölüm için heyecanlıyım! İyi eğlenceler.

Salı sabahı 4. Kattaki herkes Mathilda'nın yüzüğünü aramamayı, ona yaklaşan düğününü sormamayı ve hatta ona doğru bakmamayı biliyordu. Pazartesi günü, bir dosyayı yanlış dosyaladığı için Aiden'a bağırdıktan sonra günün geri kalanı o kadar gergin geçmişti ki, Mathilda muhtemelen bir tür not göndermişti. Haber ikinci kata kadar ulaşmış olmalıydı, çünkü Harry Çarşamba günü öğle yemeğinden hemen önce Mathilda'nın odasında belirmişti.

"Müstakbel gelin nasıl?" Gülümsedi.

Ona ters ters baktı ve dosyaları sadece kendisinin bildiği bir sırayla etrafa fırlatmaya devam etti.

" gel. Kafeye gidelim." "Aç değilim,"

diye ısırdı.

"Evet, öyleyim ve biraz arkadaş istiyorum." Ona sırtıttı. "Ayrıca, o dosyalar yarım saat içinde burada olacak ve hâlâ biraz hırpalanmaya ihtiyaçları olacak."

Yere baktı ve dokunduğu her dosyanın artık buruşmuş, yırtılmış ya da bükülmüş olduğunu fark etti. İçini çekti ve bozuk para cüzdanını aldı.

Asansörde yalnız kalınca Harry ona döndü.

"Peki gerçekten kime kızgınsın? Ron'a mı Skeeter'a mı?"

"İkisi de, ama esas olarak ben." Gözlerini kapattı ve şakaklarına bastırdı. "Beni öpmesine izin verdiğim için çok kızgıyım."

Sessizlik vardı. Kapılar açıldı ve birkaç not dışarı uçtu. "Ron'la tekrar

bir araya gelmek istiyor musun?"

Ona doğru baktı. Harry'nin yüzü ona tamamen açıktı. Bir cevap almayı ummuyordu. Ona dürüst bir merakla soruyordu. Olabildiğince dürüst bir cevap vermeye çalıştı.

"Pek sayılmaz, hayır. Ya da belki de 'şimdi değil'? Gerçekten emin değilim." Cübbesinin kollarını yukarı doğru itti. "Sadece seçim hakkımın elimden alındığını hissetmekten hoşlanmıyorum. *Lanet olası* Rita Skeeter tarafından!"

Asansörler Atrium'a vardı. Harry dışarı çıktı ve omzunun üzerinden, "Çoğu mantıklı insan Rita'nın çoğu zaman saçma sapan şeyler yayınladığını bilir. Hafta sonu Malfoy hakkında söylediklerine baksana! O da çok kötü durumdaydı!"

Hermione durdu, Bakanlık çalışanlarının onu iterek asansörlerine binmelerine izin verdi. Zihni hafta sonu yaşananları gözden geçirdi ve Malfoy'la ilgili hiçbir şey bulamadı.

"Hangi makaleydi o?" Tekrar bacaklarını buldu ve takip etti.

Harry kafeye giden yolu gösterirken geriye doğru yürümeye başladı. "Hani şu babasını ziyaretiyle ilgili olanı? Ve neden buluştuklarına dair tahminleri? Ama o orada değildi. Bilemezdi. Tamamen saçmalık."

Hermione ona, kendisinin de orada, *duvarda* bir *sinek olabileceğini* hatırlatma zahmetine girmede. "Bugün günlerden neydi?"

"Cumartesi günü geldi, sanırım Quidditch antrenmanımızdan sonra," dedi Harry, kafeye girip sıranın en arkasına geçtiklerinde sesini alçaltarak.

"Makale Pazar günü yayımlandı."

Ön sayfadaki sarışın kafanın silik anısı, Ginny'nin makaleyi okumasına izin vermemesi.... Hermione Pazar gününün gazetesi için çöp kutularını kontrol etmeyi aklına not etti.

"Ne diyordu? Ne varsayıyordu?"

Harry ona döndü ve Ginny ona kâğıdı kendisiyle paylaşmamasını söylediğinde yüzünde beliren ifadeyi şimdi de görebiliyordu.

"Sadece... Lucius'u neden ziyaret ettiğini." Bir tepsi aldı ve ona baktı. "Harry, yine de bulup okuyacağım."

Harry içini çekti ve çenesini kaşıdı. Kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için kafenin etrafına bakındı. "Draco'nun mirasından ve mirasın kendisine erken verilmesini sağlamaya çalışıyor olabileceğinden bahsetti."

Hermione gözlerini kısarak ona baktı. "Ve Lucius'la konuşmaya mı ihtiyacı vardı? Bütün parasının Narcissa'da olması gerekmez mi?"

O zaman sıranın önüne geldiler ve Hermione, Harry çay ve onu rahatsız eden kruvasanlardan iki tane sipariş ederken beklemek zorunda kaldı. Harry onun sipariş vermesi için kenara çekilince, Hermione iki kruvasanın da *onun için* olduğunu fark etti ve gülümsemesini bastırarak bir tane de kendisi için sipariş etti.

"Bazı Safkan aileler paralarını eski büyülerle korur," dedi Harry. Hermione başını salladı. Bu konuda biraz bilgisi vardı, ama belli ki Harry daha fazlasını biliyordu. "Büyük olasılıkla Malfoy'un durumunda, mirası ona düğün gününde, Lucius Malfoy erkeklerinden geçen bir ritüeli gerçekleştirdikten sonra bırakılacaktı," diye devam etti.

"Düğün günü" deyince Hermione'nin gözleri seğirdi. Harry, Yaşayan-Ve-Ölen-Ve-Yine-Yaşayan-Çocuk baktığı anda gizemli bir şekilde boşalan küçük bir masa buldu. Öğle yemeklerini bitirmemiş oldukları her hallerinden belli olan, masadan kalkmış olan kadınlara teşekkür ederek gülümsedi.

"Yani, parasını erken mi istiyor? Rita'nın tüm söyleyeceği bu muydu?" Hermione, Harry'nin yemek saatinde Ron'u mükemmel bir şekilde taklit ederek ilk kruvasanını yiyişini izledi.

Harry ağzını sildi. "Hemen hemen." ayını yudumladı ve Hermione'nin omzunun üzerinden bir noktaya baktı. Hermione ona kaşlarını çattı.

"Başka ne var, Harry."

Omuzları öktü. "O akşam bir randevuya gitti." Hermione yüzünü

nötr tuttu. "Hepsi bu kadar mı?"

Harry onu inceledi. "Evet. Sanırım doğum gününde bütün bunları okumanı ve resimlerine bakmanı istemedik." İkinci kruvasanına özlemle baktı. Hermione resimlerin olduğunu fark etti.

"Sanırım bu en iyisiydi. Nişanlım beni öpmeye karar verene kadar çok güzel bir gün geçirdim." Kruvasanını kesti ve Harry'ye tabağını yalayıp yutmaya devam etmesi için gereken izni verdi. "Yani, keyfi yerinde miydi? Malfoy mu?"

Ağzı doluyken, "Bütün hafta boyunca taciz edildi." "Ne demek

istiyorsun?"

"Kartlar, iekler, özgeçmişler... Hepsi potansiyel eşlerden. Çiftleşme mevsimi gibi. Rita'nın makalesi neredeyse ona kur yapma izni veriyordu. Ofisine giren ve üzerinde kalp olan her şeyi ateşe veriyor."

"Ama bu hiç mantıklı değil," dedi Hermione. "Haftalardır seçkin bekârlar listesindeydi. Bu ılgın Cadılar neden şimdi böyle davranıyor?"

Harry son lokmasını hızla bitirdi ve tabakta kalan gevrekleri karıştıırken, "Sanırım mirası Cumartesi günü ona bırakıldıysa, artık bir Melezle, bir Muggle doğumluyla - Merlin bir Muggle'la bile! - ve yine de parayı alabilir. Lucius onu rehin tutamazdı."

Harry gülümseyerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "*Ve* şimdi muhtemelen çağının en zengin bekâr Büyücüsü."

"*Eğer* para ona bırakıldıysa." Tırnağıyla böreğin üst tabakasını kazıdı.

"Doğru. *Eğer*."

Harry iş hakkında gevezelik ederken Hermione sessizce kruvasanını bitirdi.

~*~

Evdeki tüm çöp kutularını karıştırıp hiçbir şey bulamayınca, Hermione Floo'yu kullanarak Gelecek *Postası* Genel Merkezi'ne gitti ve "hatıra" olarak doğum gününde basılan gazeteyi istedi. Koyu tenli yaşlı kadın ona gazeteyi uzattıktan sonra -elini gereğinden uzun süre tutarak savaşta yaptıkları için teşekkür etti- Hermione ön sayfada gördüğü sarı saçların Lucius Malfoy'a ait olduğunu fark etti. buçuk yıldır ilk kez onun yüzüne bakarken nefesinin kesildiğini hissetti. Draco'yla aralarındaki benzerlikler o kadar çarpıcıydı ki, Azkaban cüppesinin içinde, gazetenin arasından gözlerinin içine bakarken bile aşağılık duygusunun soğuk ürpertisini hissetti.

Eve döndüğünde makaleyi karıştırdı ve Draco'nun randevusunun fotoğraflarına ulaştı. Büyücülük Londra'sının lüks kafelerinden birinde akşam yemeğine gitmişlerdi. Kızın dalgalı sarı saçları ve mükemmel dişleri vardı ve Draco ona sırtıttı. Rita'ya göre Safkan bir Fransız kıızıydı, Hermione'ye göre ilk sıraya girmek için çabalayan tüm Melezler ve Muggle doğumlular için bu durum pek de yardımcı olmazdı. Rita makalede Draco'nun "tercihlerinin" savaştan bu yana değiştiğini bile belirtmemiş, temelde her yaşa, bedene ve doğuma "Buyurun!" demişti. Eğer buna inanacak kadar budalaysanız oldukça cesaret vericiydi.

Hermione, Rita'nın hiçbir noktada toplantının başarılı geçtiğini ve mirasın serbest bırakıldığını doğrulamadığını fark etti. Draco'nun Azkaban'dan ayrılırken başı öne eğik, kaşları çatık ve çenesi sıkılmış bir halde çekilmiş fotoğrafı hakkında da yorum yapmadı.

~*~

Cuma günü Hermione yine mantıklı topuklu ayakkabılarını giydi. Kendisini utandırmayacak ayakkabılar bulmak için Ginny'nin onu alışverişe götürmesine gerçekten ihtiyacı vardı, ama bugün zamanı yoktu. Bugün Antonin Dolohov'un cezasıyla ilgili olarak Wizengamot'la konuşacaktı.

Harry'ye göre, Wizengamot bir süredir en kötü Ölüm Yiyenler, özellikle de daha önce hapsedilmiş ve kaçmış olanlar konusunda tartışıyordu. Ofiste geçen hafta bir Ruh Emici'nin yakalandığına dair söylentiler duymuştu ve Aiden en saçma şeyleri varsaymayı sevse de, Hermione Dolohov'un duruşmasıyla zamanlamanın şüpheli olduğunu biliyordu.

Dolohov'a acımıyordu ama eğer Öpücük bir olasılık olarak yeniden sunuluyorsa, nerede bitiyordu?

Hermione en alt kattaki asansörden çıktı ve yirmi metre sarışın bir kafa görünce kısa bir süre durdu. Taş duvara yaslanmış ayakkabılarına bakıyordu. Pazartesi günü asansörde verdiği zihinsel moladan beri onu görmemişti ama Rita Skeeter onun adını gazetelerde tutmuştu. Aslında bir gün önce aynı Bulgar kızla öğle yemeği randevusu vardı. Çok fazla gülümsedi.

Anlayabildiği kadarıyla, adam henüz onu fark etmemişti ve dönüp üst kata geri dönmeyi çok istiyordu. Ayakları onu ona doğru götürmeye başladı. Adam onun ayakkabılarının tıkırtısını duydu ve ona baktı. Bir an için açık bir merakla baktı ama sonra yerini güvensizliğe bıraktı.

"Malfoy," diye selamladı onu, en son gerçekten konuştuklarında ona Draco diye seslendiğini hatırlayarak.

"Burada ne yapıyorsun?" Gözlerini kısarak ona baktı. Kadın ondan yaklaşık iki metre uzakta durdu.

"Wizengamot'a bilgi sağlamak. Sizin de öyle olduğunuzu varsayıyorum."

Çenesini sıktı ve bakışlarını tekrar yere dikti. Başka bir şey söylemeyeceği belli olduğunda, kendini karşı duvara yasladı. Ayakta durmak

Onunla duvara karşı oturmanın garip olacağını düşünmüştü ama şimdi keşke otursaydım diyordu çünkü geniş bir koridorda karşı karşıya gelmek zorundaydılar. Gözlerini koridorun sonundaki meşe kapıya odakladı ve onu görüş alanının dışında tutmak için boynunu büktü.

"Söyle bana Granger," dedi ve Granger yüzünü ona dönmek için elinden geleni yaptı. Adam ona bakmıyordu. "Tüm Ölüm Yiyenleri serbest bırakmaya öncelik veriyor musun?" Granger gözlerini kırıştırdı ve adam devam etti: "Takviminde 'Sanık Adına Tanıklık Etmek' Cuma gününe ait bir randevu mu?"

Ona, kızın onda sık sık gördüğü o yarı sıkılmış, yarı canı sıkılmış ifadeyle baktı. Geçen Cuma ona karşı çok sıcaktı, hatta ona bir içki ısmarlamış, onunla sohbet etmişti. Ve onun altın olmasıyla ilgili bir şey vardı.... Sanki tüm bunları hayal etmişti ve bunun yerine Quidditch sahasında hâlâ on iki yaşındaydılar.

"Aslında bugün sanığın *aleyhine* tanıklık yapacağım," dedi bakışlarını adamın üzerinde tutarak. Gözleri kırıştı ve söylemesi gerekenin bu olduğundan şüphelendi, ama ağzının farklı bir fikri vardı. "Merak etme Malfoy, sen hâlâ kuralın istisnasısın." Ona her zaman yaptığı gibi kaşlarını kaldırdı.

"İstisna..." Mırıldandı ve gözlerini aralarındaki yere dikti. Sonra birden, "Peki beni *kurtarmanı* kim istedi, Granger?" Duvardan indi, boynu ve omuzları gergindi. Kadın nefesini tuttu. "Çünkü senin merhametini istemedim. Bir 'şampiyona' ihtiyacım yok." Onunla alay etti. Bu ona Hogwarts'ı o kadar çok hatırlatmıştı ki cevap vermeden önce bir an durdu.

"Senin 'şampiyonun' olmaya asla gönüllü olmadım," diye alay etti

Hermione. Ona doğru adım attı.

"O zaman ne için gönüllü oluyorsun?" Gözlerinde bir parıltı vardı ve ağzının kenarına bir sırıtiş saklanmıştı. Hermione kendini küçük ve sessiz hissetti ama en çok da ateşli hissetti. Sanki bir yerlerde bir düğmeyi çevirmiş ve koridorun tüm atmosferini değiştirmişti.

"Hiçbir şey." Kendi yüzündeki iğrenmiş ifadeye odaklandı, onu orada tutmaya, şaşkınlığı yansıtmaya çalışıyordu. "Merlin, Malfoy! Biri sana iyi davrandığında bunu kabullenemez misin? Bu... yapılacak en doğru şeydi."

Sırtışı dudaklarından kayıp gitmişti ama gözleri hâlâ parlıyordu. Gözbebekleri, Aritmetik sırasında onu izlerken hatırladığı bir kararlılıkla gözlerinin arasında ileri geri dans ediyordu.

"O zaman bu bir Hayat Borcu mu?" diye sordu.

Artık kafası karışmış gibi davranmasına gerek yoktu. "Hayat Borcu mu?"

"Beni Azkaban'da ömür boyu çürümekten kurtardın, şimdi sana borçlu muyum Granger? İşler böyle mi yürüyor?"

Hermione gerçekten şok olmuştu. "Hayır, hayır, niyetim de bu değildi." Başını salladı ve ayakkabılarının uçları arasındaki boşluğa bakarak kendini toparladı. Neredeyse iki adım. Yutkundu. "Eğer bir şey varsa, Malfoy, Borç ödenir." Kirpiklerinin altından başını kaldırıp baktı. Adam gözlerini kısmış ona bakıyordu. "Duruşmanızda söylediklerimde ciddiydim. Malikânede bizi teşhis etseydin-"

"Dur!" diye bağırdı ve kız sıçradı. "O geceyi yüceltmeyi bırak."

Ondan uzaklaştı ve yüzüne baktı. Adam yine ona dik dik bakıyordu. Ve yüzü kızarmıştı.

"Dünyayı kurtarmak ya da Karanlık Lord'u durdurmak umurumda bile değildi - ya da sen ve senin aptal arkadaşların!" Kakülünün bir kısmı alnına düştü ve onu tekrar yerine itti.

"Beni tanıdığını biliyorum," dedi başını ona doğru sallayarak. "Beni gördüğünü, Ron'u gördüğünü ve kolayca -"

"Seni Ölüm Yiyenler'e mi teslim ettiler? Bu hoşuna gider miydi Granger? Mantıklı beyninde bazı şeyleri açıklığa kavuşturur muydu?"

"Tabii ki hayır!" Bu saçmalığa neredeyse gülecekti.

Onunla göz hizasında buluşabilmek için ağırlığını kaydırđı ve ona doğru eğildi. Sırtında, hemen arkasındaki taş duvarın soğukluğunu hissetti. "Neler yapabileceklerini biliyor musun? Dolohov? Ölüm Yiyenler?"

Onun Ölüm Yiyenler hakkında sanki kendisi onların bir parçası değilmış gibi konuşmasından duyduğu hafif sevinci bastırdı ve omurgasını dikleştirdi.

"Kesinlikle biliyorum! Bunun için odadaydın!" Elinde olmadan koluna uzandı, kolunda hâlâ sonsuza dek kelimesinin sihirli izi vardı.

"Bella değıl. Gerçek Ölüm Yiyenler."

Anlamamıştı. Yüzündeki bir şey ona bunu söylemiş .

"Bazıları tamamen akıı başında, mantıklı beyinlere ve Harry Potter ile Yoldaşlık'ın yenildiğı ve Lord Voldemort'un hüküm sürdüğü bir geleceğı hayal etme yeteneğine sahip. Peki bu dünyada senin gibi insanlara ne olduğunu sanıyorsun, Granger?" Çelik grisi gözleri onunkileri delip geçti ve o gizli sırtışın izi geri geldi. Bir konuda kazanıyordu. Sadece henüz ne olduğunu bilmiyordu.

"Anladım, Malfoy." Hermione gözlerini devirerek kabadayılık taslamaya çalıştı. "Hepimiz işkence görüyoruz. Hepimiz öleceğiz. Tüm Muggle doğumlular eşleşen bir 'Çamurkan' oyması alır -"

"Tüm Muggle doğumlular, evet." Gözlerindeki parıltı geri gelmişti. Ona doğru bir adım daha attı ve kızın sırtı duvara yaslandı. "Ama Potter'ın 'Altın Kızı' değıl." Bu terim karşısında irkildi. "Ya da Weasley'nin cürufu." Ginny'nin sözünü duyunca kaşlarını çatı. Bir elini başının yanındaki duvara koyup ona sırtıttı ve Ginny'nin tek düşünebildiğı, onu kaç kez Pansy Parkinson'la benzer bir pozisyonda bulduğuydu.

"Görüyorsunuz," diye devam etti. "Açık Artırma fikrini Macnair ortaya attı.

Çok zeki bir iş adamı." Sadece kendisinin bildiği gizli bir espriye hafifçe güldü ve Hermione onun nefesinin yüzünde dolaştığını hissetti.

"Müzayede mi?" Kız ona göz kırptı. Adam ona sırttı.

"Savaş ganimetlerini paylaştırmanın bir yolu. Savaşın sonunda bazı Muggle doğumlular, Kan hainleri veya Tarikat üyeleri kimin eline geçerse, onları en yüksek teklifi verene açık artırmayla satma hakkına sahip olacaktı... istedikleri amaç için."

Hermione'nin göğsünde bir boşluk hissetti. Nefes almıyordu ama o devam etti.

"Ve güven bana, Granger." Ona gülümsedi. "Peşinde oldukları şey senin ev idaresi becerilerin değil."

Gözleri yaşarırken boğazında safra biriktiğini hissedebiliyordu. Boğazını temizledi.

"O zaman teşekkürlerin hâlâ geçerli olduğunu varsayıyorum, Malfoy," diye ısırdı. "Eğer o gece beni teşhis etmiş olsaydın, 'Altın Kız' Greyback ve Snatcher'lara ait olacaktı - açık artırmada onların olacaktı. Bana savaşın geri kalanını Malfoy zindanlarında geçirme fırsatı verdiğin için teşekkür ederim! Eğer bir 'savaş ganimeti' olacaksan, bunu şık bir şekilde yapsan iyi olur!" Kız onun bu sözlerine karşılık verdi ve nefesinin yeniden alına düşen saçlarını süpürdüğünü gördü.

"Rica ederim Granger," diye tısladı ona. "Ne de olsa Greyback'ın Açık Artırma'yı beklemekle pek ilgilenmediğini duymuştum. Tüm 'ganimetlerini' *elinde tutmayı* tercih ediyormuş."

Sıcaklığın boynunda ve çenesinde dans ettiğini hissedebiliyordu. Yutkundu ve onun acımasız gözlerini tuttu. "Ve tabii ki, senin gibi kurnaz bir iş adamı olarak, bu olmazdı. Savaştan sonra birkaç yüz kalyon kazanma fırsatını kullanabilecekken neden Greyback'ın beni almasına izin verdin? Öyle mi, Malfoy?"

Adam güldü ve bu ses kadının kaburgalarını sarstı. "Birkaç yüz kalyon mu? Hadi ama Granger, bilmelisin ki senin... *yeteneklerin*

Bundan çok daha fazlası. En büyük ödöl sen olurdun." "Dur,"

diye tısladı ona.

"Sizin ve Weasley kızı için teklifler aslında 10.000'er galleondan başladı, ama duyduğuma göre en yüksek teklif zencefil için 20.000'miş -"

"İğrençsin." Ağlamadan önce dışarı çıkması gerekiyordu. Adamın etrafından dolaşp duvardan uzaklaşmaya başladı ama adam diğer koluyla onu sıkıştırdı.

"-Ve Çağımızın En Parlak Cadısı için 30.000 kalyon."

Küçük bir kahkaha ile nefesi ciğerlerini terk etti. Kendini beğenmiş bir şekilde ona gülümsüyor, onunla alay ediyor, onu izliyordu.

"Ciddi olamazsın," dedi. Ya ağlayacaktı ya hastalanacaktı ya da her ikisini birden yaşayacaktı. Ve bunların hiçbirini onun önünde yapmak istemiyordu.

"Ve en sevdiğim kısmı da unutmayalım." Yüzünü onunkine yaklaştırdı, tabii bu mümkünse. "Eğer 'dokunulmamış' olduğun kanıtlanabilirse bir 5,000 daha eklenecek."

Ciğerleri hava almak için yalvarıyordu ama o işbirliği yapamıyordu.

"Söyle bana Granger. Merak ediyorum," diye fısıldadı. "Geçen bahar olaylar farklı gelişseydi, 35.000 kalyon daha zengin olabilir miydim?"

Eli beyninden önce hareket . Ona tokat attı. Kirli kanı damarlarında çığlık atıyordu ve nefes nefese kalmıştı. Tokadı indirirken yüzü neredeyse hiç kıpırdamamıştı ama onu iyi haklamıştı. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Bay Malfoy," diye seslendi binlerce kilometre öteden bir ses. "Sizin için hazırlar."

Adam doğruldu ve meşe kapılara doğru dönerken o da topuğunun üzerinde dönerek asansörlere yöneldi. Onları Atrium'a götürdü. Topukları sağdaki ilk şömineye doğru tıkırdadı, toz alevlere çarparken Floo adresini söyledi ve Ginny koltuktan fırlayıp patlamış mısırını yere döktüğünde, Hermione midesi bulanırken doğruca tuvalete gitti.

Ginny sonraki birkaç saat boyunca hiçbir yorum yapmadan onunla birlikte banyoda yerde oturdu.

~*~

O gece rüyasında Malfoy Malikânesi'ni gördü. Salonda yerde yatıyor, avizeyi ve ışığın tavanda oluşturduğu desenleri ezberliyordu. Bir şey kolunu çekiştiriyordu ama göremiyordu.

"Kılıcı nereden aldın?" Bir tıslama.

"Onu bulduk - yemin ederim." Sesi kulaklarına doğru süzüldü. Konuştuğunu hatırlamıyordu.

"bir yalancısın, değil mi Granger?"

Kolundaki acı. Çığlık atan sesi. Soluna baktığında Draco Malfoy'un koluna "Mudblood" kelimesini kazıdığını gördü.

Uyandığında Ginny oradaydı, terliyordu.

Bölüm 10

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Ginny bütün geceyi onunla birlikte banyoda geçirmiş, elinden geldiğince onu teselli etmeye çalışmıştı ama Hermione ona her baktığında, en iyi arkadaşının Ölüm Yiyenler için ne kadar değerli olduğunu söyleyen Draco'nun nefesini yüzünde hissediyordu. Beyninin bu sayıya çok uzun süre odaklanmasına izin vermiyordu, yoksa 35.000 rakamı göz kapaklarında titreşiyordu.

Söz konusu gece Draco'nun deyiimiyle "dokunulmamıştı". Hâlâ da dokunulmamıştı. O ve Ron, Ron İrlanda'ya, o da Hogwarts'a gitmeden önce ilişkilerinde yeterince ilerleyememişlerdi. Yani hâlâ bakire olup olmadığını anlamak için bir tür test mi yapılacaktı? Açık Artırmanın gerçekleştiği bir dünyayı hayal etmeden önce zihninin kapılarını kapattı.

Her zaman, Harry savaşı kaybetseydi, onun çoktan savaş alanında öleceğini ya da Harry'nin ölümünden sonra savaşarak öleceğini varsaymıştı. Savaştan sağ çıkarsa başına neler geleceğini hiç düşünmemişti.

Ginny onun Draco'yla ilgili bir şey yüzünden perişan olduğunu çok önceden tahmin etmişti, ama oyununu oynamadı, bilgi aramadı. Bütün gece onunla birlikte banyoda oturmuş, Hermione ne zaman uyuklamaya, ağlamaya, hayal kurmaya başlasa bir battaniye ve yastık getirmişti. Hermione ancak sabah üç sularında onunla konuşabildi. Ona Wizengamot zindanlarından bahsetti. Birdenbire kadar ne kadar soğuk olduğunu. Unuttuğu parçaları anlattı.

Şimdiye kadar, ona hala mantıklı gelmeyen parçalar - onu kendisini "kurtarmak" istemekle suçladı, onu bir Hayat Borcu yaratmakla suçladı, o ...

Ginny onun kekeleymesini izledi. "Ne?"

"Sanırım bana asıldı." Hermione hatırlamaya çalışırken kaşları birbirine karıştı.

Senin 'şampiyonun' olmak için hiç gönüllü

olmadım. O zaman ne için gönüllü oluyorsun?

"Gerçekten mi?" Ginny bekledi.

"Fazla heyecanlanma," diye alay etti Hermione. Koltuktaki pozisyonunu ayarladı zemin. "Muhtemelen yanlış okudum."

Ginny onu dikkatle izledi, ama devam etmesini istedi. Hermione ona her şeyin ne kadar çabuk yokuş aşağı kaydığını anlattı. Açık Artırma'ya geldiğinde Ginny'yi bunun dışında bıraktı. Bunun arkadaşının omuzlarına binmesini istemiyordu. Ginny 30.000 galleonu duyunca kaşları havaya kalktı ve çenesi düştü.

"Yapamam.... Hermione, bu gerçek olamaz. Seninle dalga geçiyor olmalı."

"Müzayede mi?"

Ginny elini sallayarak, "Hayır, eminim Açık Artırma gerçekten konuşulmuştur, şu hasta herifler," dedi. Hermione, bütün gece kusp durmuşken Ginny'nin bunu bu kadar iyi karşılamasını tuhaf buldu. "Mesele miktar. Kimin böyle bir şey için 30.000 galleonu var ki!"

"Safkan aristokratlar mı?" Hermione omuz silkti ve Ginny'nin onun için hazırladığı su bardağından bir yudum aldı.

"Miktar bu olamaz. Ya abartıyor ya da sana işkence etmek için uyduruyor." Ginny ofladı.

"Telafl etmek için garip bir şekilde belirli bir miktar," dedi Hermione. "Ayrıca bakire olursam 5.000 kalyon daha ekleneceğini söyledi."

Ginny kaşlarını çatarak baktığı banyo dolaplarından gözlerini ayırıp iri gözlerle Hermione'ye baktı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Eğer 'dokunulmamış' olduğum kanıtlanabilseydi, benim için daha fazla para öderlerdi." Hermione bunu ona yüksek sesle söylemenin onu yine ağlatacağını ya da kusturacağını hissetti ama sanırım artık buna karşı biraz hissizleşmişti.

"Nereden ıktı bu?" Ginny söyledi. Hermione elindeki su bardağından başını kaldırıp Ginny'nin gözlerinin parladığını gördü.

"Bu... bilinç akışının bir parçasıydı sanırım."

"Ama sana o korkunç şeyleri söylüyor ve sen... ne?" Ginny onun gözlerinde bir şey aradı.

"Dışarı çıkmaya çalışıyordum. Neredeyse üzerine kusacaktım." Hermione bu korkunç düşünceye biraz güldü.

"ıkmak mı?" Ginny sordu.

"Evet, beni kısırdı. Ve ne zaman ayrılmaya çalışsam yolumu kesiyordu." Hermione onun gözlerini ve sıcak nefesini hatırlayınca ürperdi. Ginny başka bir şey söylemeyince Hermione başını kaldırıp baktı. Ginny'nin yüzü tuhaf bir şekilde aydınlıktı, ama gülümsemiyordu. "Ne?"

"Yani," diye başladı Ginny. "Seni duvara yaslariken bekâretinle mi alay ediyor?"

Hermione kaşlarını çattı. "Kulağa çok çocukça geliyor."

"ok ocuka." Ginny başını salladı. "Sanki ikiniz Hogwarts'tan hiç ayrılmamışsınız gibi."

Hermione başını salladı ve üzerinde oturduğu halıya baktı. Halı O anda çocukça *hissetmişim*. Korkunç hissettirmişti.

"Sanırım benim de ona tokat atmış olmam seni destekliyor?" Utangaç bir gülümsemeyle Ginny'ye baktı.

Bu Ginny'yi havalara uçurdu, güldü ve daha fazla bilgi için yalvardı ve Hermione yirmi dört saattir ilk kez kendisiyle gurur duyduğunu hissetti.

~*~

Cumartesi sabahı neredeyse Cornerstone'a hasta olduğunu söyleyecekti ama en azından Draco'yu görmeyeceği için minnettardı. Dünkü konuşmalarından sonra yüzünü gösterecek kadar zalim olabileceğini düşündü. Onun artık ne kadar ileri gidebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen de hiç bilmiyordu.

O sabah ilk iş olarak Black ya da Malfoy'un altında hiçbir şey olmadığından emin olmak için rezerve taleplerini kontrol etti. Dükkân açılıp cadı içeri girdiğinde, dünü geride bırakmayı başardı.

Cornerstone o gün şaşırtıcı derecede yoğundu, kasada neredeyse her zaman iki kişilik bir sıra oluyordu, bu yüzden bıyıklı iri bir bey ona iyi günler dileyip kasadan uzaklaştığında, Hermione kapıda Narcissa Malfoy'u görünce tamamen şaşırdı.

Narcissa'nın gözleri yığınların üzerinde gezinirken Hermione'ye takıldı. Olduğu yerde donup kalan Hermione'nin kulakları yanmaya başladı. Merlin, dün oğlunu tokatlamıştı. Narcissa Malfoy, Muggle doğumlu pis ellerini değerli saf kan varisinden uzak tutmasını rica etmek için mi buradaydı?

Narcissa Malfoy gülümsedi.

Hermione gözlerini kırptırdı.

"Bayan Granger," dedi. Sesi şişeden çıkan bal gibi damlıyordu. "Günaydın."

Hermione, Narcissa Malfoy'un ana sahanlığa çıkan iki basamağı çıkarken ona gülümsemesini izledi.

"Bayan Malfoy," diye mırıldandı Hermione. "Günaydın."

"Draco bana burada bir hafta sonu işin olduğunu söylemişti." Narcissa Malfoy tezgâha doğru süzüldü ve narin elini tezgâhın üzerine koydu. "Bu dükkânı seviyorum. Diagon Yolu'nun gürültüsünden uzakta olmak çok daha güzel, öyle değil mi?"

Hermione yutkundu. "Evet, kesinlikle. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Sanırım Draco yazlarının birçoğunu bu dükkânda kitap okuyarak ve pazarın telaşından kaçarak geçirirdi." Narcissa elini salladı ve hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Onunla daha önce burada karşılaşmış olmalısınız, değil mi?" Narcissa'nın gözleri de tıpkı oğlununki gibi bir an için çakmak çakmak oldu. Kesin bir cevap istiyordu...

"Ben- Um, hayır, aslında. Birbirimizi daha önce burada hiç görmemiştik... birkaç hafta öncesine kadar." Hermione ellerini tezgâhın üzerine koydu ve hemen geri indirdi. "Bugün sizi Cornerstone'a getiren nedir?" Nefesini tutmuş, topun düşmesini bekliyordu -

"Cin Savaşları hakkındaki kitap," dedi Narcissa.

Hermione'nin kaşları kalktı. Bir kitap mı? "Oğlumun yanağında bıraktığın el izi" ya da "oğluma duyduğun aptalca aşk" değil mi? Bir kitap mı? Kitapçıya bir kitap için mi gelmişti?

"Evet?" Hermione söyledi. "Geri vermen mi ?"

"Bayıldım," dedi Narcissa. Kız ona sıırttı. "Draco bunun senin de favorin olduğunu söyledi?"

Draco... ne yaptı?

"Ben - Şey, evet. O yazarı seviyorum-"

"Bana onun başka bir kitabını ya da benzer bir başlığı gösterebileceğinizi umuyordum."

"Ben - Evet, kesinlikle - şey," diye kekeleydi Hermione. Tezgâhın etrafında dolaşmaya başladı, sonra defteri açık bıraktığını hatırladı.

Tezgâhta. "Yapacağım... sadece izin ver..." Geri döndü ve defteri bir çekmeceye sıkıştırdı. "Evet. Pekâlâ. Beni takip edin lütfen."

Hermione, Narcissa Malfoy'un artık kafadan hasta olduğunu düşünmemesi için dua ederek tezgâhın etrafında döndü. Girişin solundaki yığınlara doğru tökezleyerek ilerlerken arkasından gelen ejderha derisi topuk seslerini duyabiliyordu; üzerinde spor ayakkabı, Muggle kotu ve bir Muggle müzik grubunun tişörtü olduğunu yeni hatırlıyordu. M'lerin önünde durdu.

"Pekala, Mattie McHandry de Centaur ve Elf tarihleriyle ilgili benzer kurgusal olmayan kitaplar yazdı ve bu yılın sonlarına doğru bir Kurt Adam kitabı çıkaracak -"

"İkisini de alacağım. Ve lütfen üçüncüsü çıktığında benim için bir sipariş verin."

Hermione omzunun üzerinden Narcissa Malfoy'a baktı. Dudaklarında hoş bir gülümseme ve gözlerinin ardında bir plan vardı.

"Elbette, Bayan Malfoy. Mükemmel seçimler." Hermione Centaur kitabını aldı ve Elf kitabına uzandı. Narcissa Malfoy'un ev cini baskısı ve büyücülerin oynadığı rol hakkında bir kitap satın almak üzere olduğu aklına geldi. Bu, gözlerinizi kaçıramayacağınız bir süpürge çarpışması gibiydi. "Bugün aradığınız başka bir şey var mıydı?"

"Sanırım bu beni birkaç hafta için tatmin eder. Teşekkür ederim." Narcissa Malfoy ipeksi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına çekti.

Hermione kitapları poşetlemek için kasaya doğru yürüdü.

"Bunları aile hesabına yazayım mı, Bayan Malfoy?" "Evet, canım. Teşekkür ederim."

Hermione alt çekmecedен bir not defteri çıkararak, "Ön sipariş defteri de burada," dedi. "McHandry Kurt Adam kitabı için sizi listeleyeceğim."

"Hem Cumartesi hem Pazar çalışıyor musunuz Bayan Granger?"

Hermione başını kaldırıp Narcissa'nın berrak gözlerine baktı. Draco'nun gri gözlerinden daha maviydiler ama aynı yoğunluktaydılar.

"Evet, öyle yapıyorum. Her hafta sonu. Sabah 10'dan akşam 6'ya kadar." Narcissa'nın siparişini listeye yazmayı bitirdi ve not defterini alt çekmeceye geri koydu.

"Ve hafta içi Bakanlık işiyle mi? Kendini çok meşgul tutuyor olmalısın," dedi Narcissa. Gözlerini Hermione'den ayırmamıştı. Yüzünde mürekkep olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

"Evet, biliyorum. Sanırım her zaman meşgul oldum." Hermione çantayı Narcissa'ya vermek için hazırlamıştı ama konuşmanın ortasında onu kovuyormuş gibi görünmek istemiyordu.

"Bu kadar farklı programlarınız varken birbirinizi görmek siz ve Bay Weasley için çok zor olmalı." Narcissa'nın gözleri çakmak çakmak oldu. Hermione gözlerini kırpamadı.

"Sanırım öyle. Harry ve ben o yokken onu özledik, ama Ron İrlanda'da kendisi için çok şey başarıyor." Hermione yutkundu.

"Onu sık sık ziyaret edebiliyor musun?" Narcissa başını iki yana sallayarak onu inceledi.

"Ron?" Hermione sanki vermesi gereken bir cevap varmış gibi hissetti. "Hayır, henüz İrlanda'ya gitmedim." Ve birden her şey netleşti. *Bayan Granger her hafta sonu İrlanda'daki sevgilisini ziyaret ediyordu.* Narcissa araştırıyordu. Nedeni ne olursa olsun. Hermione ekledi, "Sanırım Ron da kendini... oldukça meşgul tutuyor."

Narcissa'nın dudakları kıpırdadı. "Anlıyorum." Bir nefes aldı. "Bugünkü yardımınız için çok teşekkür ederim Bayan Granger."

"Hiç de değil." Hermione çantayı Narcissa'ya uzattı. Gözlerinin ardında bir şey vardı, bir tür onay. "Sizi çok yakında tekrar Cornerstone'da görmeyi umuyoruz, Bayan Malfoy."

Narcissa'nın narin parmakları çantayı aldı. "Lütfen canım, bana Narcissa de." Ona gülümsedi. Hermione gözlerini kırıştırdı.

Narcissa döndü ve hiç ses çıkarmadan dışarı süzüldü.

~*~

O öğleden sonra Morty, o kapıyı kapatırken alt kata geldi. Konuşurken titreyen gri bıyıkları olan uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Hermione onun çok sevimli bir beyefendi olduğunu düşündü.

"İyi akşamlar Morty," diye cıvıladı.

"Bayan Granger, yarın öğleden sonra izinlisiniz."

Dosyalama yaparken elinden bir kitap kaydı. "Pardon?" Morty'ye bakmak için döndü.

"Bu notu bu öğleden sonra aldım." Göğüs cebinden kalın bir parşömen kâğıdı çıkardı. "Öğleden sonra size izin verilmesini talep ediyor. Ben de aynı fikirdeyim."

"Ben hâlâ anlamıyorum," dedi Hermione. Gitmesine izin mi veriliyordu?

"Ve senin için bir not da onunla birlikte geldi." Morty cebinden, elindeki parşömene tıpatıp uyan bir zarf çıkardı. Ön yüzünde eğik ve düzgün bir el yazısı vardı.

*Bayan Hermione Granger
c/o Mortimer Hinde
Cornerstone Books
Horizont Yolu & Diagon Yolu*

Hermione kalın zarfı açtı ve nottaki yazıyla eşleşen bir yazı buldu.

Sevgili Bayan Granger,

Lütfen yarın benimle ikinci çaya oturma onurunu bana bahşedin. Eşlik etmenizden çok memnun olurum. Bay Hinde'ten çayın masraflarını karşılamasını istedim.

Senin için alışveriş yapıyorum.

*Seninkiler,
Narcissa Malfoy*

Hermione notu dört kez tekrar okudu. Narcissa'nın bir işyeri sahibinden kendisi için programını değiştirmesini isteyecek kadar cüretkâr olabilmemesinin şokuyla, yarın Narcissa Malfoy'la çay içmeye oturacak olmanın dehşeti arasında gidip geliyordu. Dehşet kazanıyordu.

"Bayan Malfoy'la bu kadar yakın arkadaş olduğunuzu bilmiyordum. Yıllardır sadık bir müşterimizdir." Morty temizlemek için gözlüklerini çıkardı.

"Hayır-hayır Ben değil." Hermione katlanmış yukarı ve Not.
"Biz vardır sadece tanıdıklar."

"Bu kesinlikle sahip olunması gereken iyi bir tanıdık."

"Sanırım öyle."

Hermione işten sonra Narcissa Malfoy'a bir yanıt göndermek için Eeylops Baykuş Mağazası'na gitti. Eve vardığında, büyük gri bir baykuş bardağını gagalıyordu. Yarın saat 16:00'da Malfoy Malikanesi'nde çaya oturacaktı.

Bölüm 11

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Bu hikayeye gelen tepkiler için hepinize çok teşekkür ederim. Bu benim ilk fanficim, bu yüzden çok cesaret verici. Tekrar teşekkür ederim. Çayın tadını çıkarın!

Dörde beş kala Morty aşağı indi ve onun için kasayı toplamaya başladı.

"İzin ver..." Hermione o sabah erken saatlerde bir beyefendi için raflardan aldığı birkaç cildi eline aldı.

"Ah-ah-ah-" Morty gıdıkladı. Kitapları ondan aldı. "Sanırım nereye gittiklerini biliyorum," dedi kaşlarını kaldırarak. "Ayrıca. Narcissa Malfoy'la çay içmeye gerçekten geç mi kalmak istiyorsun?"

Hermione saate baktı. Dörde üç dakika vardı. Hayır, çaya geç kalmanın hiç çay içmemekten daha kötü olacağını düşündü. Ama onu hep birlikte ayakta tutmak....

"Defol git!" Morty onun aklından geçenleri okumuştı. "Üst kattaki Floo'yu açtım, böylece doğruca Malikâne'ye gidebilirsin."

Hermione'nin kalbi yerinden fırladı. "Pekâlâ," dedi çantasını kaparak. "Ama defteri güncellemeyi henüz bitirmedim. O yüzden eklediğinizden emin olun -"

"Anladım. Güle güle." Morty el sallayarak onu uzaklaştırdı.

Hermione yığıldı ve üst kata çıktı. Morty'nin tatlı karısı Maggie onu dairelerine aldı ve Floo tozunu verdi. İşlemi geciktirmek için Maggie'yle konuşmaya başlamak istedi ama Maggie el salladı ve mutfaklarında kayboldu.

Hermione şöminenin üzerindeki aynada yansımasını kontrol etti. Aslında bugün Ginny'den saçıyla ilgilenmesini *istemişti*. Makyaj yapmasına izin vermemişti ama Ginny saçlarını birkaç hafta önce yaptığı gibi örmüş, Hermione'ye bir gün önceki Quidditch antrenmanı hakkında bilgi verirken Draco'nun sinirli ve dikkati dağınık olduğunu söylemişti. Güzel. Sonra Hermione giymek için kot olmayan uygun bir şey bulmuştu, ama yine de Malfoy Malikanesi'ndeki ikinci çayında giymek için ne "uygun" olabilirdi ki? Hermione, Ginny'den ödünç aldığı bir etek ve kendi dolabının arkasından ödünç aldığı bir bluzda karar kıldı.

Hermione bir nefes aldı. Bir avuç Floo tozu aldı ve alevler yeşile dönerken, "Malfoy Malikânesi," diye fısıldadı.

Gösterişli bir şömineden dışarı adım attı. Her yerde beyaz mermer vardı. Malfoy Malikânesi'ne son gelişinde biraz dikkati dağılmıştı, o yüzden misafir olarak tekrar görmek büyüleyiciydi. Neyse ki misafir odasında değildi. Hermione şömineden içeri adımını atana kadar, Narcissa Malfoy'la, kız kardeşinin kendisine işkence ettiği odada çay içiyor olabileceğini fark etmemişti. Halılardaki kanı temizlemek için nasıl bir büyü yapıldığını merak etti.

Tam salonu hayranlıkla seyretmeyi bitirdiği sırada, küçük bir ev cini köşeyi dönüp ona doğru sendeleyerek yaklaştı.

"Bayan Hermione Granger?"

"Evet, merhaba." Hermione, Narcissa Malfoy'un koltuğunda duran ev cini tarihi kitabını düşünerek gülümsedi.

"Lütfen Mippy ile gelir misin?" Küçük kız elf onun için reverans yaptı, sonra da onu götürmek için döndü.

Mippy onu koridorda, Hermione'nin tanımamaya çalıştığı büyük bir merdivenin yanından geçirdi. Geçmiş Malfoy erkeklerinin büstlerinin yanından geçti, hepsi de aynı gri gözlere sahipti ve Lucius'la son buluyordu. Benzerlik karşısında ürperdi. Mippy bir çift kapının önünde durdu. Kapıyı iki kez çaldı ve Hermione için ardına kadar açarak içeri girdi.

"Bayan Hermione Granger sizi görmek istiyor hanımefendi."

Narcissa Malfoy batı pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığıyla yıkanıyordu. Işıklar uzun saçlarından yansıyarak odaya yayılıyordu. Hermione içeri girdiğinde sandalyesinden kalktı ve Hermione kendisini Olimpos Dağı'nda bizzat Hera tarafından karşılanıyormuş gibi hissetti.

"Bayan Granger." Narcissa ona doğru süzüldü. Elini uzattı ve Hermione elini tuttu. "Bugün çaya gelebildiğiniz için çok minnettarım." Narcissa diğer elini Hermione'ninkine doladı ve onun gözlerinin içine baktı. "Seni daha yakından tanıma fırsatı bulmayı çok istiyorum."

"Evet, teşekkür ederim. Ben de katılıyorum. Sizi de tanımak çok güzel olurdu." Hermione gülümsedi ve gözlerini kırpamadığını fark etti.

"Mortimer senin vardiyayı karşılayabildi mi?" Narcissa Hermione'nin elini bıraktı ve onu minderli sandalyelere götürdü. Narcissa sandalyesine süzüldü ve Hermione de onun hareketini taklit etmeye çalıştı.

"Evet, buna izin verdiği için çok nazikti. O gerçekten harika bir adam." Hermione bacak bacak üstüne attı, Muggle'ların yaptığı gibi dizlerinden değil, bileklerinden. "Hem o hem de Maggie harika insanlar." Narcissa'ya Cornerstone'a ne zamandır patronluk tasladığını sormak için ağzını açtı ama odayı ilk kez gördüğünde durdu. Bunu nasıl kaçırdığından emin değildi ama Malfoy'ların kişisel kütüphanesinde çay içiyorlardı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Hermione sandalyesinde dönüp yığın yığın kitapları ve eski ciltleri görünce. Malfoy Malikanesi'nin kütüphanesi tüm Büyücülük İngiltere'sindeki en eski ve en geniş kütüphanelerden biri olarak gösteriliyordu ama elbette Hermione bunu ikinci yılında okuduğunda, bir gün burayı görebileceğini asla hayal etmemişti. Her şey tertemizdi

Tozu alınmış, bakımı yapılmış ve hatta kapının yanında istediğiniz her konuda size yardımcı olacak bir katalog bile vardı.

"Ah, evet," dedi Narcissa. "Umarım Cornerstone'un kitaplarını bizimkilere bırakmanızın bir sakıncası yoktur. Salonumuz yenileniyor."

"Hayır, hayır. Kesinlikle çok şaşırdım. Kütüphaneniz çok güzel Bayan Malfoy." Gözleri kitap sırtlarında dans ederken, iki ağır cildin arasına sıkıştırılmış *Moste Potente Potions*'ın ilk baskısı olabileceğini düşündüğü şeyi buldu.

"Lütfen canım, bana Narcissa de."

Ve böylece Hermione, Narcissa Malfoy'la içtiği çaydaki tuhaflığa geri dönmüş oldu.

"Narcissa. Kütüphaneniz çok güzel." Hermione gülümsedi. Elleriyle ne yapacağını bilemediği için onları beceriksizce kucağına bıraktı.

"Teşekkür ederim canım. Bir gün sadece göz atmak için uğramanız gerekecek. Ödünç almak istediğin her kitap senindir." Narcissa elini salladı ve Hermione'nin beyni Malfoy kütüphanesine göz atma fikrini algılayamadan Mippy elinde çay servisiyle göründü.

Mippy, çok güzel görünen sandviçler ve çöreklerle dolu bir arabayı itti. Mippy elini şaklattı ve çay fincanları ile tabakları yoktan var oldu. Onları Hermione ve Narcissa'nın arasındaki masaya koydu. Hermione büyülenmişti ama söz konusu ev cini hizmetkârlığı olduğunda elbette temkinliydi.

"Anlatın bana, Bayan Granger." Hermione başını kaldırdığında Narcissa'nın onu izlediğini gördü. "Hafta sonları Cornerstone Books'ta çalışıyorsunuz, ama hafta içi Bakanlık'ta çalışıyorsunuz, öyle mi?"

"Evet. Sihirli Yaratıklar Departmanı'nda, Canavar Bölümü'nde."

"Büyüleyici." Gerçekten de büyülenmiş görünüyordu. "Peki Canavar Bölümü neleri içeriyor? Kurtadamlar ve Sentorlar, değil mi?"

"Evet, Centaur İrtibat Bürosu, Kurtadam Kayıt Bürosu. Ayrıca zamanımın çoğunu geçirdiğim Gulyabani Görev Gücü ve Ejderha Araştırma ve Kısıtlama Bürosu da var." Mippy'nin çaylarını doldurmasını ve önlerine küçük tabaklar koymasını izledi.

Narcissa, "Teşekkürler Mippy," dedi ve Mippy gözden kayboldu. "Ejderha araştırması mı? Oldukça ilginç olmalı." Fincanına süt doldurdu ve çay fincanının kenarına tek bir "tıkırtı" bile gelmeden karıştırmaya başladı.

"Evet, öyle. Büyücülük İngiltere'sinde bulunan ejderha yumurtalarını analiz edip raporlar yazıyorum ve aslında Gringotts'la ilgili kendi araştırma projemi yönetmeyi talep ettim. Bir buçuk yıl öncesine kadar, binanın derinliklerinde zincirlenmiş kör bir ejderha vardı ve daha önemli kasalar için bir güvenlik yöntemi olarak kullanılıyordu. Ejderhaya belirli seslere tepki vermesi için işkence ettiler ve..." Hermione, Narcissa'nın bu ejderhayla ilgili her şeyi biliyor olmasının mümkün olduğunu fark etti, çünkü girdikleri kasa kız kardeşinin kasasıydı. "Ve başka bir ejderhaya daha bu şekilde işkence edilmemesi için goblinlerin bir alternatif bulmasına yardım etmek istiyorum."

Hermione çayına süt doldurmaya odaklandı.

"Bu oldukça onur verici Bayan Granger. Ailemizin ejderhalarla çok uzun bir geçmişi var ve bu yaratıkların büyücülerin kendi çıkarları için kullanıldığını dair kaç hikâye duyduğumu size anlatamam." Narcissa başını salladı. "Bu proje hakkında beni bilgilendirmeye devam etmelisin. Umarım ihtiyacın olan desteği alırsın."

"Evet, teşekkür ederim. Daha işin başındayım, o yüzden nereye varacağını merakla bekliyorum." Hermione fincanına üç kaşık bal ekledi ve karıştırmaya başladı.

"Biliyor musun, oğlum da çayını aynı şekilde içiyor. Ne tesadüf," dedi Narcissa. Hermione ona baktı ve gülümsüyordu. "Süt ve üç kaşık bal."

"Ne kadar tuhaf." Hermione, Draco'nun çayını nasıl içtiğini bildiğini ve on üç yaşından beri bir kahve bağımlısı olduğunu söylemeyi ihmal etti.

"Draco'nun " çay içmeye zorlandığında. Bir yudum almak için fincanı kaldırdı. Ginny'nin kahvaltı çayına kıyasla oldukça lezzetliydi.

"Onunla işte sık sık karşılaşıyor musun?"

Hermione çay fincanının üzerinden ona baktı. "Dr-Draco?" Orada kendi adını söylemekten kaçış yoktu. Bu evde ona "Malfoy" diyemezdi. Kekeleyerek, "Evet, yani pek değil. Onu asansörde görmüştüm." Elindeki fincanı yere bıraktı ve birkaç gün önce yanağına değen sıcak nefesini hatırlamadı. "İyi anlaşıyor gibi mi görünüyor?"

"Evet, sanırım öyle. Bay Potter ve sizinle arkadaş olduğu için oldukça memnun."

Hermione bir kahkahayı bastırdı. "Halkın kendisine bakışını değiştirmenin onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum." Hermione başka bir şey söylemeden önce bir yudum aldı.

"Ama eminim onun neler çok iyi biliyorsunuzdur, Bayan Granger." Hermione

ona baktı. Gözleri kibardı.

Narcissa devam etti, "Saf kan bir dünyaya giren Muggle doğumlu bir çocuk olarak, fikirleri değiştirmek için *çok* çalıştığınıza inanıyorum."

Hermione diğer ayakkabının düşmesini bekledi ama sessizlik oldu. Narcissa Malfoy az önce onu, kendisi de dahil olmak üzere saf kan dünyasında onu reddedenlere karşı hak ettiği yer için savaşıyor bir cadı olarak tanıdı. Hermione boğazında bir düğüm hissederek nefesini kesti.

"Evet, yetiştim. Yetişmek için çok uğraştım." Elindeki fincanı tabağa vurarak yere bıraktı. Narcissa Malfoy'un önünde sebepsiz yere ağlamadan önce başka bir konu hakkında konuşmayı çok istiyordu. Bu yüzden tabii ki konuşmak istemediği diğer konuyu seçti. "Eminim Draco ve diğerleri beni ilk yıl oldukça sinir bozucu bulmuşlardır." Ve sonraki her yıl.

"Ah, senin hakkında nasıl da atıp tutardı." Narcissa güldü. Hermione başını salladı ve ellerini meşgul etmek için bir çörek aldı. "Bana, 'Anne, o Granger kızı kütüphanedeki en sevdiğim masayı çaldı,' diye yazardı. Ya da 'Anne, şu Granger denen kız yıl sonu sınavlarında kopya çekti, biliyorum' diye yazardı."

Hermione, Narcissa'nın kıbarca düzeltmesine gülümsedi. Draco'nun ona "şu Granger kızı" demediğinden emindi.

"İtiraf etmeliyim ki Draco'yla eşit puan almayı hedeflemiştim. Hedefim her zaman buydu."

"Eminim ailen seninle ve kendine kazandırdığın isimle gurur duyuyordur. Muggle dünyasında ne yapıyorlar?"

Narcissa tepside bir çörek aldı ve kendine biraz reçel ikram etti. "İkisi de dişçi.

Dişleri onarıyorlar."

"Oh, ne kadar ilginç," dedi. "Peki İngiltere'nin hangi bölgesinde yaşıyorlar?"

"Onlar... Şey, aslında şu anda Avustralya'da yaşıyorlar."

Hermione anne babası ve onlarla şu anki ilişkisizliği hakkında daha fazla ayrıntı vermekten kaçınmayı başardı. Narcissa ona kardeşi olup olmadığını, Hogwarts mektubunu aldığı anda ailesinin nasıl tepki verdiğini, daha önce herhangi bir sihir patlaması yaşayıp yaşamadığını vs. sordu. Neredeyse yarım saat daha hoş bir sohbet sürdürdüler. Hermione nasıl olduğundan pek emin değildi ama Narcissa bir noktada konuyu tekrar Draco'ya getirdi.

"Draco yeniden Quidditch oynamaktan çok keyif aldı. Bakanlık ligine katılmasına izin verdiğiniz için size ve Bay Potter'a teşekkür etmeliyim." Narcissa boş fincanını ve tabağını yan masaya koydu ve Mippy hemen ona bir fincan daha doldurmak için ortaya çıktı.

"Oh, hepsi Harry, gerçekten. Ben ligde oynamıyorum. Süpürgeye binmek hiçbir zaman bana göre olmadı."

Mippy Hermione'ye ikinci bir fincan daha doldurdu ve Hermione teşekkür edemedi ortadan kayboldu. Hermione o ana kadar Mippy'nin bir önlük giydiğini fark etmemişti.

"İtiraf etmeliyim ki Quidditch benim de hiçbir zaman tutkum olmadı. Hogwarts'ta her türlü antrenman ve maça sürüklenmiş olmalısınız."

Hermione Mippy'nin önlüğüyle ilgili soruları kafasından silkeledi ve Narcissa'ya odaklandı. "Ah, evet. Her maçta Harry, Ginny ve Ron'a destek olmak zorundaydım. Genelde yanımda bir kitap getirirdim." Hermione hafifçe güldü ve fincanını dudaklarına götürdü.

"Evet, Draco'nun bana bunu söylediğini hatırlıyorum." Narcissa gülümsedi. Hermione'nin fincanı dudaklarında durdu. "Eve mektup yazardı, 'Anne, şu Granger denen kız tribüneyken maç bile izlemiyor. Bir bakıyorum kitap okuyor."

Narcissa güldü, parıldayan ışıklar gibi bir sestti, ama Hermione durakladı. Belki de maçla ilgili bir hikâyede bir dipnottu ve Harry'ye yenilmekle ilgili saçmalamasına sinir bozucu bulduğu başka şeyler de ekleyecekti. Belki mi?

Narcissa ona gülümsüyordu, o da bir yudum aldı ve fincanını yere bıraktı. "Ben - ben kimsenin beni umursadığını düşünmezdim, yine de bir şekilde diğer takımın Arayıcı'sının dikkatini dağıtarak Harry'nin sayı yapmasını sağlamış olabileceğimi düşünmek tatmin edici!" Hermione şaka yaptı.

Narcissa kıkırdadı. "Gerçekten de dikkatim dağıldı."

Daha konuşulanları tam olarak anlayamadan kütüphane kapısının açılması Hermione'nin çay fincanının tabağında şingırdamasına neden oldu.

"Anne." Tiz bir ses. Ve sonra Draco Malfoy kapıdan kafasını uzattı. "Beni mi görmek istediniz?"

Hermione nefesini tuttu. Gözlerinin önünden 35.000 rakamı geçmeden önce gözlerini kırptırdı. Hangi tanrı dinliyorsa, onun kendisini fark etmeden odadan çıkması için yalvardı.

"Draco! Eve döndün mü?" Narcissa gülümsedi.

Odaya tam adımını attı. Çay fincanını öyle sert kavradı ki kırılacağını sandı.

"Evet, ben dışarıdaydım -" Ve bakışları onun üzerindeydi. İki gün önce onu taş duvara hapseden bedeninin sıcaklığını hissetti ve ona zalimce gülümserken nefesini koklayabildi. Sulanan gözlerinin kapanmaması ya da başka tarafa bakmaması için yalvardı.

Onu orada görünce olduğu yerde donup kalmıştı. Sonra gözleri titreyerek yavaşça annesine baktı. Ondan gelmesinden korktuğu küçümseme şimdi Narcissa'ya yönelmişti. Hermione'nin kafası karışmıştı.

"Draco, canım," dedi Narcissa, "Hermione'yi bugün çaya davet ettim. Sana söylemedim mi?"

Narcissa dikkatle ona bakıyordu. Draco gözlerini kırptırdı ve dudakları gerildi.

"Hayır, yapmadın."

"Lütfen bize katıl, Draco." Narcissa'nın ricasında kesin bir ton vardı. Hermione paniklemeye başladı.

"Aslında gitmem gerekiyor." Hermione çay fincanını bir tıngırtıyla yere bıraktı. "Morty'nin dükkânı kapatmak için yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmalıyım." Narcissa' döndü. "Beni çay içmeye davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Arkadaşlığınızdaki gerçekten keyif aldım."

Narcissa sinirlenmişti, Hermione bunu anlayabiliyordu. Ayağa kalkıp çantasını yerden alırken, Narcissa da ayağa kalktı.

"Bu kadar erken ayrılmak zorunda olmanız ne kadar üzücü. Konuşmamıza devam etmek için başka bir zaman bulmayı çok isterim."

"Evet," dedi Hermione. "Bunu çok isterim." Odanın ortasında hareketsiz duran figüre bakmaya cesaret edemedi. "Ve beni çaya davet ettiğiniz için tekrar çok teşekkür ederim."

"Elbette canım." Narcissa ona gülümsedi. "Draco, Hermione'ye şömineye kadar eşlik eder misin lütfen?"

Hermione gözlerini kocaman açarak Draco'ya baktı ve onu hâlâ annesine ters ters bakarken buldu. Çenesi sıkılmıştı.

"Çok nazıksınız ama geri dönüş yolunu bulabileceğime eminim..."

"Oh, saçmalık." Narcissa elini salladı. "Sorun değil, değil mi Draco?" Narcissa gözlerini Draco'yla kilitledi. Hermione birbirleriyle telepatik olarak konuşup konuşmadıklarını merak etti, çünkü belli ki bir şeyleri kaçıyordu.

Draco doğruldu. "Hiç de değil." Draco dönüp kütüphane kapısına doğru yürüdü ve kapılardan birini onun için açık tuttu.

Hermione Narcissa'ya döndü. "Tekrar teşekkür ederim Bayan Malfoy. Benim için bir zevkti." Hermione, onu halı kaplı zeminde bir çift ejderha derisi ayakkabıya taşıyan ayaklarını izledi.

"Hermione, canım," diye seslendi Narcissa ona. Hermione döndüğünde Narcissa'yı gülümserken buldu. "Lütfen bana Narcissa de."

Hermione'nin yüzü sıcacıktı, nedenini bilmiyordu ama Draco'nun annesiyle onun rızası olmadan bu kadar yakın olduğu için utandığını hissetti. Narcissa'ya gülümserken ona bakmaya cesaret edemedi, döndü ve önce odadan çıktı. Lucius Malfoy'un büstüyle karşılaştı ve oğlu kapıyı arkasından kapatırken hızla Draco'ya baktı. Yüzü yanından geçtikleri Malfoylar kadar soğuk ve taş gibiydi.

Draco hiç ses çıkarmadan onu koridorun sonuna kadar götürdü. Kız onun ayak seslerini duyabiliyordu, ama Draco'nunkileri değil. Onu büyük merdivenin yanından geçirip gelen konuklar için üç şöminenin bulunduğu salona götürdü.

Sağındaki kapalı bir kapının arkasından yüksek bir ses geldi. Bir büyü uğultusu. Hermione sıçradı ve nefesini tuttu. O kapıyı daha önce fark etmemiştı.

"Tadilat."

Başını kaldırıp Draco'ya baktı. Onun omzunun üzerinden bir noktaya bakıyordu. Narcissa'nın şimdi misafir odasının yenilendiğini söylediğini hatırlıyordu. Şu anda Draco'nun sessizliğinin ona potansiyel 35.000 kalyon kazandırdığı odanın hemen dışında mıydı? O kapının hemen ötesinde ev elflerinin kırılmış avizeyi ve taşın üzerindeki kirli kan lekesini temizlediğini mi görecekti?

Ona Floo tozu torbasını uzattı ve ona bakmadan tozu şömineye attı, gideceğı yeri fısıldadı ve gözden kayboldu.

Bölüm 12

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Bu hikâyeye gelen tüm yorumlar beni çok etkiledi. Çok teşekkürler çocuklar. Fikirlerinizi ve yorumlarınızı okumayı seviyorum.

Elbette, haftalar önce Hermione gözlerini doyurmak için Draco'yu her gün *görmek* istediğinde, hafta boyunca Bakanlık'ta onu hiç görmemişti. Artık onunla aynı asansörü paylaşmaktansa bir Manticore tarafından yavaş yavaş yutulmayı tercih ettiğinden, tek yaptığı buydu.

Pazartesi günü onu iki kez asansörde gördü, neyse ki başkaları da inip biniyordu. Sonra kafede ondan kaçmayı başardı, ama sadece geri dönüp aç kalmayı seçerek. Salı günü öğle yemeğinden yarım saat önce Harry'nin onu bağımlısı yaptığı o lanet kruvasanlardan bir tane almak için kafeye koştu, ancak Harry'nin de aynı niyette olduğunu gördü. Bu kez göz göze geldiler, bu yüzden Harry köşedeki masada oturup muhtemelen onu izlerken tezgâha gidip sipariş vermekten başka çaresi yoktu. Sonra kruvasanı aldı ve masasında yedi.

Çarşamba günü Harry ve diğer birkaç Seherbaz Londra'ya ejderha yumurtası sokmaya çalışan bir adamı yakaladılar ve Draco Seherbaz Bürosu için evrak işleri ve danışmanlık yaptığından ve Seherbaz Bürosu'nun bu davada Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Kontrolü Dairesi ile işbirliği yapması gerektiğinden ve Hermione Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Kontrolü Dairesi için raporları kabul edip hazırladığından ve Aiden o gün hasta olduğundan.... Masasına bir not geldi.

kavisli harfleri hemen tanıdı. Ve böylece kendini haftanın geri kalanında Draco'yla "notlaşırken" buldu.

Nihayet Perşembe öğleden sonra Harry'ye bir not yazdı - Draco'dan yumurtanın fiziksel özellikleri hakkında mümkün olduğunca çok bilgi istedikten ve onun da kendisine "Yumurta şeklindeydi," diye cevap vermesinden sonra. - Harry'ye kibarca bu olayla ilgili yazılabileceği başka biri olup olmadığını sordu.

Cuma günü posta odası tepsisi, *Bayan Hermione Granger'a* hitaben, artık bildiği eğik bir el yazısıyla yazılmış bir zarf getirdi.

Bayan Granger,

Sizleri kütüphanemize göz atmaya ve çeken kitapları ödünç almaya davet ediyorum. Önümüzdeki hafta veya hafta sonu mesai sonrası herhangi bir gün uygundur. Lütfen tercihinizi bana bildirin.

Seninkiler,

Narcissa Malfoy

Hermione içini çekti ve başını ellerinin arasına aldı. Narcissa Malfoy ile nasıl bu kadar iyi arkadaş olabilmisti?

~*~

Hermione bir sonraki Cumartesi akşamını seçti. Narcissa'ya Cornerstone'u kapattıktan sonra yapması gereken işleri olduğunu, bu yüzden eğer onun için de uygunsa akşam yedi buçuktan önce gelemeyeceğini söyledi. Bu şekilde akşam yemeğinden sonra gelecekti, böylece Narcissa Draco'nun evde olma ihtimaline karşı onu onlarla oturmaya davet edemeyecekti. Rita Skeeter'a göre Draco'nun çok aktif bir sosyal hayatı olduğu ve bir Cumartesi akşamı saat yedi buçukta evde annesiyle yemek yememesi gerektiği için evde olmayacağını da tahmin ediyordu. Öyle umuyordu.

Saat altıya on kala Hermione bir buçuk saat boyunca ne yapabileceğini düşünüyordu, tabii ki yapacak hiçbir işi yoktu. Sonra Narcissa'ya onu davet ettiği için bir hediye götürebileceğini fark etti... ve sonra bunu muhtemelen Narcissa onu ilk davet ettiğinde yapması gerektiğini anladı. Hermione alnını tokatladı ve gözlerini kapadı. Ne kadar da halktan biriydi.

Getireceği hediyeleri düşünmek için on dakika harcadıktan sonra, sonunda Narcissa'ya bir kitap getirmeye karar verdi, çünkü ondan bir (ya da beş) kitap alacaktı. Morty'ye hızlı bir Patronus göndererek, eğer kendisi için de uygunsa, dükkân kapandıktan sonra kişisel alışveriş yapacağını bildirdi.

Hermione, yazar goblin ve elf tarihleri üzerine yazmaya başlamadan önce yazılmış bir Mattie McHandry kurgu romanında karar kıldı. Orakları çekmeceye yerleştirdi ve deftere not düştükten sonra dükkânı düzgün bir şekilde kapatıp Apar topa eve döndü.

Ginny Harry'yle dışarıdaydı, bu yüzden saç konusunda tek başındaydı - bunu ancak aynada kendini gördüğünde fark etti. Bir kısmını geriye, yüzünden uzağa doğru kesmeye çalıştı. Umarım bu gece sadece Narcissa'ydı.

Floo tozunu kaptı ve tam 7:30'da "Malfoy Malikanesi" diye seslendi. Şöminenin içinden fırladı ve Narcissa Malfoy gülümseyerek onu bekliyordu.

"Merhaba, Narcissa."

"Hoş geldin Hermione. Umarım işlerini halletmek için yeterince zamanın olmuştur?"

Hermione bir an küçük çantasını ve kucağındaki sarılı kitabı karıştırdı. "Evet, ben - bir dakika." Eşyalarının yerini değiştirdi. "Aslında bunu senin için getirdim." Kitabı Narcissa'ya uzattı ve gülümsemesi mümkünse daha da içten oldu.

"Ne kadar hoş, Hermione. Ama bunu yapmana gerek yoktu." Hediye açtı ve kapağını okuyarak yazarın adını buldu. "Başka bir McHandry kitabı!" Hermione'ye baktı.

"Evet, ama bu bir kurgu. Tarih serisine başlamadan önce." Kolları artık boş olan Hermione, ne yapması gerektiğinden emin olamadığı bir kolunu yanında ölü gibi bıraktı.

"Okumak için sabırsızlanıyorum. Teşekkür ederim, Hermione." Narcissa el salladı ve Mippy göründü, Hermione'ye reverans yaptı, kitabı ve paket alıp gözden kayboldu. Hermione onun bugün küçük bir elbise giydiğini fark etti. "Kütüphaneye gidelim mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Hermione gülümsedi. "Kitaplarınızı bana sunduğunuz için de çok teşekkür ederim." Narcissa'yı koridorda takip etmeye başladı. "İtiraf etmeliyim ki Malfoy kütüphanesini uzun yıllardır merak ediyordum."

"O zaman bunu pek çok ziyaretin ilki olarak kabul edin." Narcissa'nın dişleri oldukça düzgündü.

Narcissa narin ellerini kütüphanenin kapısına koydu ve kapılar onun dokunuşuyla açılır gibi oldu. Hermione odanın ne kadar geniş olduğuna bir kez daha şaşırdı, batı pencerelerinden batan güneş yığınları, rafları ve kokuyu aydınlatıyordu. Hermione eşikte dururken bile açgözlülük hissediyordu.

"Size etrafı gezdirirken bir fincan çay içmek ister misiniz?" Narcissa dönüp ona baktı, altın rengi saçları bir an için dalgalandı.

Hermione, "Bunu çok isterim, teşekkür ederim," dedi.

Mippy çağrılmadan ortaya çıktı. Elinde iki fincan ve fincan tabağı olan bir tepsi vardı.

"Bayan süt ve üç bal kaşığı sever mi?" Mippy'nin parlak gözleri ona dikilmişti. Mippy, içinde küçük bir çiçek olan silindirik bir şapka takıyordu.

"Ben - evet, teşekkür ederim, Mippy." Hermione ona gülümsedi ve Mippy ona bir fincan ve fincan tabağı uzattı.

Narcissa onunkini aldı ve Mippy'ye teşekkür etti, sonra Mippy yine ortadan kayboldu. Hermione daha önce işgal ettiği yere baktı. Elindeki

Dalma.

"Narcissa, bu sorum küstahça olacaksa beni bağışla ama Mippy'nin özgür bir elf olup olmadığını merak ediyordum."

Narcissa çay fincanının üstünden ona baktı. Dudaklarını büktü. "Gerçekten de öyle."

Ve böylece Hermione, Narcissa Malfoy'a daha da yakınlaştığını hissetti.

Narcissa devam etti, "Geçen yaz gözaltından çıktıktan sonra neredeyse tüm mal varlığımız dondurulmuş, ev-elflerimizin yeri değiştirilmiş ve tüm karanlık nesnelere el konulmuştu. Eve geldiğimde yapayalnızdım ama Mippy beni şöminenin başında karşıladı." Narcissa yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Saklanmış ve geride kalmış, eve dönmemi bekliyordu. Malfoy Malikânesi'nde ev cini hizmetkârlığı yasak olduğu için onu yanımda tutamayacağımı söyledim, o da elimdeki eldiveni göstererek onu serbest bırakmamı istedi. O zamandan beri benimle birlikte. Onun için her hafta Gringotts kasasına elli galleon yatırıyorum ve sanırım o da bunu kıyafetlere ve şapkalara harcıyor."

Narcissa güldü ve çayını yudumladı. Hermione'nin gözleri yaşarmıştı, o da aynısını yaptı.

"Çok cömertsin Narcissa. Eminim Mippy size ve ailenize hizmet etmeye devam etme fırsatını takdir ediyordur."

"Teşekkür ederim canım. Şimdi sana etrafı göstereyim!" Narcissa sol tarafındaki raflara doğru döndü ve Hermione'nin kalbi bu kütüphaneyi gezme fikriyle hopladı.

Onu odanın önündeki kataloğa götürdü ve sadece herhangi bir başlık, yazar veya tür söylemesi gerektiğini ve peri ışıklarının sizi bu metinlere yönlendirmek için görüneceğini açıkladı. Onu kurgu bölümüne götürdü ve ilk baskıların nerede olduğunu gösterdi.

Hermione tanıdığı birkaç kırmızı cilt gördü. "Bu Lance Gainsworth serisi mi, *Undesirables*?"

"Evet, imzalı kopyalar," diye yanıtladı Narcissa ve Hermione'nin parmakları kaşındı. "O seriye bayılıyorum. Sizin de favorilerinizden biri mi?"

"Kesinlikle," dedi Hermione. "Şu anda en sevdiğim kurgu yazarı."

"Draco *Arzu Edilmeyenler* serisine bayılırdı. O yıl mahkemeye çıkmayı beklerken istediği tek kitap onlardı."

Hermione gözlerini kırptırdı. "*Arzu Edilmeyen*

serisi mi?" Narcissa başını salladı.

"Yedi kitabın hepsi mi, yoksa sadece birkaçı mı?"

". Sanırım bu seriyi baştan sona dört ya da beş kez okumuştur." Narcissa uzandı ve kitaplara sevgiyle dokundu.

Hermione kaşlarını çatdı. Kitaplar gibi önemsiz bir konuda ona neden yalan söylesin ki? Kitaplar *onun* için önemsiz olduğundan değil--

"Sorun nedir, canım?" Narcissa onun yüzündeki çatık kaşları görmüş olmalıydı.

"Önemli bir şey değil. Bana kitapları sevmediğini söylemişti." Hermione kayıtsız kalmaya çalıştı ve başka bir yere, diğer yığınlara baktı.

"Muhtemelen sadece seninle oynuyordur, eminim." Narcissa kıkırdadı ve Hermione'nin yüzüne baktı.

Onunla *oynuyordu*. Adamın o gece kendisini bir sığır gibi satma niyetini bildiği için bundan hoşlandığından emin değildi. Sığırdan da beter...

Narcissa'ya baktı, onu izliyordu, o da gülümseyerek karşılık verdi ve hızla yere baktı.

"Pekala, seni göz atman için yalnız bırakayım canım. Ve lütfen ne istersen al."

"Teşekkür ederim Narcissa. Çok nazıksınız." Hermione önümüzdeki yarım saat boyunca Malfoy kütüphanesinde serbestçe dolaşabileceğine hâlâ inanamıyordu.

Saat mi? Saat mi? Narcissa kapıdan içeri süzülürken köşedeki büyükbabasının saatine baktı. Sekize on dakika vardı. Sekiz buçukta bitirmek için elinden geleni yapacaktı. En geç dokuzda.

Kurgu bölümünde dolaştı ama aslında en çok onlarca yıldır baskısı tükenmiş olan büyü kitapları ve iksir el kitapları ilgisini çekmişti. Bir yığının arkasında kayboldu ve ana odadaki sandalyelerden görünmeyen koca bir bölüm buldu. Kütüphanenin aslında ne kadar geniş olduğunu görünce nefesi kesildi ve artık tam olarak incelemek için daha sonra tekrar gelmesi gerektiğini kesin olarak biliyordu.

Draco'nun eski Hogwarts metinlerinden oluşan, hâlâ bozulmamış bir raf buldu. Parmaklarını Remus Lupin'in üçüncü sınıfta kullandığı kitabın üzerinde gezdirdi ve onun anısına gülümsedi. Kitabı raftan çekerek, Grindylows'u bulacağını bildiği ortasına doğru çevirdi ve kenarlarında sıkı bir el yazısı gördüğünde gülümsemesi kayboldu.

Yeşil mi bej mi?

İnsanlarla işbirliği

mi?

Dudakları gerildi, benzer soruların kendi kopyalarına da kazınmış olduğunu fark etti. Sayfayı çevirdiğinde Harry'nin bir Ruh Emici tarafından kovalandığı, Ron'un birkaç okla vurulduğu ve bir tanesinin de muhtemelen kendisine ait olduğu hareketli çizimlerle karşılaştı, ama bir saç bulutu konuya saldırdığı için bunu söylemek zordu.

Gözlerini devirip birkaç bölüm daha karıştırdı ve 18. Bölüm'ün Draco Malfoy'un çalışmalarında tamamen göz ardı edildiğini, onun yerine o haftayı çeşitli ölümlerin resimlerini çizerek geçirdiğini gördü. Kafa kesmeler, boğmalar, hatta birkaç iç boşaltma vardı.

Hermione kitabı kapattı ve kaşlarını çatarak rafa geri koydu. Kendi ders kitaplarının bazı bölümlerinin de onun ölümüyle ilgili olmasa da karalamalarla dolu olduğunu hatırlayınca utancından gözlerini kırptırdı. Çok aptalca davranmıştı. Ancak *Fantastik Canavarlar Nelerdir, Nerede Bulunurlar*'ın ilk baskısını gördüğünde tüm düşünceler unutuldu.

Yirmi dakika sonra Hermione kollarında yedi kitap tutuyordu, çoğu ağır kitaplardı. Daha eğitim bölümünü bile terk etmemiştii, hâlâ elli yıl önce kullanılmış ders kitaplarına ya da on dokuzuncu yüzyıldan beri öğretilmesi yasak olan iksir kılavuzlarına bakıyordu. Kolları titremeye başlamıştı ve ensesinde biriken ter, saçlarının vücudundan uzakta nemli bir yolculuğa çıkmasına neden oluyordu. Kitapları havaya kaldırmayı her düşündüğünde, göz atmak istediği başka bir cilt dikkatini dağıtıyordu.

Yığının sekizinci bir kitap daha eklediğinde, birleştirme zamanının geldiğine karar verdi. Sekiz kitap almasına imkân yoktu.

Arkasından bir gırtlak sesi duyuldu ve Hermione döndüğünde Draco Malfoy'un kendisinden on adım ötede durduğunu gördü. Nefesini tuttu ve kitapları göğsüne daha da yaklaştırdı.

Hermione'nin yüzüyle elinde tuttuğu kitap yığını arasına baktı. Kaşlarını kaldırıp ona baktı ve hiçbir şey söylemedi, tabii bu da Hermione'nin hızla konuşmaya başlamasına neden oldu.

"Anneniz bu akşam kütüphaneye göz atmam için beni davet etti. Ödünç almak istediğim kitapları seçiyorum." Kalbi hızla çarpıyordu. Sanki kitap çalmak için Malfoy Malikânesi'ne girmekten suçluymuş gibi açıklama yaptığı için pişmanlık duyuyordu. Narcissa neredeydi?

"Biliyorum," dedi, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. Ona bir adım daha yaklaştı ve "Anneme, küçük bir kızak yardımı olmadan seçimlerinizi yanınızda taşıyabileceğinizi düşünmekle aptallık ettiğini söyledim" dedi. Kadın kızardı. "Bu yüzden sana bunu vermem için beni gönderdi." diye devam etti. Elinde tuttuğunu fark etmediği hasır bir sepet uzattı.

Adamdan sepeti aldı ve beceriksizce kitaplarını içine atmanın bir yolunu buldu. Kafasını kaldırdığında adamın onu izlediğini gördü.

"Teşekkür ederim," demeyi denedi.

"Annem geç bir akşam yemeği için bize katılmanızı istiyor."

Hermione'nin gözleri yuvalarından . "Ne? Saat sekiz buçuk!"

"Evet, işte bu yüzden buna 'geç' yemek diyorlar Granger," derken en az onun kadar memnun görünüyordu. Masa üç kişilik hazırlandı bile. Bizi bekliyor."

"Ben-ben değilim..." Bir nefes aldı. "Söylemek istediğim şey, zaten yemek yediğim ve bu akşam onun daha fazla zamanını almak istemediğim -"

"Granger." Ona gözlerini devirdi. "Gerçekten 'hayır' demenin bir seçenek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Senin anneme 'hayır' diyemiyor olman, başka kimsenin diyemeyeceği anlamına gelmez," diye tısladı. "Ondan doğrudan özür dileyeceğim ve reddedeceğim." Sepeti dirseğinin üzerinden geçirdi ve onun etrafından dolaştı. Adam yanından geçerken onun diğer kolunu tuttu.

"Bak, seni aptal kadın. Annemle arkadaş olmayı ve ev halkımı rahatsız etmeyi seçtin -"

"Açıklamak gerekirse, o beni seçti-"

"Ve her ne sebeple olursa olsun, sizi bu akşam birlikte yemek yemeye davet etti, sizin *yoğun* programınıza uyabilmek için akşam geç saatlerde yemek yeme yolunu seçti-"

"Yemekten *sonra* gelmeye çalıştım!"

"-Yani burada bulunma, kütüphaneme dadanma ve annemle evcilik oynama niyetinizin ne olduğunu bilmiyorum-"

"Annenizi harika bir konuşmacı, cömert bir ev sahibi ve her yönüyle sevimli bir insan olarak görüyorum. Bu genetik özelliklerin onunla birlikte sona ermesi çok yazık," dedi.

Neredeyse nefes nefese kalmıştı ve adamın eli hâlâ kolundaydı, onu sıkıyordu. Umutsuzca gözlerini ondan çekmek istedi ama bunun yenilgiyi kabul etmek olacağını biliyordu. Bu yüzden ona dik dik baktı ve bu fırsatı gerçekten değerlendirmek için

İrislerini inceledi, elmacık kemiklerinde renk olduğunda ortaya çıkan mavi benekleri buldu.

Her şeye rağmen onu hâlâ çekici bulduğu için kendini aptal gibi hissederek gözlerini kırıştırdı ve kolunu ondan çekerek başka tarafa baktı. Kütüphanenin kapısına doğru ilerlemeye devam etti, kolunun hâlâ adamın parmaklarının olduğu yerden yandığını hissediyordu. Onun kendisini takip ettiğini duydu. Kütüphanenin dışından sola döndü ve Malfoy'un adamlarının yanından geçti.

"Granger." Arkasına dönüp baktığında Draco'nun kapı aralığında olduğunu gördü. Başını sağa doğru eğdi ve kapının çerçevesine yaslandı.

Kız ona ters ters baktı ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmadan arkasını döndü. Adam onu koridorda daha önce gittiğinden daha ileriye götürdü, güzel duvar halılarının ve araziye bakan büyük bir pencerenin önünden geçti. Gökyüzü gün batımından dolayı hâlâ pembeydi ve ona ayak uydurmaya ve Malikâneyi tam olarak incelemeye çabaladı.

Büyük bir girişin önünde durdu ve önce onun girmesini işaret etti. Köşeyi döndüğünde uzun bir masa ve başında Narcissa Malfoy'un bulunduğu abartılı bir yemek odası gördü.

"Hermione, canım. Bizimle oturabildiğine çok sevindim."

"Evet, teşekkür Narcissa. Bunu kaçırmazdım," dedi. Draco içeri girdi ve sadece onun duyabileceği şekilde homurdandı. Narcissa ona sol tarafına oturmasını işaret etti ve Draco'nun kolundaki kitap sepetini kaldırdığını hissetti. Narcissa ona baktı ve Mippy sepeti başka bir yere götürürken Draco kaşlarını kaldırdı.

Hermione tekrar Narcissa'ya döndü ve sandalyesine yöneldi. Draco da onu izledi ve sandalyesini çekti. Draco'nun Narcissa'nın önünde çatık kaşlı da olsa mükemmel bir beyefendi gibi davranması Hermione'yi rahatsız etmişti.

"Kütüphanede şansın yaver gitti mi?" Draco onun karşısına otururken Narcissa sordu. Harika.

"İnanılmaz bir şans," dedi Narcissa'ya gülümseyerek. "Eğitim metinlerini zar zor bıraktım. Yine de çok fazla aldığımı düşünüyorum, bu yüzden ayrılmadan önce pekiştirmeye çalışacağım."

"Oh, kesinlikle olmaz." Narcissa elini salladı. "İstediğin kadar alabilirsin ve geri gelip onları daha fazlasıyla değiştirmeni bekliyorum." Draco peçetesini agresif bir şekilde kucağına silkelerken Hermione de ona gülümsedi. "Draco gerçekten de artık kütüphaneyi kullanan tek kişi."

Hermione, ikisiyle de göz teması kurmayı reddederek onun masa örtüsündeki tüyleri toplamasını izledi. Gözlerini ona dikti ve dayanamadı.

"Neredeyse Lance Gainsworth serisinin imzalı kopyalarını tekrar okumak için alacaktım ama annen bana onları ne kadar çok sevdiğini söylüyordu, Draco. Onlardan ayrılmanı hiç istemem."

Elleri hareketsiz kaldı ve çenesi gerildi. Adam ona bakarken Hermione'nin dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Ben de seriyi dört ya da beş kez baştan sona okudum, bu yüzden elinizin altında olmamasının ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Ona gözlerine ulaşmayan kibirli bir gülümseme verdi. "Çok nazıksın Granger." Narcissa su bardağına gülümsedi. "Peki bu gece hangi kitaplarla gidiyorsun?" diye devam etti.

"Şey, *ödünç* alıyorum," bunu Draco'ya yöneltti ve sonra odağını seçtikleriyle oldukça ilgili görünen Narcissa'ya çevirdi, "artık baskısının tükendiğini bildiğim birkaç metin, güncellenmeden önce Hogwarts'ta kullanılan birkaç kitap ve ejderha yakalama ve kontrolü hakkında daha önce hiç görmediğim bir kitap buldum. Umarım araştırma projeme yardımcı olur."

"Oh, harika!" Narcissa söyledi. Önlerindeki kâseler balkabağı çorbasıyla doldu ve Hermione akşam yemeğini zar zor yediğini hatırladı

Daha önce. Narcissa devam etti, "Draco, Hermione'nin Gringotts projesini duydun, değil mi?"

Draco yüzen sepetten bir ekmek koparıken durakladı. "Öyle olduğunu söyleyemem." Beklentiyle ama sıkılmış bir halde ona baktı.

"Gringotts'taki goblinler geçen yıl kaçan Ukraynalı Ironbelly'nin yerine başka bir ejderha getirip 'eğitmeyi' umuyorlar," dedi kucağındaki peçeteyi düzelterek. "Bu barbarca muameleden mümkün olduğunca kaçınmak istiyorum ve alternatif koruma araçları yaratmak için goblinlerle birlikte çalışmayı umuyorum."

Hermione konuşmanın burada bitmesini umuyordu, çünkü Draco'ya projenin derinliklerini tam olarak anlatmaya hiç niyeti yoktu. Ayrıca balkabağı çorbası da nefis kokuyordu.

Gümüş takımlarına baktı ve üç kaşık buldu. Narcissa kaç çeşit yemek hazırlamıştı? Narcissa tabağa en uzak olanı seçmiş gibi görünüyordu, Hermione de aynısını yaptı.

"Ve sizce goblinler işleri farklı bir şekilde yapmaya istekli olacaklar mı?"

Adam kaşığını dudaklarına götürürken ona baktı. Bu hareketteki zarafeti kıskandığını fark etti.

"Bence pazarlık her zaman mümkündür," diyerek kaşığını daldırdı ama bir kıkırdama onu durdurdu.

"Geçtiğimiz aylarda onlarla birkaç kez bizzat çalıştım." Draco ona, Snape'in onu iksir gösterisi için seçtiği zamanki gibi sırıttı. "Büyücülük değişikliklerine uygun değiller."

Hermione'nin dolu kaşığı çorba tabağının üzerinde duruyordu. "O zaman görmelerini sağlamamız gerekecek-"

"Bir cinin hiçbir şey görmesini sağlayamazsın," dedi başını hafifçe sallayarak, sanki kesinlikle kaybedecekmiş gibi. Yanaklarının ısındığını hissetti.

"Bakanlık, goblinleri itaat etmeye zorlayacak yasaları yürürlüğe koyabilecek," dedi.

"Yani goblin haklarının büyücü yasalarına tabi olması gerektiğini mi düşünüyorsun?" Kaşlarını kaldırıp ona baktı.

Kadın adama ters ters baktı. "Ben öyle bir şey demedim-"

"Müzakereler ancak istediğini elde edersen işe yarayacak, öyle değil mi Granger?" Sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Draco," diye mırıldandı Narcissa ve Hermione onun da orada olduğunu hatırladı. Hermione sonunda bir kaşık dolusu çorbayı kaseye geri koydu ve dimdik oturdu.

"İstediğim tek şey Gringotts'un sihirli yaratıklara daha fazla zarar vermemesi. Dışarıda daha iyi bir çözüm var ve ben büyücülerle goblinlerin bu çözüm üzerinde anlaşmalarını istiyorum."

Sanki konuşma onu hiç etkilemiyormuş gibi kaşığını eline aldı. "Belki *de* en iyi çözüm budur, Granger. Belki de bu kavgayı başlatan ve Gringotts'un bağırsaklarında bir ejderha tutmanın en iyi güvenlik yöntemi olduğunu keşfeden ilk kişi sen değilsindir."

"Geçen bahar on yedi yaşında üç çocuk onu serbest bırakıp sırtına binmeyi başardığına göre en iyi yöntem bu olmasa gerek," dedi.

Gözleri ona dikildi ve bir nefes aldı-

"Mippy!" Narcissa seslendi, sesi gergindi. Mippy ortaya çıktı ve Narcissa, "Masaya biraz şarap getirebilir miyiz lütfen?" diye sordu.

Mippy bir sürahi kırmızı şarap getirip ortadan kaybolunca Hermione, Narcissa'yı şimdiye kadar görmezden geldiğine pişman oldu. Bir tür sohbet başlamak için ev sahibine döndü ve kaşığını tekrar eline aldı. Gerçekten de çok güzel kokuyordu.

Draco'nun başka fikirleri vardı. "Tabii ki, doğru hatırlıyorsam alt mahzenlere inmek biraz yaramazlık gerektiriyordu," dedi ve Hermione

dudakları gergin bir şekilde ona döndü. "On yedi yaşındaki üç genç ilk güvenlik katmanlarından geçmek için Affedilemezleri kullandı. Yani belki de başarısız olan ejderha değildir."

Hermione gözlerini ona dikti, o da kaşlarını kaldırdı. "Hermione, canım," dedi Narcissa. "Bir bardak elf yapımı şarap?"

Narcissa'ya döndü, "Hayır, teşekkür ederim, Narcissa." Tekrar onun kendini beğenmiş yüzüne döndü. "Yani, sakatlanmış ve işkence görmüş ejderhayı aşağıda tutup, üst kattaki güvenliğini artıralım mı diyorsun? Bu sakatlanma ve işkence sorununu çözecektir."

"Draco? Şarap?"

"Hayır, anne." Gözleri Hermione'den hiç ayrılmıyordu. "Ben sadece güvenlikte bulduğum hatanın ejderhayı geçme becerisine dayandığını söylüyorum, ama yukarıda biraz kanun çiğnemedi ejderhayı geçemezlerdi. Bu argümanları sunumunun dışında tutmak isteyebilirsin Granger, yoksa daha fazla araştırmaya karar verirler."

"Ben biraz şarap içeceğim," diye mırıldandı Narcissa, Hermione'nin kulakları çınlarken, Draco'nun kaşığını henüz tadına bakmadığı o güzel çorbaya daldırışını izliyordu.

"Teşekkür ederim Draco, ama Wizengamot zaten bu durumun her ayrıntısını biliyor. Gördüğünüz gibi, bir *şampiyonun* yardımı olmadan tek başıma Azkaban'ın dışında kalmayı gayet iyi beceriyorum."

Kaşığın dudaklarına doğru giderken durmasını ve elmacık kemiklerinin açılmasını izledi. Hissettiği zafer, Narcissa'nın bile yanında kıpırdamadan durduğunu fark ettiğinde kısa sürdü. Çok ileri gitmişti.

"Ben-Narcissa yemek için teşekkür ederim. Beni kalmaya davet ettiğiniz için gerçekten çok nazıksınız ama artık gitmeliyim." Kaşığını masaya geri koydu ve ayağa kalkmadan önce balkabağı çorbasına son bir kez baktı.

"Ah, Hermione canım, lütfen kal," dedi Narcissa. Hermione ona baktı ve tiksinti görmedi, yani ilişkinin kurtarılabilir olması mümkündü.

"Üzgünüm, yapamam." Peçetesini sandalyesinin üzerine koyarak Draco'nun kendisine dikildiğini bildiği bakışlarından kaçındı.

"Bırak Draco seninle gelsin," dedi Narcissa. "Yolunu kaybetmeni hiç istemem."

"Kesinlikle hayır," dedi neredeyse gülerек. "Onun bana yakın bir yerde olmasındansa Malfoy zindanlarında kaybolmayı tercih ederim. Tekrar teşekkürler Narcissa. Cömertlikten başka bir şey yapmadın."

Narcissa'ya son bir kez başıyla selam verdi ve yemek odasından çıktı. Oflayarak kapıların hemen dışından döndü ve birkaç duvar halısını tanıyarak koridorda ilerlemeye devam etti.

Kütüphaneyi bulması hatırladığından biraz daha uzun sürdü, birkaç yanlış dönüş yaptı ve hatta gece manzarasını seyretmek için araziye bakan pencerede durakladı. Malfoy erkeklerinin büstlerini bulduğunda, kendi yolunu biliyordu ve kendisiyle gurur duyuyordu. Şöminelere yaklaştı ama Floo tozu bulamadı. Draco iki hafta önce ona bir torba önermişti ama elini uzattığını hatırlamıyordu. Salon bomboştu. Ne sehpa ne de tozun saklanabileceği gizli raflar vardı.

"*Accio Floo tozu!*" diye fısıldadı, ama başarılı olamadı.

Tam ön kapıdan çıkıp bir Görünme noktasına gitmeye çalışacakken, ejderha derisinin tıkırtısını duydu. Gözlerini kapadı ve gelenin Narcissa olması için Merlin'e dua etti. Arkasını döndü ve Draco kendini beğenmiş bir sırıtişla ona doğru ilerliyordu. Ona ters ters baktı ve kollarını kavuşturdu.

Yanına vardığında, onun elinde bıraktığı kitaplarının olduğunu fark etti. Kızardı ama kaşlarını kaldırarak ona bakmaya çalıştı. Kitaplar Mippy'nin işçiliğiyle yapılmış bir kurdeleyle birbirine bağlanmıştı ve bir parmağı kurdeleye takılı halde kitapları ona uzatırken, Mippy'nin kitapların arasına tüy kadar hafif bir kurdele yerleştirdiğini fark etti.

Üzerlerinde tılsım vardı. Kitapları yorum yapmadan aldı ve onlara dokunduğu anda tılsım bozulmuş gibi görünüyordu ve kendini onun yardımı olmadan sekiz ağır kitabı karıştırırken buldu.

Kendini toparladıktan sonra ona baktı, gözleri sevinçle parlıyordu ama yine de gülümsemesini gizledi. Elini sallayarak Floo tozu torbasını çıkardı. Tabii ya. Kız çantaya uzandı ve adam çantayı ondan çekti.

"Annem çok  zg n, biliyorsun.  ıkardığın olaydan sonra, umarım bu Malfoy Malikanesi'ne son ziyaretin olur."

"Oh, siktir git, Draco," dedi.

Floo tozunu aldı, şömineye attı ve içeri girip gideceği yere seslenmek için döndüğünde, onu son bir kez gördü, hâlâ Floo tozunu tutuyordu, yanında eskiden işgal ettiği yere bakıyordu ve dudaklarının köşesi kalkmıştı.

Bölüm 13

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Beklettiğim için özür dilerim! Ama özür dilemek için çok uzun bir bölüm sunuyorum.

Sevgili Narcissa,

Dün akşam yemeğindeki davranışlarım için beni affetmenizi rica ediyorum. Projelerim konusunda çok tutkulu olabilirim ve Draco'nun da çok tutkulu olabileceğini biliyorum. Arkadaşlığınızdaki çok hoşlanıyorum ve evinize ve yemek masanıza davet ettiğiniz için gerçekten minnettarım.

Özür dilemek için yapabileceğim bir şey varsa, lütfen bana

*bildirin. Saygılarımla,
Hermione J. Granger*

~*~

Sevgili Hermione,

Özür dilemeniz gerektiğini düşünecek kadar nazıksınız. Gerçek şu ki, dün gece oldukça eğlendim. Tiyatro için Muggle Londra'sına eskisi kadar sık gidemiyorum, o yüzden dün gece tam da ihtiyacım olan şeydi.

Önümüzdeki hafta sonu Cornerstone'u ziyaret edeceğimden eminim, o zaman görüşürüz. Belki molanızda hızlı bir öğle yemeği yiyebiliriz?

Dün gece tadına bakamadığınızı düşündüğüm için bu notla birlikte küçük bir paket de gönderdim.

*Seninkiler,
Narcissa Malfoy*

Hermione küçük kahverengi paketi açtı bir kap balkabağı çorbası buldu. Çorbayı dudaklarına götürdüğünde neredeyse ağlayacaktı.

~*~

Pazartesi sabahı odasında Seherbaz Bürosu'ndan gelen bir notla karşılaştı. Haftanın bu erken saatinde Draco'yla muhatap olmamayı umarak notu açtığında yüzünü buruşturdu ama Seherbaz Bürosu'nun başındaki kişi, bir hafta önce bulunan ejderha yumurtasıyla ilgili olarak kendi departmanı ile onların arasında ortak bir toplantı yapılmasını talep ediyordu.

Hantal ayak sesleri ve ardından Aiden kafasını odasının duvarından uzattı.

"Sen de partiye davet edildin mi?" Ona bir sırıtış fırlattı ve ona uygun bir not salladı.

Bir saatten kısa bir süre sonra Aiden'la birlikte 2. kata çıkan asansörü paylaşırken Aiden'ın soyup yediği portakalın kokusu burnuna geliyordu. Aiden ona bir dilim ikram ettiğinde reddetti ve tıpkı şu anda Aiden'ın Seviye 2'deki masaların ve küplerin kendilerininkinden ne kadar daha güzel olduğuna dair gevezeliklerini duymazdan geldiği gibi kokuyu da duymazdan gelmeye çalıştı.

Konferans salonuna bir dakika kala yollarını buldular ve içeri girdiklerinde karşılaştığı ilk çift göz Draco'nunkilerdi. Ejderha yumurtası davasında analist olduğu için bu beklenen bir şeydi ama yine de sabahın köründe ilk iş şaşırmıştı. Hızla başka bir yere baktı ve Aiden'ın kendisine bir sandalye çektiğini gördü, yanında da transkript almak için orada bulunan yaşlı bir cadı vardı.

"Hadi başlayalım." Seherbaz Dairesi Başkanı Gawain Robards ayağa kalktı ve asasını masaya vurdu. Masanın ortasında bir ejderha yumurtasının üç boyutlu görüntüsü belirdi ve Hermione'nin aklına hemen o bilim kurgu hologramları geldi. "Hepinizin bildiği gibi, bu ejderha yumurtası geçen hafta Londra'da yakalandı ve Bayan Granger'ın da yardımıyla," dedi Hermione'ye başıyla işaret ederek, "Portekiz'e ait bir Long-Snout yumurtası olduğu tespit edildi. Şimdi, ejderha yumurtası kaçakçılığı alışılmadık bir şey değil, ama Uzun-Snout yumurtasının bir ay önce Macar Boynuzkuyruk yumurtasının bulunduğu yerin üç blok yarıçapı içinde bulunduğunu bir araya getiren Bay Malfoy'du."

Hermione Draco'ya baktı ve onun Snape'in dersinde profesör iksir yapımını her övdüğünde takındığı sırıtışı bastırdığını gördü. En azından o bastırıyordu. Draco ayağa kalktı.

Draco, "Bu ejderha satıcılarının aynı alıcıya satış yaptıklarına inanıyoruz, ancak şimdiye kadar başarısız oldular," dedi.

Önüne dizilmiş bir yığın kâğıdı aldı ve dağıtmaya başladı. Hermione kendisininkini aldığı anda, on yedi sayfalık tam bir rapor olduğunu gördü. Hermione ona baktı ve raporu özetlemesini, önemli çizelge ve haritaları işaret etmesini, odanın kontrolünü elinde tutmasını izledi ve ilk kez Aralık ayında gözetim süresi bittikten sonra ne yapmayı planladığını merak etti. Çünkü bu işte oldukça iyiydi.

Hermione elini kaldırdı. Draco ona göz kırptı. "Evet,

Bayan Granger," diye ifade etti Draco.

"Geçen hafta yakalanan ejderha satıcısı. Ne söyleyecek?"

Robards boğazını temizledi. "Sorgulandı ve alıcı hakkında hiçbir şey bilmediği anlaşıldı. Görünüşe göre o sadece nakliyeciydi."

"Peki Portekiz'den kaçırılan Long-Snout yumurtası hangi ülkedendi?" Hermione Robards'a sordu.

"Portekiz," dedi Draco sert bir sesle. Hermione gözlerini ona dikti.

"Emin miyiz?" dedi.

Robards gözlüklerini kaldırdı ve öne doğru eğildi. "Nereye varmaya çalışıyorsunuz Bayan Granger?"

"Geçen yıl yeni yumurtlanmış bir Portekiz Long-Snout yumurtasının, kışın en soğuk zamanında kuluçkadan çıkarılması amacıyla İsviçre'ye kaçırıldığı bir vaka yaşandı. Long-Snout'lar tipik olarak sadece Portekiz sıcaklığında yumurtadan çıkar, bu nedenle ejderha satıcıları ve alıcıları açıkça bir şeyler deniyorlardı."

Robards başıyla onu onayladı. "Sizin için bunu araştıracağım."

"Teşekkür ederim."

Draco arasında bir ileri bir geri bakarak devam etmek için izin bekledi. Kız ona kaşlarını kaldırdı.

"Dediğim gibi, Büro'nun alıcının iki farklı ejderha yumurtası türüyle ne isteyebileceğini belirlememize yardımcı olabileceğini umuyoruz -"

Elini tekrar kaldırdı. Bu kez onun bundan nefret ettiğini biliyordu.

"Granger."

"Benzerlikler olabileceğini düşünmenize ne sebep oldu? Alıcı sadece kendine çeşitli ejderhalar yetiştirmek istiyor olamaz mı?"

Draco temizleyici bir nefes aldı. "Bu bir olasılık ama diğerlerini de elemek istiyoruz."

"Neden bir Uzun-Snout istesin ki?" Aiden dikkati dağılmış bir şekilde tüy kalemini çevirerek sordu. "Bu en az etkileyici ejderha gibi bir şey. Derisinin modada hiçbir kullanımı yok ve boynuzlarının da büyülü bir özelliği yok. Yani, bir ejderha koleksiyonu yapacak olsam, en iyisini seçerdim."

Hermione soluk soluğa kaldı, düşünceler beyninde uğulduyordu. Oda ona baktı.

"Portekiz Uzun Burnu'nun tek ilginç özelliği, bir Common Welsh Green ile melezlenmesinin en kolay yol olması," dedi. Onay için Aiden'a baktı. "Long-Snout ve-"

"Macar Boynuzkuyruk," bitirdi Aiden gülümseyerek.

Hermione tekrar Draco'ya döndü, o hâlâ odanın önünde duruyordu.

"İki ay önce Galler'deki koruma alanında bir Galler Yeşil Yumurtası 'kayboldu' ve kısa bir süre sonra Knockturn Alley'de ortaya çıktı" dedi. "Görüldü ama bulunamadı."

"Yani Bayan Granger," Robards yazıyı kopyalayan cadiya başıyla işaret etti, "analizinize göre Boynuzkuyruk ve Uzunboyun'u temin etmeye çalışan kişi zaten Galler yumurtasına sahip ve melezlemeyi mi umuyor?"

"Evet, efendim."

Draco'nun dudakları büküldü ve yutkundu. "Gryffindor'a on puan." Aiden

donuk bir şekilde kıkırdadı ve Hermione Draco'ya ters ters baktı.

"İşte bu kadar!" Robards masadan kalktı. "Bu konuda iletişim halinde olacağız, notlar ve benzerlerini paylaşacağız, ama bunun burada şimdiye kadar çözülen en hızlı gizem olduğunu söyleyebilirim. Welsh Green'in kayboluşunu araştıran ekibi toplayacağım ve izini süreceğim. Bayan Granger lütfen Welsh Green'le ilgili tüm notlarınızı bana gönderin." Başıyla onayladı. Robards, Hermione ve Draco arasında ileri geri hareket etti. "Siz ikiniz daha sık birlikte çalışmalısınız. Hepimizi bir dünya dertten kurtarmış olursunuz."

Hermione titrek bir kahkaha attı ve Draco kaşlarını çatarak Robards'a baktı. Ayağa kalkıp evraklarını toplarken masaya baktı, Draco'nun çalışmasını daha sonra okumak niyetindeydi. Robards herkese teşekkür ederek dışarı çıktı ve Aiden, Hermione'nin çok hoşuna gidecek şekilde Draco'yla sohbet etmeye başladı. Hermione ikisiyle de daha fazla etkileşime girmeden gizlice dışarı çıktı.

~*~

Ertesi Cumartesi Cornerstone'da sakin bir gündü ve Hermione kendini her zamankinden daha sık hayal kurarken buldu. Morty'nin öğle yemeği molası için masayı devralmak üzere aşağı inmesine on beş dakika vardı ve biraz serin hava almak için dışarı çıkma ihtiyacı duydu.

Black'in altındaki ayrılmış isteklerde bir kitap vardı ve Hermione, Narcissa'nın geçen hafta sonundan kalma notunu hatırladı, uğrayabileceğinden ve muhtemelen onu öğle yemeğine davet edebileceğinden bahsediyordu. Şimdi öğle yemeği vakti olduğuna ve Narcissa'yı henüz görmediğine göre, yedek plan olarak getirdiği kraker fikrine alışması gerektiğini düşündü.

Sabahı, Draco'yla daha önce birlikte olduğu sarışın kızın resminin yer aldığı günün gazetesini okumamış gibi yaparak geçirmişti. Anlaşılan dün gece yine dışarı çıkmışlardı. Müşterilerin onu tekrar okurken yakalamaması için makalenin üzerine kitaplarını yerleştirmeye devam ediyordu ama Draco'nun Hogsmeade'de içki içerken kıza gülümseyen profil resminin üzerinde her zaman bir boşluk bırakıyordu. Yine de defter sürekli olarak kızın yüzünün üzerinde duruyordu.

Çok fazla mor giymiş iri bir kadın ona iyi günler dilerken, bu akşam kendini eğlendirmek için ne yapacağını düşünerek karalamalarına geri döndü. Ginny ekibiyle birlikte şehir dışındaydı ama gece geç saatlerde evde olacaktı. Cadılar Bayramı'na iki hafta vardı ve çok yoğun geçeceğini biliyordu, bu yüzden bu hafta sonu sessizliğin tadını çıkarmayı planlıyordu. Belki temizlik yapardı?

Hermione kaşlarını çatarak Draco'nun resminin üzerinde duran kalemine baktı ve tam ön kapı açılırken daha aktif bir sosyal hayat edinmeye karar verdi. Belki de Ron haklıydı. Normal bir hayat sürmesine, şehir dışına çıkmasına ve benzeri şeylere engel oluyorsa hafta sonları çalışmasına gerek yoktu.

Gözlerini randevusuna gülümseyen ve "İyi günler," diye cıvıldaayan *Kâhin-Draco*'dan kaldırdığında gerçek Draco'nun gülümsemeden tezgâhının önünde durduğunu gördü. Gözlerini kırptırdı.

"Ne?" Dik durdu.

"Ne?" diye tekrarladı. "Burada müşterileri böyle mi karşılıyorsunuz?" Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı ve kızın elleri dikkat çekmeden makalenin üzerini örtmek için masanın üzerindeki kitapları hareket ettirmeye çalıştı.

Derin bir nefes aldı ve biraz daha nazik olmaya çalıştı. "Rezerve kitap için mi buradasınız?"

Adamın konuşacakmış gibi ağzını açmasını ve sonra sadece bir kez başını sallamasını izledi. Kaşları birbirine çatıldı ama yorum yapmadı. Hermione "Siyah" etiketli çantayı kaptı ve deftere bir satır girmeye başladı; defteri olduğu yerde, sarışın ahmağın yüzünün üzerine bıraktı.

Hermione kitabın oldukça "kız gibi" olduğunu fark etti - kadın bir yazarın kadın bir baş karakterle yazdığı bir kurgu. Onu kızdırmak üzere başını kaldırdı ve onun kendisini izlediğini gördü.

"Zevklerin mi değişti, Draco?" Kızın ağzının kenarı bir sırtıyla yukarı kalktı. Ona göz kırptı. Kadın kitabı ona doğru salladı.

"Oh, bu... benim için değil."

"Oh, tamam." Ona "hediyesi" konusunda takılması gerektiğini hissetti ama adam çok sert duruyordu ve onda bir gariplik vardı. Raftan bir çanta aldı, içine kitabı yerleştirdi ve ona uzattı. Adam kitaba baktı.

"Cornerstone hediye paketi yapıyor mu?"

"Öyle mi... evet, öyle." Çantayı geri aldı ve adam onu izlerken tezgahı temizlemeye başladı. Yüzü ısınmaya başladı ve nedenini bilmiyordu.

Birkaç kitabı kenara iterek tezgâhta bir yer açtı ve paket kâğıdını almak için döndü. Geri döndüğünde, kitapları kaldırdığı için artık görülebilen *Daily Prophet*'in masanın üzerine yayılmış olduğunu fark etti. Nefesini tuttu. Başını kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedi, sadece gazeteyi kapatıp bir kenara koydu. Okumak tamamen doğaldı

Gün boyunca gazeteye baktı ve belki de son müşteri içeri girdiğinde bu makaleye denk geldi. Mükemmel bir şekilde açıklanabilirdi. Ambalaj kağıdını serdi ve kitabı üstüne yerleştirdi, bunun gerçekten de bir hediye olabileceğini ancak şimdi fark etti - sarışın için.

"Annem ve ben Fortescue'da hızlı bir öğle yemeği için duracağız."

"Merhaba dediğimi söyler misin?" Elleri kitabın altındaki kâğıdı düzeltti ve kasanın yanındaki fincandan makası aldı. Yani Narcissa oğluyla öğle yemeğini kendisiyle öğle yemeğine tercih mi etmişti? Güzel. Elbette Hermione bunun pek de mantıklı bir homurdanma olmadığını fark etti -

"Bay Hindes öğle yemeğinizi karşılamak için aşağıya geliyor mu?"

Ambalaj kâğıdını kitabın etrafına katlarken saate baktı. "Evet, genellikle bir civarı." Parmakları bantla boğuşuyordu ve başını kaldırdığında onun ellerinin çalışmasını izlediğini gördü. Hızla yere baktı ve bir tarafı bantlamayı bitirdikten sonra diğer tarafı katladı.

"Öğle yemeği için bize katılmak ister misiniz?"

Elleri kâğıdın üzerinde kayarak kat yerini kaybetti ve gözleri onunkilere kaydı. Adam yine nötr ifadesini takınmıştı ama kadın yüzünde bir espri ararken adam yutkundu.

"Annen geçen Cumartesi'nin tekrarını mı istiyor? Hem de herkesin içinde?" Gülümsedi ve yan tarafını yeniden katlayıp titreyen parmaklarıyla bantladı ve kurdeleyi almak için döndü.

"Balkabağı çorbası varsa, yemene izin vereceğime söz veriyorum."

Kurdeleye sırtarak baktı ve onu paketin etrafında döndürmeye başladı. "Annene davetin için minnettar olduğumu ama bugün burada çok meşgul olduğumu söyle. Teklif etmesi çok hoş."

"Teklif eden benim, Granger."

Başını kaldırıp ona baktı ve adamın gözleri ona dikildi.

"Seni kimin gönderdiğini ikimiz de biliyoruz, Malfoy." Kurdeleyi çekerek kapattı, paketlenmiş hediyeı küçük çantanın içine yerleştirdi ve çantayı ona uzattı. Adam hediyeı ondan aldı ve konuşmak için ağzını açtı. Tam o sırada Morty'nin üst kattaki dairesine çıkan merdiveni gizleyen kapı açıldı. Morty gözlüklerini düzelterek dışarı çıktı.

"Bayan Granger," dedi. "Bugün işler iyi mi?" "Evet, kesinlikle --"

"Bay Malfoy," diye gülümsedi Morty. "Sizi burada görmek ne büyük bir zevk." Morty'nin gözleri parladı ve Hermione kaşlarını çattı.

"Bay Hinde, ?" Draco sırttı ve Morty'nin elini sıktı.

"Bak ne kadar ! Vay canına! Hep bu kadar uzun muydu Bayan Granger?"

Hermione ikisinin arasına baktı. "Ah, hayır. O daha kısaydı... daha önce..." Tüy kalemi aldı ve deftere notlar kopyalamaya başladı.

"Bugün ihtiyacın olan her şeyi aldın mı, Draco?" Morty söyledi.

"Evet, teşekkür ederim. Bayan Granger bugün öğle yemeğinde bana eşlik eder mi diye sormak için gelmişim. Annem sokağın hemen aşağısında."

Mürekkebi aktı ve dişlerini birbirine geçirdi.

"Oh, çok güzel! Evet, lütfen. Dükkân bende." Morty onu tezgâhın arkasından itmeye başladı.

"Şey, burada yapacak çok işim var, sanmıyorum--" "Saçmalık.

İstedığınız kadar zaman ayırın."

Morty, Draco'dan Narcissa'ya selam söylemesini ve kendine dikkat etmesini isterken Hermione çantasının göğsüne sokulduğunu, tüy kaleminin elinden alındığını ve vücudunun tezgâhtan uzaklaştırıldığını gördü. Hermione kendine geldi ve çantasının askısını omzuna doğru çekti. Draco, Morty'ye bir

iyi günler ve Hermione dükkândan çıkarken onun arkasından yaklaşıp kapıyı tuttu.

İçeri girdi ve birdenbire konuşmalar ve gürültü kayboldu ve Draco Malfoy'la konuşacak hiçbir şey olmadan sessiz bir sokak köşesindeydi. Kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve kaşlarını kaldırarak ona döndü.

"Tebrikler Malfoy," dedi çantasını omzuna atarken. "Artık bir öğle yemeği arkadaşın var."

"Morty'nin öğle yemeğinizi karşılayabilmesine çok sevindim," dedi ve Fortescue'ya doğru sokağa döndü. Omzunun üzerinden döndü. "Orada batmış görünüyordun."

Hermione ona ters ters baktı ve peşinden gitti. Köşebaşı Kitapları'nın çantası parmaklarının arasından gösterişli bir şekilde sallandı ve Hermione ona yetişmek için sıçradı. Bir sonraki köşede bir grup alışverişçi karşılarına çıkınca durakladılar ve gitme izni verildiğinde Hermione, adamın elinin sırtına gelip onu usulca yönlendirdiğini hissetti. Vücudu kıpırdanmış olmalıydı çünkü adam ona baktı ve o da ayaklarının onu kaldırım taşları üzerinde nasıl taşıdığını izledi.

Birkaç dakika sonra Florean Fortescue'nun karşısındaki köşeye vardılar ve Hermione başını kaldırdığında Narcissa Malfoy'un verandada oturduğunu gördü, üzerinde gösterişli mavi cüppesi ve Hermione'ye büyük Muggle film yıldızlarını anımsatan büyük mavi şapkası vardı. Hermione kendini ciddi biçimde az giyinmiş hissetti. Draco onun yanında iç çekti. Hermione ona baktı ve Draco'nun bir yorumunu ısrarak geri çektiğini fark etti.

Avluya açılan kapıya yaklaştıklarında, "Annen kesinlikle nasıl ifade vereceğini biliyor," dedi.

Kapıyı onun için açık tuttu ve yanından geçerken, "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı. Adamın sesi kızın kulağına değince kız gülümsedi ve titredi.

Narcissa masadan kalktı. "Hermione! Bize katılabildiğine çok sevindim." Masanın çoktan üç kişilik kurulduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Narcissa elini sıkıp onu hafifçe kucaklamak için kendine çekerken Hermione, "Evet, teşekkür ederim," dedi. "Oğlunuz çok ikna edici olabiliyor."

Narcissa Draco'ya gülümsedi ve Hermione'ye karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti. Draco artık alışkanlık haline gelmeye başlayan bir hareketle Hermione'nin sandalyesini çekti, sonra da annesine başıyla selam verip sipariş vermek için içeri yöneldi.

Güzel bir sonbahar öğleden sonrasıydı ve Narcissa avlunun çatısından sızan güneş ışığında göz kamaştırıcı görünüyordu. Draco üç fincan ve tabakla dönmeden önce bir dakika kadar havadan sudan konuştular.

"Teşekkür ederim, Draco," dedi Narcissa. "Umarım ikinize yetecek kadar bal getirmişsindir."

Hermione'nin nabızı hızlandı. Narcissa tam da Draco'ya çaylarını aynı şekilde içmelerinin "tesadüf" olduğunu söyleyecekti ve Draco bunu hemen anlayacaktı. Narcissa'nın dudakları bir sırtışa dönüşürken Hermione nefesini tuttu.

"Hermione'nin çayını nasıl içtiğini biliyor musun?" "Granger kahve içer."

Adam kahve fincanını önüne koyduğunda Hermione'nin gözleri kaydı. Ona baktı.

"Yani kahvesine bal koymadığı sürece..."

"Ah," dedi Narcissa gözlerini ona çevirerek. "Kahveyi çaya tercih ettiğini bilmiyordum."

"Ben - evet, daha sık kahve içiyorum." Draco'ya döndü. "Teşekkür ederim."

Narcissa, "Bir dahaki sefere Malikâne'ye geldiğinde senin için bir şeyler hazırlatacağım," dedi.

"Çok ." Hermione sütü bardağına boşalttı.

Narcissa yirmi dakika kadar onunla sohbet etti, Fortescue'nun yeni sahibinden bitirdiği McHandry romanına kadar her şeyi tartıştılar. Draco onlarla birlikte sessizce oturuyor, üç kaşık bal ve sütle çayını hazırlıyor ve garsonun getirdiği çörekleri karıştırıyordu. Hermione onu sağ tarafında, iki kadının arasında otururken hissedebiliyordu ama Narcissa onu konuşmaya dahil etmedikçe ona bakmaktan kaçınıyordu. Onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

Narcissa, "Hermione, canım, bir dahaki sefere İngiltere'ye geldiklerinde annenle babanla tanışmayı çok isterim," deyince Hermione neredeyse çöreğini yutacaktı. Öksürmeden önce kahvesini hızla yudumladı. İkisinden birinin fark edip etmediğini görmek için başını kaldırdı ve Draco'nun annesine kaşlarını çatarak baktığını gördü. Narcissa devam etti, "Tatil için buraya mı gelecekler yoksa onları ziyaret etmek için Avustralya'ya mı gideceksiniz?"

Narcissa çöreğine reçel sürüyor, ona gülümsüyordu. Hermione masaya baktı.

"Ne yazık ki ikisi de değil. Tatil sezonu dış hekimleri için çok yoğun bir dönemdir. Umm..." Sözlerini yarıda kesti ve iki çift soluk gözün üzerinde olduğunu hissetti.

"Bu çok ilginç," diye söze girdi Narcissa. "Ne kadar yazık. Sizi bir daha ne zaman ziyaret etmeyi planlıyorlar?"

"Ben... Şey, onlar..."

Hermione yalan söyleyip "ilkbahar" demesi gerektiğini hissetti. Narcissa Malfoy'un onları ziyaret etmek istemesi ya da ilkbaharda takip etmesi ya da onlara mektup yazmak istemesi... ya da bundan bahsetmeye devam etmesi... ihtimalinin son derece yüksek olduğunu fark etti. Oynamaya başladığı tereyağı bıçağını yere bıraktı. Kafasını kaldırdığında Draco'nun onu dikkatle izlediğini gördü. Narcissa'ya döndü ve onun yüzünü aradığını gördü ve o zaman çok uzun süre tereddüt ettiğini anladı. Bir nefes aldı ve kahve fincanına baktı.

"Aslında, asla." Hüzünle gülümsedi ve gözlerini Narcissa'ya dikti. "İki yıl önce, her şey... başlamadan önce hafızalarını silmek zorunda kaldık."

Narcissa dudaklarını büzdü. "Avustralya'da birlikte yaşıyorlar, beni hiç hatırlamıyorlar." Yutkundu ve ellerine baktı. "Yine de annemle bir 'mektup arkadaşı' ilişkisi kurdum, böylece ne yaptıklarını ve nasıl geçindiklerini duyabiliyorum," diye saçmaladı. Hermione sahte bir gülümseme takındı ve başını kaldırdığında Draco'nun çenesini sıkıp kaşlarını çatarak ona baktığını gördü.

Narcissa'nın eli onunkini kavradığında gözlerini ondan ayırdı.

"Çok üzgünüm, Hermione." Narcissa'nın mavi gözleri Hermione'ninkilere bakarken yüzüyordu ve Hermione ondan hiç bu kadar dürüst bir şefkat görmemişti. O kadar çok şey için özür diliyordu ki. "Sen çok güçlüsün. Ve buna hayranım."

Hermione sesi bozulmasın diye başını salladı. Bir nefes aldı. "Başka bir şey hakkında konuşmayı çok isterim." Titrek bir kahkaha attı. "Havanın bu kadar dramatik bir şekilde değişmesini istememiştim."

Draco'ya bir göz attı ve onu çenesi gergin bir şekilde masaya bakarken buldu.

"Tarikat'ın bu önlemi alması çok anlayışlı bir davranıştı," diyerek ona baktı. Sesi "Tarikat" kelimesinin üzerinde yuvarlanırken, onun tam olarak ne olduğunu anladığını biliyordu.

"Evet," dedi doğrudan onun zeki gözlerine bakarak. "Onlara ne kadar teşekkür etsem azdır."

Narcissa çay fincanı ve sütüyle oynayarak onları izledi.

Yirmi dakikalık hafif bir sohbetten sonra Hermione için Köşetaşı'na dönme vakti gelmişti. Narcissa, Draco'nun onunla birlikte gelmesini önerdi elbette ve Hermione kendini kitapçıya giden yolu geri dönerken buldu.

"Seherbaz Bürosu'nda kalmayı düşünüyor musun?" diye sordu. "Görev süreniz altı hafta sonra doluyor, değil mi?" Soğuk bir rüzgâr sokağın esiyordu ve başının etrafında savrulan saçlarını yüzünden uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"Evet, 10 Aralık." Ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Aslında yeni bir şeye başlayacağım. Tatil için birkaç hafta ara vereceğim, sonra da yeni yıla gireceğim. Yeni milenyum."

"Doğru," dedi ve onu 10 Aralık'tan sonra Bakanlık çevresinde göremeyeceği için sevindi mi yoksa hayal kırıklığına mı uğradı karar veremedi. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Bir köşede durdular ve adam nefes aldı. "Kendi şirketimi açıyorum." Adam boğazını temizledi ve kadın ona baktı. "Bir tür danışmanlık grubu. Duyuruyu 1 Kasım'da yapacağım."

Cümleleri kesik kesikti ve gözleri sokakta ondan başka her şeye bakıyordu ama Hermione'nin ilgisini çekmişti.

"Bir danışmanlık grubu mu? Peki hangi konuda uzmanlaşacaksınız?"

Cevap vermeden önce durakladı, sonra bir nefes aldı. "Dava ve sözleşmeler, finans, yönetim ve operasyonlar ve seçkin uzmanlarla birkaç küçük dal daha olmasını umuyorum."

Hermione gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Söylediklerinin yarısının ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Güldü.

"Ne?" dedi, ona güvenmeyen gözlerle bakarak.

"Sen sadece... bir şirket açıyorsun," dedi. Bir kahkaha yükseldi. "On dokuz yaşında." Kadın başını sallayarak ona gülümsedi.

"Sen ve arkadaşların on sekiz yaşında karanlık bir büyücüyü yendiniz." Kaşlarını kaldırarak ona meydan okudu.

"Aslında Harry on yedi yaşındaydı."

"Hatırlattığın için teşekkürler."

Yere gülümsedi ve yürürken ayaklarını izledi. "Yani, eğer anladıysam Bu
Doğru, sen olmak sağlayan
yasal avukat için

Wizengamot oturumları, işletmelere bütçeleri ve operasyonları konusunda danışmanlık yapmak gibi şeyler?"

"Esasen." Çok bağlayıcı değil.

"Ve bu alanlardaki on dokuz yıllık deneyiminize dayanarak bireylerin ve işletmelerin sizi işe alacağını mı düşünüyorsunuz?" Onunla bu şekilde hafifçe alay etmenin muhtemelen onu kıskırtacağını biliyordu ama o bu kadar ketum davranırken...

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Etrafımı saracak personele göre *şirketimi* işe alacaklar. Uzmanlar ve benzerleri. Cuthbert Mockridge ile emekliliğinden sonra finans departmanının başına geçmesi için görüşüyorum-"

Hermione başını kaldırıp ona baktı. Cuthbert Mockridge emekli olmadan önce Goblin İrtibat Bürosu'nun başındaydı. Devam ederken kaşları birbirine çarpılmıştı.

"-Ve Tiberius Ogden ile bir ilişki başlattım ve ondan Wizengamot hizmetleri konusunda uzmanlaşmasını istemeyi planlıyorum-"

Hermione bu ismi gazetelerden hatırladı. Wizengamot'ta bir ihtiyardı, Umbridge geldiğinde istifa etmişti. Kendisi ve oğlu aynı zamanda Ogden'in Old Firewhisky servetinin de varisleriydi. Diğerlerini sayarken ve yeteneklerini açıklarken onu izledi. Elmacık kemikleri pembeleşmişti ve bakışlarını yere, dükkânlara, gökyüzüne, onun dışında herhangi bir yere dikmişti ama hızlı konuşuyordu, kavgaya hazır. Verdiği bir başka personel kararını açıklamak için nefes aldı ve kadın onu durdurdu.

"Bu çok heyecan verici, Draco," dedi kız. Draco ona baktı. "Şirketini bana karşı savunmana gerek yok. Bence büyük bir başarı olacak. Bu hafta ejderha yumurtasıyla ilgili toplantıyı yönetirken mükemmeldin - hazırlıklı, özlü, otoriter. Sanki bunun için doğmuş gibiydin."

Kadın sıcak bir şekilde gülümsedi. Çenesi gerildi ve rüzgâr bir tutam saçını alnına savurdu. Tekrar yerine itmemek için başını çevirdi ve Cornerstone'a geri döndüklerini gördü. Aklına bir fikir geldi.

"Anlaşılan bunu bir süredir planlıyormuşsun," dedi onun sessizliğine dikkat çekerek. "Mirasınızı bu yeni işe mi yatırılıyorsunuz?"

Durakladı. "Planımız bu."

"Yatırım ve tutku başarı için iki temel unsurdur." Tekrar ona baktı ve rüzgâr bu kez saçlarını yüzüne savurdu. Saçlarını geriye itti. "Mirası sana bıraktığına göre baban da seni destekliyor olmalı?"

Adam ondan gözlerini kaçırırken gözleri seğıirdi, bu daha önce hiç görmediğı bir şeydi. Lucius'tan bahsetmesi hoşuna gitmemiştii.

"Evet, ilk başta küçük bir miktar. Sonra geri kalanı 1 Ocak'ta. Birkaç şeye bağılı." Çenesini kaşıdı ve ağırlığını kaydırdı. Onu hiç bu kadar rahatsız görmemiştii. O anı hafifletmeye çalıştı.

"Eh," dedi kapıya doğru dönerek, "o kadar parayı seninle mutlu bir gelecek için yatıracığını düşünen tüm o melez ve Muggle doğumlu kızlara ne yazık." Döndü ve onu kendisini incelerken buldu. "Onlar için ne büyük hayal kırıklığı." Ona alaycı bir gülümseme verdi.

"Skeeter'ın yazdıklarının tek kelimesine bile inanılmaması gerektiğini en iyi senin bildiğini sanıyordum." Adam ona sırtıttı. Cornerstone'un kapısının eşiğinde durdu ve bir randevunun sonunda öpücük bekleyen bir kızı kapıya kadar geçiren bir oğlanın görüntüsüyle çarpıldı. Kalbi sızladı. Kendini salladı.

"Bence bugün iyi bir iş çıkardık Malfoy." Rüzgâra karşı kendini kucakladı. "Annenle tam bir saatlik öğle yemeğı randevusu ve hiç kayıp yok. Bunun bir ilerleme olduğunu söyleyebilirim." Sırtıttı ve Malfoy'un gözlerinin parlamışını izledi. Vedalaşırken başıyla onu selamladı.

"Granger." Elini kapı koluna dayayarak döndü. "Ailen hakkında..."

Nefes alırken boğazı tıkırdadı. "Evet?"

"Sen doğru olanı yaptın." Adamın gözleri solgundu ve kızın içine dikilmişti. Kızın nefesi kesilmişti.

"Teşekkür ederim."

"Savaş bittiğinden beri... evinize uğradınız mı?" "Hayır, ayrıldığımdan beri gelmedim."

Başıyla onu onayladı.

"Yapma."

Bölüm 14

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan bu yana ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Tüm yorum ve değerlendirmeler için çok minnettarım. Teşekkürler çocuklar.

"Hermione Jean Granger, UYAN!"

Hermione gözlerini açıp yatakta sıçradı ve asasına uzanırken Ginny Weasley'nin yatağında dikildiğini gördü.

"Ne oldu? Ne oldu?" Kalbi hızla çarpıyordu ve üzerine buz atılmış gibi hissediyordu.

"Bu da ne böyle?" Ginny bir ayağını bacaklarının iki yanına koyarak onun üzerinde durdu ve bir gazeteyi havaya kaldırdı. Gözleri geniş ve parlaktı, şaşırtıcı derecede uyanıktı.

"Ne... yani, şey, ne oldu?" Hermione'nin gözleri alışmaya başlamıştı. Asasını salladı ve odadaki bütün ampulleri yaktı.

Ginny onun üzerine diz çöktü ve gazeteyi yüzüne doğru itti, Hermione'nin beyni sayfayı kaydederken manşeti yüksek sesle okudu.

"Hermione Granger ve Draco Malfoy'un Yıldızlar Arası Aşkısı."

Hermione irkildi ve vahşi görünümlü kızılın elinden sayfaları kaptı. Üst sayfaları açtığı anda iki gencin dışarıda çekilmiş bir resmini gördü.

Köşe taşı. Gözleri kısıldı ve gençlerin kendisi ve Draco olduğunu fark etti. Onları zar zor tanıyabiliyordu. Fotoğrafi Skeeter mı düzenlemişti?

"*Bu* ne zaman oldu?" Ginny çığlık attı ve Hermione gözleri makalenin üzerinde gezinirken irkildi, "onu iş yerinde ziyaret etti," "şehvet dolu gözler," "annesiyile öğle yemeği" ifadelerini yakaladı.

"Ben - Dün!" Hermione'nin ses tonu yavaş yavaş Ginny'ninkine uymaya . "Dün Narcissa'yla öğle yemeği yedik ve -"

"Oh, biliyorum!" Ginny zıpladı. "Yedinci sayfada devam ediyor!"

"*Ne?!*" Hermione sayfaları karıştırdı ve Fortescue'nun yerinde üçünün çekilmiş bir fotoğrafı ve ikisinin karşıdan karşıya geçerken çekilmiş bir fotoğrafı da dahil olmak üzere, öğleden sonraya dair birkaç önemli anın daha yer aldığı yedinci sayfayı buldu.

"Neden bana bundan bahsetmedin!"

"Planlı değildi! Öğle yemeği için onlara katılmamı istedi -"

"Sana sordu mu?" Ginny onun omuzlarını tuttu.

"Ben - evet, ama onu Narcissa'nın gönderdiği çok açıktı. Sonra Fortescue'ya yürüdük-" Hermione yürüdükleri fotoğrafı işaret etti, Draco bir elinin parmak uçlarından Cornerstone çantasını sallıyor, diğer de onun sırtına dokunuyordu. "- Ve sonra Narcissa'yla öğle yemeği yedik-" Üçünün verandada oturduğu fotoğrafı işaret etti, Narcissa cübbesi ve şapkasıyla son derece asil görünüyordu. "-Ve sonra ben işe döndüm! Hepsi bu kadar!"

"Bu *durumu* açıklamıyor!"

Ginny ön sayfadaki fotoğraf tekrar görünene kadar sayfaları buruşturdu.

"Değiştirmiş olmalı. O -"

Hermione durdu ve baktı. Draco'nun sırtışı ve gözlerinin ona bakış şekli vardı. Ondan uzaklaşıp Cornerstone'un kapısına doğru adım attı ve sırtarak geri döndü. *Tıpkı* bir oğlanın bir kızı randevudan eve bırakması gibiydi, tıpkı hatırladığı gibi.

Onunla evlenemeyecek tüm mezlere ve Muggle doğumlulara başsağılı dilemişti ve o da ona sırtarak gazetelere güvenmemesini söylemişti.

"Oh, Merlin, bu korkunç." Hermione elleriyle yüzünü kapattı.

"Korkunç mu? Bu aylardır başıma gelen en harika şey!" Ginny ciyakladı.

"Bunu nasıl söylersin?" Hermione onun kolunu tuttu. "Bak ne kadar çaresiz görünüyorum. Skeeter'ın söylediği her şeye inanmanın ne kadar kolay olduğuna bak!"

"Hermione," diye kıkırdadı Ginny ve onun yüzünü tuttu. "İnanması kolay çünkü çok *karşılıklı*." Parmağını Draco'nun yüzüne doğru uzattı. Hermione onun fotoğrafta kendisine sırtışını izlerken yüzünün kızardığını hissetti. "Eğer çaresizsen," dedi Ginny sayfaları çevirip üçünün verandadaki resmine bakarak, "o zaman *açlıktan ölüyor*."

Hermione yere bakınca Narcissa'nın onunla hararetle bir şekilde sohbet ettiğini, Hermione'nin önündeki çöreği karıştırdığını ve Draco'nun onu izlediğini gördü. Draco'nun çayından bir yudum almasını, gözlerinin annesiyle onun arasında gidip gelmesini ve dudaklarındaki sıvıyı yalarken tekrar annesine dönmesini izledi.

"Bu... Bu... Yani, Ginny. Gerçekte böyle değil. Bu doğru değil!"

"Sen nereden bileceksin! Fotoğrafta ona bakmıyorsun bile!"

"Aman Tanrım." Hermione gözlerini kapattı. "Aman *Tanrım*. Bu pazar gazetesi! Tanıdığım herkes bunu görecek!"

"Bundan daha fazlası! Bu tüm dünyaya dağıtılıyor!" Ginny güldü ve sonra Hermione'yle birlikte aynı düşündüler. "Ron bunu görecek."

Ginny kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Hermione başını salladı ve elini kaldırdı. "Gerçekten şu anda bununla uğraşamam. Tanrım, bu hafta sonu Büyücülük dünyasında gerçekten de Pazar günü *Daily Prophet*'ın baş sayfasını gerektirecek hiçbir şey olmadı mı?" Hermione gazeteyi salladı ve kenarlarını buruşturdu.

"'Yeni büyücü güç çiftinin' tanıtılmasının oldukça önemli olduğunu söyleyebilirim." Ginny sırtmamak için kendini zor tuttu.

"Öyle *demiyor!*" Hermione ona bön bön bakınca Ginny sayfadaki sözcükleri işaret etti.

~*~

Bayan Skeeter,

Özel hayatımı bu kadar ilginç bulmanızdan onur duyuyorum, ancak doğruluğunuzu korumak için aşağıdaki değişiklikleri yansıtabilecek şekilde yeniden basarsanız sevinirim:

Draco Malfoy Ağustos ayında serbest bırakıldığından beri Cornerstone Kitabevi'ni ziyaret ediyor, ancak Bayan Granger'a "kur yaparken" görülmedi. En sevdiği kitapçıyı ziyaret ediyordu.

Draco Malfoy serbest bırakıldığı tarihten bu yana her Cumartesi ve Pazar Bayan Granger'ı ziyaret etmiyor. Daily Prophet kontrol etmek isterse, kitapçıya uğradığı tarihler aşağıdaki gibidir: 4 Eylül Cumartesi, 11 Eylül Cumartesi ve 16 Ekim Cumartesi. İsterseniz Cornerstone Kitabevi'nden defter notlarını alabilirsiniz.

Bayan Granger ve Draco Malfoy, Cornerstone Kitabevi'nin raflarında "yiyişirken" bulunmamıştır ve "görgü tanıklarınızdan" ifadelerini yeniden gözden geçirmelerini rica ediyorum, çünkü böyle yanlış bir rapor bir çalışanın işine mal olabilir. Söz konusu çalışan böyle bir durumda Daily Prophet'e, yazara ve tanıklara dava açacaktır.

Müşteriler için tezgâhın üzerine bırakılan nane şekerleri gerçekten de Draco Malfoy'un "en sevdiği nane şekerleri" ise, Hermione Granger'ın haberi yoktur. Her ziyaretinde onun için nane şekeri koymamıştır.

Bayan Granger, Ronald Weasley ya da Draco Malfoy'u "yönlendirmiyor". Her iki büyücüyle de çıkmıyor ve "bunu düşün tarihine kadar uzatmak" gibi bir niyeti de yok.

Son olarak, Bayan Granger yorum yapmak için hazırды, sadece kendisinden yorum istenmedi. Eğer kendisinden bir yorum istenseydi, yazarın hikayeyi geri çekmesini talep ederdi.

*Saygılarımla,
Hermione J. Granger*

~*~

Cornerstone'daki o gün tam bir cehennemdi. Rita'nın makalesi Cornerstone'u pek çok cadı ve büyücünün gözüne sokmuştu, Hermione bundan daha fazla mutlu olamazdı ama ne yazık ki yeni müşteri akını Hermione'ye kocaman, açgözlü gözlerle gülümsüyordu. Öğleye doğru yirmiden fazla kişinin raflara göz attığını ve hiçbirinin bir şey almadığını fark ettiğinde, hepsinin Draco'nun gelmesini beklediği sonucuna vardı.

Onlara yaklaşmaya başladı, tavsiyeye ihtiyaçları olup olmadığını sordu, oturup kitap okuyabilecekleri rahat koltuklar ayarladı ve "Çıkış yapmaya hazır olduğunuzda ben kasada olacağım" diyerek bitirdi.

Aralarında sadece bir kitap alan ama yirmi dakika boyunca tezgâhta durup ağlayan ve bunca yıl sonra böyle bir birliktelik görmenin ne kadar harika olduğunu anlatan bir cadı da vardı.

Morty bundan bir süre sonra aşağı indi, dolu dükkâna şöyle bir göz attı ve, "Dinleyin millet. Bayan Granger işte olduğu için bugün özel görüşme yapmayacak. Bay Malfoy'un rezerve kitabı yok, bu yüzden onu ziyaret etmeyecek. Lütfen ya kitabınızı yerine koyun ya da

ya da kasaya getirin, Bayan Granger öğle yemeğine çıkacağı için *ben* sizi çağırayım."

Hermione deftere gülümserken kulakları kıpkırmızı oldu. Morty onun omzuna bir el koydu.

"Yerinizde olsaydım Bayan Granger," diye fısıldadı, "bugün öğle yemeğimi Fortescue'dan daha az göz önünde bir yerde yedim."

Öğle yemeğinden döndüğünde dükkânda dolaşan insan sayısında önemli bir düşüş vardı. Morty defteri ona uzattı ve "Pekâlâ. Benim sıram."

Ona baktı.

"Onun için nane şekeri mi koyuyordun?"

Hermione güldü, Morty'nin nane şekerlerini uzun zaman önce seçtiğini çok iyi biliyordu.

"Umarım bunların hiçbirinin doğru olduğunu düşünmüyorsunuzdur. Çalışma saatlerimi asla... *kaniş* yapmak için kullanmam." Bu kelime onun dudaklarından iğrenç bir şekilde dökülüyordu.

"Evet, evet, biliyorum Bayan Granger." Morty temizlemek için gözlüklerini çıkardı. "Ama dikkatli olun." Kadın ona baktı, Morty de bir müşterinin tezgâhın üzerine bıraktığı gazeteyi işaret etti. Parmağı Draco ile Granger'ın yürürken çekilmiş fotoğrafının üzerinde durdu, eli Granger'ın sırtına geldi ve Granger yere bakarken hafifçe irkildi. "Bir çocuk 'elde edilmesi zor'un peşinden ancak bu kadar süre gidebilir."

Kadın ona bakakaldı. Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı ve yukarı çıktı.

~*~

Alması zor. Alması zor!

Günün geri kalanında ve ertesi sabaha kadar bu onu rahatsız etti.

Eğer elde edilmesi zoru oynayan *biri varsa*, o da -

Hermione bu düşünceyi durdurdu. *Kimse* elde edilmesi zoru oynamıyordu. Kur yapmıyorlardı.

Ertesi gün Hermione Floo'yu kullanarak işe gitti ve asansörlere doğru yürürken kendisine bakanları ya da fısıldaşanları duymazdan geldi. Slytherin'de kendisinden birkaç sınıf üstte olduğunu tanıdığı genç bir kadınla aynı asansörü paylaştı. Kadın ona ters ters baktı ve gözlerini devirdi. Hermione neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordu. Spektrumun her farklı tarafından tepkiler geleceği kesindi.

Katında indi ve masasına doğru yürürken Aiden'ın ona seslendiğini duydu.

"Granger!"

Hermione sakinleştirici bir nefes aldı ve ona döndü. "Günaydın, Aiden." Bugün onun kendisine sataşmasını hiç istemiyordu.

Ona yetişmek için koştu ve komplocu bir tavırla eğildi. "Haberleri duydun mu?"

"Haber mi?"

"Rosenberg emekli oluyor."

Hermione gözlerini kırptırdı. "Rochelle Rosenberg mi? Kimden?"

"Ev-Elflerinin Yer Değiştirmesi." Aiden ona sırtıttı. Hermione'nin beyni dönmeye başlamıştı. "Elbette, bunu sana sadece mesleki nezaketimden dolayı söylüyorum," dedi büyük bir edayla. "Pozisyona kendim başvurmak istiyorum ve *belli ki* işi benim yerime sen almayacaksın." Gözlerini dramatik bir şekilde devirerek ona George'u hatırlattı. "Benim senden kıdemim var, yani..."

Çantasını omzunda kaydıldı ve gülümseyerek başını salladı. "Evet, benden bir gün önce işe başlamış olman sana kıdem kazandırıyor." Onun pozisyon için başvurmayacağını biliyordu.

"Şey, bir şey var," dedi masasına geri dönerken. "Oh, bir de ziyaretçin var." Kızın odasını başıyla işaret etti.

Hermione'nin kaşları bir araya geldi, bir toplantısı olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordu. Umarım Mathilda bekletilmiyordur?

Küpünün köşesini döndü ve Draco Malfoy'u sandalyesinde oturmuş, bacaklarını masaya dayamış, dosyalarından birini karıştırırken buldu. Ona baktı ve sırtıttı.

"Merhaba, sevgilim."

Yanakları yandı ve bir kahkahaya dönüştürdüğü nefesini kaybetti.

"Günaydın, Malfoy." Paltosunu kancaya yerleştirmek ve çantasını çekmeceye koymak için bir an durdu. "Seni buraya getiren nedir?"

"Robards."

"Oh?" Aynı anda hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamıştı. Ona döndü ve onun sandalyesinden kalkmadığını gördü. "Ejderha yumurtaları hakkında daha fazla bilgi?" Ellerini kalçalarına koydu, çünkü onlarla ne yapacağını bilmiyordu.

"Oh, hayır." Elini salladı. "Her şey Cuma günü halloldu. Alıcı yakalandı ve sorguya alındı." Başını kaldırıp ona baktı. "Bunun gazetelere çıkacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre bu hafta sonu haber yapılacak daha önemli şeyler varmış."

"Doğru," diye sırtarak ona karşılık vermeye çalıştı. "Görünüşe göre." Bir dolaba döndü ve meşgul görünmeye çalıştı, çünkü adam hâlâ masasından kalkmıyordu. "Skeeter'a mektup yazarak bazı bariz yanlışlarını düzeltmesini istedim. Düzeltmelerin bugünkü *Peygamber*'e yetiyeceğini sanıyordum ama umarım bu hafta yetişir." Bugün üzerinde çalışacağı birkaç dosya ve Draco'nun ayağının yanındakinin dolu olduğundan emin olmasına rağmen yeni bir mürekkep kabı çıkardı.

"Yanlışlıklar mı?" Draco alaycı bir tavırla dudak büktü ve Hermione onun dudaklarını bir kenara bırakmasını diledi. "Yani o nane şekerleri benim için değil miydi?"

Gülümsemesini bastırdı ve masasında oturmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığı için bir dosyayla ayaklarına vurdu. Ayaklarını tekmeledi ve cübbesinin düğmelerini ilikleyerek ayağa kalktı. Kadın, vücutlarının birbirlerine sürtünmesine aldırmadan onu iterek geçti.

"Robards'tan mı bahsettiniz?" Dosyalarını açtı ve dolu mürekkep kabını başka bir dolu mürekkep kabıyla değiştirdi.

Ona bir not uzattı. Hızlıca ona baktı, sonra oturdu ve açtı. Bu bir kopyaydı.

Mathilda,

Bir davada Malfoy'la çalışması için Granger'ı ödünç almayı umuyordum. İkisinin bu işi hafta sonuna kadar çözebileceğine inanıyorum!

Umarım onu bağışlayabilirsin.

Gawain

Bir hafta mı? Malfoy'la çalışmak mı?

"Bu öğleden sonrası için üst kattaki konferans salonunu ayırttım, çünkü 4. Kat'ta korkunç derecede küçük odalar ve bölmeler var. Sanırım benim küpüm seninkinin iki katı büyüklüğünde Granger." Kaşlarını kaldırarak etrafına bakındı. "Ve ben geçiciyim." Kadın ona ters ters baktı. Çıkmak için döndü ve omzunun üzerinden, "Birde görüşürüz Granger," diye seslendi.

Başı çok büyük beladaydı.

~*~

Çarşamba öğleden sonra davayı çözdüler. Yarıısı ortak zekâları sayesinde, yarıısı da Hermione'nin o konferans odasından çıkmak için Hortkuluklar kadar sıkı çalışması sayesinde. Bu eski bir rün çözme vakasıydı, bu da en üst düzeyde konsantrasyon gerektiği anlamına geliyordu. Draco... Draco gibi görünüp kokarken bu oldukça imkânsızdı.

Salı günü Hermione konferans odasına otuz dakika erken gelmişti, Draco katılmadan önce biraz huzur bulmak için. İşe yaramadı. Draco

Yirmi sekiz dakika erken gelmişti ve elinde onun için bir kahve fincanı, kendisi için de bir çay vardı. Fincanı onun önüne koydu ve "teşekkür ederim" demesine bile izin vermeden rûnler hakkında konuşmaya başladı. Yirmi dakika kadar sonra, adam yerleşip kendini okumaya verdiğiğinde, kadın kahvesinden bir yudum aldı ve tam da istediği gibi hazırlanmış olduğunu gördü.

"Çay yerine kahve içtiğimi nereden biliyordun?" Bir sayfa çevirdi.

"Herkes senin kahveyi tercih ettiğini biliyor Granger." Kız ona göz kırptı. Adam okumaya devam etti. "Yıllardır Hogwarts kütüphanesindeki kitapların üzerine döküp duruyorsun."

Nefes nefese kaldı. "Ben *asla* -"

Ağzının kenarı seğirdi. "Senden sonra kitapları kontrol ettim ve sayfaların dökülen kahveyle kirlendiğini gördüm. Neredeyse içine batırılmıştı."

Onun kendisiyle alay ettiğini biliyordu. Bir başka sayfayı çevirirken ona ters ters baktı, sırtmasını engelledi ve Harry ya da Ginny'nin ona en son ne zaman çay yerine kahve ikram ettiklerini hatırlamaya çalıştı.

Çarşamba sabahı, öfkeli bir şekilde konferans odasına girdi.

"O kaltak!" Sabah gazetesini ona doğru salladı ve tam zamanında kafasını kaldırıp Draco'nun yudumlamakta olduğu çayı burnundan çektiğini gördü. "Kusura bakma," diye el salladı ona, "ama o çok kötü."

Draco elindeki peçeteyle ağzını sıvazladı ve, "Skeeter, sanırım?" dedi.

"Evet." Kâğıdı adama doğru fırlattı ve adamın gözlerini öne çıkaran mavi cüppesini giydiğini fark etti. Lanet olsun ona. "Dün gece düzeltmelerimin durumunu soran bir takip mektubu yazdım ve bir sonraki mektubumu editörüne yazmakla tehdit ettim. Ve bu sabah bunu basıyor!"

Adamın gözlerinin sayfayı taramasını, sayfanın sağ alt köşesindeki bir inçlik kutuyu görene kadar aramasını ve sonra gözlerini kısarak yazı tipine bakmasını izledi.

"Hermione Granger ve Draco Malfoy'un Yıldız Çarpması Aşkı' için bir düzeltme. Granger ve Malfoy, Cornerstone Books'ta öpüşürken bulunmamıştır."

Adam kâğıdın üzerinden ona baktı ve kadın öfkeyle kollarını iki yana açtı.

"Daha fazlasını mı bekliyordun, Granger?"

"Daha fazlasını talep ettim! Yeniden basılmasını talep ettim!"

Kâğıdı kapattı ve ona geri fırlattı. Sırıttı. "Pazar günkü makalenin hangi bölümleri seni bu kadar rahatsız etti Granger?"

Elleri kalçalarında, gözlerini kırıştırarak ona baktı. Sıcaklığın boynundan yukarı süzüldüğünü hissedebiliyordu.

"Yanlışlıklar."

Draco parmaklarının masanın üzerindeki yontulmuş ahşapla oynamasını izledi. "Sanırım Skeeter seni iş yerinde ziyaret ettiğimi, annemle öğle yemeğine davet ettiğimi ve sonra da seninle birlikte geri döndüğümü söyledi." Kirpiklerinin altından ona baktı. "Olan bu değil miydi?"

Kaşları bir araya geldi. Bu bir tuzaktı. Öyle değil miydi?

"İyi o zaman." Kollarını kavuşturdu. "Bu onun olaylara getirdiği sanatsal yorumdu. 'Şehvet dolu gözler' ve abartılar -"

"Ah, ama sanırım 'şehvet dolu gözler' ." Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Peygamber'in uzaması konusunda endişeli misin? Mesela İrlanda'ya kadar gitmişse?"

Çenesi kızarmaya başlamıştı. Adam ona öyle rahat bakıyordu ki.

"Hayır, pek sayılmaz." Omuz silkti. "Açıkçası benimkinden çok senin itibarınla ilgileniyordum." Sırıttı dudaklarından düştü. "Ama eğer umursamıyorsan, bu işin peşini bırakacağım."

Masadaki yerini aldı. Rahatça. "Şöhretim mi?"

"Evet." Not defterini açtı. "Haftanın her günü için bir kız arkadaşım olsaydı, bu makaleden sonra işleri düzeltmek için acele ederdim."

Tehlikeli, Hermione. Geri çekil... geri çekil.

Kıkırdadı. Ses onun içinde çatırdadı. Gözlerini notlarından ayırmadı.

"Sosyal hayatım hakkında endişelenmen ne büyük incelik, Granger. Ama sanırım itibarım artmış olabilir," diye söylendi. "Altın Kız'ın kolunuzda olmasından daha fazla itibar kazandıran bir şey yoktur."

Kadın ona ters ters baktı. Adam kaşlarını kaldırdı ve kadının fark etmediği kahve fincanını ona doğru itti.

~*~

Draco'yla birlikte kadim rünler vakasını çözdükten sonra Perşembe ve Cuma günleri nispeten olaysız geçti. Seherbaz Bürosu'na zaman ayırdığı için Robards'tan kişisel bir teşekkür aldı ve onunla tekrar çalışmak için en içten dileklerini iletti.

Cumartesi sabahı geç kalkmış, kıyafetlerini giymiş ve fazla vakit kaybetmeden yerel görünme noktasına doğru yola çıkmıştı. Florean Fortescue'nun yanından geçerken ampul sağında parladı.

"Bayan Granger!" diye bağırdı muhabir. "Draco Malfoy sizden nasıl ayrıldı? Bir şok muydu? Yoksa sizi kolayca yüzüstü mü bıraktı?"

Tökezledi. Elinde kamera, yüzünde açgözlü bir gülümseme olan muhabire baktı.

"Affedersiniz?" Gözleriyle onu kısırdı. "Draco Malfoy'la çıkıyor *olsaydım* ve o benden ayrılmış olsaydı bile, birine böyle bir soru sormaya nasıl *cüret* edersin?"

Omuz silkti. "İyi o zaman. Katya Viktor'la tanıştın mı? Ve *arkadaşın* Draco Malfoy için onun hakkında ne düşünüyorsun?" Ona sııttı.

"Onunla tanışmadım. Bu yüzden yorum yapamayacağım. İyi dilerim."

Hermione dönüp Cornerstone'a doğru yola devam etti, başı dönüyordu.

Katya Viktor da kimdi?

Bölüm 15

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Katya Viktor, Draco'nun Azkaban'dan çıktıktan sonra birlikte olduğu Bulgar kızın, "DRACO MALFOY AŞKI BULDU" makalesinin yıldızının adıydı.

Katya Viktor aynı zamanda Draco'nun bir gece önce birlikte olduğu kızdı. *Prophet* gazetesi Draco'nun onu öperken çekilmiş bir fotoğrafını basmış, yanında da yeni büyücü çiftin kaybına ağıt yakan bir Skeeter yazısı yayınlamıştı.

Hermione Cornerstone'a koşmadan önce *Daily Prophet*'in ana ofisine uğramış, bir gazete alıp çantasına tıktırmıştı. Dükkanı açıp hazır hale getirdikten sonra - sadece iki dakika kalmıştı- gazeteyi çıkardı.

Ön sayfada bir şey yoktu, ama Skeeter'ın kaleme aldığı sosyete ve dedikodu bölümünü çevirdi ve Draco karşısındaydı, Bulgar'ın saçlarını yüzünden çekip onu öpmek için eğildi. Kız onun dudaklarına gülümsedi.

Resim kendini tekrarlarlarken Hermione kaşlarını çattı. Draco ve Pansy Parkinson'ı 5. sınıfta birçok kez, 6. sınıfta da birkaç kez koridorda öpüşürken yakalamıştı. Bazen iki Slytherin'e karşı bir Gryffindor olacağını bildiği için onları rahatsız edemeyecek kadar gergin olurdu. Bazen de sadece boğazını temizleyecek kadar kıskanç olurdu. Pansy ona ters ters bakar ve ona isimler takardı, ama Draco Pansy'yi duvara yasladığı yerden döner ve buz gibi gözlerle ona bakarken nefesini tutardı.

Bu resim öyle görünmüyordu. Draco Katya'nın saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve yavaşça eğildi. Daha az... aceleliydi.

Bu Draco'nun onu daha az istediği anlamına mı geliyordu? Yoksa ondan daha çok mu hoşlanıyordu?

Hermione makalenin geri kalanına göz gezdirdi, kendi adının her yere serpiştirilmiş olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Katya Bulgaristan'da modellik yapıyordu ve babası Durmstrang'da profesördü. Şaşırtıcı bir şekilde melezdi. Son satır:

Ve zavallı Hermione Granger. Haberleri nasıl karşılıyor?

"Harika değil." İlk müşteriler içeri girerken Hermione kendi kendine kıkırdadı. Kâğıdı çöp kutusuna attı.

~*~

Acıyan bakışlar ve bir dizi "Çok yazık," cümlesiyle geçen uzun bir günün ardından nihayet saat altıya çeyrek vardı. Son müşteriler ona iyi geceler dilerken Hermione tezgâha yaslandı ve kapı tekrar açılana kadar on saniye boyunca huzurun tadını çıkardı.

Draco içeri girdi. Gözlerini ona dikti. "Ne

istiyorsun?"

Merdivenleri çıkarken kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Kitap mı? Burada satıyor musunuz?"

Saatini kontrol etti. "On dört dakika içinde kapatıyoruz. Günün en sonunda gelmek zorunda mıydınız?"

"Ateşli aşk ilişkimize seyirci kalmasını istemedim Granger." Adam tezgâha yaslandı ve Granger kızardığını görmesin diye bir yığın kitaba döndü.

"Çabuk ol. Bunların hepsini dosyalamam

gerekıyor." "Yedekte."

Durdu ve yedek rafına baktı, orada bir çanta olduğunu yeni fark etmişti. Çekti ve başka bir kız-kurgu kitabı gördü. Ona kaşlarını kaldırdı ve o da kaşlarını kaldırdı. Adam onu izlerken o da deftere girmeye başladı.

"Bugün bir muhabir bana, beni kolayca yüzüstü bırakıp bırakmadığınızı sordu," dedi. Ona şöyle bir baktı. "Sanırım dün gece kızlarınızdan biriyle görüldünüz?"

"Evet, Katya. Altı tane daha var." Kadın

başını kaldırıp ona baktı.

"Haftanın her günü için bir tane, değil mi?" dedi. Sözlerini kendisine iade ettiği için ona kaşlarını çatı. "Aklıma gelmişken," dedi, "bundan beş tane daha var mı?" Başlığını yazmakta olduğu kız kitabına dokundu.

Yazıyı bitirirken onunla alay etti. "Biliyorsun Draco, onlara kitap *vermen* okumayı öğrenecekleri anlamına gelmez."

Cevap vermeyince ona baktı ve onun kendisini izlediğini gördü. Gözleri ona doğru parladı.

"Granger," dedi. "Eğer gazetelerde benimle birlikte resmedilmeyi , Çarşamba günkü kızımın biraz fiyasko olabileceğini düşünüyorum. Gün tamamen senin."

gri gözleri onu arıyordu ve kadın kaşlarını çatı. "Takvimimi kontrol edip size geri dönmem gerekecek." Çantayı ona doğru uzattı.

"Hediye paketi mi?" Kaşları kalkık ve gözleri kocaman, çok masum.

Bir hediye poşeti ve iki parça kâğıt mendil kaptı, tezgâha çarptı ve "Kendin yap," dedi. Dosyalayacağı kitap yığınını kaptı ve ona bir kez daha bakmadan sağ tarafındaki yığılara yöneldi.

Yığınların arkasına geçtiğinde sessiz bir iç geçirdi. Kalbi öfkeyle göğsüne çarpıyordu ve beyni bu kadar öfkelenmeye ne hakkı olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Birkaç kitabı yerine yerleştirdikten sonra kapının açıldığını duymadığını fark etti. Kafasını yığınların arasından uzattı ve Draco Malfoy'u tezgâhın arkasında, bir rulo hediye paketi kâğıdını çekiştirirken gördü.

"Malfoy!" Aceleyle masaya gidip kitapları tekrar yere bıraktı ve tezgâhın etrafından dolanıp onu itti. "Buraya geri dönemezsin!"

"Sen 'kendin yap' dedin!" dedi sırtarak.

"Ver şunu bana!" Paket kâğıdı rulosunu kaptı ve sermek için adamın diğerk tarafına geçti. "Hediye paketi istemiyor musun?" diye sızlandı.

"Katya geçen hafta senin hazırladığın o güzel paketlenmiş hediyeı aldı, bu yüzden diğerklerine ikinci sınıf paket işleri veremem. Böyle şeylerde eşit olmak en iyisi."

"Sen iflah olmazsın." Ambalaj kâğıdını çekiştirdi, kitabı alışveriş çantasından çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Draco hâlâ tezgâhın arkasındaki yerinden kıpırdamamıştı, bu yüzden şimdi o bandı yırtıp kat yerine bastırırken yanında duruyordu.

"Ejderha projen nasıl gidiyor?"

Ona baktı. Adam onu izliyordu. Yine, bir şekilde onun ejderha olduğuna dair sinsi bir his vardı içinde.

"Şey... iyi." Kitabın diğerk tarafını katladı. "İlk teklifimi dün sundum, Mathilda gözden geçirecek ve Kingsley'e, yani Bakan Shackbolt'a sunmadan önce gerekli düzeltmeleri yapacak."

"Peki bu konuyu görüşmek üzere Bakan ile oturdunuz mu?"

Başını kaldırıp adama baktı ve adamın kendisinden bir adımdan daha az bir mesafede olduğunu, tüm vücudunun ona dönük olduğunu ve tezgâha yaslandığını gördü.

"Hayır mı?" kaşlarını çatı. "Evlenme teklifi bunun için."

Ona kaşlarını kaldırdı. "Sihir Bakanı ile yakın ve kişisel arkadaşsınız, onunla bir savaşa katıldınız. Eğer adamı çaya götüremezsen -

ya da kahve - bir tutku projesini tartışmak için, o zaman bu arkadaşlığın ne faydası var?"

Kurdeleyi eline aldı. "Ne kadar da Slytherin'sin. Bir dostluk sadece dostluk olamaz. Ondan bir şeyler kazanmalısın, öyle değil mi Malfoy?"

"Ve ne kadar da Gryffindor'sun," dedi alçak sesle. Ona doğru adım attı. "İstediğini nasıl elde edeēine dair hiçbir fikrin olmadan cesurca bir şeye başlıyorsun."

Nefesi boğazında dűęümlendi. Adamın gözlerinin içine baktı ve artık ejderhalardan bahsetmediğini hissetti. Zihni hızlandı ve yan tezgahın sađ kalçasına bastırđığını hissetti. Onu tekrar sıkıştırmıştı.

"Burada her şey yolunda mı?" Morty'nin sesi ve kapının gıcırtısı. "Bay Malfoy! Yine ne büyük bir zevk!"

Draco ondan uzaklaşırken serin hava geri geldi ve onun pembe yanaklarının Morty'ye gülümsemesini izledi. İki adam sohbet ederken saatini kontrol etti ve şu anda saatin altıyı beş geçtiğini gördü. Harika. Gözlerini hâlâ dosyalaması gereken kitap yığınınına .

"Granger benim için bir hediye paketliyordu. onu normal saatlerinden fazla tuttum. Özür dilerim."

Hermione alay etti. *Özür dile*. Asasını ekip *Açık* tabelasına doğrultarak *Kapalı*'ya çevirirken Draco'nun gözlerini ona çevirdiğini hissetti.

"Hiç sorun değil, oğlum." Morty kitap yığınınını eline aldı. "Oh, hayır,

Morty. Onları dosyalayabilirim-" diye denedi.

"Saçmalık. Siz Bay Malfoy'la işinizi bitirin, ben de bunları başlatayım." Morty kurgu bölümünde gözden kayboldu.

Draco hâlâ tezgâhın arkasından kalkmamıştı ve şimdi ona bakıyordu. Kaşlarını çatarak ona baktı ve kızlarından birine vermeyi planladığı hediyeye döndü. Kurdeleyi kesti, kitabın etrafına , бүktü ve uçlarını bağladı. Adamın karşısında eğildi.

Kaburgaları adamın yan tarafına değdi ve alışveriş poşetini kaptı. Kitabı içine bıraktı ve onun kollarına doğru itti.

"Cornerstone Books'tan alışveriş yaptığınız için teşekkür ederim," diye kestirip attı. Adam ona kaşlarını kaldırdı ve kadın onu iterek yanından geçti, vücutları tekrar birbirine değdi ve Morty'nin kitapları dosyalamasına yardım etmeye gitti.

~*~

Ertesi hafta boyunca Hermione sosyete sayfalarını kontrol etmiyormuş gibi davrandı ama pek başarılı olamadı. Draco'yu başka kadınlarla gören olmamıştı ve bunun onu mutlu mu ettiğini yoksa endişelendirdiğini mi bilmiyordu. Artık diğerleriyle çıkmıyorsa Katya o *kadın* mıydı? Kendini silkeledi ve o hafta bir daha Draco'yu düşünmeyeceğine söz verdi.

"Ginny." Dairelerinin kapısını çarptı ve Ginny koltuktan başını kaldırıp ona baktı. "Çıkmak istiyorum."

Ginny ızgara peynirini çiğnedi, yutkundu ve, "Çok nazıksın Hermione, ama şu anda Harry'yle görüşüyorum. Belki ayrılırsak?"

Hermione gözlerini devirdi ve çantasını sandalyenin üzerine fırlattı. "Sanırım benim için biriyle çıkma vakti geldi."

"Gerçekten mi?" Ginny'nin geniş gözleri onun yüzünde gezindi.

"Evet." Hermione ona baktı. Ginny de ona baktı. Hermione, "Peki, şimdi ne yapacağım?" dedi.

Ginny kıkırdadı. "Senin için bekâr ve ilgini çekebilecek erkeklerin bir listesini hazırlayabilirim."

"Güzel. Evet." Hermione ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Ama genellikle onlara bir şeyler içmek ya da bir fincan çay içmek isteyip istemediklerini sorarsınız."

"Onlara mı soracağım?"

"Evet, Hermione. Neredeyse 21. yüzyıldayız, biliyorsun," dedi Ginny. Hermione ofladı. "Şimdi senin için sadece sarışın, eski Ölüm Yiyen pislikleri mi listeleyeyim? Yoksa ilgi alanların genişledi mi?"

"Hayır, hayır." Hermione kaşlarını çatarak ona baktı. "Artık Draco Malfoy hakkında düşünmemeye karar verdim. Bu sadece zaman kaybı."

Ginny ona küçük bir sırıtışla karşılık verdi. "Aferin sana."

Tabii o gün Pazartesi'ydi. Salı günü Harry onu kafede öğle yemeğine davet etmişti - "artık *bademli kruvasan* servis ediyorlar, Hermione!" - Ve orada Draco'yla karşılaştılar. Harry beklendiği kadar kibar ve bilgisiz bir şekilde onu da kendileriyle oturmaya davet etti. Hermione kahvesini yudumlarken bir yandan da ikisinin önümüzdeki hafta sonu yapılacak Quidditch maçını konuşmalarını . Pazar günü Cadılar Bayramı olduğunu hatırladı ve Harry'nin o günü, temsil ettiği yıldönümlerini aklından çıkarmak için doldurduğunu biliyordu.

"Maçta olacaksın, değil mi?"

Hermione kruvasanından parçalar kopararak kahvesini karıştırdı. Bir ses ve cevap gelmeyince başını kaldırdı ve iki çocuğun da kendisine baktığını gördü.

"Ne? Özür dilerim. Ben mi?" Yanakları yanıyordu.

"Evet," dedi Harry. "Cadılar Bayramı'ndaki maça gelecek misin? Sanırım takımları oynasın ya da oynamasın tüm bölümler gelecek."

"Yani, yapabilirim, evet," diye kekeledi. "Saat onda işim var, ama -" "Cornerstone Cadılar Bayramı'nda açık mı?" Draco öyle dedi.

Ona baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Oh, sanırım... sanırım değil."

"Harika!" Harry gülümsedi. "Sihirli Taşımacılık'ı katledeceğiz, sonra da hep birlikte bir şeyler içmeye gideceğiz!"

"Harika." Hermione pek de heyecanlanmamıştı.

~*~

Haftanın geri kalanı uçup gitti. Ginny onu Rolf Scamander'a bağlamak için hiç vakit kaybetmedi, gerçekten hayranlık duyduğu ama sonuçta kimyasının uyuşmadığı biriydi. İçkiler eşliğinde ejderha projesinden Altın Snidget'ların neslinin tükenmekte oluşuna kadar her konuda üç saat boyunca harika bir sohbet gerçekleştirdiler, ama buluşma sona erdiğinde Hermione birbirlerini hiç tanımadıklarını fark etti.

Rita Skeeter aynı fikirde değildi. Cuma günü sosyete sayfalarında, büyükbabasının Grindylows'taki çalışmaları üzerine yaptıkları hararetli tartışmanın bir fotoğrafı yer alıyor, gerçekten "birbirlerine vurulduklarını" ve Draco Malfoy'un reddinin acısını atlatıyor gibi görüldüğünü belirtiyordu.

Mathilda Cuma günü Gringotts teklifiyle ilgili olarak onunla görüşme fırsatı bulmuştu ve ne yazık ki eleştirilerinin çoğu Malfoy'un goblinlerin işbirliği yapmak istememesiyle ilgili olarak ona söylediklerini yansıtıyordu.

"Goblinler hakkında anladığım kadarıyla," dedi Mathilda, saçlarını topuz yaparak ve bu sırada birkaç tutamı kaçırarak, "işleri her zaman yaptıkları gibi yapmaya devam etmeyi tercih ediyorlar. Bir sonraki ejderha çoktan seçildi ve eğitim için Galler rezervine götürülüyor..." Mathilda yüzünü buruşturdu.

"Ne?" Hermione sıçradı. "Şimdiden başka bir ejderhayı kör edip işkence mi ediyorlar?"

"Eh, bir buçuk yıl oldu Hermione." İçini çekti. "Yürütmeleri gereken bir işleri var."

"Seherbazların alt kasaları koruması ya da ev cinlerine Gringotts'ta çalışıp sadece kendilerinin girebildiği kasalardan eşya almaları için yeni fırsatlar verilmesi konusundaki düşüncelerime ne dersiniz?"

"Goblinler büyücülerin karışmasını istemeyeceklerdir ve ev elflerinin dışarıdan birine sadık olduklarında... etkilenebileceklerini herkesten iyi biliyorsun." Mathilda dosyayı kapattı ve Hermione dosyanın *kapağını* hissetti.

Hayatın projeden koparılması gibi. "Üzgünüm Hermione. Goblinler canavarlarını istiyor."

Bu Hermione'yi günün geri kalanında kötü bir ruh haline soktu. Narcissa'yla son bir haftadır karşılıklı notlar yazıyorlardı ve onu gelecek hafta öğle yemeğine davet eden eğik el yazısı notun gelişi bile onu neşelendiremedi. Narcissa ona cevap yazarak buluşmayı çok istediğini ve Pazartesi öğlen saatinin onun için mükemmel olduğunu söyledi.

Cumartesi günü saat 17:30 olduğunda Hermione tatil için hazırды. Özellikle de Draco ılık çalarak Cornerstone'a girdiğinde.

Ona kaşlarını çattı. "Draco, Skeeter her Cumartesi Cornerstone'u ziyaret etmeni *yazıyor* diye *bunu yapmak zorunda değilsin*."

Arkasını döndü ve ona ayrılmış çantayı kaptığı gibi tezgâha tahmin ettiğinden daha sert bir şekilde çarptı. Kadın adama baktı ve adam ona ihtiyatlı bir bakış fırlattı.

"Bugün tam anlamıyla *vahşi* görünüyorsun Granger. Saçında yeni bir şey mi var?"

Ters ters baktı. "Bu hediyenin paketlenmesine ihtiyacınız olacak mı efendim?"

"Doğal olarak," dedi. Defteri çıkardı ve sayfaları çevirmeye başladı. Tatilden önceki günün yavaşlığı nedeniyle saatlerdir bir kenarda duruyordu. "Mathilda ile görüşmen planladığın gibi gitmedi, ha?"

Elleri durdu ve ona baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Bir şeyler duyuyorum." Ona kaşlarını kaldırarak baktı. Mathilda'nın kendisi hakkında başkalarıyla konuşup konuşmadığını merak ederek kaşlarını çattı. Robards, belki?

"Goblinlerin uzlaşmayacağını, bir canavar istediklerini düşünüyor," dedi. Kitabı çıkardı ve başlığını yazmaya başladı.

"Bu çok kötü. Başka bir şey düşünürsün."

Tam cevap verecekti ki kitabın başlığını gördü. Bu bir çocuk kitabıydı, *Ozan Beedle'in Masalları*'na benziyordu ama daha az saygı görüyordu.

Ona doğru baktı. "Senin kız kurguyla başa çıkamaz mı?" Adam ona sırtıttı. Kadın kitaba baktı, düşünüyordu. "Onun için bir sözlük de hazırlayabiliriz?" Masum gözlerini ona çevirdi ve adam dirseklerini tezgâha dayadı.

"Hayır, hayır. Eğer daha büyük kelimeler öğrenirse, o zaman daha fazla iletişim kurmamız gerekir."

"Tabii ki." Hermione başını salladı ve paket kâğıdı rulosunu çekiştirerek kitabın küçük boyutuna göre kesmek için makas çıkardı. "Eğer bunu severse Draco, tavsiye edebileceğim bir tane daha var. *A Asit Pops için, B Süpürge için, C Sentorlar için*. Bu okuma seviyesi için en çok satan kitaplardan biri."

Kitabı kâğıdın üzerine koydu ve kenarlarını katlamaya başladı.

"Bana Draco demeye başladın," diye mırıldandı ve kızın elleri durdu. Bu bir soru muydu?

Başını kaldırıp ona baktı, gözlerini üzerinde buldu ve hemen aşağıya baktı. Birkaç bukleyi geriye itti ve, "Şey, sanırım... annen sana Draco diyor, yani..." dedi.

"Evet, bunu yapmayı bırakmasını sağlayamıyorum," diye yaptı.

Dudaklarını yarmak isteyen gülümsemeyle savaştı ve gözlerini paket kağıdından ayırmadı. Başparmağı ve işaret parmağı, küçük kitabı turuncu ve siyah kâğıda katladığı yerden birkaç santim ötede, sol başparmağındaki Slytherin yüzüğüyle oynuyordu. Cadılar Bayramı temalı. Adamın gözlerini parmaklarının üzerinde hissedebiliyordu ve bu onu o kadar utandırıyor ki katlama sırasında birkaç kez kaydı ve tekrar denemek zorunda kaldı. Banda uzandı.

"Rolf Scamander'la tanışma fırsatım olmadı ama onun büyüleyici bir adam olduğunu duydum."

Bant Hermione'nin parmaklarına dolandı, sarıldı ve işe yaramaz hale geldi. Hermione adama baktı ve adamın gözleri Hermione'nin yüzündeydi.

"Ben... Evet, yani ben de onunla daha önce tanışmamıştım," diye kekeleydi ve yere baktı. "Büyükbabasının mirasını tartışmaya çok açık, bu yüzden onu oldukça... şey, oldukça büyüleyici buldum."

Ufalanmış bandı parmaklarından söktü ve ilk kez tüm bu hediye paketleri için büyü kullanabileceğini fark etti. Bunu Muggle yöntemiyle yapmak onun için ikinci doğaydı. Belki de bu yüzden Draco ne zaman paketlese ellerini izliyordu.

Ama şimdi onun yüzünü izliyordu. Yüzünü izliyor ve iki gün önce birlikte olduğu adam hakkında konuşuyordu. Rolf'la olan randevusunu detaylandırıp detaylandırmamakta kararsızdı. Ona gerçeği söyleyebilirdi - arkadaş olarak tekrar bir araya geleceklerini - ya da randevuyu biraz süsleyebilirdi. Belki de hiçbir şey söylememek daha iyiydi?

Ön kapının açıldığını duyunca hiçbir şey söylememeye ve hızlıca paketlemeye devam etmeye karar verdi, Draco'yu dışarı çıkarabileceğini ve kapanışa yirmi dakika kala Cornerstone'a gelmeye karar veren her kimse onu acele ettirebileceğini umuyordu. Elbette Draco'nun acelesi yok gibiydi, hâlâ rahatça tezgâha yaslanmıştı.

"İyi akşamlar," dedi Hermione ve yeni geleni karşılamak için Draco'nun bedenine doğru eğildi. Ron Weasley'nin kapı aralığında durup Slytherin'le arasında gidip geldiğini görünce yüzü soldu. "Ron. Merhaba." Sıkıca gülümsedi.

Draco'nun gözlerinin kendisine çevrildiğini hissetti, sonra doğruldu ve arkasındaki Ron'a baktı. Hermione ikisinin sert gözlerle birbirlerine bakmasını izledi.

Draco arkasını dönerken ona, "Ne biliyorsun ki?" diye mırıldandı. "İrlanda'da gazeteyi alıyorlar."

Gözleri Draco'ya kaydı ve memnun bir sırıtiş gördü. Tekrar Ron'a baktı, o da Draco'nun arkasından ters ters bakıyordu.

Eğer bu normal bir durum olsaydı, ki öyle olmadığı açıktı, Ron'a sarılırdı. Gerçekten de en iyi arkadaşının kollarına koşardı - en iyi

bir aydır görmediği arkadaşı. Ama parmakları şu anda Draco Malfoy'un yedi kız arkadaşından birine vermeyi planladığı hediyenin katını tuttuğu için tezgâhın arkasında sıkışıp kalmıştı. Katlamayı bırakıp masanın etrafından dolaşmaya - koşmaya değil - Draco'yu geçmeye ve ana sahanlığa çıkarken Ron'a sarılmaya karar verdi.

"Cadılar Bayramınız kutlu olsun," dedi sertçe kulağına.

"Mutlu Cadılar Bayramı, evet." Pek de etkileyici olmayan bir kucaklaşmadan sonra geri çekildi, niyeti paket kâğıtlarına doğru yürümek ve Draco Malfoy'u mümkün olan en kısa sürede dükkânından çıkarmaktı. Ama Ron onu kalçalarından tutarak kendine çekti. Kollarının gevşemesine izin verdi ama sonra onları Ron'un dirseklerine koymaya karar verdi. "Ne yapıyorsun burada?"

Seçtiği sözcükler yüzünden neredeyse irkilecekti ama sonra Ron'un dikkatinin başka bir yere yöneldiğini gördü. Ron'un elleri kalçalarında sıkıca dururken Draco'ya bakmaya cesaret edemedi.

"Sana Cadılar Bayramı'nda döneceğimi söylemiştim." Ron ona baktı ve ilk kez gözlerine yayılan o sıcak gülümsemesini takındı.

Ama çok samimiydi. Elleri kalçalarında, aralarında bir karış mesafe vardı, ona gülümsüyordu, Draco hâlâ görüş alanındaıydı. Ron'a küçük bir gülümseme fırlattı ve geriye doğru adım atarak onun elinden kurtuldu ve tezgâhın etrafından dolaşmaya başladı.

"Burada ne kadar kalacaksın?" Draco aralarında dururken onun olmadığı bir konuşma yapmak tuhaftı ama ikisi de henüz birbirlerini sözlü olarak onaylamamıştı.

"Sadece yarın geceye kadar."

Hermione başını salladı ve titreyen parmaklarıyla ambalaj kâğıdının kıvrımlarını tekrar gözden geçirdi. Yapacak başka bir şey bulamayan Ron, Draco'ya baktı.

"Malfoy." Bir çeşit selamlaşma.

"Weasley," diye seslendi Draco. Draco'nun yine rahatça tezgâha yaslandığını fark etti. "Geçen haftaki oyun harikaydı."

Hermione ikisinin arasına baktı. Hatırladığı kadarıyla İrlanda geçen hafta sonu kaybetmişti. Ron'un Draco'ya kaşlarını çatmasından doğru hatırladığı anlaşıyordu.

Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Yarın sabah Quidditch maçı için burada olacak mısın? Benimle ve Katie Bell'le oturabilirsin." Sesi normalden daha yüksekti.

"Hayır, aslında," dedi Ron. Hermione başını kaldırıp ona baktı ve onu Draco'ya bakarken buldu. "Harry ve Bay Acorn'la konuşmamı yeni bitirdim. Görünüşe göre Sihirli Taşımacılık'ın Bekçisi bugün hastalanmış ve Acorn etkinliği hepten iptal etmek yerine yarın benim devreye girmemi istedi."

Hermione iki adam arasında bir ileri bir geri baktı. Draco'nun sırtışı ağzının kenarlarını yukarı kaldırırken, Ron'un kaşları meydan okurcasına kalkmıştı. Birden kendini oldukça hasta hissetti. Belki de bayılması gerekiyordu. O zaman bütün bunlar sona ererdi.

Kimse yanıt vermeyince "Harika," dedi.

"Evet, harika," dedi Draco. "Böyle bir ihtiyaç olduğunda herkesi içeri almaları çok hoş..."

Ron kaşlarını çatarak ona baktı. "Evet, belli ki," diyerek Draco'ya döndü.

Hermione Draco'nun hediyesini bağlamak için siyah kurdeleyi eline aldı. Bu ikisini ayırmanın en iyisi olduğunu fark etti. Bu Ron'un gözüne çarptı ve tezgâha doğru adım atarak Draco'nun yanında durdu.

"Birine Cadılar Bayramı hediyesi mi alıyorsun?"

Hermione bir nefes aldı ve parmakları sarılı küçük kitabın etrafında dönerken işbirliği yapmaları için yalvardı.

"Evet," dedi Draco. "Benim için özel biri."

Hermione bir kahkaha attı. Başını kaldırdığında iki adamın da ona baktığını gördü. Yanakları kızarıırken kurdeleyi sıkılaştırdı. Bir çanta kaptı ve paketlenmiş hediyeı içine atıp Draco'ya uzattı.

"Buyurun. Teşekkür ederim." Lütfen gidin.

"Oh, teşekkür *ederim*, Granger." Dişleriyle ona gülümsedi ve Granger bunun göstermelik olmamasını diledi. Ron'a döndü ve "Yarın sahada görüşürüz, Weasley," dedi.

"Dört gözle bekliyorum Malfoy."

Draco ona bir kez başını salladı, sonra Ron'un karşısına eğilip tabaktan bir nane şekeri aldı. Hermione, Ron'un gözlerinin nanelere bir saniye kadar uzun süre takılı kalışını izledi.

"Yarına kadar." Ve Malfoy kendisiyle gurur duyarak çıkıp gitti. Ron

nane şekerlerinden başını kaldırıp ona baktı.

Ona gülümsedi ve Prag'da geçirdiğı haftayı sordu.

~*~

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Hermione Draco Malfoy'dan başka herhangi bir konuşmayı başarıyla uzaklaştırdıktan sonra, Ginny, Ron ve Harry ile oturma odasında oturmuş, şarap içip gülüyorlardı. Üçü yarınki müsabakayı konuşuyorlardı, Hermione şarabını yavaşça yudumladı ve Harry ile Ginny'nin Draco'dan bahsetmemelerini umarak onları dinledi.

Pencerelerine bir tıklama oldu ve Ginny, Hermione'nin hemen tanıdığı büyük bir puhu kuşu için camı açmak üzere ayağı kalktı. Önüne konup siyah ve turuncu bir paket bıraktıktan sonra dönüp uçarken Hermione'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

"Hermione, o da ne?" Ginny ona doğru zıpladı.

Aceleyle bağlanmış siyah kurdele parlıyordu ve Hermione ona baktı. Nasıl bir oyun oynuyordu? Hediyein üstündeki küçük kartı aldı.

Cumartesi kızına

Bunun için bir sözlüğe ihtiyacınız varsa, Cornerstone Books'taki harpy memnuniyetle sağlayacağını söyledi.

D.M.

p.s. 23. sayfaya bir kez daha bakın.

Hermione notu dört kez tekrar okudu. Ginny omzunun üzerinden okudu ve başını kaldırıp ona baktı. Odada sessizlik vardı ve Hermione başını kaldırdığında Harry'nin merakla ona baktığını, Ron'un da kaşlarını çatıldığını gördü.

Bu Ron'la ilgiliydi. Olmak zorundaydı. Orospu çocuğu. "Bu ne anlama geliyor?" Ginny kartı alarak fısıldadı.

"Bu bir oyun, hepsi bu." Hermione koltuktan kalkıp fiyongu çekiştirdi, kendi hazırladığı Cadılar Bayramı ambalaj kâğıdını yırttı ve Draco Malfoy'un bugün ondan aldığı çocuk kitabını buldu. Yaptığı paketlemeden tanıdığı için neden farklı bir şey olmasını umduğunu bilmiyordu ama homurdanarak mutfığa gitti ve paketi ve fiyongu çöpe attı.

Kitabı tezgâhın üzerine fırlattı ve ona ters ters baktı.

Birine Cadılar Bayramı hediyesi mi

alıyorsunuz? Evet, benim için özel birine.

Bunu aldığında Ron'un yanında olacağını biliyordu. Merlin aşkına onun sorunu neydi!

23. sayfayı çevirdi. Bir çocuk masalıydı. Bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırdı.

Ancak bu, bugün işe gelmeden önce yedekte duruyordu. Kitaba bir göz attı. Bunu Ron'un şehre geleceğini bilmeden önce seçmişti

Birkaç sayfa çevirdi, iç kapağa baktı, herhangi bir not var mı diye sayfaları karıştırdı. Sayfa 23'e geri döndü. *Chimaera*. Bu hikâyeyi daha önce okumuştı, ya da en azından çeşitlemelerini. Ormanda tek başına yaşayan bir Chimaera, tüm yaraları iyileştirebilen ısıltılı bir çeşmeyi koruyordu. Bir büyücü hasta babasını çeşmeye götürmek ister ama önce ona yardım etmesi için bir goblinle arkadaş olması gerekir. İnsan ve goblin etkileşimleri için harika bir alegoriydi, bu yüzden goblinlerle ilgili inatçılığı hakkında bir noktaya değinmeye çalışıyorsa, tamam. Bunu kabul ederdi. Ama neden bütün bunları sırf onu dürtmek için yapsındı ki?

Gözleri bir pasaja takıldı. Chimaera'ların doğal olarak goblinler tarafından püskürtüldüğünü ve büyücünün Chimaera'yı ancak yanında bir goblin varken geçebileceğini açıklayan pasaj.

Kalbi durdu. Boğazından bir nefes koptu. "Ne!" Ginny

kapı aralığında belirdi. "Ne oldu?" Hermione parlayan

gözlerle ona baktı.

"Kütüphaneye gitmem lazım!"

Bölüm 16

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Bunu sizden sakladığım için çok üzgünüm! Beklemeyi telafi etmek için güzel ve uzun :)

Gecenin geri kalanını kütüphanede geçirmiş, Chimaera'lar ve goblinlerle ilgili kitaplar, gazete kupürleri ve dergiler karıştırmıştı. Bulacak pek bir şey olmasa da, Gringotts'a bir Chimaera getirmek için sağlam bir dava oluşturmaya yetecek kadar vardı. Chimaera'lar doğal olarak vahşi ve düşmanca oldukları için herhangi bir işkence ya da eğitim gerekmecekti. Goblinler hariç. Büyücüler, yanlarında her zaman bir goblin olduğu sürece Gringotts'taki kasalarına güvenli bir şekilde erişebilirlerdi.

Draco'ya bir teşekkür notu yazıp yazmamakta kararsız kaldı. Belli ki o kitabı gönderirken iki niyeti vardı. Bir - ona yardım etmek; iki - Ron'u kızdırmak. Dört taslaktan sonra bundan vazgeçti ve ona şahsen teşekkür etmeye karar verdi. Eğer fırsat çıkarsa.

Ertesi sabah maçıdan önce Ron'u gördüğünde, o yine normal halini almıştı. Bir gün önce Draco Malfoy tarafından rahatsız edildiğine dair hiçbir belirti yoktu. Ginny gözleriyle Hermione'yle iletişim kurmaya çalışıyordu ama Hermione sadece başını salladı ve sonra konuşacaklarını söyledi. Notta Draco'nun baş harflerini gördüğünü biliyordu, bu yüzden Ginny'ye Draco Malfoy'un ona neden bir hediye gönderdiğini ve notta ona *Cumartesi kızı* diye hitap ettiğini açıklamanın bir yolu yoktu.

Çok saçma.

Harry, Ron ve Ginny'yle birlikte sabah 7'de Hogley Sahası'na gitti ve onlar ısınıp giyinirken, Katie'yle kendisinin oturması için tribünde bir yer seçti. Elbette bir kitap getirmiş ve kendine bir ısınma büyüğü yapmıştı. Kalabalığın geri kalanı içeri doluşmaya başladığında Katie saat 7:30 civarında geldi. Hermione bir Pazar günü bu kadar erken saatte bu kadar çok insanı dışarıda gördüğüne şaşırılmıştı ama yine de Quidditch'e olan hayranlığı tam olarak anlayamadığını düşünüyordu.

"Merhaba!" Katie tribünlere doğru ilerledi ve Hermione ona yol göstermek için ayağa kalktı. Katie onu itti. "Ayaklarımı göremeyecek kadar hamile değilim!" Güldü. "En azından henüz değil!"

"Her şey nasıl gidiyor? Bebekle ilgili?"

"Mükemmel." Katie oturup çantasını açmaya başladı ve Hermione'ye ikisi için de bir paket patlamış mısır uzattı. "Kız kardeşim geçen yıl ilk doğumunu yaptı, bu yüzden tüm hileler ve iksirler hakkında içeriden bilgi sahibiyim."

"Oh, bu harika."

Katie gülümsedi ve Hermione'nin tanımadığı birine el salladı. Hermione, Aiden ve birkaç bölüm öteye yerleşen diğer birkaç Sihirli Yaratık iş arkadaşına bir an göz attı. Burada bu kadar çok insan olduğuna hâlâ inanamıyordu. Bir flaşın patladığını gördü ve sağında Bozo ile Skeeter'ı buldu.

"Basının burada ne işi var? Bu sadece bir antrenman değil mi?" Hermione öyle dedi.

"Sırada fotoğrafçıları buraya getiriyorlar. Tüm Hogwarts mezunlarını yeniden aynı sahada görmek oldukça güzel, özellikle de Draco takıma katıldıktan sonra." Katie patlamış mısırını dişledi. "Ve sanırım Ron'un diğer takımda kaleci olarak oynaması da güzel bir gazete fırsatı olacak."

"Hm." Hermione kaşlarını çatarak Skeeter'a baktı.

"Hamileyken çok fazla okolata yemememi sylyyorlar," dedi Katie çantasına dönerek, "ama sen de biraz iersen, bundan kurtulabileceğimi hissediyorum." Katie iki termos çıkardı ve birini Hermione'ye uzattı. "Sıcak kakao mu?"

Hermione gülümsedi ve aldı. "Teşekkürler."

Katie gülümsedi ve yanlarından bir rüzgâr geçerken çenesini atkısının içine soktu. "Katie," diye başladı Hermione. "Sana babanın kim olduğunu sorabilir miyim?"

Katie güldü ve ona döndü. "Merlin, bunu ne zamandır içinde tutuyorsun?"

"Yaklaşık altı hafta." Hermione gülümsedi. "Burnumu sokmak istemem. Sadece merak ediyorum."

"Elbette. de değil." Katie saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Aslında bir donrm vardı."

Hermione bunu hiç beklemiyordu. Katie'ye gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi? Yani, Büyücülük Dünyası'nda kadınlar için sihirli seçenekler var mı?"

"Ben Muggle yöntemiyle yaptırdım." Katie sırttı ve eli dalgınca karnına gitti.

"Oh! Ne kadar... ne kadar hoş!" Hermione ona gülümsedi. Katie de ona sinsi bir sırtışla karşılık verdi. "Nedenini bilmek istiyorsun, değil mi?" dedi Katie.

"Korkunç derecede yle." Hermione gergin bir kahkaha attı. "Yirmi bir yaşında donör arayan birini hiç ."

"Aslında yirmi," dedi Katie. "Doğum günüm Aralık ayında." Katie boş araziye bakarken gözleri buğulandı. "Savaşla ve sevdiğim pek çok insanın ölümünü izlemekle birlikte, istediğimi elde etmeden önce daha fazla zaman kaybetmek istemediğime karar verdim. Bir aile istiyorum. Anne olmak istiyorum. Ve bunu elde etmeye karar verdim."

"Ya..." Hermione durdu ve yeniden ifade etti. "Çok hızlı hareket ettiğinden mi korkuyorsun? Eğer bir aile isteyen o mükemmel adam karşına çıkarsa-"

"O zaman bir tane daha yaparız. 'Mükemmel' bir erkek, bekâr bir anneyle çıkmak ve evlenmek konusunda 'mükemmel' olacaktır, öyle değil mi?" Katie ona gülümsedi. Kendinden o kadar emindi ki, sanki bu sorulara binlerce kez cevap vermiş gibiydi.

"Sanırım öyle." Hermione güldü. "İstediğin şeyin peşinden gittiğin için seni alkışlıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Katie, kakaosundan bir yudum alarak. "Buraya kadar gelmişim gibi hissettim. Bir savaşta mücadele ettim ve kazanan tarafı seçtim. Beklemek ya da razı olmak zorunda kalmamalıyım. Bunlar bir insanın yapabileceği en zarar verici iki şey."

Hermione çarpılmıştı. Dudaklarındaki kakaoyu silerken Katie'ye baktı ve onun istediğini elde etmesine hayret etti. Çok cesurdu. Gryffindor cesuruydu. Hermione zihninin beklemek ve yerleşmek üzerine düşünmesine izin verdi. O da aynı fikirdeydi. Oldukça zarar verici.

Sanki bir işaretmiş gibi, on iki süpürge sopası kabinlerden fırladı, sarışın ve kızıl kafalar hemen fark edildi. Tribünlerdeki arkadaşları, aileleri ve iş arkadaşları ayaklarını yere vurarak tezahürat yaptılar. Katie ayağa kalktı ve şeyler bağırdı, diğer D.M.L.E. memurlarının da ona katıldığı bir slogan. Hermione alkışladı ve kendini zihinsel olarak bir Quidditch maçına hazırladı.

"Sanırım sihirli topluluklar tarihinde Quidditch'i sevmeyen tek kişi sen olabilirsin, Hermione Granger." Katie gülerek ona baktı.

"Quidditch'i çok seviyorum!" Hermione kalabalığın arasından bağırdı.

"Yalan söylüyorsun!" Katie tekrar yerine oturdu ve şakacı bir şekilde dirseğine vurdu. Hermione sırttı.

Oliver Wood süpürgesini kaptı ve sahanın ortasına doğru ilerledi.

"Merlin'e şükürler olsun ki Oliver Wood İngiltere'ye geri döndü." Katie çantasından biraz patlamış mısır çıkararak konuştu. Kabı Hermione'ye uzattı.

"Oliver Wood için Merlin'e şükürler olsun!" Hermione bir avuç patlamış mısır kaptı ve Katie kaşlarını oynatarak güldü.

Oyuncular Oliver'ın etrafında daire şeklinde dizilmişlerdi ve Hermione, Harry'nin yanında asık suratlı görünen Draco'yu fark etti, kitapların hediye paketi yapılmasını isteyen flörtçüden çok farklıydı. Yüzü sabitti. Hermione kaşlarını çatarak onu inceledi. Oliver oyun öncesi moral konuşması yapıyordu ve Draco hariç tüm grup onun söylediği bir şeye güldü. Eldivenlerini ayarlıyordu. Hermione onun elleri meşgulken süpürgesini sadece kalçalarıyla sabit tutuşunu izledi. Yutkundu.

Sağdan gelen bir hareket dikkatini çekti. Ron ona el sallıyordu. O da el sallamak için kolunu kaldırdı. Ron gülümsedi.

Oliver Wood topları tutarak kutuya daldı. Bludger'lar havalanıp Quaffle fırlatıldığında Hermione'nin aklına bir fikir geldi.

"Katie, eğer yakalayacak bir Snitch yoksa oyun ne zaman biter?"

Katie ağzına biraz daha patlamış mısır attı ve şöyle cevap verdi: "Onun yerine süreli bir oyun. Yani süre bitene kadar oynuyorlar." Gözleri sahada geziniyor, Hermione'nin asla anlayamayacağı tüm nüansları yakalıyordu.

"Peki maç ne kadar sürecek?" Hermione gününün ne burada, sahada geçireceği konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etti.

"Genellikle altı saat civarında." Katie sıcak kakaosunu kaptı.

"Altı saat mi?!" Hermione ciyak ciyak bağırdı.

Katie gülüyordu. "Sakin ol Hermione! Sadece bir buçuk saat." Hermione ona ters bakarken Katie hâlâ kıkırdıyordu. "Bir Grindylow senin kalyonlarını çalmış gibi görünüyordun!"

Hermione kamburunu çıkardı ve kakaosunu yudumladı. Quaffle'ı takip etmeye çalıştı, Katie'ye birkaç kez nereye gittiğini sordu, ama bunu çok daha kolay buldu

Harry ve Ginny'yi takip etmek çok daha ilginçti, Draco'yu takip etmek ise çok daha ilginçti. Onu uçarken izlemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Altıncı sınıfta Quidditch'ten çekilmiş, beşinci sınıfta Umbridge her şeyi tatsızlaştırmış, dördüncü sınıfta da Üçbüyücü Turnuvası bu sporu iptal etmişti. Onun ne kadar iyi olduğunu hiç görememişti. Harry'den çok farklı uçuyordu. O daha kesindi.

Bir Bludger ona doğru roket gibi fırlarken, onun Quaffle'ı Ginny'ye doğru çevirmesini izledi. Son anda eğildiğinde, Bludger kulağını sıyrıp geçerken Hermione'nin nefesi kesildi. Katie ona baktı.

Ginny topu sol çembere doğru kıvırdı ve Ron topu birkaç santimle kaçırdı. D.M.L.E. ilk sayılarını atarken tribünlerin yarısı tezahürat yaptı. Harry gülerken, Ron ve Ginny havada birbirlerine bir şeyler söylediler. Oliver Wood Quaffle'ı kapmak ve Ron'a getirmek için atladı, çünkü Ginny ile tartışmaktan başka bir şey yapmaya niyeti yoktu.

Top tekrar oyuna girdiğinde Katie, "Draco Malfoy'u kırmızılar içinde görmek çok tuhaf, sence de öyle değil mi?" dedi.

Hermione elbette zaten onu izliyordu, bu yüzden gözlerini onun tüm görünüşünü alacak şekilde ayarladı. D.M.L.E.'nin seçtiği renk kırmızıydı, çünkü çoğunlukla Gryffindor'lardan oluşuyorlardı. Sihirli Ulaşım Dairesi lavanta rengini seçmişti ve bu da Ron'un saçıyla harika bir uyum sağlıyordu. Ama Draco... her şeyin içinde iyi görünüyordu.

"Sanırım öyle. Gerçi bugünlerde çoğundan daha çok Gryffindor'lu," dedi. Harry bir Bludger'dan kaçıp Quaffle'ı Draco'ya fırlatırken Hermione biraz güldü.

"Onunla aranız nasıl?" Katie sordu. Hermione, D.M.T.'nin Kovalayıcıları'nın etrafından dolanırken gözlerini Draco'dan ayırdı ve Katie'ye baktı. Kakaosunun üstünden ona bakıyordu, alnında masumiyet yazılıydı.

"Ben ve Malfoy mu?"

"Evet. Onu çok görüyor musun?"

"O ve annesi Cornerstone Books'a sık sık uğrarlar, ben de ara sıra onunla karşılaşıyorum." Hermione termosunun açma kapama düğmesiyle oynadı.

"Peki bu nasıl oluyor?" Katie hâlâ onu izliyordu.

"Zaman zaman gergin." Hermione güldü. "Ama genel olarak ilerleme hissi var." Hermione tam zamanında kafasını kaldırıp Draco'nun Quaffle'ı çemberlere doğru fırlattığını gördü. Ron son anda gelip topu uzaklaştırdı. Ron ona kendini beğenmiş bir sırıtış attı ve Draco hemen dönüp sahaya doğru ilerleyerek oyunun başlamasını bekledi.

"Duyduğuma göre Narcissa Malfoy ile arkadaş oluyormuşsun?" Katie termosunun kapağını çevirdi ve asasıyla biraz daha sıcak kakao ekledi. "Bu ilginç!"

"'Zorlayıcı' desek daha doğru olur." Hermione güldü. "Aslında sadece oğlunun duruşmasında yaptığım konuşma için teşekkür etmek amacıyla beni çaya davet etmek istemişti. Aslında oldukça nazik biri."

"Bunu duyduğuma sevindim. Onunla daha önce hiç tanışmadım." Katie kakaosunun içine biraz şekerleme attı ve kapağını tekrar kapattı. Hermione, Katie'nin dikkatinin tamamen oyundan ayrıldığını fark etti. "Ve üçünüz birlikte vakit geçiriyorsunuz? Fortescue'daki resimleri görmeden edemedim."

"Oh," diye güldü Hermione. "O... garip, tek seferlik bir şeydi. Narcissa Cornerstone'daki öğle tatilimde beni görmek istedi ve Malfoy da o gün onunla birlikteydi." D.M.L.E. Kalecisi'nin Quaffle'ı elinden kaçırarak Sihirli Taşımacılık'a on puan vermesini izledi. Katie Bell hariç tüm tribünler alkışladı ve inledi. "Bu... tamamen rastlantısalı."

"Ya da tamamen kasıtlı." Katie Hermione'ye kaşlarını kaldırdı.

Hermione tam cevap verecekti ki sağ taraflarındaki gruptan bir nefes geldi. Ron'un sağ çembere doğru savrulan Quaffle'ı yakaladığını görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı, ama son anda eğildi, çünkü ona yönelen bir Bludger çemberi parçaladı. Tahta parçalandı ve her yere sıçradı, geride sadece direk kaldı. Oliver düdüğünü çaldı ve çemberi onarabilmeleri için ara verilmesini istedi.

Saat durdu ve Oliver Bludger'ları havada dondurdu. Ginny ve diğer bazı oyuncular havada kaldı, ama diğerleri su kapmak için yere doğru ilerledi.

"Bir maçın durakladığını hiç görmedim. Ruh Emiciler saldırdığında ya da biri bir Bludger'ı büyülediğinde hariç," dedi Hermione.

"Harry Potter'ın dahil olduğu herhangi bir oyunun her zaman kuralın bir istisnası olduğunu söyleyebilirim." Katie güldü. "Hayır, genellikle duraklamazlar, ama profesyonel Quidditch sahalarında tahta değil, güçlendirilmiş çemberler vardır. Yani bu genellikle olmaz."

Hermione aşağı baktı ve hem Draco'nun hem de Ron'un sahaya inip atlarından indiklerini gördü. Harry de aşağıya doğru sürükleniyordu. Uzaktan bakıldığında Draco ve Ron konuşuyor gibi görünüyordu, ki bu... farklıydı. Sonra Ron'un başını ona doğru eğdiğini gördü. Donakaldı.

"İlginç," dedi Katie onun yanında.

Harry birkaç adım ötede süpürgesinden iniyordu. Ginny yukarıda daireler çizerek önce onlara, sonra da tribünlerdeki kendisine bakıyordu. Ron Draco'ya doğru bir adım attı. Draco kıpırdamadan bekledi. Sonra Ron onu itti. Ve sonra bir kaos oldu.

Ginny atlarken Harry yirmi adım koşarak yanlarına geldi. Tribünlerdeki insanlar mırıldandı. Draco ayağa kalktı ve Ron'a bir şeyler söyledi. Ron ona yüzüne yumruk atarak karşılık verdi.

"Ah! Ron!" Hermione ayağa kalktı. Tribünlerden aşağı koştu, kavgayı alkışlamaya başlayan seyircilerin üzerinden atladı. Topuklarındaki Katie'yi ve sağındaki kameranın tıktısını duyabiliyordu. Hermione tam Draco Ron'a çarpıp onu yere düşürdüğü sırada sahanın kenarındaki duvara ulaştı.

"Dur!" Hermione bağırdı. Harry Draco'yu Ron'un üzerinden çekerken Ginny koşarak yere düştü. Hermione Draco'yu hiç gerçek bir kavgada görmemişti. Böyle durumlarda genellikle Crabbe ve Goyle kontrolü ele alırdı ve Draco

yaraları hakkında sızlanmaktan kaçtı. Onun Ron'a vurmasını izlediği gibi birinin yüzüne vurduğunu hiç görmemişti.

Hermione alanın girişine doğru ilerlemeye başladı ama Katie onu kolundan yakaladı. "Onu aldılar Hermione. Sadece arkana yaslan ve yolculuğun tadını çıkar!" Katie'nin yüzü ıslıl ıslıldı.

"Ne?" Hermione nefessiz kalmış, Katie ile çocukların arasına bakıyordu. Sağ tarafında bir flaş patladı ve döndüğünde Bozo'nun fotoğrafını çektiğini gördü! Tekrar sahaya baktı. Harry Draco'yu kollarından tutup geri çekmişti ama Ginny henüz Ron'a ulaşamamıştı, o da ikisine birden saldırdı. Harry Draco'nun kollarını zapt etmişken Ron Draco'nun karnına bir yumruk indirdi. Draco soluk soluğa yere yığılırken Harry hakarete uğramış gibi görünüyordu.

"Ron! Kes şunu!" Hermione tekrar sahaya doğru koşmaya çalıştı ama Katie onu tekrar yakaladı.

"Onları bu kadar telaşlandıran şeyin kim olduğunu merak etmiyor musun, Hermione?" Katie sahada gülümsüyordu.

"Burada ne olduğunu çok iyi biliyorum ve bu tamamen çocukça!" Hermione suratını astı.

Ginny Ron'un önünde durmuş, göğsüne bastırıyordu. Harry Draco'nun kalkmasına yardım ederek onu Ron'dan korudu. Çocuklar birbirlerinden daha da uzaklaşırken, Ron uzaktan bağırdı.

"Ondan uzak dur!"

Hermione'nin sırtında bir sıcaklık dans etti. Ginny ona baktı ve Katie gülerek onun kolunu sıktı. Ron sonunda tribünlere doğru baktı ve onu sahanın kenarında buldu. Hermione ona bakarken gözleri onunkilere dikilmişti. Döndü ve karşı tribünlere yöneldi. Havada çemberi tamir ettiği için her şeyi kaçırmış olan Oliver Wood, Ron'un yanında birinin olması gerektiğini hissetti ve onu takip etti.

Hermione sol tarafa baktı ve Harry'nin Draco'yu kulübelere götürdüğünü gördü. Alanın ortasında duran Ginny'ye baktı.

Elleri kalçalarında, zor nefes alıyordu. Göz göze geldiler ve Ginny'nin yüzü kocaman bir sırıtışa dönüştü. Katie yine güldü.

"Ben... Herkesin neyi bu kadar komik bulduğunu hâlâ anlamış değilim. Bu tamamen barbarcaydı." Hermione başını salladı ve Katie'ye baktı.

"Evet, Hermione," dedi Katie. "Bugünkü maçın hakemi Oliver Wood olabilir ama kimin kazanacağına sen karar vereceksin gibi görünüyor." Katie parlak bir şekilde gülümsedi.

Hermione ona göz kırptı. Oliver Wood'un elini omzuna koyduğu Ron'a baktı, sonra da Draco ve Harry'nin kaybolduğu, D.M.L.E. ekibinin geri kalanının da onu takip ettiği kulübelere.

Ona kaşlarını oynatan Katie'ye döndü. Hermione kaşlarını çattı. "Sen söyle. Beklemek mi, yerleşmek mi?" Katie'den uzaklaştı ve eşyalarını toplamak için tribünlere geri döndü.

~*~

Oyun fiilen ertelenmişti. Skeeter kabinlere doğru yürürken onunla röportaj yapmaya çalıştı, ama Hermione sessizliğin Rita Skeeter için en iyi çare olduğunu fark etti.

"Bayan Granger! Kalbiniz bu yakışıklı beyefendilerden hangisinde? Ron Weasley'e Draco Malfoy'la olan aşkınızdan bahsettiniz mi? Hâlâ teklifine vereceğiniz yanıtı mı bekliyor? Sizce bu adamlardan herhangi biri o dövüşü gerçekten kazandı mı?"

Hermione, Skeeter'ı ve gülünç topuklu ayakkabılarını geride bırakıp çimlere gömülürken, "Bence ikisi de geri zekâlı," diye mırıldandı.

"Ne dedin? Neydi o? Bayan Granger?"

Hermione onu görmezden geldi ve devam etti. Tam Draco ve Harry kulübeden çıkarken kulübenin kapısına yaklaştı. Draco'nun gözü şişmiş ve alnı boyunca kesilmişti. Çenesinde de bir çürük oluşmuştu. Harry onun üzerine yürüdüğünü gördü ve hızla kenara çekildi. Akıllı adam.

"İyi misin?" Draco'nun önünde durdu. Saçları duştan dolayı ıslaktı.

Ona baktı ve çenesini sıktı. "Ben iyiyim."

"Güzel." Adamın omuzlarını itti. "Senin neyin var böyle?!" Adam şaşkınlıkla tökezledi ve sırtı kulübenin kapısına çarptı. "Ben mi?"

"Evet! Neden Skeeter'a daha fazla mühimmat veriyorsun?!" Onu tekrar itti. "İkinizin *kavga ederken çekilmiş* fotoğraflarının yarın tüm gazetelerde yer alacağını biliyorsun!"

"Peki bunun seninle ilgili olduğunu nereden çıkardın Granger?" diye tısladı ve kapıdan çıktı. Kız kendini tuttu.

"*Tabii ki* benim hakkımdaydı, çünkü yeterince iyi yalnız bırakamıyorsun!" "Bilgin olsun diye söylüyorum, tanıştığımız günden beri onu patlatmak için yanıp tutuşuyorum."

"Evet ve eminim sana ilk vurmasını sağlamak için söylediklerinin benimle bir ilgisi yoktu. Bütün hafta sonu onu yemledin!"

"Onu yemlemek mi? Ne demek istediğinizi anlamıyorum-"

"Oh, lütfen, Malfoy. *Nane* şekeri mi?" dedi. Sırtışını gizledi ve dilini dişlerinin arasında ısırıldı.

"Bunlar benim en sevdiğim nane şekerleri, Granger. Nasıl bildin?" Sesi yumuşacıktı.

"Ve *hediye*n geldiğinde onun benimle olacağını biliyordun -"

"Bunun için de rica ederim, bu arada," diye sırtıttı. "Yoksa hâlâ anlamadın mı?"

Nefes nefese kaldı. "'Ben anlamadım mı!?' *Tabii ki* anladım! Senin *Salı* kızın kadar boş biri bile bunu anlayabilirdi -"

"Teşekkür kartı almadığım için merak ettim..."

"*Teşekkür ederim* Malfoy, araya girip beni cehaletimden *kurtardığın* için-"

"Malfoy'a geri döndük, öyle mi? Bir yere varmaya başladığımızı sanıyordum

Granger." "Evet, tam bir *moron* gibi davrandığında, Malfoy oluyor."

"Peki ne zaman Draco?"

"Tam bir *pislik* gibi davrandığında!" Tekrar adamın omuzlarını itti. "*Sakin* bir daha beni bu küçük davranışına dahil etmeye kalkma." Parmağını onun yüzüne doğrulttu.

"Seni bu işe ben bulaştırmadım, Granger. O getirdi."

"Ona vurmak istiyorsan, vur. Önce sana vurmasını sağlamak için beni kullanma," diye tısladı.

o anda, solunda bir ampul parladı. Döndü ve kamerayı, Skeeter'ı, Harry'yi, Ginny'yi ve her iki takımın diğer birkaç üyesini onları izlerken buldu.

"Oyununuz mahvolduğu için özür dilerim," dedi. Ron ve Oliver Wood diğer kabinlere doğru ilerlerken o da uzaklaştı.

"Hermione-" Ron'un sesi.

"Başlama Ronald Weasley!" Ona hırladı ve sahadan çıkmaya devam etti.

~*~

Günün geri kalanı mahvolmuştu. Sırtan Katie Bell'e veda etti ve yeni teklifinin taslağını hazırlamaya devam etmek için doğruca kütüphaneye gitti. Amacı ertesi sabah teklifi Mathilda'nın masasına koymak ve bir

Ertesi gün buluşmak. Kingsley'e bir not yazarak yarın öğleden sonra buluşup buluşamayacaklarını sordu. Kararlılığı onu birine vurmak için duyduğu karşı konulmaz arzudan uzaklaştırdı.

Akşam yemeğinden hemen önce eve geldi ve Harry ile Ron'u hâlâ oturma odasında buldu. İçeri girdiğinde ikisi de konuşmayı bırakıp ona baktılar. Ginny mutfaktan başını uzattı.

"Akşam yemeği, Hermione?"

"Hayır, teşekkür ederim." Midesi homurdandı. Ron'a döndü. "Bu gece gitmen gerekmiyor muydu?"

"Evet," Ron ayağa kalktı ve gözlerini halılardan ayırdı. "Gitmeden önce veda etmek istedim."

"Güle güle." Hermione döndü ve yatak odasına doğru yöneldi. Çantasını yatağın üzerine attı ve asasıyla ışıkları yaktı. Kapının gıcırdadığını duydu ve dönüp kapının çerçevesine yaslanmış, ufak tefek görünen Ron Weasley'ye kaşlarını çatarak baktı.

"Özür dilerim." Suratını astı.

"Ne için?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"...bana ne için kızgınsan onun için."

Ellerini havaya kaldırdı ve hırladı. "Yeterince iyi değil, Ron!"

"Bakın, ne diyeceğimi bilmiyorum!" Odaya girdi ve kapıyı Harry ile Ginny'nin kaçınılmaz olarak kulak misafiri olabilecekleri kadar aralık bıraktı. "Senin hakkında söylediklerini duymalıydın, Hermione. Sen de onu yumruklardın!"

Boynunda bir kızarıklık hissetti. "O zaman *bırak* onu

yumruklayayım!" "Ben seni savunuyordum -"

"Hayır, sen iddianı ortaya koyuyordun," dedi. Başını kaldırıp ona baktı. "Burada ne olduğunu sanıyorsun bilmiyorum-"

"Gazeteleri gördüm," dedi. "İkinizin de fotoğraflarını gördüm."

"Oh, harika!" diye takıldı. "Biliyor musun, Skeeter *Harry* ile benim on dört yaşındayken çıktığımızı yazmıştı ve bu da doğruyd!"

Ron yere baktı. Hermione ona yaklaştı ve koluna dokundu.

"Ron, açıklığa kavuşturduğumuzdan emin olmak istiyorum," dedi sessizce. "Sen ve ben çıkmıyoruz." Ron başını kaldırıp ona baktı. "Şu anda bunu yapmamız imkânsız ve... zaten bunu isteyeceğimizi de sanmıyorum." Ağzını açtı ve onu istediği için pişman olacağı bir şey söyleyemeden, "Ve birileriyle görüşmeye başlayacağım" dedi. Adam ağzını kapattı. "Gazetede onlarla resmimi gördüğünde gelip insanların suratına yumruk atamazsın."

Başını salladı. Kızın yüzüne baktı, araştırıyordu. "Yani Draco Malfoy'la aranızda bir şey yok mu?"

Hermione onun mavi gözlerine baktı ve bir Slytherin yüzüğünün ona içki uzattığını, gri gözlerin ona parladığını, onu ısıttığını, gümüş bir sesin *sana bu yüzden mi Altın Kız dediklerini* fısıldadığını, onu caddenin karşısına geçiren bir elin hayaletini, vücudu onun alanını işgal ederken kalçasının Cornerstone tezgahına bastırdığını... ve 35.000 rakamını ona tıslarken nefesinin yüzündeki sıcaklığını *düşündü*.

Sadece an olan anlar, beklemek için yeterli olmayan, bir hayale bağlamak için yeterli olmayan anlar.

Gözlerini kırıştırdı ve yalan söylemedi. "Malfoy'la aramızda hiçbir şey yok."

Ondan sonra Ron gitti. Ona sarılmış ve kapıyı kapatırken hüznle gülümsemişti. Orada öylece durmuş, Ron'un Ginny'yle Noel için yaptığı planları dinliyordu ve neredeyse on yıldır ilk kez gerçekten

Ron Weasley bir gün evlenmeyecek ve ocuk sahibi olmayacaktı. Bir kayıp hissetti, ama Draco Malfoy'la olan "ilişkisini" gözden geçirdiği şu anda içini kemiren kadar keskin değildi.

Belki de Rita Skeeter'ı aramalı. Her iki beyefendinin de seçtiği sevgili olmadığını duysa yıkılırdı. Kapı alındığında kendi kendine güldü.

Harry kapının çerçevesine yaslandı. "Gitmiş."

Hermione başıyla onayladı ve giysilerini katlamak için döndü. Harry, kendisi gibi bazı ev işlerini Muggle usulü yapmayı seçen tanıdığı tek kişiydi.

"Biliyor musun," diye devam etti, "uzun süre anlamadım."

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak ona baktı ve katlamak üzere giysilerini aldı.

"Düşündüm ki... şey, bunun çok tuhaf olduğunu düşündüm... ve senin gibi olmadığını." "Harry, ne--?"

"Ama bugün sizi birlikte gördüm. Ve sanırım şimdi anlıyorum." Hermione kaşlarını çatarak ona baktı.

"Gördüm...?"

"Sen ve Malfoy."

Elleri üzerinde çalıştığı kot pantolonu katlamayı bıraktı. "Bizi gördün mü? demek istiyorsun?"

Ayakkabılarına baktı. Eğitmenler, diye fark etti ve kalbi normallik karşısında ısındı.

"Birbirinize çok benziyorsunuz. İkiniz de okumuşsunuz, ikiniz de tutkulusunuz. Ve kavga ettiğinizde.... Ron'la aranızdaki gibi değil. Ve sanırım şimdi anlıyorum."

Tekrar ona baktı ve hafifçe gülümsedi.

"Alınacak bir şey yok," dedi usulca. "Malfoy ve benim bir ilişkimiz yok."

Harry ona gözlerini kırıştırdı ve tekrar ayakkabılarına baktı. "Tamam."

Döndü ve kot pantolonunu katlamaya devam etti. Adamın kapıyı kapattığını duydu.

~*~

Kâğıdın üzerindeki tarihte 1 Kasım 1999 yazıyordu. Bugün Draco'nun danışmanlık şirketini duyuracağı, ne kadar ilerlediğini ve ne kadar hırslı olduğunu tüm büyücülük dünyasına anlatacağı gündü. Onun yerine Ron Weasley'nin suratına yumruk atıyordu.

"HERMIONE GRANGER'IN KALBI İÇİN SAVAŞ!"
tarafından Rita Skeeter

Hermione kaşlarını çattı. Başı ağrıyordu. Makalede dövüşün harika fotoğrafları vardı ama Hermione'nin Katie ile sahanın kenarında durduğu, Hermione'nin Draco'yu ittiği, Hermione'nin sahayı hışımla terk ettiği birkaç fotoğraf daha vardı.

Hermione'yi en çok kızdıran şey makalenin doğruluğuydu. Skeeter'la kavga edecek bir şey yoktu. İki çocuk Quidditch sahasında bir arbede başlatmıştı ve bunun onunla bir ilgisi vardı. Skeeter hiçbir şeyi abartmamıştı.

Hermione kâğıdı çöp kutusuna attı. Floo'yu kullanarak işe gitti ve o geçerken durup kendisine bakanlara ve konuşmalara aldırmadı. Masasına gittiğinde yedi Uluyan'ın kendisini beklediğini gördü. Kaşlarını çattı. Onları konferans odasına gönderdi ve bir susturma büyü yaptı.

Ron Weasley Fan Kulübü'ne, Draco Malfoy'un Soyunu Koruma Derneği'ne ve çünkü maçı dört gözle bekleyen birkaç Quidditch meraklısına otuz dakika katlandıktan sonra Hermione nihayet Mathilda'ya evlenme teklifini teslim edebildi. Masasına döndüğünde Narcissa'dan bir not buldu, özel bir yerde buluşmalarını istiyordu

O öğleden sonra öğle yemeğini yediler ve şaşırtıcı bir şekilde Muggle Londra'sında küçük bir dükkân önerdiler.

Hermione, Narcissa'nın hâlâ buluşmak istemesine daha çok şaşırmıştı. Hermione bugünkü gibi bir gün geçiriyorsa, Draco ve Narcissa da çok yoğun olmalıydı.

Hermione kafeye vardığında Narcissa'yı bir kitaplığın yanında bir köşeye sıkışmış buldu. Narcissa Malfoy'un giyinebileceği kadar "Muggle" giyinmişti ama yine de zarafet ve modanın timsali gibi görünüyordu.

"Ah, Hermione, canım," diye ayağa kalktı Narcissa ve onu içeri çekti. "Eminim ne güzel bir gün geçiriyorsundur."

Hermione geri çekilerek, "Evet," dedi. "Deniyorum. Ama senden ne haber? Draco'nun bugün danışmanlık şirketini duyurması gerekiyor muydu?"

Narcissa dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet. Evet, . Ve şimdi en az bir hafta ertelenmesi gerekiyor." Narcissa peçetesini kucağında salladı.

"Çok üzgünüm, Narcissa."

"Oh, bu senin hatan değil. Bir kameranın önünde sidik yarışına girmedin." Narcissa elini şakağına bastırdı ve Hermione'nin gözleri onun konuşması karşısında büyüdü. "Özür dilerim. Çok stres altındayım."

Hermione gülümsemesini gizledi. "Hiç de bile. Ve 'hasar kontrolü' konusunda yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber ver. Yine de yapabileceğim en iyi şeyin uzak durmak olduğunu düşünüyorum."

Narcissa'nın gözleri parladı ve garson geldi. Narcissa ona çay, Hermione'ye de kahve söyledi, ama garson French press, drip, kafeinsiz, espresso, macchiato'yu sorduğunda Hermione, Narcissa'nın kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalkışını izledi. Hermione araya girdi ve normal bir kahvenin biraz sütle mükemmel olacağını açıkladı.

Narcissa ona dönerek, "Bu hafta sonu yaşanan saçmalıklardan önce, seni belirli bir amaç için öğle yemeğine davet etmek istemiştım,

Hermione."

"Ah?" Hermione tüm dikkatini Narcissa'ya vermek için menüyü bıraktı. Narcissa gözlerini ona dikti.

"Hermione," diye başladı, "Draco'nun duruşmasında konuşmayı seçtiğin için ne kadar minnettar olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Hermione ona göz kırptı. "Ah... evet, elbette. Yapılacak en doğru şey buydu."

"Ona gerçekten ikinci bir şans verdin. Bu iş - eğer gerçekleşirse," diye mırıldandı gözlerini devirerek ve sonra devam etti, Draco'nun kendini kanıtlaması için gerçekten bir fırsat olacak. Kendini Savaş'tan ayırmak için. Lucius'un itibarından. Ve bu fırsat için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Hermione garsonun kahve ve çayla birlikte gelip siparişlerini almasına o kadar minnettardı ki. Narcissa'nın Lucius hakkında konuştuğunu hiç duymamıştı ve buna nasıl karşılık vereceğini hiç bilmiyordu. Narcissa'nın Cornerstone'da kitap ayırtırken kızlık soyadını kullandığına dair zayıf bir anısı vardı. Garson uzaklaştı ve Hermione kahve fincanına sarıldı.

"Evet, Draco'nun da bu fırsata sahip olmasına çok sevindim. İş fırsatları konusunda çok keskin bir gözü var."

Narcissa çayını yudumladı, fincanın üzerinden ona baktı. Çayını bıraktı. "Lucius'a Draco'nun yeni hayatında ne kadar etkili olduğunuzu da söyledim. Sizin ve Bay Potter'ın dostluğu çok etkili oldu."

Hermione ona göz kırptı. Narcissa devam etti.

"Lucius, Draco'nun duruşmasında konuştuğunuz için size de teşekkür etme fırsatı istiyor." Narcissa'nın gözleri parladı ve Hermione kendini çok gergin hissetti. "Ayrıca ona senin artık çok sevdiğim bir arkadaşım olduğunu ve seni daha yakından tanınmasının onun yararına olacağını söyledim."

Narcissa ayına biraz daha şeker ekledi. Kaşığıyla karıştırdı ve Hermione'nin yüzünü izledi.

"Önümüzdeki Cumartesi günü onu Azkaban'da ziyaret ederseniz onur duyacaktır."

Bölüm 17

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Sanırım... *Bu bölüm, Yapılacak Doğru Şey'e Draco'nun bakış açısından bir tamamlayıcı parça yazmayı planladığımı duyurmak için mükemmel bir bölüm. Birçoğunuz bunu istediniz ve TRTTD devam ettikçe daha fazlasının ortaya çıkacağını bilsem de, daha fazlasını görmenin çok eğlenceli olacağını düşünüyorum. TRTTD bitene kadar başlamayacağım ve orijinaliyle bölüm bölüm gitmeyecek, sadece daha fazla bilgi ve eğlence sağlayacak :)

Şimdiye kadar yorum bırakan herkese ve onları okuyup kafalarında düşünenlere tekrar teşekkür ederim :)

Daha fazla [not](#) için bölümün sonuna bakın

Hermione'nin Azkaban'daki ziyaret ayrıcalıkları hakkında anladığı kadarıyla, orta güvenli cezaevindekilerin ayda sadece bir ziyaret hakkı vardı. Hermione bunu Narcissa'ya sorduğunda, Narcissa gelecek ay Aralık'ta bir ziyarete ve Noel günü Lucius'u görmeye izinleri olduğunu, bu yüzden fazla endişelenmediğini söyleyerek konuyu geçiştirdi.

Hermione'ydi. Çok endişeliydi.

Narcissa'nın mavi gözleri çay fincanının üzerinden onu incelerken, hayır demek gibi bir seçeneği yoktu.

Salı günü Seherbaz Bürosu'ndaki Robards'tan başka bir davada yardımını isteyen bir not aldı. Mathilda'yla yapacağı görüşmeyi ertesi güne ertelemek zorunda kaldı ama Mathilda masasına uğrayıp Bakan'ın yarın onlara katılacağını söyledi. Ona göz kırptı ve Hermione Draco'nun haklı olmasından nefret etti. Pazartesi öğleden sonra Kingsley'le buluşması ona bir proje kazandırmıştı.

Üst kattaki toplantı odasına girdi ve Draco'yu beklediği gibi haritaları, çizelgeleri ve her türlü diyagramı incelerken buldu. Yerleşirken ona bir kahve uzattı, davayı ve ne üzerinde çalışacaklarını açıkladı. Bir gün önceki Skeeter haberinden etkilendiğine dair hiçbir belirti yoktu. Cumartesi günü babasını ziyaret etmesi konusunda da herhangi bir fikri olduğuna dair bir belirti yoktu.

Hermione ona sormak, belki tavsiye almak, Lucius'un ne istediğini anlamak için yanıp tutuşuyordu. "Draco, Lucius Malfoy'la yaptığın bir konuşmadan canlı çıkmanın en iyi yolu nedir?" diye sormak için.

Ama belki de bunu bilmiyordu. Ve bu onun kafasını daha da karıştırdı.

"Şimdi ne zaman açıklayacaksın?" Hermione bir saatlik sessizliğin ardından sordu.

Gözlerini ona çevirdi ve "Önümüzdeki Pazartesi" diye cevap verdi. Tüm söylediği buydu. Elindeki çizelgeyi okumaya devam etti.

Hermione başını salladı. Hafta sonu boyunca ilginç bir şey olmadığından emin olmalıydı, böylece onun duyurusunu tekrar mahvetmeyecekti. Bunun, her iki tarafın da Cumartesi gününden sağ salim çıkması gerektiği anlamına geldiğini düşündü.

~*~

Lucius Malfoy'la tanışırken ne giyilir?

Ginny'nin bazı fikirleri olacağından emindi... keşke bugün ne yapacağını Ginny'ye söylemeye karar verseydi. Ginny bütün hafta boyunca Harpy'lerle şehir dışında oynayacakları maça hazırlanmıştı. Kış için birinci takıma alınmıştı ve Hermione maç sırasında ondaki stresi ve neşeyi görebiliyordu.

Birlikte geçirdikleri zaman kısıtlıydı, bu yüzden ona söylemeye zahmet etmedi. Zaten çok da önemli bir şey değildi. Lucius Malfoy oğlunun duruşmasında konuştuğu için ona şahsen teşekkür etmek istiyordu.

Hermione vasiyetinin yerini ve Gringotts kasasının anahtarını belirten bir not bırakmayı düşündü.

Kaşlarını çatarak o sabahki Skeeter makalesine ve resmine bakarken saçlarını örmeye devam etti. Draco ve Katya dün gece yine dışarı çıkmışlardı. Bir kafede akşam yemeği yemişler, ardından da şık bir barda birkaç kadeh içmişlerdi. İki fotoğraf vardı, biri yemekte konuşurken -Draco onun söylediği bir şeye gülüyordu- diğeri de barın dışındaki Işınlanma noktasında çekilmişti. Draco onu tuğlaya bastırmış, eli kalçasında, parmakları saçlarındaydı. İki hafta önce resmedilenden çok daha farklı bir öpücük. Skeeter eve birlikte ışınlanmadıklarından bahsetmişti. Küçük mucizeler için Merlin'e şükürler olsun.

Hermione bugünkü sohbetten sağ çıkabilirse, takvimindeki birkaç randevudan daha sağ çıkabileceğine karar verdi ve azından sevgili Rolf Scamander'la görüşmeye devam edeceğine dair kendine söz verdi. Akşam Draco'nunki gibi bitmeyecekti ama en azından yeni erkeklerle tanışacak, kendini birileriyle çıkmaya hazırlayacaktı.

Aynada kendine baktı. Olabildiğince şık bir şekilde Morty'ye bu sabah saat dokuzda bir randevusu olduğunu, ama açılıştta orada olmayı umduğunu belirten kısa bir not yazdı.

Narcissa, Hermione'nin Azkaban şöminelerine zaten bağlı olan Malfoy Malikanesi'nden Floo yapabilmesi için hemen önce gelmesini önermişti. Floo Ağı tam olarak sabah 8:45'te açılacak ve tam olarak üç dakika boyunca açık kalacaktı. Hafta başında Hermione, Harry'den Cumartesi sabahı Ginny olmadan da Quidditch antrenmanı yapacaklarını öğrenmişti, bu yüzden Hermione Draco'nun Malikâne'de olmayacağından emindi.

Aynada kendine tekrar baktı. Çantasını kaptı ve Floo tozunu şöminenin içine attı.

"Malfoy Malikanesi."

Mippy onu bekliyordu. Elf o kadar geniş gülümsedi ki Hermione yüzündeki ifadeye neredeyse gülecekti.

"Bayan Hermione Granger." Mippy onu selamladı ve reverans yaparak eğildi. "Mippy sizi şimdi kütüphaneye götürüyor."

Hermione midesindeki gurultuya rağmen gülümsedi ve üzerinde sadece bir elbise ve tüylü çoraplar olan küçük elfi takip etti. Malfoy ataerkilliğinin gri büstlerinin önünden geçtiler ve Mippy kütüphane kapılarını açarken Hermione, Lucius'un gri taş gözlerinden kaçındı.

"Hermione, canım." Narcissa ayağa kalktı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Ah, teşekkür ederim," dedi Hermione kızarak. Görünüşü için bu iltifatı hak edecek kadar zaman harcadığını düşünüyordu. "Günaydın, Narcissa."

Narcissa ona oturmasını işaret etti ve bir kahve ikram etti. Hermione evet dedi ve sonra sinirlerinin şu anki durumuyla kafeinin akıllıca bir seçim olup olmayacağını düşündü.

Mippy kahve fincanı ve tabağını getirip gözden kaybolurken, "Ah, Narcissa. Ödünç aldığım kitapları geri getirmem gerektiğini tamamen unutmuşum." Başını iki yana salladı. "Ne kadar aptalım."

Narcissa elini sallayarak, "Sorun değil canım," dedi. "Yakında geri gelip onları yenileriyle değiştirmen gerekecek!"

Narcissa gülümsedi ve çayını yudumladı. Narcissa Hermione'nin bu toplantıdan yara almadan çıkacağını düşünüyor gibiydi ve bu Hermione'nin midesini biraz olsun rahatlattı. Ya öyle olacaktı ya da Narcissa, cesedi gömüldükten sonra Mippy'ye kitapları dairesinden aldıracaktı.

Kafeini fazla kaçırmamaya karar verdi.

Hermione kahve fincanını yerine koymak için döndü ve yan masanın üzerinde süslü altın bir kutu görünce durdu. Kapağı açıktı ve en çökmekte olan

Şimdiye kadar gördüğü en güzel elmas yüzük kumaşın kıvrımlarında duruyordu. "Bu senin yüzüğün mü, Narcissa?"

"Bir noktada." Hermione'nin omzunda belirdi ve yüzüğe . "Bu şekilde yerleştirdiğim için özür dilerim. Değiştirmek için götürmem gerekiyor."

"Göz kamaştırıcı," dedi Hermione. Elmasın kenarlarının sihirle parıldamasını izledi. Elmaslar ya da kesimleri hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bu yüzük olağanüstü bir şeydi.

"Teşekkür ederim." Narcissa'nın sesi omzunun üzerinden süzüldü. "Nesillerdir Malfoy ailesindeydi, her yeni nişanlıya geçerdi." Narcissa yüzük parıldayarak devam ederken, bu söz Hermione'nin kulaklarında çınladı. İçinde kaç tane elmas olduğunu merak etti. "Lucius'un onu bana verdiği günü hatırlıyorum. O gün söylediği aptalca bir şey yüzünden ona çok kızmıştım ve ben -- Hayır, canım! Dokunma ona!"

Hermione sıçradı. Yüzüğe uzanan kişiyi bulmak için etrafına bakındı ve kendi parmaklarını birkaç santim ötede buldu. Narcissa ayağa fırlamış ve Hermione'nin kolunu yakalamıştı.

"BEN... BEN... Az önce ne olduğunu bilmiyorum," diye kekeledi Hermione. "Çok özür dilerim, Narcissa." Yüzü sıcaktı ve onun gözlerinin içine bakamıyordu.

"Hayır, hayır," dedi Narcissa, elini kalbinin üzerine koyarak. "Bu benim hatam, canım." Parmaklarının arkasını dudaklarına bastırdı. "Bilmem gerekirdi..." Narcissa ona doğru eğildi ve omuzlarını kavradı. "Bu senin hatan değil, Hermione. Yüzüğün üzerinde... büyüler var, şeylerden korunmak için..."

"Muggle doğumlular." Hermione onun yerine tamamladı.

"Safkan olmayanların hepsi." Narcissa nefes aldı. "Dokundukları takdirde lanetlenebilecek olanları kendine çekmek için biraz kara büyü var." Narcissa kaşlarını çatarak yüzüğe baktı ve Hermione kadının yüzüğünün üzerinde bir noktaya baktı.

omzunda, utançtan içinden bir sıcaklık akıyordu. "Aslında bugün onu bu yüzden götürüyorum - bir lanet kırıcının bakması için."

"Tekrar çok özür dilerim, Narcissa."

"Ah, saçmalık." Narcissa ellerini Hermione'nin kollarında bir aşağı bir yukarı gezdirerek onu annesini özlemesine neden olacak şekilde rahatlattı. "Bu şekilde ortaya koymamalıydım. Mippy!"

Mippy içeri girdi. "Evet, Hanımefendi?"

"Mippy, lütfen Malfoy yüzüğünü çalışma odama götür."

Mippy elini şaklattı ve güzel kutu ellerinin üzerinde havada süzölmeye başladı. Hermione, Malfoylar'ın yüzüğü hırsız ev cinlerine karşı da lanetleyip lanetlemediklerini merak etti.

"Yüzük çok güzel, değil mi?" dedi Mippy ve Hermione'nin elfin kendisiyle konuştuğunu anlaması bir an aldı. Mippy'nin gözleri ona bakarken kocaman olmuştu.

"Ah, evet, kesinlikle." Hermione ona gülümsedi.

"O artık Efendi Draco'ya ait. Ve yakında onu çok özel birine verecek."

Hermione'nin kalbi yerinden fırladı. Eğer elf Draco'nun yakında evlenme teklif edeceğini bilseydi... Draco'nun Bulgar kızla birlikte güldüğü, onu barın kenarına yasladığı ve eliyle kalçasını sıktığı görüntüsü. Ve Hermione Katya Viktor'un melez olduğunu hatırladı. Ve bir safkanın parmağına takılması gereken nişan yüzüğünün bir lanet kırıcıya götürölmesi gerekecekti...

"Çok şanslı olacak." Sesi her kelimedede çatallaşıyordu.

"Hazır mısın, canım?" Narcissa'nın sesi kütüphaneyi böldü. Hermione saatine baktı ve saatin sabah 8:43 olduğunu gördü. Nefes aldı. Narcissa devam etti, "Kütüphane şöminesini Azkaban Floo'suna bağladık, yani buradan geçebilirsiniz."

Hermione kekeleyerek bir yanıt verdi ve Narcissa Floo Tozu'nu çıkardı. Hermione çantasını omzuna attı ve şöminenin başında Narcissa'ya katıldı.

"Bilmem gereken bir şey var mı? Ya da..."

"Sizi bir Seherbaz karşılayacak, giriş işlemlerinizi yapacak ve prosedürler hakkında size yol gösterecek. Ve onunla özel bir odada buluşacaksınız."

Hermione yutkundu. "Pekâlâ. Bay Malfoy'a söylememi istediğiniz bir şey var mı? Ya da hazırlıklı olmam gereken bir şey var mı?" Hermione, kocasıyla nasıl konuşacağı konusunda Narcissa'dan tavsiye istediği için kendini aptal gibi hissetti.

Narcissa onun içini görerek gülümsedi. "Sadece Draco'nun hayatını iyileştirmeye yardım ettiğiniz için size teşekkür etmek istiyor. Ve sizinle resmen tanışmak istiyor."

Hermione dilini ısırды, tanıştıklarını söylemek üzereydi. Ya Flourish and Blotts'ta onu görmezden geliyor ya da Esrar Dairesi'nde ona lanetler yağdırıyordu ama tanışmışlardı.

Hermione bir avuç Floo tozu alıp şömineye attı ve içeri girip, "Azkaban Ziyaretçi Merkezi," dedi.

Narcissa'nın elinde pudra torbasıyla ona gülümsediği görüntü gözünün önünden hızla uzaklaştı ve taştan bir odaya düştü. Uzak duvarda üç sandalye sıralanmıştı ve solundaki metal kapılar odayı karanlık bir koridordan ayırıyordu. Ruh Emiciler olmasa bile hava hâlâ soğuktu.

Bir Seherbaz diğer taraftan kapılara yaklaştı ve bir dizi karmaşık büyüyle kilitleri açmaya başladı. Kapı açıldığında ona sırtı ve "Hermione Granger?" dedi.

"Evet, merhaba."

"Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak harika Bayan Granger." Onun elini sıktı. "Benimle gelin."

Onu dolapların olduğu küçük bir odaya götürdü. Kadına üzerindeki tüm mücevherleri ve metal eşyaları çıkarmasını, çantasını ve asasını bir dolaba koymasını söyledi. Silah gibi gizli nesneleri ortaya çıkarmak için onu bir büyüyle ezdi.

ya da ikincil asa kullanmasını yasakladı ve ardından اساسız büyü kullanımına ilişkin bir anlaşma imzalattı.

Sonra onu başka bir muhafıza devretti, o da bir dizi kapı daha açarak hepsini arkasından kilitledi. Taşların üzerindeki ayak seslerinin yankısı sinirlerini bozdu ve her altı adımda bir arkasına bakmaya başladı, onları takip eden birini bekliyordu.

Normal görünümlü taş bir kapıya geldiler ve muhafız ona toplantının bittiğini belirtmek için sadece kapıyı çalması gerektiğini ve hemen dışarı çıkarılacağını söyledi.

Muhafız taş kapıyı açtı. Ve Hermione, Lucius Malfoy'u saçları arkaya toplanmış, gri Azkaban cüppesi giymiş, ellerini önünde kavuşturmuş, iki kişilik bir masada otururken buldu. Önündeki masanın üzerinde bir kâğıt parçası vardı.

Başını kaldırıp ona baktı ve gözleri ağzı ona gülümsedi. "Bayan Granger."

Muhafız ona başıyla selam verdi ve kapıyı

kapattı. "Bay Malfoy."

Karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. Asasının genellikle kalçasına dayandığı yerin hayaletini hissetti.

Metal sandalyeyi dışarı çekti ve taşa sürtünmesi müstehcen oldu. Oturdu, kaçan bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırdı ve bakışlarını ona çevirdiğinde onu izlediğini gördü. Kadın ona göz kırptı ama adam konuşmadı.

"Benimle görüşmek istemeniz çok nazik bir davranış Bay Malfoy. İtiraf etmeliyim ki, bu ay ailenizle geçireceğiniz hafta sonundan vazgeçmenize hâlâ şaşıyorum."

"Şey," dedi, sesi çok tanıdıktı ama geçmişte neredeyse hiç konuşmamışlardı. "Narcissa seninle tanışmamın çok önemli olduğuna beni ikna etti,

Bayan Granger. Onun için çok önemli hale geldiniz."

Sözleri samimiydi ama niyeti öyle değildi. Hermione bir kez daha bu görüşmeden sağ çıkamayacağı korkusuna kapıldı.

"O da benim için çok önemli biri haline geldi."

"Duyduğuma göre Draco'yla da iyi geçiniyormuşsun." Sesi yumuşaktı. Oğlunun çekik sesinin tam tersi bir etkiydi bu. Onu olduğundan daha ilgili gösteriyordu.

"Evet," dedi, nereye varacağından emin değildi. "Artık ikimiz de Bakanlık'ta çalışıyoruz."

"Bu harika." Öyle olmadığı belliydi. "Duruşmasında konuştuğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır, Bayan Granger."

"Elbette efendim. Yapılacak en doğru şey buydu." En güvenli yanıtı buydu. Gözleri adamın parmakları arasında duran küçük kâğıt parçasına kaydı.

"Narcissa bunun için sana teşekkür etmemi ve seni daha yakından tanımamı istedi," dedi. Çok uzun ve hareketsiz bir şekilde oturup onu izledi. "Ama bunların hiçbirisi bugün seni buraya davet etmemin nedeni değil."

Hermione ona göz kırptı. Yutkundu. "Ah?"

Katlanmış kâğıt parçasını ona doğru itti. Kadın kâğıdı masadan aldı ve adamın başını sallamasının ardından kâğıdı açtı.

Zarif

Mükemmel sofrada ev

sahipliği konusunda yetenekli

Esprili

Büyüleyici

Sosyal akranlar arasında lider

Güzel

Modaya

uygun

Seviyeli

*Mali açıdan bilgili İtaatkâr
Dekor eğitimi aldı
Pratik dansçı
Akıllı
Soğukkanlı
Safkan*

Hermione listeyi iki kez okudu, gözleri düzgün karalamalara takıldı. Sayfayı tekrar katladı ve kalbi hızla çarparak gözlerini onunla buluşturdu.

"Peki bu nedir?"

"Bir liste." Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bir Malfoy karısında olması gereken nitelikler."

Hermione kıpırdamadan oturdu ve onun tekrar konuşmasını bekledi. O , "Bunu karınıza ve oğlunuza iletmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, sizde kalsın Bayan Granger." Gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı.

"Siz... Draco için uygun bir gelin bulma görevini *bana* mı veriyorsunuz?"

Tıpkı oğlu gibi Hermione'kaşlarını kaldırarak . Masadan kalktı ve Hermione gözlerini ondan ayırmadan nefes alıp vermeye devam etti.

"O listedeki tek bir maddeden bile vazgeçmeye niyetim yok, Bayan Granger." Sandalyesinin etrafında yürüdü ve ellerini arkasına koydu. "Sonuncusu hariç."

Safkan.

Hermione'nin kaşları birbirine yaklaştı. Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

"Gazeteyi burada, Azkaban'da aldım, Bayan Granger. İkinizin arasında romantik bir ilişki olduğunu biliyorum."

Nefesi onu bir nefes halinde terk etti. Bunu bir kahkahaya dönüştürdü.

"Rita Skeeter'ın sana ne söylediğini biliyorsun."

"Resimleri görebiliyorum Bayan Granger. Skeeter'ın... sanatsal yorumuna ihtiyaçları yok." Hermione konuşmamak için çenesini sıktı. "Ayrıca, resimlerde kanıtım olmasa bile, karımın sözüne sahibim. Seni bir arkadaştan daha fazlası olarak görmeye başladı. Bana bir kız evlat olarak gördüğünü söyledi." Gözleri ona doğru parladı.

Oh, Narcissa. Ne yaptın sen?

"Özür dilerim Bay Malfoy." Ona dönmeden önce soğukkanlılığını toplamak için masaya baktı. "Yanlış bilgilendirilmişsiniz. Oğlunuzla aramızda romantik hiçbir şey yok. Biz sadece..." Durdu.

"Sadece arkadaş mıyız?" Ona sırıttı.

"O kadar bile değiliz."

Kaşlarını kaldırdı.

"Evet, Draco gazetede *ikinizin* birlikte resmedildiği her seferde o Bulgar meleziyle randevulara çıkarak beni de izimden uzaklaştırmaya çalıştı," dedi. Kız ona göz kırptı ve onun çenesini kaşımamasını izledi. Bu yorumu bir kenara bıraktı. "Biz..." -bir nefes aldı- "bir aile olduğumuzda... oyunlardan hoşlanmadığımı öğreneceksiniz Bayan Granger." Masanın etrafında hafif bir yürüyüşe başladı ve onun sandalyesinin arkasına geldi. Kız bunun bir gözdağı verme tekniği olduğunu anladı. Hareketsiz kaldı. "Bu ilişkinin yıllardır gelişmekte olduğunu biliyorum."

Sesi sağ omzunun üzerinden geçti ve sandalyesinin etrafındaki turunu tamamlamasını dinledi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

"Narcissa'nın annesine yaptığı ziyaretleri zaten *biliyorum*, Bayan Granger." Sanki onun için bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi söyledi. "Etrafta dolaşmak

miras bağlama büyüü." "Geleceğini heba ediyor" diye mırıldandı. Hepsi için *sen.*"

Adam tekrar kızın görüş belirdi ve ayak bileklerini rahatça çaprazlayarak masaya yaslandı. Onu inceledi. Hermione'nin aklı başından gidiyordu.

"Ben... Sanırım yanlış anladınız Bay Malfoy." Kız boğazını temizledi ve o da devam etmesine izin verdi. "Narcissa'nın annesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve eğer mirasın etrafından dolaşmak için para istiyorsa, bunun kurmaya çalıştığı iş için olduğuna eminim."

Gözleri onu oğlununki gibi hareketsiz bırakıyordu ama başka bir şeyin titreşimi yoktu.

"Bu yıllar önceydi Bayan Granger. Ve ben iş hakkında konuşmuyorum. Müzayededen bahsediyorum."

Damarları buza dönüştü. Ve yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ne müzayedesesi?" diye sormaya çalıştı.

Lucius'un dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Rahatsız ediciydi.

"Üzerinde çalışmanız için arzu edilen özellikler listesine 'İkna Edici Yalancı'yı da ekleyeceğim Bayan Granger."

Kalbi göğüs kafesinin etrafında sekti. Adamın masadan uzaklaşıp sandalyesine doğru kibirli adımlarla yürümeye başlamasını izlerken ciğerlerine hava çekmekte zorlanıyordu. Adam devam ettiğinde Hermione hâlâ tüm bu bilgileri bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Druella ispiyonculuk yaptığı için suçlanamaz elbette. Draco para için ona yalvardıktan kısa bir süre sonra beni görmeye geldi ve benden ona biraz merhamet göstermemi istedi."

"Ne parası?" Nefes aldı. "35.000

kalyon tabii ki."

Bir soluk sesi duyuldu ve Hermione'nin bunun kendisinden geldiğini anlaması bir an aldı. Ellerine baktı. Titriyorlardı.

"Ah," diye devam etti. "Demek hikâyeyi biliyorsun." Ona sırıttı. "İtiraf etmeliyim ki, paranın ne için olduğunu anlamam birkaç haftamı aldı. Ölüm Yiyenler'le köle ticareti yapmak pek bana göre değildi."

Bu doğru değildi. Hermione titremelerini önlemek için ellerini yumruk yaptı. Fırsat bulursa onu satacağını söylemişti. Bu doğru değildi... Eğer onu satın alırsa, bu distopik gelecekte hiçbir kâr elde etmeden onun olacaktı. Bunun amacı ne olabilirdi ki?

Ve güven bana, Granger. Peşinde oldukları şey senin temizlik becerilerin değil.

Başını kaldırıp Lucius'a baktı, o da masanın kendi tarafından onu izliyordu. Kendini toparladı ve kendi bakış açısı başını ağrıttığı için onun bakış açısından görmeye çalıştı.

"Öyleyse, doğru anlamama izin verin." Gözlerini ona dikti. "Oğlunuzu sıradan bir fahişe gibi bir kızı satın almaya çalışırken yakalıyorsunuz, *Peygamber*'de onun 'şehvet dolu gözlerinin' birkaç resmini görüyorsunuz ve onu 'eş malzemesi' haline getirmenin zamanının geldiğine karar veriyorsunuz."

Gülümsedi ve metal masaya baktı.

"Bu kadar zeki olmanız ne büyük talihsizlik Bayan Granger. Bu sizin gerçeği görmenizi engelliyor." Ellerini masanın üzerine koyarak ona doğru eğildi. "Sizi satın almayacaktı. Sizi kurtaracaktı."

Nefes aldı.

Ona bakan gözler Draco'nunkilerle eşleşiyordu. Onlara odaklandı, beyni çalışırken onlara odaklandı. Aklına yatmadı.

Lucius yeniden tam boyuna kalktı. "İşte *teklifim*, Bayan Granger." Sesi "teklif" kelimesinin üzerinde kayıyordu, sanki ikisi arasında özel bir şakaymış gibi. "Narcissa'nın sosyal etkinliklerinde ona gölge olmaya başlayacaksın. Ondan, tavırlarından, ifadelerinden bir şeyler öğreneceksin."

Sizi, tüm safkan kızlara önemli görgü kurallarını öğreten bir Charms ve Görgü kuralları metresi olan Madam Michele ile temasa geçirecek. Çoğu kız sekiz yaşında başlar, yani önünüzde uzun bir yol var. Malfoy ailesinin geçmişini araştırarak, soyu, ünlü ataları, Malikânenin kendisini tanıyacaksın..."

Hermione adamın sesinin onu etkilemesine izin verdi. Devam etti. Birkaç görgü kuralları öğretmeni, dans öğretmeni, iç dekorasyon uzmanı daha saydı.... Hermione onun konuşmasına izin verdi. Düşünebilmek için onun konuşmasına izin verdi.

Beyni son on yılı gözden geçirerek, kabul etmeyi seçmesi halinde bu yeni bilgiyi bir araya getirmeye çalıştı. *Onu kurtarmak için.* Bu çok mantıksızdı. Hayatının son on yılında Draco Malfoy'un onu kurtarmış olabileceği tek bir an bile yoktu. Ve Malfoy Malikânesi'nin de bu kurala bir istisna teşkil etmediğini açıkça belirtmişti. O gece onları teşhis etmeyerek, Draco'nun onları önemseydiğini ya da hayatta kalmalarını istediğini düşünmüştü ama o bunu reddetmişti. Öyle değil mi?

Dünyayı kurtarmak ya da Karanlık Lord'u durdurmak umurumda bile değildi - ya da sen ve senin aptal arkadaşların!

Gözleri masanın üstünde ve Lucius'un hareket eden ellerinde donup kalmıştı.

"...o da seni annemle çaya götürecektir. Konu açılmadıkça soyundan bahsetmeyeceksin..."

Savaş başlamadan öncesini düşündü. Onu *satın almak* için, evet. Savaşı kazanan Slytherin çocuklarının önünde onu herkesin önünde küçük düşürmek için. İşine gelirse onu bir fahişe gibi dolaştırmak. Altın Kız'ın da diğerleri kadar lekeli olduğunu kanıtlayarak onu Tarikat'ın geri kalan üyelerinin önünde teşhir etmek.

Altı hafta önce ona Açık Artırmadan bahsettiği andan beri onu ayakta tutan düşünceler bunlardı. En değerli köleye sadece bir köle ya da sadece bir cariye olarak davranılmayacaktı.

"...bu noktada Madam le Roux ile hesaplaşmaya başlayacaksınız, o da ölçümleri yapacak..."

Geçmişı düşündü. Draco'nun onu istemiş olması mümkün müydü? Şimdi onun gözlerinde bir şeyler görebiliyordu, alay etmekten öte bir şeyler, ama o zamanlar? Onu bir merakını gidermek için satın almış olması mümkündü. Onun erdeminin daha yaşlı, daha acımasız Ölüm Yiyenler, hatta arkadaşları arasında tartışıldığını duymak ve yıllar boyunca ona işkence ettiğine ve ona yatırım yaptığına karar vermek - ödülleri toplaması gereken kişi o olmalıydı.

Bunlar olası senaryolardı.

Yukarı baktı ve Lucius'un işi bitmemişti. Oğlu gibi yürüyordu. Sakin ve vücudunu kontrol ediyordu.

"... tören Malikanenin bahçesinde yapılacaktır. Resepsiyon balo salonunda yapılacaktır..."

Geçmişı düşündü. Umbridge'in ofisinde kalçasına dokunan eli, sonra onu iterek uzaklaştırması. Yule Balosu'nda birbirlerinin etrafında dönerlerken gözleri onu kesiyordu. Yıllar boyunca kulaklarını tırmalayan, onunla alay eden sesi. Onun için önemli olan anılar, onun için hiç önemli değildi. Bu tutarsızdı. Lucius blöf yapıyordu.

Draco onu başka bir adamın kölesi olmaktan kurtarmak için mirasını, geleceğini feda etmezdi.

"...O zaman-"

"Yapmayacağım."

Adımlarını durdurdu. Ona baktı. Kadın çenesini kapattı.

"Soyunuzu ve adınızı korumak için attığınız adımları takdir ediyorum Bay Malfoy, geliniz bir Çamurkan olsa bile."

Kıpırdamadan durdu ve başını ona doğru eğdi.

"Ama Draco ve ben nişanlı değiliz. Bu yüzden taleplerinize uymayacağım."

Yere doğru gülümsedi. "'Draco,' değil mi?"

Yutkundu. "Evet. Draco. Artık arkadaşız. Ama bana hiçbir zaman aşık olmadı ve bana evlenme teklif etmek gibi bir niyeti de yok. O yüzden kendini daha fazla utandırmaktan kaçınabilirsin."

Gözleri soluklaştıkça yanakları kızardı.

"Seni zavallı, aptal kız."

"'Leydi Malfoy' olmak gibi bir niyetim yok, bu yüzden listenize ihtiyacım olmayacak." Listeyi masanın üzerine bıraktı ve ayağa kalkarak kapıya yöneldi.

"Umarım ezberlemişsinizdir, Bayan Granger." Kızgınlıkla gözlerini kapadı. "Çünkü mirasının büyük bir kısmı hâlâ bana bağlı. Eğer bir Malfoy kadınıyla ilgili taleplerimi karşılamayan biriyle ilişkiye gireceğini duyarsam, uygun bir eş bulunana kadar paranın geri kalanını bağlı tutmaya karar verebilirim."

Ona döndü. "Sırf bana inat olsun diye onun iş girişimini mahvedecek misin?"

"Tanrım, hayır, Bayan Granger." Sesi damlıyordu. "Yaptığım her şeyi oğlum için yapıyorum."

Odanın diğer ucundan ona baktı, avucunu kapıya dayamıştı.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok Bay Malfoy. Listenizdeki son madde sizde kalabilir."

Kapıyı çaldı. Görevli hemen açtı ve ona başıyla selam verdi.

Sesi ona doğru süzüldü. "İlgilenin Bayan Granger."

Gardiyan onu içeri kilitledi ve koridorda ona eşlik etti, arkalarındaki tüm kapıları kilitledi. Ayakları soğuk taşlara çarptı. Asası ona geri verildiğinde parmakları asasının etrafında kilitlendi. Öncekiyle aynı muhafız ona gülümsedi ve girişe kadar eşlik etti. Taş şömine ona bakıyordu ve adam Floo tozunun bulunduğu dolabın kilidini açtı.

Yatağını düşündü. Duşunu düşündü. Her şey geçene kadar yorganın altına girip ışıkları kapatmayı düşündü.

Muhafız tozu fırlattı, kız içeri girdi ve o daha ne olduğunu anlayamadan muhafız ona "Malfoy " dedi. Floo onu alıp götürdü ve Malfoy kütüphanesine, mükemmel bir Malfoy eşi modeline bakarak indi.

Hermione geldiğinde gülümsedi. "Hermione, canım." Sandalyesine oturmuş, kitap okuyor ve çayını yudumluyordu.

Hermione başı dönerek güzel sarışın kadına baktı.

Zarif. Ev sahipliği konusunda yetenekli.

"Nasıldı?" Narcissa çayını sehpanın üzerine, elmas yüzüğün daha önce durduğu yere koydu.

Draco'nun bir Melez'le evlenebilmesi için lanet kırıcıya götürülen yüzük. Şimdi anlıyordu.

Durduramadan göğsünden bir kahkaha yükseldi. Hırıltılı bir şekilde havayı tekrar içine çekti ve başının döndüğünü, gözlerinin yaşardığını hissetti.

Narcissa bir saniye içinde değişti ve ayağa kalktı. "Neyin var?" O kadar anaçtı ki. Kendi annesinin ona nasıl bakmasını istediğine o kadar benziyordu ki, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Narcissa Malfoy'dan ayrılmak zorunda kaldı.

"Narcissa," diye konuştu ve sesi çatallaştı. "Draco ve benim... bizim bir ilişkimiz yok."

Narcissa ellerini önünde kavuşturmuş, kıpırdamadan duruyordu. Hermione onun hiçbir şey belli etmemesine hayran kaldı. Bunun Lucius'un listesinde nereye düştüğünü merak etti.

"Elbette biliyorsun canım." Narcissa gülümsedi, dudakları kapalıydı. "Eski okul arkadaşsınız, bir savaştan sağ çıktınız ve şimdi de arkadaş oluyorsunuz."

"Evet, hepsi bu kadar," dedi Hermione, yüreğinin parçalandığını hissederek. "Sanırım seni daha fazlası olduğuna inandırdım. Ve bunun için gerçekten özür dilerim." Sesinin yeniden çatladığını hissetti.

Narcissa hoşnutsuz bir ifadeyle haliya baktı. "Lucius sana ne dedi?"

"Aslında sizin uydurduğunuz bu 'anlaşmayı' oldukça destekliyordu. İsteddiği şey için pazarlık yapmanın bir yolunu buldu." Hermione yutkundu. "Ama Draco'nun istediği bu değil."

"Bunu sana Lucius mu söyledi?" Narcissa dudaklarını gererek konuştu.

"Yapmak zorunda değildi," dedi Hermione. "Biz kur yapmıyoruz, Narcissa. Ve içimden bir ses Draco'nun Lucius'la buluşmamdan ya da değiştirilmesi için götürdüğün yüzükten haberi olmadığını söylüyor."

Narcissa ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Bu sadece bir zaman meselesi, Hermione. Hazırlıklı olmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Narcissa'nın kendisinin bilmediği bir şey bildiğini düşünerek nabızı hızlandı. Ama bu hayali aklına geldiği anda öldürdü. Narcissa ve Lucius kumdan bir temel üzerine bir şeyler inşa etmişlerdi. Sonra Draco'nun mirasını hatırladı, o uygun görene kadar Lucius'a bağlanmıştı. Hayır, buna bir son vermesi gerekiyordu.

"Hazırlanacak bir şey yok."

Narcissa buz kesti. Yanağının içini ısırarak onu inceledi. Hermione şimdi burada kendini çok yalnız hissediyordu.

"Gitmeliyim," dedi. "Hoşça kal, Narcissa. Ve her şey için teşekkürler." Kütüphane kapısına doğru dönerken ciğerleri yanıyordu. Kendini kaybediyordu, gözleri bulanıklaşıyordu.

Kapının kolunu kavrarken kadının sesi ona seslendi. "Oğlumla evlenmek istemiyor musun?"

Ve Hermione güldü. Tam bir zihinsel kırılma yaşamak üzereydi, bunu söyleyebilirdi. Gözlerini kapattı ve başını salladı. İşler nasıl bu kadar

Döndü mü? Döndüğünde Narcissa'nın onu izlediğini gördü, hesaplıyordu. Ve Lucius'un sesini duydu.

İlgilenin Bayan Granger.

Narcissa'nın bu işin peşini bırakmayacağını biliyordu. Açık bırakamazdı, cevabı muğlaktı.

"Hayır, bilmiyorum."

Narcissa hareketsiz kaldı. *Soğukkanlı ve akli başında.* Hermione ona başıyla veda etti ve ilk gözyaşları dökülürken kapıya döndü.

Kapıları hızla açıp dışarı fırladı ve orada olduğunu unuttuğu Lucius Malfoy'un büstüyle karşılaşınca nefesi kesildi. Hızla soluna döndü, evden *koşarak* çıkmak niyetindeydi ama neredeyse üç adım ötede, Quidditch'ten sonra duş aldığı için saçları ıslak olan ve onu gördüğüne şaşırان Draco'ya çarpıyordu.

Onunla açık kütüphane kapısı arasına baktı. Kadının yanaklarındaki gözyaşlarına ve düzensiz bir şekilde hava emişine bakarak bir adım öne çıktı. "Ne oldu?"

Buna daha fazla dayanamadı. Bu üç kişi çok fazlaydı.

"- Draco, her şey için çok ama çok özür dilerim. Ben - ben bunların hiçbirini istememiştim." Yeni gözyaşlarının içine aktığını hissetti ve Narcissa'nın bunu Draco'ya nasıl açıklayacağını düşünerek utandı. Hermione'nin aptalca davranışlarının ve sansürsüz duygularının ailesini nasıl yanlış yönlendirdiğini ve onu neredeyse onunla nişanlanmaya zorladığını. Döndü ve koşarak koridordan aşağı indi, şöminelerin yanından geçip avluya çıktı.

Draco onun koşuşunu izledi. Dönüp annesini kütüphanesinde, alkol dolabının başında gördü.

"Evet, Draco," diye fısıldadı bir bardak cini döndürerek. "Baban her şeyi mahvetmeyi başardı." Yuttu.

Bölüm Sonu Notları

Tekrar, üstteki A/N'ye bakın. :) Herkese sevgiler!

Bölüm 18

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Tüm geri bildirimler beni çok onurlandırdı. Bu hikayeyi benimsediğiniz için hepinize çok teşekkür ederim ve TRTTD bittikten sonra size Draco'nun bakış açısını vereceğim için heyecanlıyım.

Dersler yeniden başladıktan sonraki ilk Cumartesi günüydü ve Hermione'nin beyninin bir molaya ihtiyacı vardı. Noel tatili yeterince dinlendiriciydi ama o aradan sonra Zaman Döndürücü'ye yeniden alışmak yorucuydu. Bir de çocuklar onunla konuşmuyordu. Yine.

Scabbers ve Firebolt arasında, ne Ron ne de Harry onunla fazla zaman geçirmeye pek istekli değildi. Bu iyiydi. Profesör McGonagall'a Ateşyıldızı'ndan bahsetmek yapılacak en doğru şeydi.

Kahvaltıdan sonra uyumuştı ve ortak salonda onu bekleyen kimseyi bulamayınca kütüphaneye yöneldi. Rahatlamak ya da yorgun zihnini canlandırmak için en az altı ayda bir okuduğu bir kurgu kitabı vardı. Bugün onun içinde kaybolmak için harika bir gün olacaktı.

Madam Pince'e el salladı - o da karşılık vermedi - ve kurgu raflarına yöneldi, alttan ikinci rafı aradı, sol tarafta, on iki raf geride. İkinci rafta yeşil ve altın sırtı aradı. Orada yoktu. Aptalın biri yanlışlıkla değiştirmiş olabilir mi diye baktı ama hiçbir yerde bulamadı.

Madam Pince'e yaklaşarak kitabın teslim edilip edilmediğini sormuş, Pince de ona teslim edilmediğini söylemiştir.

Hermione kaşlarını çattı. Demek birisi şu anda kütüphanede bu kitabı okuyordu. Etrafına bakındı. Çok az insanın eğlenceli bulacağı türden bir kitaptı. İçinde hiç resim yoktu. Hermione kendi kendine gülümsedi. Ne zaman kitap kurdundan bir kitap önerisi isteseler, birkaç kişiye bu kitabı önermişti. Ne Parvati, ne Justin, ne de Luna adında tuhaf bir kız kitabı yeterince ilginç bulmuştu. Bir Çarşamba akşamı kütüphanede Penelope Clearwater'ı kitapla yakalamıştı ve Penelope'ye en sevdiği karakterin kim olduğunu, bu bölüme gülüp gülmediğini vs. sorarak kitap hakkında övgüler düzdükten sonra, Penelope ona aslında "kitabın içine giremediğini" ve o anda iade edeceğini söylemişti.

Belki de ona sahip olan kişi ondan sıkılmış ve raftan kaldırmıştı. Masaları araştırdı ve en sevdiği masada Draco Malfoy'un yeşil ve altın rengi sırtlı bir kitap okuduğunu gördü.

Hermione iç çekti. Hayat adil değildi.

En sevdiği masa. En sevdiği kitap. En sevmediği çocuk.

Komşu masalardan birine oturdu ve nefret dolu bakışlarını hissedip onurlu bir şey yapmasını umarak ona dik dik baktı. Git buradan.

Meşgul görünmek için raftan bir kitap çekip defterini ve tüy kalemini çıkardı. Malfoy'un bir sayfayı çevirmesini ve kaşlarının havaya kalkmasını izledi.

Lanet olsun ona. Aslında kitapla ilgileniyordu. Onun kitabıyla. Hangi bölümde olduğunu anlamak için boynunu biraz zorladı. Görünüşe bakılırsa kitabın dörtte birini okumuştu ve Hermione prensin bir köpeğe dönüştüğü bölüme geleceğini tahmin etti. Diğer karakterlerin tepkileri o kadar absürd ve yazı o kadar kusursuzdu ki, Hermione'nin hayatında okuduğunu hatırladığı en komik iki sayfaydı.

Malfoy'a ters ters baktı. Bunu komik bulmayacaktı. Bu kitabı hak etmemişti. Ana karakter, Muggle dünyasında yaşayan genç bir kadındı ve

farklı bir aleme çekildi. Nasıl bağlantı kurabilirdi ki?

Öfkelendi. Yakında onu bırakacaktı. Onun yaptığı gibi gülmüyordu, ağzını kapatıyordu, durum kötüleştikçe kıkırdamalar ondan fişkırıyordu. Yapamazdı-

Adam gülümsedi. Sırtışın dudaklarını aralayıp dişlerini göstermesini izledi. Kendini tuttu ve dudaklarını birbirine bastırdı. Hermione kaşlarını çattı. Belki de yazının ne kadar berbat olduğunu düşünerek gülüyor, kafasının içinde yazarla dalga geçiyordu.

Kapalı dudaklarından bir hava püskürdü ve parmak eklemlerini ağzına bastırdı. Dudaklarının köşesinin yukarı doğru çekildiğini seçebiliyordu. Onu hiç böyle gülümserken görmemişti. Gülümsemeleri her zaman acımasızdı, daha çok sırtıyordu aslında.

Gözleri sevinçten parlıyordu ve Hermione kitabı onun ağzından okudu. Prens az önce bir köpeğe dönüşmüştü ve Kraliçe gülerken onun şimdi ne kadar yakışıklı göründüğünü yorumladı. Trollerden biri de onun daha güzel koktuğunu söyledi ve sonra köpek havalandı, şatonun içinde koştu, ziyafete daldı, misafirlerin kafasını karıştırdı ve sonra büyücü Hermione'nin kitaptaki en sevdiği cümleyi söyledi -

Draco kıkırdadı. Utanarak hemen başını kaldırdı ve döndüğünde onu izlediğini gördü. Draco ona hırlayamadan kız başını eğdi. Onu gülümserken ve gülerken görmek çok daha güzeldi. Bunu mahvetmek istemiyordu.

Adamın biraz ayaklarını sürüyerek kitabı kapattığını duydu ve ayağa kalkıp kitabı da yanına alarak masadan ayrılırken göz ucuyla baktı. Adamın kitabı Madam Pince'e teslim edişini ve kütüphaneden ayrılışını izledi.

Şimdi ne yapacağını merak ederek onun ardından baktı.

~~*

Hermione sanki biri onu kovalıyormuş gibi Malfoy Malikânesi'nden kaçtı. "O gecedен" tanıdığı demir kapılardan uçarak geçti, sadece durdu

Görünmez olup olmadığını test etmek için. Yapamayınca, bir tepenin zirvesine doğru tekrar koştu. Oradan denedikten sonra, fırladı.

Oturma odasında yeniden ortaya çıktı. Nefes nefese kalmış, havayı içine çekip dışarı vermeye zorluyordu. Çantasını bıraktı ve asasını bir kenara koydu. Nefes almaya çalışarak odada volta attı.

Seni satın almayacaktı. Seni kurtaracaktı.

Gözlerini bastırarak kapattı. Azkaban'ın soğuğunu teninde hissetti, Lucius'un gözleri gözeneklerini kaşındırıyordu.

Bu sadece bir zaman meselesi, Hermione.

Narcissa'nın sıcak kolları ve dostça bakışları. Bunların hepsi bir oyun muydu? Bir plan mıydı?

Banyoya koştu ve duşu açtı. Hâlâ nefes nefese soyundu ve su ısınmadan içeri atladı.

Soğuk suyun altında titreyerek derisini ovaladı. Su yüzünden aşağı akıyor, gözlerinden damlamaya başlayan yaşlarla karışıyordu.

Söyle bana Granger. Merak ediyorum. Geçen bahar olaylar farklı gelişseydi, 35,000 kalyon daha zengin olabilir miydim?

Suyu kapattı ve bornozunu kaptığı gibi üzerine sardı. Yatak odasına yöneldi ve yatağa yığıldı, ıslak saçları yastıklarını ıslatıyordu.

İçlerinden biri yalan söylüyordu. Draco onu satacağını söylemişti. Lucius, Draco'nun onu kurtarmayı planladığını söyledi. Draco ona kızın kendisi için 35.000 değerinde olduğunu tıslarken, Lucius Draco'nun Narcissa'nın annesine gidip yedek plan olarak 35.000 istediğini açıkça belirtti.

Yatak odasının tavanına gözlerini kırptırdı. Bu düşünce tarzı gereksizdi. Açık Artırma gerçekleşmemişti. Otuz beş bin kalyon kimin ödeyeceğinden bağımsız olarak varsayımsaldı. Şu anda onu rahatsız eden şey, Narcissa'nın Lucius'a Draco'yla yakında nişanlanacaklarını haber vermesiydi.

Gözyaşları gözlerine geri döndü. Titrek bir nefes aldı. Ne kadar utanç vericiydi. Herkes onu sevdiğini biliyordu ve herkes birlikte olmalarını istiyordu. Ginny biliyordu. Harry biliyordu. Lucius ve Narcissa Malfoy biliyordu. Rita Skeeter ve Morty'nin başını çektiği, onları destekleyen kendi hayran kulüpleri vardı -

Morty!

Hermione soluk soluğa doğruldu. Saatini kontrol etti. SABAH 10:10. Penceresinden gelen bir gagalama sesi dikkatini çekince lanet okuyarak yataktan fırladı. Camı açtı ve küçük bir baykuş uçarak içeri girdi. Hermione notu aldı ve Morty'nin el yazısını buldu.

Bayan Granger,

Umarım iyisinizdir. Randevunuz geciktiyse bugün gelme konusunda endişelenmeyin. Yokluğunda dükkânla ben ilgileneceğim.

Lütfen sağlıklı olup olmadığınızı bana bildirin ki endişelenmeyi bırakabileyim.

Ve üzülme. Morty

Hermione notu buruşturarak çığlık attı. En son ne zaman bir ödevi ya da dersi kaçırarak kadar üzüldüğünü hatırlayamıyordu. Bir *savaş*tan sağ çıkmış ve yine de notlarını korumayı başarmıştı. Avuçlarını gözlerine bastırarak yeniden nefes almaya çalışıyordu.

Hermione nefes alamıyordu. Tanıdığı en zeki insandı. Çağımızın en parlak cadısıydı. Ve her zaman Malfoyların iki adım gerisinde kalacaktı.

Ellerini kırmızı gözlerinden çekerek yavaş bir nefes aldı. Bakışlarını duvarına odakladı, zihnini iyileştirdi ve nefesini serbest bıraktı.

O Hermione Granger'dı. Ve cevapları alacaktı.

Hiç düşünmeden odasındaki bütün ışıkları yaktı. Bir tüy kalem kaptı ve Morty'ye çok üzgün olduğunu, ama randevunun hiç de iyi gitmediğini ve bugün ya da yarın gelemeyeceğini yazdı. O da

Tamamen sağlıklıydı ama bir iki güne ihtiyacı vardı. Notu kuşa iliştiirdi ve kuş ona bakıp bir ödöl için yalvardığıında, ona ters ters baktı, sihir çatırdadı. Kuş havalandı.

Banyodaki giysi yığınının içinden asasını çağırdı. Ona doğru uçu ve yatağının karşısındaki duvara doğru sallayarak resimleri ve aynaları kaldırdı. Yatağının yanındaki sandığa doğrulttu ve Ginny'nin onun için kestiği ve kendisinin gizlice sakladığı tüm gazete kupürleri havalandı.

Hermione soldan başlayarak, kapısının yanındaki noktaya, Draco'nun duruşma tarihini duyuran ve kendisi Hogwarts'ta sekizinci yılını geçirirken çıkan makaleyi yapıştırdı. Ardından Skeeter'ın "DRACO MALFOY: ÖZGÜR BİR ADAM" makalesini de hemen sağ tarafa yapıştırdı. Bir zaman çizelgesi elde edene kadar devam etti.

Gözleri yazıların ve resimlerin üzerinde gezinirken, Lucius'un yüzü doğum gününde basılan yazıdan ona baktı. Resme göre Draco 18 Eylül'de Lucius'u Azkaban'da ziyaret etmiş ve üzgün bir şekilde oradan ayrılmıştı. Lucius'a mirasın serbest bırakılmasını sormuş ve Draco'ya göre Lucius "küçük bir miktar" vermişti. Geri kalanı 1 Ocak'ta, "birkaç şeye bağılı olarak" serbest bırakılacaktı.

Hermione, Lucius'un o gün ona nasıl bir ültimatom verdiğini ve bunun o sabah aldığı ültimatomlara benzeyip benzemediğini merak etti.

Makalenin geri kalanını okurken küçük tırnağını kemirdi - yıllar önce kurtulduğu bir alışkanlıktı bu. Draco o gece Fransız bir kızla çıkmıştı. Hafızasında bir şeyler canlandı.

Her seferinde o Bulgar meleziyle randevuya çıkmak sen gazetede birlikte resmedilmiştir.

Ne varsayım ama Lucius. Katya Viktor'un bütün resimlerini taradı ve "DRACO MALFOY AŞKI BULDU" yazısını buldu. İlk buluşmaları, Draco'yla birlikte resmedilmelerinden önce, Bakanlık'ta çalışmaya başlamasından hemen önceydi.

Katya ile ikinci randevuyu buldu. Makale aslında Antonin Dolohov'un duruşmasının olduğu gün yayınlanmıştı. Draco'nun ona Açık Artırma'dan bahsettiği gün. Bir gün önce Katya'yı öğle yemeğine götürmüştü, Draco'nun babasını Azkaban'da ziyaret etmesinden sadece birkaç gün sonra. Gözleri gazeteleri taradı ve Draco'nun onu ilk öptüğü anı buldu. Narcissa, Draco ve o Fortescue'da oturduktan bir hafta sonraydı. En son tarih ise dün geceydi. Gözlerini zaman çizelgesinde geriye doğru gezdirdi ve Draco hakkında yayınlanan son makalenin Ron'la kavgalarını ve kulübelerin önündeki hararetili konuşmalarını içerdiğini gördü.

Bunu dosyaladı. Pek bir düzen değildi ama Lucius yine de bunun bir anlamı olduğunu düşünüyor gibiydi. Bugünkü toplantıda duyulması, analiz edilmesi gerekmeyen hiçbir şey söylememişti.

Geçen haftaki kavgayla ilgili makaleye baktı. Aklında sorular vardı. Bir tüy kalem aldı ve doğrudan duvara notlar yazdı, oklar çizdi, kelimeleri daire içine aldı. Gözleri Fortescue'nun fotoğraflarına takıldı. Ona eve dönmemesini söylemişti.

Yarın, oradan başlayacaktı.

~*~

Birkaç saat sonra oturma odasından bir *çatırtı* ve *vınlama* sesi geldi. Harry. Yaklaşık yirmi dakika önce ona akşam yemeğinden sonra uğramasını isteyen bir mektup göndermişti.

"Hermione?"

"Buraya gel!"

Harry temkinli bir şekilde yatak odasına girdi ve ona bakışından bunun bir felaket olduğunu anladı.

Yatağının önünde yere oturmuş, kucağında daha önce sipariş ettiği bir kutu Çin yemeği, çubukları hâlâ parmaklarının arasında birbirine vuruyordu. Hâlâ bornozunu giyiyordu ve saçları doğal bir şekilde kurumuştı, bu da bir trajedi olduğu anlamına geliyordu. Gözleri önce onu, sonra da duvarı taradı.

Adını Malfoy Duvarı koymuştu.

Gözleri ona döndüğünde geniş ama temkinliydi. "Ne oldu?"

"Çok değil ama her şey bir oldu," diye cevap verdi. "İşe gittin mi?"

"Birkaç şeyi çözmek için bir gün izin aldım." Gözlerini duvardan ayırmadı, şimdi onun yüzünü görmek istemiyordu.

"Ne gibi şeyler?"

"Bir yalancıyı tespit etmeye çalışıyorum. Ve benim için birkaç boşluğu doldurmanı istiyorum." Çubuklarını birbirine vurdu.

"...Pekala -"

"Malfoy Malikanesi'ndeki o gece hakkında ne hatırlıyorsun?"

Adam sessizdi ve kız başını kaldırıp ona baktı. Kaşları havaya kalktı ve Malfoy Duvarı'na bakmak için döndü. Duvarı epeyce genişletmiş, basılı makalelere notlar ve sorular eklemiş, sonra da zaman çizelgesini tersten devam ettirerek ilk makaleden geriye doğru çalışmış ve kapının arkasına yazmıştı. Harry'nin bunu şimdi gördüğünü fark etti.

"Ben... Yani, sanırım oldukça fazla şey hatırlıyorum. Hatırlamadığınız şey nedir?"

Yemek çubuklarını da yanına alarak ayağa fırladı. "Açık Artırmadan bahseden birini hatırlıyor musun? Ya da tutsaklar için para takası?" Ona döndü. "Kılıkuyruk ya da Greyback'in bahsetmiş olabileceği herhangi bir şey?"

"Müzayede mi? Hayır, öyle bir şey değil. Snatcher'lar bizi para için ele vermek istiyorlardı sanırım, ama..." Tekrar onunla yüzleşti. "Ateşinizi ölçmemin bir sakıncası var mı?"

"Evet, umurumda." Duvara doğru yürüdü ve yemek çubuklarıyla Ron ve Draco'nun kavga ettiği resmi bıçakladı. "Bu kavganın neden başladığını biliyor musun?"

Yüzünde ürkek bir gülümsemeyle ona yaklaştı. "...Ron ve Malfoy'un Quidditch sahasına birlikte çıkmasına izin vermek birinin parlak fikri olduğu için mi? Sana biraz su getireyim mi?"

"Ron, Draco'nun ona yem attığını söyledi. Draco'nun söylediklerini duysaydım ben de onu yumruklardım. Sen de duydun mu?"

Harry bir nefes aldı ve gözlerini kaçırdı, bu da yalan söylemek üzere olduğu anlamına geliyordu. "Şey... pek sayılmaz, hayır."

"Harry Potter, bugün oyun oynuyormuşum gibi mi görünüyor?"

Harry onu içeri aldı. Pembe bornozlu, tek çoraplı, saçları başından aşağı dökülmüş, gözleri morarmış ve hâlâ elindeki yemek çubuklarını ona doğru şaklatıyordu.

İçini çekti ve gözlerini ondan kaçırdı. "Sanırım Ron, Draco'yu senin için gösteriş yapmakla ya da Ron'u küçük düşürmek için sayı yapmaya çalışmakla suçladı. Ron da ona senden uzak durmasını söyledi ve... kavga etmeye başladılar." Harry resme baktı, Draco'yu Ron'un üzerinden çekmek için kadraja giren kendi görüntüsünü izledi.

"Ve Draco'nun ona ne dediğini hatırlamıyorsun, öyle mi?" dedi.

Harry durakladı. "Hayır."

"Bana olayla ilgili anılarınızı anlatmayı mı tercih edersiniz? Burada bir Pensieve var."

Harry gözlerini devirdi. "Biraz kaba, hepsi bu."

"Harry, sana söz veriyorum, bugün duyduğum en şok edici on şey listesine bile giremeyecek."

Harry çenesini kaşıdı ve kavga fotoğraflarının yanına gitti. "Ron ona senden uzak durmasını söyledi. Şöyle bir şey söyledi."

yeni bir kitapçı bul' ve 'Hermione'den uzak dur'." Duvardaki hareketli resim, kavganın en başından başlayarak kendini tekrarlıyordu. Harry devam etti, "Ve sonra Draco, 'Neden? İkimize yetecek kadar ondan uzak durdun,' dedi."

Draco'nun dudaklarının hareketsiz ve sakin durarak resimde hareket edişini izledi. Tıpkı babası gibi.

Harry, "Ve sonra Ron onu itti, sanırım - evet, tam orada," dedi. Ron Draco'yu iterken o da resmi işaret etti. "Ve Draco dedi ki..." Harry sözünü kesti ve görüntü devam etti. Draco'nun dudakları kıpırdadı ve sonra Ron onun suratına bir yumruk attı.

"Harry?"

Harry yere baktı. "Şey, onun şöyle bir şey dediğini duydum, 'İrlanda çok uzakta. Ben sadece onu senin için sıcak tutuyordum.'"

Harry kızarak ayakbılarını karıştırdı. Hermione, Draco'nun yediği yumruktan sonra ayağa kalkmasını ve hırlayarak Ron'u yere yatırıp ona saldırmasını izledi.

Hermione güldü. Hermione kıkırdarken Harry ona baktı. "Oh, Merlin. Çocuklar..." Başını salladı, başparmağını şakağına bastırdı. Harry sessizlik içinde dururken, o artık diyalogu bildiği için tüm sahneyi tekrar izledi.

Onu satın almak için.

Tırnağını ısırıldı. Draco'nun onun cinselliğine ve tesadüfen bekaretine bir meta gibi davranmasını izliyordu. Onu *satın almak* için olabilirdi.

Harry kareye girerek Draco'yu Ron'un üzerinden çekti ve Ron ona bir yumruk attı. Hermione irkildi. Ya da bu Quidditch kavgasının hiçbir anlamı olmayabilirdi. Sadece Ron Weasley ve Draco Malfoy birbirlerinin yüzüne vurmak için başka bir neden buluyorlardı.

"Hermione," dedi Harry ve Hermione ona baktı. "Kalıp daha fazla soruya cevap vereceğim, ama sana çay getireceğim, tamam mı?"

"Peki," dedi ve el sallayarak onu uzaklaştırdı.

Adamın odadan çıktığını ve mutfakta çaydanlık aramaya başladığını duydu. Kalemmini kaptı ve duvara yazdı: *"İrlanda çok uzakta. Sadece senin için onu sıcak tutuyordum."*

Geri çekildi ve tekrar duvara baktı. Satılacaklar, Alınacaklar, grafiği yapmayı ve her bir olay ya da anı bir tanesini desteklediğinde her birinin altına küçük işaretler koymayı düşündü. Duvarda yer aradı ve bittiğini fark etti. Bir adım daha geri çekilip odasını gözden geçirdi. Bu delilikti.

Başının ağrımaya başladığını hissetti ve gözleri yaşardı. Bu ne kadar saçmaydı? *Harry'nin* çılgınlığını görmesine izin mi verecekti?

Ön odadan bir *çatırtı* ve *vınlama* sesi duydu. Harry gitmiş miydi? Onu terk mi etmişti?

Ön odadan gelen sesler ve ardından ayak sesleri. Ginny pijamaları, terlikleri ve alnında uyku maskesiyle kapıyı yavaşça açtı. Odanın içinde etrafına bakındı ve Hermione kızardı.

"Bu ne lan?"

"Ben... Bilmiyorum. Sanırım kaybettim." Hermione kırılmak üzereyken hava emmeye başladı.

Harry kapıdan kafasını uzattı. "Ne yapacağımı bilemedim. Görünüşe göre bütün gün böyleydi," diye fısıldadı Ginny'ye.

Ginny onun elinden çayı alarak, "Ben hallederim, Potter," dedi.

"İstanbul'da olman gerekiyordu. Yarın sabah bir maçın var." Hermione saçlarını yüzünden ve ensesinden uzaklaştırmaya, bir şekilde kontrol altına almaya çalıştı.

Ginny onu görmezden geldi ve dikkatini Duvar'a çevirdi. Hermione, Ginny onun deliliğini incelerken ve Harry kapıda bir muhafız gibi dururken, sıcaklığın boynundan yukarı çıktığını hissetti. Ginny ona döndü.

"O ne yaptı?"

Hermione başını salladı. "Draco değildi. Lucius'tu." Harry'nin kapı aralığında kıpırdadığını duydu. Ginny'nin kaşları havaya kalktı. "Ama sadece Lucius değildi. Üçü birden." Hermione içini çekti ve yatağının ayakucuna oturup yüzünü duvara döndü.

"Lucius bu işe nasıl karıştı?" Ginny, Hermione'nin ayrıntı vermeyeceğinden emin olduktan sonra sordu.

"Bugün onu Azkaban'da görmeye gittim." Odada sessizlik Hermione gözlerini kapadı, arkadaşlarının saflığına verdikleri tepkiyi görmek istemiyordu. "Narcissa ayarladı. Draco'nun duruşmasında konuştuğum için bana teşekkür etmek istediğini ama onun yerine evlilik sözleşmelerini hazırladığını söyledi."

Başını kaldırdığında Ginny'nin açgözlü gözlerle ona baktığını gördü. Harry'nin kaşları birbirine çarpılmıştı.

"Şey," dedi Harry, "olay çok çabuk büyüdü."

Onlara listeden, Narcissa'dan ve yüzükten bahsetti. Onlara Lucius'un Draco'yla aralarında romantik bir ilişki olduğu konusundaki ısrarını anlattı. Ve Açık Artırma'ya geldiğinde kekeledi ve Harry'ye baktı. Ginny onu odadan dışarı gönderdi, çok şaşırmıştı.

"Ve sen de seri katil duvarı yapmaya karar verdin, öyle mi?" Hermione gerisini anlattıktan sonra Ginny sordu. Ginny yatakta onun yanına oturdu.

"Ben sadece... Kafamın karışmasından ve anlamamaktan çok yoruldum. Anlamaya çalışıyorum."

Ginny başını salladı ve Duvar'a baktı. Ona döndü. "Onun 'listesinde' ne olduğunu hatırlıyor musun?" Sırıttı.

Hermione Duvar'a baktı. Listeyi Duvar'a yazmaktan bilerek kaçınmıştı, çünkü ona uymaya hiç niyeti yoktu. Ama tabii ki bu, listenin birkaç saattir kafasında dönüp durduğu anlamına geliyordu.

"Zarif, sofra adabı olan, iyi ev sahipliği yapan, esprili, çekici, sosyal lider, güzel, modaya uygun, akıllı başında, mali açıdan bilgili, itaatkâr, dekor eğitimi almış, dansçı, zeki, soğukkanlı... ve saf kan."

Ginny güldü. "Hadi ama Granger. Bunların nesi zor? 'İtaatkâr' ve 'soğukkanlı' gibi birçoğu sana doğal geliyor."

Hermione gülümsedi. "Burada olmana sevindim Gin, ama keşke gelmeseydin. Türkiye'de artık geç oldu."

Ginny onu başından savdı ve, "Gördüğüm kadarıyla Granger, iki seçeneğin var," dedi. Ginny ayağa kalktı ve duvarı işaret etti. "O şeyi indirebilir, biraz uyuyabilir ve yarın Malfoylar'dan uzaklaşmayı seçebilirsiniz. Draco Malfoy'u görmezden gelmeyi ve ona en iyi ihtimalle bir iş arkadaşınmış gibi davranmayı seç. Eski nişanlın gibi değil."

Hermione yüzünü buruşturdu ve Ginny devam etti. "Ya da bırak, benim odamda uyu ki dinlenebilesin, Pazartesi döndüğümde bu işi birlikte halletmeye başlarız, sen de Draco Malfoy'u görmezden gelir, ona eski nişanlın değil de iş arkadaşınmış gibi davranırsın."

Hermione gözlerini devirdi. Ginny, "Birinci seçeneği seçmeni tercih ederdim, ama bence ikinci seçenek. Ama her iki durumda da bu konuyu tek başına araştırmaya başlamayacaksın. Beni duyuyor musun, Granger?"

Hermione başını salladı.

~*~

On iki saat sonra Hermione çocukluğunun geçtiği evin önündeki kaldırımda tek başına duruyordu.

Ön bahçeden sadece iki adım ötedeki büyüün uğultusunu hissedebiliyordu ve Malfoy'un onunla oynamadığını biliyordu. Burada bir şeyler olmuştu.

Sokağın aşağısına ve yukarısına baktı, şimdi gündüz vakti geldiğine pişman olmuştu. Artık komşularının hiçbirinin onu tanımayacağını biliyordu, bu yüzden onların da hafızalarını silmemişti. Gideli çok uzun zaman olmuştu.

Arabaya adımını attı ve içinden bir vızıltı geçtiğini hissetti. Birisi eve bir Muggle-Repelling Büyüsü yapmıştı. Ve bu kişi o değildi. Bu, evin neden satılmadığını ya da dokunulmadığını açıklıyordu.

Ön kapıya doğru ilerleyerek esasını gözlerden korudu ve "*Specialis Revelio*" diye mırıldandı. Hiçbir şey yoktu. İçeride onu bekleyen hiçbir büyü ya da tılsım yoktu. Bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Tam da beklediği gibiydi. Hiçbir şey yoktu. Annesinin anahtarlarını düşürdüğü, babasının da şemsiyesini unuttuğu kapının yanındaki sehpa yerinde yoktu. Eskiden üçünün Londra'da çekilmiş fotoğrafının asılı olduğu duvarda belli belirsiz bir çizgi vardı.

Kapıyı arkasından kapattı ve "*Homenum Revelio*" demeyi denedi. Bir şey çıkmadı. Gözlerini kapattı. Büyü uğultusu yoktu.

Hermione bir adım öne çıkarak başını ön odanın girişine doğru uzattı. Tüm mobilyalar kaldırılmış, duvardaki resimlerin dış hatları silinmişti. Mutfığa doğru devam etti ve onu çıplak buldu, birkaç çekmece açık bırakılmıştı ve babasının asla sıkamayacağı musluktan sürekli damlıyordu. Mutfaktan oturma alanına doğru ilerledi ve köşeyi döndüğünde onu buldu.

Şöminenin üzerindeki, annesiyle birlikte Noel'de çelenk astıkları, resimlerin ve tebrik kartlarının durduğu duvarda, damlayan kırmızı harfler parlıyordu.

Mudblood,

Siz kaçabilirsiniz ama onlar saklanamaz.

Ürperdi. Arkasında kimsenin olmadığından emin olmak için hızla kendi etrafında döndü. Ve gözleri tekrar kelimelere takıldı, açıkça kanla yazılmıştı, "onlar" kelimesindeki "y" harfi karalamadan aşağı damlamış ve kurumadan şöminenin tuğlalarına ulaşmıştı.

Geçen hafta Monica Wilkins'ten bir mektup almıştı. Mektupta ikisinin de iyi olduğu ve soğuk algınlığını atlatmaya çalıştıkları yazıyordu. Gelecek hafta yıldönümleri için şnorkelle yüzmeye gideceklerdi. Beyninin içinde anne ve babasının hayatta olduğunu biliyordu ama kalbinin de güvenceye ihtiyacı vardı.

Duvarlarında kimin kanının dolaştığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Asasını kaldırdı ve "*Dominus Sanguinem*" dedi. Harfler sarsıldı ve duvardan sıyrıldı. Küçük kırmızı bir kasırga halinde birbirlerinin etrafında dönerek asasına doğru ilerlediler. Kırmızı bir silüet oluşturarak döndüler ve üç boyutlu bir şekil aldılar.

Bu bir erkekti ve Hermione babasının ince çene çizgisinin ya da ince kaşlarının görünmesini beklerken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yüz hatları, sert bir çene ve gri olduğunu bildiği gözlerle sivri bir yüze dönüştü ve Draco Malfoy'un kanının kendi görüntüsüne dönüşmesini izledi.

Buraya gelmişti. Ve oturma odasının duvarlarına kan sıçratmıştı.

Bölüm 19

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Flashback ile ilgili kafa karışıklığı konusunda çok fazla geri bildirim aldım, bu yüzden geri döndüm ve italik yaptım ve italik yapmaya devam edeceğim. Siz sormadan söyleyeyim, hayır, artık her bölüme bir geri dönüşle başlamayacağız. Sadece aralara serpiştireceğiz.

Okuyan, yorum yapan ve Kudo- ing yapan herkese tekrar teşekkür ederim. Hepinizden çok etkilendim.

*Kitap Slytherin yemek masasındaydı. **Yemeğin** etrafında. Ne kadar aşağılık.*

Kitap neredeyse bir haftadır elindeydi ve Hermione hâlâ kitabı bitirmeye çalıştığına göre anlamasının ne kadar yavaş olması gerektiğine güldü. Onu Pazartesi günü Sihir Tarihi dersinde, Salı günü yine kütüphanede ve şimdi de Çarşamba günü kahvaltıda kitabı okurken bulmuştu.

Çatalını yumurtasına sapladı ve ters ters baktı. Ya üzerine kabak suyu dökerse! O zaman onu kesinlikle ispiyonlardı.

Adamın bir sayfayı çevirmesini izledi ve sonda olmadığını fark etti. Başındaydı. Tekrar mı okuyordu? Ugh!

Neden biri--?

İki yıl önce aynı kitabı bir hafta içinde iki kez okuduğundan emin olduğu için bu düşüncesini durdurdu.

"Hermione, Harry'nin nerede biliyor musun?"

Kafasını kaldırdığında Seamus'un birkaç koltuk aşağıda ona

seslendiğini gördü. "Hayır, konuşmuyoruz."

"Oh... tamam."

Dikkatini Malfoy'a ve kitabına geri verdi. Bu hafta o kitabı gerçekten kullanabilirdi. Harry ve Ron onunla konuşmayı bırakalı birkaç hafta olmuştu. Lavender ve Parvati geceleri yatakhane de erkekler hakkında konuşmaya başlamışlardı, bu yüzden ya onlardan kaçmak için perdelerini susturmak ya da dışarıda daha fazla zaman geçirmek zorunda kalıyordu. Kitap bu hafta için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olabilirdi. Birkaç kez Hagrid'i ziyarete gitmişti ama insan ancak bu kadar taşlı kek yiyormuş gibi yapabilirdi.

Bir sayfa daha çevirdi ve bu eğlenceli bir bölüm olmalıydı çünkü Malfoy ne zaman gülümsememeye çalışsa parmaklarını ağzına götürüyordu. Bunu dün fark etmişti. Pansy Parkinson'ın Malfoy'a yaklaşmasını izledi. Eğer pis elini kitabına sürmeye cüret ederse...

Pansy onun üzerine eğilerek ne okuduğunu görmeye çalıştı. Hermione onu itti. Pansy suratını asarken Hermione gülümsedi. Malfoy ona gözlerini devirerek masadan kalktı ve kitabı da alarak gitmek üzere eşyalarını topladı.

Hermione kaşlarını çatı. Gryffindor masasından kalktı ve onu takip ederek dışarı çıktı. Büyük Salon'dan çıktı ve sola döndü, koridoru boş buldu.

"Neden beni izliyorsun, Granger?"

Döndü ve Draco Malfoy'u buldu, bir koluyla kitabını tutuyor, bir koluyla da asasını ona doğrultuyordu.

"O kitapla işin bitti mi?"

Ona göz kırptı. Elindeki yeşil ve altın renkli kitaba baktı.

"Ne?"

"Size ait olmayan kitapları yemek masasında okumamalısınız. Eğer sayfalara en ufak bir kahve damlası bile dökerseniz, Madam Pince bunun sonunu duymanıza izin vermez. Güven bana," diye homurdandı.

"İyi ki kahve içmiyorum." Ona ters ters baktı ve uzaklaşmak için döndü.

"İşin bitti mi, bitmedi mi?"

"Sana ne, Mudblood?" Omzunun üzerinden seslendi ve uzaklaşmaya devam etti.

"Bir kitabı en fazla iki haftalığına ödünç alabilirsiniz!"

"O zaman iki hafta içinde alabilirsin!" Arkasını dönerek ona bağırdı. "Tabii tekrar kontrol etmezsem!" Adam ona sırtıttı ve o da oflayıp puflayarak topuğunun üzerinde dönüp Büyük Salon'a gitti.

Merlin, ondan nefret ediyordu!

~~*

"DRACO MALFOY: GİRİŞİMCİ"

tarafından Rita Skeeter

İsmi biliyorsunuz. Yüzünü biliyorsunuz. Saçını biliyorsunuz! Draco Malfoy hakkında bilmediğiniz şey ise bir sonraki adımda ne yapmayı planladığı.

Ama ben biliyorum!

Ölüm Yiyen Lucius Malfoy ve sosyetik Narcissa Malfoy'un oğlu Draco Malfoy, sadece sekiz hafta önce Wizengamot tarafından affedildi ve o zamandan beri şartlı tahliye ile Bakanlık için çalışıyor. Ama bir zamanlar bir Slytherin'di,

Her zaman bir Slytherin'di ve hırslı ruhu Bakanlık'ta tatmin edilemezdi.

"Kendi işimin sahibi olmak gibi bir hayalim vardı. Bu yeni bir şey değil, Azkaban'da aklımı başımda tutan bir şeydi ve beni ileriye doğru motive ediyor."

Draco Malfoy, bu yeni iş girişimi ve bunun kendisi için ne anlama geldiği hakkında özel bir röportaj için bendenizle bir araya geldi. Sayfa 7'de devam ediyor!

~*~

Hermione Pazartesi sabahı gazeteyi açtığında rahat bir nefes aldı. Pazar günü bütün gün gergindi - çocukluk evini ziyaret etmeden önce bile - bir gün önce Azkaban'dan ayrılırken fotoğrafının çekildiğini düşünüyordu. Pazar gazetesinde hiçbir fotoğraf ya da haber bulamayınca, Draco'nun duyurabilmesi için radardan uzak kalması gereken sadece bir gün daha olduğunu anlamıştı. Gazeteyi açtığında Draco'nun yüzünün Skeeter'ın başlığıyla birlikte ona sırtıttığını görünce artık temize çıktığını anladı.

Skeeter yedinci sayfada danışmanlık şirketinin ayrıntılarını ve Malfoy Danışmanlık Grubu'nun sunacağı hizmetleri sıralamaya devam etti. Draco ona karşı çok açık sözlüydü ve kendisini babasının ününden ayırmanın onun için ne kadar önemli olduğunu anlattı. Ayrıca röportajda ona sürpriz yaparak Witch Weekly'nin Aralık sayısının kapağına seçildiğini ve En Büyüleyici Gülümseme ödülünü kazandığını söyledi. Skeeter onun nazik kabulünü anlattı.

Güzel. Onun için iyi. Böyle olması gerekiyordu. Onun neden evinde olduğunu, kanının neden duvarlarına bulaştığını anlamıyor olabilirdi ama Lucius Malfoy'la Draco'nun ilerideki işlerine engel olmayacağına dair bir anlaşma biliyordu. Gazetede Draco'nun sınırsız potansiyeli ve geleceğiyle ilgili, adının bir kez bile geçmediği bir makale iyi haberd.

İç çekti. Ginny bu gece evde olacaktı ve ona dün evine tek başına gittiğini söylemek zorunda kalacaktı.

Kırmızı yazının görüntüsü zihninden geçti ve Hermione zihnini temizlemek için başını salladı. Savaş sırasında bir ara Draco Malfoy'un kanı oturma odasının duvarlarına asılmıştı. Onun saf kanı. Kaşlarını çatı. Onun çok sevdiği kanını herhangi bir nedenle döktüğünü hayal bile edemiyordu. Ama bu ifade ona benziyordu. Hogwarts'taki Draco Malfoy gibi.

Kâğıdı çöp kutusuna attı ve iğrenç bir şekilde erkenden işe gitmek üzere yola koyuldu. Cornerstone'dan iki gün izin almak programını gerçekten alt üst etmişti ve sürekli çalışmak için can atıyordu.

Zaten kalabalık olan Atrium'dan geçerek dördüncü kata çıkan asansörlere bindi ve boş Sihirli Yaratıklar ofisinde mutlu bir şekilde dolaştı. Masasına vardığında, kendisinden gelen bir hatırlatma buldu. Bugün Wizengamot duruşması vardı. Oh, harika.

Johnathan Jugson bugün müebbet hapis cezasına itiraz ediyor ve kendisini Gizemler Dairesi Savaşına katılmaya zorlayan Imperius laneti altında olduğunu iddia ediyordu.

İyi deneme, Jugson. Hermione gülümsedi.

On dakika sonra Mathilda'nın ayakkabılarının köşedeki ofisine doğru tıkırdadığını duyunca Hermione bir nefes aldı ve onu orada karşıladı.

"Mathilda," dedi kapı aralığından.

"Granger! Günaydın!" Mathilda'nın bluzunun bir düğmesi açıldı ve saçları garip açılarla dışarı çıkıyordu. Hermione, Mathilda'nın günlük görünümünün bu olduğunu bilmeseyse neredeyse onun bir randevudan geldiğini düşünecekti. Mathilda elindeki dosyaları masanın üzerine bıraktı. "Erken geldin."

"Evet, saat onda Wizengamot duruşmam olduğunu hatırlatmak istedim."

"Sorun değil. Sorun değil." Mathilda ceketini silkeledi ve köşedeki sandalyeye doğru fırlattı, ıskaladı.

"Yerleştiğinizde sizinle konuşmak isterim."

"Evet, evet." Mathilda sandalyesine oturdu. "Ben yerleştim! Bir sorun mu var?"

Hermione onun karşısındaki sandalyeye oturarak, "Hayır, hiç de değil," dedi. "Rosenberg'in emekli olduğunu duydum."

"Evet! Rochelle için çok heyecan verici! Yedi torunu var, biliyor musun?" Mathilda tüy kaleme uzandı ve mürekkep kabını devirdi.

"Aslında bilmiyordum." Karşısındaki kadının dökülen mürekkebi silmesini ve tüy kalemmini batırarak parşömenin tepesine *HG 11-8-99* yazmasını izledi. "Başvurmayı planladığımı size bildirmek istedim."

Mathilda başını kaldırıp ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi. "Ev elflerinin hakları konusunda çok tutkulu olduğumu biliyorsunuz ve umarım iş ilanı yayınlandığında beni de değerlendirirsiniz."

Mathilda dudağını çiğnedi ve sandalyesine geri oturdu. "Bu senin için yanal bir hareket olur."

"Evet, ama de doğru yönde atılmış bir adım."

Mathilda başını salladı ve öne doğru oturarak parşmenine notlar aldı. Hermione hepsi bu kadar mı diye merak etti.

"Rochelle kırk yıldır o masada oturuyor. Bunu biliyor muydun?" Mathilda bir "t" harfinin üstünü çizdi ve tekrar ona baktı.

"Ben yapmadım."

"Sana çok benziyor. Ev elflerine tutkuyla bağlı. Kırk yıl boyunca daha yüksek rütbeli bir pozisyon için gelen her teklifi geri çevirdi, çünkü kendini onlardan koparamadı. Çok rahattı." Mathilda ellerini önünde kavuşturdu. "Senin rahat etmeni hiç istemem, Hermione."

Hermione ona gözlerini kırpıştırdı. "Ben... ben anlıyorum. Pozisyonlar açıldıkça yukarı doğru devam etmeyi planlıyorum."

"Ama sadece Ev-Elflerinin Yer Değiştirmesi'nde mi?"

"Ben... Şey," diye yutkundu Hermione. "Sanırım kısa vadeli hedefim her zaman yer değiştirmek oldu, evet. Ama-"

"Uzun vadeli hedefin nedir Hermione?"

Hermione ağzını açtı. Ve kapattı. Mathilda devam etti.

"Millicent Bagnold'un Bakan seçilmeden önce Bakanlığın yedi departmanından beşinde çalıştığını biliyor muydunuz? Scrimgeour Ulaştırma'da işe başladı ve daha sonra Seherbaz ofisinin başına geçmeden önce D.M.L.E.'de çalıştı. Leonard Spencer-Moon, Muggle İrtibat Bürosu'na geçmeden önce Sihirli Kazalar ve Felaketler'de çaycı olarak çalıştı ve daha sonra Muggle Eserlerinin Kötüye Kullanımı için D.M.L.E.'ye geçti."

Mathilda ona gülümsedi. Bunların hepsi bakandı. *Bakan.*

"Mathilda, "Yukarıya doğru ilerlerken diğer bölümleri de düşünmeniz akıllıca olur, Bayan Granger," diye fısıldadı. Bu sadece sonunda size yardımcı olacaktır."

Sonunda. Hermione Granger'ın sonu neydi?

"Bu kesinlikle düşünülmesi gereken bir şey Mathilda. Teşekkür ederim."

"Bilmeni isterim ki," dedi Mathilda ayağa kalkıp rafları açmaya, dosyaları çekmeye başladı, "Robards senden oldukça etkilendi."

"Gawain Robards?"

"Evet," dedi masasına daha fazla dosya bırakarak. "Draco Malfoy Aralık'ta ayrılacak - bu arada bugün gazetede harika bir makale çıktı. Okuma fırsatın oldu mu?"

"Ee, evet -"

"Robards, Malfoy'un pozisyonunu tam zamanlı bir kıdemli analist pozisyonu haline getirmek istiyor." Ona gülümsedi. "Senin de başvuracağını umuyor."

Kıdemli analist mi? Bu merdiveni tırmanmak değildi. Bu ilk birkaç basamağı kesmekti.

"Bu kesinlikle düşünülmesi gereken bir şey," dedi Hermione, başı dönüyordu.

Mathilda'ya zaman ayırdığı için teşekkür etti ve masasına dönerek pozisyonu düşünmeye başladı. Harry ile daha sık çalışacaktı. Ve Katie Bell'le. Ama bunun ev cinleri ya da büyülü yaratıklarla hiçbir ilgisi olmayacaktı. Şu anki pozisyonunda ilk başarısını Chimaera projesiyle elde etmişti.

Hâlâ kaşlarını çatmış, mahkeme salonlarına gitmek için asansörü çağırdığında saat ona on kala artılarını ve eksilerini tartıyordu.

Asansör geldi, kapılar açıldı ve Draco Malfoy duvara yaslandı. Kanı donmuştu. Üç saat boyunca onunla ilgili her şeyi unutmuştu. Ne kadar güzeldi.

Gözlerinde onu en son Malfoy Malikânesi'nde koşarken gördüğü zamanki şaşkınlık ve şüphe vardı. Çenesini tuttu ve asansörde ona katıldı. Kapılar kapanırken, onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

Lucius'la buluşması hakkında ne biliyordu? Narcissa'nın planını biliyor muydu? Yoksa tamamen habersiz miydi? Narcissa kaçtıktan sonra ona ne söyledi? Hermione'nin onu reddettiğini söyledi mi? Ve bunun bir önemi var mıydı?

Eski nişanlısı değil. İş arkadaşı.

"Günaydın," dedi. Gecikmişti. Onu selamlamadan önce çok fazla sessizlik olmuştu.

Asansör 5. katta durmak için yavaşladı. Her katta durursa yolculuk sonsuza dek süreceği için lanet mi etse, yoksa bu onlara başkalarının da katılacağı anlamına mı geliyor diye iç mi çekse bilemedi.

Kapılar açılıp da Aiden O'Connor bir elmayı ısırırken ortaya çıktığında Hermione şanslı gününde olduğuna karar verdi.

"Hey!" Aiden elmasının etrafında mırıldandı. "Malfoy, bugünkü makale harika. Heyecan verici, değil mi?"

"Teşekkür , evet." Sesi gergindi. Aiden konuşmaya devam etti, bu onun en güçlü özelliği idi.

Asansör Atrium için tekrar yavaşladığında ve Aiden hâlâ konuşmaya devam ederken, Hermione neredeyse sıırıyordu. Neredeyse bitti.

Aiden dışarı çıktı ve omzunun üzerinden baktı. "Buradan mı çıkıyorsun?"

"Hayır, Wizengamot'a gidiyorum," dedi Draco. Kahretsin, kahretsin. "Ee, aynı." Dedi.

Aiden el salladı ve kapılar kapanıp onlar aşağı inerken elmasını tekrar ısırıldı.

Draco'nun konuşmak için bir nefes aldığını duydu ve sözünü kesti.

"Gerçekten de mükemmel bir makaleydi," dedi. "Skeeter, Malfoy Danışmanlık Grubu'nu Büyücülük Dünyası'na tanıtarak harika bir iş çıkardı."

Ona bakmadı. "Teşekkür ederim."

"Ve Witch Weekly için tebrikler." Kıkırdadı.

Asansör 10. kata geldi. Adam kapıyı onun için açık tuttu. Bakışlarını koridorun sonundaki meşe kapıya dikti. Ayakkabıları taşlarda yankılanıyordu ve onun Wizengamot'la olan randevusuna erken mi yoksa geç mi kaldığını merak etti. Çünkü o beş dakika erken gelmişti.

Lütfen, beş dakika boyunca adının söylenmesini beklemelerine izin vermeyin.

Yine onu izliyordu. Koridorun dörtte üçü kadar ilerledikten sonra durdular, aşağı yukarı en son durdukları yerde.

koridoru paylaşıyorlardı.

Son seferinde onun karşısında durduğuna, ya ona ya da yere bakmaya zorlandığına pişman olmuştu. Adam durdu ve sağ taraftaki duvara yaslandı. Kadın bu sefer birkaç metre aşağıdaki duvarda ona katılmaya karar verdi.

Bu çok daha kötüydü.

Onu göremiyordu. Onu hissediyordu, onu izlediğini hissediyordu.

Bu koridoru en son paylaştıklarında onu tüm Ölüm Yiyenleri serbest bırakmaya çalışmakla suçlamış, Azkaban'da kendisi için tanıklık ettiği için bir Yaşam Borcu yaratmakla itham etmiş, onu tam da bu duvara yaslamış ve dudaklarından Müzayedeler, kalyonlar ve bekaretler hakkında sıcak hava tıslamasına izin vermişti.

"Dün Cornerstone'da değildin."

Nefesinin ciğerlerinde sıkıştığını hissetti. Gözleri onun üzerindeydi, bu yüzden hareket etmedi ve nefes almaya odaklandı.

"Hayır, hastaydım." Başını dik tutarak karşı duvara baktı. "Morty sana yardım edebildi mi?"

Adam sessizdi. Ve eğer ona bakarsa, kaşlarını çatacağından emindi.

Böylece, kızın evinden kaçıp onunla evlenmeyi reddettiği günün ertesinde Cornerstone'a gelmişti. Kafasının içindeki bir ses durumun çıplaklığına kıkırdadı. Ondan ne istemişti? Başka bir kız arkadaşı için hediye paketi yapılmış başka bir kitap mı?

Göz ucuyla onun vücudunu kendisine doğru çevirdiğini, bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçirdiğini görebiliyordu.

Ya da belki özür dilemek için? Ya da açıklığa kavuşturmak için? Ya da kafasını daha da karıştırmak için. Muhtemelen sonuncusu.

"Babamı görmeye gittiğini duydum."

Gözlerini kapattı. İş arkadaşı. İş arkadaşı. İş arkadaşı.

"Evet," dedi. "Benimle görüşmek istemesi çok hoş bir davranıştı."

Ayrıntılara girmek üzereydi. Yalan söyleyecek, gerçeği gizleyecek ya da Lucius'la yaptıkları kırk beş saniyelik hoş sohbete sadık kalacaktı ama duvarlarındaki kanı hatırladı. Ona gerçekten hiçbir şey borçlu değildi. Sağında Draco'nun parmak eklemesinin patladığını duydu. Ve saçlarını geriye iten silüetini.

Tedirgindi. Oh, ne kadar lezzetli.

Gözlerini karşıya dikti ve başka bir şey söylemedi. Bir elini duvara bastırarak ayak bileklerini çözdü.

"Ziyaretiniz iyi geçti mi?"

"Mükemmel derecede güzel." Onun huzurunda tırnaklarını incelemeyi düşündü ama bunun çok duygusuzca olabileceğini düşündü. "Onunla hiç gerçek anlamda tanışmamıştım." Dönüp ona baktı ve gözlerinde sahte bir hoşnutluk ifadesiyle, "Çok benziyorsunuz," dedi.

Sol gözü seğirdi ve aklına evdeki çöp sepetinde duran, Draco'nun babasıyla arasına mesafe koymayı ne kadar çok istediğini ısrarla belirten kâğıt geldi.

Durdurmaya çalışsa da ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. Adam gördü ve çenesini sıktı. Bir adım öne çıktı.

"Toplantıdan haberim olsaydı, durdururdum."

Onun gözlerini tuttu. Kendisinden üç adım uzaktaydı ama tıpkı geçen seferki gibi koridordaki havanın sıkıştığını hissedebiliyordu.

"Annem karışmaması gereken işlere karışmayı sever. Bu işe bulaştığınız için özür dilerim."

Özür mü? Ne için? Yersiz teklif için mi? En Lucius Malfoy'la masaya oturmanın stresi için mi? Tüm bu sahte

Narcissa Malfoy'la ilişkisi? Ondan hâlâ bir cevap gelmemiştir. "Sana ne söyledi bilmiyorum ama-"

"Neden oturma odamın duvarlarında senin kanın var?"

Ağzı kelimenin ortasında durmuştu ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı, gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. Kadın bakışlarıyla onu sabitledi, pes etmedi. Adamın çenesinin kapanmasını ve yutkunmasını izledi.

"Bayan Granger?" İri yarı adam başını kapıdan uzattı. "Hazır mısınız?"

"Oldukça." Duvardan indi ve Draco'yu arkasında bırakarak meşe kapıya doğru ilerledi.

~*~

"Bana ne tekrar söyle."

Hermione içini çekti ve alnını ovuşturdu. Ginny ellerini ovuşturarak oturma odasında volta atarken, o yemek masasına oturdu. Harry mutfakta yemek pişiriyor, arada bir de su dolduruyordu. "Ekip araştırması"nın ne kadar yorucu olduğunu unutmuştu. Zihninin önüne kolayca gelen parçaları yeniden anlatmaya ve açıklamaya devam etmek zorundaydı.

*"Mudblood, sen kaçabilirsin ama **onlar** saklanamaz."*

"Peki harfler ne kadar büyüktü?" Ginny adımlarını değiştirdi ve sehpanın etrafında döndü.

Hermione ellerini iki yana açarak büyüklüğünü gösterdi. Harry bakmak için başını mutfaktan çıkardı.

"Bu çok fazla kan," dedi Harry. "Bana mı

söylüyorsun!" Hermione güldü.

"Hayır, yani..." Harry elinde sos kaşığıyla mutfaktan çıktı. "*Draco Malfoy* değerli derisini kesti, değerli damarını yardı ve değerli kanının bu kadarını mı kaybetti? Ne için? Sadece seni korkutmak için mi?"

Ginny başını sallıyor ve yere bakarak volta atıyordu. Ron'un yerine onun burada olması tuhaftı. Genelde Ron, Hermione her şeyi tek başına çözene kadar kıpırdamadan oturur, yemek yerdı.

"Hepsi bu kadar mıydı?" dedi Ginny.

"Evin geri kalanını aradım ve başka bir mesaj bulamadım. Hiç lanet yoktu. Sadece Muggle-Repelling Büyüsü vardı."

"Duvar'a bakmam gerek." Ginny başını kaşıdı ve adımlarını değiştirerek Hermione'nin odasına doğru ilerlemeye başladı.

Harry mutfağa geri döndü. Hermione kahve fincanını eline aldı, tam bir yudum alacaktı ki, Harry kaşlarını çatmış, kollarını kavuşturmuş, yere bakarak yeniden göründü.

"Ginny şehir dışında olabilirdi ama ben buradaydım." Başını kaldırıp ona baktı. "Yalnız gitmemeliydin. Biz hâlâ bir takımız."

Hermione gözlerini kırptırdı. "Ben... Ben özür dilerim. Ben sadece..." Aşağı baktı. Hayal kırıklığına uğramıştı. "Eve tek başıma dönmek istedim."

Harry başını salladı ve, "Eve döndüğümde benimle gelmene izin verdim," dedi.

Adam mutfağa geri döndü ve Ginny bir tencerenin fokurdadığını duydu. Godric's Hollow'u düşünerek adamın kaybolduğu yere baktı, ta ki Ginny'nin ayak seslerinin onu tekrar oturma odasına götürdüğünü duyana kadar.

"Muggle-Repelling Charm. Neden?" Ginny adımlarına devam etti.

Hermione suçluluk duygusundan sıyrıldı ve kızıla döndü. "Ben... bilmiyorum."

"Ve giderken bir tane koymadın mı?"

"Hayır, evin satılacağını sanıyordum," dedi fincanını tekrar eline alarak. "Annemle babamın üzerine yerleştirdiğim tılsımlar, evi satışa çıkarmayı düşünmeden gitmelerine neden olmuş olabilir. Bir hafta içinde Avustralya'ya taşınmaları gerektiğini açıkça belirtmiştim."

Harry üç tabak makarna ve sebzeyi havaya kaldırarak mutfaktan çıktı. Onları masanın üzerine koydu. "Belki de duvardaki... kan hakkında konuşmayı bırakabiliriz." Harry, boynunu kırarak volta atan Ginny'ye başıyla işaret etti.

Hermione'nin zihninde İnleyen Myrtle'ın Banyosu'nun önündeki kan görüntüsü canlandı. *Sırlar Odası açılmıştı*. Ginny'nin ele geçirilmişken yazdığı kanlı mektuplar. Hermione unutmuştu ve onu bu işe tekrar sürüklemişti.

"Ben çiçek değilim, Potter." Ginny kaşlarını çatarak ona baktı ve masaya oturdu. "Bunu çözmeyi ben de en az onun kadar istiyorum, o yüzden bırak yardım edeyim."

"Hayır, Harry haklı. Biraz dinlenmesine izin verebiliriz." Hermione peçetesini kaptı ve yemeye başladı. Bir sessizlik oldu.

"Ona sorduğunuzda ne dedi?"

Yukarı baktı. Ginny yemek yemiyordu. Masaya kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Hiçbir şey. Yani, aslında bir soru değildi. Daha çok bir noktalama işaretiydi." Gülümsedi. "Bir cevap beklemiyordum."

"Sence ona gerçekten sorsan doğruyu söyler mi?" Harry, "Hayır," dedi.

"Hayır," dedi Ginny ve Hermione aynı anda.

Ginny ayağa kalktı ve tekrar volta atmaya başladı. Harry iç çekti.

"Lucius'la buluşmanızdan haberi olmadığını mı söyledi?" Ginny öyle dedi.

"Hayır. Eğer bilseydi bunu durduracağını söyledi."

Ginny alnını ovuşturdu. "Bu çıldırtıcı!"

Hermione güldü. "İnan bana, biliyorum. Ama bırak , Ginny. Ye."

"O aptal sarışın kafanın içinde neler döndüğünü bilmek istiyorum!" Ginny tepindi. Hermione gülümsedi.

"Wizengamot'ta hiç bağlantımız olmaması çok yazık." Harry çatalını ağzına götürdü, makarnayı çeviriyordu.

Ginny ve Hermione ona baktılar. "Neden?"

"Wizengamot onun verdiği anıları gözden geçirdi. Bunların bazı cevapları olabilirdi." Harry tabağına bakarak çiğnedi.

"Anılar mı?" Hermione öyle dedi.

"Evet," dedi Harry ağzı dolu dolu. "Serbest bırakıldığı gün anılarını anlattı. İfadeler ve anılar serbest kalmasının tek nedeniydi. Anılar ya onun masumiyetini kanıtlıyor ya da diğer Ölüm Yiyenleri mahkûm ediyordu." Başını kaldırıp onlara baktı. "Bunu size söylemişim."

"Hayır," dedi Ginny. "Senin yaptığını sanmıyorum."

"Ah." Harry omuz silkti. "İyi, güzel. . *Olmamalıydım!*" "Peki bu anılar şimdi nerede?"

Harry bükülmüş başka bir ısırik . makarna üzerine onun Çatal. "Muhtemelen içinde Wizengamot Yönetim Hizmetleri ofisi, inceleme için başvuruda bulundu."

Ginny Hermione'ye baktı. Kaşlarını kaldırdı. Hermione kalbinin attığını hissediyordu ve nedenini bilmiyordu.

"Peki," dedi Ginny yavaşça, "Wizengamot Yönetim Ofisi'nde ne gibi güvenlik önlemleri var? Lanetler? Şifreler?"

"Dönüşümlü şifreler ve iki Auror vardiyası." Harry ağzını sildi. Su bardağını eline aldı.

"Peki," dedi Ginny, "senin vardiyası ne zaman?"

Harry su bardağının üzerinden iki kıza baktı. Gözleri önce irileşti, sonra yoruldu.

Bardağı yere bıraktı ve kaşlarını çatarak masaya baktı. "Oh, saçmalık."

Bölüm 20

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan bu yana ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Tüm geri bildirimler için teşekkür ederiz!

Harry'nin Wizengamot Yönetim Hizmetleri ofisinin dosya odasını korumaya başlaması için üç hafta daha geçmesi gerekecekti. Çok fazla şüphe uyandıracağı için vardiya değiştirmeyi reddetti. Ve Harry *şüpheye* müsamaha gösterilmeyeceğini açıkça belirtmişti.

"Sadece kovulmakla kalmam, bunun için mahkemeye de çıkarılırım, biliyorsunuz." "Biliyoruz, biliyoruz." Ginny neredeyse sandalyesinde dans ediyordu.

"ama Harry," dedi Hermione. "Daha kötülerini de yaptık." Ona göz kırptı.

"Evet, ama o iyilik içindi! Bu sadece... bencilce."

"Tamam," dedi Ginny. "Sen git Draco Malfoy'a anlaşmasının ne olduğunu sor."

Harry gözlerini devirdi. Ona Yönetim ofisinde işe yarar bir şey kalmamış olmasının mümkün olduğunu söyledi. Anılar incelendikten ve son tespitler yapıldıktan sonra, Gizemler Dairesi'ne aktarıldı. Gizemler Dairesi'nden bir anıyı ancak Sihir Bakanı'nın izniyle geri alabilirdiniz.

"Ama duruşması aylar önceydi," dedi Ginny. "Hâlâ gözden geçirilmemiş anıları olacak mı?"

"Ah, evet," diye kıkırdadı Harry. "Sihrimiz olabilir ama biz hâlâ hükümetiz. Her şey yavaş ilerliyor. Dumbledore'un öldüğü geceyle ilgili anıları muhtemelen orada olmayacak, muhtemelen hemen incelenecek, ama yaklaşan Ölüm Yiyen davalarıyla ilgili başka her şey hâlâ saklanıyor olabilir."

Hermione yanağının içini çiğneyerek başını salladı. Bulmayı umduğu şey tam olarak neydi?

~*~

Sonraki hafta yavaş ilerledi. Draco'yu sadece iki kez gördü. Bir kez ertesi gün asansörde, bitkin ve halsiz görünüyordu, bir kez de Cuma günü Atrium'da. Her ikisinde de Draco'yla göz göze geldi ama o gözlerini kaçırdı.

O cumartesi Cornerstone'da Morty aşağıya büyük bir kutu getirdi ve eğer fazladan zaman bulursa yeni sevkiyatı stoklamasından memnun olacağını söyledi. Kutuyu açtı ve yeni Mattie McHandry kurtadam kitabını buldu.

Gözlerini kapadı ve iç çekti. Rafları doldurduktan sonra, kitabı ön sipariş edenlere haber vermesi gerekecekti. Buna Narcissa Malfoy da dahildi.

Oyalandı. Temizlik yaptı. Kitapları dengeledi. Geniş, mor gözlerle kendisine bakan ve sonra sıvışıp giden cadalozla sohbet etmeye çalıştı. Sonunda, ön sipariş listesindeki diğer herkese yazdı. Saat beşe yaklaştığında, bir Malfoy'un önümüzdeki bir saat içinde Cornerstone'a girme ihtimalinin azaldığını düşündü.

Morty'nin baykuşu arka pencereden içeri uçtu ve Hermione son mektubu da bacağına ilişti. Narcissa Malfoy'un arkadaşı Hermione J. Granger'dan bir mektup yazmıştı. da buruşturup atmıştı. Sonra Cornerstone'dan bir mektup daha yazmış ve Hermione Granger'ın Narcissa'ya iyi okumalar dileyen bir yazısını eklemişti. Onu da atmıştı. Son yirmi kadar ön siparişte olduğu gibi genel bir mektupta karar kıldı

aldı. Narcissa'nın Hermione'nin el yazısını biliyor olması dışında, mektubun ondan geldiğine hiçbir belirti yoktu.

Baykuşun uçup gitmesini izledi ve yeni kitaba göz atarak kendini meşgul etti. On beş dakika sonra Narcissa'nın büyük baykuşu içeri uçtu, pencere kenarına bir not bıraktı ve bekledi.

Hermione notu kaptı, "teşekkür ederim, hemen geliyorum" ya da "Draco yarın uğrayacak" yazmaması için dua ediyordu.

Morty,

McHandry kitabının bildirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Lütfen baykuşla birlikte geri gönderin ve hesaba fatura edin.

Narcissa Malfoy

Hermione iki kez okudu. Baykuş gagasını ona doğru şaklattı ve Hermione onu susturdu. Narcissa'nın Hermione'nin el yazısını tanıdığını bildiği halde, Morty'ye gönderilmişti. Ayrıca Hermione'nin Narcissa'nın imzası olduğunu bildiği "Sevgiler, Narcissa Malfoy" da yoktu. Mektupta gerçekten yanlış bir şey yoktu ama Hermione yine de eski bir erkek arkadaşı ondan eşyalarını kutulayıp postalamasını istemiş gibi hissetti.

~*~

Ginny onu ertesi akşam bir randevuya çıkmaya zorladı. Harpy'lerden birinin kitaplara oldukça düşkün ve şu anda Almanya'da Centaur ilişkileri üzerine çalışan bir erkek kardeşi vardı ve Ginny Pazar akşamı ikisini ayarlamayı başarmıştı.

Evan iyiydi. Hoş biriydi. Oldukça yakışıklıydı, gerçekten. Ama onu sonradan düşünülmüş biri olarak görüyordu. Gelecek ay Evan tekrar şehre geldiğinde buluşmak için bir zaman ayarlamışlardı, ama akşam bittiğinde Evan hangi tarihte karar kıldıklarını çoktan unutmuştu.

Neyse ki buluşma sırasında etrafta hiç paparazzi yoktu. Hermione hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi, Rita Skeeter'ın anlattıkları mı, yoksa

Ginny'nin.

"Amanda'ya her şeyin yolunda gittiğini ve gelecek ay seni tekrar göreceği için heyecanlı olduğunu söyledi!" Ginny çay dolduruyor ve Hermione'yi Pazartesi gecesi randevusunu yeniden yaşamaya zorluyordu.

"Oh, bu çok hoş. Evet, çok güzel bir akşamdı." Hermione gülümsedi.

"Güzel mi?" Hermione'nin önüne bir fincan koyarken Ginny'nin gözleri parlıyordu.

"Evet, çok güzel," dedi. Ginny kaşlarını ona doğru salladı ve Hermione gülümsedi. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum Ginny! Heyecan verici bir şey olmadı."

"Umalım da gelecek ay heyecan verici bir şeyler olsun!"

Hermione çayını yudumladı ve Ginny'ye önümüzdeki hafta sonu oynanacak maçı sordu.

Ertesi gün Hermione masasına vardığında onu bekleyen bir not buldu. Çantalarını yere bıraktı ve dua ederek notu açtı.

Dualar kabul edilmedi. Robards üst katta yardımını istedi. Bugün... onun günü değildi.

Aiden'in odasının duvarına vurdu. Bir dosyaya bakıyor ve bir erik yiyordu.

"Oi!" Gülümsedi. "Altın Kız geldi!"

Kadın ona kaşlarını çattı. "Bu sabah Robards'tan bir haber aldınız mı?"

"Hayır." Çiğnedi. "Bugün yukarıda senin parlak zekanı mı istiyor?"

"Öyle görünüyor." Nota kaşlarını çatarak baktı. "Şey, sanırım bugün görüşürüz." Döndü ve asansörlere doğru yöneldi.

"Hey!" Aiden aradı. "Rosenberg'in son günü Perşembe."

"Yarından sonraki gün gibi mi?" Kız ona göz kırptı. "Şimdiden mi?"

"Evet," dedi. "İşten sonra sokağın aşağısındaki kafede küçük bir kutlama yapacak."

"Oh, çok güzel. Haber verdiğin için teşekkürler." Tekrar gitmeye çalıştı ama adamın sesi onu durdurdu.

"Hey, şey..." Onun tüy kalemını çevirmesini izledi. "Birkaçımız partiden sonra bir ya da iki bara gitmeyi düşünüyoruz. Sen de gelmek ister misin?"

Sorarken gözlerinde farklı bir şey vardı. "Hafta içi bir gece mi?" dedi ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Sırıttı. "Hadi ama. Biraz yaşa, Granger."

Ona göz kırptı. "Ben... Ben Perşembe günü nasıl hissettiğime bakacağım. Belki." Ona gülümsedi. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Elbette," dedi. "Yukarıda iyi eğlenceler!"

Asansöre atladığında hâlâ Aiden'in davetini çözmeye çalışıyordu. Bu bir randevu muydu? Küçük bir grup muydu? Gitmek istiyor muydu ki?

Asansörden inen Katie Bell'e "Sonra uğrarım" dercesine el salladı ve Robards'ın ofisine yöneldi.

"Bayan Granger!" Gawain Robards masasından kalktı. "Bu hafta da bize yardımcı olmanızdan onur duyduk."

"Bugün" yerine "bu hafta" deyince Hermione'nin gözleri seğirdi.

"Günaydın Bay Robards," dedi elini sıkarak. "Beni çağırmanızdan onur duydum."

"O rünlerden daha çok ortaya çıkıyor ve ben Hogwarts eğitimleriyle zihinleri hala parlak olanların çalışmasını tercih ederim."

sonra da otuz yıl geride olan bizler!" Göğsünü sıvazladı.

Hermione gülümsedi. Mr Robards için çalışmayı düşünebiliyordu. Aralarında iyi bir uyum vardı ve Harry ile de iyi anlaşıyor gibiydi.

"İtiraf etmeliyim ki Bayan Granger," diye devam etti, "Mathilda yeni pozisyonlara başvurmayı düşündüğünüzden bahsetti."

"Evet, bir değişiklik yapmayı düşünüyorum."

"Umarım bizi aklınızda tutarsınız. Draco Malfoy'un pozisyonu Aralık ayında boşalacak ve bizim de onun kadar parlak ve analitik birine ihtiyacımız var."

Hermione gülümsedi ve ona bunu düşündüğünü söyledi. Toplantılarının sonunda konferans odasından başka bir yere yönlendirileceğine dair hâlâ umudu - aptalca bir umut - vardı, ama elbette Robards ona iyi günler diledi ve Bay Malfoy'un kendisine bilgi vereceğini söyledi.

Hermione ayaklarını sürükleyerek toplantı odasına gitti. Nezaketen kapıyı çaldı ve kapıyı açtığında Draco'yu masanın üzerinde yığınla evrak oluşturmuş, tüy kalemini dişlerinin arasına almış, saçları gözlerine dökülmüş bir halde buldu. Adam ona baktı ve kadın ona lanet okudu. Ama onu gördüğüne şaşırmıştı. Tüy kalemi ağzından çıkardı.

"Beni Robards çağırdı."

Başka tarafa baktı ve çenesini kaşıdı. "Ona her şeyin kontrolüm altında olduğunu söyledim." Hermione kapı aralığında durdu. "Artık buradayım."

Bir nefes aldı ve notlarıyla kalemini masanın kenarına koymak için hareket etti. Draco çenesini sıktı ve kâğıtlara bakarken ona katılması için kenara çekildi. D.M.L.E.'nin Knockturn Alley'de ve diğer itibarsız yerlerde geçen ve karanlık nesne ticaretinin ya da buluşma noktalarının yerini belirleyen mesajları ele geçirdiğini açıkladı. Draco'yla birlikte üzerinde çalıştıkları diğer davalara benzer şekilde

seherbazları atlatmak için r nleri kullanarak iletişim kuruyordu. Robards bu mesajların birbiriyle bağlantılı olup olmadığını, "yetkili" birinin olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Konuşurken, ilerlemesini ve mevcut sorularını açıklarken, uzun parmaklarıyla evrak yığınlarını işaret etti ve r n kitabını gösterdi ve Hermione onun bu işte ne kadar iyi olduğuna bir kez daha şaşırdı. Bir odanın yönetimini ne kadar kolay ele alıyor, bir sorun ortaya koyuyor,     mler sunuyor ve bir hareket tarzı öneriyordu.

Ama ona bir kez bile bakmamıştı.

Draco'nun Hermione içeri girdiğinde okuduğu şeye döndüğü, Hermione'nin de en baştan başlayıp ilk yakalamalardan itibaren notları ve raporları okuduğu otuz dakikadan sonra kalemını bırakıp asasını çekti ve odanın uzak tarafındaki duvara döndü. " lham verici" resimleri ve plakeleri kaldırdı, asasını masaya doğrulttu ve mesajları sırayla duvara yapıştırdı.

Bir tanesi Draco'nun elinden uçarken, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Güven bana. Çok yardımcı oluyor."

Birkaç saat ve çıkmaz sokaktan sonra, R n Duvarı genişlemişti ve artık kendi başına bir hayatı vardı. O ve Draco, i erilerinden birinin aklına yeni bir fikir gelmediği sürece genellikle sessizlik içinde çalışıyorlardı. Bir r n setinin olası tüm farklı çevirilerini listelemenin tam ortasıındaydı ki ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu fark etti. Draco onu izliyordu. Yutkundu ve onun sesi sessizliği bozana kadar yazmaya devam etti.

"Bu bir görevdi. Karanlık Lord'dan."

Gözlerini sayfadan ayırmadan önce kendini topladı ve ona baktı. "Ne tür bir görev?"

Sandalyesinde arkasına yaslanmıştı ve eğer daha iyisini bilmeseydi, kambur durduğunu d şunebilirdi. Ama Malfoyların kambur durmadığını biliyordu.

"En kötüsü." Adam çenesini sıktı. Ona bunun ne anlama geldiğini sormaya cesaret edemedi.

"Yani, boş bir ev bulduktan sonra... yeniden dekore etmeye mi karar verdiniz?"

Adam yutkundu ve kadın onun boğazının hareketini izledi. Gözleri önündeki kâğıtlara kaydı.

"Bu Yaxley'in tasarımıydı."

Yaxley. Yalnız değildi. "Ama
senin kanın?"

Masaya alaycı bir gülümseme verdi. "Neden kendi içkisini döküyor?"

Onun üzerinde "gerçeğin" neye benzediği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ediyordu. Her zaman yalan söylediğinden değil, ama daha önce konuştuklarından yararlanmamıştı. Ama burada söylenmeyen bir şey vardı.

Onun gözlerini izledi, düz burnunun yolunu takip etti, gergin dudaklarına indi, çenesindeki gerginliği buldu.

Almak için, satmak için, biriktirmek için.

Gözleri hâlâ notlarındayken ağzı açıldı. "Babam sana başka hangi *sırları* anlattı?"

Gözlerini kırıştırdı. Lucius'un ona duvardaki kandan bahsettiğini düşündü. Ne kadar tuhaf. Aradan bir buçuk hafta geçmişti ve Draco hâlâ Lucius'la yaptığı konuşmayı toparlamaya çalışıyordu. Sonra Aralık ayına kadar babasına doğrudan sorma fırsatı bulamayacağını hatırladı. Ayda bir ziyaret.

"Baban bana bu konuda hiçbir şey söylemedi," dedi ve gözleri ona çevrildi. "Bana eve gitmememi söyledin. Ben de tabii ki gittim."

Kapı çalındığında kaşlarını çatarak ona baktı.

"Hey, Malfoy." Harry odaya girdi, elindeki kâğıtlara bakıyordu. Başını kaldırıp Hermione'nin orada olduğunu gördü. "Oh, uh... Yine mi yardım ediyorsun?"

"Beni Robards çağırdı," diye cevap verdi. Harry'ye "Ben iyiyim," diyen bir bakış gönderdi.

"Şey. Başka bir mesaj daha ele geçirildi."

Draco ve Hermione sandalyelerinden fırlayıp Harry'nin elindeki sayfalara koşular. İlk Hermione kaptı ve önünde tutarak karalamaları okudu ve diğer mesajlardan topladıkları ayrıntıları birleştirdi. Draco'nun omzunun üzerinden okuduğunu hissedebiliyordu.

"Bu Kuzeybatı Germenlere uyuyor, ama şuradaki İskandinavlara uyuyor."

"İskandinavları elemiştik," dedi Draco. "Cermen olmalı."

"Ama şimdi elimizde bu olduğuna göre, İskandinavya'yı göz ardı edemeyiz." Hermione notlarını çapraz referanslamaya başlamak için masaya geri dönerken, Draco onun elinden mesajı aldı.

"Ah," dediğini duydu Harry'nin. Başını kaldırdığında Harry'nin Rün Duvarı'na baktığını gördü. "Sen... bir duvar yaptın."

"Bunu çok sık yapar mı?" Draco Harry'ye sordu.

Harry ona gülümseyerek baktı. "Bu yeni bir şey." Hermione başını kaldırıp ona baktı, Harry ona muzip bir sırıtışla bakıyordu. "Siz ikiniz öğle yemeği için mola mı verdiniz?"

Draco'nun saatini kontrol ettiğini gördü ve o da aynısını yaptı. Öğleyi on geçiyordu. "Ah, evet," dedi. "Sanırım öyle."

Draco hızla sandalyesine döndü, notlarını düzenliyordu.

"Kafe mi?" dedi Harry. Hermione onun gözlerinde dans eden kruvasanları görebiliyordu. Hermione başını salladı ve Harry Draco'ya döndü. "Malfoy? Aç mısın?"

"Teşekkür ederim, ama hayır. Önceden verilmiş bir sözüm var." Draco son bir not aldı ve toparlanmaya başladı.

Ona öğle yemeğinden sonra görüşeceklerini söyledi ve evraklarını bırakıp bozuk paralarını almak için koşturan Harry'yle birlikte odadan çıktı. Hermione hâlâ orada olup olmadığını görmek için Katie Bell'in masasına gitti.

"Hermione Granger." İpeksi bir ses.

Hermione döndü ve kendini Katya Viktor'la yüz yüze buldu. Katya ona doğru süzülürken olduğu yere çakılıp kaldığını hissetti. Katya gülümsedi. Lanet olsun ona. Baş döndürücüydü.

"Merhaba..." Hermione daha fazlasını söylemeye çalıştı ama Katya'nın gözlerinin ela mı yoksa bal rengi mi olduğunu anlamaya çalışırken yakalandı.

"Merhaba, ben Katya." Beyaz, beyaz dişler. "Sizinle tanışmayı çok istiyordum." Bordo tırnaklı, mükemmel manikürlü bir el uzandı. Hermione onu sıktı. "Draco'nun bir arkadaşıyım."

"Ben... Evet, merhaba. Ben Hermione." Ne kadar aptalca. Ve tırnakları yontulmuştu.

"Seninle tanışmak için can atıyordum ama Draco çok meşgul olduğunu söylüyor!" Güldü ve sesi ortalığı ısıttı. Viktor Krum'un sert aksanından eser yoktu. "Ama tabii ki öylesin! Sen Hermione Granger'sın!"

"Ben... Ben."

"Söylemeliyim ki," dedi Katya ve Hermione'ye niyetli bir bakış fırlatırken ışıltılı çantasını kolunun altına aldı. "Yıllardır seni çok yakından takip ediyorum. Bütün Durmstrang Viktor Krum'un dikkatini çeken on beş yaşındaki çocukla o kadar ilgiliydi ki!" Güldü ve Hermione'nin koluna hafifçe dokundu. Hermione kendini çok sert hissetti ve bunun bir tür büyü olup olmadığını merak etti...

"Ama sonra gazetelerde adını görmeye başladım ve her zaman bir türü kurtarmak gibi harika bir şey yapıyordun ya da karanlık büyücülerini tek başına alt ediyordun ve ben..." diye devam etti. Durakladı ve başını salladı. "Çok özür dilerim, ağzım açık kaldı! Sizinle tanışmayı çok istiyordum."

Lanet olsun ona. O da sarhoş edici derecede güzeldi.

"Ben... Şey, teşekkür ederim. Sizinle tanıştığıma da memnun oldum." Gülümsedi ve kendini çok donuk hissetti. "Hakkınızda çok şey duydum."

"Bunun bir yalan olduğuna eminim!" diye güldü. Her zaman güler. "Duyacak pek bir şey yok!"

Katya bir tutam saçını kulağının arkasına itti.

Çok güzel. Büyüleyici. Zarif.

Tam o sırada konferans odasının kapısının açıldığını duydu. Döndü ve Katya'yla buluştuklarını fark ettiği anda Draco'nun yüzünü gördü. Elini kapıya dayamış, ceketini kolunun altına sıkıştırmış bir halde durakladı.

Önceki görevim.

"Draco!" Katya cıvıldadı. Sesi heyecanlıydı ama Hermione'ninki gibi tiz çıkmıyordu. "Bakın sonunda kiminle tanıştım!"

Draco'nun ağzını açıp koridordaki iki kadının arasına bakmasını izledi. Gözleri nötr, yanaklarını çekmeyen bir gülümsemeyle.

"Harika," dedi. "Granger, bu Katya."

Hermione başını salladı ve Katya, "Ağzımdan bal damlıyordu. Özür dilerim. Onunla karşılaştığıma inanamıyorum!"

Hermione biraz dönüyordu. Harry neredeydi?

"Şey," diye başladı. "Seninle tanışmak çok güzeldi Katya." Ve tekrar elini sıktı. "Öğle yemeğinizin tadını çıkarın."

"Oh, ama bize katılmakta özgür müsün?" Katya geniş gözlerle baktı.

Ev sahipliği konusunda yetenekli. Sofra adabı.

Draco'ya bakmaya cesaret edemedi. "Çok nazıksınız ama benim zaten öğle yemeği planlarım var. Teşekkür ederim, Katya."

"Bir ara doğru dürüst bir konuşma yapmamız gerekecek!" Katya gülümsedi. "Seni öğle yemeğine götürmeyi ve almayı çok isterim. Şu anda cüce ve ev elflerinin haklarına yatırım yapan bir hayır kurumuyla çalışıyorum ve düşüncelerinizden bazılarını duymayı çok isterim."

Siktir git Katya.

"Bu... bu kulağa mükemmel geliyor." Hermione gülümsedi. Ondan nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordu çünkü ondan nefret edemiyordu.

Boynunu kırıp derin bir nefes alan Draco'ya baktı. Elini hafifçe Katya'nın sırtına koydu.

"Yemekten sonra görüşürüz, Granger." Katya'yı asansöre yönlendirmek için dönmeden önce kısa bir süre ona baktı.

"Seninle tanışmak çok güzel, Hermione!" Katya şarkı söyledi.

Hermione onların uzaklaşmasını izledi, Draco'nun sırtı kaskatı kesilmişti ve Katya sallanıyor, sohbet ediyor, gülümsüyor, mükemmelleşiyordu.

Onun için hediye paketi yaptığı kitabın hangisi olduğunu hatırlamaya

çalıştı. Harry köşede belirdi.

"Tanrım, hangi cehennemdeydin sen?" diye hırladı Hermione ve onu iterek geçti.

"Ne...?"

Kafede öğle yemeğine gittiler. Hermione üst kata döndü ve hemen işe koyuldu. Draco bir saat sonra içeri girdi ve Hermione onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

öğleden sonra geri kalanı. Rünler üzerinde ilerleme kaydettiler ama yarın yine konferans odasında çalışmaları gerekecekti.

Günün sonunda eşyalarını toplamak için üst kata çıktı ve Aiden'la karşılaştı.

"Nasıl geçti? Öğlene kadar dünyadaki açlığı çözdün mü?" Ona göz kırptı. O da ona baktı. Ona sırtarak. Açık. Dürüst. Güzel.

"Aiden, Perşembe günü hepinizle dışarı çıkmayı çok isterim. Nerede buluşacağımızı söyle."

Sırtışı bir gülümsemeye dönüştü.

Bölüm 21

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Şimdiye kadarki en uzun bölüm! Eleştiriler için herkese teşekkürler. Biraz sabırsızlandığımızın farkındayım. Ama ilerleyebilmemiz için işlerin güzel ve garip bir hal alması gerekiyordu. Bu yüzden size daha fazla gariplik sunuyorum. Yanında da heyecan.

Çarşamba günü Draco'yla birlikte günün büyük bölümünde sessizlik içinde çalıştılar. Yukarı çıkarken bir fincan kahve içmek için kafede durdu ve 2. Kattaki konferans odasına vardığında Draco'nun onun için getirdiği kahve fincanını hızla ortadan kaldırdığını gördü.

Perşembe günü, birbirleriyle daha fazla konuşmaları gerekiyordu. Rünler konusunda kesin bir sonuca varamamışlardı, bu yüzden Robards için olasılıkları sıralayan raporlar hazırladılar. Günün bitmesine otuz dakika kala, dışarı çıkmadan önce *kendi* masasında biraz zaman geçirmeyi umarak 4. Kat'a geri döndü.

Odasına yerleştikten sonra, Aiden kapıyı çaldı.

"Hey, uzun zaman oldu, görüşmeyeli," dedi. Kadın kibarca gülümsedi. "Bu akşam bir şeyler içmek için buluşmak hâlâ ilginizi çekiyor mu?"

"Evet, kesinlikle," dedi, evrakları karıştırırken. Ginny bu durum için çantasına bir tüp maskara koymuştu. "Seninle şurada buluşacağım."

Rosenberg'in partisi var. Masamda birkaç işimi halletmeye çalışacağım."

"Harika," diye gülümsedi ona. "O zaman yakında görüşürüz!"

Adamın boşalttığı yere baktı. Denemeye değerdı. Ona iş dışında da katlanıp katlanamayacağını görebilirdi.

Bir süre daha çalıştı, insanların birbirlerine iyi geceler dilemelerini dinledi ve saatine baktığında saat beş buçuk olmuştı bile. Notlar alarak hızla kapattı ve yarın Draco'yla birlikte raporları bitirmesi gerekmediğine sevindi, çünkü bu yığın çok saçmaydı.

Bir ayna çağırdı ve kirpiklerindeki siyah yapışkanı fırçalamayı denedi ve sonra dışarı çıktı. Kafeye, grup çoktan yemek siparişi verdikten sonra varmıştı. Aiden ona el salladı ve onun için ayırdığı yanındaki sandalyeye yönlendirdi ve Aiden'ın onu konuşmalara, özellikle de hiç ilgilenmediği konuşmalara ne kadar iyi dahil ettiğine hoş bir şekilde şaşırdı.

Aiden'ın yağlı sandviçinin ve patates kızartmasının yarısını kibarca reddederek bir bardak su içti ve iş arkadaşlarını daha iyi tanımaya çalışarak kendini daha çok gülerken buldu. Aiden kolunu sandalyesinin arkasına doladı ama Ron'un yaptığı gibi omuzlarına ya da boynuna dokunmadı. Bunu her zaman çok sinir bozucu bulmuştu.

Parti sona ermeye başladığında Rochelle'e mutlu emeklilikler diledi ve Rochelle ona sessizce Noel için torununa bir şey imzalayıp imzalamayacağını sorduğunda kızardı.

Aiden onu tanıdığı iki Bakanlık çalışanı ve onların kız arkadaşlarından biriyle birlikte dışarı çıkardı. Birkaç blok boyunca güzel bir yürüyüş yaptılar ve Hermione kız arkadaşını daha yakından tanıma fırsatını yakaladı. Sonuç olarak, şu ana kadar keyifli bir akşamdı. Aiden onu bir sonraki bara götürüp elini kibarca sırtına koyduğunda ve Draco Malfoy'un kolundaki sarışın bir kızın omzuna çarpmayı başardığında aklından geçen düşünce buydu.

"Üzgünüm, aşkım!" Aiden sevgilisini görünce durakladı. "Malfoy! Sana rastlamak ne güzel!"

Hermione şansına lanet ederken, Aiden Rosenberg'in emeklilik partisiyle ilgili ayrıntılı bir hikâyeye başladı. Başını kaldırıp Draco'ya baktı ve onun gözlerinin Aiden'in hâlâ arkasına kıvrılmış olan kolunda olduğunu gördü.

Aiden sözünü bitirdiğinde Draco, "O'Connor, Granger, bu Noelle," dedi.

Noelle sebepsiz yere gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu. Sarı saçları kısa kesilmiş ve yüzünün etrafında gevşekçe kıvrılmıştı, küçük bir düğme burnu ve mavi gözleri vardı. Hermione onu Draco'nun geçmişteki magazin randevularından biri olarak tanıdığını düşündü.

"Merhaba! Aiden," diye kendini tanıttı. "Tanıştığımıza memnun oldum." Aiden onun elini sıktı.

"Merhaba, ben Noelle." Amerikalıydı. Ve aptal. Öyle sanıyordu.

"Merhaba," dedi Hermione. "Ben Hermione Granger."

"Aman Tanrım! Sen ?" Noelle'in gözleri parladı ve sıkamak için Hermione'nin elini tuttu. "Bu çok havalı!"

Hermione'nin gözleri Draco'ya kaydı ve onun derin bir nefes alıp şakağını ovuşturduğunu gördü.

Noelle hâlâ konuşuyordu. "Amerika'da da savaşıla ilgili haberler vardı ve hep üçünüzden bahsediyorlardı! Ron Weasley ve Harry Potter da burada değiller, değil mi?" Noelle Hermione'nin omzunun üzerinden baktı, sanki orada olmalarını dileyebilirmiş gibi.

"Şey, hayır. Bu akşam iş arkadaşlarımla bir şeyler içeceğiz."

"Oh, Draco artık kalmalıyız!" Noelle Draco'ya döndü ve dirseğini tuttu. Hermione beyaz dişleri, ipeksi kahverengi saçları ve bronz uzun bacakları düşündü ve birden mantıksız bir şekilde üzüldü. Bunu Katya'ya yapmaya nasıl cüret ederdi? O meleğe.

"Evet! Bizimle bir masa kapın!" Aiden içeri birlikte girdikleri arkadaşlarına işaret ederek bar masalarını ittirmelerini sağlıyordu. "Malfoy ve ben birer içki alacağız."

"Harika!" Noelle köpürdü. "Hermione, yanıma otur!" Noelle sondaki tabureyi aldı ve yanındakini okşadı. Bu... beklediği gibi bir gece değildi.

Soğukkanlı Draco ve heyecanlı Aiden bara doğru yola çıktıktan ve Hermione yeni en iyi arkadaşının yanına yerleştikten sonra Noelle'e dönerek, "Seni Londra'ya getiren nedir, Noelle?" diye sordu.

"Muggle üniversitesinden eve geldim, ailemi ziyaret ediyorum," dedi .

"Ailen burada mı yaşıyor?" Hermione boynundaki atkıyı açarak, "Ailen burada mı yaşıyor?" dedi.

"Evet! Birinci Büyücülük Savaşı sırasında üç yaşındaydım, bu yüzden babam beni akrabalarımın yanında kalmam ve orada okula gitmem için Amerika'ya gönderdi."

Hermione başını salladı, tam olarak ilgilenmiyordu. "Peki Draco'yu nereden tanıyorsun?" Masum olmaya çalıştı.

"Ah, ailelerimiz yıllardır arkadaş," Noelle sanki bunun bir önemi yokmuş gibi elini salladı. "Ama ikiniz aynı okula gittiniz, değil mi?"

"Evet, kesinlikle öyle." Kafasını kaldırdığında Draco ve Aiden masaya dönüyordu. Draco bütün içkileri havaya kaldırarak her birinin önüne koydu - Aiden'in tanımadığı arkadaşlarının bile. Noelle fırfırlı bir kokteyl, Draco ve Aiden'in iki arkadaşı için ateş viskisi, kız arkadaşı için şarap, kendisi ve Aiden için de Butterbeer aldı.

Aiden onun arkasından geliyordu ve "Sıradaki raundu ben aldım, Malfoy!" diyordu. Draco ondan yeterince içmiş gibi görünüyordu, bu da Hermione'yi gülümsetti. Aiden Hermione'nin sağındaki tabureyi kaptı ve Draco da Noelle'in karşısına oturdu. Garip bir görüntü.

"Ee, Aiden, sen ne iş yapıyorsun?" Noelle, Hermione'nin hem sevimli hem de kaba bulduğu bir şekilde narin ağzını içkisinin pipetine yerleştirerek sordu.

"Hermione ve ben Bakanlık için Sihirli Yaratıklar Departmanı'nda çalışıyoruz. İkimiz de ejderhalar konusunda uzmanız."

"Aman Tanrım, *ejderhalar*! Ejderhalara *bayılırım*!"

Hermione kaşlarını kaldırdı ve Butterbeer'ından bir yudum aldı.

"Öyle mi?" Aiden parlak bir şekilde gülümsedi. "Sevdiğin bir tür var mı?" "Mavi olan!" Noelle söyledi.

Hermione gözlerini kırıştırdı. "İsveçli Short-Snout mu?"

"Hangisi maviyse. Mavi benim en sevdiğim renk!" Noelle kıkırdadı ve içkisini höpürdetti. Hermione gözlerini Draco'ya çevirdi ve ona "ciddi misin lan sen?" anlamına geldiğini umduğu bir bakış attı.

Onun gözleriyle karşılaştı ve ateş viskisine baktı. Başparmağında Slytherin yüzüğü olan bir el omzuna düştüğünde hâlâ onu izliyordu.

"Kafanın arkasını nerede görsem tanırım, dostum."

Draco az önce dik dik bakma yarışını yarıda kesen Slytherine baktı ve onun dudaklarının kocaman, dürüst bir sırıtışa dönüştüğünü görünce şok oldu.

"Burada ne yapıyorsun, seni piç kurusu?!" Draco ayağa kalktı ve adama sarıldı. Sonunda onun yüzüne iyice bakabildi.

Marcus Flint. Dişlerini yaptırmıştı.

Eski arkadaşı ve Quidditch kaptanıyla buluşan Draco'yu izledi, Draco onlara dönmeden önce hızla birbirlerine yetişirlerken onun sıcaklık yaymasını izledi.

"Marcus, Noelle Ogden'i hatırlıyor musun?"

Noelle'in soyadını duyunca Hermione'nin beyinde bir şeyler değişti. Marcus Noelle'i dostça kucakladığında bunu daha sonra kullanmak üzere bir kenara not etti. Marcus Flint'le ilgili hiç mutlu anısı yoktu ve gözleri ona dikildiğinde bunu hatırladı.

"Hermione Granger," dedi. Gözlerinin arkasında bir şey parlıyordu ve Hermione bundan hoşlandığından pek emin değildi. Ama adam onunla alay etmiyordu, bu da bir ilerleme sayılırdı. "Ne kadar da güzel görünüyorsun."

"Merhaba, Flint. Nasılsın?"

"Peki, teşekkür ederim." Hâlâ ona bakıyordu, bakışları yüzünde geziniyordu. "Potter ve Weasley yakınlarda mı?" Kaşlarını kaldırdı ve bara bir göz attı.

"Hayır," dedi. "Bu gece tek başımayım." Kaşlarını kaldırarak, Slytherinlerin oranı artmış olsa bile kendi başının çaresine bakabileceğini umduğunu belirten bir bakış attı.

Flint, Draco ve Noelle birbirlerine eski aileleri, Gregory Goyle'un neler yaptığını, babanın nasıl olduğunu, Noelle'i, işinden dolayı tebrikleri sorarak sohbet etmeye başladılar Draco...

Hermione, Aiden'ın ona doğru eğildiğini hissetti. "Marcus Flint

mi o?" "Evet," dedi Hermione, yarısı boş bardağını dudaklarına götürürken.

"Sanırım ben birinci sınıftayken beni İnleyen Myrtle'ın banyosuna kilitlemişti."

Hermione homurdandı, tüm bu durumu çok komik ve çok yorucu buluyordu. Güldü, gözlerini sildi ve Aiden'ın ona gülümsediğini görmek için yana kayd. Tekrar Flint'i izlemek için döndüğünde Draco'nun gözleri onları henüz terk etmişti.

Bir süre Marcus Flint'le olan konuşmayı takip etti, sonra dönüp Aiden ve arkadaşlarının konuşmasının nereye vardığını anlamaya çalıştı. Her konuşmanın kenarında durup sessizce Butterbeer'ını yudumlarken, Flint'in her konuşmasında Draco'nun yüzünün aydınlanmasını izledi.

bir şaka yaptı ya da bir anısını anlattı. Noelle bir avam gibi içkisinin sonunu h  p  rdeterek bitirdiğinde Draco ve Flint bir tur daha   cmeyi teklif ettiler. Onlar ayrılırken Noelle ona d  nd  .

"Bu e  lenceli, de  il mi?" Katya'nın g  zleri iriydi ve kokteyller y  z  nden parlamaya başlamıştı. Hermione g  l  msemeyle   alıştı ve *Katya*'nın yabancılarının   n  nde *sarhoş* olmasına *asla* izin vermeyece  ini d  ş  nd  . O daha klas biriydi. Katya adına bu kıza   ok g  cenmişti... belli ki.

"Draco'yla ne zamandır g  r  ş  yorsunuz?" Hermione sordu ve hemen ayıldı. Bu onun a  zından nasıl   ıkmıştı?

"Oh," diye g  ld   Noelle. "Birbirimizi ger  ekten *g  rm  yoruz*." Erimiş buzu pipetinden emdi ve Hermione, Noelle'in Katya'yı bilip bilmedi  ini merak etti - Amerika'dan geldi  i i  in belki de *Peygamber'i* anlamamıştı. Hermione Butterbeer'ının ucunu dudaklarına g  t  rd  . Noelle, "O sadece benim paramın peşinde," dedi. Ve Hermione   ks  r  rken ona sırtıttı.

"Ne-ne?" T  k  rmemek i  in eline bir pe  ete aldı.

"Yani, *benim* param de  il. *Babamın* parası." Noelle, Hermione'nin y  z  ndeki ifadeye bakarak kıkırdadı. "Babam Tiberius Ogden. şirketine yatırım yapmasını ve Y  netim Kurulu'na katılmasını istiyor."

Ogden. Bu y  zden tanıdık geliyordu. Noelle ve kardeşi Ogden's Old Firewhisky servetinin varisleriydi. Merlin, masanın yarısı i  iyordu.

"Ah," diye başladı Hermione. "Fark etmemiştim..."

"Yani Draco bizi geyik muhabbeti yapıyor. Bu hafta sonu babamla    le yeme  i yiyece  iz." Buzuna gelişig  zel bir bı  ak sapladı.

"Oh, bu harika. Yani... bu sizi hi     zd   m  ?"

"Hayır!" G  ld  . "Draco Malfoy bana istedi  i kadar i  ki   smarlayabilir ve beni partilere g  t  rebilir! Yani, lanet olsun,   ok *yakışıklı*." Noelle dilini ona do  ru uzattı ve Hermione g  ld  .

Pekala. Belki de Noelle o kadar da kötü değildi.

Draco ve Flint tüm masaya birer içki getirdiler. Onlar yaklaşırken Flint, Draco'yu güldüren bir şey söyledi. *Gerçekten* güldürdü. Yüzü yarıldı, gözleri kırıştı ve ses patladı. Çok güzeldi.

Aiden ve arkadaşları içkiler için teşekkür etti ve içlerinden birinin, "Draco Malfoy'un bu kadar iyi biri olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadığını duydu.

İkinci bir Butterbeer eline tutuşturuldu ama bunu o istememişti. Eve Işınlanma şansı olmasını istiyorsa gerçekten içmemeliydi. Belki de bu barda yemek menüsü vardı.

Flint masadaki tek boş koltuğa oturdu - onun karşısındaki ve Draco'nun yanındaki koltuğa. Noelle onun yanında Draco'nun söylediği bir şeye kıkırdıyordu.

"İçki içmiyor musun, Granger?"

Başını kaldırdığında Flint'in kadehinin üstünden onu incelediğini gördü.

"Hayır, biliyorum." Ellerini bardağın etrafına sardı. "Sadece yavaşça." Adamın gözlerine baktı ve orada bir meydan okuma vardı.

"Eminim kafanda hepimizden puan alıyorsundur." Ona sırtıttı. "Saatte birden fazla içki içtiğin için Slytherin'den on puan." Noelle'e başını salladı. "Ilvermorny'de hangi lanet evdeysen ondan on puan - sırası gelmeden kıkırdadığın için."

Noelle kıkırdamaya devam etti. Hermione temkinli bakışlarını Flint'in üzerinde tuttu. Aklından bir sürü cevap geçiyordu ama hepsi de bu akşamın doğrudan sona ermesine neden olacaktı.

"İyi kalpli biri miydin, Hermione?" Noelle gülümseyerek sordu.

O cevap vermeden önce - "Oh, o en kötüsüydü!" Flint gözlerini ona dikti. "Daha kaymakam olmadan önce bile etrafta Baş Kız gibi dolaşıyordu." Gözleri dans ediyordu, hafifçe alay ediyordu ama Slytherin'in çalıştığını görebiliyordu. Gözlerini ondan ayırmıyor, Draco'ya bakmıyordu. Draco oturuyordu

sessizce. "Söyle bana Granger," diye devam etti Flint, "bir kez bile olsa kuralları çiğnedin mi?"

Bunu neden yapıyordu? Onu kışkırtıyordu ama neden flört ediyormuş gibi hissediyordu? Elleri bardağının üzerinde sıkılaştı.

"Kuralları bir sürü kez çiğnedim," dedi ona. Gözlerini kırpmadan Butterbeer'ını aldı. "Ama senin aksine ben hiç yakalanmadım." Yudumladı. Konuşmayı noktaladı ve bitirdi.

Flint sırtıttı. Noelle kıkırdadı. Draco yer değiştirdi.

Sonraki bir saati bu garip arafta geçirdi. Umutsuzca Aiden'in konuşmasına tutunmaya çalıştı, o da nezaketle ona yetişmeye çalıştı ama Flint onu tekrar kendisine doğru çekmeye devam etti. Harry ve Ron hakkında sorular soruyor, Hogwarts'taki felaket anılarını yeniden yaşaması için onu dürtüklüyordu. Flint onunla her konuştuğunda Draco kaşlarını çatıyor ve sessiz kalıyordu. Noelle kıkırdardı. Sonunda tüm vücudunu Aiden'a doğru çevirdi ve fiziksel dilinin işinin bittiğini göstermesini umdu.

Aiden bir sonraki içkiyi ısmarlamayı teklif etti ve üçüncü içkiyi de reddettikten sonra onun sandalyesini kapıp adını çoktan unuttuğu kız arkadaşına yaklaşma ve Slytherin'lerden uzaklaşma fırsatını değerlendirdi. Grup şekil değiştirmeye başladığında kısa bir süre sohbet ettiler. Noelle tuvalete gitmiş, Draco ve Marcus Flint yetiştirildikleri safkan beyefendiler gibi ayağa kalkmış, Aiden'in arkadaşlarından biri de onu bara kadar takip etmişti. Flint ve Draco ayakta durmaya devam etti, hafifçe uzaklaşarak gülüyorlardı. Kız arkadaşı bir arkadaşını görüp izin isteyince Hermione içkisini yudumladı ve kaçış planını hazırlamaya başladı. Saat dokuza yaklaşıyordu ve yarın erkenden işe gidip masasında ilerleme kaydetmek istiyordu.

Başını iki yana salladı ve otuz saniye kadar bar masasının üzerindeki tahta parçalarına bakıp yarınki işlerini düşündüğünü fark etti. Oldukça sarhoş görünüyor olmalıydı.

Butterbeer içini ısıtıyordu. Hermione son içkisini de bitirip bardağını masaya koydu ve çantasına uzanıp bir saç aldı. O da

saçlarını topuz yaptı ve boynunu kurulamak için gizlice bir bar peçetesi kullandı.

Etrafına bakındı ve Aiden'ı tanıdık bir yüzle, muhtemelen Hogwarts mezunlarından biriyle konuşurken buldu. Draco kolunu Noelle'in beline dolamış, Flint'le sohbet ediyordu. Yüzüne soğuk su çarpmak için tuvalete koşmaya karar verdi. Sonra da belki Aiden'a iyi geceler dileyip eve giderdi.

Tabureden kaymak zor oldu ve ikinci Butterbeer'ı ve akşam yemeği eksikliğini suçladı. Keşke ilk kafede bir şeyler sipariş etseydi ama tüm yiyecekler çok yağlı görünüyordu.

Ginny'nin bir keresinde ona, ayağa kalkana kadar ne kadar sarhoş olduğunu asla bilemeyeceğini söylediğini duymuştu ve bunun etkisini ilk kez tam olarak hissediyordu. Tuvaletlerin olduğu koridora doğru yürüdü ve duvara yaslanmış bekleyen üç kız buldu. Bir an için onlarla birlikte eğildi ve kendini yelpazeledi. Ona en yakın olan kız ona doğru eğildi.

"Eğer kusacağını düşünüyorsan, benden önce gidebilirsin."

Hermione gülümsedi. "Çok nazıksınız, ama ben çok sıcakladım. Ve biraz da başım dönüyor."

"Bir tane fazla mı içtin? Tuvalet kuyruğunda bekleyerek kendimi hızlandırmaya çalışıyorum ama genellikle senin yerinde oluyorum." Ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. Kâkülleri alnına göre çok kısaydı.

"Sanırım öyle." Hermione gözlerini kapadı. Serin duvara yaslanmak çok güzel bir histi. "Hayır, bekle." Tekrar ayağa kalktı. "Bu gece sadece iki Butterbeer içtim."

"Belki de yediğin bir şey yüzündendir? Yerleşmek değil mi?"

"Doğru. Bu olmalı." Hermione duvarı itti. "Bir saniyeliğine dışarı çıkacağım."

Kız ona bir şeyler söyledi ama o dinlemiyordu. Yürümeye konsantre olmuştu. Topukları altında sallanıyordu... O

topuklu ayakkabılarına baktı. Topuklu giymiyordu.

Havada, bir yan kapının üzerinde süzülen çıkış işaretini buldu ve ayağı basamağı önce serin havayı yanaklarında hissederek dışarı doğru itti. Basamağı görmedi bile. Ellerini dışarı ve yere atarak kendini düzeltti, çimentonun avuçlarını çizdiğini hissetti ve kapının kapandığını duydu. Tekrar ayağa kalktı ve momentum onu kapıya doğru savurdu. Soluna döndü ve çıkıştan uzaklaşarak duvar boyunca süründü.

Bu doğru değildi.

Yemek yememişti. Gıda zehirlenmesi olamazdı.

Zehirlenme.

Hermione nefesini tuttu ve tuğlaya yaslandı. Asasını kalçasında hissetti. Çantası hâlâ omzundaydı. Vücudu kayıyordu. Dik durmaya çalıştı. Sola doğru kayıyordu. Eli kirli bir sandığı buldu ve onu ayakta tuttu, eğildi.

Harry'ye ihtiyacı vardı. vardı... Harry

neredeydi?

Harry burada değildi.

Eve gitmesi gerekiyordu. Orada ipecac vardı. Asasını çekti ve kulak zarına çarparak yere düştü. Onu almak için eğildi ve tekrar öne düştü. Parmakları onu kavradı ve kendini yukarı itmek için sandığı kullandı.

Bu nasıl oldu? İki tane Butterbeer içmişti. Butterbeer'ın içindeydi. Birisi içkisine bir şey katmıştı.

Kusması gerekiyordu. Kanına daha fazla karışmadan önce onu boşaltmak için. Bunun için bir büyü vardı. Neydi o büyü?

Bunu kim yaptı? İçkileriyle kim ilgileniyordu? Barmenin neye benzediğini hatırlamaya çalıştı. Karşısındaki sokak lambası bulanıklaşarak ikiye ayrıldı. Ölecek miydi? Bu sokakta mı?

Tanıdık bir şey vardı. Bir şey onu çekiyordu. İçkisine bir şey attı. Bunda çok Muggle'ca bir şey vardı. Neden hâlâ ölmemişti? Ne anlamı vardı ki?

Randevu ilacı. İfade buydu.

Uyuşturulmuş mu? Ona kim ilaç verdi? Bu gece ona içki veren tek kişi -

"Granger?"

Sıcaklık onu terk etti. Draco Malfoy'un kendisini incelediğini görmek için gözlerini kapıya çevirdiğinde buz gibi bir ürperti hissetti.

"Malfoy." Fısıldadı. Dili ağırlaşmıştı.

Kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve ortalık sessizleşti. Sadece vardı. Kalbi hızla çarpıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kelimeleri birbirine karıştırarak.

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım." Elindeki asaya baktı. "Umarım ısınlanmaya çalışmıyoursundur, Granger. Herhangi bir durumda gibi görünmüyorsun."

"Neden buradasın?" Tekrar denedi. Belki de ilk seferinde onu duymamıştı. Adam ona doğru yürürken gözlerini ona odaklamaya çalıştı ama adam bulanıklaşıyordu.

"Emeklilik partisinde kaç kişi vardı?"

... onları istedikleri amaç için en yüksek teklifi verene açık satma hakkına sahiptir.

Kalp atışlarının kulaklarında döndüğünü hissetti ve ciğerleri hava almak için çırpındı.

"Buraya geleceğimi nereden bildin? Benden ne istiyorsun!"

Şimdi onun önünde, iki adım ötesinde duruyordu. Yüzü netleşti ve sanki tasmalanması gereken bir sokak köpeğiymiş gibi gözlerini kısarak ona bakıyordu.

"Neyin var senin?" dedi. Bir adım daha yaklaşabilirdi.

... istedikleri amaç için kullanabilirler.

Asasını sağ eliyle kavradı, tahta derisine batıyordu ve sol elini kaldırıp ona durmasını söylemeye çalıştı ama dudaklarından dökülen kelimelerin karmakarışık olduğunu duydu.

"Kanaman var," dedi ve kız öne doğru düşüp avuçları onu yakaladığında acıyı hatırladı. Avucunu ters çevirdi ve Draco ona doğru uzanıp sol bileğini tutarak kesiğe baktı.

Parmakları tenine değdiği anda patladı.

Büyü kolundan göğsüne, oradan da ayak parmaklarına kadar yayıldı. Aynı anda hem sıcak hem de serindi. Kemiklerinde bir uğultu vardı ve kanı damarlarında hızla dolaşıyordu; bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu ama bu çok iyi hissettiriyordu. Nefes nefese kaldı ve ona dokunmak için çabalarken asasını yere düşürdü.

Onu daha yakına çekmek için yakasından tuttu, parmakları boynuna doğru kaydı, tenine dokundukça yanıyordu ve kendini ona doğru fırlatmış olmalıydı çünkü öne doğru onun içine düşüyordu. Adam onu yakaladığında nefesi kesildi ve kesik sol eli adamın saçlarına dolandı. *Sonunda.*

Elleri kalçalarında, yüzü boynunda, ayak parmakları yere zar zor basıyordu. Onun kokusu parmaklarının kıvrılmasına neden oldu ve kulağına doğru iç çekti.

"Draco..."

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Dudakları adamın çenesinin boynundan güzel bir çizgiyle ayrıldığı noktayı buldu ve onu oradan öptü. Teni çok sıcaktı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Çenesinden aşağı bir çizgi öptü, dilinin onu tatmasına izin verdi, nefes nefese kaldı ve sonunda kolları hareket etti.

Bir eli kalçasında kaldı, sıktı ve pelvisini daha da yaklaştırmak için yavaşça hareket etti ve diğeri sırtında dans ederek boynuna doğru ilerledi. Adam tenine dokunduğunda inledi.

"Granger, ne yapıyorsun?" diye hırıldadı.

Dudakları onunkilere doğru ilerliyordu ve bir tanesi titriyordu. Bu... doğru değildi. Onun için yanıyordu ama buraya nasıl gelmişlerdi?

İlaç olduğunu biliyordu. Zehirlenmişti ve ona vücudu ve ağzıyla saldırıyordu. Bu adil değildi. Böyle olmaması gerekiyordu.

Ağzı adamın çenesini emerken, kafası ona doğru dönerken kalan tüm gücünü topladı ve onu itti. Adam iki adım geriye tökezledi ve bunun gücü onu da geriye savurdu, duvara çarptı, kafası tuğlalara çarptı ve yıldızlar gördü.

Vücudunun her zerresi ona yeniden bağlanmak istiyordu ama vızıltının durduğunu, karnındaki dönmenin yavaşladığını hissedebiliyordu.

"Bana ne yaptın?" diye mırıldandı, görüşü yine bulanıklaşmıştı ama bunun hafif kafa travmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyordu.

Adam nefes nefese kalmıştı. Yüzünü seçemiyordu, başı ağırdı ve arkasındaki duvar için mutluydu.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi, yavaşça kendine geldi ve onu satmak ya da satın almak isteyen çocukla sessiz bir sokakta yalnız olduğunu hatırladı. Ve şu anda hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi. Ve asası yuvarlanıp gitmişti.

"Granger?"

Ve yine sola doğru kayıyordu. Sorun değildi. Kasaların onu tekrar yakalayacağını biliyordu. Kendini durdurmak için elini uzattı ve Draco'nun kolunun beline dolandığını hissedince nefesi kesildi. Önceki gibi değildi. Zehirden etkilenmemişti. Belki de bitmişti?

"Sana ne oldu?" diye sordu. Başı öne eğildi ve ona yardım etmeye çalışmış , çünkü aniden her şey geri geldi. Dans eden elektrik. Yanma. Adamın eli kızın yanağındaydı, başını yukarıda tutuyordu ve kız inledi ve elini adamın elinin üzerine koyarak onu orada tuttu.

Adamın diğer eli zaten hafifçe belindeydi ve kadın boştaki eliyle gömleğini tekrar kavradı.

"Tanrım, Draco."

Başını çevirdi ve adamın avucunu öpmeye başladı, sonra bileğini yalayıp kendisine doğru tuttu. İnce deriyi emerek inledi. Adamın nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Adamın eli onun belinden ayrılıp duvara yaslanırken Draco ve Katya'nın görüntüsü aklına geldi. Tıpkı bunun gibi. Bir barın dışında, onu duvara yaslamıştı.

"Granger..." Sesi kızın üzerinden yağ gibi akıp gitti.

"Dur!" Elini bıraktı ve itti. Adam onu bıraktı ve kadın yeniden nefes alabildi. "Yapma bunu!"

Yanma durdu ve görüşü tekrar bulanıklaşmadan hemen önce onun geri adım attığını, iki elini teslimiyetle havaya kaldırdığını gördü. Yanakları pembeleşmiş ve nefesi aralarındaki havada buğulanmıştı.

Ağır bir şekilde duvara yaslandı. "Neden beni buraya kadar takip ettin?" En azından sesi netti.

Ellerini önünde tutmuş, parmaklarını açmıştı. "Çıktığını gördüm." Bunun ne önemi vardı ki? Noelle neredeydi?

Seni satın almayacaktı. Seni kurtaracaktı.

Başını salladı ve Lucius Malfoy'un sesini sessizleşene kadar etrafta dolaştırdı.

"Bana ne verdin?" diye hırladı ona. Terlemeye başladı, bir sis görüşünü bulandırıyordu ve ona tekrar dokunmasına izin verirse terlemesinin duracağını biliyordu. Yumruklarını sıkı.

"Sana vermek mi?" Adam gözlerini kısarak ona baktı. Ve kız, adamın saçlarının parmaklarından en çekici şekilde dağıldığını fark etti.

"İçkime ne koydun Malfoy?!"

Adamın ağzını açıp kapatmasını izledi. Ellerini indirdi ve geldikleri kapıya baktı. Sonra tekrar bulanıklaştı ve kadın onu izleyemedi.

"Nedir bu? Nasıl durdurabilirim?" Kelimeleri tekrar yuvarlandı ve vücudunun kaydığını hissetti. Yardım etmek için bir adım öne çıktığını duydu-- "BANA DOKUNMA!"

Adamın şekli durdu. Sandıklara tutundu ve eğildi. "Beni neden zehirledin? Ne istiyorsun?"

Dünya dönmeye devam ederken o sessiz kaldı. Beyni çalışıyordu. Uyuşturucunun amacı "istekli" bir partnerden faydalanmak olmalıydı. Ama kız onu her ittiğinde durmuştu.

Başını kaldırıp adama baktı. Adam ona kaşlarını çatmış, ellerini sıkıp gevşetiyor, çenesi de aynı şeyi yapıyordu. Ona yardım etmek istiyordu ama kadın ona dokunmasına izin vermiyordu.

Belki de o değildi.

Bir nefes aldı, konuşmak için ağzını açtı ve yan kapı gıcırdayarak açıldı.

"İşte buradasınız!" Aiden.

Hermione gözlerini kapadı ve nefes alış verişine odaklandı.

"Sokağın aşağısındaki bara gitmekten bahsediyoruz," dedi Aiden, neşeli sesi ara sokağı keserek. "Sen ne düşünüyorsun?"

Gözlerini açtı ve dik durmaya çalıştı. Bu biraz daha kolay oldu. Aiden'ın yüzünden, "randevusunda"... bir ara sokakta başka bir adamla yalnız kalmasında hiçbir sorun görmediği anlaşılıyordu. Bu iyimserliği ve saflığı kıskanıyordu.

"Neler oluyor?" dedi. Ve onların cevap vermediğini fark etti. Draco'ya baktı, gözleri yerdeydi.

Belki de o değildi.

"Ben... ben bir tane fazla içtim." Yutkundu ve Draco'nun gözlerini hissetti. "Draco beni eve ışınlanmaya çalışırken yakaladı. Ve hiç iyi durumda değilim." Hafifçe güldü.

"Granger," diye güldü Aiden. "Çok hafifsin!" Yüzü bir odaklanıp bir kayboluyordu. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve onun, "Kesildin mi?" dediğini duydu.

Aiden onun bileğine uzandı. Draco sıçradı ama o çok yavaştı. Onun tenine dokundu. Ve hiçbir şey olmadı.

"Ne oldu?" Aiden onlara aldırmadan hâlâ eline bakarak sordu.

Hermione, Aiden'ın parmaklarının çıplak tenine dokunduğu yerden Draco'ya baktı ve onun da bileğine baktığını gördü. Eğer sadece Draco'nun dokunuşundan etkilendiyse, neden başka biri ona bunu yapmış olabilirdi ki?

Gözleri kıza kaydı ve kız ona ters ters baktı, gözyaşları yüzünü

bulanıklaştırıyordu. "Düştüm."

Aiden kıkırdadı. "Tamam, hadi seni eve götürelim Granger." Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve Hermione Draco'nun onları içine almasını izledi. Tekrar yere baktı. Aiden, "Bu gece seninle sohbet etmek güzeldi,

Malfoy!" dedi ve onu ara sokaktan aşığı, bir Işıma noktasına doğru yönlendirmeye başladı.

"Granger." Sesi onu ürpertmişti. Hem iyi hem de kötü türden.

Aiden onları geri çevirdi ve Malfoy'un kasaların arasından esasını alıp onlara uzattığını gördü. O da aldı.

"Oh ho!" Aiden güldü. "Altın Kız birkaç Butterbeer tarafından alaşığı edildi, ha?" Kızın omzunu sıktı ve onları ara sokağına geri döndürdü. Yürürken ayaklarını izledi, Draco'dan uzaklaştıkça kendini daha kontrollü hissediyordu.

Kaşlarını çatı, gözlerinin arkasından yaşlar süzölüyordu. Aiden ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu. Slytherin'lere karşı gardını düşürmüştü. Ve saldırıya uğramıştı.

~*~

Aiden merdivenlerden çıkmasına yardım etmiş, dairesinin kapısını açtığından emin olmuş ve bunu bir ara tekrar yapmaları gerektiğini söylerken ona aptalca bir gülümseme vermişti. Hermione neredeyse gülecek ya da ağlayacaktı.

Kapıyı arkasından kapattı ve Harry ile Ginny'yi televizyon izlerken buldu. Ona gülümsediler. Çantasını bıraktı, mutfağına girdi, lavabonun altındaki dolabı açtı ve ipeka çıkardı. Saçlarını geriye attı, bir yudum aldı ve lavabonun üzerinde öksürdü.

Ginny'nin fayanslara vuran sessiz ayak seslerini duydu. Elini sırtına koyup ovuşturdu ve ipeka şişesini alıp etiketini okudu.

"Sorun nedir?"

Hermione öğürüyor ve ağlıyordu; Draco'dan nefret ederken bile onun teninin tadını kaybetmekten pişmanlık duyarak kasıldıkça tezgahı sıkıyordu.

~*~

Bütün gece uyumadı, akşamki olayları gözden geçirdi ve aşk iksirlerini araştırdı. Panikle karışmamış daha berrak bir zihinle, Marcus Flint'in bu işle bir ilgisi olduğunu tahmin etmek daha kolaydı.

Draco sadece elindeki kesikle ilgilenirken onun tenine dokunmuştu. Ona bir iksir verip.... onu dışarıya kadar takip etmiş miydi?

Amacı bu olsaydı, kadının teniyle hemen temas kurabilirdi. Etkileri konusunda da kafası karışık görünüyordu.

Ayrıca, neden?

Ve 35.000 rakamı beyninden geçmeden önce düzeltme yaptı: Neden şimdi? Neden halka açık bir yerde?

İşe yaklaşık bir saat geç gitti. Doğruca ikinci kata çıktı ve konferans odasına girdi. Draco masanın üzerinde duruyordu, önünde kâğıtlar yayılmıştı. Kapı açıldığında başını kaldırdı ve gözlerini ona kilitledi. Kapıyı arkasından kapattı ve başını dik tuttu.

"Dün gece seni bana uyuşturucu vermekle suçladığım için özür dilerim," dedi. İncelemekte olduğu evrakları bıraktı ve yüzünü ona döndü, aralarında on iki kişilik konferans masasının tamamı vardı. "Ben... Sen dışarı çıktığında neler olduğunu yeni anlamıştım. Beni kontrol etmek için dışarı çıktığın için teşekkür ederim ama artık niyetinin beni takip etmek olmadığını biliyorum..." Onun omzunun üzerinden baktı ve yutkundu. "Hemen sonuca varmamalıydım. Korkmuştum."

Kadın adama dönüp baktığında adam masaya bakıyordu. Elini cebine attı ve küçük bir şişe çıkardı. Kıza doğru fırlattı ve kız şaşkıncı bir şekilde şişeyi yakaladı. İçinde gümüşü bir iksirden bir damla vardı.

"Ashwinder yumurtası, asphodel ve birkaç başka şey," dedi. "Etkileri yavaş bir ısınma süreci, ardından baş dönmesi ve yönelim bozukluğu ve nihayetinde iksire saçı eklenen kişi tarafından dokunulduğunda şehvet olmalı." Kadın şişeyi incelerken o da şişeye baktı. "Flint'ti."

Ona doğru baktı. "Ve kendi saçını değil de senin saçını mı kullandı?"

Yutkundu ve boğazı hareket ettikçe ağzından boynundaki çürüğü gördü. Sağ bileğine baktı ve bir tane daha gördü.

"Marcus'un kendini eğlendirmek için çok ilginç yöntemleri var." Gözlerini kâğıtlardan . Neden boynunda ve bileğinde bir büyü kullanmadığını merak etti. Parmak eklemi de sıyrılmıştı. Duvardan mı?

Şişeyi cebine koydu. "Beni kontrol etmek için dışarı çıktığınız için teşekkür ederim. Ve bu durumdan faydalanmadığın için de teşekkür ederim."

Bir kahkaha attı. Neredeyse bir alaydı. Bu komik miydi? Bunu daha da ileri götürmesi çok mu çirkin bir fikirdi? Bundan bahsettiği için bile utandığını hissetti.

"Durumdan faydalanmanın farklı bir tanımına sahip olmalıyım," dedi ve masaya küçümseyici bir gülümseme verdi.

Kaşlarını çattı. Suçlu hissediyordu. Elinin sırtında gezindiğini ve ağzının neredeyse ona doğru döndüğünü düşündü. Ona doğru adım atışı, sırtını tuğla duvara yaslayışı.

"Dün gece çok daha kötü olabilirdi." Arkasını döndü ve onu orada bıraktı.

Asansörle 4. kata indi. Masasına gitti ve Aiden kafasını dışarı çıkardı.

"İşte orada!" Ona yumruk atabilirdi. "Daha iyi hissediyor musun? Biliyor musun, dün gece epey bir eğlenceyi kaçırdık."

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi?"

"Evet! Bar kavgası! Malfoy ve Marcus Flint!"

Durdu, kalbi küt küt atıyordu. "Ne oldu?"

"Sanırım biz ayrıldıktan hemen sonra Malfoy içeri girdi ve Flint'e bağırıp çağırmaya başladı! Sanırım Noelle'le flört falan ediyordu?"

"Huh. Kaçırđığım için üzgünüm." Ona gülümsedi ve masasına gitti.

Bölüm 22

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Herkese mutlu tatiller! Hepinize çok sevgiler.

Hermione, Marcus Flint'le geçirdiği bar gecesini izleyen günlerde gazeteyi açmaya hiç bu kadar korkmamıştı. Pazartesi gününe kadar Draco'nun kendisini duvara iterken çekilmiş fotoğraflarını aramayı nihayet bırakmıştı.

Lucius Malfoy'u ve Draco'nun mirasını düşündü ve dua etti.

Harry, olay hakkında D.M.L.E.'ye bir rapor sunmasına yardım etti. Ya da daha doğrusu, Harry onu olay hakkında D.M.L.E.'ye bir rapor sunmaya *zorladı*. Eğer rapor vermezse, Flint'in peşine kendisinin düşeceğini söyledi.

Harry'nin dehşete düşmesine neden olacak şekilde, isimsiz olarak dosyaladı. Harry ona isimsiz ihbarların kanıtlanmasının ve soruşturulmasının daha zor olduğunu söyledi.

Pazartesi sabahı, "Flint öyle ya da böyle umurumda değil, Harry," dedi. Harry ona evrakları getirmek için dairelerine gelmişti. "Ben sadece bu iksirin Seherbaz'ın dikkatine sunulmasını istiyorum. Bunun başka kimsenin başına gelmesini istemiyorum."

"Flint'i önemsiyorum." Adam ona ters baktı ve o da gözlerini kaçırdı. "Onu geri alan ve Azkaban'a atan kişi olmak istiyorum."

"O olduğuna dair kanıtım yok. Draco'nun sözü var. Eğer o bu işin içine sokulursa ve biz sorgulanırsak ve bu Skeeter'ın kulağına giderse...." Başını iki yana salladı. "Yapamam... Bunu daha fazla yapamam. Lucius Malfoy'un bunu duyacağı günden korkamam."

"Bu Lucius Malfoy'la ilgili olmamalı! Bu adaletle ilgili olmalı!" Harry kollarını iki yana açarak onu sorgulamaya başladı.

Ondan uzaklaştı, kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. Yağmur yağıyordu. "Her şey Lucius Malfoy'la ilgili, Harry."

~*~

Salı günü Draco'nun boynundaki ve bileğindeki morlukları güçlükle seçebiliyordu.

Perşembe gününe kadar onun tadını unutmuştu.

Ve bir sonraki Pazartesi günü, kulağına fısıldanan "*Granger*" nihayet buhar olup uçmuştu.

~*~

Salı akşamı kendini Burrow'da buldu. Bill ve Fleur Aralık ayı boyunca şehir dışına çıkmadan önce ziyarete gelmişlerdi ve Molly tüm hafta sonu yerine hafta içi bir geceyi programlamak zorunda kaldıkları için oldukça şikayetçiydi. Hermione işten sonra çok yorgundu ve bu akşam için izin almak istiyordu ama Ginny onu neredeyse asa noktasında tehdit etti.

"Hayır bilmiyorsun Granger." Mükemmel kıyafeti bulmak için yatağının üzerinde bir kazak savurdu. "Sana orada ihtiyacım var, böylece annem Ron konusunda seni azarlayacak. Böylece Harry'yle ne zaman evleneceğimiz konusunda başımın etini yemez."

Ginny aniden kıyafetlerini değiştirmeye başladı ve Hermione, Ginny ile Harry'nin evleneceği fikriyle seğirerek başka tarafa baktı. Hepsi hâlâ on üç değil miydi, Gryffindor masasında oturup Seamus'un kaşlarını yakmasını seyretmiyorlar mıydı?

Hermione, Molly ona Ron'u sormadan önce beş dakikadır Yuva'nın içinde değildi. Görünüşe göre Noel Arifesi'nde evde olacaktı ama Noel Günü bir maçları vardı.

"Bunu sana o söyledi?" Molly mutfakta bir kaşık yalayarak söyledi. "Hayır.

İkimiz de çok meşguldk."

"Tabii ki, o akşam davetlisiniz. Böylece birbirinizi görebilirsiniz!"

Hermione, Molly'nin ellerini elbisesine silmesini ve asasını yahniyi baharatlamak için kullanmasını izledi. Ron'dan ikisi hakkında hiçbir şey duymamıştı o zaman.

Ondan sonra sessiz bir akşam oldu. Fleur oturma odasında Ginny'yle Hermione'nin arasında oturuyordu, Ginny bunu oldukça rahatsız edici buluyordu. Ginny kalkmak için bir bahane buldu ve Hermione'yi Fleur'le yalnız bıraktı.

Bir süre kitaplar ve ev elfleri hakkında sohbet ettiler - görünüşe göre herkesin onunla tartışabileceği tek konular. Fleur'u hareket ederken, konuşurken izledi ve onun dans etme, i tasarımı ve mali dengeleri sağlama konusunda da yetenekleri olup olmadığını merak etti.

Hermione bir süre durakladıktan sonra, "Fleur," diye sordu, "Madam Michele diye birini tanıyor musun?"

Fleur'un parlak yüzü karardı. "Ah, evet." Hoşnutsuzlukla kaşlarını kaldırdı. "Onu çok iyi tanıyorum."

"Ah, sen... sen ondan görgü dersleri mi aldın?" Hermione kakaosunu yudumladı.

"Onu on yıl boyunca haftada iki kez gördüm," dedi Fleur. "O iğrenç bir kadın."

"Safkanlar için en iyi görgü ve cazibe öğretmeni olduğunu duydum."

"Oh, evet!" Fleur zarıfçe ona döndü. "O en iyisi! Ama bu onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor!" Güldü. "Neden sordunuz?"

Neyse ki Molly Weasley tam o anda akşam yemeğini duyurdu. Harry'nin yanına oturdu ve yemek boyunca masanın öbür ucundan sessizce Fleur'u izledi. Kaşığını tıpkı Narcissa'nın yaptığı gibi tutuyordu. Kaşığını yahninin içine daldırdı, dökmemeye dikkat ederek küçük ısırıklar aldı. Hermione onu izledi ve kendini bu davranışı taklit ederken buldu. Fleur her üç kaşıқта bir peçetesini ağzına götürüyordu. Hipnotize ediciydi. Dudaklarında nem yoktu ama yine de onları sıvazlıyordu. Fleur ne zaman bir sohbe katkıda bulunacak olsa, sesinin duyulması için bunu yapacağı anı tam olarak bulurdu. Başka birinin onun yerine konuşmasını asla sorun etmezdi. Hermione bunun püf noktasını bulmaya çalıştı ama bu doğuştan gelen bir özellik gibi görünüyordu.

Hermione bunun ne kadarının Veela'dan, ne kadarının büyücü hanımdan kaynaklandığını merak etti.

~*~

O Cuma, Harry'nin Wizengamot İdari Hizmetler ofisinde vardiyasının olduğu gündü. Kırk sekiz saat içinde Draco Malfoy'u çözmüş olacaktı.

Olabilir.

Kendinden şüphe etmeye başlamıştı. Belki de Draco'nun zihnine girmek bunu yapmanın en iyi yolu değildi. Draco'nun Harry'yle ne yapmak üzere olduklarını öğreneceği düşüncesiyle irkildi.

Bir Slytherin mi oluyordu?

Çarşamba günü Draco'yla aynı asansöre binmişti. Günaydın dedi. Artık onun yanında çok dikkatliydi, ona bakmıyor, dokunmuyordu.

Asansörde diğer çalışanlar da onlara katılırken onu izledi ve çenesini sıktı, onlara yer açmak için yer değiştirdi ama yine de ona dokunmamanın bir yolunu buldu.

"Sadece bir haftan kaldı, değil mi?"

Önündeki kadın dönüp ona bakmayı başarmıştı ama Draco hâlâ bakamıyordu.

"Evet. Gelecek Cuma son günüm."

Asansör birkaç kişinin inmesi için durdu.

"Bu heyecan verici," dedi. "Her şey yolunda gidiyor mu? Danışmanlık grubuyla?"

Yutkundu ve dikkatle kel bir adamın kafasının arkasına baktı. "Şimdiye kadar çok iyi. Programa göre 1 Ocak'ta fırlatacağız."

"Bu harika. Tebrikler."

Asansör 4. katta durdu. Çıkarken omzunun üzerinden döndü. "İyi günler." Draco'nun dikkatli ve meraklı gözlerinin kendisine kayışını izledi. Başını salladı. Ve kapılar kapandı.

Oh, evet. Bunu kesinlikle yapıyordu.

~*~

Harry planını mükemmel ayrıntılarla özetledi. Hermione şok olmuştu.

Hermione öğle yemeğinden sonra 2. kata çıkacaktı. Katie Bell, Anthony Goldstein gibi birkaç kişi tarafından görüldüğünden emin olacaktı, böylece bir şey olursa varlığı açıklanabilirdi. Asansörlerin hemen solundaki küçük boş ofiste Harry'yi bekleyecekti.

Harry saat 14:15'te on beş dakika mola verdiğinde, gelip onunla buluşacaktı. Görünmezlik Pelerini'ni takacak ve birlikte görev yerine döneceklerdi. Saat 15:00'te, Harry'nin o günkü ortağı Rudolf Montgomery öğleden sonra sigara molasına çıkacaktı.

Plan mükemmel bir şekilde işledi. Yine de asansörlerin önündeki küçük ofisten gizli Yönetici ofisine gitmeye çalışırken küçük bir kalp krizi geçirdi. Harry dönüş yolunda Draco'ya çarptı ve o da kendini duvara yasladı.

Hoşbeş ettiler ve Draco Harry'nin üzerinde çalıştığı bir dosyayı sordu. Hermione ikisinin şimdi nasıl iletişim kurduklarını oldukça tuhaf buldu. Draco uzaklaştığında, Harry onun olduğunu tahmin ettiği yere döndü.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye fısıldadı.

Harry onu ana bölmelerin sonundaki büyük bir kapıya götürdü. Önce o geçebilsin diye kapıyı geniş tuttu. Kapının arkasından kilitlendiğinden emin oldu ve onu fazla bakım görmemiş bir koridora götürdü. Birkaç boş ofisin önünden geçtiler, ilerledikçe mumlar daha da dağılıyordu. Daha az ışık.

"Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi, değil mi 'Mione?"

Bir köşeyi döndüler ve koridorun sonunda, bir fenerin yanında Montgomery duruyordu. Montgomery'nin arkasında üzerinde Wizengamot Yönetim Hizmetleri Dosya Odası yazan siyah bir kapı vardı.

Montgomery yirmi beş yaşında sivilceli bir gençti. Harry onu selamladı ve Montgomery ona tatilinin nasıl geçtiğini sordu. Quidditch konuşmaya başladılar ve Hermione ayak parmaklarına vurmamaya çalışarak bir duvara yaslandı.

Montgomery nihayet saat 15:04'te mola verdi. Harry'ye göre sigara molaları on beş ila yirmi dakika sürüyordu ama bırakmaya çalışıyordu.

Sigara içmemeye karar verirse molasının ne kadar süreceğini bilemezdi. Ve dışarıda yağmur yağıyordu.

Harry, Montgomery'nin ayakkabılarının taş koridorda yankılanmasının durmasını bekledi. Hermione ahşap kapının açılıp kapandığını duyduğundan emindi, ama Harry on saniye daha bekledi.

Siyah kapıya döndü ve birkaç kilit açma büyüsü okumaya başladı. Şifreyi söyledi ve kapı açıldı.

Hermione'nin kalbi hızla çarpıyordu. Harry kapıyı açık bırakarak onu içeri götürdü.

Gizemler Dairesi gibi dekore edilmiş küçük ve karanlık bir odaydı. Siyah fayanslar ve düşük ışıklandırma. Odanın köşesindeki bir dolabı işaret ederek asasını salladı. Alt raftan bir Pensieve çıktı.

Hermione görünmezlik pelerinini çıkardı.

"On dakikan var. *En fazla* on beş," diye uyardı Harry kapıyı kapatmadan önce.

İncelenmekte olan güncel anıların bulunduğu dolaba döndü. Kapağını açtı ve büyülenmiş olduğunu, binlerce şişe içecek şekilde büyüdüğünü gördü. On dakikasını sadece aramakla harcayacaktı!

"Draco Malfoy." Umut etti. Ve çok yavaşça, dolabın derinliklerinden yaklaşık on şişe öne çıktı. Ön tarafta durdular.

Parmaklarını etiketlerin üzerinde gezdirdi.

Antonin Dolohov 6

Temmuz 1997

Malfoy Malikanesi

Severus Snape ve Lord Voldemort

Re: Alecto Carrow ve Amycus Carrow 12

Ağustos 1997

Malfoy Malikanesi

Bellatrix Lestrange
23 Aralık 1997
Malfoy Malikanesi

Parmakları leğendeki her anıyı dökmek ve Draco Malfoy'un zihnine dalmak için açgözlüydü ama orada bir amaç için bulunduğunu biliyordu. Parmakları ortadaki bir tanesinin üzerinde kekeledi.

Yaxley, Dolohov, Greyback 24
Aralık 1997 Granger Konutu

Diğer anılardan arınmış olduğundan emin olarak Pensieve'e döndü. Şişeyi açtı, anıyı içine damlattı ve başka bir şey düşünmeden başını yüzeye indirdi.

Alacakaranlıkta evinin önüne inmiş. Sağ tarafındaki Walters'ın fiskeyelerini duyabiliyordu. Solunda, hepsi de evin önüne bakan dört maskeli Ölüm Yiyen vardı.

Aşağı baktı. Yanında beyaz bir el, alıçtan bir asa tutuyordu.

Dört adamın ailesini bulamayacağını bilse de, bu hikâyenin nasıl bittiğini bilse de, ona zarar veremeyeceklerini bilse de, Hermione dehşetin içinden aktığını hissetti.

Hermione'nin anlamadığı sessiz bir işaret üzerine dört adam harekete geçti. Draco, muhtemelen statüsü ve yaşı nedeniyle en arkadan geliyordu. Hermione duyabildiği hırıltılardan Fenrir Greyback'ın üçüncü sırada olduğunu anladı. Dolohov ve Yaxley'i boylarına göre ayırt etti. Önce Yaxley, sonra Dolohov.

Yaxley asasıyla kapının kilidini açtı. Hermione bunun daha büyük bir gösteri olacağını düşündü. Basit bir *Alohomora*'ydı, kapıyı menteşelerinden söküp atmıyordu. Kapı sürünerek açıldı ve Yaxley yavaşça içeri girdi.

Hermione anlamamıştı. Buraya iki Muggle'ı öldürmeye gelmişlerdi. Burada dört Ölüm Yiyen vardı ve hepsi de dövüşmeye hazırды. Belleğin üzerindeki etikette 24 Aralık yazıyordu. Noel ziyareti için onu orada bulmayı mı bekliyorlardı? O ve Harry Godric's Hollow'daydı.

Draco'nun ardından eşikten içeri adım attı ve nefes alışını dinledi. Tıpkı döndüğünde bulduğu gibiydi - boştu.

"Siktir!" Dolohov maskesini çıkararak sessizliği bozdu. Ve sonra harekete geçtiler. Yaxley mutfağa giden yolu tuttu ve Dolohov da isteksizce onu takip etti. Greyback girişteki havayı kokluyordu ama Draco sola, aile odasına doğru itti ve merdivenlere doğru koştu.

Beklemek, şöminenin üstündeki duvara ne olduğunu öğrenmek istiyordu ama Draco'yu takip etmesi gerektiğini biliyordu. Kanı takip etmeliydi.

Ron'un eskiden yaptığı gibi merdivenleri ikişer ikişer hızla çıkarken maskesini çıkardı. En tepede durduğunda kısa bacakları onu yarı yola kadar getirmişti. Arkasındaki Greyback'ın Draco'yu takip ettiğini duyabiliyordu.

Draco zorlukla nefes alarak sola doğru ilerledi, sonra merdivenlerin tepesine ulaştığında aniden döndü ve Draco onun yerine sağı seçerken yolundan çekilmek için neredeyse kendini deviriyordu. Sağa, çocukluk odasına doğru.

Onu takip etti ve Greyback merdivenlerin tepesine ulaşp sola, ebeveynlerinin odasına ve banyoya doğru dönerken omzunun üzerinden baktı.

Zor nefes alıyordu, bulacaklarından korkuyordu ama hiçbir şey bulamayacaklarını da biliyordu.

Draco kapıdan içeri daldı. O da onu içeri kadar takip etti. İçeri adımını attı, ayak sesleri boş odada yankılanıyordu. Greyback'ın koridorun sonundaki anne babasının odasına girdiğini, Dolohov ve Yaxley'nin alt kattaki dolapları açtığını duyabiliyordu.

Draco arkasını döndü ve istemedi de olsa onunla yüz yüze geldi. Gözlerini kocaman açarak dolabın içine yerleştirilmiş kitaplıklara baktı - bu odanın ona ait olmasının sebebiydi. Göğsü hava almak için kabardı.

Ve aniden gözleri kapandı, kaşları çatıldı ve iki oldu, ellerini dizlerine dayadı, nefesini tuttu.

Onu izledi. Bomboş çocukluk odasında zar zor ayakta durabiliyor, izlendiğinin farkında olmadan kendine bir an ayırıyordu.

Dik durdu, ellerinin topuklarını gözlerine götürdü, bastırdı, nefes aldı. Onu hiç böyle görmemişti. Harry'nin İnleyen Myrtle'ın Banyosu'nda tanık olduğu şeyin bu olup olmadığını merak etti.

Ellerini yüzünden uzaklaştırdı, gözleri hâlâ kapalıydı. Yavaşça nefes aldı. Nefes verdi, gözlerini açtı ve dönuştü. Cornerstone'un tezgâhının üzerinden ona bakan ve neden Flourish and Blotts'ta değil de orada çalıştığını soran yüzü buldu. Ona bir Butterbeer uzatan, yanına oturan ve neredeyse ona neden Altın Kız dendiğini açıklayan yüzü. Rolf Scamander'la randevusunu soran, ilk gününde Aiden'ın ona asansörde eşlik etmesini izleyen, bir asansör dolusu insana Ron Weasley ile nişanlı olmadığını bağırırken onu inceleyen yüz. Deşifre edemediğı yüz.

"Burası temiz." Aşağıya seslenirken sesi yumuşaktı. Yatak odasından çıkmak için döndüğünde Fenrir Greyback kapı aralığındaydı. Bu davetsiz misafir karşısında nefesi kesildi.

"Bu onundu, değil mi?" Greyback'ın yüzündeki gülümseme kanını dondurdu.

"Muhtemelen." Draco cevap verdi. Greyback'i iterek geçmeye çalıştı.

"Ne yazık ki kokusu hâlâ burada değil." Havayı kokladı. "Eminim çok tatlıdır. Ve olgun."

Hermione dehşetten gözlerinin yaşardığını hissetti ve kendine Greyback'ın öldüğünü hatırlatmak zorunda kaldı. Draco'nun sol gözünün seğirmesini izledi ve sonra Greyback'i geçip merdivenlerden aşağı inmeye devam etti.

Greyback onu takip ederken o da Draco'ya yetişmek için etraftan dolandı. Yaxley ve Dolohov oturma odasıındaydı.

"Burada bir şey yok."

"Kimsenin kokusu yok. Birkaç ay olmuş olmalı." Greyback'in sesi arkasından geliyordu.

"Malfoy," dedi Yaxley ve Draco başını kaldırıp ona baktı. "Bana kolunu ver."

Draco şaşkın görünüyordu ama sol kolunun kolunu kıvrıarak öne doğru bir adım attı. Karanlık İşaret. Hermione bunu daha önce onun üzerinde hiç görmemişti. Yaxley güldü.

"O kol olmaz." Yaxley, Draco'nun sağ kolunu yakaladı ve keserek açtı. Draco acı içinde homurdandı.

"Ne oluyor lan?" Kolunu geri çekti. "Malfoy kanı dökmeye cüret mi ediyorsun?" Okuldan tanıdığı Draco vardı.

Yaxley onunla alay etti. "Duyduğuma göre eskisi kadar anlamlı değilmiş." Yaxley asasını Draco'nun koluna doğrulttu, sonra şöminenin üzerindeki duvara döndü. Sözcüklerin belirmesini izledi. Yaxley sözlerini bitirdiğinde Dolohov güldü.

"Gidelim," diye emretti Yaxley. Fenrir onu dışarı kadar takip etti.

Dolohov asasını Yaxley'nin yarasını iyileştirmek için kullanırken Draco'nun yanında durdu.

"Gönüllü olursan böyle olur, ahmak." Dolohov Draco'nun ayaklarının halıya tükürdü. Draco kıpırdamadan durdu ve ona ters ters baktı. Dolohov dışarı çıktı ve Hermione Draco'nun kan damlayan duvara son bir kez bakmasını izledi. Draco döndü ve Hermione de onu takip etti.

Diğer üçü kaybolmuştu. Bay Walters fiskiyesini hareket ettiriyordu. İçeri dönmeden önce Draco'ya tuhaf bir bakış attı. Draco sokağın aşağısına ve yukarısına baktı, sonra Muggle Kovma Büyüsü'nü yaparak evine döndü.

Adam ortadan kayboldu ve kadın dışarı, küçük depoya çekildi.

Saatini kontrol etti, titriyordu. Sadece sekiz dakikadır onun hafızasının içindeydi. Çok fazla zamanını almadığı için rahatlayarak iç çekti.

Draco'nun hafızasını hızla geri aldı, şişeye geri koydu ve tekrar kapattı. Titreyen parmaklarıyla şişeyi dolaba yerleştirdi ve kapıyı kapatamadan gözleri başka bir şişeye takıldı.

Malfoy Malikanesi 30
Mart 1998

Elleri hareketsiz kaldı. Yakalandıkları gece. Bellatrix'in ona işkence ettiği gece. Draco'nun onları teşhis etmeyi reddettiği gece.

Kapıya doğru baktı. Yedi dakikası vardı. Belki de.

Şişeyi kaptı, hafızayı leğene attı ve birkaç dakika içinde Malfoy Malikanesi'ndeydi.

Draco salonda bir koltuğa oturmuş, kitap okuyordu. Daha zayıftı, gözlerinin çevresi zayıflamıştı. Lucius onun karşısında, başka bir koltukta oturuyordu.

Koridorda itiş kakış. Hermione'nin haftalar önce koşarak geçtiği koridor. Narcissa, Greyback ve Scabior'a önderlik ederek içeri girdi, arkalarında bir grup mahkûm yavaşça ilerliyordu.

Evet. İşte o an gelmişti. "Nedir

bu?" Lucius ayağa kalktı.

Hermione, Narcissa'nın Draco'ya doğru ilerleyerek onları teşhis etmesini istemesini izledi. Narcissa da zayıftı. Hızlı ve Hermione'nin bildiğinden daha az zarafetle hareket ediyordu. Sesi daha az ipeksiydi ve ayakta dururken elleri birbirine dolanıyordu. Belki de Lucius Malfoy'un nitelikler listesi Savaş için geçerli değildi.

"Yapamam - emin olamam." Draco'nun sesi kısılmıştı. Hermione kendini bağlara karşı mücadele ederken gördü, saçları savrulmuştu. Ve Draco'nun gözleri başının arkasına . Gözlerini hızla kaçırdı.

Lucius ve Greyback'in Harry Potter'ı bulma şerefini kimin kazanacağı konusunda ağız dalaşına girmelerini izledi, sonra Lucius Draco'yu Harry'nin yüzünü incelemesi için geri getirdi.

"Bilmiyorum." Draco mahkûmlardan uzaklaşıp şöminenin başındaki Narcissa'ya doğru ilerledi.

Narcissa Harry'nin üzerinde bulunan asadan bahsediyordu ki Greyback homurdandı, "Peki ya Mudblood?"

Kapkaççılar mahkûm grubunun etrafını çevirdi ve Hermione kendini ilgi odağı buldu. Hermione kendi yüzündeki korkuyu gördü ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Narcissa bir adım öne çıktı, Hermione'yi kâğıttan tanıyarak bekliyordu. Hermione böyle olduğunu bilmesine rağmen kendini bir şekilde ihanete uğramış hissetti. Narcissa'nın Draco'ya dönmesini izledi.

"Bak Draco, Granger kızı değil mi o?"

Draco şömineye baktı. Sırtı odaya dönüktü. "Ben... belki... evet." diye mırıldandı.

Hermione ona doğru bir adım atarak yüzüne bakmaya çalıştı. Yüzü nötrdü, ateşe bakıyordu. Başını kaldırdığında Narcissa'nın onu izlediğini gördü, eli hâlâ uzanmış, mahkûmlara doğru işaret ediyordu. Hermione, Narcissa'nın gözlerinin oğlunu taramasını ve elini indirmesini izledi. Narcissa ona bir adım daha yaklaştı ve Hermione sonunda onu tanıdı. Draco'nun annesi geri dönmüştü.

"-Draco, şuna bak," diye bağıırıyordu Lucius. "Bu Arthur Weasley'nin oğlu değil mi - adı neydi?"

"Evet. ." Hermione onu izledi. Narcissa ona bir adım daha yaklaştı ve gözlerini mahkûmlara çevirdi. Narcissa Draco'yla konuşmak için dudaklarını araladı ama o daha konuşmadan bir ses Hermione'nin damarlarını buza çevirdi.

"Bu da ne böyle? Ne oldu, Cissy?"

Bu bir hataydı. Anılardan hemen çıkmalıydı. Görmek istediği şeyi görmüştü. Zamanı kesinlikle dolmak üzereydi.

Bellatrix Lestrange sürünerek misafir odasına girdi. Hermione, Lucius'la Voldemort'u kimin arayacağı konusunda tartışırken donakaldı. Draco hâlâ onun yanında ateşe bakıyordu.

Bellatrix kılıcı yeni fark etmişti. Snatcher'ları sersemletiyordu. Hermione bundan sonra ne olacağını biliyordu. Tam çıkmak, Pensieve'in bulunduğu odaya dönmek üzereydi ki Draco'nun titrediğini fark etti. Narcissa elini omzuna koydu ve Draco irkildi.

"Draco, şu pislikleri dışarı çıkar," dedi Bellatrix, Snatcher'ların hareketsiz bedenlerini işaret ederek. "Eğer işlerini bitirecek cesaretin yoksa, onları benim için avluda bırak."

Draco itaat etmeye başladı ama Narcissa onu sakinleştirdi. "Draco'yla böyle konuşmaya cüret etme-"

"Sessiz ol!" Bellatrix bağırdı. "Durum tahmin edebileceğinden çok daha vahim, Cissy! Çok ciddi bir sorunumuz var!"

Teyzesi onu çağırdığında Draco arkasını dönmüştü. Hâlâ ateşin yanında duruyordu ama şimdi yüzü odaya dönüktü. Hikâye artık yeniden yaşamak istemediği bir noktaya gelmişti ama gözlerini Draco'dan alamıyordu. Gözleri odada geziniyor, belli bir şeye takılıp kalmıyordu.

Bellatrix'in Greyback'e çocukları aşağıya götürmesini emrettiğini duydu. Döndüğünde kendini salonun ortasında durmuş, Bellatrix tarafından çembere alınmış halde gördü. Bunu kendi bedeninin dışından izlemenin biraz tatmin edici bir yanı vardı, sanki başka biriymiş gibi davranabiliyordu. Lucius, Bellatrix'e alan açıyormuş gibi, şöminenin yanında, Narcissa'nın yanında durmaya gelmişti. Hermione üç Malfoy'la birlikte şöminenin yanında durmuş, bunun ne kadar tuhaf bir görüntü oluşturduğunu düşünüyordu.

"*Crucio!*"

Narcissa'nın sıçrayıp ellerini neredeyse göğsüne götürmesini, sonra da eski pozisyonuna dönmesini izledi. Lucius dudaklarını büzdü. Draco'nun gözleri seğirdi ama hiçbir şey yapmadı.

Çığlık atıyordu. Kendine bakmadı ama dizlerinin üzerine çöktüğünü biliyordu.

Bellatrix ona hırlayarak kılıcı sordu. Yalvaran kendi sesini duydu. Sonra tekrar Cruciatus Laneti'nin elektriği ve çığlık atan sesi.

Narcissa yutkundu. Lanet bu kez daha uzun sürdü. Lucius hoşnutsuzlukla yere baktı. Narcissa çığlık atmaya devam etti.

Sağından gelen bir nefesle Hermione döndüğünde Draco'nun tekrar şömineye baktığını gördü. Kendini sabitlemek için elini şömineye doğru uzattı. Gözleri kapalıydı, nefes nefese kalmıştı. Diğer elini karnına götürürken omuzları titriyordu. Gözleri daha önce olduğu gibi sıkıca kapalıydı.

Narcissa'nın ona doğru adım atmasını izledi. Görölmekten korktuğu için yavaşça hareket etti ve "Severus ne derdi?" diye fısıldadı. Sesi nazikti ve eli onun omzundaydı, sıkıyordu.

Hermione, Draco'nun derin bir nefes alıp bırakmasını ve gözlerini açmasını izledi. Duvarının inşasını izledi ve bu kez bunun Okklumans olduğunu anladı. Teyzesi dizlerinin üzerine çöküp bıçağını çekerken Draco arkasını döndü ve onun yerdeki gevşek bedeniyle yüzleşti.

Kadın tekrar çığlık atarken adamın hareketsiz kalışını izledi, bu sefer bıçak kolunu kesmişti.

Hermione gözlerini yere indirmiş olan Narcissa'ya, sonra da onun yanından geçip Draco'yu izleyen Lucius'a baktı. Lucius oğlunu dikkatle inceledi, Draco ile onun yerdeki bedeni arasına baktı. Saniyeler önce onun kırıldığını görmüştü. Lucius içini çekti ve elini alnına götürdü, sanki bu odadaki tüm insanlar arasında en ağır sorun onunkiymiş gibi.

Oda dönmeye başladı. Geri çekiliyordu.

Yönetim Ofisi'nin dolabı gözünün önünde canlandı. Harry oradaydı.

"Hermione. Zaman doldu!" Gümüşi anıyı hızla toplayıp şişeye geri koyuyordu. Hermione durmuş onu izliyor, zor nefes alıyordu. Hâlâ çığlık atan sesini ve sağ tarafındaki bir soluğun yankısını duyabiliyordu. Harry ona baktı.

"İşe yaradı mı? Cevabını aldın mı?"

Ona döndü ve yeşil gözlerine baktı. Her şeyi bir araya getirmeye çalışarak başını salladı.

"Beni kurtarabilirdi."

Bölüm 23

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan bu yana ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Yeni Yılıınız Kutlu Olsun! İyi eğlenceler!

Bir nefes aldı. Kitapların sert kapakları avuçlarına battı ve gözlerini açarak hastane kanadının ahşap kapısına baktı.

Geri dönmeliydi. Ortak odada oturmalı ve böyle aptalca bir fikre sahip olduğunu unutmalıydı.

Koridorun sonundan gelen ayak sesleri. Revirin önünde kitapları göğsüne bastırarak durursa çok aptal görünecekti. Hızla içeri girdi ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Nane yeşili perdeler birkaç yatağın üzerine çekilmişti ve Madam Pomfrey'nin odasının ışığı yanıyordu. Sıranın sonunda biri inliyordu ve Hermione bakınca gözlerini sımsıkı kapatmış, kolunu tutan bir birinci sınıf öğrencisi gördü. Sıranın aşağısına doğru devam etti, sağa sola baktı. Ve sağdaki dördüncü yatakta onu buldu.

Sarı saçları alnına dökülmüş, terden ıslanmıştı. Yanakları ateşten pembeleşmiş, kaşları birbirine yapışmıştı ama uyuyordu. Artık onunla konuşmak, hırıltılarını görmek ve alaylarını duymak zorunda kalmayacağı için damarları rahatlamıştı.

Yaklaştı ve göğsüne kadar çekilmiş ince çarşafın altında pijama gömleğinin düğmelerinin çözülmüş ve açık olduğunu, köprücük kemiğindeki çukurun hemen solunda kızgın kırmızı bir çatlağın başladığını, aşağı doğru zag yaparak çarşafın altında kaybolduğunu gördü.

Nefes nefese kaldı ve ses revirde sekerek birinci sınıfın iniltileriyle dans etti. Sessiz kalmak için dudaklarını birbirine bastırarak uzandı ve çarşafı yavaşça aşağı çekti. Çizgi göğsünden geçti, kalbinin hemen altından diğer yöne doğru kesti ve karnını boydan boya kesti. Pomfrey'in üzerine sürdüğü merhemle parlıyordu. Hermione'nin dudağı titredi.

"İşi bitirmeye mi geldiniz Bayan Granger?"

Döndü, çarşafı düşürdü ve neredeyse kitapları da düşürüyordu. Severus Snape yatağın ayak ucunda durmuş, cüppesini sımsıkı çekmiş, kollarını kavuşturmuştu. Siyah gözleri onu inceliyordu.

"Özür dilerim. Ben sadece... Malfoy'un notlarını teslim ediyordum." Adam kaşlarını kaldırdı, o da saçmalamaya devam etti. "Dersleri kaçırdı ve geride kaldığını biliyorum, bu yüzden derslerin bir özetini ve profesörlerin söylediğı özel bir şeyi bırakmak istedim -"

"Eğer Bay Malfoy için not alma görevi size , Bayan Parkinson bugün dersten sonra ne getirdi?" Başıyla Malfoy'un yan masasındaki bir yığın kâğıt ve kitabı işaret etti. Hermione kızardı.

*"Karalamalar ve aşk notları, eminim." Alay etmekten kaçındı ve onun karanlık yüz hatlarına baktı. "Ama siz, Malfoy'un profesörü, **Pansy Parkinson'ın** notlarını benimkilere tercih ediyorsanız, eminim onların eksiksiz, benimkilerinse gereksiz olduğuna inanıyorsunuzdur."*

Snape'in ağzı buruştu ve elini uzatarak kâğıtlarını istedi. Kadın gözlerini kırpıştırarak kitabı ve notları uzattı. Snape notlara göz gezdirip inceledi ve birden Draco'nun vücudu kasıldı. Sırtı eğildi ve elleri yumruk oldu. Bacaklarını tekmeledi. Snape hiçbir şey yapmadı ama bir sayfayı çevirdi.

"O... o iyi olacak mı, Profesör?"

Snape kitabı kapatıp kaşlarını çatarak ona baktı. "Gryffindor'un suçluluk duygusunu ne kadar da seviyorum." Hâlâ uyumakta olan Draco'nun mızızlanmasını izlemek için döndü. "Evet. Karşı lanetin etkisini göstermesi için birkaç güne ihtiyacı olacak. Dittany yaraların çoğunu durduracaktır."

Draco'nun parmaklarının çarşafı tırmalamasını izledi, ama elleri yanlarında . Bilekleri yatağa yapışmış olmalıydı, diye fark etti ve yaralarını pençelemeye çalışıyor olmalıydı. Adamın yüzü acıyla buruşmuştu ve kadın onun yanına oturup parmaklarını adamın gergin yüzünde gezdirmek için can atıyordu.

"Hepsi bu kadar mı Bayan Granger?"

İpeksi sesle irkildi ve döndüğünde Snape'in onu incelediğini gördü. Harry ona zihnine girdiğinde nasıl hissettiğini anlatmıştı, bu yüzden Hermione bunun Legilimency olmadığını biliyordu.

"Evet," dedi ve onu geçmek için döndü.

"Tabii Bay Malfoy'a bir mesaj iletmemi istemiyorsanız -?"

"Hayır. Ben - teşekkür ederim. Gryffindor kulesine geri döneceğim." Aceleyle kapıya yöneldi ve aptalca fikirler hakkında kendi kendine mırıldanarak kapıdan içeri çıktı.

~*~

"Beni kurtarabilirdi."

Harry boş gözlerle ona baktı. "Tamam..." Harry onun dirseğinden tuttu ve odadan çıkmasına rehberlik etti. "Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum, ama gitmeliyiz." Pelerini kızın başına geçirdi ve görünmez kolunu yakaladı.

Harry onu dışarı çıkardı. Ayakkabılarının vuruşlarını duyabiliyor, bacaklarının çalıştığını hissedebiliyordu ama beyninin çalıştığından emin değildi. Hâlâ çılgınlıkları ve nefes alışları duyuyordu.

Harry kapıyı tanımadığı bir büyü kombinasyonu ile kilitletti. Nabızı hızla atıyordu. Koridordan gelen ayak sesleri üzerine kendini topladı.

Susturucu'yu ayaklarının üzerine atacak kadar. Harry onun durduğunu tahmin ettiği yere doğru eğildi.

"Güvenli olduğuunda git. Ben sonra gelirim."

Montgomery kollarını çekiştirerek köşeyi döndü. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet. Her gibi sıkıcı."

Bayat sigaraların kokusu koridoru dolduruyordu ve Montgomery onlara ulaştığında, ezberlediği labirentte ilerlemeye devam ederek yanlarından geçti.

Seviye 2'nin ana salonuna ulaştı ve hücreler dolanarak ilerledi. Nefesini tutmakta zorlanıyordu ve boş bir küpe girip pelerini çıkarmayı çok istiyordu ama bir anda ortaya çıkamayacağını biliyordu.

Bir şeyler atıştıran Katie Bell'in küpünün yanından hızla geçti ve konferans odasının yakınındaki dar boğazdan geçerken yavaşladı. Kapı açıktı.

Draco konferans masasına oturdu. Sırtı kapıya dönüktü. İçeri girdi, onu görebilmek için masanın etrafında dolanarak sağ omzunun yanından diğer tarafa doğru ilerledi. Bir haritaya benzeyen şeyi incelerken dudakları aşağıya doğru kıvrılmıştı.

Çenesini kaşıdı.

Onu kendi evinde düşündü. Merdivenlerin başında önce sola yönelmiş, sonra sağa dönmüştü. Hangi odanın onun olduğunu nereden biliyordu?

Onu yatak odasında, ev boş olmasına rağmen kapıyı kırıp içeri girerken düşündü. Ne bulmayı umuyordu? Ya da bulamamayı?

Onu şöminesinin önünde titrerken, yıkılan duvarını yeniden inşa ederken düşündü.

Şimdi onu konferans salonundaki masada derin derin nefes alıp iç çekerken izliyordu. Saçları alnına düşmüştü ve onun için saçlarını geriye itmeyi çok istiyordu.

Draco Malfoy'un gizemini çözmeye çalışmıştı. Ve Malfoy ona eskisi kadar yabancı geliyordu.

Yanıt olarak gözlerini kaldırdı. Omzunun üzerinden döndü ve kapıya baktı. Gözlerini kısıtı, beyni çalışıyor, dinliyordu.

Otuz saniye sonra adam ayağa kalktı ve kadın nefesini tuttu. Adam yavaşça kapıya doğru ilerledi ve kadın ondan uzaklaştı. Adamın başını kapı aralığından çıkarıp önce sola, sonra sağa bakmasını izledi. Tekrar içeri girdi, yere bakıp düşünüyordu.

Ona baktı. Baktığına yemin etti. Ama sonra gözleri onun duvardaki yerine kaydı ve bir nefes aldı. Tekrar kapıdan dışarı baktı, kaşları çatılmıştı.

Ayak sesleri. "İyi günler, Malfoy!" Robards'ın neşeli sesi.

Draco'nun yumuşak bir şekilde gülümsemesini izledi. "İyi günler, efendim.

Granger burada mı?" Hermione soluk soluğa kaldı ve elini ağzına götürdü.

"Granger? Hayır, sanmıyorum. Ona ihtiyacın var mı?" Robards'ın sureti kapı aralığında belirdi.

"Hayır, hayır, değil. Sadece onu gördüğümü

sanmıştım." Nasıl? Ne?

"Onu . Var..." Robards sesini alçalttı. "Aranızdaki sorunlar çözüldü mü?"

"Hayır. Yine de birlikte çalışmamamız en iyisi. Teşekkür ."

Hermione gözlerini kırıştırdı. Kaşlarını çatarak yere baktı. Bu da neredeyse iki haftadır neden çağrılmadığını açıklıyordu. Draco çalışmak istemiyordu.

olaydan sonra onunla.

Robards ona iyi günler diledi. Draco kapı aralığında durdu, gözleri parlıyordu. Tekrar nefes aldı, kapıdan dışarı baktı, boynunu kırdı ve sandalyesine döndü.

Odadan sıvışarak asansörlerin solundaki küçük ofise doğru koşmaya başladı. Nefes nefese kalarak pelerinini üzerinden attı. Başını vücuduna doğru eğerek kokladı. Parfüm kullanmıyordu. Tanrıya şükür vücut kokusu da yoktu.

Kokusunu alabildiği tek şey saçıydı. Şampuanı.

Onu kurtarabilirdi *ve* saçının kokusunu tanıyordu. Hermione bayılmadan önce oturdu.

~*~

O gece Duvarı yıkmaya karar verdi.

Zamanı gelmişti. Duvarı ilk astığında aradığı cevapları almıştı. Ginny eve geldiğinde tam da doğum gününe ait gazete kupürünü indiriyordu - Draco, Lucius'u Azkaban'da ziyaret ediyordu.

Gözleri sevinç ve merakla kocaman açılmış bir halde yatak odasına daldı, sonra da söndü. Hermione onu selamlamak için başını salladı ve Ginny, Hermione'nin gazete kupürünü tekrar göğsüne yerleştirmesini izledi.

Ona ne diyeceğini bilemedi.

. *Her konuda.*

Aklına, kalbine girdiğim için kendimi çok kötü ve suçlu hissediyorum.

Sanırım Draco Malfoy beni önemsemiş olabilir.

Az önce kendime işkence edilmesini izledim. Hala çığlıklarımı duyabiliyorum.

Nereden başlayacağını bilmiyordu.

Ginny onu içeri aldı ve artık yarısı çıplak olan duvara baktı. Kaşlarını çatarak yere baktı ve diğer tarafa, en son yazıların ve notların olduğu tarafa geçti ve ortada buluşana kadar sessizce onları teker teker indirmeye başladı.

~*~

Makaleler indirildikten sonra nihayet Ginny'yle konuşmaya başlamıştı. Alaycı bir duvar kâğıdı gibi hâlâ yok edilmesi gereken el yazısı notlar vardı. Her iki anıyı da anlattıktan sonra Ginny ona kocaman gözlerle baktı.

"Sana yalan söyledi." Sesi yumuşaktı, sanki büyük bir şey yaşıyormuş gibiydi.

"Hangi zaman?" Hermione güldü.

"Her zaman."

Hermione ona baktı, Ginny yine boş duvarı inceliyordu. Ginny ayağa kalktı ve zaman çizelgesinde Hermione'nin mürekkeple 35.000 sayısını yazdığı noktaya doğru yürüdü. Ginny parmaklarıyla sayının izini sürdü. Hermione, Ginny'nin gözlerinin geriye doğru hareket edişini izledi. Kapıyı geçti, soldaki duvara doğru ilerledi ve savaşın karalanmış olayları arasında geriye doğru ilerledi. Hogwarts Savaşı'nı geçti, Malfoy Malikanesi'ni geçti ve 1997 Noel Arifesi'ne geldi.

"Gönüllü mü oldu?" Ginny'nin gözleri

randevuydu. "Dolohov öyle dedi."

"Bilmenizi istemediği şey buydu."

Hermione ona baktı. Ginny kafasında kendi zaman çizelgesini yaratıyordu. Duvara bakıyor, sonra yere bakıyor, gözleri hareket ediyor, sonra tekrar duvara dönüyordu. Ginny dönüp ona baktı, gözleri parlıyordu.

"Yani.... O seni seviyor."

Hermione'nin kalbi çırpındı, sonra onu tekrar kafesine soktu.

"O... o evin boş olmasından dolayı *rahatlamıştı*. Bu, ev sakinlerini önemseydiği ya da o gün öldürme olmayacağı için memnun olduğu anlamına gelse de gelmese de-"

"Sakinleri mi? Granger!" Ginny bağırdı. "Doğruca senin yatak odana koştu! Bu senin için yeterli bir kanıt değil mi?"

"Bu, tabii ki, bir olasılık! Ama belki-"

Ginny elini kaldırdı. "Hayır. Belki yok. Kendini bundan vazgeçirmene izin vermeyeceğim." Ginny onun elini tutarak yatakta ona katıldı. "Hermione. Lucius Malfoy haklıydı." Ginny kaşlarını kaldırdı ve sanki bu cümle ona acı vermiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Draco saf kan büyükannesine gidip, çıkmadığı Muggle doğumlu bir kızı kurtarmak için *acil durum* planı olarak 35.000 galleon istedi." Ginny gözlerini kocaman açarak arkasına yaslandı. "Merlin, ne kadar taşaklı biri."

Hermione'nin burnu onun ifadesi karşısında kırıştı ve ayağa kalkarak adım atmaya başladı.

"Ne demek istediğini anlıyorum Gin. Lucius Malfoy'un haklı olduğunu ve Draco'nun bana karşı bir şeyler hissettiğini... kabul edebilirim." Kızıl saçlıya döndü. "Ama bu o zamandı. Şimdi kim bilir neler hissediyordur."

Ginny inleyerek yataktan fırladı ve az önce duvardan aldıkları eşyaların bulunduğu sandığı açtı. Birini kaptı ve Hermione'nin yüzünün önünde tuttu.

"Biliyorum! Şu anda ne hissettiğini biliyorum!"

Hermione, Fortescue'daki öğle yemeği randevularından kalan makaleyi okudu. Cadde boyunca yürürken Draco'nun eli ona rehberlik ediyordu. Narcissa'yla konuşurken Draco'nun gözleri onun üzerindeydi. Draco'nun rahat gülümsemesi ve parlayan gözleri onu Cornerstone Books'un ön kapısına geri bırakırken. Görünüşe göre

sanki bir ömür  nceymiş gibi. O anın rahatlığına nasıl geri dönebilirdi ki?

"Ama şimdi biriyle çıkıyor. *Birden fazla* kişiyle!" Hermione Fortescue'nun makalesini tekrar göğsüne yerleştirmek için yatağının etrafında yürüdü.

"O zaman git ona adının bekleme listesine eklenmesini istediğini söyle!" Ginny Hermione'nin yatağına atladı, dimdik duruyordu. Bu ona Hogwarts'taki son yıllarını o kadar çok hatırlatmıştı ki neredeyse g l mseyecekti.

şömineden bir  ıtırtı ve *vınlama sesi* geldi. Harry'nin sesi bir merhaba diye seslendi.

"Biraz  ay yap, Potter!" Ginny ona bağırdı. "Ve biraz da şarap a ! Yapmamız gereken bazı planlar var."

Harry oturma odasından, "Oh, kahretsin," diye mırıldandı.

Hermione sonraki yarım saati Harry'ye anılarını anlatarak geçirdi. Konuşmanın  oğunu Ginny yaptı, olaylara kendi yorumunu kattı. Hermione yemek alanındaki küçük masada oturmuş, Ginny'nin zorla içirdiği bir kadeh şarabı içiyordu.

Harry sessizce çayını yudumladı. Hermione onun yüzündeki gerginliği, savaştaki olaylar ona anlatılırken dudaklarının gerildiğini . Ginny onun için yeni resimler çizmeye devam ederken bunu fark etmedi. Hermione onu suçlamadı. Orada değildi. Draco ve  l m Yiyenler'in onları ailesinin evinde yakalamaya çalıştıkları gece Godric's Hollow'da değildi. Malfoy Malikanesi'nde ya da sahilde değildi. Harry ve Hermione gibi Dobby'nin mezarının görüntüsü hafızasına kazınmamıştı.

"şimdi görevimiz," dedi Ginny ve Hermione düşüncelerinden sıyrıldı, "bu ikisini aynı noktada buluşturmak!"

"şu Bulgar kızla çıkmıyor muydu?" Harry  ay fincanını kaldırarak, "Evet," dedi.

"Evet," dedi Hermione. "Ve o harika biri."

"Pekâlâ, bu kadar yeter." Ginny ona biraz daha şarap doldurdu. "Katya Her neyse önemli değil. Harry," diye ona döndü. "Bir erkek olarak... bir kızla çıkarken başka bir kıza aşık olmak mümkün mü?" Ginny ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Harry ikisi arasında ileri bir geri baktı, gözleri Ginny'ye takıldı. "Bunun bir tuzak olduğunu hissediyorum."

"Öyle değil. Şu lanet soruya cevap ver, Potter. Beni sevdiğini

biliyorum." "Ben... Şey, evet. Ama bu çok çirkin bir şey."

Ginny parlak bir şekilde gülümseyerek, "Ve Draco Malfoy çürümüş bir insan, çok harika! İşte bu kadar!"

Hermione gözlerini devirdi ve kadehinden derin bir yudum aldı. Belki de gelecekte romantik ilişkilerini kimseyi karıştırmadan halletmeye çalışacağını düşündü.

"Yani," diye devam etti Ginny. "Malfoy Hermione'yi istiyor. Hermione de Malfoy'u istiyor. Bundan sonraki adımların oldukça kolay olduğunu düşünüyorum."

"Şey..." Harry mırıldandı. Ona baktılar. "'Peki' ne?"

Ginny sordu.

Harry keşke konuşmasaydım der gibi baktı. "Peki... ikinizin yaptığı son konuşma neydi?"

Hermione gözlerini kırptırdı. "Ben... ben onu Perşembe günü asansörde gördüm. Ona işini sordum ve iyi günler diledim."

"Ya ondan önce?" Harry yüzünü buruşturdu. Hermione'nin kafası karışmıştı.

"Marcus Flint olayıydı, değil mi?" Ginny masaya oturdu. "Kızın kendisini ona atmasına karşılık verdiği olay!"

"Evet, ama..." Harry bir nefes aldı. Onun bu konuyu kapatmasını diledi. "Ayrıca onu senden faydalanmak için... sana ilaç vermekle de suçlamadın mı?"

"Ama bunun için özür diledi. Onardılar." Ginny hayal kırıklığıyla başını salladı. Hermione onunla konuşurlarken ikisi arasında bir ileri bir geri baktı.

"Tamam, ama yine de oldu. Onun bunu yapabileceğini düşündüğünüzü biliyor." Midesinde bir sarsıntı hissetti. "Hayır, bu... Yani -" diye başladı.

"Pekala, bunu göz ardı edelim çünkü sen onu 'tamir ettin'." Harry ayağa kalktı. Ginny onun sözlerini kendisine karşı kullanmasına ters ters baktı. "Peki bütün bunlardan önce ne oldu?"

"Onu ailemin duvarlarına kan sıçratmakla suçladım." Masaya baktı, Harry'nin ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Hayır, hayır. Su sıçratma işini o yapmadı," dedi Ginny. "*Ve* artık gerçekte olan şeyin bu olmadığını biliyoruz."

"Evet, ama *Malfoy* onun bunu bildiğini bilmiyor, çünkü *bu* Hermione ve benim az önce yaptığımız mükemmel gizli görevi mahvederdi."

"Ama ne önemi var ki?! Bu konuyu tekrar açmalı ve eğer bulursa kendisine ya da ailesine zarar vereceğine inanmadığını söylemeli."

"Deneyebilir!" Harry kollarını iki yana açtı. "Ama onu şimdiden bununla suçlaması, bunu yapabileceğini düşünmesi işe yaramayacak."

"Anladım, Harry." Hermione kaşlarını çatarak ellerine baktı. Harry haklıydı. Ve bu korkunçtu.

"Harry daha yumuşak bir sesle, Ondan önce ne olduğunu da unutmayalım," diye söze başladı. Hermione başını kaldırıp ona baktı.

"Ne?" Ginny öyle dedi. "Ondan önce Lucius Malfoy vardı."

"Ondan önce," dedi Hermione, göğsünün umutsuzlukla dolduğunu hissederek, "annesine onunla asla evlenmeyeceğimi söyledim."

Ginny tartışmak için ağzını açtı, sonra kapattı. "Belki de Narcissa o kısmı ona söylememiştir?" dedi.

Hermione hüzünle gülümsedi.

"Şimdi, ben Draco Malfoy değilim," dedi Harry. "Merlin'e şükürler olsun," diye mırıldandı. "Ben saf kan, Slytherinli, baş belası biri değilim. Ama bir *erkek* olarak..." Harry bir nefes aldı ve onun gözlerini yakaladı. "O geminin kalkmış olduğunu varsayıyorum."

Hermione göğsünde bir sıkışma hissederek ellerini başıyla onayladı.

"Peki o zaman. O gemiyi geri döndürmemiz gerekecek!" Ginny oldukça gururlu bir şekilde, Muggle'ların kullandığı ifadeyi anlamadığını belli ederek konuştu.

~*~

Draco Malfoy'un ona tekrar aşık olmasını nasıl sağlayacağını. Kalemını deftere vurdu. İlk seferinde bunu nasıl başardığını bulabilseydi her şey çok daha kolay olacaktı.

Cornerstone'daki tezgâha yaslanmış, cadalozun istifler arasında kayıtsızca ilerleyişini izliyordu. Bir saat önce bir fikir listesi karalamaya başlamıştı. *Daha fazla proje için Robards'a yaklaşmak. Narcissa Malfoy'a yaz. Adam kaçırma.*

Ona yazmaya başladığı mektuba göz attı. Yeni Lance Gainsworth serisinin ikinci kitabı Mayıs ayında Cornerstone'da yayınlanacaktı. Ön sipariş listesi genellikle bir kitap piyasaya çıkmadan üç ay önce başlardı, bu yüzden ona *altı* ay öncesinden yazıp ön sipariş listesine girmek isteyip istemediğini sormak biraz abartılıydı.

Hayır, ilişkilerini sürdürmek için sıradan bir yol bulması gerekiyordu, özellikle de Bakanlık'taki son günü önümüzdeki Cuma olduğu için. Artık onunla ofis dışında bir ilişkisi yoktu, bu yüzden bu hafta onun ilgisini çekecek bir şeyler yapması gerekecekti. Rastgele.

Bakışlarını pencereden dışarıdaki arnavut kaldırımlı sokaklara doğru kaldırdı ve Draco Malfoy'u sokakta görünce kendini sarsmak zorunda kaldı.

Kapı koluna uzanmadan önce derin bir nefes aldı. Onu çağırmış mıydı?

Hızla yere baktı ve tezgâhın üzerinde ona yazdığı yarım kalmış mektubu buldu. Mektubu alıp buruşturdu, çöp kutusuna attı ve başını kaldırdığında defteri kapatıp saklıyormuş gibi yaptı. Rastgele.

"İyi günler." Adam merdivenlerden ana sahanlığa çıkarken gözlerini ona dikti. Şaşkınlık numarası yaptı. "Oh, merhaba."

"Granger." Adam başıyla selam verdi ve *Granger*'ı kulağının dibinde hatırlayınca ürperdi.

"Siz... rezerve bir kitabınız var mıydı?" Ayrılmış rafa döndü, Malfoy ya da Black'in altında kitap olmadığını çok iyi biliyordu.

"Şey, hayır," dedi. Yüzünü olabildiğince açık tutarak ona geri döndü. "Ben... belki de sadece göz atacaktım."

Göğsünde bir el çantası taşıyordu ve tam bir Muggle üniversite profesörü gibi görünüyordu. Hermione gülmek mi yoksa bayılmak mı istediğine karar veremedi.

"Harika." Kalbinin parmak uçlarında attığını hissetti. O buradaydı. Ve onu yanında tutmak için sabırsızlanıyordu. "Aslında... um..." Tezgâhın etrafından dolanarak oturma alanına ve sol taraftaki raflara doğru ilerledi. "En son buraya geldiğinizden beri epey yeni kitap çıktı."

Kurgu bölümüne doğru ilerledi ve onun da kendisini takip ettiğini hissetti. Merlin, ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

"1980'lerden kalma bir Muggle kitabına dayanan yeni bir roman çıktı." Rafta durdu ve kitabın sırtına dokundu. "Distopik bir gelecek, evlilik yasası, çocuk sahibi olmakla ilgili düzenlemeler." Kız ona baktı, adam da kızın yüzünü izliyordu. "Bence Muggle kitabı daha iyi, ama burada kimse duymamış, o yüzden..."

Sözünü yarıda kesip omuz silkti ve raflara doğru ilerledi. Kurgu bölümünde birkaç kişi dolaşıyordu ve koltuklardan birinde oturan genç bir cadı ikisini inceliyordu. Hermione parmaklarını birkaç kitabın sırtında gezdirdi ve onun da kendisini takip ettiğini gördü.

"Ve burada. Phineas Bourne *kurguda* şansını denemiş, yeterince ürkütücü. Henüz okuyacak kadar midem kaldırmadı ama Morty bana oldukça dehşet verici bir korku romanı olduğunu söyledi, eğer ilginizi çekiyorsa..."

Ne kadar aptal görüldüğünü düşünerek dudağını ısırды, sanki daha önce hiç kitapçıya gitmemiş gibi onu dükkânın içinde gezdiriyordu. Sessizce okuyan başka hiç kimse yeni çıkan kitaplar arasında özel bir tura çıkmamıştı.

Çok derine inmişti. Ona bir kitap daha sunmalı ve sonra onu kendi haline bırakmalıydı. Ona bakamıyordu bile, içini gördüğünü fark etmekten korkuyordu.

"Sana göstermek istediğim sonuncusu... şey..." Bir köşeyi döndü ve neyse ki boş bir sıra buldu. Ne yaptığını çok iyi bilen genç cadının görüş alanından çıkmaya can atıyordu. "İşte." En alt raftan bir kitap aldı. "Chadwick Boot hakkında yeni bir biyografi. Bu yazarın verdiği bilgiler üzerinde herhangi bir hak iddia edip etmediğini öğrenmek için Terry Boot'a yazdım ama hâlâ cevabını bekliyorum."

Gözlerini kapaktan ayırdı. Bakışları kitabın üzerindeydi. Başını kaldırıp ona baktı, dudaklarının arkasında bir gülümseme saklıydı.

"Üçünü de alacağım."

Yutkundu ve adamın gözlerinin renk değiştirmesini izledi. "Gerçekten mi? Ee... Harika." Profesyonellik anlayışını korumaya çalışarak gülümsedi. "Ben - yani... Bunları sana zorla yaptırmak istememiştim." Güldü ve sesi çok tuhaftı. "Elbette göz atabilirsiniz."

"Hayır, hayır," dedi ve biyografiyi onun titreyen parmaklarından aldı. "Hermione Granger okumam için yeni bir kitap öneriyorsa, onu dinlememek aptallık olur."

Hermione onun biyografiyi ters çevirip arkasını okumasını izledi. Onun adını en son ne zaman söylediğini hatırlamıyordu.

"Ben... Ben diğerlerini alıp seninle tezgâhta buluşurum o zaman." Onu iterek geçti, kalçaları küçük alanda onun kalçalarına sürtündü. Genç cadının kitabının sayfalarına bakıp sırtmasını görmezden gelerek tavsiye ettiği diğer iki kitabı aldı.

Tezgâha yöneldi ve nefes alış verişine odaklandı. Defteri çıkardı ve onun yaklaştığını duyduğunda yazmaya başladı.

"Aslında senden bir şey isteyecektim," dedi.

Ona baktı. Adamın gözleri tezgâha kaydı. Nabızı atarken ve zihni hızlanırken nefesini tuttu.

"Herhangi bir şey."

Oh, Tanrım. Tanrım, Hermione. Sesi en azından hafifti, şehvetle kararmamış ya da vaatlerle ağırlaşmamıştı. Ne aptalca bir cevap.

Tekrar ona baktı, yüzü . Oklüzyon. Onu dışlamıştı. "Quentin Margolis'i tanıyor musunuz?"

Bu hiç de beklediği bir şey değildi.

"Kurt adam lideri mi?" dedi ve Draco başını salladı. "Sanırım öyle. Ofise birkaç kez geldi ve savaştan sonra Harry ve benden onu Teddy Lupin'le tanıştırmamızı istedi..." Saçmalıyordu. "Neden sordunuz?"

"Onu bir müşteri olarak almayı umuyorum. Şey, onu ve sürüsünü." Draco çenesini kaşıdı ve başka tarafa baktı. "Ona gönderdiğim baykuşlara yanıt vermiyor. Ve bunun benim adımdan, ünümden kaynaklandığını düşünmeye başlıyorum." Çenesi sıkıştı. "Greyback'le olan geçmişim."

Hermione, Fenrir Greyback'ın yatak odasındaki havayı koklarkenki görüntüsü gözlerinin önünden geçmeden önce onun alnındaki utancı gördü.

"Anlıyorum." Anlayamadı. "Quentin sürüden uzakta çok az zaman geçiriyor. Mektuplarınızın ulaşmamış olması mümkün mü?"

"Oh, öyle." Draco sıkıca sırtıttı. "'Tepkisiz' bunu söylemenin en kibar yoluydu, ama benimle buluşmakla ilgilenmediğini bana bildirdi."

Başını salladı, tüy kalemını döndürdü.

"Bu bir para meselesi olabilir. Toplum sizin hizmetlerinizi karşılayamayabilir. Kurtadamlar iş bulmakta ve işlerini sürdürmekte zorlanırlar -"

"Biz de bunun için savaşıyoruz. Kurtadamlar için eşit haklar. Ayrımcılık karşıtı yasalar."

Nefesi kesildi. "Ayrımcılık karşıtı yasalar mı?" Onun gözlerine baktı ve kendi gözlerinin de kocaman olduğunu fark etti. Kurtadam hakları için verilen mücadele uzun zamandır devam ediyordu ve Kingsley ona konunun gelecek duruşmalar için inceleme altında olduğunu söylemişti. Ama Draco Malfoy ve onun danışmanlık grubu gibi biri, gerçek bir hukuk danışmanıyla bu mücadeleye önderlik ediyorsa...

Gözleri kızın yüzünde gezindi ve sonra sanki utanmış gibi tezgâha baktı.

"Sadece bir 'içeri' ihtiyacım var," dedi Draco. "Bir tavsiye."

"Tabii ki." Nefes nefese kalmıştı. "Senin adına Quentin'e yazacağım."

"Yapacak mısınız?" Gözleri onu yakıyordu. Başını salladı. "Ben... burada..." Lanet olası çantasına döndü ve içinden deri bir folyo dosya çıkardı. "İşte teklif. Eğer biraz bilgi edinmek isterseniz."

İçindeki fikirleri ve planları gözden geçirmek için açgözlü parmaklarıyla ondan aldı. "Pazartesi günü size geri getireceğim."

Başını salladı. "Teşekkür ederim, Granger."

Granger. Kulağına fısıldadı.

Gülümseyerek folyoyu bir kenara koydu ve adamın satın aldığı kitapları deftere yazmaya devam etti. Bu üç kitabı almasının tek nedeni ondan bir iyilik istemesi olabilirdi. Ama Hermione'nin bu konuda herhangi bir endişesi yoktu.

Gözleri hala defterdeyken, "Ekibin seni son gününde kutlamaya mı götürüyor?" diye sordu.

"Hayır. Sanmıyorum."

Başını kaldırıp ona baktı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bu olmaz," dedi. "O zaman Harry ve ben bir şeyler planlamak zorunda kalacağız."

Gözleri ona doğru parladı. Onları uzun zamandır böyle görmemişti. Adam gardını düşürmüştü.

"zorunda değilsin."

"Tabii ki var," dedi sırtarak. "Yüzünü bir pastanın üzerine basmak gibi gerçekten utanç verici bir şey yapmamız gerekecek."

Yüzünü buruşturdu. "Bu bir Muggle geleneği olmalı."

"Kesinlikle." Güldü. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kendini ateşle oynuyormuş gibi hissetti. "Cuma günü işten sonra yaparız? Son gününde." Güneşe çok yakın uçuyordu ve yavaşlama ihtiyacı hissetti. "Harry'ye Seviye 2'de haberi yaymasını söyleyeceğim. İstersen Katya'yı da getir."

Üzerine soğuk su sıçratmak gibi.

"Ya da Noelle," diye sırttı, gergin. "Ya da Cuma günleri rotasyonda kim varsa." Üç kitabı bir çantaya yerleştirirken küçük bir kakhaha attı.

Ona bakamadı bile. Adamın onu izlediğini anlayabiliyordu.

"Korku romanının nasıl olduğunu bana anlatmanız gerekecek. İçinden çıkabileceğimi sanmıyorum," dedi. Çantayı ona uzattı.

Ondan aldı ve dedi ki, "Teşekkür ederim. Quentin Margolis'e yazdığın için."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Elbette. Neye ihtiyacınız olursa."

Adam sıırttı ve Granger yanaklarına doğru yükselen sıcaklığı hissedebildi. "Dikkatli ol Granger," dedi ve Granger onun gözlerindeki ışıltıyı izledi. "Seni bu konuda ikna edebilirim."

Dudaklarında oluşan gülümsemeyi engelleyemedi. Oldukça aptal göründüğünü bildiği için dudaklarını ısırđı, dudaklarını birbirine bastırdı ve adam dönüp Cornerstone Books'tan çıkarken kızardı.

~*~

Günün geri kalanında süzöldü. Eve süzöldü. Yatak odasına süzöldü ve yatağının üzerinde onu bekleyen iki zarf buldu. Ginny onları teslimat yapan baykuşlardan almış olmalıydı.

İçlerinden biri fildişi bir zarftı ve üzerinde mükemmel, eğik bir el yazısı vardı *Bayan Hermione Jean Granger*. Diğerinde sadece *H.G.* yazıyordu. Ne garip.

Önce fildişi zarfı açtı ve Narcissa Malfoy'un el yazısını tanıdı.

Sevgili Hermione,

Narcissa ve Draco Malfoy sizi her yıl düzenlenen Malfoy Yılbaşı Galası'na ve Malfoy Danışmanlık Grubu'nun resmi açılış partisine içtenlikle davet etmek istiyor.

Zarfin içinde R.S.V.P. ve Floo ile nasıl ulaşılacağına dair talimatlar gibi birkaç kâğıt daha vardı, ama "Sevgili Hermione" kısmı onu tüketmişti.

Zarif karalamaya gülümsedi. Belki de artık her şey normale dönüyordu. O ve Draco konuşuyorlardı - hatta flört ediyorlardı - ve Narcissa ona sevgi sözcükleriyle hitap ediyordu. Güzel bir eve vardığını hayal etti.

elbisesini giydi, saçını yaptırdı, Ginny'nin makyajını yapmasına izin verdi ve Draco'nun "neye ihtiyacı varsa" teklifini kabul etmesine izin verdi.

Diğer zarfı açıp içinden birkaç parça çıkarırken hâlâ kızarıyor ve dudaklarını ısıırıyordu.

El yazısını tanıdığında kalbi durdu ve vücudu titredi. En son metal bir masanın üzerindeki kâğıt parçasında gördüğü düz bir karalama.

Bayan Granger,

Madam Michele'e yazdım ve sizinle yaklaşan bir randevusu olmadığını öğrenince oldukça şaşırdım.

Bayan Truesdale, Madam Bernard ve Mösyö Dubois'ya yazdım ve dans dersleri, iç tasarım dersleri veya ev sahipliği dersleri için randevu ayarlama girişiminde bulunmadığınızı öğrendim.

Anladığım kadarıyla oğlumla romantik bir ilişki içinde değildiniz ve eğer ilişki kurmayı seçtiyseniz, üzerinde çalışacağınıza karar verdiğimiz niteliklerin farkındaydınız.

Oğlum için uygun bir aday olmaya niyetiniz olmadığına göre, korkarım Draco'nun mirasını evlilik yükümlülüklerinden ayırma isteğimi yeniden değerlendirmek zorunda kalacağım. Bunun Draco'nun iş planlarını etkileyebilecek olması çok yazık. Yeni bir başlangıç yapmasını ve bu dünyada büyük bir lider olmasını umuyordum ama belki de buna hazır değildir.

İnkar etmeye çalışarak kendinizi daha fazla utandırmayın. Kanıtı kendi gözlerimle gördüm Bayan Granger ve oğlumun dünyasından çekilmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım.

Lucius Malfoy

Titreyen parmaklarıyla mektubu yatağının üzerine bıraktı ve arkasında birkaç fotoğraf buldu. Kirli bir sokakta kendini Draco'nun kollarına atmasını, parmaklarını saçlarından geçirip dudaklarını dudaklarına bastırmasını izledi.

Boynuna karşı. O resmi odanın öbür ucuna fırlattı ve Draco'nun bileğini emerken onu tuğla bir duvara bastırıldığı görüntüyü buldu.

Fotoğrafları bıraktı ve tökezleyerek banyoya doğru yürüdü.

Bölüm 24

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Birkaç bölüm önce bir bölümü şimdiye kadarki en uzun bölüm olarak adlandırmıştım. Bu bölümle karşılaştırıldığında o bir şakaydı :)

Son notlara bakınız.

Daha fazla [not](#) için bölümün sonuna bakın

Lucius Malfoy çok yetenekliydi.

Hermione yatak odasının penceresinden dışarı bakarken bunları düşündü. Yağmur yağmaya başlamıştı.

ve ağlamasını bitirmiş, sihirli ışıkların titrediği yatak odasına hışımla geri dönmüştü.

Buna katlanmayacağını düşünmüştü. Sıradan bir okul kızı gibi manipüle edilmeyecekti. Lucius Malfoy'a cevap yazacak, oğlu için yeterince iyi biri olmaya niyeti olmadığını anlatacaktı. Draco'yla flört etmeye başlayacaklardı ve evleneceklerdi - Malfoy Bahçeleri'nde DEĞİL, çok teşekkür ederim - çocukları olacaktı ve *hiçbiri* sarışın olmayacaktı çünkü bu *resesif lanet* bir *özellikti*, *Lucius*. Ve tek bir esmer Malfoy yavrusunun bile kaşık tutmayı, çek defterini dengelemeyi, salon dansı yapmayı ya da bunların hiçbirini bilmediğinden emin olacaktı!

Hızlı adımlarla çantasına gitti, bir tüy kalem ve parşömen aradı. Ve işte o zaman buldu.

Draco Malfoy'un dünyayı nasıl değiştireceğini anlatan deri bir cilt.

Şimdi yatağında oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu, dosya kucağında açıktı. Baştan sona her şeyi yutmuş ve parmaklarını adamın hassas el yazısının üzerinde gezdirmişti. Her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlatmış, kurtadamların tarihi, mevcut sorunlar ve başarısız çözümler hakkında araştırma yaptığı belliydi.

Deri dosyadaki beşinci sekmede yasal bir analiz yer alıyordu. Kurtadam düzenlemelerini yöneten mevcut yasalarda kusurlar bulmuştu. Malfoy Danışmanlık Grubu'nun Wizengamot'a karşı agresif bir saldırıda bu kusurları nasıl hedef alacağını özetledi.

Yedinci sekme, kurtadam topluluğunun tanıklığının argümanı nasıl güçlendirebileceğine ve Harry Potter'ın kendisinin Remus Lupin'i ve Karanlık Sanatlara Karşı Savunma eğitimindeki mükemmelliğini savunmak için nasıl öne çıkabileceğine dair hipotezler içeriyordu. Draco bir şekilde Harry'nin on üç yaşındayken Remus'tan Patronus üretmeyi öğrendiğini öğrenmişti ve bunu da kendi avantajına kullanmayı planlıyordu.

Son sekme kişisel notlarla doluydu. Adamın el yazısında karalamalar ve madde madde fikirler görünce şok oldu. Bunları görmesine izin verdiği için şok olmuştu. Fikirlerden biri, bu bahar Wizengamot tarafından değerlendirilmekte olan yeni Muggle Doğumlu Entegrasyon Yasaları'na ilişkin şekillenmemiş bir düşünceydi. Bu yasalar her özel işletmenin personelinin belli bir yüzdesinin Muggle doğumlu olmasını gerektirecekti ve Draco'nun kurtadamlara uygulanabilecek benzer yasalarla ilgili bir düşüncenin ortasında olduğu belliydi. Draco'nun çiziktirdiklerini ve karaladıklarını okudu ve bu fikri tam sunumun dışında bırakmasının gerekçesini buldu:

Bu sadece kurtadamlara mı özel olacak? Yoksa diğer türler/yaratıklar da bunun kendilerine uygulanmasını isterler mi - eğer temsil edersek.

Hermione birkaç dakika boyunca boşluğa baktı, diğer türlerin Wizengamot'ta eşit temsil edildiğini hayal etti... *eğer biz temsil edersek.*

Her şey harikaydı. *O çok* zekiydi. Ve ona istediğini vermek için elinden gelen her şeyi yapmaya karar verdi.

Quentin Margolis'e olağanüstü bir mektup yazacaktı. Onu Malfoy Danışmanlık Grubu'nun önemi konusunda ikna edecek ve Draco Malfoy'a tüm kalbiyle destek verecekti.

Lucius Malfoy'a mektup yazacaktı. Söz konusu resimlerin bir yanlış anlamının, garip bir olayın parçası olduğunu sakince açıklayacaktı. Bir sosyal toplantı ya da iş girişimi gerektirmediği sürece Draco'dan uzak duracağına söz verecekti. Yanlış anlaşılma olmaması için Narcissa'nın Yılbaşı Gecesi Galası'na davet edildiğini ve gitmeye niyetli olduğunu ona bildirecekti.

Eğer bu onun için yeterli olmazsa - Hermione gözyaşlarını yüzünden sildi - Ocak ayında Madam Michele ile derslerine başlamayı teklif edecekti. Mirası alıkoymayı yeniden düşünmesi için ona yalvaracaktı.

Hermione bir yağmur damlasının penceresinin dışından aşağıya doğru süzülüp diğerleriyle birleşerek geçip gidişini izledi.

İhtiyacın olan her şey.

~*~

Pazartesi günü Katie Bell'i folyoyu ona geri götürmesi için kullandı. Katie'ye, o masasından ayrılana kadar beklemesini ve sonra sandalyesinin üzerine koymasını söyledi. Quentin Margolis'e yazdığı mektubun bir kopyasını da ön cebe koymuştu.

Harry'ye Cuma günü Draco için bir iş çıkışı kutlaması düzenlemesi gerektiğini söyledi. Harry bunu nasıl yapacağını şaşırmış görünüyordu, o yüzden Katie Bell'den bu konuda da yardım istedi.

O Pazartesi Witch Weekly, kapağında Draco Malfoy'un sırttan bir resmiyle basıldı. *En Büyüleyici Gülümseme!* Hermione güldü. Kimsenin gerçekten gülümsemeden kapağı süslediğini sanmıyordu.

Makale devam ediyor, Draco'yla her türlü yavan konuda röportaj yapıyordu. En sevdiği randevu restoranı hangisiydi, bir kadında ne arardı, bir kadın ilk randevuda ne giymeliydi.

Hermione sadece bunu okuyarak iki O.W.L. kaybetmiş gibi hissetti.

Asansörler onları Çarşamba günü öğle yemeği saatinde bir araya getirdi. Çok yorgundu, ayakkabılarına bakıyordu. Lucius Malfoy'dan henüz haber almamıştı, bu yüzden onu görmemek, onunla konuşmamak için harcadığı bu çabaya değip değmeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Asansör 6. Katta durduğunda ve kapılar açılıp onu gösterdiğinde yukarı baktı. Tatlı su gibiydi. Ve o çok susuz kalmıştı. Adam onu gördü ve gülümsedi.

Aşağı baktı ve destek almak için asansörün arkasına yaslandı.

"Granger."

"Merhaba, nasılsınız?"

"Peki, teşekkür ederim." Adam onun yanına adım attı ve asansör yana doğru hareket ederken, kadın kalçalarının onunkilere değdiğini hissetti. "Quentin Margolis'ten haber aldım."

Ona doğru baktı. "Ve?"

"Gelecek hafta benimle buluşmayı kabul etti." Adam ona sıırttı, o da ona gülümsedi.

"Bu harika bir haber." Onun gözlerine baktıkça kızarıklığının boynuna doğru kaydığını hissetti. "Ben... senin adına çok mutluyum."

"Sana ne kadar teşekkür etsem az Granger."

Onun sıcaklığını yanında hissetti ve 5. kattaki asansöre biri bindiğinde çok rahatladı.

"Bana teklif ettiğin için çok memnunum. Tüm bu tekliften çok etkilendim."

Teklif... Neden daha iyi bir kelime yoktu?

"Cuma gecesi bir barda benim için bir parti olduğunu duydum," Draco dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını çatmış gibi yaptı.

"mı?" Masumca sordu. "Belki de bu daha çok senin için bir kutlamadır. *Gidiyorum.*"

"Bu o olmalı." Başını salladı, dudakları seğiriyordu.

Gülümsemesini bastırıp ayakkabılarına bakarken ona baktı. Ona bu kadar yakın olmak şöyle dursun, onunla konuşmasına izin verilip verilmediğinden bile emin değildi. Onun gözlerini üzerinde hissetmiş olmalıydı. Asansör 4. Kat için yavaşladığında başını kaldırıp ona baktı.

Arkasını dönerek, "İyi günler Malfoy," dedi ve oradan uzaklaştı. Ona Draco dememek için kendini çok zorlaması gerekiyordu.

~*~

O akşam tam yatmaya hazırlanıyordu ki penceresinde bir gaga duydu. Hermione kendini penceresinin önünde duran gri bir baykuşa bakarken buldu. İçeri girmesine izin verirken kalbi küt küt atıyordu. Baykuş sade bir zarf bıraktı ve süzülerek dışarı çıktı.

Titreyen parmaklarıyla bir başka *H.G.* mektubunu açtı. Kısa bir mektuptu.

Bayan Granger,

Oğlumun işleriyle ilgilendiğiniz için minnettarım. Şartlarınızı kabul ediyorum.

Oğlumla sosyal etkileşiminiz sınırlı kalırsa, miras Ocak ayında devredilecek.

Madam Michele sizi 4 Ocak Salı günü saat 8'de bekliyor. Lucius Malfoy

Öfkelendi. Programını hiç dikkate almadan onun için bir randevu mu ayarlamıştı?

Az önce Draco'nun mirasını kurtardığını hatırlayarak derin bir nefes aldı. Yine de onunla sosyal etkileşimlerini *sınırlaması* gerekecekti. Bu yeterince kolay olacaktı. Daha önce de sınırlıydılar.

Şartlarını kabul ediyorum. Sanki iş ortağıymışlar gibi.

Oflayıp puflayarak yatağına uzandı ve Lucius'un mektubunu bir kenara fırlattı. 1

Ocak yeterince erken gelemezdi.

~*~

Perşembe ve Cuma günleri Draco'yu görmedi. Cuma günü, hastalığını öne sürerek işten erken ayrıldı. Katie Bell'e Draco'ya son gününde selamlarını iletmesini, ama işten sonra bara gelmeyeceğini söyledi.

O hafta sonu Cornerstone'da onu görmedi. Onun yokluğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Pazartesi günü, geleceğini konuşmak için Mathilda'nın ofisine sürüklendi. Ev-Eflerinin Yer Değiştirmesi'ndeki pozisyon için Aralık ayının son haftalarında mülakat yapılacaktı ama Mathilda yine de Draco'nun Robards'ın üst katındaki eski pozisyonuna başvurmasını istiyordu. Hermione başını sallayarak teşekkür etti ama hâlâ ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Yeni Yıl Arifesi Galası yaklaşırken, Ginny Hermione'yi elbise alışverişine sürükledi. Ginny onlar için Diagon Yolu'ndaki, genellikle düğün partileri ya da gerçek büyücü seçkinleri için ayrılmış lüks butiklerden birinden randevu aldı. Ginny rezervasyonda Hermione'nin adını kullandı ve aniden bir zaman aralığı boşaldı.

Parlak sarı saçlı bir tezgâhtar kız onlara yardımcı oldu ve sadece kendi bedenlerine uygun elbiselerin bulunduğu özel bir odayı gösterdi. Elbiselere göz atarlarken, Ginny Hermione'ye bunun bir "Siyah ve Beyaz" galası olduğunu hatırlattı. Ya siyah ya da beyaz bir elbiseye ihtiyacı olacaktı. Ya da bir kombinasyon.

"Narcissa Malfoy'un daha önce Siyah Beyaz galasında gri giydiği için birini dışladığını duymuştum. Kadından bir daha haber alınamamış," dedi Ginny, Hermione'ye beyaz bir elbise uzatırken.

"Neden sadece siyah giyemiyorum?"

"Çünkü siyah giymem gerekiyor. Belli ki. Beyaz bir elbiseyle gelemem. Yarı saydam olurum."

"Ama... Neden siyah giyemiyorum?"

"İkimizin de siyahlar giyip cenazedeymişiz gibi görünmemizi mi istiyorsun? Hayır, Granger. Genel estetiği düşün."

Hermione kaşlarını çattı ve parmaklarını kumaşların üzerinde gezdirmeye devam etti. İçlerinden biri o kadar pürüzsüz ve yumuşaktı ki durdu ve askıyı çekiştirdi. Elbiseyi diğerlerinden ayırdı ve ellerinden yere kadar uzanan lüks beyaz bir elbise yuvarlandı. Oldukça mütevazıydı - göğüs bölgesinde çok açık bir şey yoktu, kolsuzdu ve omuzları toplanmıştı. Hermione askıyı çevirdi ve sırt kısmının tamamen açık olduğunu, kalçaların üst kısmına kadar indiğini ve kumaşı Grek tarzında örttüğünü gördü. Çok fazla açıktı...

"Oh, Hermione. Bu *muhteşem*." Ginny elindeki siyah şifon elbiseyi fırlatıp ona doğru koştu.

"Hayır," dedi Hermione. "Ama arkasına bak." Askıyı çevirdi ve Ginny'nin gözleri parladı.

"Mükemmel!"

Hermione tam örtünmeyi tercih ettiğini açıklayacaktı ki sarışın tezgâhtar kız içeri daldı.

"Elbise cadıyı seçer, biliyorsun!" Askıyı ondan aldı ve havaya kaldırdı. "*Enfes* bir seçim Bayan Granger. Omuzları el boncuklu ve klasik dökümlü." Kız ellerini elbisenin üzerinde gezdirdi,

omuzlarını işaret ederek, askıdan su gibi akan kumaşı parmaklıyordu.

"Ben... Korkarım böyle arkası açık bir şey giyemem." "Oh, denesene Granger!"

Ginny gözlerini devirdi. "Ne zararı var?"

Hermione, sırtının ortasından sıkıca bağlanmış olan bej sütyenini düşünerek ofladı. Elbiseyi aldı ve perdeli odaya girdi. Bu elbiseden nefret edeceği konusunda kararlı bir şekilde kot pantolonunu agresifçe sıyırdı.

Elbiseyi aldı. Göz kamaştırıcıydı. Ginny onu sırtını göstermeyecek farklı bir sütyen giyebileceği ya da sütyensiz giyebileceği konusunda ikna etti ama Hermione buna kesinlikle karşı çıktı.

~*~

Noel'i Burrow'da geçirdiler. Ron Noel günü geldi ve gergin de olsa Harry, Ron, Hermione ve Ginny harika vakit geçirdiler.

George'u görmek çok güzeldi ve Percy, Narcissa Malfoy'un Yılbaşı Gecesi Galası'nı kıskanmaktan çatlıyordu.

Molly sürekli Ron ve Hermione'yi baş başa bırakmaya çalışıyordu ve bunu başardığı tek seferde Ron biriyle çıktığı haberini verdi.

"Bu çok hoş Ron!" Gülümsedi ve göğsündeki çekilmeyi hissetmemeye çalıştı.

"Öyle mi?" Ron gözlerini kısarak ona baktı, yüzü endişeyle gerilmişti.

"Kesinlikle. Umarım sana layık bir kızdır." Kız ona göz kırptı ve Ron rahatladı.

"Peki ya sen? Görüştüğün biri var mı? Yani... Bana söylemek zorunda değilsin -"

"Hayır, hayır," dedi. "Sorun değil. Şu anda kimse yok. Önümüzdeki hafta iş yerinde üzerinde yoğunlaştığım bazı önemli kararlar var. Gawain Robards bana Draco Malfoy'un eski pozisyonunu teklif etti."

Draco'nun adını duyunca Ron'un gözleri seğirdi ama ona gülümsedi. "Bu güzel olurdu. Harry'yle birlikte çalışabilirsin."

"Doğru," dedi ve arkasını döndü. "Ama açık olan diğer pozisyon Ev-Elflerinin Yer Değiştirmesi'nde."

"Ah." Yere baktı. "Bu... vay canına." Ona baktı. "Yani... Sen nasıl seçerdin?"

Güldü. "Aynen öyle."

Hayatında onu gerçekten anlayan insanlar olduğu için mutluydu. Tutkularını ve nereye varmak istediğini biliyorlardı.

Günün geri kalanı çok güzeldi. Elbette birkaç kitap ve bir Molly Weasley kazağı aldı. Monica Wilkins'e postayla Muggle ikramları gönderdi ve ona ve kocasına Avustralya'da mutlu bir tatil sezonu diledi.

~*~

Ertesi Cuma lansman partisi ve Yeni Yıl Arifesi Galası vardı. Ginny saçlarını ve makyajlarını yapmaları için bir cadı ekibi ayarlamış, bu da Hermione'yi güldürmüştü.

"Saçını ve makyajını nasıl yapacağını *biliyorsun*, Ginny! Sen de benimkini nasıl yapacağını biliyorsun!"

"Ama ben her şeyin mükemmel olmasını istiyorum! Tekrar davet edilmek istiyorum!"

Hermione ona başını salladı. Ginny'nin de böyle şeyleri en az kendisi kadar zor bulduğunu tahmin ediyordu. İkisi de bir şekilde dışarıda büyümüşlerdi - Ginny yoksul, Hermione ise Muggle doğumlu olarak - ve şimdi içeri davet ediliyorlardı.

Ginny saç ve makyaj ekibini Hermione'nin yüzünü olabildiğince doğal bırakmaya ve saçlarını açık bırakmaya ikna etti. Saç cadısı saçlarının yarısını yukarı çekti, yüzünden uzakta ördü ve sırtında ve omzuna doğru uzanan kaçak bukleleri kıvırdı. Beyaz elbiseyi giydiğinde, Ginny ona bir Yunan tanrıçasına benzediğini söyledi. Hermione onun koluna vurdu ve ayakkabılarını giymeye gitti.

Belirlenen saatte Hermione ve Ginny şöminenin önünde durdular. Ginny, Hermione'ye "tatlı" tarzda olduğunu söylediği hoş bir siyah elbise seçmişti. Hermione bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Ginny'nin üzerinde hoşuna gitmişti.

Ginny'nin dolabından ödünç aldığı el çantasını kaptı ve kızılın Floo çantasını vermesini bekledi. Hermione odadaki havanın elbisesinin açık sırtında dans ettiğini hissedebiliyordu ve bu seçiminden şimdiden pişman olmuştu. Çok fazla açıktaydı.

"Tamam, Granger." Ginny ona döndü. "İşte anlaşma. Bu gece Draco Malfoy'u bulacak ve ona sana aşık olduğunu hatırlatacaksın." Hermione gözlerini devirdi. "Hayır, ben ciddiyim Granger." Ginny onun kolunu tuttu. "1 Ocak'a daha üç saat var."

Hermione'nin gözleri saate kaydı. "Bu... yani, Ginny... 1 Ocak önemli değil. Mirasın devri önemli."

"O zaman ona ne zaman transfer olacağını sor ve gece yarısı üzerine atıl!"

Hermione kızardı ve Ginny'yi üzerinden itti. "Elimden geleni yapacağım. Hazır mıyız?"

Hermione pudrayı fırlattı ve şömineden içeri adım attığında bambaşka bir Malfoy Malikânesi buldu. Evet, büyük merdiven ve evin farklı kanatlarına açılan güzel koridorlar oradaydı, ama havada süzülen mumlar, yere düşmeden önce yağın ve kaybolan sihirli kar ve abartılı bir şekilde giyinmiş en az yüz kişi vardı.

Ginny onun hemen ardından içeri girdi ve ihtişam karşısında nefesinin altından küfretti.

"Tanrım, Hermione," diye fısıldadı. "Azkaban'a geri dön ve Lucius'a tüm şartları kabul ettiğini söyle."

Hermione gözlerini devirdi ve dirseğiyle ona vurdu. Tam o sırada Narcissa'nın misafirleri yeni yenilenmiş salonda karşıladığını gördü ve Hermione hissettiği mide bulantısının Narcissa'dan mı yoksa salonu yeniden görmekten mi kaynaklandığını bilemedi.

Ev cinleri -hepsi de bu gece için tutulmuştu, Hermione emindi- ellerinde şampanya ve ateş viskisi tepsileriyle yürüyorlardı, Ginny de onlar için iki kadeh şampanya aldı. Hermione kendi kadehini yudumladı ve boş bardağı geçen başka bir tepsie geri koydu. Ginny güldü.

"Gidelim mi?"

Hermione bir nefes aldı ve Ginny'yi Narcissa'nın her türden insanla el sıkışıp gülümsediği kabul sırasına götürdü. Sıra onlara geldiğinde Narcissa gözlerini Hermione'ye çevirdi ve bir süre durakladıktan sonra gülümsedi. Hermione'nin kalbi yeniden çarpmaya başladı.

"Hermione, canım." Narcissa onu kucakladı. "Gelebilen çok güzel. Bu da Ginny Weasley, değil mi?"

Hermione, Narcissa'nın Ginny'yle selamlaşmasını ve kısa bir süre sohbet etmelerini izledi.

"Pekala hanımlar, lütfen keyfinize bakın. Sanırım Bay Potter çoktan içeri girdi. Ben de birkaç dakika içinde tüm gruba katılacağım." Narcissa dostça bir tavırla Hermione'nin kolunu sıktı.

İçeri girdiklerinde Ginny yolun karşısındaki Harry'yi gördü. Hermione'yi yeni misafir odasını gezmesi için bırakarak, onu takılıp kaldığı konuşmadan kurtarmaya gitti.

Tamamen yenilenmişti. Sanki Malfoylar tasarımcıya bu odanın bir öncekinden farklı olması talimatını vermiş gibiydi.

Hermione odanın işaretlerinin nerede olduğunu bile ayırt edemiyordu. Bellatrix tarafından işkence gördüğü yeri ya da Draco'nun anılarında Malfoylar'ın yanında yeniden yaşadığı şömineyi tam olarak bulamıyordu. Kolundaki hayali ağrı karıncalanmayı durdurdu.

"Hermione Granger?"

Döndüğünde uzun boylu, esmer bir adamın ona yaklaştığını gördü.

"Sen olduğunu sanmıştım." Adam ona sıırttı ve o zaman kız onun bir Slytherin olduğunu anladı.

"Blaise Zabini, evet?"

"Tek ve biricik." Onu şöyle bir süzdü ve Hermione kollarını vücudunun önünde kavuşturmadan önce kendini durdurdu.

Blaise'in elinde iki kadeh şampanya vardı. Birini ona uzattı, teklif etti.

"Bir Slytherin'den bir şey içmemeye özen gösteriyorum, yine de teşekkür ederim."

Adam ona sıırttı. "O zaman bu gece hiç eğlenemeyeceksin," dedi ve kadehini geri alıp önünden geçen bir tepsideki yenisiyle değıştirdi. "Şampanya Fransa, Verzenay'daki Malfoy malikânesinden."

Adam kadehi avucuna koyduğunda, Malfoylar'ın Fransa'da sadece bir malikâneleri değıl, aynı zamanda bir Şampanya bağları da olduğu fikrini kabullenmeye çalışarak kadehe baktı. Kendini topladı ve ona baktı.

"İtalya'da yaşadığınızı okumuştum. Döndün mü yoksa sadece ziyaret mi ediyorsun?" Hermione şampanyasını yudumlarken, el çantasını ve kadehini nasıl başarılı bir şekilde tutacağını bulmaya çalışıyordu.

"Döndüm," dedi. "Ocak ayında Draco'nun yeni iş girişimine katılacağım."

"Oh, tebrikler."

"Teşekkür ederim." Şampanyasını yudumladı ve boğazı hareket ederken onu izledi. "Ee," diye başladı. "Söyle bana Granger. Sen Büyük Salon'dasın, Potter Mürver Asa'yı aldı, Karanlık Lord yenildi, sonra ne olacak?"

Yere doğru gülümsedi. Son Savaş'ı anlatış şekli çok rahattı. "Bakanlık için Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Kontrolü Departmanı'nda çalışıyorum."

"Burayı işletmeye başladın mı?"

"Hayır, Canavar Bölümü'nde çalışıyorum, çoğunlukla ejderha yumurtalarının yasadışı kaçakçılığıyla ilgili raporlar hazırlıyorum."

"Gerçekten mi?" Dudaklarını büzdü. "Şimdiye kadar Sihir Bakanı olma yolunda hızla ilerlediğini sanıyordum."

"Belki de yavaş ilerliyorumdur." Ona gülümsedi. Adam da ona gülümserken gözleri parlıyordu.

"Ve sen Weasley ile nişanlısın?"

"Ah, hayır," dedi. "*Peygamber*'de yanlış basılmış." "Gördün

mü, ben *Peygamber*'i okumam bile. Sadece tahmin ediyordum."

"O zaman yanlış varsaymışsın." Kız sırttı. Ona biraz Draco'yu hatırlatıyordu, aynı çekicilik, aynı özgüven.

"Ve Malfoylarla arkadaş oldunuz? Öğle yemeği randevuları ve benzerleri?"

"*Peygamber*'i okumadığını sanıyordum." Kadın bardağının üstünden ona baktı. Adam kaşlarını çattı ve kıkırdadı.

Ona yaklaştı ve elini hafifçe beline koydu. Ağzını kızın kulağına yaklaştırarak fısıldadı: "Aramızda kalsın Granger, daha iyisini yapabilirsin."

O titriyordu. Onun yanakları ısındı, olup olmadığını itibaren ve Yorum yap, Şampanya ya da belindeki, açık sırtına tehlikeli bir şekilde yaklaşan eli.

Elini kaldırarak geri çekti. Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Hermione'nin yüzüne baktı ve Hermione ne yapacağını bilemedi.

"Blaise," bir kadın sesi. Döndüğünde Greengrass kardeşlerden birini gördü, güzel ve gülümsüyordu. "Draco bu akşamki konuşması için seni görmek istiyor."

"Tabii ki öyle," diye sırttı Blaise. Hermione'ye döndü, elini tuttu ve parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. "Yakında tekrar konuşacağız, Granger." Göz kırparak gitmek için döndü.

Greengrass kızı takip etmeye başladı, sonra geri döndü, "Merhaba Hermione."

"Merhaba."

Hermione hâlâ onun hangisi olduğunu bilmiyordu. Kız gülümsedi ve uzaklaşmaya devam etti. Hermione şampanyasını yudumlarken Draco'nun nerede olduğunu bulmak için gözleriyle onları takip etti. Odanın ortasındaki güzel bir buz heykelinin etrafından sola döndüler ve Hermione sonunda sarışın bir kafa gördü. Diğer Greengrass kızıyla birlikte duruyordu, bu da hangisinin hangisi olduğunu anlamasına yardımcı olmadı. Siyah resmi cübbesi gümüşle kaplıydı ve hareket ettikçe iplikler ışığı yakalıyordu. Blaise'e doğru eğildi ve esmer çocuğun yüzüne bir sırtıma yerleştiren bir şey söyledi. Blaise karşılık verdi ve Draco kaşlarını çatı. Blaise ona doğru bir işaret yaptı ve Hermione hemen gözlerini kaçırarak odada adım atmaya başladı.

Ginny ve Harry onu, asılı süs ağaçlarıyla ilgileniyormuş gibi yaparken buldular.

"Hermione, çok güzel görünüyorsun." Harry onun yanağına bir

öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, Harry. Yeni cüppeler

mi?" Hermione ona baktı.

"Evet, tıpkı sizin gibi hanımlar, ben de Malfoy Malikânesi'nde daha önce giydiğim bir kıyafetle ölü bulunmazdım." Harry'nin gülümsemesi bütün dişlerini gösteriyordu ve Hermione onun elindeki Firewhisky kadehinin ilk kadehi olamayacağını fark etti. Ginny'ye baktı, o da gözlerini deviriyordu.

Hermione güldü ve kendini biraz pervasız hissederek, "Malfoy Malikanesi'nin şerefine! Ve yeni yenilenmiş salonlarına!" Şampanya kadehini Harry'ninkiyle ve Ginny'ninkiyle tokuşturdu, sonra da fondip yaptı. Ginny gözlerini kocaman açarak güldü, Harry de gereğinden yüksek bir sesle, "Malfoy Malikanesi'nin şerefine!" dedi.

Sol taraflarında bir flaş patladı ve Hermione döndüğünde Bozo'nun içtiklerini kaydettiğini gördü.

"Harika," dedi Harry ve bir sonraki fotoğraf için kameraya alıştırılmış bir rahatlıkla gülümsedi.

"Kimse Gryffindor'ların uyum sağlamakta zorlandığını söyleyemez!" Ginny kameraya kadeh kaldırdı ve şampanyasını yudumladı. Hermione'nin elini tuttu. "Haydi, Skeeter'ın geldiğini görüyorum. Bir içki daha alalım."

Ginny onu kalabalığın içinden geçirdi, havada uçuşan ordövr tepsilerinin altından eğildi ve siyah beyaz elbiselerin etrafından dolandı. Hermione kemerli geçitten daha da fazla insanın bulunduğu ikinci bir odaya götürülürken kıkırdadı. Durdular ve Malfoy balo salonuna baktılar. Resepsiyon salonunun iki katı büyüklüğündeydi, duvarlarında gösterişli duvar halıları ve parlak bir avize vardı. Köşede bir yaylı çalgılar dörtlüsü çalışıyordu ve birkaç çift odanın ortasında dans ediyordu.

"Hay sikeyim," dedi Ginny. Ve Hermione bir kahkaha patlattı.

~*~

Hermione sonraki iki saatini şampanyasını yudumlayarak ve büyücü seçkinleriyle hobnobing yaparak geçirdi. Daha önce kitaplarını okuduğu birkaç tanınmış Lanet Bozucu, bir avuç Beauxbatons profesörü ve mezunu ve Alman Sihir Bakanı ile tanıştırıldı. Saat 11:15'e kadar etrafta kendilerini tanıtmak için bekleyen neredeyse bir kuyruk olduğunu fark etmedi. Ve Rita Skeeter en öne doğru ilerliyordu.

Romanya'dan gelen ejderha uzmanı, özel bir projeyle ilgili olarak takip edeceğine söz vererek veda ederken, Rita devreye girdi.

"Bayan Granger. Gecenin nasıl dair *Kahin*'e birkaç şey söyleyebilir misiniz?"

"Uh... evet, muhteşem." Hermione söndü.

"Ah, Hermione canım, buradasın," dedi sağından bir ses ve Hermione, Narcissa Malfoy'un parlak zırhlı şövalyesi olarak geldiğini görünce şaşırdı. "Rita bize izin verir misin, Hermione'yi biriyle tanıştırmak istiyorum."

Rita daha tek kelime edemedi Narcissa Hermione'yi çevirip yanından uzaklaştırdı.

"Aslında seni tanıştıracak kimsem yok, sadece oradan çıkmak isteyeceğini biliyordum." Narcissa kolunu onun kine doladı.

"Ah, teşekkür ederim," diye güldü Hermione. Narcissa onu kalabalığın arasından geçirdi.

"Kesinlikle görünüyorsun, Hermione. Herkes senin hakkında konuşuyor." Narcissa onun kolunu sıkı.

"Oh, ben..." Hermione kızardı. "Teşekkür . Bunun doğru olmadığına eminim." Elinin tersini ensesine bastırarak serinlemeye çalıştı. "Isındın mı canım?"

"Sadece biraz. Genelde topuklu ayakkabı giymem, bu yüzden sanırım bacaklarım her zamankinden daha fazla çalışıyor!"

"Biliyorsun," diye başladı Narcissa. Durdu ve sanki bir sırrı açıklayacakmış gibi etrafına bakındı. "Ne zaman bu partilere ev sahipliği yapsam ve kendimi bunalmış hissetsem, özel balkonumda bir süre dinlenirim."

"Oh?"

"İşte," dedi Narcissa. Bir perdeyi kenara çekti ve bir balkona açılan güzel bir giriş ortaya çıktı. "Biraz kendine zaman ayır canım. Gecenin geri kalanında akbabalar gibi peşinde olacaklar."

"Teşekkür ederim, Narcissa." Hermione balkona çıkarken ona gülümsedi, hiç ayrılmamış olmayı diliyordu. "İtiraf etmeliyim ki oldukça ihmalkâr davrandım. Ödünç aldığım kitapların hâlâ bende. Onları sana geri gönderebilir miyim?"

Narcissa elini salladı. "Ah, tamamen unutmuşum, canım." Gözleri parlıyordu. "Neden geri gelip onları değiştirmen için bir tarih belirlemiyoruz?"

Hermione ona gözlerini kırptırdı. Geri dönmesine izin mi verecekti? Her şeyden sonra mı? "Bunu çok isterim, Narcissa."

Narcissa ona gülümsedi. "Draco gece yarısı bir konuşma yapacak, o zamana kadar içeri gelmeyi unutma!" Ona göz kırptı ve perdenin arkasında kayboldu.

Hermione döndü ve malikânenin bahçelerine baktığını fark etti. Yıldızların ışığında tavus kuşlarının nerede uyuduğunu seçebiliyordu. Çıkıntıya doğru on adım yürüdü ve rüzgâra rağmen avludaki ısıtıcı büyüü hissetti. Ellerini taş parmaklıkların üzerinde gezdirdi.

Ayın yansıması sol taraftaki küçük bir gölette parlıyordu ve hemen bir çardak vardı. Bu manzaranın gündüz ne kadar büyüleyici olduğunu merak etti ve sonra aklına geldi.

Malfoy Bahçeleri. Lucius'un istediği olursa Draco'yla düğünü burada olacaktı. Nefesi önünde bir bulut gibi kabarak çardağa bakan sandalyeleri hayal etti. Balo salonunun içinde belli belirsiz duyabildiği yaylı çalgılar dörtlüsü göletin kıyısına kurulacaktı.

Lucius'un güzel bir düğün planlamış olmasından nefret ediyordu. Ve daha iyisini düşünemediği için.

Sonraki on dakikayı parmaklıklara yaslanıp parmaklarını pürüzsüz taşın üzerinde gezdirerek, ağaçların arasından geçen rüzgârı izleyerek, kahkahaları ve keman seslerini dinleyerek geçirdi.

Perdenin hareket ettiğini duyduğunda arkasından bir ses geldi ve omzunun üzerinden döndüğünde Draco'nun elinde şampanya kadehiyle partiden çıktığını gördü.

el.

Onu orada görünce olduğu yerde durdu ve arkasına bakmak için boynunu büküğünde çıplak sırtının ona dönük olduğunun farkındaydı. Adam onu gördüğüne şaşırmış görünüyordu.

Oh, Narcissa, seni sinsi köpek.

Adam ona doğru ilerlerken yutkundu. Onu Bakanlık'taki asansörlerden beri görmemişti. Bu haftalar önceydi.

"Biliyorsun Draco, bu bir Siyah Beyaz partisi. Gümüş aksanların gerçekten de tüm estetiğı bozuyor."

Küçük bir gülümseme denedi.

"Ah, ama ben ev sahibiyim. Kendimi diğer ayaktakımından ayırmalıyım."

Adam da ona gülümsedi. Bakışlarını tekrar çardağa çevirdi, gümüşün bir kış düğünü için harika bir renk olacağını ...

"Çok güzel bir parti. Daha önce hiç Narcissa Malfoy'un yılbaşı partisine gitmemiştim. Her zaman böyle görkemli midir?"

Adam onun yanına, balkonun korkuluğuna çıktı ve kız, adamın başparmağındaki Slytherin yüzüğünün taş korkuluğa vuruşunu izledi. Adam iç çekti.

"Hemen hemen. İki kat daha fazla insan."

"Hepsi Aralık 1999'da En Büyüleyici Gülümseme ödülünü kazanan kişiye daha yakın olmak için haykırıyor" dedi.

"Senin de epey kalabalık çektiğini duydum Granger."

Onun gözleriyle karşılaştı. Gözlerini kırıştırdı ve sahaya döndü. Yüzünde gergin bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlamaya çalıştı ama asansördeki son etkileşimlerindeki rahatlıktan yoksundu.

O da işi daha garip hale getirmeye karar verdi.

"Katya bu gece nerede?" Nefesini tuttu ve bir geri sarma düğmesi olmasını diledi.

Bakışlarını arazide tuttu ve "Tatil için Bulgaristan'da," dedi. Gözleri gölette ve tavus kuşlarında gezinirken onu izledi. Acaba o da düğününü Malfoy Bahçeleri'nde mi hayal ediyordu? "Hâlâ seninle oturmak için yanıp tutuşuyor."

Hermione, "Şey, ben buna açık olurdum," dedi. "Çok hoş bir kız." Adamın çenesindeki kasların çalışmasını izledi. "Miras transferi nasıl gidiyor?" Draco bunun üzerine ona baktı ve Hermione devam etme ihtiyacı hissetti. "Babanın mirası 1 Ocak'ta bırakacağını söylediğini hatırlıyorum," dedi. "Her şey... yerli yerine oturuyor mu?"

Adamın gözleri ona doğru parlarken nefes vermeye odaklandı.

"Babam... biraz zor davranıyor tabii." Gözlerini kaçırdı ve Hermione kanının hızla aktığını hissetti. Piç kurusu.

"Nasıl yani?"

"Önümüzdeki aylarda bir kısmını transfer edeceğini söylüyor. İlk kısmı bu Salı aktarılacak." Boynunu kırdı.

Hermione'nin ağzı açık kaldı, şok olmuştu. Madam Michele ile ilk dersi bu Salı günüydü.

"Ama bu kadar yeter." Draco arkasını döndü. Sırtını korkuluklara yaslayıp partiye baktı ve başını ona çevirdi. "Robards'la birlikte analist pozisyonunu alacak mısın?"

Adamın gözlerinin yüzünde dans edişini izledi ve köprücük kemiğinde gizlice dolaşan sıcaklığı hissetti. "Bu bir olasılık." Adamın yüzünün gerilmesini ve gevşemesini, ona göz kırpmasını izledi. Ve bu onu etkiledi.

Bir duvar örmek için mücadele ediyordu. Nefesinin normalden daha hızlı hareket ettiğini ve kendini tutuş şeklinin sertliğini fark etti. Gergin çenesini.

Ondan uzaklaşarak tekrar çardağa baktı. "İlgilendiğim birkaç açık pozisyon var. Bu hafta iki görüşme yaptım."

"Seni gerçekten mülakata almadılar mı?" sordu kaşlarını kaldırarak. Kadın kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Yani yine yanlış özgeçmiş mi gönderdin? Sana daha önce de söyledim, sadece üstünde Altın Kız yazması gerekiyor."

Gülümsedi, bardaki ilk sohbetlerini düşündü, ona iş başvurusunu sahte bir isimle yaptığı, ayrıcalıklı muamele görmek istemediğini söylemişti.

"Başka nerede? Başka hangi pozisyonlarda?" Adam şampanya kadehinden bir yudum aldı ve kadın adamın kadehi sapından tutup iki parmağının arasına almasını izledi.

"Ev Cini Yer Değiştirme."

"Ev Cini Yer Değiştirme'de çalışmak istemezsin, Granger." Küçümseyerek, ayakkabılarına gülümseyerek.

Ona döndü, doğruldu. "mi?" diye alay etti.

"Bir ofiste oturup Elflerin dövüldüğüne ve kötü kullanıldığına dair raporlar hazırlayarak onları mevcut evlerinden alıp dövmeleeri için başka efendilerin yanına yerleştirmek istemezsiniz. Mevcut yasalar altında çalışmak istemezsiniz."

Bakışları perdelerin üzerinden balo salonuna doğru ilerlerken onu izledi. "Peki ne yapmak istiyorum?"

Ona baktı. "Yasayı yaratmak istiyorsun. Dünyayı değiştirmek istiyorsun." Kadın onu izledi. "Bakanlığı içeriden değiştiremezsin. Ve Canavar Bölümü'ndeki, Ejderha Araştırmaları ve Kısıtlama Özel Yoğunlaşma'daki odandan *hiçbir şey* yapamazsın."

Her iki gözünün arasında ileri geri baktı. Ona bir şey söylüyordu. Ve duvarını tekrar yerine yerleştirdi.

"Yani sizce Seherbaz Ofisi'ndeki pozisyonu kabul etmeli miyim?"

"Size Sihir Bakanlığı teklif edene kadar, ikisi arasında en iyi seçim bu olacaktır. En azından yukarı doğru hareketlilik."

Dışarıya bakarken dudaklarını birbirine bastırdı ve birden dudak renginin hâlâ yerinde olup olmadığını merak etti.

"Gece yarısı konuşman mı var?"

"Evet," dedi. Boğazını temizledi. "'Geldiğiniz için teşekkürler, gelmiş geçmiş en iyi milenyum,' falan filan."

Gülümsedi. "Buraya antrenman yapmak için , değil mi?" Başını salladı. "Başka ne söyleyeceksin?"

"Şey, işe alımla ilgili biraz bilgi vereyim. Annem birçok Hogwarts, Durmstrang ve Beauxbatons yeni mezununu davet etti. Kariyer arayan genç cadılar ve büyücüler." Kalçasını korkuluklara yasladı, yüzü ona dönüktü. "Toplumun bazı seçkin üyeleri de var. Ya üst düzey pozisyonlarda işe almak istiyoruz ya da şirketlerini müşteri olarak kabul ediyoruz."

"Bu gece insanları yüksek rütbeli devlet ve özel sektör işlerinden mi çalışacaksın?" dedi onun kibrine gülümseyerek. Adam başını salladı. "Bir gece yarısı konuşmasıyla mı?" Yine başını salladı, dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" dedi gülererek. "Bu *seçkin* insanların çoğunun kalıcı pozisyonları ya da sadakatleri, kalıcı ilişkileri var." Kadın adama baktı ve adam zaten onu izliyordu.

"Herkes baştan çıkarılabilir, Granger."

Nefesinin sessiz bir nefes halinde onu terk ettiğini hissetti. Gözleri karanlıktı ve kendini çok sıcak hissetti. Yutkundu. Gözleri kendiliğinden adamın dudaklarına kaydı ve onun ağzına bakmaması gerektiğini biliyordu. Onun yutkunmasını izledi. Onun kendisine yaklaşmasını izledi.

Ve yavaş bir nefes alarak başını başka yöne, araziye çevirdi. Para transfer edilmemişti. Ona bu kadar yakın bile olmamalıydı.

Dudakları kurudu, bu yüzden diliyle ıslattı ve onun önünde dudaklarını yaladığı için hemen pişman oldu. Gözlerini kırptırdı ve başka bir konu bulmak için etrafına bakındı, rüzgârın açık sırtına sürtündüğünü ve teniyle buluştuğu yerde kumaşın üzerinde gezindiğini hissetti. Titredi. Rüzgâr yüzünden miydi?

"Babam sana ne dedi?" Bir fısıltı, nefesi kızın kulağında geziniyordu.

Nefes nefese kaldı, kaburgalarının üzerinde bir
parmağın sıcaklığını hissetti. Arkalarından bir ses,

"Draco?"

Hermione başını çevirdi ve Blaise Zabini'nin sırtışıyla karşılaştıklarında Draco'nun kolunun yanına döndüğünü gördü.

"Bu gece bana tek bir görev verdin, dostum," dedi Blaise, onlara doğru yürürken.
"Gece yarısına on kala konuşmam için hazır olduğumdan emin ol."

Draco bileğini kaldırıp saatini kontrol etti. "Şey... evet, teşekkürler dostum." Ona bir bakış attı ve Blaise bir adım öne çıktı.

"Onunla ben ilgilenirim, Draco." Göz kırptı. "Benimle birlikte durabilir." Blaise ona kolunu uzattı ve o da temkinli bir şekilde kolunu tuttu.

Draco başını sallayıp içeri girmeden önce hızla aralarına baktı. Blaise ve Hermione de onu takip etti. Blaise onu balo salonundan geçirdi ve bir sahnenin yaratıldığı salona geri götürdü. Bir servis tepsisi geçti ve Blaise bir kadeh şampanya aldı, asaların şampanya kadehlerine çarpma sesleri salonda yankılanmaya başladı. Blaise tepsiyi işaret ederek ona kendi kadehini almasını söyledi, böylece onu tekrar bir kadeh uzatmakla suçlamayacaktı. Bir tane aldı ve serinlemeye çalışarak yudumladı.

"O zaman bu işe yarar." Blaise şampanyasından bir yudum aldı. "Ben de gece yarısı kimi öpeceğimi merak ediyordum."

Hermione başını kaldırıp ona baktı. Adam ona sırtıyor, gözlerinin yüzünde ve boynunda gezinmesine izin veriyordu. Hermione onun kendine güveniyle alay etti. Yine de çok çekiciydi.

"Blaise," önlerinden bir ses. Aynı Greengrass kardeş. "Draco'nun sana ihtiyacı var."

Blaise gürültülü bir sesle güldü. "Oh, *Merlin*, çok iyi!" Gülümsedi ve Hermione'ye dönerek elini tutup parmak eklemlerini tekrar öptü. "Belki gelecek yıl, Hermione Granger."

Göz kırptı ve Greengrass kardeşin peşinden gitti.

Narcissa'nın beyaz formunun sahneye çıktığını görene kadar asaların camlara vuruşları arttı. Kalabalık onun için tezahürat yaparken Narcissa esasını boğazına dayadı. Nezaketle gülümsedi ve narin bir el hareketiyle grubu susturdu.

Hermione grubun en arkasında, balo salonunun misafir salonuna açıldığı yerde duruyordu. Önündeki Ginny ve Harry'yi seçebiliyordu. El ele tutuşmuşlar ve birbirlerine yaslanmışlardı. Hermione onları aramak yerine olduğu yerde kalmaya karar verdi.

"Hepiniz çok nazıksınız." Narcissa'nın soğuk sesi, güçlendirici tılsımın da yardımıyla kalabalığın üzerine yayıldı. "Ne kadar dolu bir yıl geçirdik." Ve birkaç kişi kıkırdadı. "Ne kadar dolu bir yüzyıl!" Daha fazla kahkaha. "Bu gece yeni arkadaşlar ve eski yüzler görmek büyük bir zevk. Elbette bazı yüzler diğerlerinden daha yaşlı, korkarım." Narcissa manikürlü parmaklarını şakaklarına götürerek kendi kırıksıklıklarına dokundu. Daha da fazla kahkaha.

Narcissa herkese teşekkür ederek devam ederken Hermione etrafına bakındı. Bütün gözler onun üzerindeydi. Odanın ve insanların kontrolü tamamen ondaydı. Kadınlar gülümsüyor, erkekler bakıyor ve kaşlarını çatanlar bile sessizce ona aşık oluyordu.

"Oğluma çok fazla zamanımı almayacağımı söyledim, böylece gece yarısına kadar geri sayım yapabiliriz." Döndü ve Hermione'nin Draco'nun durduğunu sandığı yere doğru gülümsedi. Hermione onu görebilmek için yana kaydı.

"Şimdi izninizle sahneye 2000 yılına hoş geldiniz demek isteyen birini davet etmek istiyorum. Draco Malfoy."

Narcissa dönerek onun sahneye çıkmasına izin verdi. Kalabalık onu acımasızca alkışlarken iki ya da üç basamağı koşarak çıktı. Hermione alkışladı, etrafına bakındı ve gürültünün çoğunun açık elbiseler giymiş genç cadılardan geldiğini gördü.

Tabii ki.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi Draco. "Görünüşe göre annem beni gece yarısına sadece üç dakika kala terk etmiş." Narcissa merdivenlerden inerken omuz silkti. Kalabalık gülüştü ve Hermione kıkırdayan kızlara ters ters baktı.

Draco devam etti, "Sanırım hepimiz yeni yılı dört gözle bekliyoruz. Ben kendi adıma 90'ları geride bırakmak için can atıyorum. Korkunç derecede sıkıcıydılar, değil mi?" Sesi hafif ve alaycıydı.

Hermione buna yüksek sesle güldü ve tüm oda kahkahalarla inerken gözleri Harry'nin kafasının arkasını aradı. Harry gülümseyerek Draco'ya başını sallıyordu ve Hermione sadece bir yıl içinde her şeyin nasıl değişebileceğine şaşırdı.

Kendi şakasına gülümseyen Draco'ya baktı. "Ve bu yıl da çok heyecan verici bir şey olmadı." Birden fazla kadının kendini yelpazelemesine neden olan keyifli bir hareketle saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Kaşlarını kaldırdı. "Yoksa oldu mu? Bana anlatmak zorundasınız, büyük bir kısmında Azkaban'daydım."

Hermione bir kahkaha attı ve birkaç kişi neredeyse şampanyalarını tükürüyordu, Draco Malfoy ise kalabalığın önünde kendisiyle alay ederek gülümsedi. Gürültülü kahkahalar. İnanılmaz kıkırdamalar. Yanındaki adam bir "Oh, ho!" patlattı. Narcissa'nın dudaklarını büzüşünü izledi, hâlâ gülümsüyordu ama onun umursamazlığını sessizce onaylamıyordu, ama hemen yanında Blaise ağzını kapatmış, gözlerini kocaman açmıştı ve Greengrass kardeşler ağızları açık, kıkırdayarak birbirlerine bakıyorlardı.

Tüm büyücülük dünyası Draco Malfoy'a zaten aşık olduklarından daha da fazla aşık olurken Hermione odanın içinde etrafına bakındı. Mizah anlayışınız varsa Azkaban'da on beş ay geçirmenin ne anlamı vardı ki? Daha önce Narcissa Malfoy'a kaşlarını çatmış olan huysuz, yaşlı bir kadının parmaklarını dudaklarına götürerek gülümsemesini gizlediğini gördü.

Herkes baştan çıkarılabilir, Granger.

Draco'nun hepsini baştan çıkarmasını izlerken sesi kulaklarında çınladı. Onun alt dudağını ısırışını izledi, kendine yaptığı iğnelemeye sırtarak. Yutkundu ve devam etti.

"Hayır, ama gerçekten - uzun ve karmaşık bir yıl oldu." Ve kalabalık sessizleşti, hâlâ ona gülümsüyorlardı. "Kısa bir süre önce tüm büyücülük Avrupa'sında en nefret edilen çocuktum. Bana ikinci bir şans verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Ses odayı terk ederken ve yüzlerdeki gülümsemeler kaybolurken nefesini tuttu.

"2000 yılının yeniden doğuşla ilgili olduğunu söyleyebilirim. İkinci şanslar. Küçük bir şirket kuruyorum, duydunuz mu bilmiyorum-"

Blaise bir çığlık attı ve alkışlamaya başladı. Odadakiler de alkışa katıldı ve Hermione o zaman Blaise'in amacını anladı.

Draco gülümsedi ve şöyle dedi: "Bana göre bu şirket ikinci şanslarla ilgili. Hedeflere ulaşmak, hayaller kurmak ve yeni yollar yaratmakla ilgili. İnsanlara yardımcı olmak istiyorum. Hedefleri, işleri ve yasal mücadeleleri için destek ve yardım sağlamak istiyorum."

Hermione, Quentin Margolis ve kurtadam sürüsünü düşündü. Ve Malfoy Danışmanlık Grubu'nun yardımcı olabileceği diğer tüm türleri. Şampanya kadehine gülümsedi, yeni arkadaşı Draco Malfoy için gururdan başka bir şey hissetmiyordu.

"Biz Malfoy Consulting Group olarak hukuk yaratmak istiyoruz. Dünyayı değiştirmek için." Başını kaldırıp ona baktı, balkondan gelen sözleri duymuştu. Onun gözleri

ona kilitlenmişti bile. Aralarında beş yüz kişi var. "Ve eğer siz de benim gibi kabininizin size küçük geldiğini düşünüyorsanız..."

Yutkundu, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu. Gözlerini ondan kaçırdı ve kalabalığın geri kalanına gülümsedi.

"... İşe alıyoruz."

Kalabalık kıkırdadı. Fazla makyajlı ve fazla göğüs dekolteli kızlar birbirlerine kaşlarını sallarken, orta yaşlı birkaç adam şampanyalarına sırtarak baktı ve odalarını düşündü. Hermione kadehini sıktı, beyni hızla ateşleniyordu.

"Ve eğer bunu doğru yaptıysam," diye mırıldandı Draco, saatine bakmak için bileğini sallayarak. "O zaman şu anda -"

Hermione, Draco'nun gülümsemesini

izledi. "On. Dokuz. Sekiz."

Birkaç kişi nefes nefese kaldı ve saatlerini kontrol etti. İğrenç kıkırdamalar bir aşağı bir yukarı zıpladı ve çiftler öpüşmeye hazır bir şekilde birbirlerine sarıldı.

"Yedi. Altı.-" Bütün kalabalık katıldı.

Hermione hareketsizdi. İnsan kalabalığı seslerine ses katarken sesini bulamıyordu. Draco kadehini havaya kaldırdı ve tüm oda ona katıldı.

"Beş! Dört!"

Havanın dudaklarına girip hissedebiliyordu ama nefes almıyormuş gibi hissediyordu. Sonra Draco tekrar gözlerini buldu.

"Üç! İki! Bir!"

Odanın içinde havai fişekler patlarken kadehini ona doğru kaldırdı. Kadehini dudaklarına götürürken onu izledi.

"Yeni Yılınız Kutlu Olsun!"

Hermione nefesini toplayıp kendi bardağını kaldırdı ve Hermione onu izlerken derin derin içti.

Önündeki adam karısına dönüp onu öptü, başı şimdi Draco'yu görmesini engelliyordu. Bu onu kendinden geçirdi. Onu tekrar görebildiğinde, sahneden iniyor ve annesine yanağından bir öpücük veriyordu. Draco'nun Greengrass kardeşleri yanaklarından öpmesini izledi ve sonra Blaise ona doğru uzanıp şakacı bir şekilde kendi yanağına dokundu. Draco burnunu kırıştırarak onu itti. Yaşlı bir beyefendinin ona yaklaşıp elini sıkmasını izledi. Kısa bir süre konuştular, Blaise de onun yanındaydı, başlarını salladılar. Draco Blaise'e bir işaret yaptı ve yaşlı adam Blaise'in elini sıktı. Draco'nun yeni yıldaki ilk iş anlaşması.

Birdenbire Ginny onun önündeydi, bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve yüzünü tutup dudaklarına bir öpücük konduruyordu.

Ginny kahkahalarla gülerken Hermione tükürdü.

Bir saat daha kaldılar. Hermione daha da fazla tanıdık buldu, Skeeter'ı atlattı ve Draco'yu bir daha görmeden şöminelere doğru yol almadan önce Narcissa'ya iyi geceler demeyi başardı.

Yatak odasına gitti, topuklarını tekmeledi ve bir parşömen ile tüy kalem çağırdı. Yazarken terliyordu:

Hermione Granger

-Altın Kız

Malfoy Consulting Group, c/o Draco Malfoy'a hitaben yazılmış bir zarfın içine katladı ve beyninde başka bir şey düşünmeden gönderdi.

Beyaz elbisesiyle yirmi dakika boyunca odasında volta attı, Draco kendi kadehinden yudumlarken şampanya kadehinin dudaklarında bıraktığı hissi hayal etti. Gece yarısı bir aşığın öpücüğü.

Makyajını çıkardı. Elbisesini çıkardı. Saçlarını savurdu ve pijamalarını giydi. Yatağına uzandı, penceresinde bir gagalama sesi duyana kadar tavana baktı.

Pencereyi açtığında bir puhu kuşu içeri süzüldü ve büyük bir zarf bırakıp dışarı süzüldü. Titreyen parmaklarıyla paketi aldı ve üstünü açtı.

Ön yazıda şöyle yazıyordu:

Malfoy Danışmanlık Grubu'na hoş geldiniz, Altın Kız. D.M.

Soluk soluğa kalmıştı, adamın teslim ettiği paketin üst kısmına baktığında bunun ağırlığını hissetti. Büyücü Olmayan İlişkiler adlı bir departmanı denetleyen Kıdemli Danışman pozisyonu için bir sözleşme. Sihirli Yaratıklar ve Muggle İlişkileri konusunda uzmanlaşmıştı.

Yatağının kenarına oturdu. Ve gülümsedi.

Bölüm Sonu Notları

Bu bölümde yer alan çarpıcı [sanat](#) için tumblr'daki @jessamy'ye çok teşekkür ederim.

Hermione ve Ginny'nin elbiseleri için ne düşündüğümü görmek isteyenler için Pinterest'te bir ilham panosu oluşturdum.

<https://www.pinterest.com/lovesbitca8/chapter-24-the-right-thing-to-do/>

Bölüm 25

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Sizler kesinlikle gülünçsünüz. Bu hikayeye olan sevginiz beni çok şaşırttı. Tumblr'da ve facebook gruplarında bunu tekrarlayan insanlara sesleniyorum. Başından beri benimle birlikte olan, hatta H&V'den buraya gelen okuyuculara çok teşekkürler ve bu hikayeyi yeni keşfedenlere çok sevgiler.

Bu hikayenin Voldemort'un kazandığı ve Açık Artırmanın gerçekleştiği bir AU versiyonunu yazma önerilerine gelince... Bu ne cüret. Şu anda üç bölüm taslağı hazırladım.

Hermione koridorlarda yürürken Charms ödevini zihninden geçiriyordu. O.W.L.'ler yaklaşıyordu ve başka hiç kimse çalışmaya ya da onları önemsemeye meyilli görünmese de, erken başlamanın en iyisi olduğunu biliyordu.

Kaymakam vizitelerinde geçirdiği zamanı gözden geçirmek için kullandı. Akşamın bu saatinde şatoda o kadar çok sessizlik vardı ki - artık Umbridge "kararnamelerine" başlamıştı - kendini meşgul edecek başka bir şey bulamazsa delirecekti. Ron'a kendisiyle devriye gezmek isteyip istemediğini sormuştu, ama tabii ki devriye günü Salı olduğu için aniden reddetmişti.

"Neden iki kez gideyim ki?" diye mırıldanmıştı yemek masasında pudingin etrafında.

Ona eşlik etmek için mi? Gözlerini devirdi ve 1920'lerde yaratılan büyüleri sıralamaya devam etti. Sihir Tarihi sınıfına doğru bir köşeyi döndü ve adımının ortasında durdu.

Draco Malfoy, Pansy Parkinson'ı taş duvara yaslamıştı. Onu öpüyordu. Kız onun kollarını tutuyordu.

Hermione gözlerini kırptırdı ve nefesinin kesildiğini .

Sırtını duvara dayamıştı ve elleri adamın omuzlarında sıkışmış, adam ağzıyla ağzına saldırırken saçlarına dolanmıştı. Sağ eli kızın kalçasındaydı ve sol eli duvara dayanmıştı.

Yutkundu.

*Bunlar... Merlin aşkına, bunlar **Prefect'lerdi!** Ve Umbridge'in küçük ekibinin üyeleri. Perşembe akşamı saat 9'da dışarı çıkıp **yiyeşmemeleri** gerektiğini çok iyi biliyorlardı! Bunu ortak odana bırak, lanet olası!*

Pansy onun dudaklarına gülümsedi.

Hermione ağzını açtı, yanlarına gidip onları zorla ayırmaya hazırdı - çünkü bu onun Prefect göreviydi, tabii ki.

Sonra Draco'nun ağzını onunkinden çekip nefes nefese boynuna doğru hava üflediğini ve kulağının hemen altındaki yere yeniden yapıştığını izledi. Pansy dudaklarını ısırarak küçük bir ses çıkardı.

Hermione bu kadar büyüülecek ne olduğunu anlamıyordu. Viktor ne zaman boynunu öpmeye kalksa ya onu gıcıklıyor ya da canını yakıyordu.

Hermione bir koridorun ortasında durmuş, Draco Malfoy'un kız arkadaşını... ya da sevgilisini... ya da onun için her neyse onu yiyip bitirmesini izlediğini fark etti ve homurdandı. Ya gitmesi ya da işini yapıp onları ayırması gerekiyordu.

Draco vücudunu kaydırıp bir dizini Pansy'nin dizlerinin arasına koyduğunda Pansy bir adım öne çıktı. Öne doğru eğilerek kalçasının Pansy'ninkinin arasında kaybolmasına izin verdi,

Adamın bacağı kadınının üstüne ulaştığı anda Pansy , nefesi kesildi ve adamın saçlarını yakaladı.

"Draco..."

Pekala. Bu kadarı yeterliydi. Hermione gözlerini iki Slytherin'e dikti.

"Affedersiniz," dedi yüksek sesle. Pansy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve Draco dudaklarını Pansy'nin boynundan çekti, ama yüzünü ona dönmedi. "Burada olacakları bölmek istemezdim ama saat şu anda 9:08. Kaymakamlar olarak öğrencilerin ortak salonlarında olmaları gerektiğini biliyorsunuz."

Draco dizini indirdi, ama elini duvara dayayıp nefes nefese kaldı. Pansy ona ters ters baktı ve etrafından dolanarak eteğini düzeltti.

"Sanki olacaklar hakkında bir fikrin varmış gibi, seni titiz küçük Çamurkan." Pansy onunla alay etti.

Hermione, "Benim birkaç tahminim var," diye kestirip attı. "Lütfen ortak odanıza dönün -"

"Yoksa ne olur?" Pansy gülümsedi. "Ev puanlarını geri mi alacaksın? Yapamayacağını biliyorsun. Aslında, Sorgulama Ekibi'nin bir üyesi olarak, gereksiz yere kaba davrandığını söyleyebilirim, Mudblood."

Hermione sözünü geri aldı ve Draco'nun duvardan uzaklaşarak doğrulmasını ve ona dönüp ateşli gözlerle bakmasını izledi.

"Haklı olduğunu söyleyebilirim, Pansy."

Hermione ofladı pufladı.

"On noktalgelen Gryffindor, için sorgulama ve Otorite . İki Engizisyon Ekibi üyesi," diye açıkladı Pansy.

"Ekip üyesi başına on puan diyebilirim, Pans."

*İşini yaptığı için **yirmi puan** mı?*

"İkiniz de gülünçsünüz." Pansy'nin etrafından dolandı ve devriye yolunu tamamlayarak koridorda ilerlemeye devam etti. Onlara döndü. "Eğer sizi bir daha sokağa çıkma yasağından sonra koridorlarda görürsem, ceza vereceğim."

Pansy ona dudak büktü ve Draco saçları dağılmış, kravatı bükülmüş bir halde sırtarak, "Sabırsızlanıyorum Granger," dedi.

Gözlerini dikip topuklarının üzerinde döndü ve yol boyunca onu izlediklerini bilerek uzun koridordan sola doğru yürümeye başladı.

~*~

"Ne yaptın?"

Hermione irkildi. Mutfakta yumurta yaparken bunu söylemeye çalıştı.

"Ben... Malfoy Danışmanlık Grubu'na başvurdum."

Ginny'nin çıplak ayaklarının yere vuruşu ve Harry'nin sandalyesinin sürtünmesi.

"Ne zaman?"

Bir yumurta kırdı, arkası dönüktü.

"Dün gece saat 1'de." Yumurta lavaboya attı ve ellerini bir havluya sildi.

Bütün sabah gergindi. Dehşet içinde uyanmış, ne yaptığını sorgulamıştı ve şimdi, tam da sorgulamayı bırakıp kabullenmeye başladığı anda, Ginny ve Harry'ye anlatmıştı. Böylece onu sorgulayabileceklerdi.

"Neden?" Harry'nin sesi. Yutkundu ve arkasını döndü.

"Beni ikna etti. Bana dünyayı kurtarmak istediğimi hatırlattı." Harry'nin gözlüklerinin arkasındaki gözleriyle karşılaştı. Kaşları dağınık saçlarının altında kaybolmuştu.

"Yani Malfoy'un fino köpeği olmak için Bakanlık'taki pozisyonunu ve tüm yükselme seçeneklerini bırakıyorsun, öyle mi?" Harry kaşlarını çatarak ona baktı.

"Malfoy'un fino köpeği olmayacağım. Büyücü Olmayanlarla İlişkiler konusunda Kıdemli Danışman olacağım." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. Harry'nin gözleri büyüdü.

"Kıdemli Danışman?" Ginny fısıldadı. "Bu da ne demek oluyor?"

Hermione'nin hiçbir fikri yoktu. Onu dehşete düşüren *de buydu*.

"Ben - sanırım bunu çözeceğim." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ama bana getirdiği kurt adam davasında olduğu gibi büyüleri yaratıkları temsil edeceğim. Sanırım Wizengamot'un önünde tartışıyor olacağım -"

"En sevdiğin şeylerden ," diye yardımcı oldu Ginny.

"Evet," dedi Hermione. "Odaklanmak istediğim davaları ve nedenleri araştırabileceğim."

"Malfoy'un emrinde çalışırken," diye ekledi Harry, hiç yardımcı olmadan. "Evet," dedi Hermione.

Üçü mutfakta birbirlerine bakarken, yumurtalar onun arkasında cızırdıyordu.

"Bence," dedi Ginny, "bu mükemmel bir kariyer hamlesi..." Gergin bir sesle söyledi ve sonunu kaldırdı.

"Ama...?" Hermione sordu.

"Şey," dedi Ginny ona bakarak. "Artık onunla asla yatamayacaksın."

Hermione önceliklerini yeniden sıralamamaya çalışarak ona göz kırptı. Harry öksürdü ve oturma odasına gitmek için izin istedi.

~*~

Pazartesi sabahı Mathilda'ya iki haftalık istifasını verdi. Mathilda, Harry ve Ginny kadar . Gülümseyerek başını salladı ve onu çok özleyeceğini söyledi.

Aiden bu konuda çok... Aiden'dı. Ona beşlik çaktı.

Salı günü işten eve geldi ve Madam Michele ile ilk dersine hazırlanmak için bir duş daha aldı. Dağınık olmasın diye saçlarını Ginny'ye ördürdü. En güzel cüppesini ve korkunç topuklu ayakkabılarını seçti. Ve saat 7:45'te Floo'dan geçerek kendini küçük bir Çay Odası gibi görünen bir yerde buldu.

Bekleme alanını boş bulduğuna sevinerek etrafına bakındı. Masaların arasında dolaştı, çiçek aranjmanlarına baktı ve küçük çay fincanlarını parmakladı. Duvarlardaki çay fincanı resimleri ona biraz Umbridge'in ofisindeki kedi resimlerini hatırlattı ama en azından çay fincanları ona miyavlamıyordu.

Oturmaya cesaret edemedi. Oturacak bir kanepe yoktu ve oturmak için bir sandalye çekmesi gerekecekti, bu yüzden odanın içinde topuklu ayakkabılarıyla dolaşmaya devam etti.

Tam saat 8'de yan odanın kapısı açıldı. Başında zarif bir türban ve burnunun ucundan sarkan küçük gözlükleriyle kısa boylu esmer bir kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Bayan Ermione

Granger?" "Evet,

merhaba."

"Ben Madam Michele."

Fleur'un ona bahsettiği iğrenç kadın *bu muydu?* Hermione'nin burnunun dibine kadar gelmişti.

"Merhaba. Sizinle tanışmak harika, Madam Michele." Hermione bir adım öne çıktı, ceketini ve çantasını karıştırarak elini uzattı.

Madam Michele onun uzattığı ele baktı, sonra eldivenli eliyle kavradı ve çenesini kaldırdı.

Aman Tanrım. El sıkışmak mıydı? Reverans mı yapmalıydı?

Ufak tefek kadın elini bıraktı ve ona gülümsedi. "Lütfen ofisime gelin." Madam Michele kenara çekildi ve Hermione'ye içeri girmesini işaret etti.

Hermione köşedeki masanın önüne oturdu. Bir başka güzel, havadar oda.

Madam Michele sandalyesine aktı ve Hermione bu kadar küçük bir bedeninin nasıl bu kadar zarif hareket edebildiğine hayret etti. Madam Michele اساسına bir fiske vurdu ve yanında bir Hızlı Tırnaklı Kalem canlandı.

"Kaleminize aldırmayın, Bayan Granger."

Hermione gözlerini tekrar küçük kadına çevirdi, onun gözlerinin tam olarak nerede olduğunu tahmin ettiğini biliyordu.

Kadın dudaklarını büzdü ve masasının üzerindeki bir şeye baktı. Birkaç dakika boyunca sessizlik oldu. Hermione nereye bakması gerektiğini bilmiyordu ama tüy kalemi görmezden gelmesi gerektiğini biliyordu. Madam Michele'in arkasında bir pencere vardı, bu yüzden bir şey olmasını beklerken bulutların süzülüşünü izledi.

Madam Michele masasında okumakta olduğu gazeteyi kaldırınca Hermione bunun Cumartesi sabahı çıkan *Daily Prophet* gazetesi olduğunu gördü. Madam Michele gazetenin orta kısmına bakarken ön sayfa ona bakıyordu ve Draco sahnede şampanya kadehini havaya kaldırmış ona bakıyordu.

Cumartesi günkü makaleye göz gezdirmişti, ama Skeeter'a neredeyse tüm gazete Narcissa Malfoy'un Yılbaşı Gecesi Galası hakkında övgüler yağdırması için verilmişti. Harry, Ginny ve kendisinin kadeh kaldırıp içki içerken çekilmiş fotoğrafı 2. sayfada yer almıştı.

Alman Sihir Bakanı 4. sayfada. Narcissa, Draco, Harry ve Blaise'in de başka fotoğrafları vardı. "Muhteşem bir akşam!" diyen bir alıntı çıktı. - Hermione Granger. Bunun yarı yarıya doğru olduğunu sanıyordu.

Madam Michele kâğıdı parmaklarının arasında tuttu. "Büyüleyici bir kadınsınız, Bayan Granger."

"Oh, şey... teşekkür ederim."

"Oh, şey... teşekkür ederim." Madam Michele elindeki kâğıdı bıraktı. "Bir iltifata böyle mi karşılık verirsiniz?"

Oh. Evet, şimdi Fleur'un ne demek istediğini anlayabiliyordu.

"Teşekkür ederim, Madam Michele," diye kendini düzeltti.

"Demek kendini büyüleyici bir kadın sanıyorsun?" Siyah gözleri küçük gözlüklerinin üstünden onu delip geçti.

"... Hayır mı?"

Madam Michele ona küçümseyici bir gülümsemeyle baktı. Masasından kalktı. Hermione de ayağa kalktı.

"Hadi biraz çay içelim. Seni daha yakından tanımak istiyorum." Masasının etrafından süzülerek Hermione'yi çay odasına götürdü. Hermione onu izledi ve küçük kadının kısa topuklu ayakkabılarıyla yürüyüşünü seyretti. Madam Michelle ofisinin kapısının hemen dışında durdu ve Hermione'nin ceketıyla çantasına uzandı. Onları portmantoya yerleştirdi. "Lütfen, hangi masayı isterseniz seçin."

Hermione odadaki on iki kadar masaya baktı ve ortadaki büyük masayı seçti. Sandalyeyi olabildiğince sessizce çekti ve oturdu. Oturduktan sonra Madam Michele ondan uzaklaştı ve çay arabasına gitti. Asasını salladı ve bir kek ve bisküvi tepsisi Hermione'ye doğru süzülerek masanın ortasına kondu. Küçük kadın suyu ısıtmak için

Asası ıslık çaldıktan sonra Madam Michele çaydanlık, süt ve tatlandırıcıların bulunduğu tepsiyi eliyle taşıdı.

Tepsiyi sihir yapmadan masaya bıraktı ve Hermione'nin karşısındaki koltuğa oturdu. Altı kişilik bir masa olduğu için, bu birbirlerinden oldukça uzakta oldukları anlamına geliyordu.

"Bana kendinizden bahsedin, Bayan Granger."

Hermione gözlerini kırıştırarak ona baktı. Madam Michele ellerini kucağında kavuşturmuş, onu inceliyordu.

"Ben - Şey, benim adım Hermione Granger" - orada kendini Avada edebilirdi - "ve ben burada, İngiltere'de büyüdüm. Ben tek çocuğum. Annem de babam da Muggle ama on bir yaşındayken Hogwarts mektubumu aldım..."

Hermione türbanlı küçük kadına baktı. Hiçbir şey söylemedi ama onu izlemeye devam etti.

"Böylece... Hogwarts'a gittim ve orada en yakın arkadaşlarımdan ikisi olan Harry Potter ve Ron Weasley ile tanıştım. Ve bazı... hıçkırıklara... ve savaşımlara rağmen... oradan canlı çıktık." Hermione gülümseyerek Madam Michele'e karşı "zekâsını" denedi. "Artık Bakanlık için çalışıyorum - ya da Bakanlık için çalışıyordum ama Malfoy Danışmanlık Grubu'nda bir işi kabul ettim."

Hermione durakladı, kendinden ne kadar bahsetmesi gerektiğini merak ediyordu. Madam Michele parmaklarıyla çenesine dokunarak başını salladığında, şimdi *ondan* kendisini anlatmasını isteyip istemeyeceğini merak etti. Bu bir ileri geri miydi?

"Teşekkür ederim, Bayan Granger," diye mırıldandı Madam Michele. "Kendinizle ilgili her ilginç ayrıntıyı geçiştirmeyi başardınız, sadece 'umdrum'a odaklandınız."

Hermione'nin gözleri büyüdü. Humdrum?

Madam Michele ayağa kalktı ve çaydanlığın üstünü süpürdü. Karıştırma kaşığına içine daldırıp saat yönünde üç kez karıştırdıktan sonra demliği Hermione'nin fincanına . İki fincanı da doldurduktan sonra, "Süt ister misiniz, Bayan Granger?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ."

Madam Michele sütü eliyle ona uzattı ve çay fincanının hemen sağına yerleştirdi. "Şeker, Bayan Granger?"

Hermione masada bal olmadığını fark edince başını kaldırıp, "Evet, teşekkür ederim," dedi.

Madam Michele kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Şekeriniz yok Bayan Granger, o yüzden lütfen neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

Hermione yutkundu. "Balınız var mı, Madam Michele?"

Madam Michele sırttı. "Evet." Elini salladı ve masanın üzerinde bal belirdi. Madam Michele Hermione'nin fincanına süt doldurmasını ve kaşığı bala üç kez daldırmasını bekledi. Hermione sonunda fincanını karıştırdığında terliyordu, neyse ki kaşık sadece bir kez kenara çarptı.

Başını kaldırıp hâlâ yanında duran Madam Michele'e baktı. Bal küpüne sırtıyordu.

Hermione, Madam Michele'in Draco'nun çayına üç kez bal kaşıklamasını kaç kez izlediğini merak ederken kalbi karnına düştü. Kızardı ve yere baktı.

Madam Michele sütü geri aldı, tekrar yerine oturdu ve çayını hazırladı. Hermione onun ellerinin hareketini izledi. Tırnaklarında boya yoktu ama tırnakları kesilmiş ve kare biçimindeydi. Hermione tırnak etlerinden birini kopardı.

Madam Michele çay fincanını aldı ve tabağını da yanına koyarak, "Önemsiz şeylerle uğraşmak zorunda kalmayacak kadar tanınmış bir kadınsınız," dedi.

detaylar. Sizden 'kendinizden bahsetmenizi' isteyen herkes ya sizinle dalga geçiyordur ya da sizinle flört ediyordur, Bayan Granger."

Kaşlarını çattı.

"Kaşlarını çatma."

Hermione yüzünü gevşetti.

"Bayan Granger, neden buradasınız?"

Hermione hemen kahkahayı bastı. Yüksek sesle güldüğü için utanarak çay fincanına baktı. Yüz hatlarını düzeltti ve tekrar Madam Michele'e baktı. Lucius Malfoy'un bu soruya vereceği yanıtı düşünmeye çalıştı.

"Buraya, çocukken kaçırdığım saf kan toplumunun sosyal inceliklerini öğrenmek için geldim. Akranlarımla arasına daha iyi uyum sağlayabilmek için buradayım."

Madam Michele başını salladı ve fincanına baktı. "Karıştırın..." Yudumladı. Çay fincanını masaya geri koydu ve sandalyesinden kalktı. "Bayan Granger, lezzonumuz bu gece için bitti."

Ne oldu? Ne zaman başladı?

"Pardon?" Hermione ayağa kalktı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, hayır, Bayan Granger," Madam Michele elini salladı ve iki parça parşömen ofisinden fırlayıp onun eline geçti. "Asla sizin suçlu olduğunuzu düşünmeyin." İlk parşömene gözlerini dikmiş, onu okuyordu. Başını salladı ve kâğıdı katlayarak Hermione'ye uzattı.

"Bunu çalışın ve iyileşmiş olarak dönün."

"Nedir o?" Hermione kâğıdı açıp açmaması gerektiğinden emin olamayarak,

"Notların," dedi. "Notlarınız."

Notlar mı? Madam Michele'in gözleri elindeki ikinci kâğıt parçasındaydı.

"Hafta sonları bir kitapçıda mı çalışıyorsun?"

Hermione ikinci kâğıt parçasında ne olduğunu merak ederek, "Şey, evet," dedi. Madam Michele kaşlarını kaldırarak ona baktı. Hermione kendini düzeltti, "Evet, Madam Michele. Biliyorum."

"Perşembe akşamları zen için Bayan Truesdale ile size randevu vereceğim," dedi. "Bay DuBois da Cumartesi ya da Pazar sabahı için randevu almak üzere size baykuş gönderecek."

Hermione kaşlarını çattı.

"Bayan...?" "Truesdale. Dans

öğretmeniniz."

Hermione'nin gözleri büyüdü. "Oh, hayır... Ben sadece..." Durdu. "Sizden sadece görgü kuralları dersi alıyorum, Madam Michele. Şu anda başka ders almıyorum -"

"Bayan Granger." Madam Michele gözlüklerini çıkardı ve bir mücevher dizisiyle boynuna asılı bıraktı. Gözleri yorgun ama açıktı. "Miras bu akşam saat 9'da devrediliyor."

Göğsünün soğuduğunu hissetti.

"Ama sadece biri." Madam Michele dudaklarını büzdü. "Gelecek Salı, saat 9'da, onda biri daha transfer edilecek. Ve bu böyle devam edecek." Bakışlarını üzerinde yoğunlaştırdı. "Bu hafta derslerinize devam etmeniz ve özümsemeniz koşuluyla. Hepsini."

Hermione ağzını açtı, öfkeli bir ses çıktı ve kanının kaynadığını hissetti. Yumruğunu Madam Michele'in notlarına sıktı ve gözlerini yere çevirerek içinde bir delik açtı. Lucius Malfoy'u katletmek için aklına gelen birçok yolu sayarken çenesi gerilmişti. Küçük bir el çenesini kaldırdı.

Göz göze geldiklerinde Madam Michele elini Hermione'nin göğsünün üst kısmına, boynunun hemen altına koydu ve iki parmağını hafifçe boğazına dayadı. Hermione'nin gözleri irkildi, telaşlandı.

"Başınızı kaldırın, Bayan Granger. Öfkenizi 'ide' etmeyin. Yönlendirin. Kontrol edin." Siyah gözler onu delip geçti ve Hermione nefes alamadı. "Ve en önemlisi, bunu düşünme." Hermione boğazına hafifçe vurulduğunu hissetti. "Bu senin tek silahın."

Elini boynundan çekti ve Hermione bir ağırlığın kaybolduğunu, Madam Michele'in sert ama nazik gözlerine bakarken vücuduna bir nefes girdiğini hissetti.

Bu da neydi böyle?

"Lucius Malfoy'u çok uzun zamandır tanıyorum, Bayan Granger." Madam Michele dudaklarını büzdü. "Onun tarafından şantaja uğrayan ilk kişi değilsiniz ve sonuncu da olmayacaksınız. Öyle ya da böyle istediğini alacak." İkinci kâğıt parçasını Hermione'ye uzattı. "Kolay yolu seç."

Hermione gözlerini hızla kırıştırarak haftanın geri kalanındaki programını bulmak için aşağıya baktı. Perşembe akşamı dans dersleri, Cumartesi ya da Pazar sabahı ev sahipliği dersleri vardı ve Cumartesi günü öğle tatilinde bir iç dekoratörle buluşacaktı. Önümüzdeki on hafta boyunca hayatı böyle geçecekti.

Titrek bir nefes aldı, Madam Michele'in ona az önce öfkesini yönlendirmek ve onu geri ısırmamakla ilgili söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Ufak tefek kadına baktı.

"Teşekkür , Madam Michele. Bu akşamki ders için size nasıl ödeme yapayım?"

"Zaten ödendi, matmazel."

"Ah, kesinlikle olmaz," diye hırladı Hermione. "Lütfen faturayı ev adresime gönderin ve lütfen Bay Malfoy'un parasını ona iade edin. Ben almayacağım."

Madam Michele ona sırtıttı ve başını salladı. Hermione ceketini ve çantasını aldı, şömineye pudra attı ve eve döndü.

~*~

Derslerinin sonunda Hermione'nin Madam Michele'e karşı beslediği sevgi dolu hisler, notlarını okuduğunda çabucak yok oldu. Görünüşe göre Quill'in yazdığı Hızlı Alıntılar tüm zaman boyunca durmuştu.

Başka bir kişinin oturma odasında dolaşmayın

El sıkışmak mı?

İltifat mı?

Aptal gibi pencereden dışarı bakma.

Sadece iki kişi için en büyük en görkemli masayı seçmeyin

Bacağınızı masanın altında zıplatmayın

Bir kadın ayaktayken ayağa kalkmaya gerek

yok. Tanrı aşkına, ayakkabıların ne?

Kekelemeyin - kendi beyninizi tanıyorsunuz ve ne söylemek istediğinizi biliyorsunuz

Liste uzayıp gitti, bütün parşömeni doldurdu. Hermione bıkkınlık içinde kağıdı yere fırlattı. Beş dakika sonra tekrar eline aldı.

Eve geldikten kısa bir süre sonra baykuşla faturayı aldı. Çenesi düştü. Belki de bu işi Lucius'a bırakmalıydı.

Sonra Draco'nun sözleşmesindeki maaş rakamının şu anki Bakanlık maaşının üç katı olduğunu hatırladı ve aslında on hafta boyunca haftada bir kez Madam Michele'in ücretini karşılayabileceğini kabul etti. Elbette dans derslerinin, ev sahipliği derslerinin ve iç dekorasyon derslerinin ne kadar tutacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Öyle ya da böyle istediğini alacak.

Lucius'un istediği neydi?

Hermione dudağını ısırды ve eskiden odasının duvarına baktı.

Duvar. Draco'dan uzak durmasını istediğini sanıyordu. Bunların

dersler ona itaatsizliğinin cezasıydı. Ama şimdi emin değildi.

~*~

Bayan Truesdale, Hermione'nin tanıma şerefine nail olduğu en korkunç insan olmuştu.

Perşembe günkü dans dersinde, kendine olan güveni bu solmuş eski balerin tarafından o kadar ağır bir şekilde yenildi ki, bir kutu dondurmayı tek başına yedi.

Bayan Truesdale, Hermione'ye arayı kapatmak için on haftadan *çok* daha fazlasına ihtiyacı olduğunu açıkça belirtmiş ve gece boyunca onun hareketlerini izlemekten hiç zevk almamıştı. Bayan Truesdale onu bir bale barına götürüp Muggle balesi ısınma hareketleri yaptırmaya başlayıncaya kadar Hermione'ye tiksintiden başka bir şeyle bakmamıştı. Hermione'nin altı yaşındayken Muggle balesinde geçirdiği iki yıl aklına geldi ve en azından pozisyonları hatırlayabildi.

Cuma günü, ağrıyan bacaklarını tedavi ederken Bayan Granger'a hitaben yazılmış bir mektup aldı. M.C.G. antetli kağıdına yazılmıştı ve Draco'nun el yazısıydı ama oldukça... genel görünüyordu.

Bu belgede, orijinal sözleşme ve evraklarda yer almayan biraz daha fazla bilgi yer alıyordu. Tüm personel için ilk gün 17 Ocak Pazartesi günü olacak ve gerçek operasyonlar bir sonraki hafta başlayacaktı. Ayrıca tüm Kıdemli Danışmanları önümüzdeki Pazartesi gününden itibaren ofislerini kurmaya davet ediyordu. Salı ya da Çarşamba akşamı, tüm Kıdemli Danışmanların birbirleriyle etkileşime geçebilmeleri bir tanışma toplantısı yapılmasını önerdi.

Hermione hemen ona cevap yazdı ve Salı gününün kendisi için uygun olmadığını, ancak Çarşamba akşamı yapabileceğini bildirdi. Bir sonraki Madam Michele dersini düşünerek kaşlarını çatı, daha dokuz dersi vardı. Daha sonra bir baykuş geri döndü. Draco Çarşamba akşamının çoğu kişi için en iyi seçenek olduğunu söyledi.

Cumartesi öğleden sonra aldığı iç dekorasyon dersi ve Pazar sabahı aldığı ev sahipliği dersi yeterliydi. Eğitmenleri ondan pek hoşlanmamış gibiydi.

ve Mösyö DuBois ona zamanını boşa harcıyormuş gibi hissettiriyordu. Madam Michele ile ikinci dersi de ilkinе çok benziyordu. Madam Michele onu aynı şekilde karşıladı. Saat tam 8'de ofisin kapısı açıldı ve Madam Michele ona herhangi bir sorusu olup olmadığını sordu.

"Ben-şey..." Hermione bir nefes aldı ve gözlerini kapadı.

Kekeleme.

"Evet, Madam Michele. El sıkışmaya izin verilmiyorsa, bana uygun selamlaşmayı açıklayacağınızı umuyordum."

Madam Michele'in ağzının kenarı seğirdi ve şöyle dedi: "El ele tutuşuyorsunuz Bayan Granger, ama bunu bir hanımefendi gibi yapmalısınız. Bir beyefendi gibi değil."

Bu çok belirsizdi. Büyücü hanım onun şaşkınlığını gördü ve "Bayan Granger, ?" diye sordu. Elini kaldırdı ama avuç içi normal bir tokalaşma hareketi gibi dışarı bakmıyordu. Avuç içi aşağı doğru açılı, parmakları narince gevşekti - Bayan Truesdale'in istediği gibi - ve Hermione'ye doğru adım attı.

Hermione'nin tek seçeneği, yüzüğünü öpecekmiş gibi avuç içi yukarı bakacak şekilde elini tutmaktı. "Nasılsınız Madam Michele?" Madam Michele'in parmakları Hermione'nin parmaklarını kavradı, böylece avuç içleri değil sadece parmakları birbirine değdi.

Hermione kendini gülünç hissetti. Gecenin büyük bölümünde de kendini gülünç hissetti. Madam Michele Hermione'ye lütfen çayı servis etmesini söyledi. Hermione ona göz kırptı ve servis arabasını karıştırarak odanın köşesine gitti. Madam Michele'in onu izlediğini ve Hızlı Alıntılar Kaleminin yan odada hararetle bir şeyler karaladığını biliyordu.

Madam Michele'in önceki hafta yaptığı her şeyi hatırlamaya çalıştı, sınavın *bu* olduğunu biliyordu.

O akşamki not listesi iki kat daha uzundu.

~*~

Yeni cübbelere ihtiyacı vardı. Çarşamba akşamı dolabındaki hiçbir şey ona uymadığında neredeyse hayal kırıklığı içinde çığlık atacaktı. Yeni iş arkadaşlarıyla, birlikte çalışacağı insanlarla tanışmak üzereydi ve giyecek hiçbir şeyi yoktu. Muggle kıyafetleri, Muggle iş kıyafetleri vardı ama herkesle "Ben Muggle doğumluyum!" diye bağırarak mı tanışmak istiyordu?

Mavi cübbesinde karar kıldı. En rahatı onlardı ve en çok rengini seviyordu.

M.C.G. ofisi Westminster'da, Bakanlık merkezine oldukça yakın bir yerdeydi. Konuklar "Teslimatlar" yazan bir kapıdan gireceklerdi ve bu kapı onları doğrudan en üst kata çıkaran bir asansörün bulunduğu bir lobiye açılacaktı. Hermione asansörü çağırdı ve derin nefesler alarak ayaklarına baktı.

En azından yeni ayakkabılara ihtiyacı

vardı. "Hermione Granger?"

Döndüğünde elinde evrak çantası olan orta yaşlı beyefendinin "Teslimatlar" kapısından girdiğini gördü. Onu tanıyamadı.

"Evet, alo?"

"Malfoy Danışmanlık'a katılacağını duydum." Sıcak bir gülümsemesi vardı. "Wendell Wentworth. Yönetim Danışmanı." Elini uzattı ve Hermione onun elini tutarken dün gece Madam Michele'den aldığı talimatı tamamen unuttu. "İnsan Kaynakları, Mali İşler gibi konularda Bay Malfoy'la yakın işbirliği içinde çalışacağım."

Hermione, "Bay Malfoy "un Lucius değil Draco olduğunu anladığında kalbi yeniden çarpmaya başladı.

"Çok güzel." Çantasını omzunda daha yükseğe kaldırdı. "Ben Büyücü Olmayan İlişkileri denetleyeceğim. Büyülü yaratıklar, Muggle ilişkileri..."

"Vay canına, ne muhteşem bir fikir!" Wentworth ışınladı. "Bu iş için ne mükemmel bir cadı!" Ondan şimdiden hoşlanmıştı. Asansör geldi ve içeri girdiler. "Biliyor musunuz Bayan Granger, sanırım şu ana kadar sadece siz ve ben Gryffindor'uz, bu yüzden birbirimizden ayrılmamalıyız!"

Hermione gülümsedi, gerçekten de Yılan Çukuru'na götürölüp götürölmediğini merak ediyordu.

Kapılar açıldığında geniş ve açık bir çatı katı ortaya çıktı. Hemen önlerinde bir resepsiyon masası, katın ortasına dağılmış bölmeler ve dört duvar boyunca sıralanan özel ofislere açılan kapılar vardı. Doğal güneş ışığı alan pencereler ofisler arasında gururla duruyordu ve köşelerde bitkiler vardı. Oda canlıydı.

"Önden buyurun, Bayan Granger," dedi Wentworth. Hermione kendini hatırladı ve asansörden dışarı çıktı.

Dolgun siyah saçlı bir kadın resepsiyon masasının arkasından kalktı.

"Bay Wentworth, Bayan Granger. Hoş geldiniz." Gülümsemedi. "Ben Dorothea. İdare Müdürü. Önümüzdeki hafta resepsiyonistlerimizi aldıktan sonra şuradaki ofisimde olacağım." Kalın parmağıyla Hermione'nin sol omzunun üzerinden, asansörlerin hemen sağındaki ofisi işaret etti. Hermione içten içe bu huysuz kadının ziyaretçileri karşılayan kişi olmayacağına seviniyordu...

"Maaş çekleri, kapı anahtarlarının planlanması gibi her türlü yönetim sorunu için beni görebilirsiniz. İhtiyacınız olan her şey için ben hazırım." Dorothea'nın sesi dostça ve yardımsever sözleriyle pek uyuşmuyordu. "Gördüğünüz gibi, araştırmacılarımız, analistlerimiz ve yardımcı danışmanlarımız merkez alanının çoğunu kaplayacak." Dorothea katın ortasındaki bölmeleri işaret etti. "Bay Wentworth, ofisiniz bu tarafta, Bay Malfoy'unkinin yanında."

Hermione, Dorothea'nın asansörlerin karşısındaki sol köşeyi gösteren parmağını takip etti. Bay Malfoy'un ofisi.

"Ve Bayan Granger," diye döndü Dorothea, sağ tarafı, hemen arkasını işaret ederek. "Ofisiniz hemen şurada."

Bir köşe ofis. Draco'nun ofisinden fiziksel olarak mümkün olduğunca uzakta olan bir köşe ofis. Hermione bunun en iyisi olduğunu düşündü.

Dorothea masasına geri oturup bir dosyayı karıştırırken onları görmezden geliyor gibiydi. Wentworth ona bir gülümseme gönderdi ve veda ederek ofisine doğru yöneldi. Hermione dönüp ofisinin kapısına baktı. Asansörlerle ofisi arasında bir kanep, küçük bir bekleme alanı vardı. Hermione kendisinden randevu almak için bekleyen müşterileri düşünerek gülümsedi. Belki de içeri girenler olurdu. Onun bir anlık boş zamanı için bütün gün bekleyecek insanlar.

Ofisine yaklaştı ve kendisinininkinin hemen solundaki ofis kapısının üzerindeki isim levhasını gördü.

Blaise Zabini

Pazarlama ve Halkla İlişkiler

Hermione iç geçirdi, burada nasıl iş yapabileceğini merak ediyordu.

Kapıyı açtı ve dairesindeki yatak odasının iki katı büyüklüğünde bir ofisle karşılaştı. Kiraz ağacından masayı, arkasındaki uyumlu dolapları ve sağındaki boş kitap raflarıyla dolu duvarı görünce kaşları kalktı ve dudakları aralandı. Köşedeki ofisin her iki dış duvarında da Whitehall'a bakan iki büyük pencere vardı.

Halı ayaklarının altında yumuşacıktı ve Hermione birkaç dakika kapısının önünde durup masasının önündeki sıcak koltuklara ve duvarlardaki sıcak renklere bakarak bu masanın arkasında ne kadar heybetli olacağını düşündü. Sıcak ve açık olacaktı.

Uzak köşeye doğru yürüdü ve masasından manzarayı seyretti. Kiraz ağacına baktı ve sonunda kafasına dank etti. Gryffindor yatakhaneleri. Bu ona bunu hatırlatıyordu.

Gülümsedi ve masasına oturup parmaklarını masanın gezdirdi.

"Hermione Granger: Şirket Satıcısı."

Kafasını kaldırdığında Blaise Zabini'nin kapının çerçevesine yaslandığını gördü. Elinde bir fincan çay vardı ve sağ ayak bileğini sol ayak bileğinin üzerine çaprazlamıştı.

Ona sıırttı. "Şirket satıcısı mı?"

"Elbette. Köşe ofisin, yüksek maaşın, özel sektörün var. Ruhunu şeytana sattın."

Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Peki ya ofisiniz *benimkinin* hemen yanındaysa, bu sizi ne yapar?"

Çayını koyu renk dudaklarına götürdü. "Şanslısın." Bir yudum alırken ona göz kırptı.

Kaşlarını çatarak adama bakarken boynunda bir kızarıklık hissetti.

"Blaise." Draco'nun sesi. Hermione dik oturdu ve Blaise'le bir konuşmanın ortasında olduğu belli olmasına rağmen meşgul görünmeye çalıştı, masasında hiçbir şey yoktu.

"Efendimiz," dedi Blaise, kapı aralığındaki yerinden dönüp derin bir selam vererek. Hermione Draco'nun omzunu seçebiliyordu.

"Size bir ofis tahsis edildiğinde, orada kalmanızı beklerim."

"Ama ben binanın bu tarafındaki manzarayı daha çok tercih ederim," dedi Blaise, gülümsemesi Hermione'nin hoşuna gitmeyecek kadar şeytancaydı.

"Pazarlama ve Halkla İlişkiler Kıdemli Danışmanı olarak bana daha yakın olmanı istiyorum. O ofisten çık." Ses firması.

"Evet, Bay Malfoy." Blaise onu selamladı, ona göz kırptı ve kapıdan tamamen çıktı.

Yani Blaise'e katın diğer tarafında bir ofis tahsis edilmişti ama eşyalarını ve isim levhasını onunkinin yanına mı taşımıştı? Boş kitap raflarına bakarak başını salladı. *Onun* boş kitap raflarına.

Kapı aralığından gelen bir hareket gözüne çarptı ve başını kaldırdığında Draco'nun kafasını içeri uzattığını gördü.

"İyi akşamlar,

Granger." "Oh, evet,

merhaba."

Ortadan kayboldu. Elini alına vurdu.

Hermione bir nefes almaya ve *kendini toparlamaya* karar verdi. O çalışan bir profesyoneldi ve öyle davranmaya başlaması gerekiyordu.

Masasından kalkmış, dosya dolaplarına bakmaya niyetlenmişti ki kapısının çalındığını duydu. Tanrım, burası çok kalabalıktı.

Döndüğünde şık gözlüklü, zayıf bir adamın ofisine doğru eğildiğini gördü.

"Bayan Hermione Granger?"

"Evet? ?"

"Ben Corban Hartford. Malfoy Danışmanlık'ın avukatıyım." Adam ofise tam adımını attı ve kadın onun şık cüppesine baktı.

"Avukatlar grubunun avukatı mı?" Hermione gülümsedi. "O zaman en iyisi siz olmalısınız." Hermione onun elini sıktı ve Hermione sırtarak gözlüğünü kaldırdı.

"Bugün tüm Kıdemli Danışmanlarla sözleşme ve evrak işleriyle ilgili özel toplantılar yapacağım. Şimdi uygun bir zaman mı?"

"Evet, kesinlikle." Hermione çantasına döndü ve Draco'nun yılbaşı gecesi ona postaladığı, içinde sözleşme ve yönergelerin olduğu paketi çıkarmaya başladı. "Otur."

Arkasını döndü ve Corban Hartford ofis kapısını yavaşça kapatıyordu. Kabin yerine kapısı olan bir ofise sahip olmak ne kadar tuhaftı. Kapalı kapılar ardında bir toplantıda olmak ne tuhaf.

Corban yerine oturdu ve yanında getirdiği dosyayı açtı.

"Pekâlâ, sözleşmenin aslı sende." Adamın gözleri sözleşmeyi tuttuğu parmaklarına kaydı. "Eğer açıklama gerekirse ya da herhangi bir konuda pazarlık yapmak isterseniz sizinle görüşmekten mutluluk duyacağım ek maddelerimiz var." Sonunda sesi yükseldi, sanki bugün bu konuşmayı onuncu kez yapıyormuş gibiydi. Belki de öyleydi.

Biraz tembel bir sesle devam etti, "Şimdi, Bayan Granger, M.C.G.'ye ve Bay Malfoy'un kendisine borçlu olmama rağmen, artık M.C.G.'nin şemsiyesi altına girdiğinizi unutmayın. Herhangi bir sorunuz olduğunda ya da sadece bir çalışan olarak değil, aynı zamanda bir kişi olarak kendiniz için yasal tavsiyeye ihtiyacınız olduğunda bana gelebilirsiniz. Sizi temsil edemeyeceğim tek zaman, Malfoy Danışmanlık Grubu ya da Bay Malfoy *aleyhine* dava açmanızdır. Ama bugün burada benim görevim," diyerek sözleşmelere ve eklere dokundu, "kendimi mahkemenin diğer tarafında bulmam için bir neden olmayacağından emin olmak." Küçük bir gülümseme verdi.

Kafasında uçuşan farklı fikirlerle beyni uğulduyordu. Kendini mahkemede M.C.G.'yle mücadele ederken bulabileceği tüm olası yollar. Draco'yla savaşırken.

"Pekala, evet."

Dosyadaki bir sayfayı çevirdi. "İşyeri Kuralları, Gizlilik Sözleşmesi, Çıkar Çatışması Politikası, Aşk Sözleşmesi de dahil olmak üzere Cinsel Taciz belgeleri, Rekabet Etmeme Maddesi ve tabii ki Görev Bildiriminiz var."

Hermione gözlerini kırptırdı.

"Şey... Orada bana açıklanması gereken birkaç terim var."

Corban gözlüklerini temizlemek için çıkarırken, "Elbette," dedi. Corban daha sonra İşyeri Kurallarını tanımlamak için bir söyleme başladı. Ardından Gizlilik Anlaşması'nı tam olarak tanımladı. Çıkar Çatışması Politikası'na başladığında, Hermione'nin dizi masanın altında zıplıyor, onu hızlandırmak için can atıyordu. Çıkar Çatışması Politikası'nın ne olduğunu biliyordu.

"Cinsel Taciz belgelerinin yanında normal işleri bulacaksınız," dedi şakağını kaşıyarak. "Her türlü şikâyetinizi bana ya da Yönetim'deki Bayan Bulstrode'a iletebilirsiniz" - Hermione bunun Dorothea olması gerektiğini fark etti ve ne kadar talihsiz bir genetik havuzu olduğunu düşündü - "ya da isimsiz bir şikâyet formu doldurup dışarıdan bir kaynak tarafından incelenmek üzere doğrudan Bakanlığa gönderebilirsiniz."

Hermione gözlerini kırıştırdı. "Evet, pekâlâ. Aşk Sözleşmesi hakkında ne demiştin?"

"Oh, evet." Ve Corban Hartford sanki son on dakika içinde söylediği en ilginç şey bu değilmiş gibi elini salladı. "Aşk Sözleşmesi Politikası, romantik bir ilişki yaşayan iş arkadaşları için bazı işyeri kurallarının belirlenmesine yardımcı oluyor. Tüm çalışanlardan, başka bir çalışanla mevcut veya geçmişteki romantik ilişkilerini açıklamalarını ve iki çalışanın ilişkisi olması halinde bunu derhal açıklamalarını istiyoruz."

"Ah, tabii ki." O kadar da kötü değildi...

"Yöneticiler ve raporlama yapan personel arasındaki tüm ilişkiler, çalışma ilişkilerini etkileyeceği için elbette yasaktır. Eğer bir yönetici ve bir raporlama personeli ilişkiye girmeyi tercih ederse, yöneticinin görevinden ayrılması ve başka bir yerde iş bulması gerekecektir."

Hermione'nin yüzü gergindi. Adamın gözleri Hermione'ninkileri inceledi ve Hermione onun kafasının karışık olduğunu düşünmesini izledi.

"Mesela," diye devam etti, gözlüklerini yukarı kaldırarak, "Büyücü Olmayan İlişkiler'de yardımcı danışmanlarınızdan biri olan bir adamla - ya da bir kadınla! Varsaymak istememiştim! -"

Gülümsedi. Oldukça sevimliydi ve onu öldürmek istiyordu.

"-Eğer bir kademe altınızdaki biriyle ilişkiye girdiyseniz, bu durum ortaya çıktığında, o kişiyle görüşmeye devam etmek için Kıdemli Danışman olarak mazeretinizi bildirmeniz gerekir." Bacak bacak üstüne attı. "Bu mantıklı mı?"

Draco'nun gözlüklerinin yansımasında kendine baktı ve ikisinin birbirlerine giden yolu bulmaları halinde *Malfoy* Danışmanlık Grubu'ndan ayrılacak kişinin Draco olması gerektiğini duydu.

Yutkundu. "Çok mantıklı."

Bölüm 26

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Sürpriz! Bana bu kadar iyi davrandığınız için hepinize bir sürpriz yapmak istedim, bu yüzden işte erken bir güncelleme! Birkaç soruya cevap vermek gerekirse, evet, güncelleme programım genellikle hafta sonları haftada birdir.

Ayrıca, herkesin AU'ya olan hevesi için *yaşıyorum*. Planım TRTTD'yi bitirmek, sonra Draco'nun POV'una başlamak, sonra da AU'ya başlamak.

Çok teşekkür ederim çocuklar.

Hermione haftanın geri kalanını Bakanlık'taki odasını temizleyerek, iş arkadaşları ve dostlarıyla vedalaşarak ve saf kan öğretmenlerinden dayak yiyerek geçirdi.

Perşembe günü M.C.G.'ye katılacağı çoktan duyulmuştu. Skeeter, *Prophet*'ta Draco hakkında kısa bir yazı yazarak onun şu anki sosyal gezilerini ve ilişki durumunu anlatmış - şaşırtıcı bir şekilde Katya'dan söz edilmemişti - ve işe alınan Kıdemli Danışmanların listesini vermeyi başarmıştı. Hermione birkaç ismi tanıdı, Goblin İrtibat Bürosu'ndan emekli olan Cuthbert Mockridge gibi. Draco'nun ondan bahsettiğini hatırlıyordu.

Cuma günü Bakanlık'tan iki isimsiz Uluyan aldı. Biri, Malfoy adını kirli kanı ve Muggle yöntemleriyle lekeleyeceğini duyunca tiksinen safkan bir fanatikten, diğeri ise

geleceğini geride bırakıp bir Ölüm Yiyen'i körü körüne takip ettiği için onu azarladı. Susturduğu kapalı ofisten çıkması otuz dakikasını aldı. Son günündeki ruh hali, bir pasta getirip onun için küçük bir parti düzenleyene kadar mahvolmuştu.

Son kutusunu da eve götürdü ve Aiden'a sarıldı. Aiden ona gülümsedi ve belki arada bir kitapçıya uğrayabileceğini söyledi. Hermione ikinci bir randevuya hiç ilgi duymamasına rağmen, ikinci bir randevuya hiç çıkmadıkları için kendini kötü hissediyordu ama bu gerçekten de işin prensibiydi.

Hafta sonu derslerini tamamlamış, gotik mimariyi ve peynir tabağı yapmayı öğrenmişti ve Pazartesi günü sabahın dördünden itibaren sinirleriyle savaşıyordu. Ginny'nin saat beşte antrenman için çıktığını duyunca, hemen kalkıp ofise gitmeye karar verdi. Toplayıp getirmesi gereken bir kutu eşyası daha vardı.

Sabah 7:30'da M.C.G. asansöründe elinde tüy kadar hafif bir tılsım yaptığı orta boy bir kutuyla durdu. Kapılar açıldı ve Dorothea'nın artık önde durmadığını, onun yerine düğme burunlu bir kızılın kendisine gülümsediğini görünce rahatladı.

"Merhaba, ben Melody!" Resepsiyon masasından kalktı ve tokalaşmak için elini uzattı. Hermione kutunun yerini değiştirdi ve elini uzattı. Lanet olası tokalaşma.

"Merhaba Melody." Hermione bir eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Resepsiyonistimiz siz misiniz?"

"Onlardan biri!" Geniş dişleri vardı ama genel olarak oldukça çekiciydi. "Herkes sabah 9'da tüm personelin, ardından da 9:30'da sadece Kıdemli Danışmanların katılacağı bir toplantı olduğunu bildirmem gerekiyor. Masanızda bununla ilgili bir not da var."

"Harika. Teşekkürler, Melody."

Hermione ayaklarını sürüyerek ofisinin kapısına gitti, kapıyı tek eliyle açmayı başardı ve Blaise Zabini'yi ofis koltuğunda, bacaklarını masaya dayamış halde buldu.

"Ah! Erken kalkan yol alır," dedi Blaise. Parmakları bir tüy kalemle oynuyordu. Muhtemelen onun tüy kalemiyle.

Başını ona doğru salladı ve elindeki kutuyu misafir koltuğuna götürüp bıraktı. Onu yenmek için ne kadar erken olması gerekiyordu?

"Peki, bu durumda ben kuş muyum? Yoksa solucan mı?" Kaşlarını çattı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Ona sırttı.

"Kendi iyiliğın için fazla zekisin Granger."

Sırttı ve kutusundan    kitap çıkardı. "Evet, bana söylendi." Kapısının yanındaki kitap raflarına doğru yürüdü ve onları doldurmaya başladı. "Senin için ne yapabilirim, Blaise?"

"Sadece bunu getirmek istedim." Sandalyesinden kalktı ve i  cebinden kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı açıp masanın üzerine koydu, tam o sırada kadın başka kitaplar almak için geri dönüyordu.

 zerinde Ofis İlişkisi Açıklaması yazıyordu. Gözlerini kırıştırdı. Belgeyi taradığında Ortak #1 satırında imzasının ve basılı adının olduğunu gördü. 2. Ortak bo tu.

"Bu i e bir an önce ba lamanın en iyisi olacağını düşündüm, Granger." Kız ona baktı ve adamın yüzü  akacı bir ciddiyetteydi. "Kaçınılmaz olan gerçekleşmeden önce." Dudakları kıpırdadı.

Hermione çenesinin düştüğünü ve yüzünün kızardığını hissetti ama ağızının gülümsemek istemesine engel olamadı. Şimdiye kadar tanıdığı en *iğrenç* adamdı!

Boğazını temizledi ve yüz ifadesini olabildiğince ciddi bir hale getirdi.

"Ah, Blaise, sevgilim," diye başladı, "bu A k Sözleşmesi'nin ne kadar yapışkan olduğunu biliyorsun. Aramızda asla i e yaramaz, aşkım." Raflara daha fazla kitap götürürken sırtı ını bastırdı.

"Ah, ama sanırım bir şeyi unutuyorsun, sevgilim," dedi Blaise. Hermione ilk kitabı yerleştirdikten sonra ona döndü. Blaise onun masasının kenarına oturdu. "Aynı seviyedeyiz. Sen beni aşmadın, ben de seni aşmadım - gerçi her ikisine de açığım, haberin olsun -" Adamın gözleri parladı ve kız yere bakarak onun gülünçlüğü karşısında sırtıtmamak için dudaklarını büktü. "Kıdemli Danışmanların Kıdemli Danışmanlarla çıkması pek hoş karşılanmıyor."

Başını kaldırıp ona baktı. Masasında çok rahat bir şekilde oturmuş, ona sırtıyordu. Şaka yapıyordu, değil mi? Onu kızdırıyordu. Başını ona doğru salladı ve daha fazla kitap almak için geri döndü.

"Ne yazık ki Blaise, bunlardan birini Mockridge'le zaten uyguluyoruz. Bunu aylardır Flobberworms gibi yapıyoruz."

Ona masumca baktı ve bakışlarına pişmanlık kattı. Seksen yaşındaki Cuthbert Mockridge'in görüntüsü aklına geldiğinde gözlerinin seğirmesini izledi.

"Ah, ne yazık." Dedi sırtarak. "Hmm."

Kadın başını salladı.

Gözleri ona doğru parlıyordu ve Melody gibi hücrelerdeki genç cadılar için ne kadar tehlikeli olabileceğini düşündü.

Kapısı çalındı. "Granger?" Döndüğünde Draco'nun elindeki kâğıttan başını kaldırdığını gördü. Merlin, bugün çok yakışıklıydı, ilk günü için giyinmiş ve ütülenmişti.

Adamın gözlerinin hâlâ masasında rahatça oturan Blaise ile kendisi arasında gidip gelmesini izledi.

Sözlerine şöyle devam etti: "Quentin Margolis önümüzdeki hafta bizimle bir toplantı ayarlamak istiyor. Ne zaman istersen müsait olacağım, lütfen cevap ver ve bana haber ver." Elindeki mektubu ona uzattı ve o da göz gezdirdi. Bir sessizlik oldu. Kafasını kaldırdığında Draco'nun kaşlarını çatmış Blaise'e baktığını gördü. Blaise de ona sırtarak karşılık veriyordu.

"Blaise, öğleden sonra Dogberd ile yapacağın toplantı için hazır mısın?" "Evet, efendim." Blaise'in gözleri dans etti.

"Harika. Notlarınızı toplayın ve sizinle beş dakika içinde ofisimde buluşalım."

Blaise elini kalbine götürdü. "Bay Malfoy, bana güvenmiyor musunuz?" Draco gözlerini ona dikti. "Hayır."

Blaise kıkırdadı, masasından atladi ve "Yakında görüşürüz Granger," diyerek ayrıldı.

Draco onun odadan çıkışını izledi.

"Dogberd kim?" diye sordu daha fazla kitap alırken.

"Chudley Kanonları'ndan o sorumlu." Draco ona döndü, onu izliyordu. "Blaise Pazarlama ve Halkla İlişkiler bölümlerinde çalışmamız için teklif veriyor."

"Oh." Başını kaldırıp ona baktı. "Bu oldukça büyük bir , değil mi?" Kitapları raflarına götürdü. Kapıdan dışarı, Blaise'in az önce çıktığı yeri işaret etti. "O iyi biri mi? Ne yaptığı hakkında bir fikri var mı?"

"Ne yazık ki, o en iyisi."

Omzunun üzerinden ona baktı ve o da gülümseyerek başını salladı. "Çabaya değdiğini duyduğuma sevindim." Kadın kıkırdadı.

"Ofisini seviyor musun?"

Son kitabı da yerleştirdi ve arkasını döndü. "Bayıldım buna." Raflara yaslandı ve gülümsedi. Adam onu izledi.

"Güzel."

En son bu şekilde göz göze geldikleri zamanı düşününce göğsü ısındı. Şampanyayla ışıldayan bir salonun karşısında ve ondan önce, sadece birkaç santim ötede bir balkonda.

Yere baktı, bir nefes aldı ve onu geçerek kutusuna doğru ilerledi. "Yani, bugün saat dokuzda tüm personel toplantısı mı var? Ardından Kıdemli Danışman toplantısı mı?"

Kutusundan ıvır zıvırlarını çıkarmaya başladı - kendisinin ve ailesinin çerçeveli bir resmi, Bakanlık'taki masasının üzerinde duran küçük süs eşyaları. Adam cevap vermeyince başını kaldırıp baktı. Gözleri Blaise'in imzasının olduğu bir kâğıt parçasının hâlâ durduğu masasındaydı.

Kalbi durdu.

"Ee, evet." Adam kendini toparladı ve kadın açıklamak, inkâr etmek ya da herhangi bir şey söylemek için ağzını açtı. "Sadece bir tanışma ve selamlaşma, gerçekten." Cüppesinin önünü düzeltti ve ona başıyla selam verdi. "Dokuzda görüşürüz."

Adamın gözlerinin kapanışını izledi. Ve adam gitti.

Başını geriye attı ve hırladı. *Lanet olası Ofis İlişkileri Açıklamasını* kaptı ve ateşe verdi.

~*~

Sabah 8:50'de kadın karşı tarafındaki konferans salonuna gitti. Ofisinden çıktı ve kabinleri dolduran bu kadar çok insanı görünce şaşırdı. Kapısını kapattı ve ofisine en yakın kabindeki adam ayağa kalkıp el salladı.

"Bayan Granger." Ona doğru yürüdü ve elini uzattı. Madam Michele'in dersleri yine beynini terk etti. "Ben Walter, ortağınız."

"Benim...?"

"Yardımcı Danışman." Walter not defterini aldı ve Hermione'ye eliyle işaret etti için devam et doğru ve konferans oda. "Her biri Kıdemli

Danışmanın bir ya da iki Ortağı var ve ben seninim!" Hermione'nin sırtıtmasına neden olan bir "ta-daa!" hareketi yaptı.

Oldukça yakışıklıydı ve evliydi. Yüzüğü buldu. Otuz beş yaşlarında görünüyordu ve Hermione birdenbire bu yetişkin adamın üzerinde olmanın çok tuhaf olduğunu hissetti.

"Bu harika. Merhaba Walter, tanıştığımıza sevindim." Kadın köşeyi dönüp bir dizi bölmeyi dolaştı ve Walter da onu takip etti. "Peki bundan önce nerede çalışıyordunuz?"

"Romanya'da Ejderha Mabedi'ndeydim."

Hermione koridorun ortasında durdu ve parlak gözlerle ona döndü. "Oh! Yani biliyor olmalısın -"

"-Charlie Weasley, evet!" Walter gülümsedi. "En iyi dostlarımdan biri."

"Oh, bu harika! Sığınak'tan neden ayrıldınız?" Hermione koridorda ilerlemeye devam ederken birkaç kişiyi ayakta tuttuklarını gördü.

"Karım hamile," dedi gülümseyerek. "Yani, ejderhalarla uğraşmayı geride bırakmanın zamanı gelmişti. Ya da o bana öyle söyledi."

Hermione sırtıttı. "Eminim senin güvende olmana çok sevinmiştir."

Walter onun için kapıyı açtı ve Hermione, Draco'yla Bakanlık'ta kullandıklarından biraz daha büyük bir konferans odasına girdi. Walter daha sonra kapıyı birkaç kişi için daha açık tuttu, böylece Hermione bir an için ondan ayrılmış oldu. Draco odanın diğer tarafında, konferans masasının başında durmuş, Cuthbert Mockridge ile konuşuyordu. Masada on kadar sandalye vardı, duvarlarda da yirmi kadar sandalye sıralanmıştı. Melody kapıya yakın olandan ona el salladı.

Tam Melody'nin yanındaki sandalyeye oturup her şeyden biraz uzaklaşmak üzereydi ki masanın üzerinde *Wendell Wentworth* yazılı bir broşür fark etti

kapak. Sağ tarafa baktı ve onun yanındaki broşürde başka bir Kıdemli Danışman'ın adının yazılı olduğunu gördü. Görünüşe göre koltuklar belirlenmişti.

Melody'nin yanından geçip masanın diğer tarafına gitti, Mockridge'in adını ve Dorothea'nın adını geçti.

Draco'nun hemen solunda *Hermione Granger vardı - Büyücü Olmayan İlişkiler*. Sandalyesini çekip oturdu ve kaşlarını çattı. Kendi şubesinin izole edildiğini, ortadan kaldırıldığını düşünmüştü. Bir danışmanlık grubunun şubesi için garip bir fikirdi ve kendisinin daha çok şirketin "küçük kız kardeşi" olacağını, gelip gideceğini ve iyi fikirler getireceğini varsaymıştı. Ama Draco'nun solunda oturuyordu, sanki bir şekilde önemliymiş gibiydi. Görünüşe göre Finansal Danışmanlık'ta Draco'yla yakın çalışan Wentworth ve Mockridge'den daha önemliydi.

Gözlerini kaldırdı ve Blaise'in karşısında onu izlediğini gördü. Oh, mükemmel.

Elindeki broşürü karıştırmaya başladı. İçinde misyon beyanı, şirket hedeflerine ilişkin düzyazı ve kârlılığa ilişkin tablolar vardı.

Saat tam dokuzda Mockridge yerine oturdu ve Draco toplantının başlamasını istedi. Odada etrafına bakındı ve destek personeli ile Yardımcı Danışmanların duvarlarda sıralandığını gördü. Odadaki genç cadılardan birkaçının gözleri dikkatle Draco'nun üzerindeydi.

"Hoş geldiniz. Hepiniz hoş geldiniz," diye başladı Draco. "Malfoy Danışmanlık'a ve kendinize bir şans verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Önündeki broşüre bir parmağıyla vurdu. "Dorothea boş zamanlarınızda inceleyeceğinize inandığım harika evraklar hazırladı. Ama bu süreyi herkesin kendini tanıtmaya ve burada ne yapacağını anlatmasına izin vererek geçirmek istedim." Ona döndü. "Granger?"

Neredeyse sıçrayacaktı. Draco oturuyordu. Kalbi hızla çarparken bu sorunun cevabını kendisinin de bilmediğini düşündü. Masadan kalktı ve bütün gözlerin üzerinde olduğunu hissetti.

"Herkes merhaba. Ben Hermione Granger," dedi. Duvarlara dizilmiş birkaç kişi, ona bakabilmek için meslektaşlarının etrafında boyunlarını bükte. "Büyücü Olmayan İlişkiler, özellikle de büyülü yaratıklar ve Muggle ilişkileri konusunda Kıdemli Danışmanım." Başka bir şey söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi ama kelimeler ağzından dökülüyordu. "Bakanlıktaki Sihirli Yaratıklar Departmanı'ndan geldim ve çeşitli tür gruplarıyla güçlü bir ilişki geliştirdim." Boynunda bir sıcaklık hissediyordu. "Muggle doğumlu olmak da diğer konularda yardımcı olacaktır..." Bazı insanlar kıkırdadı ve birkaç genç cadı ona gülümsedi. "Şey..." Draco'ya baktı. "Tüm söylemem gereken bu muydu?"

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, dirseğini dizine dayamış ve eliyle ağzını kapatmıştı. Dudaklarının köşesinin kalktığını seçebiliyordu. "Fazlasıyla yeterli, Granger." Gözleri onunla alay ediyordu.

Bakışlarını ona dikti, odaya teşekkür etti ve yerine oturdu. Dorothea ayağa kalktı ve "Dorothea Bulstrode, Yönetici" dedi. Ve oturdu.

Hermione kızardı. İnsanlar kendilerini sadece adları ve unvanlarıyla tanıtmaya devam ettikçe, giderek daha azı ayağa kalkma zahmetine katlanıyordu. Hermione gözlerini broşüründen ayırmadı ve sonunda başını kaldırdığında Blaise'in kıkırdayarak ona gülümsediğini gördü.

Destek personeli ve Ortakların geri kalanı kendilerini tanıtmayı bitirdi ve Hermione, Draco'nun Blaise döneminde sadece erkek çalışanları işe aldığını fark edince çok sevindi.

Draco birkaç şey daha söyledi, güçlendirici ama otoriter. Sonra destek personeli ve Ortakları serbest bıraktı. Draco hepsine teşekkür etti ve Dorothea'nın broşürünün on dördüncü sayfasını çevirmelerini istedi.

"Mali durum ya da operasyonlar konusunda size karşı ketum davranmak istemiyorum. Burada hepimizin bir ekip olduğunu düşünmek istiyorum." Draco boğazını temizledi. "Ve her departmanda hepimiz finansal hedeflere ulaşmaktan, bütçeye uymaktan ve benzeri şeylerden sorumlu olacağız." Asasını duvara vurdu ve on dördüncü sayfanın büyük bir versiyonu boyanın üzerinde belirdi.

Malfoy Danışmanlık Grubu'nun güncel mali haritasıydı. Hermione odadaki kaç kişinin başlangıç parasının Draco'nun mirası olduğunu anladığından emin değildi ama her Salı hesaplara girmesi öngörülen onda birlik dilimlere bölünmüş parayı görünce tanıdı.

Gözleri rakamlara takıldı, Draco'nun mirasının ne kadar olduğunu ilk kez anlıyordu. Şaşırmış ve endişelenmiş bir halde gözlerini kırptırdı. Çalışmasına hiç gerek yoktu. Hayatında bir gün bile çalışmasına gerek olmamıştı ama yine de bir şirket kurmuştu. Dünyada iz bırakmak için her şeyini bir kenara atmıştı.

Draco konuşuyordu ve o dinlemiyordu, bu yüzden tekrar kulak vermeye çalıştı. Ocak ve Şubat ayları için öngörülen geliri tartışmaya başlamıştı.

Cuthbert Mockridge araya girdi. "Bu on taksit.... Ocak ayının sonunda ve muhtemelen Şubat ayında maaş çekleri kesildiğinde işler oldukça sıkılaşacak."

"Evet." Draco başka bir şey söylemedi.

"Şey," diye iç geçirdi Mockridge, "bu yatırım..." Mockridge sakalını kaşıdı. "Bu transferler hakkında herhangi bir endişeniz var mı? Herhangi bir... beklenmedik durum var mı?" Soruş şeklinden Hermione, Mockridge'in bunun Draco'nun mirası olduğunu anladığını söyleyebilirdi. Ve Mockridge bunun Lucius'tan geldiğini de anlamıştı.

"Öyle bir şey değil." Draco omuz silkti. Hermione gözlerini kırptırdı. Hiçbir fikri yoktu... "Ama evet, gelir akışımız üzerinde hemen çalışmazsak işler zorlaşacak."

Sihirli Yaratık topluluğunun onun hizmetleri için nasıl ödeme yapacağını merak ediyordu. Tüm şubesi neredeyse finansal bir kara delikti.

Draco, "Ayrıca Wizengamot İlişkileri pozisyonumuzu dolduracak birini arıyoruz, lütfen bu haberi yayalım," dedi.

Hermione kaşlarını çatdı. Tiberius Ogden'in doldurması gereken pozisyon bu değil miydi? Noelle'in babası?

Draco sözlerine şöyle devam etti: "Bu yüzden geçen hafta tanıştığınız Corban Hartford'un yardımıyla şimdilik Wizengamot Danışmanı olarak görev yapacağım. Lütfen onu kendi projeleriniz için bir kaynak olarak kullanın.

"Daha da önemlisi," diye sırttı Draco. "Yarın birkaç muhabirle birlikte *Prophet*'ı da getireceğiz. Rita Skeeter bizim için bir yazı yazacak, fotoğraf çekecek ve çalışanlarla konuşacak. Umarım M.C.G. için iyi bir tanıtım olur. Bu yüzden lütfen en iyi şekilde giyinin ve yardıma ihtiyacınız olursa bu öğleden sonra konuşma noktalarını içeren bir not göndereceğim."

En iyi şekilde giyin. Harika. Hermione tüy kalemine vurdu.

"Bugün burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Toplantı sona ermiştir." Draco önündeki dosyayı kapattı ve sandalyeden kalktı. Gri cüppesi bir Muggle takım elbisesi gibi stilize edilmişti, bu yüzden ayağa kalkarken ön düğmelerini kapattı.

Hermione hızla tüy kalemmini bir kenara bıraktı ve kâğıtlarını topladı. Diğer kıdemli personel el sıkışıyor ve aileleri hakkında sohbet ediyordu.

"Granger."

Hermione başını kaldırdığında Draco'nun kapıdan kafasını uzattığını gördü.

"Ofisinde sabah 10'da biri var."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi?" Sandalyesinden fırladı ve Draco'yu takip ederek dışarı çıktı. Draco ona kirpiklerini kırıştıran sekreter havuzunu görmezden gelerek onu ofis katına kadar götürdü. "Bir şey hazırlamama gerek var mı? Toplantı kiminle? Bu notu kaçırdım mı?"

"Sakin ol, Granger." Kapının önünde durdu. "Bu sadece bir ön randevu."

Draco ofisinin kapısını açtı ve önce onun girmesi için kenara çekildi. Gıcır gıcır siyah saçlı bir kadın ziyaretçi koltuğunda döndü ve Pansy Parkinson ona sırtınca Hermione kapı aralığında durdu.

"Granger," dedi Pansy. "Seni görmek harika."

Hermione Pansy'nin sandalyesinden kalkışını izledi, uzun bacakları onu odanın diğer ucuna taşıyordu. Elini Hermione'ye uzattı ve Hermione de elini tuttu. Bir centilmen gibi el sıkıştı. Hermione'nin beyni çalışıyor olsaydı, bunun ilginç olduğunu düşünürdü.

"Umarım iyi olmuşsundur." Pansy'nin manikürlü eli onunkini bıraktı. Hermione'nin omzunun üzerinden Draco'ya bakarak, "Burada iyiyiz, Draco," dedi.

Hermione'nin geniş gözleri Draco'nun nötr grileriyle buluştu. İki kadın arasında bir ileri bir geri baktı ve sonra kapıyı arkasından kapattı.

Hermione kapının koluna baktı, tekrar dönmesi için yalvardı, sonra buranın Slytherin ortak odaları değil, kendi ofisi olduğunu hatırladı. Pansy'ye döndü ve toplantının kontrolünü elinden geldiğince eline aldı.

"Pansy." Ona gülümsemeye çalıştı ama Pansy de eski dostlarmış gibi sırtıtmaya başlamıştı bile. "Lütfen oturun." Pansy daha önce kapıldığı sandalyeye tekrar oturunca Hermione masasının etrafından dolaşıp onunla yüzleşti. "Sen de mi M.C.G.'de çalışıyorsun? Fark etmediysem özür dilerim."

"Hayır," dedi Pansy havayı sallayarak. "Ben sadece şirketle bir iş ilişkisi kurmayı umuyorum."

Hermione kalemlerini düzeltip mürekkep kabına vururken, "Harika," dedi. "Peki en çok hangi dalla ilgileniyorsun?"

"Sen."

Hermione başını kaldırdığında Pansy'nin sırttığını gördü. Birden kendini yeniden Büyük Salon'daymış ve Pansy onu kızdırmanın başka bir yolunu bulmuş gibi hissetti.

"Ben." Hermione tekrarladı.

"Granger," diye başladı Pansy çantasından büyük bir kitap çıkararak. "Son Savaş'tan sonra Fransa'ya taşındım ve hemen

Madam le Roux." Kitabı Hermione'nin masasının üzerine bıraktı. "Bu...

harika."

Pansy bir süre onun yüzünü inceledikten sonra, "Madam le Roux tüm Büyücülük Avrupası'ndaki en önde gelen büyücü kıyafetleri tasarımcısıdır," diye açıkladı.

"Evet, elbette." Hermione sanki bu bir bilgi eksikliği değil de yanlışlıkla yapılmış bir sürçmeymiş gibi başını salladı.

"Aslında arkadaşın Fleur Weasley'nin gelinliğini de o tasarlamıştı," dedi Pansy, sanki bu bir şey çağrıştıracakmış gibi. "Ne olursa olsun, 'Modern İş Cadısı' için kendi moda çizgimi başlattım, hem dişiliği hem de baskınlığı, zekâsı ve zekâsı ve büyücülük iş dünyasındaki liderliği ile somutlaştığına inandığım bir kadın."

Pansy beklentiyle ona baktı.

"Harika." Hermione bugün bildiği tek kelimenin bu olduğunu hissetti.

Pansy kitabı çevirerek açtı. İlk sayfada *Witch Weekly*'den bir basılı reklam vardı ve yirmili yaşlarında, elinde bir el çantası taşıyan çarpıcı bir kız yer alıyordu. Üzerinde Muggle iş kıyafeti gibi görünen bir şey vardı ama yakından bakıldığında aslında büyücü cüppesi olduğu anlaşıyordu. İki kültürün mükemmel bir birleşimiydi. Hermione kafası karışmış bir halde eski Slytherin kanından gelen saf kıza baktı.

"*Parkinson* serisi, Muggle ve Büyülü olanın yan yana gelmesine odaklanıyor ve bu ikisinin bir arada var olabileceği bir dünya yaratıyor."

Pansy sayfayı çevirdiğinde uzun Büyücü cüppeleri giymiş bir kadının moda çizimi çıktı, ama cüppeler Muggle elbiseleri gibi belden bağlamalıydı. Bir sonraki sayfada modern pantolon takımının bir yorumu vardı. Pansy sayfaları çevirirken tasarımlarını anlatmaya devam etti ve Hermione kendini çok etkilenmiş buldu. Kıyafetler çok güzel görünüyordu ve basılı reklamlardaki modeller de bir o kadar güzeldi. Pansy "sunumunu" ya da her ne yapıyorsa onu tamamlıyor gibiydi ve Hermione'nin kafası hâlâ karışık.

"*Parkinson* serisi, günümüzün çalışan profesyonelleri için en önde gelen tasarımcı olmayı umuyor." Ve bununla birlikte Pansy kitabını kapattı. "Şimdi tek ihtiyacımız olan doğru model. Sadece profesyonel dünyada kıyafetlerimizi giyecek değil, aynı zamanda 'Modern İş Kadını' ideallerini de temsil edecek biri."

Pansy sırtarak Hermione'nin gözlerinin içine baktı. Hermione gözlerini kırıştırdı.

"Elbette," dedi Hermione. "Eminim sekreterlik havuzu bu çizgiyle tanışmaktan heyecan duyacaktır."

"Lanet olsun, Granger!" Pansy elindeki kitabı masaya çarptı. "Çağımızın En Parlak Cadısı sen misin, değil misin? Sen!" Pansy gözlerini devirdi. "Senin sözcü olmanı istiyoruz."

Hermione, Pansy'nin sonunda kendisi gibi davranmaya başlamasından duyduğu rahatlamayla şok arasında gidip geldi. "Ben mi?"

"Evet! Sen Büyücülük Dünyası'nın en taze şirketindeki en yüksek rütbeli kadınsın. Siz her gün magazin basını tarafından resmedilen bir savaş kahramanıyorsunuz. *Witch Weekly*'nin kapağında ya da *The Prophet*'in üst sayfalarında yer aldığınızda, 'Modern Otobüs' ideallerini somutlaştıran *Parkinson* serisini giymenizi istiyoruz."

"Evet, evet. 'Modern İş Cadısı'." Hermione masasının üzerindeki tahta parçasına baktı. Böyle bir şey için seçildiği için biraz utandığını hissetti. Hiçbir zaman modayla ya da kızlara özgü şeylerle ilgilenmemişti, bu yüzden bu ilgi alanlarına sahip bütün bir grubu temsil etmek... Ama sonra hayır demenin bir seçenek olmadığını düşündü. Draco açıkça onun bu toplantıyı yapmasını istiyordu. Günlük kıyafetleriyle şirketi düzgün bir şekilde temsil edeceğine güvenmiyor muydu? Yoksa sadece eski bir arkadaşına yeni işinde yardım mı ediyordu?

"Bu nasıl işe yarayacak?" Hermione sordu. "*Parkinson* serisinin 'sözcüsü' olmak ne anlama geliyor?"

Pansy sırttı ve Hermione onun gözlerinde daha önce Draco'da gördüğü parıltıyı şimdi fark etti. Bu onun kazandığı anlamına geliyordu.

"Her Pazar akşamı o haftanın kıyafetlerini baykuşla alırsınız. Bir sonraki Pazar günü yeni kıyafetler geldikçe onları iade edebilirsiniz. Onları Pazartesi, Salı vs. olarak etiketleyeceğim, ancak herhangi bir sorunuz olursa veya herhangi bir şey doğru şekilde uymazsa, her sabah altıdan sekize kadar Floo'dan ulaşılabilir olacağım. Ve genellikle beş kıyafet de birbiriyle değiştirilebilir."

"Yani her hafta beş yeni kıyafet mi alacağım? Bu daha ne kadar sürecek?" Hermione'nin aklına dolabındaki mavi cüppeleri geldi, bunlar onun "her zaman giydiği" cüppelerdi. Onları genellikle haftada iki kez giyiyordu. Şu anda bütün haftayı tekrar giymeden geçirebilecek beş kıyafeti olduğundan bile emin değildi.

"Üç aylık bir sözleşmeyle başlarız ve sonra oradan devam ederiz."

"Üç ay mı?" Hermione bön bön baktı. "Üç ay boyunca her hafta yepyeni kıyafetler mi?"

"Peki, bir dış ceket ya da bir etek tekrarlayabilirsiniz."

"Pansy, bu gerçekten kulağa çok hoş geliyor," diye Hermione onu durdurdu. "Ama biraz bunaltıcı. Ve daha maliyeti konuşmadık bile. Şu anda bunun için gerçekten param yok."

"Granger," dedi Pansy. Mükemmel bir şekilde kavisli kaşlarını kaldırdı. "Sen bir sözcü ve model olacaksın. Hiçbir ödeme yapmayacaksın."

"Ne?" Hermione Pansy'nin yüzüne bakarak makyajının nasıl bu hale geldiğini merak etti.

"Biri size 'Ne giyiyorsun' diye sorduğunda '*Parkinson*' diye cevap veriyorsunuz. Bu kıyafetlerin parasını böyle ödüyorsun. Ayrıca. Onları saklamıyorsun. Kiralamış gibi oluyorsun. Her şey çok kolay."

Hermione hâlâ kararsızdı ve Pansy bunu hissetmiş olmalıydı.

"Bir deneme yapalım, olur mu? Sadece bu hafta?" Pansy çantasından bir kalem ve bir bloknot çıkardı. "Buraya adresinizi yazın, bu gece ofisten eve döndüğünüzde haftanın geri kalanında sizi bekleyen dört kıyafetiniz olacak."

Senin için. Ayrıca, fotoğrafçı yarın burada olacak. En iyi şekilde görünmek isteyeceksin."

Hermione sadece yarın kameralar buradayken ne giyeceğini merak ediyordu, bu yüzden Pansy'ye adresini vermesinde bir sakınca yoktu.

Üzerinde ev numarasının yazılı olduğu kâğıdı uzatırken Pansy gülümseyerek, "Beni sabah altıda bekleyin," dedi.

"At... oh. Yarın sabah orada olacak mısın?"

Pansy kitabını kapıp ayağa kalkarak, "Her şeyin tam oturduğundan emin olmak için, son dakikada yeniden boyutlandırma yapmam gerekip gerekmediğine bakacağım," dedi. "Saçın ve makyajın için de bir stilist getireceğim, böylece bu konuda endişelenmene gerek kalmayacak." Pansy elini salladı ve Hermione "o konuda hiç endişelenmediğini" fark etti. Saç ve makyajı hiç düşünmemişti bile.

"Pekâlâ." Hermione biraz başının döndüğünü hissederek onu dışarı çıkarmak için ayağa kalktı. "Pansy, bundan emin misin? Yani, bu 'Modern İş Cadısı'nı örnekleyen başka biri olmalı. Gazetelerde yeterince sık yer alan biri ve - Katya! Peki ya Draco'nun... şey, Katya Viktor?"

Pansy yüzünü buruşturdu. "Bir model olarak Katya'nın zaten belli tasarımcılarla anlaşması var. Ayrıca ondan nefret ediyorum."

Hermione yüksek sesle güldü. Sırıışını bastırdı, endişesi yüzünü tırmalıyordu.

"Hermione." Pansy ona sıırttı. "Tüm Avrupa'da hakkında en çok konuşulan cadı sensin. En çok fotoğrafı çekilen, en çok saygı duyulan... ve yakında en çok korkulan olacaksın." Hermione ona göz kırptı. "Bir cadı gibi giyinmeye başlamanın zamanı gelmedi mi?"

~*~

Ginny'ye Pansy ve ekibinin geleceğini söylemeye fırsat bulamadı. Ginny'nin bugün izinli olmasını beklemiyordu. Bu yüzden, kızıl saçlı

saat 5:45'te Hermione duştan çıkarken banyonun kapısı çaldı ve Hermione yerinden sıçradı.

"Hermione... *Arkadaşın* Pansy Parkinson burada..."

Etrafına bir havlu sardı ve kapıyı aralayarak buharın dışarı çıkmasını sağladı. Ginny'nin yüzü genişti ve saçları uykudan dağılmıştı.

"Bana bunun bir kabus olduğunu söyle?"

Hermione cevap veremedi Pansy, Ginny'nin arkasında belirdi.

"Hermione, aşkım! Duş almış olmana çok sevindim. Ne tür bir nemlendirici kullanıyorsun?"

Ona gözlerini kırıştırdı. Üzerinde sadece bir havluyla Pansy Parkinson'ın önünde duruyordu. Ginny haklıydı: Bu bir kâbustu.

"Şey... Bazen kollarıma sürdüğüm bir Muggle ürünü var..."

Pansy'nin gözleri kaydı. "Nemlendirici kullanmıyor musun?" Gözleri yüzünde gezindi. "Merlin, şimdiye kadar şanslıydın -" Ve birden Pansy Parkinson banyonun kapısını iterek açtı ve ellerini yüzüne götürdü. Boğulacakmış ya da gözleri oyulacakmış gibi hissediyordu. "Mükemmel gözenekler, Granger."

"...Teşekkür ederim."

"Bunu ona yıllardır söylüyorum." Ginny ona başını salladı, bukleler başının etrafında dalgalanıyordu.

"Evet, gerçekten nemlendirici kullanmalısın. Ginevra, Harper Hoddy'nin Hush Kremini denedin mi?"

"Duymuştum, evet."

"Çok güzel. Denemelisin. Bende bir numune

var." "Oh, harika!"

Hermione ikisine baktı... Birbirlerine mi bağlanmışlardı? Pansy oturma odasından birini çağırdı, sonra Greengrass kardeşlerden biri de kapıdaydı.

"Daph, Hush Cream'den iki örnek alabilir miyim?"

Daphne Greengrass Yeni Yıl'daki güzel Greengrass *değildi*. Küçük kız kardeşi kadar güzeldi ama gülümsemeye daha az meyilliydi, Hermione kısa sürede fark etti.

Pansy ve Ginny bu kremden övgüyle bahsettikten ve Daphne ona nasıl sürüleceğini bilip bilmediğini sorduktan sonra - "Sadece yüzüne sürmüyor musun?" - Daphne de ona yukarı doğru daire çizme tekniğini gösterdikten sonra Hermione hâlâ üzerinde sadece bir havlu olduğu halde oturma odasına götürüldü.

Tracey Davis oradaydı, bir saç istasyonu kuruyordu. Ginny pembe pijamalarıyla ev sahibesi rolünü oynadı, kahve ve çay ikram etti, sonra da bir tepsi kek hazırladı.

Tracey saçını çekiştirirken Daphne yüzünü karıştırıyor, Ginny ve Pansy ayakkabılardan bahsediyordu. Hermione kıpırdamadan oturdu ve Daphne ne zaman fırçasını çekse kahvesini içti. Tracey saçlarını kuruttu ve kıvırdıktan sonra "güçlü midilli" adını verdiği bir şekle soktu. Pansy, Daphne bir şeyin ortasındaiken ona soru sorma eğilimindeydi ve bu da Daphne'nin cevap verirken kaşlarını çatmasına neden oluyordu.

Daphne göz kalemi ile ona yaklaşırken aklına bir fikir geldi - ya yüzünü bir palyaço gibi boyuyor ve saçlarını mahvediyorlarsa. Ya bu Slytherin kızları, halka açık resimlerde gülünç görünmesi için ona işkence ediyorsa? Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama sonra Ginny'nin odada olduğunu hatırladı. Eğer öyleyse Ginny bunu bilirdi.

Kızların işi bittiğinde Pansy ona yatağının üzerine serdiği elbiseyi denemesini söyledi. Yani bir noktada Pansy onun yatak odasına girmişti. Harika.

Yatak odasının kapısını arkasından kapattı ve sonunda havluyu çıkardı. Hermione içini çekti, bugün mülakata gireceğini düşününce midesi biraz sıkışmıştı. Ve Skeeter'la uğraşmayı. Ve Draco'yla. Ve Blaise ve Pansy'yle.

Döndüğünde yatağının zeytin yeşili bir elbise ve üzerinde bir çeşit yelek gördü. Yerde bir çift bej topuklu ayakkabı vardı. Bu... kendisi için seçeceği bir şey değildi ama Pansy'nin Modern İş Cadısı estetiğine nasıl uyduğunu görebiliyordu.

Elbiseyi başının üzerinden geçirdi, kumaşın hafifliğini ve uzun kolların dirseklerinden genişçe açılmasını sevdi. Elbisenin alt kısmı dizlerinin hemen üstüne kadar geliyordu ve çok açık olmadığı için minnettardı. Aynada kendini görmek için döndü ve bir adım geri atmak zorunda kaldı.

Ten rengi mükemmeldi. Kaşları daha koyu ve belirgin.... göz kapakları koyu ve derindi ama bir fahişeyi andırmıyordu. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklindeydi, sıkı ve kontrollüydü, bukleler kürek kemiklerine kadar iniyordu.

Elbise üzerine tam oturmuştu. Yeleği aldı, düğmelerini açtı ve omuzlarının üzerinden geçirdi. Aslında daha çok bir yelek gibiydi. Açık kahverengi bir deriydi ve önünü iliklemeye başladığında Pansy kapıyı çalmadan içeri girdi. Yakın bir arkadaş gibi.

"Oh, Granger." Ellerini dudaklarına götürdü. Hermione kendine . Yanlış mı yapmıştı? Pansy devam etti, "Göz kamaştırıcısın!"

Ginny pijamalarının içinde hâlâ çok sevimli bir şekilde içeri koştu, Tracey ve Daphne de gözleri kocaman ve neşeli bir şekilde onu takip etti. Pansy onun ne kadar *küçük* olduğunu bilmediğini söyleyerek yeleğini iliklemesine engel oldu ve اساسını kullanarak elbisesinin kumaşını kaburgalarına yaklaştırdı. Yeleği iliklemesine yardım etti ve Hermione'ye göğüslerini çekiştirerek dar düğmelerin üzerinden kalkmalarını sağlamasını söyledi. Hermione çıplak topuklu ayakkabılarının içine adım atıp aynaya baktığında Pansy omzunun üzerinden belirdi.

"*Bu* Modern İş Cadısı." Daphne bile gülümsedi.

~*~

Pansy, Tracey, Daphne ve Hermione asansörde durmuş, en üst kata çıkıyorlardı. Kapılar açıldığında tam bir hareketlilik fırtınası vardı. Rita Walter'la konuşuyordu, Bozo ofisin fotoğraflarını çekiyordu - Melody'ye biraz fazla odaklanmıştı - ve başka bir muhabir Wentworth ile konuşuyordu.

Pansy hepsinin yanından geçerek kabilesini sol arka köşeye götürdü. Draco'nun ofisi. Daha önce hiç görmemişti.

Tamamen çelik, deri ve komik bir erkeksilik vardı. Onunkiyile hemen hemen aynı büyüklükteydi ama kitap raflarından oluşan bir duvar yerine, tek bir kitap rafının yanında siyah deri bir kanepe vardı. Masası ahşap yerine taştan yapılmış gibi görünüyordu, obsidyen veya koyu mermer gibi. Ofisi heybetli ve seksiydi. Ve kendi ofisinin ne kadar zıt olduğunu düşündü.

Neyse ki ofiste değildi ama Blaise bir muhabirle konuşuyor, bir fotoğrafçı etrafında dans ediyordu. Kız içeri girdiğinde onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve yapacak bir yorum bile bulamadı ama konuşmasına devam ederken gülümsedi. Görünüşe göre Tracey ve Daphne, fotoğrafı çekilen diğer kişilerin saçlarını ve tenlerini kontrol etmek için buradaydı. Daphne, Blaise'in tenini daha koyu bir renkle düzeltmek için onu kenara çekti. Hermione ikisinin konuşmadan birbirlerine kaşlarını çatarak bakmalarını izledi.

Onları Draco'nun ofisine kadar takip eden Rita o anda üzerine atladı. Malfoy Danışmanlık'taki rolünün ne olacağı ve hangi davalar için heyecanlı olduğu hakkındaki soruları yanıtladı. Rita onu sırtını Draco'nun penceresine yasladı ve Bozo'ya onun birkaç fotoğrafını çekti. Tracey yanına geldi ve at kuyruğunu düzelterek saçlarını omzunun üzerine getirdi. Hermione nasıl duracağını ya da gülümseyip gülümsemeyeceğini bilemediği için Pansy elini kalçasına koyup pencereden dışarı bakmasını söyledi. Bozo buna bayıldı.

Kız başka bir pozisyona yerleştirilirken Draco kolunu ceketinin içine sokarak içeri girdi. Onu görünce durdu ve kız gözleriyle buluştu. Kamera parladı. Yakasını düzeltti ve Rita'ya doğru ilerleyerek elini sıktı. Rita kızardı.

Fotoğrafçılar Draco'nun ofisinde toplandılar ve Kıdemli Danışmanlar yavaş yavaş içeri girdiler. Rita onları Draco'nun masasının etrafına yerleştirmeye başladı.

fotoğraf için hazırlandılar. Tracey ve Daphne erkeklerin saçlarının yerinde olduğundan emin olmak için etrafta koşuşturmaya başladılar.

Hermione o ana kadar bunun farkına varmamıştı. Tek kadın Kıdemli Danışman oydu. Evet, Dorothea genel müdürdü ve aynı toplantılara katılıyordu, ama çoğu Slytherin, muhtemelen saf kan olan erkeklerden oluşan bir odadaydı. Bu ona oldukça enerji vermişti.

Ta ki Rita ondan Draco'nun masasına oturmasını isteyene kadar.

Ona baktı. Rita onu sürükleyerek Draco'nun çok pahalı görünen masasının köşesine tünemeye götürdü. Buna bir son verip vermeyeceğini görmek için Draco'ya baktı ve onu odanın öbür ucunda Pansy ile konuşurken buldu. Onları birlikte görünce kaburgalarında bir acı hissetti, ama silkeleyerek uzaklaştırdı. Pansy masanın ucuna doğru kayarken Draco başını kaldırıp ona baktı. Pansy'ye bir şeyler söyledi ve Pansy ona sıırttı. Hermione yere baktı.

Kıdemli Danışmanların geri kalanı Draco'nun masasının etrafına yerleştirildi ve onun için bir sandalye boş bırakıldı. Draco sandalyeye oturur oturmaz flaşlar patlamaya başladı. Hermione gülümsedi, sonra hızla kendinden emin bir şekilde sırttan Wentworth'e baktı. Başını ona doğru sallayan Pansy'ye baktı. Hayır, gülümseme.

Hermione yüz hatlarını boş bıraktı. Bu doğru gelmedi.

"Mükemmel. Durun!" dedi Pansy. Hermione onun bu fotoğraf çekimini bu şekilde kontrol altına alabilmesine şaşırmıştı. Tracey ve Daphne erkeklerin yanına gidip saçlarını doğru şekilde tararken Pansy ona yaklaştı. "Gözlerinle gülümsemelisin Granger." Pansy gösterdi. "Bir sırrın olduğunu hayal et."

Hangisi? Hermione düşündü.

Tekrar fotoğraf çekmeye başladılar ve Pansy ona sıırttı. Doğru yapmış olması mümkün müydü? Fotoğrafçılar birkaç kez hepsinin yerini değiştirdi, bir keresinde hepsi Draco'nun sandalyesinin arkasında duruyordu. Hermione ve Blaise onu çerçevelemişti.

Sonra Rita, Draco, Blaise ve kendisi hariç tüm Kıdemli Danışmanları dışarı çıkardı.

"Biraz da bu yeni nesle odaklanacağız." Rita'nın gözleri parlıyordu. "En genç girişimciler."

Hermione yutkundu. Onları kanepeye yönlendirdi. Hermione birden kendini çok kaskatı hissetti. Onu kanepenin koluna oturtular. Ona bir dekor gibi davranıldığını fark etti. Pansy onun kaşlarını çatıldığını gördü ve ona yaklaştı.

"O parlak kafanın içinde neler oluyor Granger?"

"Bundan hoşlandığımdan emin değilim, Pansy. Bu Modern İş Cadısı. Bunun için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum." Gözlerini ondan kaçırdı ve Blaise onları izliyordu. "Her yerimin örtülmesinden hoşlanmıyorum. Oyuncak bebek gibi."

Pansy kaşlarını kaldırdı. "İşte bu moda dünyası, Hermione." "O zaman *benim dünyam* olduğunu sanmıyorum."

Pansy düşünerek başıyla onu onayladı. "Şu kurulumu hallet, ben de tamir edeyim." Hermione ona baktı, sonra başını salladı.

Draco'yu onun oturduğu koltuğun yanındaki kanepeye oturtular. Blaise'i de kanepenin arkasına, öne doğru eğilerek oturtular. Draco'nun omzunun tam kalçalarına yakın olduğunu bildiği için bacak bacak üstüne atmak zorunda kaldı ve birkaç atıştan sonra elini Draco'nun diğer omzunun hemen arkasına, kanepenin arkasına koymasını ve vücudunu o tarafa yaslamasını söylediler.

Bu poz tamamlandıktan sonra Pansy onları masaya yönlendirdi. Hermione'nin masanın iki adım önünde durmasını sağladı. Blaise ve Draco'yu da onun arkasına, masaya yaslanacak şekilde yerleştirdi. Hermione aniden bir şey söylediğine pişman oldu, çünkü artık en önde ve ortadaydı. Pansy ellerini kalçalarına koydurmuş, gururla merceğe bakıyordu. Ampuller sönerken Hermione içinden bir güç aktıldığını hissetti. Pansy oğlanları dışarı çıkardı ve ona bir kitap verdi. Onlar da

Draco'nun masasına yaslanmış, kitap okurken çekilmiş birkaç kare. Kendini oldukça rahat hissediyordu. Pansy'ye gülümsedi.

"Bayan Granger, bu tarza *bayıldım*. kim?" Rita'nın tüy kalemi arkasında titredi.

Hermione başını kaldırıp Pansy'ye baktı. Draco hemen arkasında durmuş, gözlerini onun üzerinde gezdiriyordu.

"*Parkinson*." Hermione sırtıttı. Kamera patladı.

Pansy'nin dudakları yavaş bir gülümsemeyle aralandı ve Draco'nun gözleri ona dikildi.

Bölüm 27

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Tüm yorumlarınız ve desteğiniz için teşekkür ederiz! En iyisi olduğunuz için size bir hafta ortası ikramı! :) Geçen bölümde Pinterest panolarımı Parkinson Line ilhamı ve Hermione'nin fotoğraf çekimi kıyafeti ile güncellediğimi söylemeyi unuttum. Orada LovesBitca8 olarak bulunuyorum

Madam Michele o gece onu Pansy'nin kıyafetleri içinde görünce oldukça şaşırmıştı.

Hermione patladığında daha da şaşırdı, "Bu el sıkışma olayını kaldıramıyorum! Bunu gerçekten aşamıyorum. Profesyonel bir ortamda, *erkek* gibi tokalaşan *erkeklerle* çalışıyorum ve onlar bir *hanımefendiyle* tokalaşmaya çalışmıyor. Bunu yapamam ve yapmayacağım." Ofladı pufladı. "Özür dilerim."

Utanarak ayaklarına baktı.

"Aradaki farkı bildiğiniz sürece, Bayan Granger" diye soğukkanlı bir yanıt verdi. Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Çok güzel görünüyorsunuz. Size ne olmuş böyle?"

Hermione kendini dizginledi. "Teşekkür ederim, Madam Michele." "Çok nazıksınız," diye ekledi. Elbisesine baktı. "*Parkinson* serisinin sözcüsü ve modeli oldum."

"Oh! Bayan Parkinson. Ne büyüleyici bir kıız."

Hermione gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Tabii ki öyleydi.

O gece Madam Michele ona topuklu ayakkabılarla nasıl yürüneceğini ve pahalı giysilere nasıl davranılacağını öğretme fırsatını yakaladı.

Hermione bunun şu kadar günlük yaşam için az da olsa yararlı bulduğu tek ders olduğunu düşündü.

~*~

Ertesi sabah Hermione sabahın yedisinde panik içinde Pansy'yi aradı.

"Çok, çok özür dilerim Pansy," dedi Hermione, uzun boylu kız şömineden çıkarken. "Ama dün Daphne ve Tracey'nin yaptığını yapmaya çalıştım ve işe yaradığını sanmıyorum."

Pansy ona baktı. "Öyle olmadı."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece saçım ve makyajım uymazsa bu *harika* elbiseyi giymek istemiyorum." Pansy'nin ona giydirdiği güzel yanık turuncu elbiseyi işaret etti. Makyajı sabahın bu saatine göre mükemmel olan Pansy'ye baktı ve gözleriyle ona yalvardı.

"Hepsini çıkar." Pansy kaşlarını çatı. "Elbiseyi çıkar, makyajı çıkar, o felaket at kuyruğunu çıkar. Merlin, Granger, ne yapmaya çalışıyordun?"

"Tracey'nin dün yaptığı 'güç midillisi' şeyini yapmaya çalışıyordum!" diye homurdandı.

"Granger, saçını iki gün üst üste aynı şekilde yapamazsın!" Pansy yüzünü ona çevirdi.

"Bana bir dolap dolusu güzel kıyafet verip bunları bilmemi bekleyemezsin, Pansy!"

Hermione homurdandı ve her şeyi çıkarmak için ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Beş dakika sonra bornozuyla geri döndüğünde, Tracy ve Daphne

oturma odası, zar zor uyanık görünüyor.

"Ah," dedi Hermione. "Hepinize böyle acı verdiğim için çok özür dilerim."

Tracey sanki acı çekmiyormuş gibi başını salladı. Daphne onunla aynı fikirde değildi.

"Pekâlâ." Pansy mutfaktan çıkıp onlara çay demledi. "Bunu önümüzdeki üç gün boyunca aynanın karşısında yapacağız."

Kızlar ona saldırmaya başladığında ve Pansy Hermione'nin dolabında hoşuna gitmeyen her şeyi atmaya gittiğinde, Slytherin'de büyümenin böyle bir şey olup olmadığını merak etti. Erkeklerle geçirdiği yedi yıldan pişmanlık duymuyordu ve Lavender ile Parvati'nin onu çoğu zaman yalnız bırakması güzeldi...

Ama Slytherin yatakhanelerinde bir hafta sonu sabahı böyle olurdu diye düşündü.

~*~

Pazar sabahı çıkan *Gelecek Postası*, Draco, Blaise ve onun Draco'nun kanepesinde çekilmiş fotoğrafını manşetine taşımıştı.

Mükemmel. Çekilen tüm fotoğraflar arasında en az sevdiği fotoğraftı ama tabii ki *Prophet*'in ön sayfasında yer alıyordu.

"UFUKTA YENİ KAN VAR"
tarafından Rita Skeeter

Draco Malfoy duruşu ve özgüveniyle bir devrim başlattı. Ekibi kendi seçti, ofis alanını güvence altına aldı, mobilyaları ayarladı! Büyücülük dünyasında büyük bir değişim yaratacak olan şirket açıldı.

Kendini "sorun çözücü" ilan eden Draco Malfoy, bendenizle büyük planları hakkında konuşurken altın sarısı saçlarını bir kenara fırçalıyor.

Hermione gözlerini devirdi. Cornerstone'daki tezgâha yaslandı ve başlığa kaşlarını çattı. İlginç çağrışımları vardı.

Diğer danışmanların röportajlarına göz gezdirdi ve gözlerinin bir resme takılıp kalmasına izin verdi. Oldukça güzel görünüyordu. Pansy'nin elbisesi çok tamamlayıcıydı ve deri yelek kaburgalarını tam olarak içeri çekiyordu. Saçı ve makyajı da yerli yerindeydi.

Yani hoşlanmadığı şey resimdeki *kendisi* değildi. Sadece çok... seksiydi. Üçünün bir arada olduğu mükemmel bir küçük ménage a trois gibiydi. Tam da düşündüğü gibi, Hermione'nin kalçaları Draco'nun başına çok yakındı ve Blaise göğsünü Hermione'nin omzuna yaklaştıracak kadar öne eğilmişti.

Burası bir *danışmanlık grubuydu*, Merlin aşkına bir *striptiz kulübü* değil!

Hermione gazeteyi açtığı anda bütün bir sayfanın kendisine ayrıldığını gördü. Kitapçının ortasında nefesi kesildi ve cadı ona Voldemort'un adını boşuna söylemiş gibi baktı.

Draco'nun masasındaki kitabı okurken çekilmiş resmi neredeyse tüm sayfayı kaplıyordu. Skeeter'ın resimle oynayıp oynamadığını merak ederek ağzını açıp kapadı. Topuklu ayakkabıların içinde bacakları çok uzun, dudakları da çok dolgun görünüyordu. Elinin sayfayı çevirişini ve dudaklarının sırtışını izledi.

Yandaki sayfada Hermione, Draco'nun penceresinin önünde poz verirken çekilmiş bir fotoğrafını gördü ve Draco'nun odaya girdiği ve göz göze geldikleri anı hatırladı.

Gerçek hayattaki Hermione, *Peygamber* Hermione'nin gözlerinin kızarmasını izlerken kızardı. "Oh, Tanrım..." Gözlerini kapatarak Draco'nun kendisini izlediği görüntüsünü engelledi. Gerçekten de o kadar belli oluyor muydu?

İç çekti ve makaleyi okudu. Makale tamamen kendisiyle ilgiliydi. Skeeter pozisyonun görevlerini ayrıntılı bir şekilde anlatmış, neyse ki ilk çeyrekte hangi büyüleri yaratık gruplarına odaklanacaklarına dair röportajlarından parçalar da eklemişti. Görünüşe göre Skeeter diğerleriyle kendisi *hakkında* röportaj yapmıştı.

Blaise Zabini'den bir alıntı: "Güzel olduğu kadar tutkulu da."

Hermione'nin gözleri büyüdü. Ne kadar gülünç ve uygunsuzdu. Sayfayı taradı ve sekreterlik havuzundaki bir kızın Skeeter'a Hermione'nin "onun için bir tür kahraman olduğunu" söylediğini gördü! Ilvermorny'deki herkes onun kim olduğunu biliyordu!" Hermione kaşlarını çatı. Kızın adını hiç tanıımıyordu ve hangisi olduğunu bulmak için bir not aldı.

Makalenin sonunda, Draco Malfoy'dan bir alıntı vardı. "Beni ona çeken şey akıydı. Çok mantıklı biri."

Hermione başını geriye çekti. Mantıklı mı? Şey, evet...

Cornerstone'un kapısı açıldı ve kendi resimlerinin üzerindeki kâğıdı kapattı. Kafasını kaldırdığında Corban Hartford'un kapıdan içeri girdiğini gördü.

Onu zihninde bir yere yerleştirmek için bir an durdu, onu ofis romantizmiyle ilgili bir tartışmanın dışında görmeyi çok zor buluyordu.

"Bay Hartford! Merhaba!" Adam ona el sallayınca gülümsedi.

"Bayan Granger, burada çalıştığınızı sanıyordum." Tezgâha yaklaşırken sırtıttı. "Babam için bir doğum günü hediyesi arıyordum ve sizi bir ziyaret edeyim dedim." Gözlüklerini kaldırdı ve dükkânın etrafına bakındı.

"O zaman bugün benim şanslı günüm." Kâğıdı bir kenara itti. "Özel bir şey var mı? Yoksa sadece göz atmak mı?"

"Öneriniz varsa çok sevinirim." El çantasını omzunda daha yükseğe kaldırdı. "Ne yazık ki kurgu hayranı değil, yoksa benim de kendime göre birkaç önerim olurdu."

Hermione tezgâhın etrafında yürüdü. "Kurgu hayranı mısınız, Bay Hartford?" Onu biyografilere ve kurgu dışı kitaplara doğru yönlendirdi.

"Evet, kesinlikle. Aklımı ezberlediğim hukuk kitaplarından uzak tutuyor." Ona tembel bir gülümseme attı. "Ve bana Corban diyebilirsin. Bay Hartford meselesini kafana takma." Elini salladı ve yığınlara baktı.

Hermione ona daha önce Narcissa'ya gösterdiği Mattie McHandry kitaplarını gösterdi. Onlardan iki tane aldı ve Malfoy Danışmanlık'tan nasıl hoşlandığı hakkında biraz sohbet ettiler.

"Bu arada *Peygamber*'deki makale çok güzeldi," dedi.

"Oh, teşekkürler." Kızardı. Madam Michele'in tavsiyesine uydu ve iltifatı kabul . "*Prophet*'in kapağında olmak hiçbir zaman en sevdiğim şey olmadı ama makale güzel oldu." Kitapları bir çantaya yerleştirdi ve uzattı. "Umarım baban kitapları beğenir!"

"Ben de!" Granger'ın güldüğü gergin bir yüz ifadesi takındı. "İyi günler, Bayan Granger."

"Bana Hermione diyebilirsin."

Kapıda ona döndü. "İyi günler, Hermione." Gülümsedi ve gözlüklerini yukarı kaldırdı.

Hermione bundan sonra biraz daha sıırttı.

~*~

İşten eve döndüğünde Ron'dan gelen bir mektup onu bekliyordu. Çantasını yere bıraktı ve eline aldığıında Ginny başını içeri uzattı.

"Yaklaşık bir saat önce geldi." Ginny kapı aralığında durdu.

"Mhm." Hermione mektubu baştan sona okudu. Ron onun kararlarını sorguluyordu: "Ev Cini Yerleştirme'de ya da Seherbaz Bürosu'nda işe gireceğini sanıyordum. Çok şaşırdım, Hermione."

Hermione kaşlarını çatarak mektubu baştan sona okudu. Dudağını ısıran Ginny'ye baktı.

"Eee?"

"Sadece henüz duymamış olmasına şaşırdım." Hermione yüzünü ovuşturdu. "İkinizin arasında hiç geçmedi mi?"

"Ona söylemeyecektim!" Ginny ona doğru dans ederek yaklaştı, mektubu aldı ve taradı. "Oh, güzel, Ronald..." diye homurdandı.

"Ve Harry ona hiç söylemedi mi? Ve geçen hafta Skeeter duyurduğunda bunu okumadı mı? Geçen hafta diğerleriyle birlikte bana da bir Uluyan gönderemez miydi?" Hermione yatağının kenarına oturdu. *Prophet*'ın bir kopyası yanında duruyordu ve yatak odasındaki gözleri çarşaflardan yukarı bakıyordu.

Ginny onu bir süre daha iyi hissettirmeye çalıştı, ama tek gördüğü, yatağın üzerindeki yeşil elbiseli, dumanlı gözlü, Ron'un sözlerinin kafasında dans ettiği resmiydi.

Sanırım artık gerçekten bir Slytherin'sin, Hermione.

~*~

Daily Prophet makalesi M.C.G. için harika bir şey yapmış olmalıydı, çünkü Pazartesi sabahı ofiste uğultu vardı. Hermione ancak kahvesini koyacak kadar zaman bulabilmişti ki, tüm Kıdemli Danışmanların saat dokuzda toplantıya çağrıldığı bir not geldi.

Notlarını hazırladı, o sabah yüzünde ve saçında yaptığı çalışmayı iki kez kontrol etmek için bir boy aynası yarattı ve konferans salonuna yöneldi. Wentworth ve Dorothea geçen haftaki toplantıda her zamanki yerlerini almışlardı, o da aynısını yaptı.

Draco ve Blaise birlikte içeri girmiş, bir şeye gülüyorlardı. İkisinin arkadaş gibi davrandığını, Draco'nun patron kişiliğinden sıyrıldığını görmek gerçekten de çok hoştu.

Blaise onun karşısına oturdu ve göz kırptı. Kız ona kaşlarını kaldırdı.

Draco tam "günaydın" demeye başlamıştı ki Corban içeri girdi. Hermione gülümseyerek ona el salladı. Corban ona sırtarak evrak çantasını masanın ucuna, Draco'nun karşısındaki boş koltuğa bıraktı. Geçen hafta onu ofiste hiç görmemişti ve düşününce belki de aslında burada bir ofisi yoktu. Belki de sadece zaman zaman uğruyordu.

Draco'ya baktı, onun başlamasına hazırlanıyordu. Corban'ı izliyordu. Draco notlarına baktı, ayaklarını kaydırdı ve başladı.

"Herkes için mükemmel bir ilk hafta. Sanırım insanlar güzelce alışıyor. Durum değerlendirmesi yapmak, gerekirse haftalık hedefler belirlemek ve başarıları paylaşmak için haftalık Pazartesi toplantıları düzenlemek istiyorum." Blaise'e döndü. "Blaise geçen hafta bizim için Chudley Cannon'ları getirdi. Harika bir haber."

Hermione döndüğünde Blaise'in gururla sırıttığını

gördü. "Beni utandırıyorsunuz Bay Malfoy."

Draco haftanın ana hatlarını çizerek devam etti. Draco ve o Çarşamba günü Quentin Margolis'le kurtadam projesi hakkında görüşecek, ardından Perşembe ya da Cuma günü Corban'la oturup Wizengamot'la atılacak adımları tartışacaklardı. Mockridge'in mali işleri için M.C.G.'yi tutan birkaç safkan ailesi vardı ve Wentworth Diagon Yolu'ndaki birkaç işi takip ediyordu.

O konuşmaya devam ettikçe ve danışmanlar onunla daha fazla sohbet etmeye başladıkça, kız "Bay Malfoy "u sık sık duyduğunu fark etti. Garipti. Kendisi için biraz fazla tuhaftı ama ona Malfoy demenin Draco demekten daha iyi olduğunu tahmin etti. Zaten arkadaş da değillerdi.

"Ve son olarak, postalarınıza dikkat edin," diye devam etti Draco. "*Kahin* makalesi bizi gerçekten gündeme getirdi ama her reklam iyi değildir. Bu sabah dört Howler'la uğraştım bile."

Çenesini kaşıdı. Şimdiden yorgun görünüyordu ve gün daha yeni başlamıştı.

Onları kovdu ve toparlandıktan sonra çıkarken Corban'ın yanından geçti.

"Baban kitapları beğendi mi? Henüz ona vermedin mi?"

"O... Şey, teşekkür etti." Corban gülümsedi. "Sevgi ya da minnettarlık konusunda pek iyi değildir... ya da babalık içgüdüleri, gerçekten..." Corban masaya bakıp güldü. "Demek onları yeterince sevdi."

Hermione sırtıttı. "Bu harika. Daha fazla öneri için her zaman hazırım. Bana haber verin!"

"Harika. Teşekkürler, Hermione."

Ona gülümsedi ve toparlanmak yerine bazı notları karıştırmaya başladı, belki de Draco - Malfoy ile bir toplantı yapmak üzereydi. Malfoy.

Başını kaldırdı ve Corban'la kendisini izlediğini gördü. Adam gözlerini kaçırды ve o giderken notlarını karıştırmaya başladı.

Kapıdan çıktı ve doğruca duvara yaslanmış olan Blaise'e çarptı. Ona sırtıttı.

"Evet, Blaise?" diye ısırarak koridordan ofisine doğru ilerledi.

"Sen ve Hartford arkadaşsınız. Bu çok güzel." O da onu takip etti. "Büyüyünce çekici olan iki küçük inek gibisiniz."

Yüzündeki kızarıklığı gizlemek için öksürdü ve arkasından gelen sesi duydu. "Blaise, eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsan seni tanıştırmaktan mutluluk duyarım?" diye omzunun üzerinden attı ve onu sırtıtırken yakaladı.

Köşeyi döndü ve kabinlerdeki gözlerin onları izlediğini hissetti. Belki de sadece Blaise'dir, diye düşündü Melody onlara parlak bir gülümseme verirken.

Melody, "Walter sabah postanızı getirdi, Bayan Granger," diye .

"Oh, harika. Teşekkür ederim." Blaise'in Melody'nin göğüs dekoltesine kapılacağını umarak devam etti...

"Bu Modern İş Cadısı olayına bayılıyorum Granger."

Hiç şans yok. Ve adamın onun arkasında yürüdüğünü fark etti, yani yorum yaptığı görsel -

"Teşekkür ederim, Blaise. Şimdi git buradan."

Walter'ın masasına ulaştığında güldü. Walter ayağa kalktı ve bir çöp kutusunu kabinin çıkıntısına doğru kaldırdı.

"Bu da ne?" diye sordu dehşet içinde.

"Mektuplarınız," diye yüzünü buruşturdu Walter. İçine baktı. "Her şeyi ayırdım. Bu kovanın sol tarafında işle ilgili mektuplar ve paketler var. Bunların bir kısmını daha sonra seninle birlikte inceleyebilirim, çünkü Snidget Society'den gelen ve seninle paylaşmak istediğim ilginç bir mektup buldum." Çöp kutusunun sağ tarafına dokundu. "Ama burada tüm kişisel mektuplarınız var." Yüzünü buruşturdu.

"Kişisel mektuplar mı? Buraya kişisel posta göndermemeliyim."

Walter burnunu kıvırdı. "Kesinlikle katılıyorum. Her şeyi açarken çok rahatsız oldum, bu yüzden böyle devam ederse belki daha iyi bir sistem deneyebiliriz."

"Ne tür kişisel mektuplar?" Blaise Walter'ın küpüne yaslanmış, sırtarak kovaya bakıyordu. Bir yerlerden bir fincan çay tedarik etmişti.

"Biraz hayran mektubu, biraz nefret mektubu, Witch Weekly'den bir mektup - görünüşe göre gelecek haftanın kapağını süslemek için seçildin - ve aynı zamanda uygun bekarlardan bazı teklifler." Walter gözlerini devirdi.

"Teklifler mi?" Hermione kaşlarını çattı.

"Gerçekten mi?" Blaise kovanın içine açgözlü bir bakış gönderdi. Kupasını dudaklarına .

"Sanırım öğleden sonra postayla bunlardan herhangi birini alırsam, onları atabilirim?" dedi Walter.

Hermione gözlerini kırıştırdı, yabancı birine posta yoluyla evlenme *teklif* etmenin amacını hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Kupanın etrafında sırtan Blaise'e baktı ve Walter'a dönerek kaşlarını kaldırdı. "Resimler var mı?"

Blaise çayını homurdanarak söndürdü.

~*~

Quentin Margolis arşamba günü .C.G. ofisine gelmek yerine bir Muggle kafesinde buluşmalarını önermişti, Hermione bunun bir kurtadam münzevisi için tuhaf bir seçim olduğunu düşündü. Kuzey Ormanı Sürüsü barışçıl bir gruptu, ama görünüşe göre o kadar barışçıldılar ki Remus'un Hogwarts Savaşı'nda savaşma davetini reddetmişlerdi.

O ve Draco bir Işınlanma noktasına girdiler ve birkaç blok boyunca yürüdüler. Sessizlik... rahattı. Ama Hermione yine de bundan nefret ediyordu.

"Ben de sana sormak istiyordum," diye söze başladı ve Draco'nun başını ona doğru çevirdiğini gördü, "Tiberius Ogden'a ne oldu? Wizengamot ilişkileri pozisyonunun açık olduğunu duyduğumda çok şaşırmıştım."

"Reddetti."

Hermione başını kaldırıp ona baktı. Yaya geçidinde durduklarında gözleri caddeyi tarıyordu.

"Reddedildi mi? Ama ben her şeyin çok iyi gittiğini sanıyordum. Yani Noelle'in anlattıklarından yola çıkarak söylüyorum."

Çakırkeyif bir peri kızının, Draco'nun babasına ulaşmak için onu oyaladığı haberini yaydığını hatırlıyordu.

Draco sessizdi. Sinyal döndü ve Draco kaldırımından indi, elini kızın sırtına koyarak ona rehberlik etti. Kız ısındı ama odaklandı.

"Onunla ve Noelle ile öğle yemeği yediğinizde ne dedi?"

"İptal etti." Draco çenesini sıktı. "Şirketle ilgilenmediğini söyledi."

Söylenmemiş bir şey vardı. Adam kapının kolunu tutup Hermione'nin kafeye ondan önce girmesine izin verirken Hermione onu inceledi. Kapı aralığında durdu.

"Ona yazmamı ister misin?"

Ona baktı ve gözleri yüzünde gezindi. "Hayır, başka birini bulacağız Granger."

Kaşlarını çattı ve içeri girdi. Eğer doğru hatırlıyorsa Draco da Ogden'in yatırım yapacağını ummuştu. Bunun ne kadar büyük bir yardımı olurdu.... Ona döndü. "Peki ya Noelle? Sanırım onunla iyi anlaştım. Bir dahaki sefere eve geldiğinde görüşebiliriz-"

"Hayır." Sesi sert, gözleri sertti. "Noelle'le temasa *geçme*. Beni duyuyor musun, Granger?"

Ne olduğunu anlamaya çalışarak onun gözlerini aradı. "Pekâlâ."

Yutkundu ve Margolis'in çoktan bir masaya kurulup kurulmadığını görmek için kafeye bakarak ondan uzaklaştı. Hermione ayakkabılarına kaşlarını çattı - Pansy onlara kedi topukları diyordu - ve düşünmeye çalıştı...

Draco ve Noelle Perşembe günü dışarıdaydılar ve Cumartesi günü Tiberius'la oturacaklardı. Yani o iki gün içinde iptal etmişti. Noelle babasına ne demişti?

Draco onları iri sakallı bir adamı görebildiği bir kanepeye götürdü. Margolis onlar yaklaşırken ayağa kalktı ve el sıkışırken ona sıkı bir gülümseme verdi. Hermione'yi sıcak bir şekilde selamladıktan sonra, kanepede arkasında görmediği ikinci bir adamla tanıştırdı.

"Ben Mason," diye duyurdu çakıllı ses.

Quentin'in karanlık ve sıcak olduğu yerde, Mason açık tenli ve soğuktu. Tanıştırıldığında ayağa kalkmadı ve Draco'nun elini sıkmak ya da onu tanımak için hiçbir çaba göstermedi. Bir kurt adamın yaşını söylemek her zaman zor olsa da otuz yaşlarında görünüyordu.

"Bir şey isteyen var mı? Kahve, Granger?" Draco öyle dedi.

"Evet, teşekkür ederim."

Quentin bir çay istedi ve ona teşekkür etti. Mason Draco'yu baştan aşağı süzdü ve bir çay, bir jambonlu sandviç ve yanında biftekli salata istedi.

Hermione, Draco'nun sınındığı hissine kapıldı.

yemeyelim, Draco irkilmedi. Başını salladı ve tezgâha doğru gitti. "Genç

Teddy nasıl?" Quentin ona döndü.

"Son duyduğumda büyükannesiyle birlikte İrlanda'da Ron Weasley'i ziyaret ediyorlardı." Hermione gülümsedi. Gözleri onu tembelce izleyen Mason'a kaydı. "Mason, Remus Lupin'i ölmeden önce tanıyor muydun?"

"Onunla tanışmıştım, evet."

Başka bir şey söylemedi. Hermione kafasının içinde Madam Michele'in zor konuklarla ilgili sesini duyabiliyordu.

"Çok sevimliydi. Hogwarts'taki en sevdiğim öğretmenlerden biri ve sevgili bir arkadaşım," dedi. "Sanırım siz de Kuzey Ormanı Sürüsü'nün bir parçasısınız?"

"Evet."

Hermione Quentin'e baktı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve Hermione'ye özür dileyen bir bakış attı.

Draco elinde üç çay ve bir kahveyle döndü. Hermione onun sihirsiz bir şekilde hokkabazlık yaptığını görünce gülümsemesini bastırdı. Üzerinde bir numara olan plastik bir kartı masanın ortasına koydu.

"Hemen başlayalım, olur mu?" Quentin dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilerek konuştu. Mason yaslandığı yerde kaldı. Quentin devam ederken Hermione çantasına uzanıp sunum dosyasını çıkardı: "Bay Malfoy'la Aralık ayında çok kısa bir toplantı yaptık. Bu yüzden politika değişikliklerini ve grubunuzun atacağı adımları anlıyorum. Bay Malfoy'a bunu düşüneceğimi ve grubumla tartışacağımı söyledim -" Draco'yu izleyen Mason'ı işaret etti - "ve yeniden bir araya geleceğiz."

"Mükemmel," dedi Hermione, ihtiyacı olan sayfayı bularak. "Dava için muhtemel bir zaman çizelgesi hazırladım." Her biri için bir zaman çizelgesi aldı ve . "Kuzey'in üyeleriyle görüşmelere başlayabilirim

Orman Sürüsü Şubat gibi erken bir tarihte. Yardımcı Danışmanım ve ben Kuzey Ormanı'na gelebilir, sürünüzün ve rutinlerinin bozulmaması için orada bir ya da iki hafta geçirebiliriz-"

Mason kıkırdadı. Hermione ona baktı ama başka bir şey söylemeyince devam etti.

"Kuzey Ormanı Sürüsü'nden referansları aldıktan sonra, davayı finanse edecek bağışçılara ulaşmaya başlayabilirim. Bay Malfoy'un Bay Margolis'le önceki görüşmesinde söylediği gibi, Kuzey Ormanları Sürüsü Malfoy Danışmanlık Grubu'nun hizmetleri için ödeme yapmayacak, ancak birkaç temsilci bağış toplama partilerine katılabilir. Bir kez biz -"

"Yani görüşmelerimize dayanarak Malfoy'un işi için para toplayacaksınız." Mason Hermione'ye baktı. Bu bir soru değildi.

"Röportajlarınıza dayanarak *dava* için para toplayacağız." Hermione dudaklarını büzdü.

"Ve söyle bana Hermione Granger," dedi Mason. "Wizengamot'tan bir mahkeme tarihi almak ne kadara mal oluyor?"

Ona göz kırptı. "Sanırım on galleonluk bir dosyalama ücreti."

"On kalyon için bağış toplama partileri mi? Vay canına. İşin düşündüğümünden daha da batmış olmalı, Malfoy." Mason soğuk bakışlarını Draco'nun üzerine dikti. Draco onun bakışlarına karşılık verdi ve öne doğru oturdu.

"Toplanan bağışlar araştırma masraflarını, Kuzey Ormanı'na yapılacak geziyi, yorulmak bilmeden çalışan personelin maaşlarını, dava için Londra'ya gelmeyi tercih etmeleri halinde kafilenin konaklama masraflarını karşılayacaktır."

"Yani size bir röportaj veriyorum, bir kurt adam olarak hayatın benim için ne kadar zor olduğunu ve diğer kızlar ve erkekler gibi olmayı ne kadar istediğimi anlatıyorum ve siz de bana Bakanlık işi mi veriyorsunuz? Bu işler böyle mi yürüyor?" Mason konuyu tekrar politikaya getirerek, "Bu iş böyle mi yürüyor?" dedi. Hermione sessizce çayını yudumlayan Quentin'e baktı.

Hermione yüzünün ısındığını hissederek, "Hayır," dedi. "Kuzey Ormanı Sürüsü'nden alacağın referanslarla, eğer ilgilenirsen sana Bakanlık'ta iş bulma hakkı vereceğiz." Hermione nefesinin hızlandığını hissetti. "Herhangi bir kurt adam istikrarlı bir istihdam biçimi isterse, bu politika her türlü ayrımcılığa izin vermeyecektir. Ayrıca yavru kurtların Hogwarts'taki masraflarına yardımcı olmak için devlet destekli burslar verilmesini savunacağız ve okulun dolunayda gerekli düzenlemeleri yapması gerekecek."

Mason onun bakışlarını tuttu. Quentin boğazını temizledi.

"Bu projeye hazırlanırken yaptıklarınızı ve kurtadam topluluğu için yapmayı planladığınız tüm çalışmaları takdir ediyorum Bayan Granger, ancak reddetmemiz gerekecek."

Hermione ağzını açtı, kaşları Quentin'e çatılmıştı. "Neden?" diye soramadan boğazından küçük bir ses çıktı.

"Hayatınız boyunca spot ışıklarının altında olmak *sizin* için biraz daha kolay olabilir Bayan Granger, ama reklam için satın alınmaya inanmıyorum," dedi Quentin. Sert bakışlarını Draco'ya çevirdi.

Onun için daha mı kolay? Hermione ona kaşlarını çattı. Draco'ya döndüğünde onun hareketsiz olduğunu gördü ama Quentin'in gözlerini tuttu.

"Bu çok talihsiz bir durum Bay Margolis," dedi Draco. "Fikrinizi değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Albus Dumbledore'u geri getirebilir misin?" Mason şakayla karışık takıldı. Draco'ya sırtıttı, sanki onu yumuşak bir yerinden vurduğunu biliyordu. Hermione, Draco'nun burun deliklerinin alevlenmesini izledi ama başka bir şey yapmadı. Mason devam etti, "Ya da belki zamanda geriye gidip Fenrir Greyback'le bir yıl boyunca evcilik oynamak yerine onu öldürebilirsin."

Draco'nun çenesi sıkıştı ve kız onun görüşündeki kırmızılığı görebildiğini hissetti.

Hermione Mason'a döndü. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Greyback'yatak odasını istila ettiği görüntüsü gözünün önünde canlandı. "Malfoy

Fenrir Greyback ile ona dayatılmayan hiçbir işi yoktu-"

"Seni gerçekten anlamıyorum Hermione Granger," diye tısladı Mason ona. "Daha iki yıl önce sana karşı savaştı ve şimdi sen de onunla aynı safta yer alıyorsun." Sırıttı. "Malfoy Danışmanlık Grubu'nda ücret *mükemmel* olmalı."

Kanı uğulduyordu.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, Mason, sen benim savaşımında savaşmadın. En azından Malfoy'un bir taraf seçme nezaketi vardı."

Konuşma kesildi. Mason'ın çenesi tıkırdadı. Draco'nun yanında yavaş bir nefes aldığını duydu.

"Bay Malfoy'u ve beni *ciddi şekilde* yanlış değerlendirmişsiniz," dedi. "Burada yaptığım şey reklam için değil, yapılacak doğru şey olduğu için. Kendimi değer verilmeyen insanlara yardım edebilecek bir konumda bulduğumda, yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım. Bu reklam değil."

"Ama harika bir fotoğraf çekimi olacağı kesin," diye ona çıkıştı Mason, sonra gözlerini Draco'ya çevirdi, "değil mi Malfoy?" Sırıttı. Ellerini yüzünün önünde birleştirmiş, bir manşeti okuyordu. "Ne takım ama. Safkan ve Çamurkan."

Nefesi kesildi. Ve Draco öne doğru oturdu. "Dikkat et," diye homurdandı, o kadar alçak sesle ki Hermione kurt adamın hangisi olduğundan emin olamadı.

"Pekâlâ. Dramatize etmeyelim." Quentin çayını bıraktı. "Mason, bitirdin mi?"

"Oh, lütfen, kal." Hermione ayağa kalktı ve çantasını aldı. "Salatanız ve sandviçiniz yolda," diye tısladı ona. Elindeki dosyayı çantasına attı. "Biliyor musun Quentin? Bu davayı önemsedğim için devam edeceğim, *önemsemem* için para aldığım için değil. Bu adaletsizlikle sensiz savaşacağız, kazanacağız, kutlayacağız ve çocukların kurtadamlarla eşit haklara sahip olduğunda Draco Malfoy'a teşekkür edebilirsin." Bir Muggle dükkânı için fazla yüksek sesle konuşuyordu, biliyordu. "Haydi Malfoy."

Döndü ve hışımla çıktı.

Beklemedi. Topuklarını kaldırıma vurarak caddede ilerlemeye devam etti. Öfkeden kuduruyordu.

Belli ki onlarla çalışmak gibi bir niyetleri yoktu ama yine de toplantıyı kabul ettiler. Hermione, Quentin'in bizzat reddederek saygılı davranmış olabileceğini, çünkü Mason'ın bilerek *saygısızlık* ettiğini hatırlatan beyninin bir parçasını görmezden geldi.

*Hayatınız boyunca spot ışıklarının altında olduğunuz için bu **sizin** için biraz daha kolay olabilir Bayan Granger, ancak reklam için satın alınmaya inanmıyorum.*

Satın mı alınmış? Saçlarının tokalarından döküldüğünü hissederek ofladı. Arkasından Draco'nun ayakkabılarının sesini duydu, uzun bacakları ona yetişmişti.

Sessizce yürüyorlardı, her yaya geçidi onlar için açılıyordu. Bir köşede tesadüfen Draco'nun yüzüne baktı ve onun kaldırıma kaşlarını çatarak baktığını gördü.

"Özür dilerim," dedi. Adam başını kaldırıp ona baktı. "Onlar için. Seni benim gördüğüm gibi görmedikleri için üzgünüm."

Caddeden aşağıya, Görünme noktasına doğru devam etti. Beş adım sonra onun arkasında kaldığını hissetti. Durdu ve ona döndü. Adam ona soğuk bir ifadeyle bakınca kaşlarını çattı ve bu bakışı aylar aylar önceki Wizengamot duruşmasından hatırladı.

"Senin merhametine ihtiyacım yok Granger."

Ona baktı. Çenesi gergindi, elleri kalçalarında yumruk olmuştu. "Sana acımıyorum," dedi. "Sana saygı duyuyorum."

Başını ona doğru salladı ve döndü, ilk önce Görünme noktasına ulaştı ve onsuz ayrıldı.

~*~

Kurt adam yemeği bütün gününü berbat etmişti. Walter ona nasıl geçtiğini sormaya çalıştı. Ona bu soruyu soracak son kişinin o olacağından emindi.

Saat dörtte nihayet rafından bir kitap aldı ve zihnini sakinleştirmek için okumaya başladı. Tam olarak bunun için para almıyordu ama görünüşe göre yine de çok fazla para alıyordu.

Açık olan kapısı çalındı ve başını kaldırdığında Wentworth'un utangaç bir şekilde gülümsediğini gördü. "Kötü bir toplantı mı?"

"En kötüsü." Kitabını kapattı. "Sadece . Drstlğm aşağılayarak reddetmeleri gerekiyordu." Penceresine baktı. "Tüm davanın bir reklam gösterisi olduğunu düşünüyorlardı."

"Ah," diye yüzünü buruşturdu Wentworth. "şey, bu inanılmaz bir reklam olurdu. 'Hermione Granger Kurtadamları zgr Bırakıyor.'"

Bu onun kaşlarını atmasına neden oldu. "'Malfoy Danışmanlık Grubu Kurtadamları Serbest Bırakıyor' demek istemedin mi?"

"Oh, hayır, hayır. Hepsi senin sayende." Adam sırtıttı. Oldukça nazik davrandığını biliyordu ama Quentin ve Mason'ın söylediklerinden sonra bundan hoşlanmamıştı. "İtiraf etmeliyim ki Draco Malfoy'la anlaşmak konusunda çekincelerim vardı ama *senin* de bu işe dahil olduğunu duyduğunda beni gerçekten etkiledi."

"Oh, çok naziksiniz," dedi. "Demek siz de oyuna oldukça geç katıldınız?"

"ok geç değil. Aralık başı gibi."

Ona göz kırptı. "Ocak başı mı demek istiyorsun?"

"Hayır, Aralık ayının başındaydı. Karımın doğum günü civarındaydı."

Göğsüne soğuk bir ağırlık çöktüğünü hissetti. "Yani Draco sana Aralık başında M.C.G.'ye katılacağımı mı söyledi?" Yüzünü aydınlık tuttu.

"Evet, çekincelerimi anladığını söyledi ama yapmak istediği şey buydu ve bunu birlikte yapmak için imza attığı kişi de buradaydı." Ona gülümsedi. "Eminim buradaki pek çok insan, çalışan ve müşteri için karar verici faktör sizsiniz."

Konuşmamak için dilini dişlerinin arasında gezdirdi. Dudaklarını gülümsemek için kıpırdattı. "Teşekkür ederim Wentworth. Bunu duymak çok güzel."

Ona başıyla selam verdi ve onu yalnız bıraktı.

Vızıldayarak ayağa kalktı. Okuduklarını kaldırmak için kitaplığa doğru yürüdü ve düşünebilmek için kapıyı kapatmaya gitti.

Draco yerdeydi ve Mockridge'in Ortaklarından biriyle sohbet ediyordu.

Aralık ayının başlarında kaydolacağını nasıl tahmin etmişti? Draco 31 Aralık'a kadar ona M.C.G.'ye katılma konusunu açmamıştı bile. Aklının ucundan bile geçmemişti.

Onun kabine yaslanıp bir şeye gözlerini devirmesini ve gülümsemesini izledi.

Ama kurt adam portföyünü bundan daha önce getirmişti. Aralık başında. Üç kitap ve bir gülümsemeyi bir tavsiye mektubuyla takas etti ve ona notlarıyla dolu bir portföy verdi. Onu etkileyen notlar, merakını uyandıran notlar...

Herkes baştan çıkarılabilir, Granger.

Ve birden yine Malfoy'ların balkonunda, beyaz bir elbisenin içinde, Draco'nun uzun bedenini parmaklıklara yaslayıp ona hayatında ne yapmak istediğini söylemesini izliyordu. O daha kendisi düşünmeden, Draco onun için her şeye karar vermişti.

Ortaklardan birinin söylediği bir şeye güldü ve ofisine geçerek bir şeyler karıştırmaya devam etti. Kadının gözlerini üzerinde hissetti ve ona başını salladı.

Gözlerini ona dikti.

Quentin Margolis haklıydı. Ama olduğu şey para değildi.

Bölüm 28

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Haftaya doğru başlamak için bir ikram!

Görünüşe göre son bölüm çok *bölümsel* bir bölümdü... Bu yüzden size güzel, uzun, aksiyon dolu bir hediye veriyorum.

Daha fazla [not](#) için bölümün sonuna bakın

Hermione Duvar'ı açık bırakmış olmayı diledi.

Sonunda Noel'den hemen önce karalanmış tüm kelimeleri silmişti, bu yüzden odası yine boş bir sayfaydı.

Ama şu anda bir zaman çizelgesini gerçekten takdir ederdi.

Draco Aralık ayının ilk hafta sonunda kurtadam portföyüyle birlikte Cornerstone'a gelmişti ama ondan önce, Marcus Flint olayından beri neredeyse iki haftadır birbirleriyle konuşmamışlardı.

Hermione boş duvarına bakarak kaşlarını çattı. O zaman bir şeyler değişmiş olmalıydı. Ona gelmek için gururunu feda ettiğine göre bir şeyler ters gitmiş olmalıydı. Cornerstone'a ondan bir iyilik istemek için geldiğini açıkça itiraf etmişti.

İyilik yapmaktan çekinmezdi. Manipülatif reklamlarla sorunu vardı.

Bir şey aklını kurcaladı.... Noelle ve babasıyla ilgili bir şey olmuştu. Ve her ne oluyorsa, Draco Hermione'den Quentin Margolis'e mektup yazmasını istemeden ve Hermione'nin adını çalışan ve müşteri toplamak için kullanmaya başlamadan önce olmuştu.

Hermione yatağının içini ısırdı. Draco onun Noelle'e yazmaması konusunda çok netti....

Otuz dakika sonra Noelle'e bir baykuşla mektup gönderdikten sonra yatağının kenarına oturdu, topuklu ayakkabılarını tekmeledi ve ceketini çıkardı. Hermione çantasını karıştırıp Walter'ın o gün onun için hazırladığı dosyaya baktı.

Hermione, Walter'ın sezgilerinin son derece kuvvetli olduğunu fark etmişti. O öğleden sonra Hermione'nin kapalı kapısını çalmış, onu başı ellerinin arasında bulmuş ve bu hafta içinde aldığı tüm hayran mektuplarını ve aşk mektuplarını getirmişti.

"Karım ne zaman kötü bir hafta geçirse, ona Hogwarts'ta yazdığım tüm utanç verici şiirleri ve tüm N.E.W.T puanlarını bir araya getiriyorum," demişti omuz silkerek.

Hermione güldü. "Şiir mi?" "Evet,

Profesör Bins'in dersinde." "Tabii ki."

Ayrıca üzerinde çalıştığı Altın Snidget portföyünü de getirmiş ve kızın dosyayı okumasına izin vermek için müsaade istemişti.

Genç iş kadınları tavsiye almak için ona yazıyor ve yol açtığı için teşekkür ediyordu. Cesaretlendirme ve övgü mektupları yazan savaş gazileri vardı. Ve Ilvermorny'deki on üç yaşındaki bir kızdan gelen bir mektup. Kupa odasında bulunduğu ve evcil hayvan olarak beslemek istediği bir niffler hakkında Hermione'den tavsiye istiyordu. Ayrıca mektubunu, sınıf arkadaşlarının alaylarına nasıl karşılık vermesi gerektiği konusunda Hermione'den tavsiye isteyerek bitiriyordu.

O gün için eve gittiğinde, Hermione durumla ilgili duygularını kontrol altına almıştı.

İşi bırakmayacaktı. Bu noktada bu kariyer intiharı olurdu ve M.C.G.'de yaptığı işten oldukça keyif alıyordu. Ama Draco'ya neler olup bittiğini bildiğini ve bundan hiç hoşlanmadığını söyleyecekti.

Ve bunu sakince yapacaktı.

Öyle umuyordu.

~*~

Perşembe sabahı saat onda Draco'yla konuşmak için kendini hazırlamıştı. Açık, net ve dürüst olacaktı.

Ofisine doğru yürüdü ve kapıyı kapalı buldu. Nadiren kapalı olurdu, bu yüzden bir toplantıda olmalıydı. Asistanına ne zaman müsait olacağını sormak için yaklaştığında kapı açıldı.

Pansy dışarı çıktı. Hermione kafası karışmış bir halde ona göz kırptı. Pansy gülümsedi.

"Hermione, canım!" Hermione'ye yukarıdan aşağıya baktı ve bugünkü kıyafetini değerlendirdi. "Harika, ben de tam seni görmeye geliyordum."

Hermione gülümseyerek kibar bir şeyler söyledi, o sırada Draco'nun Pansy ile kapalı kapılar ardında yaptığı görüşme dikkatini dağıtmıştı. Draco ceketini giyerek kapı aralığında belirdi.

Onun gözleriyle karşılaştı. Bir an için on beş yaşındaydı, Draco ve Pansy'nin kütüphaneden dönerken bir duvar halısının arkasında kayboluşunu izliyordu.

Başını salladı, tüm bu durumu yersiz buluyordu. Pansy tertemiz görünüyordu, saçının tek bir teli bile yerinde değildi, rujunda tek bir leke bile yoktu. Draco'nun dış giysilerini giyiyor olması onların az önce...

"Beni mi istedin?" Draco'nun gözleri kızın içinde yandı. İstemedен yaptığı bu çifte göndermeye neredeyse kahkahalarla gülecekti.

"Ben, şey - Hayır, sadece çıkmak üzereyseniz olmaz."

"Öyleyim." Saatini kontrol etti. "Bir toplantım ve ardından bir görüşmem var. Aslında öğle yemeği için müsaitseniz, müşterim sizinle tanışmak istiyor." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve asistanından bir dosya aldı. "Honeydukes satıcılarından biri Honeydukes'a dava açıyor ve sizin hayran." Klasöre baktı.

Kaşlarını çattı. Eğer sorun tam olarak *bu* değilse...

"Hayır. Özgür değilim." Sesi biraz sert çıkmıştı. Pansy'nin kaşlarının çatılmasından bunu anlayabiliyordu.

"Pekâlâ." Onu inceledi. İzin isteyip asansörlere yöneldi.

Pansy ona döndü. "*Haftalık Cadı dergisini* konuşalım! Pazartesi günü fotoğraf çekimi ve röportaj için burada olacaklar." Pansy eski arkadaşarmış gibi kollarını birleştirdi.

"Evet, konuşalım. Bu çekim için yeşiller içinde olmamayı çok isterim." Hermione ona bir bakış attı.

Pansy kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Sırıttı. "Yani Gryffindor kırmızısı mı?" "Sadece Slytherin yeşili değil." Hermione de kaşlarını kaldırdı.

~*~

Cuma günü kurt adam davasını görüşmek üzere Corban'la bir araya geldi. Quentin Margolis ve Kuzey Ormanı Sürüsü olmasa bile hâlâ yapılacak çok şey vardı ama onların desteğini alamamak işleri biraz zorlaştırıyordu.

Corban önümüzdeki birkaç ayın hukuki yönlerinin ana hatlarıyla belirlenmesine yardımcı oldu ve ikisi birlikte Mart ayında Wizengamot'taki ilk gün için açılış konuşması üzerinde çalıştılar. Corban ona bir hikaye anlatıyordu.

Draco kapıyı çaldığında mahkeme salonlarında geçirdiği en tuhaf gündü.

Corban'ın karşısında hâlâ gülümseyerek ona baktı. Adam ikisinin arasına baktı.

"Hartford." Corban'a başıyla işaret etti.

"İyi günler Bay Malfoy." Corban'ın sesi hikâyesinden dolayı hâlâ neşeliydi.

"Açılış konuşması nasıldı?"

"İşimiz bitmek üzere, sonra incelemeniz için size göndereceğim."

"Mükemmel." Draco ona baktı, çenesi gergindi. "Granger, Bay Townsend adında biri Kurtadam Politikası'yla çok ilgileniyor." Elindeki mektuba baktı. "Finansal destek hakkında konuşmak için önümüzdeki hafta bizimle yemek yemek istiyor."

Masasına kadar götürdü ve kadın da ondan aldı. "Oh, bu harika."

"Salı günü saat yedide," dedi Malfoy. İkisinin arasına baktı ve gitmek için döndü.

Hermione onu duyamayacak kadar mektubu taramakla meşguldü. Sözleri kafasına dank edince sıçradı. Madam Michele!

"Oh, ben -" Ama o kapıdan çıkıyordu. "Affedersiniz," dedi Corban'a, ayağa fırlayıp Draco'nun peşinden koşarak.

"Malfoy." Kapı aralığında durdu, eli çerçevenin üzerindeydi. Döndü. "Ben - Salı günü yedi yapamam." Adam ona baktı ve kadın endişelendi. "Benim ... Bir şeyim var."

"Başka bir tarihe erteleyemez misin?" Bakışları sert ama meraklıydı.

"Hayır, gerçekten yapamam." Makul bir mazeret bulmaya çalışarak ondan uzaklaşıp kapı çerçevesine doğru baktı. "Şey... bu... bende bu var..."

Başını kaldırıp ona baktı ve Corban'ın ondan uzaklaşırken gözlerini takip ettiği anlaşıyordu. Corban'ın ofisinde sabırla oturduğu yere, duvarın içine doğru bir delik açtı. Gözleri tekrar ona kayd, karanlıktı.

Ona doğru bir adım attı. "Bu *çok* önemli toplantıyı gerekli olmayan bir şey için erteliyorsan, önceliklerini sorgularım Granger," diye fısıldadı. Walter ve diğer birkaç işçiden birkaç adım uzaklaşmışlardı. Walter onun önünde durdu. "Bir *randevuyu* Kurt Adam Politikası'ndan daha öncelikli tuttuğunu düşünmek bile istemiyorum."

Ona göz kırptı. Randevu mu? Corban'la mı? Bu bir sıçramaydı.

"Randevum yok," diye tısladı. "bile, eğer bir *buluşma* için müsait olmadığımı söylersem, *o buluşma için müsait* değilimdir, Malfoy." Gözlerini ona dikti. Adamın gözleri onunkileri yaktı.

"Tamam." Isırdı. "Yeniden planlamayı isteyeceğim." Döndü.

"Çarşamba benim için en iyisi. Perşembe günü de müsait değilim." Kollarını kavuşturdu.

"Çarşamba benim için iyi değil," diye başladı Draco.

"Ah, Malfoy, bir *randevuya şirketinden* daha fazla öncelik verdiğini duymaktan *nefret ediyorum*," diye tısladı. Gözlerini devirdi ve Draco'nun oflamasını dinleyerek ofisine döndü.

~*~

O öğleden sonra Draco'yu yine kızdırmayı başarmıştı. Harika bir gündü.

Kendisine ve ismine yaptığı muamele hakkında onunla konuşmaya ihtiyacı olsa da, çenesi sıkılıp kaşlarını tekrar çatınca sırtıtmaktan ve gözlerini ona dikmekten kendini alamadı.

Gerçekten harika bir gün.

Cumartesi sabahı Cornerstone'da defterleri dengeliyor ve bir yandan da yeni çıkan kitaplardan birini okuyordu. Corban yazarın en sevdiklerinden biri olduğunu söylemişti ama henüz tam olarak kendini kaptırmamıştı. Yüz sayfa okumuştı ve bu iyiye işaret değildi.

"Bu işi bıraktığını sanıyordum."

Hermione gözlerini romandan kaldırdığında Draco'nun kasadan birkaç adım ötede durduğunu gördü. Yüzü soğuktu ve kaşları ona doğru kalkmıştı. Kapının açıldığını bile duymamıştı.

"Hayır. Yapmalı mıydım?" dedi.

Adam kaşlarını çattı ve üzerine doğru eğildi. "Evet."

Hermione onun gri gözlerine baktı ve üşüdüğünü hissetti. Vardiyasında kitap okurken yakalandığı için kendini çok aptal hissediyordu, bu yüzden yeniden dosyalamak üzere birkaç kitap aldı ve soldaki yığılara doğru ilerlemeye başladı.

"Sanırım ayrılmak için mantıklı bir neden bulamadım," dedi. "Beni bilirsiniz. Burada sadece 'mantıklı' düşünceler var." Sırıtarak başını salladı, onun "en sevdiği şey" den alıntı yaptı ve kitaplığın arkasında kayboldu. Adamın onu takip ettiğini duydu, bunu yapacağını biliyordu.

Adam köşede belirlediğinde, başının hemen üzerindeki rafta duran birkaç kitabı bir kenara itti. Onu görmezden geldi. Omzunu yığılara yasladı ve kollarını kavuşturdu.

"İki haftalık ihbarınızı bugün yapmanız gerekiyor."

Hermione bir kitabı yerine itmeyi bitirdi ve uzattığı sağ kolunun üzerinden ona baktı. "'Çünkü ben öyle dedim'den daha iyi bir nedene ihtiyacım olacak, Bay Malfoy," diye alay etti.

"Çıkar Çatışması Maddesini imzaladınız."

Uzanmanın ortasında durakladı. "Çıkar çatışması mı? Merlin aşkına, bir kitapçı nasıl olur da Malfoy Danışmanlık Grubu gibi milyonlarca kalyonluk bir organizasyonla çatışır?" Başını ona doğru salladı ve birkaç adım soluna doğru ilerledi.

Üçüncü raftaki büyük kırmızı kitabı dosyalamak için adımlarını hızlandırdı. O da onu takip etti ve rafa bakarken tam arkasında durdu.

"Burası halka açık bir iş yeri," dedi. Sesi kadının sağ omzunun üzerinden geliyordu. Onu görmemek ama hissetmek ve duymak sinir bozucuydu. "Rakiplerimizden herhangi biri içeri girebilir, dostça bir sohbe başlayabilir ve size Malfoy Danışmanlık'taki pozisyonunuz hakkında sorular sorabilir. Ya da daha kötüsü, basın."

Hermione dudaklarını büzdü ve burnundan bir nefes çekti.

"Ayrıca," diye devam etti. "Pansy ile bir sözleşmen var. Hafta sonları bu kitapçada ne giydiğini yanlış biri görürse, hem onun kariyerini hem de kendi imajını tehlikeye atmış olursun."

Bu onu kendi etrafında döndürdü. "Peki giydiğim şeyin nesi yanlış?"

Onunla alay etti. "Muggle kotu ve seni zar zor örten bir parça pamuk mu? Modern İş Cadısı'nın özeti sayılmaz."

Hermione'nin ağzı cevap vermek için açıldı ama öfke boğazını sıktı. Kendine bakmaya cesaret edemedi ama üzerindeki tişörtün hiç de açık olmadığını biliyordu. Bir an durup düşündü ve pamuklu kumaşın beline ve karnına değdiğini hissetti ve yeterince aşağıya çekildiğini anladı. Elindeki son kitabı bir kalkan gibi göğsüne doğru çektiğinde kendini durduramadı.

"Hafta sonları bunu giyiyorum Malfoy. Nedenini anlamıyorum-"

"O zaman Pansy'den sana bir hafta sonu repliği hazırlamasını isteyeceğim. Çünkü *bu*," diyerek onu baştan aşağı süzdü, "utanç verici."

Hermione alay etti. Burun delikleri alevlendi. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Pazartesi'den Cuma'ya kadar benden sen sorumlusun, Malfoy. Cumartesi ve Pazar günleri istediğim gibi kullanabileceğim izin günlerim. İstediğim sürece bu kitapçada çalışacağım."

Ona doğru eğildi ve sağ elini rafın üzerindeki başının yanına koydu. Yüzü çok sıcaktı ve şimdi kalan serin havayı da kapatıyordu.

"Çalışanlarıma ödeme yapamadığım dedikodularına ihtiyacım yok Granger. Eğer dünya Altın Kız Hermione Granger'ın," sırttı Granger'a ve kaşlarını çatı, "Malfoy Danışmanlık'ın en yüksek profilli danışmanının hâlâ yarı zamanlı işinde çalıştığını duyarsa, sana yeterince ödeme yapılmadığını düşünürler."

"O zaman gazeteciler Cornerstone Books'a *indiğinde* onları yola getireceğim!" Ona gözlerini devirdi ve kaçmak için sağına doğru adım attı. Adamın sol kolu üçüncü rafa dayanmış, kaburgaları adamın kolunu sıyırmış ve kadın kendini durdurmuştu. Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın rafların sırtında girintiler oluşturduğunu hissetti.

"Malfoy Danışmanlık tarafından istihdam edildiğin sürece öyle davranacak ve öyle giyineceksin Granger. Bakanlığın bir memuru olarak çalışmaya geri dönmek, raporlar doldurmak ve kutsanmış yaratıklarınız için kalıcı bir değişim yaratmakta başarısız olmak istiyorsanız, buyurun," dedi, nefesi Granger'ın yüzünde geziniyordu.

Bu ne cüret. Babası gibi konuşmaya başlamıştı.

"Sadece Pazartesi, Salı, Çarşamba, Perşembe ve Cuma günleri 'çalışıyorum' Malfoy. Ben özgürüm-"

"Oh, Cuma öğleden sonraları istifanızı ardından Pazartesi sabahları başvurunuzu kaçırmış olmalıyım o zaman."

"Sadece Pazartesi'den Cuma'ya kadar *maaş alıyorum*. Sadece pazartesiden cumaya nerede olduğumu kontrol edebilirsiniz."

"Peki o zaman cumartesi ve pazar günlerini kontrol etmenin bedeli ne olacak Granger?" Kaşlarını çatı ve devam etmeden önce bir ciğer dolusu hava çekti. "Eminim burada kazandığın maaşı fazlasıyla karşılayabilirim."

Ağzını açtı ve kapattı. Nefes almıyordu. Adamın vücudunun sıcaklığı onu boğuyordu ve derisinin titrediğini, omurgasının raflara çarparak ağrıdığını hissedebiliyordu. Küçümseyici olduğunu umduğu bir şekilde kıkırdadı.

"Daha fazla paraya *ihtiyacım* yok, Malfoy -"

"O zaman neye ihtiyacın var?" Adamın gözleri kıza dikilmişti ve sesi kızın ağzına sıcak geliyordu. Bir tutam sarı saç alnına düşmüştü.

Dudakları kurumuştu ve gözleri onunkiler arasında gidip gelirken yanıyordu. Titrek bir nefes verdi ve bulabildiği havayı içine çekti. Adamın yüzü görüş alanını kapladı ve ağzının köşesinin yukarı doğru seğirmesini ve gözlerinin dudaklarına doğru kaymasını izledi.

"Hermione? Alo?" Harry'nin sesi dükkânın önünden seslendi.

Hermione gözlerini kapadı ve ciğerlerini doldurdu. Gözlerini açtığında Draco'nun doğrulduğunu ve ondan geri adım attığını gördü. Draco kollarıyla onu sarmaya devam edince Hermione hızla baş hizasındaki kolunun altına girdi, tişörtünü sıvazladı ve köşeyi döndü.

"Harry, merhaba," dedi. Harry tezgâhtan döndü. "Kitapları tasnif ediyordum."

"Hey! Ginny ve benimle öğle yemeği yemek ister misin diye bakmaya geliyordum." Harry ona gülümsedi, sonra gözleri omzunun üzerinden kaydı ve Hermione Draco'nun ortaya çıktığını anladı. Harry'nin Hermione'nin kızarmış yüzüne bakarak arasında gidip gelmesini izledi. Draco'ya bakmaya cesaret edemedi.

"Bilmiyorum, Harry," dedi Hermione. Tezgâha doğru ilerledi ve ellerini meşgul etmeye başladı. "Patronuma sorman gerekecek." Hermione ona bir bakış fırlattı ve Draco kaşlarını çatı.

"Uh... evet. Malfoy katılmak ister misin? Hermione elindeki

tüy kalemi şaklattı.

"Oh, hayır," dedi. "Malfoy bütün gününü Kıdemli Danışmanlarını kontrol ederek geçiriyor. Rezervasyonu var." Elindeki cildi tezgâha çarparak indirdi.

"Wentworth'un Büyücü Sandığı turnuvasını bire kadar bitirmiş olmalıyım," diye söylendi. Hermione çenesini sıktı.

"Harika." Harry kitapçıdan bir an çıkmak istiyormuş gibi görünüyordu. "İkinizle saat birde Fortescue'da görüşürüz, değil mi?"

"Kulağa mükemmel geliyor," diye karşılık verdi Draco, dikkatini Hermione'ye yönelterek. Hermione oflayıp pufladı.

"Harry, bu öğle yemeği için *kıyafet kuralı* nedir? Önce eve koşup biraz daha *safkan* bir şeyler *mi* giysem?" Gözlerini Harry'ye dikmiş, sanki Draco'yla konuşuyormuş gibi kısarak alay ediyordu.

"Şey... Hayır. Bence giydiğin şey iyi. Eğer rahatsan," dedi Harry. Hermione dönüp Draco'ya sırtıttı. Harry devam etti, "Yani, dizlerinde yırtık olmayan bir kotun var mı?"

Hermione'nin çenesi düştü ve Draco'nun kıkırdadığını duydu. Ona döndü ve yüzü kocaman bir sırıtışla ikiye ayrılmıştı.

"Teşekkür ederim, Potter. Her şey için. Hepinizle orada görüşürüz." Draco lanet nane şekerlerinden birini almak için ona doğru uzandı ve sırtarak oradan ayrıldı.

~*~

Hermione kaşlarını çatarak Fortescue'nun yanına gitti. Ayrılırken bugün yine fotoğrafının çekilebileceği aklına geldi ve eğer çekilirse, farklı kıyafetler giymiş olmayı dileyecekti. Draco'nun bunu bilmesine izin verdiğinden değil.

Harry ve Ginny neyse ki meraklı gözlerden biraz daha uzakta bir masa seçmişlerdi. Draco da aynı anda gelmişti, bu yüzden sırtarak kapıyı ona açtı ve Ginny ona ters ters baktı.

Biraz havadan sudan konuştuktan sonra Harry ve Draco içeri girip sipariş vermek için tezgâha yöneldiler.

Ginny ona döndü. "Merlin aşkına, bugün seni böyle bir ruh haline sokan ne!"

Hermione içini çekti ve başını salladı. "Malfoy kıyafetlerime hakaret etmek için Cornerstone'a uğradı."

Ginny'nin nefesi kesildi. "Pansy'nin kıyafetleri değil!"

"Hayır, hayır. Benim kıyafetlerim. Bu kıyafetler." Eliyle kendini işaret etti. "Hâlâ Cornerstone'da çalıştığım için üzgün ve böyle *rezil* hafta sonu kıyafetleriyle görünmemem gerektiğini düşünüyor." Su bardağını yudumladı. "Sonra hafta sonları daha iyi kıyafetler giyebilmem için bana daha fazla ödeme yapmayı teklif etti."

"'Utanç verici' kelimesini kullandı mı?"

"Evet."

Ginny sessizdi. Hermione gözlerini sokaktan ayırdı ve Ginny'nin çay fincanına gülümsediğini gördü.

"Ne?" Hermione sordu.

"Sadece..." Ginny güldü. Ona döndü. "Hermione. İlk kez bir Muggle kızı gördüğümde altı Hayatımda gördüğüm en dar pantolonu ve omuzlarını açıkta bırakan bir tişört giyiyordu." Gülümsedi. "Anneme onun seks işçisi olup olmadığını sordum."

Hermione güldü. "Tamam... Altıda mı?"

Ginny elini salladı. "Hep benden büyük ağabeylerim vardı, o yüzden maalesef bazı şeyler duydum... Sadece söylüyorum... Muggle modası saf kanlara kolay gelmiyor. Alışkın olduğunuz tek şey bol büyücü cüppeleri olduğunda bunu anlamak çok zor."

"Yani ona bir fahişe gibi mi görünüyorum?" Hermione kaşlarını kaldırarak Ginny'ye baktı.

"Hayır, hayır!" Ginny güldü. "Sadece diyorum ki... kot pantolonun bir saf kana göre çok dar." Sırıttı. "Bu dünyadaki en kötü şey değil." Ginny göz kırptı. Hermione kaşlarını çattı.

Harry'nin kahkahasını duydu ve döndüğünde çocukların döndüğünü gördü. Harry, Draco'nun söylediği bir şeye her güldüğünde Hermione çok meraklanıyordu. Bu doğal değildi.

Draco onun önüne bir fincan kahve koydu, Harry de numaralarını masalarına bıraktı.

Ginny Draco'yla M.C.G. hakkında havadan sudan konuşmaya başlayınca Hermione bir an onları inceledi, bu "çifte randevunun" nasıl görüldüğüne şaşırmıştı. Birden Draco'nun sağında, Ginny'nin karşısında ve Harry'nin de solunda oturduğunu fark etti. Mükemmel küçük bir resim.

Sandalyesinde kıpırdandı, dudaklarını birbirine bastırarak kahve fincanına uzandı ve Madam Michele'in ona öğrettiği gibi fincanla birlikte tabağı da almaya çalıştı. Ginny ve Harry Draco'ya zaten bildiği bir hikayeyi anlatıyorlardı, o da onları dinlemeyip tabağını yere bıraktı. Başını kaldırıp Draco'ya baktı, o da onu izliyordu.

Gözlerini kaçırdı ve kollarını ince pamuklu gömleğinin üzerinde kavuşturdu.

~*~

Hermione Pazar gecesini Pansy'den bir baykuş aldı, Tracey ve Daphne'nin onu ertesi gün ofiste yapılacak fotoğraf çekimi için hazırlamalarını istiyordu. Sabah boyunca çeşitli pozlar, arka planlar ve kıyafet değişiklikleri yapacaklardı ve onun ofisi fotoğraf çekiminin arka planı olacağı için en iyisi onunkinin yanındaki boş ofise yerleşmek olacaktı.

Hermione ertesi sabaha oldukça bitkin girmişti. Tüm bu reklam olayından korkuyordu ve *Witch Weekly* makalesinden sonra bu işin biteceğini umuyordu.

Kendine bu makalenin M.C.G. hakkında değil, kendisi hakkında olduğunu hatırlattı. Röportajı, büyük politika değişiklikleriyle büyücülük dünyasını nasıl etkileyeceğine odaklayabilirdi. Kurtadam Politikası'nın ve gelecek projelerinin reklamı gayet iyiydi. Draco Malfoy ve onun zedelenen itibarının reklamı ise değildi.

Pazartesi sabahı saat yedide vardığında Pansy'nin kendi ofisinin yanındaki ofise çoktan yerleşmiş olduğunu gördü. Pansy için bir alt değiştirme perdesi hazırlamıştı.

Hermione' arkasında giyinmesi için bir raf dolusu kıyafet vardı.

Hermione'nin raflar karşısında çenesi düştü. Kumaşlar ve renkler yüksek moda diye bağıırıyordu. Ve Hermione'nin gözünden kaçmayan bir şey vardı, o da bir parça bile yeşil bulunmamasıydı.

"Pansy..." Gözlerini raftan alamıyordu.

"Biliyorum," dedi Pansy, onun yanına gelerek. "Ben iyiyim, değil mi?" Raftan bir elbise aldı. "Bunu dene. Onlar gelmeden önce bunu sana giydirmek istiyorum."

Açık maviydi ve üzerinde gümüş danteller vardı. Belli belirsiz tanıdık gelen bir şey vardı. Hermione ondan aldı ve gözlerini dikip baktı.

"Yule Balosu elbisenden esinlenildi."

Hermione başını kaldırdığında Pansy'nin ona sırtıttığını gördü. "Gerçekten mi?"

"Yeşil yok demiştin, o yüzden nefret ettiğim bir sürü renkle baş başa kaldım." Pansy gözlerini devirdi ve onu soyunma perdesinin arkasına itti.

İçeride giydiği basit ama profesyonel kıyafetleri çıkarmaya başladı. Cezayir menekşesi rengindeki elbisesini tam giymek üzereydi ki kapının çalındığını duydu.

"Burada her şey yolunda mı?"

Draco'nun sesi. "Evet, sevgilim,"

diye cevap verdi Pansy. "Granger

daha gelmedi mi?"

"Ben buradayım," dedi. Soyunma perdesinin arkasından çıktı ve Pansy'ye baktı. Pansy soluk soluğa ona doğru dans ederek arkasını iliklemesine yardım etti.

Saçlarını omzunun üzerinden atıp kapı aralığından Draco'ya baktı, ayağında ayakkabı olmadığı için birden çok utandı.

Çenesi gergin bir şekilde elbiseye bakıyordu. Ondan nefret ediyordu. Kadın gözlerini ona dikti. Adamın gözleri elbiseyi inceledikten sonra onunkileri buldu ve yakalanıyormuş gibi gözlerini kırıştıtararak arkasını döndü.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi. Gözlerini ondan ayırmadan ofisin kapı çerçevesine . "*Witch Weekly* ile yeterince zaman geçirebilmeniz için Pazartesi sabahı toplantısını on bire erteledik."

Aslında bu mükemmeldi. Harry onunla öğlen yemeğinde buluşacaktı.

"Tamam, teşekkür ederim."

Draco hızla ona baktı ve gitti. Hermione ancak o zaman Pansy'nin son düğmeleri de tamamladığını ve Draco'nun aslında onun "giyinmesini" izlediğini fark etti. Bu yüzden gözlerini kaçırmıştı.

Kızardı ve Pansy'nin ona yapmasını söylediği şeye odaklanmaya çalıştı.

"Umarım kapak için bunu seçerler." Pansy elleriyle kumaşı çekiştirdi ve esasını Hermione'nin işlevsel ve komik bulduğu, hiç de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde dişlerinin arasında tuttu.

". Kendimi bile içinde göremiyorum ama seviyorum."

Pansy hiç düşünmeden bir boy aynası yarattı ve sonra nakışı çekiştirmeye devam etti. Etkileyici.

Saçı ve makyajı yapılmamış olsa bile Hermione bir kraliçe gibi görünüyordu. Kıkırdadı. Pansy de ona gülümsedi.

"Bayıldım," dedi Hermione.

"Ben de seviyorum."

"Malfoy yapmadı." Hermione kıkırdadı.

"Şaka mı yapıyorsun? *Bayıldı*."

Hermione ona baktı. Pansy esasını dikiş yerlerine doğrultmuştı ama dürüstçe konuşuyor gibi görünüyordu.

Bu elbiseyi ona giydirdikten sonra, Pansy ona Peri Prensesi'nden biraz daha "Modern İş Cadısı" olan birkaç elbise daha denetti.

Blaise kapıdan içeri eğilip kupasından bir yudum aldığında, işlevden ziyade *estetik* amaçlı olduğu anlaşılan ekstra kumaşlı koyu kırmızı elbisesine uygun topuklu ayakkabılarını giymek üzereydi.

"Gryffindor Kraliçesi geri döndü." Sırıttı. Hermione gözlerini devirdi. "Güzel iş, Pans."

"Teşekkür ederim canım." Pansy bundan sonra onun varlığını görmezden geldi.

"Fermuarlar, düğmeler ya da herhangi bir şey için yardıma ihtiyacımız var mı?" Adam gülümsedi ve Hermione sırtışını gizleyerek ona başını salladı.

"Blaise, sevgilim," dedi Pansy. "Siktir git."

Hermione gülümsedi. Blaise dudaklarını büzerek gülümsemesini engelledi ve tam bir şeyler söylemek üzereydi ki Tracey ve Daphne kapıdan içeri girdiler. Tracey "affedersiniz" diye mırıldandı ve içeri girdi, ama Daphne durmuş, Blaise'in onun için hareket etmesini bekliyordu.

Hermione onun yüzündeki gülümsemenin kayboluşunu izledi. onun önünden çekilip yoluna devam ederken çenesi gerildi. Daphne onun geri çekilişine kaşlarını çatarak baktı ve sonunda içeri girdi.

Bu etkileşim üzerine düşünmeye vakit bulamadan Pansy düğmelerini açmış, onlar saçını ve makyajını yaparken oturması için bir bornoz hazırlamıştı.

Daphne yüzüne katlar atarken ve Tracey saçlarını karmaşık bir şekle sokarken, Hermione Walter'ın yapacak işlerini getirip getiremeyeceğini sordu. Oturup saçını ve makyajını yaptırmak için para aldığı için kendini çok aptal hissediyordu.

İnsanlar açık kapının önünden geçmeye devam ediyordu ve Draco'yu üçüncü kez yolun karşısında gördükten sonra sonunda Pansy'den kapıyı kapatmasını istedi.

Pansy bir saat boyunca girip çıktı. Hermione onun yerinde duramayan biri olduğunu fark etti, oturup sohbet edemezdi. Sürekli hareket halinde olması gerekiyordu.

Geri döndüğünde on dakika kadar dışarıda kalmıştı, yüzü asıktı.

"Pekâlâ," dedi Pansy, Hermione'nin sandalyesine yaklaşıp onu incelerken. "Bugün Hermione'nin saçını yapacağız."

Tracey alay etti. "Şaka yapıyorsun." "

de değil." Pansy dudaklarını büzdü.

Tracey Hermione'nin saçına taktığı tokayı yere attı. Bu güzel, karmaşık stil için otuz dakika harcamıştı ve şimdi onu çıkarmak zorundaydı çünkü... çünkü neden?

"*Witch Weekly* burada

mı?" "Hayır, henüz

değil."

"Peki kim indirilmesini istiyor?"

Pansy ona gözlerini kırptırdı. "Draco önerdi -"

"Oh, hayır, teşekkürler." Hermione alay etti. "Tracey, lütfen devam et." Kollarını kavuşturdu ve bakışlarını dikti.

Pansy ve Tracey birbirlerine ileri geri baktılar. Daphne makyaj paletine bakarak sııttı.

"Şey... Sanırım Draco'nun demek istediği, bu fotoğraf çekimi için hepimizin bildiği Hermione Granger'a biraz daha benzemen gerektiği. Ona biraz katılıyorum -"

"Ama bu çekim için Tracey'nin tasarımı buydu." Hermione kaşlarını kaldırdı. "Ve çok güzel."

Tracey gözlerini kırptırdı. Pansy'nin dudakları bastırıldığı bir sırtışa dönüştü. "Peki, uzlaşmaya ne dersin? Yarısı yukarı, yarısı aşağı?"

Hermione ayağa kalktı ve elindeki notları odanın diğer ucuna fırlattı. "Eğer o kendini beğenmiş karşı çıkamayacak kadar korkuyorsan, o zaman bana izin ver." Ofisin kapısına doğru yürüdü, kapıyı açtı ve bornozuyla, yalınayak, yüzünün yarısı yapılmış bir halde dışarı çıktı.

Binanın karşı köşesindeki ofise doğru ilerlerken bakışları ve açık ağızları görmezden . Draco'nun kapısı açıktı, o yüzden kapıyı çalmadı bile. Kapı aralığına döndü ve onu masasının arkasında dikkatle bir şeyler okurken buldu.

"Bugünkü fotoğraf çekimi için saç modeli bu." Başıyla çılgınca bir işaret yaptı ve adam ona baktı. Gözlerini kırptırdı ve gözleri onu başının üstünden çıplak ayaklarına kadar içine aldı. "Seninle *açıklığa* kavuşturulması gerektiğini bilmiyordum, ama işte bu kadar. "

"Gerçekten de ofiste bornozla geçit töreni mi yaptın?" Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Evet. Evet, yaptım." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ve bunu *daha* sık yapmayı düşünüyorum çünkü çok rahat. Ve bir dahaki sefere saçım ya da kıyafetim hakkında fikir beyan edeceksen, bunu kendine sakla."

Dışarı çıkmak için döndüğünde Granger okuduğu kitabı masasına fırlatıp ayağa kalktı. "Granger, neyin var senin?"

"Benim sorunum mu var?" diye tısladı. "Benim hiçbir sorunum yok. Ben yapmaya çalışıyorum
bu sabahki fotoğraf çekimim."

"Ofisimde, o yüzden sakın !"

"Aslında, fotoğraf çekimi ofisimde -" "Parasını
ben ödedim!" Bağırdı.

Ayağını yere vurdu ve dudaklarını birbirine bastırarak, bu ofisin parasını aslında kendisinin *ödediğine* dair esprili bir açıklama yapmaktan kaçındı.

mirasını *güvence altına* alıyor!

"Neden saçım ile ilgili herhangi bir fikre sahip olmanıza izin verildiğini anlamıyorum.
fotoğraf çekimim!"

"Bu bir öneriydi -" "Onları

kendine sakla!"

Masanın etrafında yürüdü. "Neyin var senin?" "Bana bir şey
olduğu yok-"

"Günlerdir kaltak gibi davranıyorsun!"

Nefesi kesildi. "*Belki de aylardır bir pislik olduğunu* yeni fark ettim!" Adam ona
kaşlarını çattı ve kadın nefesinin düzensiz soluklarla geldiğini hissedebiliyordu.

"Merhaba, hey," dedi kararsız bir ses ve Hermione döndüğünde Blaise'in geniş
gözlerle kapı aralığına doğru eğildiğini gördü. "Ben şu kapıyı kapatayım..."
Yavaşça kola uzandı. "Ve odayı sessizleştir, tamam mı?" İkisinin arasına baktı.
"Birinizin çoktan yapmış olması gereken bir şey," dedi çocuklara hitap eder gibi.

" etmeyin," dedi Hermione. "Burada işim bitti." "Granger -"

Blaise'e el sallayarak geçti ve Pansy ve kızlarla birlikte ofise doğru yürürken tüm
kattakilerin bakışlarını geldi.

"Pekâlâ," dedi. "Tracey, devam et."

Tracey kaşlarını kaldırdı. Pansy gülümseyerek arkasını döndü.

~*~

Hermione *Haftalık Cadı* dergisiyle yaptığı röportajın sonunda bitkin düşmüştü. Soruları derginin boş saçmalıklarından uzak tutmak için çok çalışmıştı ama bu çok zordu. Kurtadam Politikası'yla ilgili çalışmalarını tanıtmayı ve ev cini haklarının nereye gittiğini düşündüğüne dair birkaç öneride bulunmayı başarmıştı ama öncelikle en sevdiği rengin neden mavi olduğunu ve okulda en sevdiği dersin ne olduğunu tartışması gerekiyordu.

Fotoğrafçı onun ofisinde, kitaplığında ve masasının arkasında çok güzel fotoğraflarını çekti. Pansy'nin giysileri çok beğenilmiş ve Cezayir menekşesi rengi elbiseye bayılmışlar. Hermione röportajı yapan kişiye *Parkinson*'ın Muggle ve Sihirli karışımı kıyafetlerini ne kadar beğendiğini söyleyecek zaman bulduğunda Pansy ona sıırttı.

Onunla işleri bittiğinde saat on biri beş geçiyordu. Hâlâ deniz mavisi elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla toplantı odasına koştu ve Draco'nun açılışını yarıda kestiği için özür diledi. Sonra da masanın etrafında Draco'nun soluna doğru yürümek zorunda kaldı.

"Çok hoş görünüyorsunuz genç bayan," dedi Mockridge yanından geçerken.

Genç kız kızardı. "Ah, teşekkür ederim." Başını kaldırıp Draco'ya baktı.

"Lütfen, devam edin."

Masaya bakıyordu. Yutkundu.

Draco devam ederek o haftanın hedeflerini özetledi. O hafta Wizengamot İlişkileri pozisyonu için mülakatlar yapılacaktı ve Draco bir sonraki haftaya kadar bu pozisyonun doldurulmasını umuyordu. Wentworth onları Diagon Yolu'ndaki işlerle ilgili başarısı konusunda bilgilendirdi. Birkaç zincir lokasyon için kurumsal yeniden yapılandırma ile ilgilenenecekti, bu da Hermione'nin George'un böyle bir yardımla ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak etmesine neden oldu. Ona sorması .

Sıra kendisine geldiğinde, Kurt Adam Politikası hakkında bilgi verdi ve ardından tutkuyla bağlı olduğu Altın Snidget projesi hakkında herkese bir paket dağıttı. Bu toplantı için başka kimsenin paket hazırlamamış olması onu hiç rahatsız etmemişti.

"Esasen Somerset'teki Snidget Barınağı bizden yardım talep ediyor. Bu sezon üreme oranları önemli ölçüde azaldı ve Sığınak'taki Snidget'lar uzun süre yaşamıyor. Altın Snidget'ları doğaya salabilmek ve Snidget'ları kaçak olarak avlama ya da resmi olmayan Quidditch maçlarında kullanma suçunun ağır cezalı bir suç haline getirilmesini istiyorlar."

Onlar evraklarını karıştırırken o da masanın etrafına bakındı. Draco'nun çenesi tıkırdadı.

"Bu mükemmel bir proje. Önümüzdeki çeyrekte, Kurt Adam Politikası başladıktan sonra buna başlayabileceğinizi söyleyebilirim."

Gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini onun evraklarından ayırmadı.

"Saygılarımla, şimdi başlamak istiyorum. Bu türün soyu neredeyse tükenmiş ."

"Danışmanlık ücretini ödeyecek bir müşteriniz var mı yoksa bu proje için bağış toplanması mı gerekiyor?" Adam ona baktı ve gözleri okunmaz haldeydi.

"Bağış toplanması gerekecek. Sığınak ödeme yapabileceklerini belirtmedi -"

"Bağış toplanması gereken diğer projelere başlamadan önce Kurt Adam Politikası'nın tamamen finanse edildiğinden emin olmak istiyorum."

Kız ona kaşlarını çatı. "Birden fazla iş *yapabilirim*, Malfoy."

"Ancak odak noktanızın bölünmesi her iki proje için de faydalı olur mu?"

Yüzü ısınıyordu ve odadaki tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu hissediyordu. Adama karşılık vermek için bir nefes aldı ama adam onun sözünü kesti.

"Dediğim gibi, Nisan ayı için mükemmel bir proje. Seni ve Walter'ı veri toplamaya başlamanız için Mart ayında Somerset'e gönderebiliriz." Draco ayağa kalktı ve cüppesinin düğmelerini ilikledi. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Gidebilirsiniz."

Kanının kaynadığını hissedebiliyordu. Döndü ve "Lanet olası aptal" diye mırıldanarak konferans odasından dışarı çıktı.

Hermione ofisine nasıl döndüğünü hatırlayamıyordu ama çok kısa sürmüştü. Ekibinin yarı boş masalarının arasından hışımla geçti, insanların yolundan çekilmesini izlerken, on adım gerisindeki ejderha derisinin tıkırtısını duymazdan geldi.

İstemsizce ofisinin kapısını iterek açtı ve içeri girdikten sonra kapıyı çarparak kapatmaya çalıştı. Kapının içeri girerken Draco'ya çarptığını duydu ve neredeyse gülümseyecekti.

"Granger-"

"Ben neden buradayım ki Malfoy?" Kız ona doğru döndü. Gözlerini ondan ayırmadan ofisinin kapısını kapattı. Çenesi gergindi. "Bana 'bir fark yaratmak' ve 'dünyayı değiştirmek' istediğini söylemiştin. Ne kadar saçma."

Ondan uzaklaştı ve masasına doğru yürüdü.

"Dediğim gibi Granger, bu çeyrek için bütçede yok ama Nisan ayından itibaren -"

"Ne saçmalık!" Masasına giden yoldan döndü ve adımlarını geri takip ederek ofisinin ortasında ona doğru ilerledi. Safkanların yanında bu tür Muggle cümleleri kullanmamaya çalışıyordu, çünkü onlar genellikle bu duyguyu anlamazlardı, ama kanı sanki bir barajın kapakları açılmış gibi pompalanırken ağzı beyninden daha hızlı hareket ediyordu. "Nisan ayına kadar türlerin soyu tükenebilir!"

"Bu bir abartı." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye yaslandı. Kaşlarını çatarak ona baktı, umursamaz bir görüntü çiziyordu ama gergin çenesi onu ele veriyordu. "Çok daha büyük bir bütçeyle iki ay içinde aynı şeyi başarabilirsin -"

"Beni cezalandırıyor musun?" Ellerini kalçalarına koydu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. Bugünkü topuklu ayakkabılar için Pansy'ye daha sonra teşekkür etmeliydi, çünkü bunlar ona çok ihtiyaç duyduğu yükseklik avantajını sağlamıştı.

"Seni cezalandırmak mı?"

"Evet, Cornerstone'dan ayrılmadığım için

mi?" Gözleri ona doğru parladı.

"Yoksa hafta sonu kıyafetlerim sana uygun olmadığı için mi? İstedğin gibi hafta sonlarıma 'sahip olmana' izin verseydim, Snidget'ların savaşıma şansı olur muydu?" diye bağırdı.

"Granger." Sanki köşeye sıkıştırdığı vahşi bir kediymiş gibi ona doğru adım attı.

"Neden buradayım ki Malfoy?!" Ne kadar çabalasa da sesini kısamıyordu. Çıldırılmış gibi görüldüğünün farkındaydı ve saçları Tracey'nin yaptığı güzel bükümünden dökülüyordu. "Malfoy Danışmanlık'ta mı?"

"En iyisini istedim -"

"Herkesin ikinci bir şansa ihtiyacı olduğunu söylemiştin ama sanırım büyülü yaratıklardan bahsetmiyordun. Malfoy ailesinden ve onların itibarından bahsediyordun." Özellikle çocukça bulduğu bir hareketle parmağını onun göğsüne soktu ama umurunda bile değildi. Adam hiç kıpırdamadan durdu ve itme kuvvetinden dolayı sallanmadı bile, bu da onu daha da sinirlendirdi.

"Ses tonuna dikkat et, Granger," diye homurdandı, burun delikleri alevlenmişti. Ellerini ceplerinden çıkardı ve yumruklarını iki yanında sıktı.

Israr etti. "Kıdemli personelini gerçekten 'tamamlayabildiğim' için mutluyum Malfoy. Tanrım, ben olmasam Mudblood kotanı dolduramazdın." Başı hafifçe yana doğru seğirdi. "O olmadan Malfoy ailesi hakkında kamuoyunun görüşünü nasıl değiştirebilirdin ki? Öyle değil mi?"

Adam gözlerini ona dikti ve kadın tehlikeli sulara olduğunu anladı. Çizgiyi aşırıyordu ama duramıyordu. Göstermelik olarak ileri geri küçük bir adım atmaya başladı.

"Ya da muhtemelen Grubun *kadın* üyesi olmak için buradayım. Onlardan biri olmadan gerçekten çalışamazdım, tüm sinir bozucu eşitlik yasaları ile

Bakanlığın uygulamaya koyduğu -"

"Dur," diye uyardı. Gerginliğin adamın ön kollarına, kürek kemiklerine doğru yayıldığını gördü. "Orada dur, Granger."

"Hayır, teşekkürler," diye espri yaptı. "Daha işim bitmedi." Adımlarını durdurdu ve ondan iki adım öteye yerleşti. "Sanırım bu takıma getirdiğim en önemli özellik, sihirli yaratıklar topluluğuyla olan ilişkimle hiçbir ilgisi olmadığı açıkça görüldüğü için, *Altın Kız* Hermione Granger olmam," diye tükürdü ona. "Etrafa biraz altın tozu saçmamı mı umuyordun, Malfoy? Kabul ediyorum, dostun Skeeter'la mükemmel fotoğraf çekimleri yapıyorsun!"

Elleriyle onun göğsünü itti. Adam o kadar kaskatı kesilmişti ki onu bir şekilde *hareket ettirmek* istedi. Onunla mücadele etmesini sağlamak. Tabii ki sallanmadı bile, ama nefesinin artık düzensiz olduğunu gördü. Güzeldi.

"Öyle mi Malfoy?" diye devam etti. "Altın Kız'la hava atmak, Gelecek Postası makalelerine manşet olmak güzel mi? Eğer sorun kan durumum ya da cinsiyetimin değilse, *şöhretim* olmalı." Tekrar göğsüne bastırdı ve yine hiçbir şey değişmedi. Vücudunun içinde her şeyin acele ettiğini hissedebiliyor, onun kendisini kırmasını bekliyordu.

"Ya da belki," diye hırladı, "buraya sadece Pansy'yle kıyafet oyunu oynamaya geldim! Bu mu Malfoy? *Kız arkadaşına* oyuncak bebek vermek mi?"

Sağ eli adamın göğsünü olabildiğince sert bir şekilde itti ve gözlerinin bulanıklaştığını fark etti. Kadın elini onun üzerinden çekmeden, adamın eli yukarı doğru kalktı ve bileğini kavradı, ikisinin arasında öyle sıkı tutuyordu ki kopabilirdi.

Başını onunkine doğru eğdi, gözlerine ateş saçtı ve tısladı, "Yapma. Dokunma bana."

Yüzüne ters ters baktı, sol elini tuttu ve göğsüne bir tokat attı.

Boştaki eli havaya kalktı, kızın başının arkasını kavradı ve yüzünü kendi yüzüne çekti. Ve onu öptü.

Ve hareketsiz kaldı. Gözleri açıktı. Adamın boğazından dudaklarına bir inilti döküldü.

Bileği adamın elindeydi, başı yukarı eğikti ve nefesi kesilmişti. Adam dudaklarına ağzını açarak öpücükler kondurdu, nefesi sıcacıktı.

Onu öpüyordu. Ve o hiçbir şey yapmıyordu. Farkına vardığında nefesi kesildi ve parmakları bükülmüş saçlarına gömüldü, başını eğerek onu tadabildi.

Gözlerini kapadı, adam ağzına saldırırken ona sallanıyor, nefes nefese kalıyordu. Parmakları hâlâ bileğini sıkıca kavrıyordu ve sol eli göğsünde parmaklarının arasında sıkışmıştı. Parmaklarını gömleğinin üzerinde kıvırdı ve adamın nefesi kesildi. Dilinin onun tadına bakmasına izin vererek ağzını kovalamaya çalıştı.

Adam ona doğru adım attı ve kadın devrilmeden önce geri adım atmak zorunda kaldı. Eli hâlâ kızın karmaşık saçlarına takılıydı ve başını nazikçe geriye doğru çekerek onu geriye doğru götürdü.

Adamın ağzı kısa süreliğine kızınkinden ayrıldı ve kız neredeyse neler olduğunu sormak için gözlerini açacaktı ama adam tekrar kıza yapışmadan önce boğazını tıkırdatarak bir nefes aldı. Ağzının kenarını öptü, dudaklarını küçük hareketlerle onunkilerin üzerinde gezdirdi. Kadın yanıyordu. Onun kendisini tekrar almasını bekleyemiyordu. Tekrar geri adım atmak zorunda kaldı.

Kadının sırtı masanın kenarına çarptı ve adamın vücudu kadınınkine yapıştı. Sert ve sıcaktı. Tekrar ağzına saldırıyor ve en lezzetli sesleri onun içinde döndürüyordu. Adamın elini göğsüne götürdüğünü ve sonra iki elini de arkasına, masanın üzerine koyduğunu hissetti. Elleri doğru geriye doğru eğildi ve adamın elleri onunkileri yumuşattı, onları aşağıya doğru dikti ve hareket etmelerini engelledi. Onları hareket ettirmek istiyordu. Ona herhangi bir yerinden dokunmak istedi. Göğsünü hissetmek, kollarında gezinmek ve parmaklarını saçlarında gezdirmek istiyordu. Ama adamın elleri kadınınkileri masada kalmaya zorladı. Bu hayal kırıklığını ağzına döktü, onu yaladı ve dişlerini hafifçe kullandı. Adam inledi ve kadın dizlerinin açıldığını fark etti. Adamın bacağı kadınınkinin arasına girdi ve sol dizini dışarı doğru itti. Adam içeri girdi.

Sol eli, biraz ittikten sonra sağ elini serbest bıraktı ve ona orada kalmasını söyledi. Elini dikkatlice kızın beline koydu. Kadın inledi. Adam onu hafifçe sıktı.

Dili ona çok güzel şeyler yapıyordu ve nefesi, onu ağzına aldığı anlarda soluk soluğa geliyordu. Adamın vücudu onunkine bastırıyor ve onu masasına doğru itiyordu. Ona dokunmak istiyordu. Sağ avucunu masadan kaldırdı ve çenesine götürdü, küçük parmakları boynunda ve başparmağı ağızlarına yakındı.

Temas anında nefesi kesildi ve sol eli aşağı kayarak kadının kalçasını kavradı, onu kendine doğru çekerek birleştirdi ve üst bedeni onu geriye doğru itmeye başladı.

Harry odaya adımını atmadan önce kapı çalındı ve Hermione'nin "Hazır mısın?" sorusu onları uyaran tek şey oldu.

Draco ondan uzaklaşarak kapı aralığına doğru döndü. Hermione doğruldu ve ağzını sildi.

Harry ağzı bir karış açık, eli hâlâ kapının tokmağında duruyordu. Harry'nin gözleri ikisi arasında gidip geliyordu.

"Öyle mi -" diye denedi. Boğazını temizledi. "Öğle yemeği vakti

mi?" "Evet," dedi Harry. "Ama daha sonra gelebilirim."

"Hayır!" dedi Hermione ve Draco hep bir ağızdan. Draco sonunda Harry'ye döndü, çenesini sıktı ve çıkarken, "Potter," dedi. Hava birdenbire hafiflemişti.

Harry ona öylece baktı, gözleri kocaman açılmıştı ve ağzında küçük bir gülümseme belirmişti. Hermione elleriyle yüzünü kapatarak, "Tanrım, Harry, yapma," dedi.

"Hiçbir şey söylemeyecektim!" Güldü. Bölüm

Sonu Notları

Bwhahaha. ^_^ Fotoğraf Çekimi elbise ilham üzerinde
benimPinterest. Kullanıcı adı: Lovesbitca8

Bölüm 29

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan bu yana ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Şimdiye kadarki tüm nazik sözler için herkese teşekkürler! Umarım bunu beğenirsiniz :)

Aşk Sözleşmesi'ni imzalayalı daha üç hafta olmamıştı ve şimdiden onun kendisini masasına yatırıp ırzına geçmesine izin veriyordu.

Yutkundu, tırnaklarını masaya vurdu ve bakışlarının karşısındaki kitap raflarında bulanıklaşmasına izin verdi. Tüy kalemini parşömene vurarak küçük lekeler ve lekeler yarattı.

Filmlerdeki gibi mi yapardı? Mürekkep hokkasını, resim çerçevelerini, yazılarını masanın üzerinden süpürüp yere düşürür, sonra da üzerine bastırırdı. Belki buna gülerlerdi.

Gözlerini kırptırdı ve başını sallayarak görüntüyü temizledi.

Yemek konusunda Harry'nin mi yoksa kendisinin mi daha garip hissettiğini söyleyemiyordu. Şimdiye kadar yedikleri en hızlı ve en sessiz öğle yemeğiydi. Harry bir gün önce çıkma teklif etmişti, bu yüzden ona anlatacak bir haberi ya da komik bir hikâyesi olduğunu düşünmüştü, ama Harry sadece oturup onun yemesini izledi. Düşünmesini izledi.

Öğleden sonra boyunca kapısını kapalı tuttu ve biri kapıyı her çaldığında yerinden sıçradı. Draco olmamasını umarak. Öyle olmasını umuyordu.

Karanlık düşünceler öğleden sonra boyunca dikkati dağılmış zihnini kurcaladı. Ya Harry içeri girmeseydi? Ona tamamen izin verir miydi? O hiç...

Draco biliyor muydu? Müzayede sırasında tahmin etmişti. Fazladan 5.000 kalyonun gerekli olduğunu düşünerek 35.000 kalyon istemişti.

'Dokunulmamış' olduğunuz kanıtlanabilirse 5.000 daha eklenecektir.

Gözlerini kapadı, kendisiyle ve aptal, karanlık düşünceleriyle alay etti.

Walter saat 15:00 sularında onu kontrol etti ve sabahki toplantıda Altın Snidget sunumunu sordu. Hermione günün o kısmını tamamen unutmuştu. Projenin ertelendiğini duyunca hayal kırıklığına uğramıştı ama Hermione ona mümkün olduğunca ilerlemeye devam etmeleri gerektiğini söyledi.

Giderken kimseyi görmemek için normalden otuz dakika daha geç kaldı. Draco'nun ofisinde bir ışık yanıyordu. Asansörün düğmesine bastığında kapının altından ışık sızdığını görebiliyordu. Asansörün gelmesi çok uzun sürdü ve Hermione kendini açıkta, çok savunmasız hissetti. Saniyeleri sayıyor, gözleri Draco'nun kapısına kayıyor, kendisi burada dururken açılmaması için dua ediyordu.

Asansör yüksek bir *sesle* geldi ve yüzünü buruşturarak içeri atladı ve "kapı kapatma" düğmesine yirmi kadar kez bastı.

Eve ışınlandı ve birkaç blok ötedeki binasına doğru yürüdü. Binanın dış kapısının kilidini çevirdi ve yukarı baktığında Ginny'nin kendi katlarının merdivenlerinde oturduğunu gördü.

Ginny ayağa fırladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bir eli korkulukta, bir eli de boynundaydı.

Hermione durdu. Gözlerini kırıştıtarak ona baktı. Kapı arkasından kapandı.

Ginny de gözlerini kırıştırdı.

Hermione ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Ginny onu

duymaya çalışarak başını iki yana salladı.

Hermione Ginny'nin omzunun üzerinden baktı, gözleri dalgındı. Ağzını kapattı. Ve merdivenlere baktı.

Ginny bir nefes aldı. Ve durdu. Ve duvara baktı. Bir nefes daha -Ve durdu.

Hermione dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kim kimi öptü?"

"Onu. O beni öptü."

Ginny onu okumaya çalışarak başını

salladı. "Nasıl geçti?"

"Öyleydi.... Evet. Güzeldi. Öyleydi.....Evet."

Ginny kollarını kavuşturdu. Sonra onları bıraktı. "Bu akşam Çin yemeği yiyelim mi?"

"Evet. Mükemmel."

~*~

Ginny telefonu Çin kapattı. Hermione'ye döndü. "Yani o... Yani..." Kaşlarını çatı.

"Harry işin içinde bir masa olduğunu mu söyledi?" "Evet. Masa. Evet."

Ginny başını salladı. Yanağının içini ısırdı.

~*~

"Dil var mıydı?"

"Evet."

Ginny başını salladı ve Hermione bulaşıkları yıkamaya başladı.

~*~

Hermione bir paket soya sosu açtı. "Tatlı

mıydı? Yoksa... yavaş mı?"

"Hayır. Ben agresif kelimesini kullanırdım."

Ginny başını salladı ve yumurtalı ekmeğini ısırdı.

~*~

"Sana nasıl hissettiğini söyledi mi, yoksa sen bağlantı kurabildin

mi-?" "Tartışıyorduk."

"Hm." Ginny televizyonu açtı.

~*~

"Ellemek mi?"

"Pek sayılmaz,

hayır."

Ginny şans kurabiyesini ikiye böldü.

~*~

Ginny yemekten sonra onu yalnız bıraktı. O gece yatağında yattı, sonunda huzursuz zihnine teslim olup akışına bırakana kadar yastığını evirip çevirdi.

Yarın ona ne diyecekti? Bir şey söylemek *zorunda* ?

Belki de bu iş arkadaşı olayı kötü bir fikirdi. Belki de Mathilda'ya yazıp pozisyonunun henüz doldurulup doldurulmadığını öğrenmeliydi.

Yine de şirketi kurmak için kendi adını kullandığı için onu azarlaması gerekiyordu.

Ona dokunmamasını söylediği halde neden ona dokunmak zorundaydı? Bunu neden yaptı?

Yarınki kıyafeti nasıldı? Çok mu açıktı? Kontrol etmesi gerekiyordu.

Kadın adamın yanağına dokundu ve adam kadının kalçasını kavradı. Onu geriye, masanın üzerine doğru itmeye başladı... sonra ne oldu?

Harry gerçekten ne düşünüyordu?

Bu Aşk Sözleşmesi'nin gerçek yasal sonuçları nelerdi? Kontrol etmesi gerekiyordu.

Tekrar olur muydu? Ya da bir daha asla olmaz mıydı? Hangisi daha kötüydü?

Onunla bir yönetim kurulu odasında oturup kurtadamlar ve Wizengamot davaları hakkında nasıl konuşabilirdi ki?

Bakireymiş gibi öpüşüp öpüşmediğini merak etti.

~*~

Sabahın üçünde Ginny'nin yatağına tırmandı. Baştan başladı.

Saygınlık kazanmak ve iş anlaşmaları yapmak için onun adını kullandığını keşfettiğini anlattı. Ona elbiseden, saçtan, Altın Snidget'lardan ve son olarak da öpücükten bahsetti.

Ginny doğru yerlerde soluk soluğa kaldı, Draco'nun aptallığı karşısında inledi ve Hermione'nin küstahlığı karşısında kıkırdadı. Hermione'nin kızarmasına ve sendelemesine neden olarak detayları ondan zorla aldı. Nasıl bir his olduğunu, ellerinin nerede olduğunu, "sesler" derken neyi kastettiğini ve ona izin verir miydin diye sordu.

Ginny'nin antrenman için sabah 5'te kalkması gerekiyordu, bu yüzden Hermione sonunda ondan özür dileyerek uyumasına izin verdi. Hermione yaklaşık bir saat uyuyabildi.

Rüyasında Malfoy Bahçeleri'ne bakan balkonu gördü. Korkulukta durmuş, gölete bakıyordu. Draco ona arkadan yaklaştı ve döndüğünde onu gümüş desenli siyah cüppesi içinde gördü, o da kendine baktığında yılbaşından kalma beyaz elbisesini gördü.

Ona gülümsedi ve elini tuttu; başını kaldırıp baktığında çardakta duruyorlardı. Elinde bir buket gümüş çiçek vardı. Döndüğünde mavi elbiseli Ginny'nin çiçeklerini almak için uzandığını gördü.

Ginny'nin tavanına gülümseyerek uyandı, yatak boştu, duşun sesi geliyordu. Sonra ağıladı.

~*~

Sisteminden çıkarmış.

Hayır, tüm cevaplara sahip değildi. Hayır, bugün Draco'yla ne gibi zorluklarla karşılaşacağını bilmiyordu. Ama mor elbisesini ve ona uygun topuklu ayakkabılarını giydi, koyu halkalarını gizledi ve ofise doğru yürüdü.

Asansörün kapıları açıldığında kalp atışlarını kulaklarında hissedebiliyordu. Ama sonra Melody ona gülümseyerek günaydın dedi ve odağını yeniden kazandı.

Ofisine gitti ve neredeyse kapıyı arkasından kapatacağı ama bunu yapmak için bir nedeni olmadığını fark etti. Kendini savunmasız hissederek kapıyı açık bıraktı ama en azından onun geldiğini görebilecek ya da duyabilecekti.

Günün ilk saati sessiz geçti. Walter mektuplarını getirdi ve Hermione birkaç mektuba yanıt verdi. Ayak sesleri ya da bir erkek sesi duyduğunda sıçramamak için elinden geleni yaptı.

Blaise suratını asarak ofisine girdi. Ona baktı ve bir çocuk gibi kendini misafir koltuğuna atmasını izledi.

"Görüşmeleri yapmak istemiyorum. Lütfen benim için yapar mısın?" Kaşlarını çattı ve elini yüzünde gezdirdi.

"Wizengamot İlişkileri pozisyonu için yapılan mülakatlar mı?" Başını salladı. "Onları neden yürütüyorsunuz?"

"Çünkü Draco onları yeniden planlamak istemedi - üzgünüm, *Bay Malfoy*." Blaise gözlerini devirdi. "Onları benimle yapar mısın?"

Ona kaşlarını çattı. "Neden sen yetkilisin?"

"Beni yener!" Blaise sandalyeye çöktü. "O dışarıdayken röportajları benim yapmamı söyledi."

Hermione ona bakakaldı. "Dra-Malfoy bugün ofiste değil mi?" "Mm-hm." Blaise cüppesinin koluyla oynadı.

Onun omzunun üzerinden baktı, zihni çalışıyordu. Neden dışarıdaydı? Hasta mıydı? Ondan kaçıyor muydu? Merlin aşkına, bu bir işti, burada olması gerekiyordu!

"İlki saat 11'de. Lütfen bunları benimle yapar mısın? Eğer yapmazsanız, o kapıdan giren ilk yakışıklı kadını işe alacağım."

Doğruyu söylediğini bildiği için ona kaşlarını çattı. "Peki.

Hermione sonraki otuz dakikasını görev bildirimini ve yapılan başvuruları inceleyerek geçirdi.

Blaise'le birlikte toplantı odasına yerleştiler ve sırayla soracakları soruların listesini belirlediler. Blaise hiç not tutacak gibi görünmüyordu, bu yüzden Hermione not tutan kişi olmayı kabul etti.

İlk iki görüşmeden sonra Blaise stajyerlerden birine konferans salonunda öğle yemeği hazırlattı. Hermione stajyerlerin bu şekilde kullanılmasından ya da şirket fonlarının bu şekilde kullanılmasından pek hoşlanmıyordu ama Blaise gözlerini devirdi ve cebinden ödeyeceğini söyledi.

Blaise konuştuğunda salatasını karıştırıyor, krutonların yerini değiştiriyordu.

"Draco'nun duruşmasında neden konuştun?"

Ona döndü. Adam sandviçindeki ekmeği karıştırarak onu izliyordu.

"Yapılacak en doğru şey buydu." Bu sözlerden sıkılmaya başlamıştı....

Gözlerini ona dikti. "Peki bu ne anlama geliyor?" Dudaklarının arasına bir parça ekşi maya sıkıştırdı.

"Ben... Wizengamot'un onu suçladığı şeyin adil olmadığını düşündüm. Deneme sürecine giren tek öğrenci oydu ve -"

"Albus Dumbledore'u öldürmeye çalışan tek öğrenciydi."

Başını kaldırıp ona baktı. Adam çiğneyerek onu izledi.

"Ve başarısız oldu. Asasını indirdi. Harry gördü."

Blaise kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bu da Harry Potter'ın neden tanıklık ettiğini açıklıyor," dedi ve Blaise "ama..." demesini bekledi.

"Snatcher'lar tarafından yakalandığımızda - Ron, Harry ve ben - Malfoy Malikanesi'ne götürüldük," dedi salatasına bakarak. "Ve o bizi teşhis etmeyi reddetti." Bir domatesi bıçakladı. "Böyle bir insanın Azkaban'a kapatılması gerektiğini düşünmüyorum."

Draco'nun onun işkence görmüş bedeninden uzaklaşırkenki görüntüsü, nefesinin sesi -

"Peki ya başka biri olsaydı?" dedi ve kız ona baktı. "Diyelim ki seni teşhis etmesi istenen Gregory Goyle olsaydı. O da emin olmadığını söyledi."

Blaise'in gözleri parlıyordu ve o anda anladı. Onu hiç de kandıramıyordu.

Yutkundu. "Wizengamot onu yargılamayı seçseydi, o zaman Goyle için tanıklık ederdim."

Ona sırtıttı. "Çünkü 'yapılması gereken doğru şey' bu," dedi ve ağzına bir parça ekmek daha attı.

Kadın başını salladı ve adam sırtıttı. Yüzünün ısındığını hissediyordu, bu yüzden onun sandviçini ayırmasını izledi. Yemek yemek için ne ilginç bir yol...

"Daphne ile aranızda ne var?"

Parmakları durakladı ve kız başını kaldırıp adamın yüzündeki sırıtışın kaybolduğunu gördü. Birden çok şey istiyormuş gibi hissetti.

"Biz... eskiden çıkıyorduk." Sandviçine baktı ve çektiği parçayı tekrar yerine koydu.

"Oh," dedi. "Zor bir ayrılık sanırım?"

"Hepsi öyle değil mi?" Kaybolmadan önce küçük bir gülümseme verdi.

Yüz hatlarından suçluluk duygusunu okuyabildiğini düşündü ve tanıdığı en iflah olmaz çapkın olan Blaise Zabini ile bir ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etti. Karanlıkta bir bıçak darbesi aldı.

"Onu aldattın mı?" Yüzünü önyargısız tuttu.

Gözlerini ona çevirdi ve yanıldığını anladı. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tam tersi aslında." Blaise yutkundu, paketini katlayıp buruşturdu, ayağa kalktı ve izin istedi.

Gözlerini kapadı, çatalını yere bıraktı ve Slytherin'ler hakkında hiçbir şeyi varsaymaması gerektiğini hatırladı. Onlar hayal ettiğinden çok daha karmaşıktı.

~*~

O ve Blaise görüşmeleri bitirdi ve Draco için notlarını hazırladı. Perşembe günü için Draco'nun da katılacağını varsaydığı başka görüşmeler de planlanmıştı.

Madam Michele o gece tam bir terör estirdi. Hermione'nin yaptığı hiçbir şey doğru değildi ve üzerinde çalışması gereken notların listesi korkunçtu. Bu onun beşinci dersiydi. Şimdi yarısını bitirmişti ve hiçbir şey öğreniyormuş ya da geliyormuş gibi hissetmiyordu.

Lucius Malfoy ona *gerçekten* işkence etmek isteseydi, tüm bunların sonunda bir sınav planlardı.

Çarşamba günü, bir gün önceki adımları tekrarlardı. Kıyafetlerini, makyajını ve kalın derisini kat kat giydi ve o gün Draco'yla yüzleşmeye hazırlandı.

Ama hala ofis dışındaydı.

Saat on civarında sekreterine yaklaştı. "Bay

Malfoy bugün burada olacak mı?"

"Sanmıyorum." Kız elindeki dergiden başını kaldırıp ona baktı, dergiyi evrakların arasına sıkıştırmaya çalışıyordu.

"Pekala," dedi Hermione. "Şey... Bay Townsend'le bu akşamki toplantıyı iptal etti mi?"

Kız onun programına baktı. "Hayır," dedi. "Hâlâ orada." Başını kaldırıp ona baktı. "Sanırım portkey bu akşam için planlanmış, hemen öncesi."

Hermione ona gözlerini kırptırdı. "Portkey mi? Oh, o... şehir dışında mı?"

"Evet, New York'ta. Orada bir toplantı ayarladı." Kız ona gülümsedi ve saçlarını karıştırdı.

Hermione bir an için kelime bulamadı. Nadir görülen bir sorun. "Townsend toplantısıyla ilgili notlarını toplayabilir misiniz? Korkarım ben

Hazırlıksızdım ve bugün Malfoy'la buluşup arayı kapatmayı umuyordum."

"Kesinlikle," dedi kız. Bir yapışkan not çıkardı ve yazmaya başladı. "Dosyayı göndereceğim."

"Teşekkür ," dedi ve arkasını dönüp ofisine doğru yürüdü.

New York City. Aklına gelen tek Amerikalı Noelle'di ve onunla temas kurmaması konusundaki ısrarından sonra onunla bir görüşme yapacağını hiç sanmıyordu. Ayrıca, Noelle'in üniversitesinin Kaliforniya'da olduğundan oldukça emindi.

New Yorkta kim vardı?

~*~

Bay Townsend'le akşam yemeği toplantısı için on beş dakika erken gelmişti. Her ihtimale karşı Draco'nun gelmemesi için hazırlıklarını tamamlamıştı.

Hostes ona masayı gösterdi ve ilk gelen o olduğu için rahatladı.

O öğleden sonra Bay Townsend hakkında her şeyi okumuştı. Altmışlı yaşlarının sonunda, iksir yapım işinden küçük bir servet edinmiş melez bir duldu. Kurtboğan İksiri'nin parasını ödeyemeyenlere de sunulması konusunda oldukça açık sözlüydü.

Saat yediye beş kala, hosteslerden biri gri saçlı bir adamı masasına gösterdi. Hermione gülümseyerek ayağa kalktı.

"Bay Townsend?" Madam Michele'in bunu onaylayacağından emin bir şekilde elini uzattı.

"Evet. Merhaba Bayan Granger." Elini sıktı ve ona sıcak bir gülümseme verdi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Aynı şekilde, Bay Townsend." Tekrar yerine oturdu. "Kurtadam Politikası ile ilgili olarak bizimle görüşmek istemenizden onur duydum. Bay Malfoy

burada olmalıydı ama iş seyahatinde olduğunu biliyorum." Boş sandalyesini işaret etti.

Garson içki siparişlerini aldı. Bay Townsend bir viski, Hermione de bir kadeh şarap sipariş etti.

İşte o anda bu yemeğin Malfoy Danışmanlık'ın parasıyla olup olmadığını merak etti. Beyaz masa örtüsüne gözlerini kırıştırdı. Yanında bunu karşılayacak kadar altın olup olmadığını ve daha sonra geri ödeme alıp alamayacağını merak etti. İş yemekleri böyle mi yapılıyordu? Yoksa Draco'nun bu restoranda bunu ödeyebileceği bir hesabı mı vardı? Etrafına bakındı. Burası bir büyücü restoranıydı, değil mi? Yanında Muggle kredi kartı yoktu.

Endişelerini bir kenara bıraktı ve daha sonra şef garsonla konuşmak için özür dilemeye karar verdi. Odağını çok hoş bir adam olan Bay Townsend'e çevirdi.

Hogwarts ve kitaplar hakkında sohbet ettiler, yavaş yavaş kurtadamlara doğru ilerlediler.

Draco olmadan konuşmaya başlamanın zamanı geldiğine karar verdiğinde saat yediyi on geçiyordu. Tam Bay Townsend'le şu anki gelişmelerini konuşmaya başlamıştı ki tanıdık bir ses onu dondurdu.

"Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim."

Başını kaldırdığında Draco Malfoy'un Bay Townsend'e hafifçe gülümsediğini gördü. Draco'nun özür dilemesini ve Bay Townsend'in elini sıkarak için ayağa kalkmasını izledi. Kendisinin de ayağa kalkıp kalkmaması gerektiğine karar veremedi. Bu gerekli miydi? Lanet olsun sana, Madam Michele. Neden hiç işe yarar bir şey öğrenememişti?

Mükemmel görünüyordu. Mükemmelin de ötesinde. Lezzetli görünüyordu.

Draco Bay Townsend'in karşısındaki koltuğa otururken Hermione gözlerini kırıştırdı ve su bardağını eline aldı.

Yüzündeki ifadeyi nötrale etmeye çalışarak onun havadan sudan konuşmasını izledi. Gülümsedi, elleriyle çalıştı ve Ateş Viski sipariş etti - ne de olsa büyücü restoranıydı - ve nazik ama geç kalmış ev sahibini oynadı. Hermione onu izledi. Ve onu izlememeye çalıştı.

Konuşma tekrar kurtadamlara döndüğünde Draco ona liderlik etmesi için işaret etti. Draco'nun ona bir kez bile bakmadığını fark etti.

Ona göz kırptı ve Bay Townsend'e dönerek kaldıkları yerden devam etti. Olayların zaman çizelgesini ve şu anki mücadelelerini gözden geçirdi. Draco arada bir araya giriyordu ve onun sesiyle sadece bir kez ürpermeyi başardı.

Draco masaya birkaç meze sipariş etti, Hermione de menüyü incelemek için zaman ayırdı. Bay Townsend Draco'yla ortak tanıdıkları hakkında sohbet ederken ve Hermione menüyü okurken bir süreliğine Politika'dan uzaklaştılar.

"Ve Marcus Flint! Hogwarts'ta onunla yakındınız, değil mi?"

Hermione irkildi. Bir nefes aldı ve başını kaldırıp Bay Townsend'e baktı. Sanki Marcus Flint'in anısı parlak ve mutluymuş gibi gülümsüyordu.

Draco'nun gülümseyip, "Evet, birkaç yıl boyunca Quidditch kaptanımdı," dediğini görmek için tam zamanında ona baktı. Gözlerinin etrafındaki gerginliği görmek için yakından bakması gerekti.

Şarap kadehini eline aldı.

"Aslında bana Politika'dan bahseden Marcus'tu." Bay Townsend gülümsedi ve Hermione derin derin içti. "'Geoffrey, Draco Malfoy ve Hermione Granger'ın neler çevirdiğini duydun mu?' dedi." Bay Townsend - Geoffrey - kıkırdadı.

Hermione dudaklarını birbirine bastırdı. Biraz midesi

bulanıyordu. "Mükemmel bir çiraktı. Çok iyi bir öncüydü."

Ve anladım. Marcus Flint o iksiri kendisi yapmıştı. Hayatını iksir yaparak insanlara yardım etmeye adanmış olan Bay Townsend'in çırağıydı. Ne kadar üzücü. Nefesini içine çekti ve gerginliği dışarı atmaya çalıştı.

"Sana Politika'yı tavsiye etmesi çok nazik bir davranış," dedi. Gülümsedi ve Draco'nun sağ elinin eklemine patladığını duydu.

Konuşmayı Marcus Flint'ten uzaklaştırmak için bu fırsatı değerlendirdi. Garson geldi ve siparişlerini aldı. Menü'nün fiyatlarına üstünkörü bir göz attığında Draco'nun hesabı ödemek için burada olmasından oldukça memnundu.

Garson ortadan kaybolduğunda, Bay Townsend peçetesini kucağından aldı.

"İzninizle, tuvaleti bulmaya gidiyorum."

Göğsünde soğuk bir korku hissetti. Oh, Bay Townsend, lütfen bunu yapmayın...

Masadan uzaklaştığı her adım Hermione'nin midesini daha da sıkıyordu. Hermione Draco'ya bakmaya cesaret edemedi. Şarap kadehine uzandı ve neredeyse deviriyordu. Bardağı düzeltti ve dudaklarına götürdü.

Masanın üzerine koydu. Üç saniye bekledi ve tekrar dudaklarına götürdü.

yanında nefes aldığını duyabiliyordu. "New York

nasıldı?"

Ona doğru baktı. Adam tuzluk ve biberliğe bakıyordu. Çenesinin gerildiğini gördü. Sonra serbest bıraktı.

"Mükemmel."

Adam ona bakmadı. Ve neredeyse minnettardı, eğer gözlerini ona çevirirse ne yapacağından emin değildi.

"Potansiyel bir müşteri mi?" Gözlerini adamın çene çizgisinde gezdirdi ve bakışlarını dudaklarında dinlendirdi.

"Hayır," dedi. Boğazını temizledi. "Kişisel randevu." "Oh," dedi.

"Özür dilerim, burnumu sokmak istememiştim-"

Başını tuzluğa doğru sallayarak onun meraklı olmadığını ima etti.

"Blaise ve ben görüşmeleri hallettik." Sessizce oturabilmelerini diliyordu ama görünüşe göre buna izin vermeyecekti. "Bazı mükemmel adaylar."

Başını salladı.

"Yarın ofiste olacak mısın?" "Evet."

Bay Townsend döndü. Ve tekrar nefes alabildi.

Gecenin geri kalanında çok güzel vakit geçirdiler. Akşam yemeği çok lezzetliydi, Bay Townsend ortamı neşeli tuttu ve hatta bağış toplama hedeflerinin yarısını taahhüt etti. Kız şok olmuştu.

Bay Townsend ve Draco hesap konusunda tartışıyorlardı ve o bunun çok sevimli olduğunu düşünüyordu. Tuvaleti kullanmak için masadan kalktığında, iki adam da onun için ayağa kalktı. Ne kadar kıymetli.

Bay Townsend'in elini sıkarak ve gelecek hafta ofiste bir sonraki toplantıyı planlayarak ayrıldıklarında, Draco onun kendisinden önce çıkmasını işaret etti.

Elini beline koyup ona yol göstermesine ne kadar alıştığını fark etmemişti, ta ki eli yok olana kadar.

~*~

Draco, Blaise ve o, Perşembe sabahı oturup o haftanın başındaki röportajları tartışılar.

Salı günkü notlarını   e katladı ve her birine bir set verdi. Hermione'nin hakkında en güçlü hisler beslediği kadın Blaise'in en az sevdiği kadındı elbette.

"Ama verdiği cevaplardan birini sizinle paylaşmak istiyorum. Gerçekten çok etkileyiciydi," dedi Hermione notları karı tırırken. "Ah, i te. 'Bir i  arkadaşınızla anlaşmazlık yaşadığınız ya da yanlış anlaşıldığınız bir zamanı ve ikinizin bu sorunu nasıl   zd   n  z   söyleyin' diye sorduk. Ve sorunlara farklı bakış açılarından yaklaşmayı sevdiğini söyledi. Karşısındaki kişinin nereden geldiğini anlamak için biraz zaman ayırıyor, kendini onun yerine koyuyor ve yanılıyor olabileceğini kabul ediyor."

Hermione notlarından başını kaldırdığında Draco'nun doğrudan ona baktığını gördü. Gözlerini kırptırdı. Onun gözlerini Pazartesi gününden beri, onu   meden hemen öncesinden beri görmemişti. O zamanlar sıcak ve vaatlerle doluydular.

Gözleri  imdi nötr ve e itti. Yüzünde herhangi bir tik olup olmadığına baktı. Yoktu.

"Ee," diye başladı, "ayrıca ofisteki her duruma 'kişisel değil i ' olarak yakla tı ını ve müşterinin iyiliği için ofis arkadaşlıklarının zaman zaman feda edilmesi gerektiğini bildiğini söyledi."

Tekrar başını kaldırdı ve Draco'nun gözleri hâlâ onun üzerindeydi. Aynıydı.

"Korkunç derecede sıkıcıydı," diye Blaise. "Ve için 'herkes arkadaş olmayacak' kısmında kendimi kişisel saldırıya u ramı  hissettim."

"Pekâlâ," dedi Draco. "Onu aklımda tutaca ım. Blaise ve ben bugün mülakatları yapacağız, böylece benim g remedi im tüm adayları düzgün bir şekilde kar ıla tırabilecek." Notlarını alarak masadan kalktı.

Bugünkü görüşmeleri Blaise mi yapacaktı? Kaşlarını  attı. Tek bir not bile almayan ve insanları g r n  lerine göre değerlendiren Blaise mi? Tartı mak için ağzını açtı ve Draco odadan  ıktı.

Ofladı.

~*~

Sekreterinden Cuma günkü programını kontrol etmesini ve kendisine bir boşluk bulmasını istedi. Adının manipülatif kullanımını tartışmayı gerçekten çok istese de, mevcut atmosfer bu tartışma için biraz fazla... uucuydu.

Walter'a Altın Snidget fikrini tekrar sunması için bir fırsat vermek istiyordu. Ayrıca üzerinde çalıştığı iki portföyü daha vardı ve bunlardan biri oldukça ilginçti. Hermione ve şubesi için Hogwarts'a giren Muggle doğumlu aileler için bir danışmanlık hizmeti başlatma, ebeveynlere danışmanlık verme ve öğrenciler için bir tür "telafi" programı başlatma nerisi hazırlamıştı.

Hermione bunu sevdi. Bu tam da onun ilgileneceği türden bir işti. Arthur Weasley'nin ailesine Diagon Yolu'nu gezdirilişini, babasının şaşkınlığını ve annesinin hayretini izleyilişini düşündü. Muggle doğumlu ailelere geçiş sürecinde yardımcı olmayı çok isterdi.

Ani toplantıdan yaklaşık otuz dakika önce Walter ofisine geldi.

"Bunu şimdi aldım," dedi bir kâğıt parçasını sallayarak. "nmzdeki hafta yeniden planlamamız gerekecek."

Sayfayı ondan alırken kaşlarını çattı. Draco'nun sekreterinden gelen bir nottu ve Draco'nun saat 15.00'teki görüşmeye gelemeyeceği için özür diliyordu.

Birkaç saat önce kızın programını kontrol ettiğini ve o zaman aralığını açık bulduğunu görmüştü.

"Oh, pekala." Walter omuz silkti. "Parlatmaya devam edeceğim ve gelecek hafta tekrar deneyeceğiz." Oradan ayrıldı.

Hermione onun kapısına doğru yürüdü ve çerçeveye yaslandı. Draco'nun kapısı kapalıydı ve bir ışık yanıyordu.

Gerçekten bir anlaşmazlığı mı vardı? Yoksa bire bir randevularını mı iptal etti?

~*~

Hafta sonu yavaş geçti. Cornerstone'da heyecan verici hiçbir şey olmamıştı ve kendini işi bırakıp bırakmamayı düşünürken buldu. Sonra da kendini, sırf Draco'ya inat orada çalışmaya devam edip etmemesi gerektiğini düşünürken buldu.

Pazartesi günü *Witch Weekly* sayısı çıktı. Kapak için deniz mavisi elbiseyi seçmişlerdi ve diğer birkaç poz ve kıyafet de orta sayfaları dolduruyordu. Hermione oldukça memnundu ve Pansy'den ne kadar heyecanlı olduğunu bildiren güzel bir not aldı.

Pazartesi günü asansörden çıktı ve Melody postaları açarken Draco'nun resepsiyonda bir şeyler okuduğunu görünce neredeyse tökezliyordu. Ofisine geri dönmek için döndü ve gözleri Melody'ye takıldı.

Ona başını salladı ve ofisine doğru yürümeye devam etti, adamın kendisine attığı ölü bakışını üzerinden atmaya çalışıyordu.

Pazartesi günü Kıdemli Danışman toplantısında Walter'ın tekliflerini getirdi. Görünüşe göre Wentworth bir önceki hafta onun izinden gitmiş ve Diagon Yolu'nda daha fazla işyeri satın almak için atacağı adımları öneren kendi paketini herkese dağıtmak üzere hazırlamıştı.

Ona geldiğinde, iki paket dağıttı.

"Walter ve ben Golden Snidget teklifini gözden geçirmek, bütçeyi ayarlamak ve projeyi bir sonraki çeyrek yerine bu çeyreğe kaydırmak için daha uygulanabilir bir zaman çerçevesi belirlemek için çalışıyoruz -"

"Bunu çoktan geri çektiğimi sanıyordum."

Hermione Draco'ya baktı. Gözleri hâlâ ölüydü. "Sen .

yüzden gözden geçirdik. Senin gözden geçirmen için."

Adam paketi kapattı, konuşmak için ağzını açtı ve kadın onun sözünü kesti.

"Bu da demek oluyor ki, bunu alacaksınız, tamamen okuyacaksınız, üzerinde düşüneceksiniz ve bana bir kararla geri döneceksiniz" dedi.

Boynu sıcaktı. Adamın gözlerinde bir yaşam parıltısı gördüğünü sandı ama düşünmeden kayboldu. Bir nefes aldı.

"Sunmak istediğim bir sonraki proje tamamen Walter'ın fikri ve bence harika."

Muggle Doğumlu Entegrasyon Programı'nı anlatmaya devam etti ve onları paketin içinden geçirdi. Bitirdiğinde, Wentworth'un sırtıttığını, Mockridge'in mali analizlere göz attığını ve Blaise'in beklendiği gibi sayfaları karaladığını gördü. Draco ön kapağa kaşlarını çatmış bakıyordu. Kadın bitirdi ve Draco konuştu.

"Yani bu, şubenizin belirli müşterilerden doğrudan gelir elde etmeden bağış toplayacağı üçüncü proje mi?"

Ona gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Bazı Muggle doğumlu aileler programın ücretlerini pekala karşılayabilir, ancak evet, Muggle Doğumlu Entegrasyon için bir tür 'burs fonuna' ihtiyaç duymayı öngördüm -"

"Yani, yine, departmanınızın harcamaları, projelerinizin hiçbirisi için gelecekte öngörülen bir gelir olmadan bizi kırmızıya sokacak."

Onun soğuk gözleriyle karşılaştı, kendi gözlerindeki ısıyı uzak

tutmaya çalışıyordu. "Bağış toplamanın amacı bu değil mi?"

"Aynı anda üç proje mi?"

"Muggle Doğumlu Entegrasyon Programı'na Hogwarts mektuplarının gönderileceği Temmuz ayına kadar ihtiyaç duyulmayacak. Bu kesinlikle önümüzdeki çeyrekte başlayacak."

"Bu bir iş Granger." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kayıtsızlığı onu rahatsız etti. "Şubenizin kârlılığını düşünmek yerine sadece para harcamaya çalışıyorsunuz. Elbette tüm bu amaçlarınız M.C.G. için mükemmel bir tanıtım sağlayacaktır -"

"Ben bunun için burada değil miyim? Kamuoyu oluşturmak için mi?"

çıkıştı. Blaise birden ilgiyle kaşlarını kaldırdı.

Bu kez Draco'nun gözlerinde kesinlikle bir ateş görmüştü. Çenesini kapattı. Ve ateş söndü.

"Kârlılığı artıracak fikirler düşünmeye devam edin."

Derin bir nefes aldı. Draco toplantıyı bitirdi. Ve olabildiğince sakin bir şekilde ofisine geri döndü.

Bir yanı onun kesinlikle haklı olduğunu biliyordu. Bu şirketin mali durumunu herkesten iyi biliyordu. Ama daha ne kadar sadece kurtadam projesi üzerinde çalışabilirdi ki? Yaptığı işten sıkılmıştı ve Draco'yla olan ilişkisi onu her zaman geriyordu.

Bu... imkansız hale geliyordu.

~*~

Salı günü öğleden sonra, elinde katlanmış bir kâğıtla ofis katını geçti. Adını hâlâ bilmediğini itiraf etmekten utandığı sekreterine yaklaştı ve toplantıda olup olmadığını kontrol etti.

Kız ona hayır dedi, gözlerini yana kaydırarak, ama çok önemli olmadığı sürece rahatsız edilmemesini istemişti.

Hermione başıyla onayladı ve kapısını çaldı. Bir

an durakladı.

"İçeri gel."

Hermione derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Masasının arkasında oturmuş, Wentworth'un dünkü toplantıdan kalan teklifini okuyordu. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, rahattı. Gözleri Hermione'kaydı, sonra tekrar evraklara döndü.

"Evet?"

Kapıyı kapattı. Adam tekrar ona baktı, gözleri onunla kapalı kapı arasında gidip geliyordu. Kadın yutkundu.

Masasına doğru yürüdü, parmakları yazdığı tek sayfalık mektupla oynuyordu. Pansy'nin cuma günü için kaleme aldığı kıyafeti seçmişti ama bu haftanın en sevdiği kıyafetiydi. Dökümlü, diz hizasında lacivert bir etek ve gri bir düğme. Bunu giymek için bir şansı olsun istiyordu. Saçlarını şık bir at kuyruğu yapmış, Pansy'nin ona öğrettiği gibi buklelerini kontrol ediyordu.

Mektubu onun masasının üzerine koydu. "İstedim ki... Size haber vermem gerekiyor."

Mektuba baktı ve çenesini sıktı.

"Burada kendimi rahatsız hissetmeye başladım ve rahatlığımın zaman içinde artacağını sanmıyorum. İşim etkilenmeye başladı. Bu şirkete gelirken gerçek dışı beklentilerim vardı ve bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Bu yüzden size iki hafta önceden haber veriyorum."

Ellerini önünde kavuşturdu ve onun hareketsiz kalışını izlerken yanağının içini ısırdı.

"Hayır."

Ona göz kırptı. "Hayır mı?"

"Kabul etmiyorum." Kadına göz ucuyla bile bakmadan önündeki evrak işlerine döndü.

Hermione boynunun kızardığını hissetti ve dudaklarını büzerek birkaç kelime ısırdı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Yerime geçecek kişiyi memnuniyetle eğitirim. Ama son günüm 25 Şubat olacak. O haftanın sonuna kadar çalışıp Cuma günü ayrılacağım."

Boynunu kırdı, Wentworth'un teklifini masasının üzerine fırlattı ve sandalyesinden kalktı. Kalbi küt küt atıyordu. Adam ona baktı, yüzü sıkılmıştı ama gözleri alev alev yanıyordu.

Masasının etrafında yürüdü, kadının kenarına koyduğu katlanmış kâğıdı aldı ve açtı. Masanın kenarına yaslanarak ondan üç adım ötede durdu. Gözleri sözcüklerin üzerinde uçuştı.

"Burada patronunuzun size cinsel tacizde bulunduğu dair bir şey yazmıyor." Adam kaşlarını çatarak ona baktı.

Yutkundu. Yani şimdi bu konu hakkında mı konuşacaklardı? "Hayır. Niyetim bu değil -"

"Peki senin niyetin *ne*, Granger?" Mektubu buruşturdu ve bir kenara fırlattı. Arkasındaki masanın kenarını kavradı ve çenesini gururla kaldırdı. Yanakları pembeleşmişti. "Ne istiyorsun?"

"Ben... Ben istifa etmek istiyorum. Açıkça." Kadın anlamayarak başını salladı.

"İstifa .. ne?" Başını ona doğru eğdi.

"Hiçbir şey değilse," diye güldü. Onu inceledi. Çenesi gerildi ve parmak eklemleri beyazlaştı. "Bu şantaj değil, Draco -"

"*Draco*, yine." Dik durup masadan kalktı. Artık ondan sadece iki adım uzaktaydı. "Bunu duymayalı *aylar* oldu." Adamın parmak eklemlerinden birinin patladığını duydu ve nefesi kesildi. "Sanırım en son bir ara sokaktaydı, parmakların saçlarımı kavrarken kulağıma fısıldamıştın-"

Nefes nefese kaldı ve geri adım attı.

"-ya da belki benim balkonumdaydın, beyaz bir elbise giymiştin, ne yaptığını biliyormuşsun gibi bana gülümsüyordun-"

"Sen neden bahsediyorsun, Malfoy-"

"Nah-ah! Artık geri alamam. Yine *Draco*." Ona doğru bir adım attı, gözleri parlıyordu, düzensiz nefes alıyordu. Topuklarına küfrederek geri adım attı. Göğsü ağırlaşmıştı ve sanki adam odadaki tüm havayı boşaltmış gibi hissediyordu. Gözleri saniyeler önce ölüydü ama şimdi yanıyordu.

"Cinsel taciz iddiasında bulunmamı mı *istiyorsun*?" Güldü, titriyordu.

"Neden gittiğin konusunda dürüst olmanı *istiyorum* Granger." Adam tekrar öne çıktı ve Granger geri çekilmemek için kendini zor tuttu. "Cesur küçük Gryffindor Altın Kız, onu öpmeme izin verdi ve bunu nasıl geri alacağını bilmiyor."

Tekrar geri adım atarken bile güldü. "Onu geri almak isteyen *ben miyim*?" Sırtını duvara yasladığında gri gözleri kızın yüzünde dans ediyor, yanaklarında pembe lekeler belirliyordu. Onu yine kıstırmıştı. Onu her zaman kıstırıyordu. "*Draco Malfoy*, sakın ve ağırbaşlı, işle özel hayatı asla birbirine karıştırmaz, bir çalışanını öptü ve şimdi bunun için *cezalandırılmak* istiyor."

Kolları onun iki yanında duvara kadar uzanıyordu. İnanılmaz derecede yaklaştı ve kadın onun göğsünü kendi göğsünde hissedebildi.

"Beni cezalandıracak mısın, Granger?" Adam alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve Granger onun ağzının kenarında yalvaran bir gülümseme olduğunu seçebildi.

Ürperdi. Bu... niyetlendiği şey değildi. Adamın nefesini ağzında hissedebiliyordu. Bekledi, onun içine doğru salındığını ve her nefeste çekilip gittiğini hissetti. Başını geriye eğdi, bekledi. Adamın nefesi kabarıyordu.

Onun karanlık ve parıldayan gözlerini buldu ve bekledi. Öpmesini bekliyordu *Onu*.

Lanet olsun ona. Topuklu ayakkabılarıyla parmak uçlarında durdu ve adamın dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. Adam onun ağzını kovaladı ve kalçalarını birleştirirken "siktir" diye mırıldandı. Kızın nefesi kesildi ve adam kızın ağzına girdi.

Kendi iniltisini duydu ve adamın ellerinden biri belini kavradı, kalçalarını onunkilere dayadı. Diğer boynuna doğru hareket etti. Homurdandı ve uzanıp at kuyruğunu yakalayarak saçındaki bandı kopardı.

"Bunu asla yapma..." Saçları etraflarına dökülürken sesi boynunda boğuklaştı. Adam kızın boynunu emdi ve kız titredi.

Adamın dişlerini teninde gezdirdiğini hissetti ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Boynundaki eli kulağının arkasındaki saçların arasından geçerek parmaklarını kafa derisine doğru kıvırdı. Dudaklarını birbirine bastırdı ama iniltisi hâlâ içinden akıyordu.

Sağ kalçasıyla dizlerini nazikçe birbirinden ayırdı. Kadının alt yarısında yavaşça hareket ediyor ama üst yarısında onun aklını başından alıyordu. Kadın ne yapacağını bilemez bir halde adamın kollarını kavırıyordu. Nefes nefese kalmıştı. Adamın dizi kadının arasına girdi, usulca. Onu açıyordu. Kalçasındaki elin eteğinin kumaşını toplamaya başladığını ve yukarı çektiğini hissedebiliyordu.

Dudağını ısırdı. Burası cennet gibiydi. Olması gereken her şeydi. Adamın kalçasının yükseldiğini, merkeziyle birleştiğini hissetti ve Hogwarts koridorlarında Pansy'ye yaptığını gördüğü şeyin bu olduğunu fark ederek inledi. On altı yaşındayken hayalini kurduğu, merak ettiği şey buydu.

Kalçalarını ona doğru hareket ettirdi ve kalçasıyla temas ettiğinde vücudundan elektrik aktı. Tekrar yaptı. Ve tekrar.

"Tanrım," diye inledi ve elleri adamın omuzlarından yukarı kayarak saçlarını kavradı. Mükemmeldi. Adamın içinden bir titreme geçtiğini hissetti ve başını çekerek onu boynuna saldırdığı yerden geri çekti. Dudakları şişmişti ve onun yüzünü gördüğünde nefesi kesildi. Tekrar ağzını uzattı ve adam onu öptü, elini boynundan aşağıya, göğsünden aşağıya doğru gezdirdi, göğsünü zar zor sıyırdı ve kadın adamın ağzına karşı inledi.

Parmak uçları nihayet tenini bulduğunda gömleğinin üst düğmelerinin açıldığını ve eteğinin kumaşının kalçasına sürtündüğünü hissetti.

Birkaç dakika içinde onu çıplak bırakacaktı ve kadın onu durduramayacaktı. Onu istiyordu ve o da onu durduramayacaktı.

"Beni delirtiyorsun." Dudaklarına karşı hırıldadı, gözleri kapalıydı, alnını onunkine bastırıyordu. Sağ eli eteğin çekildiği üst baldırında daireler çiziyor, sol eli gömleğinin içine dalıyor ve göğsüne uzanıyordu.

"Üzgünüm..."

Kıkırdadı, gözlerini sıkarak kapattı ve dudağını ısırды. Adam kadının göğsüne dokundu, sütyeninin kumaşı ona doğru bastırıyordu. Kızın nefesi kesildi ve adam onun kalçasından tutarak kalçasına doğru çekti. Tek topuğunun üzerinde sallanıyor, iki topuğunun üzerindeyken zar zor dik durabiliyordu.

Parmakları kadının dış kalçasında dolaştı, arka tarafına doğru yuvarlandı ve külotunun kumaşını buldu. Onu öptü. Parmakları aşağıya indi ve kadın gözlerini açtı.

Bilecekti. Yakında bunu hissedecekti, değil mi? Panikledi. Sanki adam onu soyarken bile ona zar zor dokunabildiğinden bunu zaten anlayamıyormuş gibi.

Bu bir insanı uyurabileceğiniz bir şeydi, değil mi? Zaten tahmin etmiş olsa bile...

"Ben... Ben..."

Onun ağzını tekrar öptü ve sütyenini aşağı çekerken içine doğru iç çekti.

"Bekle, ." Nefes nefese kaldı. "Ben... daha önce tahmin etmekte haklıydınız. Beş ilave hakkında."

"Ne?" diye fısıldadı, parmakları kadının göbeğine yaklaşıyordu. "35

olabilirdi," dedi kızarak.

"35?"

"35,000." Nefes nefese kaldı. Parmakları kızın teninde hareketsiz kaldı. Gözleri birden onunkilere kaydı. "Ben... Ben..."

Ağızı açıktı ve nefes nefese kalmıştı. Gözlerini sıkıca kapatıp başını onun omzuna yasladı.

"Nasıl?" Bir kahkaha gibi bedenini terk

etti. Cevap vermesi gerekip

gerekmediğini bilmiyordu. "Bilmeni

istedim, daha önce..."

Sonra adamın elini külotundan çektiğini hissetti. Ve buzlu su gibiydi.

Başını onun omzuna bıraktı, boynuna buğu üfledi ve elini boynunun yanındaki duvara dayadı. Diğer elini kızın gömleğinden çıkardı.

Dizini ona doğru bastırıldığı yerden indirdi, onu mükemmel bir şekilde ovdu ve neredeyse inledi.

Devam etmeyecekti. Çünkü kız bakireydi. Bakire olduğu için mi onu istemiyordu?

Ağızını açtı ama hiç ses çıkmadı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı omzuna. "İşler çok ileri gitti."

Yutkundu, gözleri yaşardı. Bu adil değildi. Beklemişti. Sadece onu hayal etmişti. Başka hiç kimseyle uğraşmamıştı ve şimdi o onu bunun için istemiyor muydu?

Başını kaldırdı ve elini hafifçe kızın yanaklarına koydu.

"Gitme." Gri gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. "İstifa etme." Yutkundu. "Daha iyi olacağım. Eskisi gibi olacağız... eskisi gibi. Seni görmezden gelmeyeceğim ya da bu yüzden sana farklı davranmayacağım."

Öncekine dön. Bundan sonra iş arkadaşlarına dön. Tadına baktıktan sonra.

"Gitme." Başparmağı kızın dudağında gezindi.

Hiçbir şeyi olmayabilirdi ya da bir şeyi olabilirdi. Ama ona her şeyi vermeyecekti.

"Tamam."

Bölüm 30

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Gecikme için özür dilerim! Ödül olarak, bu bölümde hepinizin özlemini çektiği bir şey var...

Ayrıca, geçen bölümün yorumlarına ilk önce cevap vermek yerine düzenleyip göndermeyi seçtim, ama beni affedeceğinizi hissediyorum.

Onu yaralamıştı. İşaretlemişti.

Hermione boynundaki aşk ısırığına baktı, eli saçlarını geriye çekti. Onu sahiplendi.

Saçlarının dökülmesine izin verdi. Üzerinde bıraktığı izleri kapatmadığını hatırlayarak kapatmamayı düşündü ama yine de neden bıraktığına bir anlam veremedi.

Sonra ofisteki insanların görmeleri halinde ne düşünebileceklerini düşündü. Blaise'in ne diyebileceğini...

Aşk ısırığını bir tılsımla ve daha sonra da makyajla kapattı.

Çarşamba sabahı M.C.G.'ye çıkan asansörde durmuş, dün bırakmaya çalıştığı tüm nedenleri kafasından geçiriyordu.

Projeleri suya düşüyordu.

Fikirlerinin peşinden gitmek için ihtiyaç duyduğu desteği alamıyordu.

Üzerinde çalıştığı mevcut projeden sıkılmıştı ve bu proje üzerinde çalışmasına izin verilen *tek* projeydi.

Patronu onu görmezden geliyor ve ona bir baş belası gibi davranıyordu. Patronu onu reklam aracı olarak kullanıyordu.

Patronuyla, karnına ağırlar sokmaya başlayan, ne zaman ne yapacağı belli olmayan değişken bir ilişkisi vardı.

Kısmen ikiyüzlü gibi görünmek istemediği için cinsel taciz iddialarını bu listenin dışında bırakmaya karar verdi. Önce onu öptü. Sonra kadın onu ikinci kez öptü.

Üçüncüyü kim öpecek diye sormadan önce bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı.

Asansörün kapıları açıldı. Gözlerini yerden kaldırıp ifadesini çelikleştirdi ve bakışları resepsiyon masasında duran Draco'ya takıldı.

Midesi bulandı.

Adamın gözlerinin okuduğu kâğıtlardan onunkilere kaymasını izledi. Selamlamak için başını salladı ve sakinleşerek derin bir nefes aldı. Bir hafta önce fark etmezdi ama şimdi onun nefes alışıyla senkronize olmuş gibi hissediyordu, nefes verirken ağzının içine doğru itişini -

Yüzünün ne hale geldiğini bilmeden asansörden çıktı ve sağa dönerek ofisine doğru yürümeye başladı. Adam da onunla aynı hizaya geldi.

"Günaydın," dedi.

Başını kaldırıp adama baktı ve bir elin kendisine kahve fincanı uzattığını gördü. Gözlerini kırıştırdı. Üzerinde köşedeki kahve dükkânının adı yazan bir fincandı bu.

"Bay Townsend yarın evrak işlerini gözden geçirmek için gelmek istiyor. İşleri sonuçlandırmak için."

Görgü kurallarını tamamen unutarak ve hiçbir şey söylemeden kahve fincanını ondan aldı. "Tamam."

"Öğle yemeğinden hemen önce olur mu?"

"Evet." Kadın elindeki fincana baktı. Walter'la olan programını kontrol edebilirdi.

Kapısına ulaştılar.

"Bağış toplamanın geri kalanı için bazı fikirlerim var, sizin için uygun olduğunda üzerinden geçebiliriz."

Ona doğru baktı. Yüzü hareketsizdi, gözleri gri ve nötrdü ama eskisi gibi soğuk değildi.

"Mükemmel," dedi.

Bir süre ofisinin kapısının önünde durup birbirlerine baktılar, sonra adam başını salladı ve ofisine doğru yürümeye başladı. Yanılıyor olabilirdi ama adam arkasını dönmeden önce gözlerinin boynunda gezindiğini neredeyse görebiliyordu. Adamın uzaklaşmasını izlerken boştaki elini morluğuna, kahvesini de dudaklarına götürdü. Tatlandırıcı ile kremanın mükemmel oranı.

Eskiye döneceklerini söylerken hangi "eskiden" bahsediyordu?

~*~

Bir saat geçmeden, Hermione yerleşip nihayet işine yoğunlaştığında, tekrar geldi.

"Granger."

Adamın sesiyle sıçradı ve başını kaldırıp onu kapısının önünde gördüğünde iki kat sıçradı.

"Evet?"

"Boş musun?"

Ona göz kırptı. "Evet?"

Adam ofisine girdi ve kapıyı kapatmaya başladığında kalbi durdu... ama sonra kapıyı aralık bıraktı, ofisin geri kalanından bir parça görünüyordu.

Oh, Tanrıya şükür.

"Pekâlâ," dedi ve saçlarını geriye iterek masasına doğru yürüdü. Masasının üzerine bir şeyler - bazı evraklar - attı ve misafir sandalyelerinden birine oturdu. "Şunun üzerinden geçelim."

Hermione, adamın az önce masasına fırlattığı portföyde Aşk Sözleşmesi'nin, Çıkar Çatışması'nın ya da bir dizi tatsız şeyin bulunduğunu düşünerek dehşete kapıldı.

Sandalyesini öne doğru itti ve dosyayı açtı.

"Snidget Sığınağı," dedi gözlerini gazetede gezdirerek. "Gerçek düşüş rakamlarını verdiler mi, yoksa sadece tahminler mi?"

Başını kaldırıp ona baktı ve sanki görüşünü temizliyormuş gibi hızla gözlerini kırıştırdı.

Tam olarak ne olduğunu anlamak için bir an düşündükten sonra boğazını temizledi ve "Bunlar geçen yılki düşüşe dayanan tahminler" diye cevap verdi.

"O halde ilk iş olarak adamlarımızı gönderip bu yıla göre gerçek rakamları ve gelecek yıl için öngörülen düşüşü öğrenmelerini isteyeceğiz." Evraklara baktı ve Hermione sonunda iki kere ikiye bir araya getirdi. Bu onun Snidget teklifiydi ve üzerine notlar karalanmıştı.

İncelemişti.

"Gözden geçirilmiş zaman çizelgeniz ve öngörülen bütçeniz ilkinden çok daha uygulanabilir, ancak maliyetleri önemli ölçüde azaltmak için yalnızca Walter'ı

Somerset." Tepkisini ölçmek için ona baktı. Somurtmak

üzere olduğunu hissedebiliyordu -

"Gelecek hafta gibi erken bir tarihte çıkabilir," dedi Draco. "Ama onunla gidersen, Kurtadam Politikası için birkaç önemli tarihi ve son teslim tarihini kaçırmaya başlayacaksın."

Hermione çenesini kapattı. *İşte uzlaşma buydu Hermione.*

Bundan hiç hoşlanmadı.

"Evet," dedi. "Eğer önümüzdeki hafta gibi erken bir tarihte başlayabilirsek, bu harika olur."

Ona başıyla onay verdi. "Hâlâ mahkeme tarihini Mart olarak belirlemenin çok iddialı olduğunu düşünüyorum." Dudaklarını büzdü. "Kurtadam Politikası davasının sonunda Wizengamot'un bizden bıkmış olacağını tahmin ediyorum ve ilk projemizin üzerinden birkaç hafta geçmeden başka bir projeyle üzerlerine atlamak bazı tepkilere neden olabilir."

Hermione kaşlarını çatarak, "Ama tarafsız olmalılar," dedi. "Her vakaya ayrı bir varlık olarak bakmalılar."

Draco kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Onlar..." *Ama* söylenmesine gerek yoktu.

Koltuğunda kaykıldı, bacak bacak üstüne atmaya çalıştı ama başaramadı. Sandalyeye baktı.

"Size daha iyi sandalyeler bulmam gerekecek. Bunlar berbat." Onun farklı bir pozisyona geçmesini izledi.

"Bu sandalyeleri seviyorum."

"halde misafirlerinizden nefret ediyor olmalısınız."

"Aslında misafirim yok," dedi. "Orada oturan tek kişi Blaise."

"O zaman onları bırakırız." Ona doğru sıırttı.

Onun her zamankinden daha sıcak olan gözleriyle karşılaştı. Ne yaptıklarından emin değildi. Şakası karşısında dudakları kıpırdadı ama adamın bu yanının nereden geldiğini anlamadı.

Konuşmayı tekrar Snidget'lara taşımaya karar verdi. "Yani, mahkeme tarihi için Nisan ayını mı planlayacağız?"

Draco başıyla onayladı. Bağış toplama hedeflerini tartışmaya devam ettiler.

Draco, "Bence Altın Snidgets davasını kamuoyuna duyurmak işe yarayacaktır," dedi. "Pek çok insan onların geçmişini ya da Quidditch'le ilişkilerini bilmiyor. Tanıdığımız bir avuç Quidditch oyuncusunun yardımıyla davalarına daha fazla göz atılmasını sağlayabiliriz." Ona dikkatle baktı.

Kaşlarını kaldırdı, bu fikri düşündü ve aniden, "Acaba Viktor'la temasa geçebilir miyim?" dedi.

Beyni bu plan etrafında şekillenmeye başladı, bir Quidditch sözcüsünün, röportaj yapacak birinin olmasının ne kadar ilginç olabileceğini düşünüyordu. Draco'ya baktı ve onun dudaklarının gergin olduğunu gördü.

"Ben Weasley'lerden bahsediyordum ama evet," dedi Draco çenesini ovuşturarak, "Krum da yararlı olabilir."

Elbette Ron ve Ginny. Birkaç hafta önce ona o kötü notu yazdığından beri Ron'la gerçekten konuşmamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence projeyi halka açıklamak işe yarayabilir," dedi Draco. "Skeeter'ın bir yazı yazmasını sağla. Hatta Lovegood'un gazetesi ilgilenecek mi bir bak."

Hermione başını salladı. Bu harikaydı. "Snidget'larla gerçekten ilgilenen başka kim vardı biliyor musun? Rolf Scamander," dedi. "Muhtemelen o da bu konuya dikkat çekmek isterdi."

Geniş, heyecanlı gözlerle ona baktı ve onun hareketsiz kaldığını, çenesini sıkıldığını, sonra bıraktığını gördü.

"Harika." Ayağa kalktı. "Git ve ilk temasları kur ve Walter'ın gelecek hafta yola çıkması için gerekli ayarlamaları yap." Notlarını topladı ve kadının kapısına yöneldi.

"Teşekkür , Draco." Söz ağzından çıkar çıkmaz dudaklarını ısırıldı.

Draco ona döndü, başını salladı ve gitti.

Günün ilerleyen saatlerinde Walter onun mektuplarını getirdi. Kişisel mektupları iş mektuplarından ayırmaya devam etti, ikisini birbirinden ayırt edebildikten sonra kişisel olanları okumamaya çalıştı. Ona, Hogwarts Valilerinin o Cumartesi gecesi Sevgililer Günü Balosu düzenlediğini ve tüm M.C.G.'nin davetli olduğunu bildiren bir ofis içi notu verdi. Gözlerini devirdi, Sevgililer Günü'nün kutlanmasından da en az o gün kadar nefret ediyordu. Harry bu hafta sonu Ginny'yi Kanada'daki maçında ziyaret etmek için şehir dışında olacaktı, bu yüzden ikisinin de kendisiyle birlikte bu şeye geleceğine güvenemezdi.

Önce hayran mektuplarını ve kişisel mektupları karıştırmaya başladı ve ön yüzünde karmakarışık yazılar olan güzel, yanık turuncu bir zarf buldu.

Bayan Hermione Granger

Hermione kaşlarını çattı. Sayfayı çevirip açtı ve gözleri büyüdükçe büyüdü.

Sevgili Hermione'm!

Tatilden nihayet İngiltere'ye döndüm ve sizi öğle yemeğine götürmeyi çok isterim! Malfoy Consulting Group'taki başarılarınızdan dolayı sizi tebrik etmeliyim!

Memlekette başlattığım bir hayır işi için sizden fikir almak için sabırsızlanıyorum. Bu haftanın sonunda müsait olursanız lütfen bana haber verin!

*Sevgiler,
Katya*

Hermione mektubu masasına bıraktı ve ellerini yüzünde gezdirdi. Ciddi misin lan sen?

~*~

Perşembe akşamı Hermione'nin dans dersi sürpriz bir şekilde değişti. Gramofondan tanıdık bir melodi çaldı ve Bayan Truesdale o akşam Fransız Valsi üzerinde çalışacaklarını duyurdu.

Fransız Valsi, tesadüfe bakın ki, Hermione'nin bildiği tek saf kan dansıydı. Yule Balosu için öğrenmiş, ezberlemiş ve pratik yapmıştı - Viktor Krum'un kolunda kendini utandırmamak için çaresizce. Draco'nun etrafında bir an için döndüğü, ellerinin birbirine değmediği ve bu yüzden de son beş yıldır kafasına kazınmış olan danstı.

Bunu Bayan Truesdale'e söylememişti. Kendisine diziliş, valsın nasıl sayılacağı ve ayaklarının üzerinde nasıl duracağı gösterilirken sadece başını salladı. Göstermelik olarak birkaç kez yanlış yöne döndü ama dersin sonunda Bayan Truesdale'in yüzünde küçük bir memnuniyet ifadesi belirdi.

O gece, uzanıp kitap okumak ve uykuya dalmaktan başka yapmak istediği bir şey yokmuş gibi hissederek kendini dairesine bıraktı.

O içeri girdiğinde Harry koltuktan kalktı. "Ah, merhaba."

"Hey, Hermione." Avuçlarını pantolonuna sürttü.

"Ginny'nin Kanada'da olduğunu sanıyordum?"

"Öyle," dedi kulağını kaşıyarak. "Kendimi içeri aldım."

"Oh." Çantasını yere bıraktı ve topuklu ayakkabılarını tekmeledi. "Sorun nedir?"

"Ee, bir şey yok." Harry gözlüklerini yukarı itti ve parmaklarını kendi etrafında döndürmeye başladı. "Oturabilir miyiz?"

Hermione ona bakakaldı. Ne yapmıştı ki? Bu Draco'yla mı ilgiliydi? Sonunda ona fikirlerini mi söylüyordu? Biri mi yaralanmıştı? Korkunç bir şey mi olmuştu?

Yemek masasına oturdu, bacakları oldukça sallanıyordu. Harry onun karşısına oturdu. Derin bir nefes aldı ve sözcükler ağzından yuvarlanarak döküldü.

"Ginny'ye evlenme teklif edeceğim."

Hermione kaşlarının kalktığını hissetti ama hareket eden tek parçası buydu. Kalbinin attığını ya da ciğerlerinin genişlediğini hissedemiyordu. Gözlerini ona dikti.

Gülümseyin. Bu gülümsemen gerekiyordu. Hermione

gülümsedi. Kıkırdadı. "Harry!"

Harry'nin endişeli yüzü buharlaştı ve ona sıırttı. "Ne zaman!?"

"Pazartesi," dedi. "Sevgililer Günü."

Ellerini ağzına götürdü. "Bana söylemek için neden bu kadar gergindin?"

"Bilmiyorum," diye güldü Harry. Gözlerini ovuşturdu. "Listemdeki son kişi sensin - tabii Ginny dışında - ve artık yarısı bittiği için çok rahatladım."

Son kişi... "Başka kim

olacak?"

Masaya doğru baktı. "Bu hafta Arthur'u görmeye gittim. Geçen hafta sonu da İrlanda'ya gittim."

Ron'u görmek için. Hermione başını salladı. Onu görmeden önce başka bir ülkeye gitmişti. Sonra geçen hafta Draco'yla birlikte çıktıkları o garip ve korkunç öğle yemeği randevusunu hatırladı. O gün onu öğle yemeğine davet etmişti. Ama ne yazık ki Hermione her şeyi kendisiyle ilgili hale getirmişti.

Yanağını ısırdı. "Bu konuşmalardan hangisi daha zordu?" Güldü.

"Ron, şaşırtıcı bir şekilde." Harry başını salladı. "O iyi bu arada." "Mükemmel."

"O... Şey, biriyle görüşüyor." Harry başını kaldırıp ona baktı. Hermione yutkundu.

"Evet, bana Noel'de söyledi."

"Evet," dedi Harry. Yüzünü kaşıdı. "Onunla tanıştım. Gerçekten hoş biri."

Hermione yavaş bir nefes aldı. "Bu harika."

Harry ona baktı. "Her neyse, Ginny'yle beni tanımana sevindim." Harry gülümsedi.

Hermione olabildiğince parlak bir şekilde gülümseyerek başını salladı. "Yüzük üzerinde mi?"

Harry kızardı ve kutuyu cüppesinin içinden çıkardı.

Hermione sırtıttı, başını salladı, güldü, kıkırdadı ve nasıl yapacağını, romantik mi yoksa spontane mi olacağını, Arthur'un nasıl tepki vereceğini, hangi restorana gideceklerini sordu. Hermione onu dinledi ve midesindeki ağırlık gittikçe arttı.

Harry evleniyordu, Ron hoş bir kızla çıkıyordu ve Hermione haftada bir Draco Malfoy'la kapışıyordu.

~*~

Cuma sabahı Hermione o gün için planladığı kıyafetine baktı ve kaşlarını çatı. Kıyafette hafif bir tuhaflık vardı. Sanki renkler birbirine uymuyor gibiydi ya da belki de eteğin kenarlarıydı.

Nesi olduğunu anlamak için Pansy'yi çağırmayı düşündü ama Pansy İtalya'daydı ve İtalyan Sihir Bakanı'nın kızı için bir Sosyete Balosu elbisesi tasarlıyordu. Bu onun için büyük bir olaydı ve Hermione "Katya Viktor'la öğle yemeği randevusu"nun acil bir durum olarak nitelendirilebileceğini düşünmüyordu.

Draco onu Perşembe sabahı olduğu gibi yine kahveyle karşıladı. Bu bir alışkanlık haline gelecek gibi görünüyordu. Ofisinin kapısına gelene kadar geçirdikleri on beş saniyeyi, acil bir şey ya da yapmaları gereken bir toplantı varsa onu bilgilendirmek için kullanacak, sonra da onu ofisinde bırakıp kendi ofisine dönerken arkasından bakakalacaktı.

Öğleye on kala ofisten kaçtı ve M.C.G. ofisinin yakınındaki tek büyücü kafesine gitti. Oraya hiç gitmemiştir ama Katya "uğruna *ölünecek*" bir yer olduğunu söylemişti.

Katya erkenciydi. Ondan daha erken, ki bunu yapmak çok zordu. Parlak bir gülümseme ve ipeksi kollarıyla masadan kalktı ve Hermione'yi bir yabancıdan gördüğü en dostça kucaklamayla sardı.

Evet. Katya'nın Hermione'nin bir dargın bir barışık sevgilisiyle öpüşmesi hakkında hiçbir şey bilmediği anlaşılıyordu...

"Canım benim!" Katya sarılmaktan vazgeçti ve Hermione'nin üst kollarını kavradı. "Muhteşem görünüyorsun!" Katya'nın gözleri Pansy'nin bugünkü kıyafetinin üzerinde gezindi ve Hermione, Madam Michele'in "iltifat kabul etmemek" olarak tanımlayacağı bir yorumu ısrarak reddetti.

Katya parmaklarını Hermione'nin omzundaki kumaşın üzerinde gezdirdi. "Keşke Pansy Parkinson benim için de yapsa! O kadar yetenekli ki!" Hermione neredeyse gülecekti, Pansy'nin Bulgar kıza karşı duyduğu hoşnutsuzluğu hatırlıyordu. Katya devam etti, "Ve elbette, doğru cadı içinde değilse giysiler bir hiçtir!" Parlak beyaz dişler. Ve sonra Katya'nın eli Hermione'nin yüzüne sevgiyle dokunuyordu.

Hermione ona teşekkür etmenin ve oturabilmeleri için elinden kayarak kurtulmanın bir yolunu buldu ve dikkatleri onun üzerinden çekti.

Tatilleri hakkında biraz sohbet ettiler, mekânı işleten tatlı yaşlı cadıdan içecek sipariş ettiler ve çaylarını ve kahvelerini istedikleri şekilde hazırladılar. Katya, Madam Michele'nin önerdiği gibi tam olarak doğru miktarda süt ve doğru sayıda küp şeker kullandığını gözlemledi. Karıştırırken kaşığı fincana çarpmıyordu. Ama Hermione'ninki de öyle.

"Arayı fırsatı bulduğumuza çok sevindim! Tanıştığımızdan beri seninle için *can* atıyordum - daha doğrusu ondan önce!"

Hermione, Katya'yı Draco'yla birlikte gazetelerde gördüğünde aklına gelen aynı düşünceye kapıldı: Çok fazla gülümsüyor.

"Birbirimizle gerçekten tanışma fırsatı bulduğumuz için ben de memnunum," dedi Hermione. "Kasabaya daha sık gelecek misin?" Hermione bir sonraki sözcükler ağzından dökülürken kendini tutamadı. "En azından Pazartesi'ye kadar. Sevgililer Günü'nde mi?"

"Oh, hayır!" Katya suratını astı. "Yarın Bulgaristan'a gidiyorum. En erken Mart ayına kadar dönmeyeceğim."

"Ah," dedi Hermione. Kaşlarını olabildiğince masumca kaldırdı. "Sevgililer Günü'nü Draco'yla geçireceğini sanıyordum."

Neden, Hermione. Neden?

Katya manikürlü bir el salladı ve "Buna hiç gerek yoktu. Anlaşmamızı birkaç ay önce sonlandırdık." Katya çay fincanını dudaklarına götürdü, tabağı Madam Michele'in onaylayacağı bir şekilde hemen altında gezdirdi.

Hermione onu izlerken gözleri seğirdi. "Düzenleme mi?"

"Evet, şu çıkma meselesi." Katya elindeki fincan ve tabağı bırakıp dükkânın etrafına bir göz attı.

Hermione ona baktı. Belki de burada Bulgarcadan İngilizceye bir çeviri sorunu vardı?

"Ayrıldınız mı demek istiyorsun?"

Katya ona baktı. "Ayrıldınız mı?" O da Hermione kadar şaşkın görünüyordu. Sonra Katya'nın kafasında sanki bir ışık yandı. "Ah! Ne tuhaf!" Güldü. Hermione bunun gülünecek bir şey olmadığını düşündü. "Bu kadar yakın olduğunuza göre Draco'nun size söyleyeceğini sanıyordum."

Hermione, Draco'yla "yakın" olmalarına dair kendi kafa karışıklığını görmezden gelerek bekledi.

Katya nazik gözlerle Hermione'ye bakarak devam etti. "Draco ve benim gazeteler için bir ilişkimiz vardı. Gerçekte bir ilişkimiz yoktu." Arkasına yaslandı. "Sana hiç söylememesine şaşırdım."

Hermione çenesini sıktı. "Ben de öyle!" Kulağa biraz histerik gelen bir kahkaha attı. "Korkarım hâlâ anlamıyorum."

"Azkaban'dan ayrıldıktan sonra imajını düzeltmek için heyecan verici ve cazip bir sosyal hayata ihtiyacı vardı. Bu yüzden bir anlaşma yaptık." Katya omuz silkti ve garsona işaret etti.

Siparişlerini verdiler ve Hermione düşüncelere daldı. Garson gittikten sonra Hermione Katya'ya döndü. "Açık sözlü olmak istemem ama kendini kullanılmış hissetmedin mi?"

"Hayır," dedi Katya gülümseyerek. "Aslında, bazı günler pazarlığın daha iyi tarafını yakaladığımı düşünüyorum."

Hermione Katya'yı izledi. Saygı duyduğu, nefret ettiği ve kıskandığı bu kadına Hermione lütfen açıklaması için yalvardı.

Katya etrafına bakındı, sesini alçalttı ve, "Bulgaristan'da bir nişanlım var," dedi. Hermione'nin fark etmediği bir yüzüğü işaret etti. Sade ama çok güzeldi. "O bir Muggle."

Hermione'nin gözleri ona kaydı, can alıcı noktayı bekliyordu.

"Babam... O bunu onaylamıyor." Katya kaşlarını çatarak masaya baktı.

Hermione gözlerini ona dikti. "Özür dilerim, annenin.... senin melez olduğunu Senin melez olduğunu duymuştum."

"O Muggle doğumluydu. Yine de bir cadıydı. Babam bir fark görüyor."

Ve böylece bir vakum, babasından bahseden bu kızın içindeki tüm güveni çekip aldı. Duruşu eğildi ve dudağını ısırıldı. Katya başını kaldırıp Hermione'ye baktı ve silkindi.

"Bir bahaneye ihtiyacım vardı. Andrei ve ben paramızı biriktirirken, babamın bana Durmstrang mezunlarını ya da Bulgar Sihir Bakanı Müsteşarı'nı ayarlamaması için bir nedene ihtiyacım vardı." Gözlerini devirdi. "Ama şimdi Andrei ve ben gelecek ay kaçıyoruz." Gülümsedi.

"Yani... Andrei bu anlaşmadan memnun muydu?" Hermione yargılamayı sesinden uzak tutmaya çalıştı. Denedi. "Gazeteler için başka bir adamı mı öpüyorsun?"

Katya güldü. "İlk sefer kolaydı. Ama ikinci öpücükte biraz sorun yaşadım." Hermione onun kahkahasının kafede yankılanışını dinlerken Draco'nun Katya'yı tuğlalara doğru ittiği, ellerinin saçlarında ve kalçasında olduğu görüntüyü hatırladı. Katya'nın sesi onu bu düşünceden kopardı. "Ama Draco izin istedi. Daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söyledi, sadece bir kez."

"Neden?" Hermione'nin sesi sessizdi. Cevabı biliyordu ama umutsuzca duymaya ihtiyacı vardı.

Katya onun gibi kirpiklerini kırıştırdı, gözlerini hızla yana çevirdi, sonra tekrar ona döndü. "Babası için."

Hermione ezberlediği kelimeleri duyunca yutkundu...

Gazetede ikiniz birlikte resmedildiğiniz her seferinde o Bulgar meleziyle randevuya çıkmak.

Hermione kendini hasta hissetti. Garson salatasını önüne koydu ve Katya o yıl başlatacağı hayır işi hakkında saçmalamaya başladı.

Hermione tek kelimelik yanıtlar vermeye devam etti, sesine güvenmiyordu.

Birbirlerinden haberleşmeye devam edeceklerine söz vererek ayrıldıklarında Hermione , "Katya?" dedi.

Kız döndü, saçları arkasında ağır çekimde hareket ediyordu.

"Draco sana hiç hediye verdi mi? Hediye paketi yapılmış bir kitap?"

Katya ona gözlerini kırptırdı. "Hayır. Böyle bir şey hatırlamıyorum."

Bulgar kıza gülümserken Hermione'nin kanı kaynıyordu. Gösterişli bir el salladı ve topuklarının üzerinde dönerek ofisine doğru yürümeye başladı.

~*~

Asansörün kapıları açıldı ve Blaise resepsiyon masasına yaslanmış, Melody ile flört ediyordu. Melody onun asansörden çıktığını görünce doğruldu ve gülümsemesi kayboldu. Blaise Hermione'ye dönüp bir şeyler söyledi ama Hermione onu duymazdan gelerek soldaki arka ofise yöneldi.

Kapısı aralıktı, bu yüzden sekretere bir şey sorma zahmetine girmedi. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Adam başını kaldırıp ona baktı ve kadın onun gözlerinin kapalı kapıya doğru kaydığını görebiliyordu. Yutkundu.

"Evet, Granger?" Tekrar evraklarına baktı. "Az önce çok ilginç bir randevum vardı."

Draco'nun gözleri ona kaydı. Onu tepeden tırnağa süzdü. "Öyle mi?"

"Katya'yla."

Onun gözlerini tuttu. "Ah." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Şehirde olduğunu bilmiyordum."

Öfkelendi. Cüppesinden asasını çıkardı ve "*Sessizlik*," diye mırıldandı. "Yapma-"

Draco çenesini sıktı. "Lütfen odayı susturmayın."

"Ama ben sana bağışlamak istiyorum." Tısladı.

"Odanın sessiz olduğunu ve kapının kapalı olduğunu bilirim, bu benim için daha zor olur," diye ısırdı, yanaklarında renk yükseliyordu.

Neredeyse nefesi kesiliyordu, ama içindeki öfkenin titreyen ipliği galip geldi. Sesi odaya geri verdi ve bir nefes aldı.

"Kitaplar nerede?" Adam

ona baktı. "Kitaplar mı?"

"Kitaplar-!" Kendini durdurdu ve sesini ayarladı. "Hediye paketindeki kitaplar."

Sandalyesinde kaykıldı. "Eğer hediye olsalardı, eminim ki onları
_."

"Katya hiç kitap almamış. Bana bugün söyledi." Hermione biraz volta attı. "*Kız arkadaşın* için kitap hediye paketi yaptım ve şimdi o senin *kız arkadaşın değil*, hiç *de olmadı* ve kitapları hiç almadı!" Sesini alçalttı. "Onlara ne olduğunu bilmek istiyorum."

Kaşlarını kaldırarak onu inceledi. "O kitaplar için gerçekten üzgün müsün?"

"Evet!" Sesini ayarladı. "Kitaplar konusunda çok *öfkeliyim*," diye tısladı. Çılgınca hareketler yapmaya başlayarak sesini yükseltti.

"Kitapları ben satın almadım mı?"

"Evet, aldınız --"

"Yani işlemiden sonra onlarla istediğimi yapmakta özgür değil miydim?"

Ona ters ters baktı, dirseklerini masasına dayamış parmaklarını dikleştirmesini izledi.

"*Katya* için o kitapları paketlemek için çok değerli zaman ve emek harcadım ve şimdi duyuyorum ki *Katya* o kitapları hiç almamış. Bu yüzden amacın ne olduğunu bilmek istiyorum!" diye fısıldayarak bağırdı.

"Özür dilerim," diye başladı Draco, onu öfkeliendiren o üstünlük dokunuşuyla, "Cornerstone'da hediye paketlemenin müşteriye sunulan bir hizmet olduğu izlenimine kapılmıştım." Ona sıırttı. "Hediye paketi talep ederken alıcının kim olduğunu belirtmek gerektiğini bilmiyordum."

Çenesi düştü. Gözleri kısıldı. "Biliyor musun Malfoy?" diye tısladı. "Şimdi sen söyleyince, hediye paketi bedava bir hizmet *değil*. Aslında iki orağa mal oluyor." Ellerini onun masasına dayadı. "Bunu unutmuştum çünkü başka hiç kimse bir *kitabın* paketlenmesini isteyecek kadar *aptal* olmamıştı!"

Sesi yükselmişti, bu yüzden ona dik dik bakarken yavaşça nefes aldı. Sandalyesinde oturmaya devam etti ve onun gözlerini tuttu. Sonra cüppesinin cebine uzandı ve bir kese çıkardı.

"İki orak mı dediniz?"

Nefesi kesildi. "*Sakın bana ödeme yapmaya*

kalkma." "Sana ödeme yapmıyorum, Cornerstone'a

ödeme yapıyorum." "Cornerstone'a ödeme yapmanı

istemiyorum!"

"O zaman ne istiyorsun?!" Sesi nihayet normal bir volümün üzerine çıkmıştı. Ellerini iki yana açtı ve yanakları pembeleşti.

Hermione siyah mermer masasının diğer tarafından, göğsü kabarmış bir halde ona baktı ve bir an için onun bu yüzden mi hâlâ masasından kalkmadığını merak etti. Genellikle tartışmanın bu noktasında onu duvara yaslamış olurdu...

Derin bir nefes aldı ve masasından bir adım geri çekildi. "Bilmek istiyorum," dedi, "amacın neydi?"

Adamın derin bir nefes alışını izledi ve "Seninle fazladan üç dakika geçirmenin bir yoluydu" dedi.

Onun gözleriyle karşılaştı, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Gözlerindeki gri her zamankinden daha sıcaktı. Yavaş bir nefes aldı.

"Başka bir şey var mı Granger?" Gözlerini kırıştırdı ve gözleri tekrar nötr hale geldi. Soğuk değil ama sıcak da değil.

Yanakları kızarmıştı ve masasına baktı. "Hayır. Evet, hepsi bu." Gözlerini yere indirdi. "Evet, tamam," diye kekeledi ve kapıya doğru yöneldi. Ona bağırması gereken başka bir şey varmış gibi hissediyordu...

"Yarın görüşürüz."

Kapının önünde durdu. "Yarın cumartesi."

Gözlerini onunkilere kaldırdı. Tarafsız. "Valiler Balosu." Kız

ona gözlerini kırıştırdı. "Ben... Ben gitmiyorum."

Gözlerini kısmıştı. "Notu almadınız mı?" "Ben-" diye başladı.

"Bu bir teklifti, zorunluluk değil!"

Bir parmağını masasına vurdu. "Kıdemli Danışman ve Malfoy Danışmanlık'ın arkasındaki en büyük güçlerden biri olarak orada olmanız bekleniyor."

Oh evet, ona başka ne için bağırarak istiyordu. Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"*Altın Kız* olarak orada olmam beklenmiyor mu?" Adam ona baktı.

"Affedersiniz?"

Ona doğru bir adım attı. "Ben Malfoy Danışmanlık Grubu'nun yüzü olmak için değil, Büyücü Olmayanlarla İlişkiler Kıdemli Danışmanı olmak için işe alındım."

"Neden , Granger--?"

"Wentworth'u biliyorum," diye tersledi. Sesini alçaltarak kapıdan uzaklaştı. "Wentworth'u ve eminim sayısız diğerlerini ikna etmek için beni kullandın! Daha bu fikir aklıma bile gelmeden ona M.C.G. ile çalışacağımı söyledin. Tıpkı Katya'yı kullandığın gibi benim adım ve itibarımı da kendi itibarını arttırmak için kullandığını biliyorum ve bundan bıktım," diye tısladı.

Draco kaşlarını kaldırarak, "Sana pozisyonu teklif ettiğimi söylemiş olabilirim," dedi, "ama Wentworth'e anlaşmayı imzaladığını söylediğimi hatırlamıyorum."

"Ama sen -!" Durdu ve fısıldadı, "Ama bana pozisyon teklif etmediniz. Bana bir şampanya kadehi kaldırdın." Kollarını kavuşturdu.

"Aynı şey." Draco elini salladı ve şaşkınlıkla gözlerini kıstı. Kız ofladı.

"Dinle, Malfoy. Sana inanmayanlara karşı seni savunmaktan ya da tavsiye mektupları yazmaktan mutluluk duyarım. Bu şirketi ve temsil ettiklerini savunmaktan mutluluk duyarım. Ve bu dünyada bir iz bırakmana yardım etmekten mutluluk duyarım, ama sormadan benim hakkımda bir şey varsaymaya cüret etme."

Nefesini içine çekti. İşte oldu. Bitmişti. Draco'ya baktı, o da dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Sandalyesinden kalktı ve masanın etrafında yavaş bir adım atarak ona doğru ilerledi.

"Senin hakkında *tahmin* ettiğim tek şey, Granger, Bakanlık'ta ne kadar gülünç bir şekilde değerinin bilinmediğiydi." Gözleri yine sıcaktı ve Granger sağa doğru adım attı, elleri misafir sandalyelerinden birine uzanırken

gelişmiş. "Bakanlığın tüm hayalperestleri yok ettiği gibi seni de yok edeceğini *düşündüm*. Ben de senin daha iyisini yapabileceğini *düşündüm*."

Sabit nefes. Misafir koltuğunun yan tarafına geçip ikisinin arasına koydu.

"Bana kurt adam projesiyle geldin, karşı koyamayacağımı biliyordun--"

"Seni kendime çekmek için bir projeyle geldim, evet. Neler yapabileceğini görmeni sağlamak için. Neler *yapabileceğimizi*." Yaklaştı ve sandalyenin yanında durdu. "Ama kurtadamlar umurumda bile değil."

Ona bağırıp çağırmalı, ikiyüzlü ve tek fikirli olduğu için onu azarlamalıdır.

Onun yerine titredi.

Bunu gördü ve eskiden gibi gözleri parladı.

"Sen... Emin olmadan insanlara bu şubenin başına geçeceğimi söylememeliydin."

"Bu şubeyi senin için kurdum," diye fısıldadı ve o nefesini tutmaya çalışırken gözlerinin onun üzerinde gezinmesini izledi. "Sen olmasaydın Malfoy Danışmanlık'ın Büyücü Olmayan İlişkiler şubesi olmazdı. Sadece ve sadece senin için özel olarak tasarlandı. Sana tam olarak istediğin şeyi vermek için."

Dizleri sandalyeye değiyordu ve kadın sandalyenin arkasını kavrayarak bir kalkan gibi aralarında tuttu. Dudakları kurumuştı. Onları ıslattı ve adamın gözleri aşağı doğru kayınca pişman oldu.

"Bir dahaki sefere," diye fısıldadı, "isteyip istemediğimi sor."

Sözleri aralarındaki boşluktan sis gibi süzüldü. Onun kelimeleri içine çekişini izledi ve birden ne hakkında konuştuklarından bile emin olamadı. Ama onun bir kez başını sallayışını izledi ve sanki anlaşımlar gibi havanın değiştiğini hissetti.

Adam derin bir nefes aldı ve kadın onun gözlerindeki sıcaklığın dağılmasını izledi. "Benimle Valiler Balosu'na gelmeni istiyorum." Adam yutkundu. Kadın da adamın isteğini dile getirirken yanağını ısırarak için kendini zor tuttu. "Sadece Malfoy Danışmanlık için değil, kişisel olarak senin için de harika bağlantılar kuracak birkaç kişi var."

Yutkunma sırası ondaydı. "Giyecek hiçbir şeyim yok."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve sandalyeden bir adım uzaklaştı. "Eminim Pansy'ye bir şeyler hazırlatabiliriz."

Masasına geri döndü, ondan uzaklaştı. Kadın hâlâ sandalyenin arkasına tutunuyordu.

"O İtalya'da. O --" Hermione artık ondan uzakta olduğu için derin bir nefes aldı. "Bir proje üzerinde çalışıyor."

Hatırlayarak durdu. Nefesinin altından küfretti. "Gerçekten evde hiçbir şeyin yok mu?"

"Yani, yılbaşında giydiğim elbiseyi giymek sosyal olarak kabul edilebilir olsaydı..."

Belli ki bu konu açılacak bir konu değildi. Adamın kendisine dönmesini izledi, gözleri ateşliydi. Adam gözlerini kaçırmadan önce hızla ona baktı.

Boğazını temizledi. "Bu elbiseyi nereden aldın?"

"Diagon Yolu'nda küçük bir dükkândı. Adını hatırlamıyorum." "Desrosiers mi?"

diye sordu, şöminesinin karşısına geçerek.

"Sanırım öyle, evet." Onun ateşe Floo tozu atmasını ve "Desrosiers" diye seslenmesini izledi.

Uzun gri saçlı, zayıf bir kadın ateşin arasından uzattı ve Draco'ya ısıltı ısıltı gülümserken kırışıklıkları iyice belirginleşti. Onu sanki

eski bir arkadaşıydı ve birden Draco onunla Fransızca konuşmaya

başladı. Daha önce hiç bu kadar nefis bir ses duymamıştı.

Hermione sandalyenin arkalığını tekrar kavradı. Sesi yabancı sözcüklerin üzerine inip çıkıyordu, Hermione anlamaya çalıştı ama başaramadı. Adam ona bir işaret yaptı ve yana doğru kaydı.

"Bayan Granger!" Kadının nefesi kesildi. "Evet, matmazel, ölçülerinizi aldım." Draco'yla Fransızca konuşmaya devam etti. Draco cevap verdi ve sonra bir şeye gülmeye başladılar. Hermione kaşlarını çatı.

Sarıldılar ve kadın havayı öptü. Kadın ortadan kayboldu. Adam şömineden kalktı.

"Elbisenizi yarın öğleden sonra doğrudan size gönderecekler. Yeni yıl elbisenize çok yakın olmadan yeterince yakın."

Masasına döndü ve bir not yazmak için tüy kalemmini eline aldı. "Faturayı

bana gönder," dedi.

Kıkırdadı. "Elbette."

Gözlerini ona dikti, tam olarak ikna olmamıştı. Masasının üzerine eğilmiş, saçları gözlerine dökülen adamın yazmasını izledi. Adam ona başka bir şey söylemedi, o da gitmek için işaretini aldı.

Kapıya doğru , adam konuşmadan önce kapıya ancak ulaşabildi.

"Pansy'yle ortaklığınızda farklı olan ne? O da aynı şekilde senin kuyruğuna takılıyor."

Ona döndü. "Bu tamamen farklı." Adam bir "i"

harfi çizdi ve ona baktı. "Nasıl?"

"O... karşılığında bir şey alıyorum. Bu onun imajına da yardımcı oluyor.

kendiminkini."

"Yani ilişkimizden yeterince zevk almıyor musun Granger?"

Adamın sadece birkaç kelime ve gözleriyle bir odanın havasını emmeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu..." Gözlerini ondan kaçırdı. "Sana

Snidget'ları vereceğim."

Gözleri ona kaydı. Ellerini ceplerine soktu. "Mahkeme tarihini öne alalım." diye devam etti.

"Ben... Sen..." Adam onu izlerken kekeledi.

"Ya da Muggle Doğumlu Entegrasyon Projesi? Onaylandı," dedi. Kız

ona göz kırptı. Ağzını açtı. Ve kapattı.

Devam etti, "Ya da hangi evcil hayvan projesini istersen. Senindir. Tam destek."

Kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. Onu pazarlığa nasıl başlattığını bilmiyordu. Adam yavaşça ona doğru yürümeye başladı. O sandalyenin hâlâ kendisinde olmasını diledi...

"Ama bu galalarda, bağış toplama etkinliklerinde ve akşam yemeği partilerinde görmek isteyecekleri kişinin Draco Malfoy olmadığını anlamanız gerekecek. Hermione Granger, aktivist, savaş kahramanı, Altın Kız. İstediginizi elde etmek için bu şöhreti kullanmanız gerekecek."

Adam onun önünde durdu, dokunacak kadar yakındı. Olabildiğince sakın bir şekilde nefes aldı, dudaklarında ilk isminin yankısı vardı.

Kirpiklerinin arasından ona baktı. "Bana nasıl yapılacağını öğretmen gerekebilir."

Çenesi tıkırdadı. Adam derin bir nefes aldı ve kadın onun ellerinin hâlâ ceplerinde, kendisinden uzakta olduğunu fark etti. "Yarın gece başlayabiliriz,"

fısıldadı.

Başını salladı.

Geri adım atarak yere baktı. "Senin Bulgar yarın orada olacak." Kızın tepkisini kontrol etti.

"Viktor?" Kaşlarını kaldırdı. "Valiler Balosu'nda mı?"

"Mm-hm." Draco mırıldandı. "Onunla Snidget'lar hakkında konuşabilirsin. Onun desteğini almaya çalış."

Düşünerek dudağını ısırды. "Harika," dedi, gözleri halının üzerinde dans ediyordu.

"Herhangi bir davanızda yanınızda yer alabileceğini düşündüğüm birkaç kişi daha var," dedi. "Sizi tanıştırabilirim."

Ona baktı. "Tamam."

Gözleri kızın yüzünde gezindi ve "Yedide görüşürüz" dedi.

~*~

Elbise Cumartesi sabahı geldi. Desrosier'nin ona son elbise tesliminden tanıdığı bir kutuydu. Hermione kutunun üstünü açtı ve Draco'nun kendisi için ne tür bir elbise sipariş ettiğini görmek için sabırsızlanarak kâğıt mendili sıyırdı.

Parmakları ipeğin üzerinde gezinirken nefesi bir nefes halinde onu

terk etti. Altındı.

Bölüm 31

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan bu yana ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Hepinizden dökülen sevgi miktarı gerçekten hayret verici. Cesaretlendirici olduğunuz için, karakterleri daha da fazla yorumlanması gereken bir şekilde yorumladığımı hissettirdiğiniz için çok teşekkür ederim!

Hepinize sevgiler ve umarım okumak için sessiz bir alanınız vardır...

Daha fazla [not](#) için bölümün sonuna bakın

Morty'ye o geceki balodan söz etti ve eve gidip hazırlanabilmesi için gecenin son bir saatini onun üstlenip üstlenemeyeceğini sordu.

"Kesinlikle hayır." Adam kaşlarını çatı. "Bugün öğlen ayrılacaksınız, genç bayan."

Ona göz kırptı. "Özür dilerim?"

"Sevgililer Balosu büyük bir etkinlik! Hazırlanman gerekirken bir kitapçının etrafında dolanmanı istemiyorum!"

Kız ona bakakaldı. "Ben... Şey, o kadar zamana ihtiyacım yok. Sizi rahatsız etmek istemem-"

"Ve yarın için endişelenme." Havayı sallayarak dairesine doğru merdivenleri başladı. "İyileşmen gerekecek!"

"Ne? Hayır, Morty. Yarın geleceğim!" "bile geçirme!" diye bağırdı ona. Kız suratını astı. "İyi! Ama öğlene kadar gelirim!" Dairesinin kapısı çarpıldı.

Kaşlarını çattı.

O gün saat on ikide onu zorla dükkândan çıkardığında, Hermione eve gidip duş aldı ve Daphne ile Tracey'nin gelmesi için hazırlandı.

Bir gün önce işten çıkarken onları aramış ve balo için kendisini hazırlamaları için para verip veremeyeceğini sormuştu.

Pansy olmadan ikisinin bir arada olması garipti. Pansy her zaman sohbet eden ve eski arkadaşlar hakkında dedikodu yapan kişiydi, bu yüzden Tracey asasıyla müzik çaldığında Hermione öğleden sonra sessiz kalmaya karar verdi.

"Bu gece yukarı mı aşağı mı istiyoruz?" Tracey sessizliği bozarak sordu.

"Eee..." Hermione kekeledi. Elbise Yeni Yıl Galası'ndaki beyaz elbiseye benziyordu. Ginny o gece Hermione'nin saçlarını açık bırakmasını istemişti, her ne kadar cadı ona saçlarını toplamasını önermiş olsa da.

"Elbisen ?" Daphne, ten rengine uyması için biraz yapışkan madde karıştırırken sordu.

"Altın rengi. Ve taban uzunluğu."

"Gidip takacak mısınız?" Tracey kocaman gözlerle sordu. Daphne daha çok makyaj tonlarına uyup uymadığından emin olmak ister gibi görünüyordu ama Tracey oldukça sersemlemiş görünüyordu.

"Ee... evet..."

Hermione odasına gitti ve altın rengi elbiseyi giydi. Henüz denememişti. İpek tenine soğuk geliyordu ve Hermione'nin elbisesine çok benziyordu.

beyaz elbise. Yeni yıl ayakkabılarının rengini altın rengine çevirmeyi planlıyordu, böylece onları bu elbiseyle de giyebilecekti.

Odasından çıktı. Tracey'nin nefesi kesildi. Daphne omzunun üzerinden göründü ve ona Slytherin sırtışı gönderdi.

Hermione ışığın daha iyi olduğu oturma odasına doğru adım attı. "Farklı bir sutyen giymem gerekecek, biliyorum," dedi dönerken. Elbise tıpkı beyaz elbise gibi sırtı açıktı ama ön kısmı biraz farklıydı.

Tracey tam yine saçlarından bahsedecekken, şömine gürültüyle canlandı ve Ginny'nin kafası içeri girdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne giyiyorsun lan sen!? Bu da ne?!" Ağzı açık kaldı. "Ben - Ginny!" Hermione sışradı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ne yapıyorsun? Üç günlüğüne şehir dışına çıktım ve şimdi de İngiltere Kraliçesi mi oldun?"

"Bu gece bir Sevgililer Balosu'na gidiyorum."

Ginny'nin nefesi kesildi. "Malfoy'la mı?"

Hermione'nin gözleri yuvalarından fırladı. Ginny oturma odasından Daphne ve Tracey'yi göremiyordu. Hermione de bu hafta Ginny'yle pek bir şey konuşma fırsatı bulamamıştı.

Hermione, "Malfoy Danışmanlık'la... evet," demeye çalıştı. Hemen Daphne ve Tracey'ye baktı. Tracey sırtıyor, birkaç saç aletini ısıtıyordu ve Daphne ona kaşlarını kaldırdı.

"*Merlin'in sakalı*, Hermione." Ginny ona tekrar yukarıdan aşağıya baktı. "Gitmeden önce sana Doğum Kontrol Büyüsü'nü öğretmemi ister misin?"

Ginny kaşlarını ona doğru oynattı. Hermione ağzı açık donup kaldı. Tracey'nin homurdandığını duydu.

"BEN... BEN..." Hermione kekeledi. "Tracey ve Daphne burada, saçımı ve makyajımı yapıyorlar."

Tracey el sallamak için yanına geldi. Ginny kaşlarını kaldırdı. "Ah, merhaba." Sanki bu onu hiç rahatsız etmemiş gibi.

"Pekâlâ, bir şeye ihtiyacın var mı Ginny?" Hermione yüzünün kızardığını hissetti ve makyajını yapmaya başladığında Daphne'nin bunu görebileceğini biliyordu.

"Bu gece geç saatlerde evde olacağımı haber vermek için uğramıştım. Yarınki maç hava koşulları nedeniyle yeniden planlandı," dedi Ginny. "Ama görünüşe göre evde olmayacaksın!"

"Oh, tamam. Döndüğümde görüşürüz o zaman," dedi Hermione, elbiseyi çıkarmak için can atıyordu.

"İyi eğlenceler! Benim yapmayacağım bir şey yapma." Ginny ona göz kırptı ve gözden kayboldu.

Hermione gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda, Tracey gülümsemesini gizleyerek ona bakıyordu.

"Ee. Yukarı mı aşağı mı?"

"Şey... Yukarı mı daha iyi olur? Yoksa aşağı mı?"

Hermione kulağının dibinde bir ses duyabiliyordu, adam atkuyruğunu koparıırken, "*Bunu asla yapma*," diye fısıldıyordu. Tracey'ye baktı ve sanki Tracey de bu sesi duymuştu.

Sırıttı. "İkisinden de biraz yapalım."

Hermione altın rengi elbisesini çıkarıp bornozuyla oturma odasındaki sandalyeye döndü ve kızların devam etmesine izin verdi. Daphne kapaticısını sürmeye başladı ve Hermione yüzünün kızarmasını engellemeye çalıştı.

Daphne geri çekildi ve ona baktı.

"Granger, bunlar aşk ısırıkları mı?"

Daphne boynuna bakarken Hermione mahcup bir ifadeyle başını kaldırıp ona baktı.

~*~

Saat yedide şömineden dışarı fırladı. Valinin konağındaki salon da Malfoy Malikânesi kadar büyüktü ama mermer ve kar taneleri yerine sıcak duvar halıları ve çırpınan kalpler buldu.

Kabul sırasına katıldı, sarmaşıklarla bağlanmış ve alçak fenerlerle tamamlanmış, kıvrımlı perdelerin olduğu bir girişe doğru ilerledi.

Hermione davetiyesi olmadığını fark etti. Ya da bir refakatçisi. Yeni Yıl Galası'nda ona bir davetiye gönderilmiş, hatta Narcissa'nın görmesi gerekebilir diye davetiye yanına getirmişti. Şimdi bir grup insanla birlikte mum ışığında bir açılışa doğru yürüyordu ve masasında bir nattan başka bir şey yoktu.

Yaklaştığında herhangi bir liste olmadığını ve davetiyeleri kontrol eden kimsenin olmadığını gördü ama girişte durup el sıkışan kişinin kim olduğu hakkında da hiçbir fikri yoktu. Kır sakallı, nazik gözlü bir beyefendiydi ve kendisinden oldukça genç olan karısı kolundan bir çanta gibi sarkıyordu.

"Bayan Granger!" dedi adam. Ona ıslıl ıslıl gülümsedi ve Hermione de gülümsemeye karar verdi.

Elini sıktı ve onu karısıyla tanıştırdı. Kadın, Madam Michele'in sevdiği gibi el sıkıştı ve Hermione de karşılık verdi.

"Bu gece burada olmaktan onur duyuyorum. Malfoy Danışmanlık Grubu'nu davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

" ki, tabii ki!" Gururla göğsünü sıvazladı. "Genç Bay Malfoy'un ve sizin neler başaracağınızı görmek çok heyecanlıyız."

Kibarca başını salladı ve adamın tüm Malfoy Danışmanlık'tan sadece onu ve Draco'yu seçtiğini fark etti.

"Sanırım Bay Malfoy çoktan içeri girmiştir. Lütfen bu gece keyfinize bakın, Bayan Granger."

Gülümsedi ve perdelerin altından geçerek ipekleri takip ederek bir girişe doğru ilerledi. Kendini büyük bir balo salonunun ikinci katında buldu, odayı aydınlatan on iki avize sayılıyordu. Önünde merdiven ikiye ayrılıyor, iki yandan yuvarlanarak balo salonuna dökülüyordu.

Tam kendi kendine iki merdivenin amacının estetik mi olduğunu yoksa girilecek uygun bir merdiven olup olmadığını merak ediyordu ki Draco sağındaki merdivenin dibinde belirdi.

Ve karar verildi.

Elini korkuluğun üzerine koydu, diğer eliyle de ayağının takılmasını önlemek için ipek kumaşı kalçasında topladı ve sahanlıktan indi. Gözlerini ondan ayırmadı. Adam beyaz bir takım elbise giymiş ve sırtıyordu.

Bakışlarını tekrar yüzüne çevirmeden önce gözlerini bir kez kızın üzerinde gezdirdi. Sol tarafında bir flaş patlamadan önce boynunda bir kızarıklık hissetti ve Skeeter ile fotoğrafçısının iki merdivenin ortasına kurulduğunu görmek için başını çevirdi.

"Bayan Granger! Muhteşem görünüyorsunuz!" Skeeter çığlık attı. "Söylesenize, bu Sevgililer Günü'nde gözünüz özel birinde mi?"

Merdivende durdu ve ona göz kırptı. Ağzını açtı, gıcırıltılı bir ses çıkardı ve kapattı.

Dört merdiven ötede hâlâ onu izleyen Draco'ya döndü. Ne kadar

utanç vericiydi. Bu bir randevu muydu, değil miydi?

O anki karar *onun* muydu?

Draco aşağı baktı. Onun geriye doğru kayışını izledi, sanki merdivenlerden uzaklaşmak üzereydi. Ondan. Yoldan çekilmek ve kendini o andan uzaklaştırmak.

Hermione Skeeter'a döndü. "Bu son derece rahatsız edici soruya cevap vermeyi reddediyorum Rita, ama Draco Malfoy'la uzaklaşırken fotoğrafımı çekmek istersen çekinme."

Rita'nın gözleri büyüdü ve açgözlülükle baktı. Bozo'nun merceği hızla kaldırdığını gördü ve Hermione döndüğünde Draco'nun gözlerinin ona dikildiğini gördü.

Son dört basamağı inmeye devam etti, elini korkuluktan kaldırıp Draco'nun uzattığı elinin içine soktu.

Draco'nun parmakları Hermione'nin avucunda kayarken sıcaktı ve kamera parladı. Draco Hermione'nin kolunu kendi koluna doladı ve Hermione son merdivenden inip Skeeter'dan uzaklaşırken onları çevirdi, işte o anda Hermione Draco'nun beyaz takım elbisesinin altın ipliklerle işlenmiş olduğunu fark etti.

Kız ayakkabılarına bakarak sırttı ve Draco onu dibinde çilek olan şampanya bardaklarının olduğu bir tepsiye yönlendirdi. Ona bir bardak uzattı ve tam ona bir şey söylemek için döndüğü sırada kulağına tanıdık bir ses geldi.

"Bayan Hermione Granger!"

Döndü ve Profesör Slughorn'un onlara doğru geldiğini gördü, konyak kenarlarından kayıyordu ve yanakları kızarmıştı.

"Profesör!"

Adam yanağına hafif bir öpücük kondurmadan önce onu içine çekecek zamanı ancak bulabilmişti. Aman Tanrım.

"Bayan Granger! Sen bir *hayal gibisin*, canım!" Gözlerini Draco'ya çevirdi. "Ve benim en sevdiğim Slytherin - Bay Zabini'ye söyleme," diye fısıldadı.

"ucundan bile geçmezdi." Draco sırttı ve onun elini sıktı.

"Biliyordum, dedim," diye hıçkırdı Slughorn. "O yıl Sümüklüböcek Kulübü için mükemmel bir grup seçtiğimi biliyordum! Bir değil, *üç* öğrencimin yer aldığı, çığınca başarılı bir danışmanlık firması!"

Hermione dudaklarını birbirine bastırarak Draco'nun o yıl aklında başka şeyler olduğunu söylememek için kendini zor tuttu...

"Oh!" Slughorn patladı. "Sizi biriyle tanıştırmak istiyorum, Bayan Granger." Onlardan uzaklaşmaya başladı ve takip etmelerini işaret etti. "Kendisi sizin Hogwarts'a geldiğiniz dönemden önceydi ama sizin için mükemmel bir bağlantı olabilir."

Draco kızın kolunu dirseğinden çekip elini kızın sırtının alt kısmına koyarak onu takip etti.

Bu çok daha kötüydü. İpek tenine karşı serindi ama onunla temas ettiğinde hemen ısındı.

Slughorn'un arkadaşıyla kaynaştı ve konuştu. Gecenin otuzuncu dakikasında Hermione, Slughorn'un onları odanın içinde nasıl oradan oraya savurduğuna ve Malfoy Danışmanlık için mükemmel kaynak ya da müşteri olabilecek dört kişiyle tanıştırdığına şaşırdı. Hermione şampanyasını yudumladı ve Horace Slughorn'a yeni bir saygı duymaya başladı.

Tüm tanışma faslı boyunca Draco elini onun sırtında tuttu. Hangisinin daha kötü olduğunu kestiremiyordu - başlangıçta avucunu o kadar aşağıya indirmişti ki, her hareket ettiğinde elektriğin her yöne aktığını hissedebiliyordu, ya da vampir yazarla konuşurlarken elini biraz daha yukarı kaldırıp başparmağının çıplak tenine tamamen tesadüfi olabilecek, ama vücudundaki tüm tüyleri diken diken edip titretecek bir şekilde sürtmesine izin verdiğinde.

"Ah! Bay Buckworth!" Slughorn'un sesi onu düşüncelerinden çekip çıkardı. "Bay Buckworth, gelin arkadaşlarımla tanışın."

Büyükbabası yaşlarında iri yarı bir adam yaklaşarak Slughorn'a elini uzattı. Draco'nun yanında kaydığını hissetti ve hemen ona bakıp sadece Bay Buckworth'a odaklandığını gördü.

"Bay Buckworth, arkadaşım Draco Malfoy'u tanıyorsunuz, değil mi?" Slughorn konyak bardağıyla Draco'yu işaret etti. Hermione ayağına bir damla düştüğünü hissetmiş olabileceğini düşündü.

Buckworth Draco'ya baktı. "Lucius'un oğlu. Vay, vay. Oldukça büyük bir sıçrama yapıyorsun!" Buckworth gülümsedi ve Draco'nun elini sıktı.

Lucius'un sözü üzerine Hermione Draco'yu kontrol etti, gözlerinin seğirmesini ya da "Lucius'un oğlu" diye çağrılmaktan dolayı tüylerinin diken diken olmasını bekliyordu. Draco sırttı. Ve onun elini coşkuyla sıktı.

"Teşekkürler Buckworth. Babam sizden sevgiyle bahsediyor. Sen de Hermione Granger'ı tanıyorsun, değil mi?"

Sırtında hafif bir itme hissetti ve Lucius Malfoy'un bir arkadaşıyla el sıkışmak için öne doğru adım attı. Üst üste ikinci gün, Draco'nun dudaklarından çıkan ilk isminin sesi beyin süreçlerini durdurdu.

"O zevki tattım mı bilmiyorum!" Bay Buckworth'un gülümsemesi nazikti ve bu akşam tanıştırıldığı pek çok insan gibi gözlerinin vücudunda gezinmemesini takdir etti. "Rhett Buckworth, Bayan Granger."

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Buckworth. Horace'ı Hogwarts'tan tanıyor musunuz?"

"Hem evet hem hayır." Bay Buckworth kıkırdadı ve Slughorn konyağına doğru kıkırdadı. "Hogwarts'ta berbat bir öğrenci olmama rağmen, oradaki zamanımdan sonra Horace'la çalıştım, iksirler ve benzeri şeylerle uğraştım."

"Oh, harika," dedi Hermione.

"Söyleyin bana Bay Buckworth, Geoffrey Townsend ile hala görüşüyor musunuz?"

Hermione Draco'ya baktı. Gözlerinde tanıdığı bir parıltı vardı ama o kadar silikti ki başka kimsenin göremeyeceğinden emindi.

"Geoffrey?" Bay Buckworth doğru duymamış gibi gövdesini içeri eğdi. "Vay canına! Geoffrey'i yıllardır görmemiştim! Çok iyi bir öncüydü, değil mi Horace?"

Slughorn bardağına bir şeyler mırıldandı.

"Granger daha geçen hafta onunla bir görüşme yaptı," dedi Draco. Hermione ona gözlerini kırptırdı. Akşam yemeğinde de orada değil miydi? Draco ona baktı ve Hermione'nin doğru yorumlamayı hayal bile edemeyeceği kk bir baş işareti yaptı.

"Bu doğru mu?" Bay Buckworth söyledi. "Okuldayken Quidditch'te beni yenmeye bayılırdı. Yaşlı adam nasıl?"

Hermione Bay Buckworth'a döndü. "O harika biri. Onunla çok güzel bir toplantı yaptık." Draco'nun elini sırtında hissetti, hafifçe bastırıyordu. Elini bir kez döndürdü. "şu anki projem olan Kurtadam Politikası'nı tartışıyorduk. Gelecek ay Wizengamot'a götüreceğiz, kurtadamlar için istihdam ve eğitimde eşit haklar elde etmeye çalışıyoruz. Bay Townsend çok cömert davrandı - bağış toplama hedefimize hatırı sayılır bir miktar bağışta bulundu."

"Oh?" Bay Buckworth yle dedi. Hermione adamın dudaklarının bükülmesini ve gözlerinin kısılmasını izledi. Yanlış bir şey mi söylemişti? "Demek Geoffrey hâlâ parasını saçıyor, öyle mi?" diye devam etti.

Draco onun yanında kıkırdadı. Hermione bir şeyleri kaçırıyor muş gibi hissetti. Bağış toplama konusunu açmaması mı gerekiyordu?

"Ne kadar taahhütte bulundu?" Bay Buckworth gözlerini kısarak sordu.

Hermione ona gözlerini kırptırdı.

"Sanırım hedefin yaklaşık yarısı," diye ekledi Draco, sanki söylediklerinin doğrulanmasına ihtiyaı var mış gibi ona bakarak. Gözlerinde hâlâ o parıltı vardı ve kız onu tanıdı. Bunu onda daha önce de görmüştü. Bu onun kazandığı anlamına geliyordu.

"Tabii ki öyle," diye mırıldandı Bay Buckworth. Hermione'nin omzunun üzerinden bir noktaya baktı, sonra gözlerini tekrar Hermione'ye çevirdi. "Bir sonraki buluşmanızda ona eski dostu Rhett'in bağışını karşıladığını söyle." Draco'ya baktı. "Ve Pazartesi sabahı çok güzel bir meyve sepeti gönderdi."

Ne... az önce ne oldu.

Draco kıkırdayarak Bay Buckworth'un cömertliği hakkında bir şeyler söyledi ve elini sıktı. Draco'nun en sevdiği meyvenin çikolataya batırılmış çilekler olduğuyla ilgili bir tür şaka yaptılar ve Hermione Draco'nun başparmağının yine teninde gezindiğini hissetti. Övgü gibi.

Slughorn, Bay Buckworth'un dikkatini kurtçuklarla ilgili eski bir hikâyeye çekince Hermione Draco'nun omzuna döndü.

"Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı.

"İlk projen için bağış toplamayı garantiledin Granger." Adamın sesi kızın başının üstünden geçip boynuna indi.

"Ben... Ben hiçbir şey yapmadım." "Sen mükemmeldin."

Söz verdiği gibi ona öğretiyordu.

Kurt Adam Projesi için finansman buldukları için çok mutluydu. Bunu nasıl başardıkları konusunda kafası karışıkta ama biraz da sersemlemiş hissediyordu.

Slughorn oradan geçen bir beyefendinin dikkatini çekerken, Draco eğilip onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Horace ile bir konuda konuşmam gerekiyor ama bu beyefendi Hogwarts'ın en genç valisi. Ayrıca Muggle doğumlu."

Onun gri gözlerinin içine baktı ve başını salladı. Bu, Muggle Doğumlu Entegrasyon Programı'nı gerçekten destekleyebilecek biriyle tartışma fırsatıydı.

Draco valinin elini sıktı ve Hermione kendini tanıtırken Slughorn'la birlikte kenara çekildi; Slughorn uzaklaşırken eli onun sırtında gezindi, başparmağı derisini sıyırdı. Hermione göz ucuyla Draco'nun Slughorn'a bir soru sormasını izledi, yaşlı adamın gözleri kocaman açıldı ve düzensiz bir şekilde başını salladı. Slughorn Draco'ya eşlik ederek uzaklaştırdı ve Hermione Hogwarts valisiyle yaptığı görüşmeye yeniden odaklandı.

Yirmi dakika sonra valiyle vedalaşırken ve irtibatta kalacağına söz verirken Draco hâlâ dönmemişti. Boş şampanya bardağını yanından geçen bir tepsiye bıraktı ve balo salonunun ortasında dansın başladığını görmek için döndü. Bir sütuna doğru ilerledi ve odada konuşabileceği tanıdık birini aradı.

"*Merlin*, manzara ama!"

Döndüğünde Blaise' ona yaklaştığını, gözlerini elbisesinde, saçlarında gezdirdiğini gördü.

"Buraya bak, Blaise." Yüzünü işaret etti. "İmkânsız

bir istek."

Ona bir baktı. Adam pembe bir takım elbise giyyordu. Ona göz kırptı, cesaretine hayret etti.

"Birileri Sevgililer Günü ruhu içinde," dedi.

Onunla birlikte sütuna yaslandı ve şöyle dedi: "Bekâr kadınların çoğunun balo için kırmızı giyeceğini düşünmüştüm. Fotoğraflar için uygun olduğumdan emin olmak istedim."

Sırıttı. "Beklentiler nasıl? Gözünüze çarpan biri var mı?"

"Şu anki şirket dışında mı demek istiyorsun?" Ona göz kırptı. "Burada yeterince bekâr yok," diye sızlanarak dansçılara baktı. "Orada burada birkaç tane var ama doğru düzgün bir ekürim bile yok. *Draco* bile burada biriyle birlikte."

Kanının donduğunu ve yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu hissetti. Çılgınca arayarak ona .

"Ne?"

Blaise gözlerini kalabalıktan ayırmadı. "Altın elbiseli muhteşem model."

Hermione hava almaya çalışarak kaşlarını çattı. Bu yüzden altın aksanlıydı. Altın elbiseli başka bir kıza uymak için. Neden...? Şimdi onunla birlikte miydi?

Dans pistini taramak için döndü, altın arıyordu.

"Granger." Blaise'in sesi onu tekrar ona bakmaya itti. Dudaklarını birbirine bastırdı ve titremelerini engellemeye çalıştı. Blaise kaşlarını kaldırdı ve ona sırttı.

"Seni kastetmişim."

Adamın dolgun dudakları kocaman bir sırıtışa dönüşürken gözlerini kırıştırtarak ona baktı. Gözleri kırıştı. Ve homurdandı.

"Oh..." Yanaklarının ısındığını hissetti. "Oh, hayır. Draco ve ben..." Blaise güldü. "Başın çok büyük belada, Granger..."

"Hayır, demek istediğim... Söylemek istediğim -"

Blaise eğildi, elleri dizlerinin üzerindeydi. Kahkahası gürlüyordu. "Bu... um..."

Hermione kekeledi.

Blaise gözlerindeki yaşları silerek ayağa kalktı. "Merlin, açıkladığıma sevindim. Karşılaştığın ilk altın elbiseli kız anında Avada'lanırdı!"

Hermione yüzünün ne kadar sıcak olduğunu hissetti ve ona başını salladı. "...demek istemedim."

"Bu gece iyi şanslar, Granger." Blaise onun omzunu sıktı. "Benim yapmayacağım bir şey yapma." Ona göz kırptı ve kekeleyerek yanından ayrıldı.

~*~

Hermione biraz sonra Draco'yu odanın öbür yaşlı ve gri bir adamla konuşurken buldu. Birbirlerine dönmüşler, bir şey konuşuyor gibi görünüyorlardı.

çok ciddi bir sohbetti. O tarafa gitmeye fırsat bulamadan, Yeni Yıl Galası'nda tanıştığı birkaç kişiyle karşılaştı. Onlarla hasret gidermek için biraz zaman harcadı.

Tam da sıkıcı bir konuşmadan sıyrılmak için dönüyordu ki, gözleri kendisinden üç adım ötede duran ve onunla konuşmayı bekleyen Viktor Krum'a takıldı.

Onu gördüğünde gözleri parladı. Gülümsedi ve o da gülümsemekten kendini alamadı.

"Herminny," dedi ve Herminny başını arkaya atıp işlerin nasıl da hiç değişmediğine güldü.

Elini uzattı ve dudaklarına götürdü. Görünüşe göre bir gün bile yaşlanmamıştı. Saçları hâlâ kısaydı, boynu ve omuzları hâlâ genişti ve gözleri hâlâ kibardı. Koyu kırmızı cüppeler giymişti ve dudaklarını elinden çektiğinde, gözlerinin hatırladığı gibi koyu kahverengi olduğunu görebiliyordu.

"Viktor, ?" Gülümsedi.

"Ben Vell'im." Gözleri kızın yüzünde dans etti. "Hâlâ çok güzelsin."

Kızardı. "Hâlâ Bulgaristan için oynuyorsun, değil mi? Bugünlerde Quidditch hakkında biraz daha fazla şey biliyorum çünkü çok daha fazla Quidditch oyuncusu tanıyorum!"

"Evet. Senin Ronald Veasley'ini iki weeks içinde oynuyorum." Ron'dan bahsederken gözlerinin arasında bir ileri bir geri baktı, sonra devam etti. "Draco Malfoy'la mı çalışıyorsun?"

"Evet," dedi. "Büyücü Olmayanlarla İlişkiler şubesinin başındayım." "Peki bu ne anlama geliyor?" Adam sırtıttı.

"Sihirli Yaratıklara ve Muggle doğumlulara yardım edebiliyorum." Atılıma geçti. "Şu anda üzerinde çalıştığım, çekebilecek bir proje var..."

Kirpiklerinin arasından ona baktı ve hâlâ onunla birlikte olduğunu gördü. "Golden Snidgets'ı biliyor musun?"

On dakikalık hafif bir sohbetten sonra Hermione Viktor'u avucunun içine aldı. Söylediği her şeyi başıyla onayladı ve küçük kuşlara karşı yapılan her haksızlığa katıldı. Hermione ona, biraz tanıtım yapmak için kendisiyle temasa geçmeyi düşündüğünü söyledi ve Viktor ondan tekrar haber alma düşüncesiyle heyecanlandı.

Tam Altın Snidget nüfusuyla ilgili sıkıcı bir gerçekten daha söz edecekti ki arkasındaki yaylı çalgılar dörtlüsü yeni bir harekete başladı. Hermione melodiyi tanıyarak bakmak için döndü ve arkasına baktığında Viktor elini uzattı.

"Benimle tekrar dans eder misin, Hermyown?"

Başıyla onayladı ve elini onun elinin içine koydu. Adam onu dans pistine götürerek diğer çiftlere katıldı. Birbirlerine baktılar ve Hermione bu dansı Bayan Truesdale'le daha yeni gözden geçirdiği için çok mutluydu.

Fransız Valsi çalmaya başladı. Viktor

gözlerini ondan ayırmadan eğildi.

Ona gülümsedi ve hanımefendiye geldiğinde reverans yaparak karşılık verdi. Bayan Truesdale'in reveransının bu kadar derin olmasıyla gurur duyacağını düşündü.

Viktor'un kollarına atıldı, bir eli onun omzunda, diğeri elindeydi ve vals yaptılar. Viktor onu kaldırırken kendine doğru bastırdı, ipek tenini ısıtıyordu ve Viktor onu yere bıraktığında kıkırdadı.

Bu çok kolaydı. Viktor Krum'la dans etmek çok kolaydı, sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Sanki savaş olmamıştı ve Cedric Diggory hâlâ hayattaydı, Sirius, Remus, Snape, Fred ve Dumbledore da. Birbirlerinin etrafında döndüler ve o da hatırladıklarını takip ederek iki çift ötedeki beyefendiyle buluşmak için sağa döndü.

Ve karşısındaki Draco Malfoy olunca kalbi durdu. Yine. Sırıtiyordu.

Aynı dans. Aynı şarkı. Aynı partnerler.

Tıpkı beş yıl önce olduğu gibi eğilmeden önce gözleri ona dikildi. Adam doğrulurken, kadın gülümsedi ve içinden kıkırdadı. Elinden geldiğince reverans yaptı.

"Neye gülüyorsun Granger?"

Ayağa kalktı ve gülümseyerek onun gözleriyle buluştu. "Tasadüfler."

Sağ elini kaldırdı. Kadın kendi elini onunkine yaklaştırdı ama ona dokunmadı, tıpkı beş yıl önce dokunmadığı gibi. Ama şimdi çok daha fazla nedenden dolayı.

"Ben tasadüflere inanmam," dedi. Birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar.

"Oh, gerçekten mi?" Ona sırtarak karşılık verdi, keşke bilseydi diye düşündü...

"Tam olarak olmayı planladığım yerdeyim. Tıpkı bu şarkıda son kez dans ettiğimizde burada olmayı planladığım gibi."

Başladığı yerde durdu. Nabızı uğulduyordu. Ciddi olamazdı...

Adamın ona sırtışını, gözlerinin parlamışını ve ardından asıl partnerine dönüşünü izledi.

"Herminy?"

Döndü, gözleri cam gibiydi ve Viktor'un ona doğru uzandığını gördü. Bir sonraki hareket başladığında onun elini tuttu.

Nefes alamıyordu. O-

Viktor'un ayak parmaklarına bastı ve o da homurdandı. Viktor'un kendisini yönlendirmesine, dönmesine izin verdi ve gözlerinin Draco'yu aramasına izin verdi. Dansçıların arasında onu görmeye çalışıyordu.

Viktor eğildi. Dans bitti mi? Daha yeni başlamıştı. Dizlerini çok uygunsuz bir reveransla büktü ve ona bir içkiye ihtiyacı olduğunu ve hemen döneceğini söyledi.

Gözleri kalabalığın üzerinde gezinirken, kendisi için onu almasını isteyip istemediğini soran Bulgar sesini duymazdan gelerek döndü.

Nefes alamıyordu. Elini karnına götürdü, altın ipeği hissetti ve sessiz bir koridora saptı.

Yıllarca kaderin onları Yule Balosu'nda bir anlığına nasıl bir araya getirdiğini hayal etmişti. O gece adamın kendisine nasıl baktığını düşünmüş ve ne düşündüğünü merak etmişti.

Topuklarının tıkırtısını duydu. Ve sonra ejderha derisinin çıtırtısını.

Hazır değildi. O... O ne demek istedi?

Ejderha derisinin hızlandığını duydu.

"Granger."

Durdu. Kadın koridorun sonundaydı ve adam da hemen arkasındaydı. "Seni korkutmak istememiştim ya da..."

Adamın saçlarını geriye iterken çıkardığı sinirli sesi duydu. Ona bakmak istedi ama kendine güvenemedi.

"Bu senin için ne zaman başladı? Lütfen söyle bana," diye fısıldadı.

Sessizlik. Ve dehşete kapılmıştı. Belki de kastettiği bu değildi. "Dördüncü yıl."

Göğsünde panik vardı ve etrafında neşe dönüyordu. Arkasını döndü ve adamın yüzü de en az onun kadar dehşete düşmüştü.

"Ben kazandım." Ona sırıttı.

Kafası karışmış bir şekilde ona göz kırptı.

Kadın aralarındaki mesafeyi kapattı ve adamın gözleri karardı.

"Oh, seni aptal sürtük." Ona doğru uzandı ve onu öperken neredeyse kakhaha .

Ellerini adamın yakalarına, boynunun arkasına ve saçlarına dolayarak göğsünü onunkine bastırdı. Adamın dudakları onunkilerin üzerinde gezindi ve elleri ipeğin üzerinden kayarak aşağıya indi ve onu kavradı.

Onları bir kapıya doğru götürdü ve kapıyı açarken onu kapıya doğru bastırdı. Küçük bir oturma odasına yuvarlandı. Kapı kapandığında dengesini kazandı ve sonra sırtını kapıya dayadı.

Adam yüzüne karşı nefes nefese kalmıştı ve kız nefes nefese kaldığını duydu. Gri gözleri onun üzerinde dans ediyordu ve elinin ipeğin arasından kaburgalarını izlediğini hissetti. Alnını onunkine değdirdiğini hissetti.

Bir şömine, sandalyeler ve kanepeler görebiliyordu.

"Bu oturma odasının burada olduğunu biliyor muydun?" Kadın ona şüpheyile baktı.

"Granger, beni bu koridora *sen getirdin*, tam tersi değil." Eğildi ve ağzını onunkine yaklaştırdı. "Ama evet, buraya daha önce de gelmişim. Daha geçen ay annemle bu sandalyelerde çay içmiştik."

"Anneni özledim."

"Onun hakkında daha sonra konuşalım, olur mu?"

Gülümsedi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Elleri hâlâ onun saçlarına dolanmıştı ve bu fırsatı değerlendirerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Adam inledi ve elleri kadının arka sıkarak onu kalçalarına yaklaştırdı.

"Bana ne istediğini söyle." Nefesi dudaklarında buğulanırken, elleri gövdesi boyunca ilerleyerek göğsüne yaklaştı. Bir eli göğsünü sıyırdı ve kızın nefesi kesildi.

"Her şeyi."

Başını onun omzuna koydu ve inledi.

Sonra kaldırılmaya başlandı. Nefes nefese kaldı, adamın kolu beline dolandı ve onu kapıdan çıkarıp çevirdi. Kadın adamın omzunu tuttu ve adam onları odanın içine götürdü. Şömineyi ve koltukları incelemek için bir dakikası vardı, sonra düşerek pelüş bir şezlongun üzerine indi. Şezlongun arkası sağ tarafında, şömine ise sol tarafında yükseliyordu.

Draco doğrulup ceketini çıkarmaya başlamadan hemen önce yeniden nefes aldı.

Oh, Tanrım, lütfen.

Adam onun üzerine indiğinde nefes nefese kalmıştı. Üzerlerindeki avize parıldıyor ve saçlarını mükemmel bir şekilde aydınlatıyordu, tıpkı her zaman hayal ettiği gibi.

"Bana ne zaman duracağımı söyle."

Buna neredeyse gülecekti ama sonra adam onu tekrar öpmeye başladı. Adam onun üzerinde diz çöktü, iki dizini de onun bir yanına dayadı ve bir elini salona dayadı, diğer eli ise kalçasından tekrar göğsüne doğru hareket etti. Adam başparmağını göğsünde gezdirerek göğsünü sıktığında dudaklarına doğru soludu.

"Tanrım, Draco."

Dudaklarını ısırdı, acı veriyordu. Hemen geri çekildi. Dilini acıyan yere bastırdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı, ipeğin üzerinden onunla oynamaya devam ederken tekrar boynuna yapıştı.

Ellerini onun yanlarına götürdü ve kaslarının titrediğini hissetti. Onun üstünde olmasını, kendisine baskı yapmasını istiyordu. Neden bu kadar uzaktaydı?

"Daha fazla. Lütfen, Draco."

Titredi ve boynuna doğru ofladı. Bacaklarını hareket ettirerek sol dizini yukarı kaldırdı ve ipeğin kalçasından beline doğru kaydığını hissetti. Onun

Dizini kalçasına bastırđı ve hareket etmeye başladı. Adam onun üzerine eğildi, göğsünü ona doğru bastırđı ve kadın iç çekti.

"Daha iyi mi?"

"Evet, Tanrım."

Adamın kalçalarını kendi kalçalarına karşı hissedebiliyordu, ona karşı sert olduğunu hissedebiliyordu.

Adam onu öptü, kadın onun altında kaydı ve adamın nefesi kesildi. Çok hoşuna gitmişti. Tekrar yaptı ve adam ağzını onunkinden çekti.

Elini kaburgalarının arasından geçirip tekrar kadının göğsüne dokundu. Kadın inledi ve sonra adam kalçalarını döndürdü ve kadın inleyerek adamın omuzlarını kavradı.

"Bana ne zaman duracağımı söyle," diye fısıldadı ağzına karşı ve kalçalarını tekrar yuvarladı.

Üçüncü kez onun kalçalarını kendi kalçalarıyla buluşturdu ve . Adam kaydı. Titredi ve inledi. Kadın kalçalarını tekrar yukarı kaldırdı ama adam hareketsizdi.

"Yapamam... Yapmam gerek..."

Adam uzaklaşıyordu ve kadın dehşete düşmüştü. Adam kalçalarını . Sonra tekrar üzerine eğildi ve kız, adamın elini sol kalçasında, ipeğin altından kayarken hissedebildi.

Kadın içini çekti ve adam onun boynunu tekrar öptü. Kadın avizeye baktı ve adamın parmakları külotunun çizgisini takip ederek yaklaştı.

Adam kıza kumaşın üzerinden dokundu ve kız başını çevirip adamın kulağını ısırdı. Adam ona tekrar dokunduğunda nefesini boynunda hissetti.

"Tanrım, lütfen, lütfen, lütfen," diye nefes

nefese kaldı. "Söyle bana - Ne zaman

duracağımı söyle."

"Neden-" diye inledi adam ona tekrar dokunduğunda. "Neden durdun? Sorun ne?"

Ona baktı, yanakları pembeydi ve alnı nemliydi. "Eğer durmamı istiyorsan... Eğer durmamı istiyorsan-" Nefes nefese kalmıştı, gözleri ona dikilmişti.

"Neden duralım ki!"

Adamın gözleri yüzünde gezinirken nefesini tuttu.

"Çünkü... çünkü ben bakireyim?" Dudaklarını yaladı. "Bu mi?" "Bu yüzden bizi durdurdun. Geçen sefer."

"Bizi *ben* mi durdurdum? *Sen* bizi durdurdun!" Kadın doğrulmaya başladı ve adam topuklarının üzerinde geriye yaslandı.

"Hiç yapmadığını söyledin - Ben de çekildim!"

"Evet, *hatırlıyorum*." Ona hırladı. "Ama senden hiç durmanı istemedim!"

Kaşları bir araya geldi ve ağzı açıldı. Çok genç görünüyordu. Sonra gri gözleri karardı.

"Eğer bana durmamı söylemezsen, seni götüreceğim Granger. Tam burada, bu şezlongda."

Titredi ve nefesi kesildi. "Ne

bekliyorsun?"

Adam omuzlarını itip sırtını minderlere dayamadan hemen önce, yüzüzlüğünden dolayı yanaklarının kızardığını hissetti. Adam onun üzerine eğildi, gözleri onu içine çekti. Sonra ellerini elbisesinin önüne götürdü ve ortadan yırttı. Kızın nefesi kesildi.

"Nesin sen --?"

"Sana bin tane elbise alacağım," dedi dudakları onunkileri kavrarken. Ve kadının nabızı bu sözle sıçradı.

Tam vali konağından nasıl *ayrılacağını* düşünmeye başlamıştı ki Draco dudaklarını yanağından aşağı kaydırđı, köprücük kemiğinin üzerinde bir yol çizerek sol göğsüne doğru ilerledi. Draco kumaşın üzerinden açık ağızlı bir öpücük kondurduğunda sutyeni işe yaramadı. Saçlarını tutarak onu daha da yaklaştırdı ve bacağına kaldırarak Draco'nun kalçasına doğru hareket ettirdi.

Parmakları bacaklarındaki kumaşı toplamaya başladı, beline kadar itti ve daha önce bulduğu yolu geri alarak kadının göbeğine yaklaştı. Parmaklarından biri altına daldı ve hemen onun değerli tatlı noktasını buldu. Kız kalçalarını sallayıp ağlarken Draco dişlerini göğsünün üst kısmında gezdirdi.

Adam Hermione'nin göbeğine karşı işkenceli bir ritim tutturdu, dönüyor ve sürtünüyordu; Hermione gözlerini kapadı ve *her şeyi* hissetti.

Yükseliyordu ve onun konuştuğunu duyana kadar ağzının göğsünden ayrıldığını fark etmedi.

"Bana bak."

Gözlerini açtı ve adamın kendisini izlediğini gördü. Adam onu tekrar döndürmeden ve elini bükerek bir parmağını içine bastırmadan önce yüzünün yaptığını varsaydığı şeyden utanmak için ancak yeterli zamanı vardı.

Şezlongun kolunu başının arkasından kavradı ve dağıldı.

Bakışlarını üstündeki avizeye kaydırđı ve birçok kristalin merkezden spiral çizerek uzaya doğru dans etmeye devam etmesini izledi.

Nefes nefese kaldı, titredi ve kalçalarını birbirine bastırarak onu içinde tuttu.

Aşağı süzöldüğünde Draco hâlâ onu izliyordu. Yanakları pembeydi ve ter saçlarını ıslatıyordu. Ağız gevşekçe açıktı ve nefes nefese kalmıştı. Dilinin alt dişlerinin üzerinde gezindiğini görebiliyordu.

Adam elini kızıdan çekti ve kız inlememek için dudağını ısırđı.

Oturdu. Adam da ona izin vermek için geri çekildi. Elbisesini omuzlarından sıyırdı ve sütyenini çıkarıp yana atana kadar çekiştirdi. Kolları geri geldiğinde, onun dudaklarını yaladığını ve sol elini destek için salonun arkalığına koyduğunu gördü. Yukarı uzandı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Ne kadar güzel bir kumaş.

Kıpırdamadan oturmuş, onun kendisini soymasını izliyordu ve kadın onun gözlerinin kendisini canlı canlı yediğini hissediyordu. Üstsüzdü ve onu soyuyordu.

Görene kadar yolu yarılamıştı. Köprücük kemiğinden başlayıp göğsüne doğru inen silik, sivri bir çizgi. Gömleğinin sağ tarafını geriye doğru çekti ve çizginin kalbinin altında çatlayıp karnına doğru sektiği yeri buldu.

Sectumsempra.

Bileklerinden tutarak kızın ellerini üzerinden çekti. Kız ona baktı ve adamın çenesi gerilmişti, gözlerini ondan kaçırıyordu. Sakinleştirici bir nefes aldı ve sağ elini çevirerek bileğinin iç kısmını öptü.

Kendini ona doğru atmadan önce kolunu iki kez daha öpmesine izin verdi.

Dişlerini onunkilere vurdu ve adam homurdandı. Kadın geri çekildi ve elini acıyan dudaklarına götürdü. Adam güldü. Ve ses odanın içinde yankılanarak onu ısıttı.

Tekrar yukarı uzanmaya çalıştı ama elbisenin kalıntıları altından kayıyordu. Ofladı ve bacaklarını şezlongdan attı, ayağa kalktı ve elbiseyi yere itti. Arkasına uzandı ve topuklu ayakkabılarının her birini çıkardı ve ona geri dönmek için dönene kadar sadece külotuyla onun önünde olduğunu fark etmedi. Ve adam hâlâ tamamen giyinikti.

Bu onu biraz bile rahatsız etmemişti. Adamın gözlerinin vücudunda gezinmesini izledi ve kolları göğsüne doğru kalkmak için seğirdi. Onları aşağıda tuttu.

"Pantolonunu çıkar."

Kelimelerin dudaklarından döküldüğüne inanmakta güçlük çekiyordu. Görünüşe göre o da inanmamıştı. Gözleri bir nefeste açılıp karardı. Ona baktı ve derin bir nefes aldı.

"Yani..." dedi, sesi biraz daha kendisi gibi çıkıyordu. "Bununla nereye gideceğimiz belli, değil mi?"

Kanepede onun önünde durdu. Adam hâlâ dizlerinin üzerindeydi, kadın ayağa kalkıp elbisesini çıkarmadan önce olduğu yerde. Ona karanlık bir şekilde ve akıcı bir hareketle tam önünde, onunla kanepede arasındaki çok küçük boşlukta durdu.

Nefesini içine çekti ve göğüsleri adamın gömleğine dokundu. Geri adım atıp ona biraz yer açmak istedi ama kendini tuttu. Küçük mesafeden boynunu bükerek ona baktı.

Dudakları ayrılmıştı ve her nefes alışında göğüsleri ona değerken nefes alışını duyuyordu.

Ellerini kemerinin tokasına götürdü, parmak eklemleri kadının karnında gezindi. Kızın nefesi kesildi. Dudakları kıvrıldı.

Metalin çıkardığı sert sesleri ve adamın elbise pantolonunun düğmelerinin deliklerden kaydığını duydu. Gözlerini onunkilerden ayırmıyor, sadece göğüslerini okşadığını hissetmek için daha hızlı nefes aldığını fark ediyordu.

Düğmelerini açarken parmak eklemlerinden biri karnını okşamaya devam etti, aşağı ve daha aşağı, tüylere kadar hafif. Kadın dudaklarını yaladı. Adam yutkundu.

Görüş alanının altından, adamın ellerinin beline geldiğini ve yavaşça pantolonunu kalçalarının üzerinden ittiğini gördü. Pantolonun yere düştüğünü duydu ve adamın karnını iterek, adam kanepeye oturmak için geriye doğru yuvarlanırken onunla birlikte düştü. Bacaklarını onun iki yanına yerleştirdi ve parmakları gömleğinin diğer düğmelerini yakalarken ağzına yapıştı.

Adam ona karşı inledi ve kadın şortunun kumaşını hissedebiliyordu. Elleri kalçalarına geldi, sıktı ve parmaklarını yumuşak bir şekilde üzerinde gezdirdi.

Gömleğinin son düğmelerini de çözdü ve gömleği çekerek açtı. Ellerini adamın karnına koydu ve adam nefesini tuttu. Dilini adamın ağzına soktu ve adam başını geriye doğru eğdi. Gömleği kollarından aşağı itti.

Dizlerini dışarı doğru çekerek ona yaklaşmaya çalıştı ve sonra kalçalarını onunkilere doğru indirdi.

Birlikte nefes alıp verdiler, aralarındaki havayı emdiler. Onu merkezinin karşısında sert hissedebiliyordu ve ıslak ve sıcak olduğunu biliyordu. Gözlerini kapadı, dudaklarını birbirine bastırdı ve kalçalarını ona doğru yuvarladı, tam kendisine doğru bastırıldığını hissetti. Keskin bir zevk omurgasından yukarı doğru aktı ve adam kalçalarını kavrayarak sıkı bir ses çıkardı.

Ellerini adamın saçlarında gezdirdi ve tekrar hareket etti. Kalçaları onu kovaladı ama sonra parmakları kalça kemiklerindeki çürüklere baskı yapıyordu ve onu hareketsiz tutuyordu.

"Draco, lütfen."

Adam uzanarak onu kendine doğru çekti ve kadın tekrar sırt üstü yatana, adam da sezlongda ona yaslanana kadar onları döndürdü.

Adam kadının yüzüne nefes aldı ve adam gözlerini kapatırken kadın ona baktı.

Kapılar açıldı ve adam ona baktı. "Emin misin?" "Evet," diye

mırıldandı. "Evet, evet, evet."

Hâlâ kalçasında olan el külotunu çekiştirmeye, aşağı doğru kaydırmaya başladı ve ona yardım etmek için kalçalarını kaldırdı.

Özellikle itici bir şekilde hırıltılı nefes alıyordu ama adamın umurunda değil gibiydi. İç çamaşırını çıkarmasına yardım etmek için uzandı ama adam yine ona dokunuyordu. Başını arkaya attı ve avizeler tarihindeki en sevdiği avizeye baktı.

Bir parmağını içine soktu ve kadın mırıldandı. Sonra adam bir saniye daha soktu ve kadın gözlerini kapatıp dudaklarını birbirine bastırdı. Hissedebiliyordu

Nefesi kızın boynundaydı ve elini hareket ettirmeye başladı.

Parmakları onunkilerden daha kalındı ve basınç iyiydi. Çok iyiydi.

"Draco, lütfen. Lütfen, lütfen." Gözlerini açtı ve onun kendisini izlediğini gördü. "Artık bunu yapma, lütfen."

"Şşş." Yüzüne doğru nefes aldı ve kız inlerken onu susturdu. "Güven bana."

Birkaç vuruş için içinde hareket etti, açıldı ve büküldü, sonra tatlı noktasına bastırdı ve ağzı bir inilti içinde açıldı.

"Ben hazırım, ben hazırım." Nefes nefese kaldı. Tutunduğu minderleri bıraktı ve adamın saçlarından tutarak yüzünü yüzüne getirdi. Onu öpmeye, ona yalvarmaya başladı ve adam elini çekerek iç çamaşırından kurtuldu.

Onu girişinde hissetti ve ona bakmak için gözlerini açtı. Adam alnını onunkine bastırdı ve kadın başını salladı.

İçine doğru itti ve çok sıkıydı. Bunu söylememek için dilini ısırды. Gözlerini sıkarak kapattı, bir sıkışma ve baskı ve insanlar bunu neden ?

Dişlerini birbirine geçirdi ve Draco'nun yüzünde bir nefes bıraktığını hissetti. Gözlerini açtığında Draco'nun gözlerinin kapalı, çenesinin gergin olduğunu gördü. Eğer bu onun da canını yakıyorsa belki de durmalıydılar? Sonra çenesinin gevşediğini gördü ve yüz hatlarındaki çiğ zevki fark etti. Ve bunu ona veren de kendisiydi.

Ona bakmak için gözlerini açtı, gözleri sıcaktı ve kadın titredi. "İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı.

Geri çekildi ve yavaşça tekrar içine girdi. Sıkıştırıcı baskı hâlâ , ama şimdi gözlerini kapatırken onun yüzünü izleyebiliyordu.

Üçüncü seferde başını öne eğdi ve onu öptü, dilinin ağzının içinde dolaşmasına ve kalçalarıyla aynı anda itip çekmesine izin verdi.

Bu daha iyiydi. Elleri adamın omuzlarındaydı ve tırnaklarını adamın omuzlarına .

Bir elini yukarı kaldırdı ve göğsünü avuçladı.

Bu da daha iyiydi. O elektriğin bir kısmını tekrar hissetti ve bu onu sakinleştirdi.

Elini karnında gezdirdi, kalçalarını yuvarladı ve dizini hafifçe yukarı çekti ve sanki daha derine kaydı. O kadar büyük bir hayranı değildi ama onun yüzünü izleyip homurtularını duyabiliyordu.

Bu daha iyiydi.

Onu izledi, gözleri kapalıydı, nefesi dışarı çıkıyordu ve ter saçlarını koyulaştırıyordu. Her birkaç hamlede bir dudağını ağzına götürüyor ve bir sonraki hamlede bırakıyordu. Bu hoşuna gitmişti.

Daha yeni ritme alışmaya başlamıştı, gözleri açıldığında itişlerini saymaya başlamıştı. Nefesinin saçlarını hareket ettirşini izledi.

"Daha hızlı gidebilir miyim?"

Sesi alçak ve hırıltılıydı ve istediğı her şeyi söylüyordu. Başıyla onayladı. Adam kalçalarını oynattı ve kadının tepkisini izledi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve devam etmesi için başıyla onayladı.

Alnını tekrar onunkine yaklaştırdı ve vücudunun üst kısmını onun üzerine indirdi. Kalçasına dolanan bacağına kavradı ve kalçaları hareket ederken orada tuttu.

Bu... daha iyiydi.

En azından onun göğsünü kendi göğsünde hissedebiliyor, göğüsleri ona sürtünüyordu.

Sonra bacağını ona doğru tutan eli kaydı ve sahip olduğu küçük boşlukta ona tekrar dokundu.

Bu en iyisiydi. Evet, en iyisiydi.

Ona doğru bastırırken inledi. Neredeyse durmasını istiyordu, bu yüzden hızla sıktı ve Draco'nun ritmi tekledi. Tekrar buldu, tam da kızın tekrar sıkmayı denediği sırada. İnledi ve daha da hızlandı. Ve parmakları onunla daha da hızlı oynadı.

Vücutlarının arasında ter hissetti ve nefesi kesilmeye başlamıştı. Bu en iyisiydi. Bu seksti ve en iyisiydi.

Onu yukarıda tutan eli saçlarına dolanmaya başladı. Hafif bir çekiştirme hissetti ve adamın dudakları boynunda, eli vücutlarının arasında ve parmakları saçlarında gezindi.

"Siktir..." diye fısıldadı.

Ve kadın inledi. Ve adam kaydı ve onu daha çok çalıştırdı. En tepedeydi ve avizesine baktı, dudağını ısırdı ve adam yanağına hafif bir öpücük kondurdu.

Ve inledi, zihninin kapanmasına ve bedeninin açılmasına izin verdi.

Kadın adamın sırtını kavradı, adam kalçalarını sıktı ve kadın ağlayarak adamı sıktı. Kadın dağılırken adam yavaşladı ve kadın aşağı indiğinde gözlerini açtı ve adam onu izliyordu.

Kadın yutkundu ve gülümsedi. Ve adam inleyip titremeye başlamadan önce kalçalarını ona dört kez daha çarptı.

Onun yüzünü izledi, çenesi açıktı ve gözleri sıkıca kapanmıştı. Başını onun göğsüne bıraktı ve nefes verdi, hava tenine sıcak bir şekilde değişiyordu. Bir eli hâlâ saçlarını kavriyor, diğer eli ise kalçasında sıkıca duruyordu. Vücudu ona karşı ağırdı ve ellerini yavaşça omuzlarından sırtına ve ıslak saçlarına doğru gezdirdi, hareketi dalgalar gibi defalarca tekrarladı.

Belki de böyle uyuyorlardır diye düşündü. Sonra adamın dudaklarının göğsünün üst değıdini hissetti, dili göğsündeki teri tatmak için dışarı fırladı. Sonra kaykıldı ve içinden çıktı.

Bu garip bir duyguydu.

Kendini yukarı itip onun üzerine diz çökerken kolları titriyordu. Ayağı kalkmadan önce ona son bir kez bakıp oturabilmesi için ellerini uzatırken ne kadar çıplak olduğunu hatırladı.

Giyinmişler. Daha doğrusu, adam giyindi ve sonra yırtık elbisesinden ona bir bornoz yaptı. Şöminenin üzerinde bir kap Floo tozu buldu ve kız iç çamaşırını aramaktan vazgeçtikten sonra, ayakkabılarını tutarak şöminenin başında ona katıldı.

"Eğer oraya geri dönmeyi planlıyorsan," dedi. "Önce aynaya gerekecek."

Saçları dağınıktı, yüzü kızarmıştı ve ruju her tarafına bulaşmıştı. Ona başını

salladı. "Senin için bahaneler uyduracağım."

Hermione her türlü şeyi hayal ederek başını salladı.

Granger'ın gitmesi gerekiyordu. Çok iyi sevişti ve şimdi dinlenmeye ihtiyacı var.

Lütfen Granger'ın kusuruna bakmayın, iç çamaşırını arıyor.

Yukarı baktı ve adam onu izliyordu. doğru yaklaştı ve dudaklarından hafifçe öptü. Kadın yutkundu ve adam tozu şömineye attı. Kadın içeri girdi ve yerini mırıldandı.

Alevler onu yalayıp geçerken gözlerinin ondan uzaklaşmasını izledi.

Oturma odasına doğru adım attı. Geç olmuştu.

Ayakkabılarını bıraktı, döndü ve Ginny'nin odasına gitti. Ginny uyuyordu.

Hermione Ginny'nin yatağına oturdu ve omzunu salladı.

Ginny'nin gözleri yavaşça açıldı. "Hey. Eğlendin mi?"

Hermione ona baktı.

"Bana Doğum Kontrol Büyüsü'nü öğretmeni istiyorum."

Ginny aniden uyandı.

Bölüm Sonu Notları

Bu bölümde yer alan muhteşem [sanat eseri](#) için tumblr'daki inanılmaz @nikitajobson'a çok sevgiler.

Bölüm 32

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Merhaba canlarım. Geç kaldım. Biliyorum. Muhtemelen önümüzdeki hafta da geç kalacağım çünkü taşıyorum. Yani önümüzdeki birkaç hafta işler biraz aksayacak ama yine de yazıyor olacağım. Endişelenmeyin.

Son bölümden itibaren (aslında tüm bölümlerden itibaren) bana verdiğiniz tüm destek ve sevgi için çok TEŞEKKÜR EDERİM. Son bölüme ne kadar çılgınca tepkiler geldi. Hepinizin beğenmesine çok sevindim ve umarım bu bölümü de beğenirsiniz.

Ginny ona Doğum Kontrol Büyüsü'nün *daha önce* yapılması gerektiğini söylediğinde Hermione'nin kalbi durdu.

Sonra Ginny, ertesi gün için alınabilecek bir iksiri olduğunu söyleyince ağlamaya başladı.

Ginny yerinden fırladı ve iksiri aldı. Hermione hıçkırıp yutkunurken, Ginny onu izledi.

"Yani... bu benim ," dedi Ginny. "Yani, biraz daha demlememiz ya da satın almamız gerekecek..." Sonunda Ginny'nin sesi yükseldi.

"Tabii ki. Senin için yeni bir partinin parasını ödeyeceğim." Hermione gözlerini sildi. "Doğru." Ginny onu izleyerek, "Duble mi alsak?" dedi. "Duble mi alsak acaba?"

Hermione ona baktı.

"Yoksa bu bir süre için iksire ihtiyaç duyacağın tek an mıydı?" Ginny araştırıyordu ve Hermione bunu anlayamayacak kadar yorgundu.

"Yani," dedi Ginny. "Bir dahaki sefere..."

Hermione gözlerini kırıştırdı. "Sanırım bir dahaki sefere Büyüyü hatırlayacağım."

Ginny onun üzerine atladı, omuzlarından tutup salladı. "YANI BİR DAHAKI SEFERE OLACAK MI???"

Vücudu sarsılırken ve gövdesi bir oyuncak bebek gibi sarılırken, Hermione sonunda Ginny'nin ne sorduğunu anladı.

Ginny geri çekildi. "Ne giyiyorsun sen? Elbisen nerede?" "Üzerimden yırttı."

Ginny yataktan düştü.

~*~

Bir dahaki sefer olacak mı?

Hermione hem taze hem de eski aşk ısırıklarını kapattı ve yansımasına baktı.

Bunu konuşmamışlardı. Nasıl olacaktı bu iş? Yoksa mıydı? Sadece dün gece mi olacaktı?

Ve daha Aşk Sözleşmesi aklının ucundan bile geçmeden, pencereye konan bir gagayla baykuşun bugünün *Peygamberini* getirdiği ortaya çıktı.

Harika.

Baykuşun bacağından kaptığı gibi yemek odasına getirdi. Kapağını açtı.

Ve işte ön sayfadaydı, büyük bir merdivenden iniyor ve elini Draco'nun elinin içine kaydırıyordu.

Oturdu ve kâğıdı odanın diğer ucuna fırlatarak başını ellerinin arasına aldı.

Otuz saniye sonra tekrar eline aldı, düzeltti ve Rita'nın Sevgililer Günü Balosu için yazdığı sevgi dolu övgüyü okudu. Neyse ki Rita ikisini Savaş Kahramanı Hermione Granger ya da Eski Ölüm Yiyen Draco Malfoy olarak değil, Malfoy Danışmanlık Grubu'nun üyeleri olarak tanımlamıştı. En azından M.C.G. için iyi bir reklam olabilirdi.

Oturup kahvesini yudumladı ve sabah ne yapacağını düşündü. Ginny çoktan gitmişti ve Morty'nin ısrarı üzerine Hermione'nin Cornerstone için öğlene kadar hazırlanması gerekmiyordu.

Bir gece önce Ginny'nin ısrarıyla duş almıştı. Ginny ona bir sürü... ilginç şey anlatmaya başlamıştı, sanki artık hayatın gizemiyle ilgili ortak bir bilgiye sahiplermiş gibi. Hermione'nin yıllar boyunca duyduğu ve "yetişkinlere özgü şeyler" diye bir kenara attığı şeylerdi bunlar, ama artık bir yetişkindi, diye tahmin etti.

"Kendini farklı hissediyor musun?" Hermione banyonun kapısını kapatırken Ginny sordu.

"Kendimi... ağırlı hissediyorum."

Ginny hevesle başını salladı, Harry'yle tekrar denemeden önce birkaç gün beklemeleri gerektiğini anlatmaya devam etti ve Hermione'nin gözü istemsizce seğirince Ginny güldü ve kapıyı yüzüne kapatmasına izin verdi.

Farklı hissediyor muydu?

Duş onun kokusunu silerken beyni bunu ifade etmeye çalışıyordu.

~*~

Nihayet saat on bir buçukta kendini Cornerstone'a sürükledi. Oraya vardığında tuhaf bir şekilde meşguldü ve Morty içeri gir için ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış atsa da, hemen atlayıp yaşlı bir beyefendiye birkaç üst raf kitabı konusunda yardımcı olabildiği için sessizce minnettardı.

Dükkân gün boyunca meşguldü, bu da ona Draco'nun yakınlaştığında parmaklarını saçlarının arasından geçirişini, açısını değiştirdiğinde kalçalarını kavrayışını ya da "Bana bak," diye fısıldadığında sesinin alçak tonunu düşünmesi için fazla zaman bırakmıyordu.

Fazla zamanı yoktu. Ama yine de biraz bulmuş.

Morty kapanıştan hemen önce aşağıya indiğinde, defterdeki notlarını bitirirken tezgâhta ona katıldı.

"Hayatınız hâlâ burada çalışmak için fazla ilginç olmaya başladı Bayan Granger."

Hermione gülümsedi ve kitabı kapattı. "Bay

Malfoy sizinle temasa geçti mi?"

Kalemi koymaya çalışırken mürekkep kabını tamamen ıskaladı.

"Pardon?"

Morty gözlüklerini temizledi ve ona baktı. "Buradaydı. Açılıştan yaklaşık on beş dakika sonra."

Hermione'nin kalp atışları tekledi. "Ne... Ne istedi?"

Morty gözlüklerini tekrar burnuna yerleştirdi. "Kitap olmadığı kesin." Morty'nin

kaşları kalkarken Hermione'nin gözleri büyüdü.

"Ben... Ne..."

"Bugün izinli olduğunu ona bildirdim, çünkü sana söylediğim gibi tüm günü kullanacağını düşünmüştüm."

"Oh," dedi Hermione. "Sanırım onu yarın işte görecekim." Zayıf dükkân sahibine döndü ve bunu anlamaya çalıştı.

Neden gelmişti? Ne istiyordu? Ona bir ürperti çarptı.

Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak mı istiyordu? Bir daha olmayacağını bildiğinden emin mı? Ya da bunu bir daha nasıl konuşmayacaklarını?

İlk öpüşmelerinden sonra onun New York'a nasıl gittiğini düşündü. Nasıl soğuk ve içine kapanık döndüğünü.

Hermione dükkânı çabucak kapattı ve eve doğru yola koyuldu.

Ertesi sabah, o gün için zar zor yetecek kadar uyuduktan sonra Hermione, yatağında yanına uzanan Ginny'nin hafif ağırlığıyla uyandı.

"Ginny?" Gözlerini ovuşturdu. "Saat sabahın dördü." "Evet, sıra sende Granger."

Hermione yan döndü ve Ginny'nin konuşmasını bekledi. Ginny iri gözlerle tavana baktı. Hiç uyumamıştı.

"Ben bir şey yaptım."

"Sorun ne?" Hermione saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Ginny ona baktı. Sonra uzanıp Hermione'nin kalçasına bir şey koydu.

Hermione'nin daha geçen hafta gördüğü kadife bir kutu.

"Oh, Ginny. Hayır." Hermione ellerini yüzünde gezdirdi.

"Yani bu doğru mu?" Ginny'nin gözleri irileşmiş ve . "Bu mı?" "Bunu da nereden çıkardın?"

"O mu söyledi? Bu gerçek mi?"

Hermione dudağını ısırdı. "Evet, bana söyledi."

"Ne zaman? Bu akşam yemekte mi?"

"Evet," dedi Hermione. "Neden sende bu var?"

"İzinliydi." Ginny tekrar tavana baktı. "Gergin ve sinirli, kavga ediyoruz, sonra ben de gerildim ve eşyalarını karıştırdım."

"Ne? Ginny..."

"Ah, bana ahlaki üstünlük taslama." Ginny ona döndü. "Erkek arkadaşının anılarını karıştırmışsın."

Hermione bu terim karşısında kızardı ve kutuyu kalçasından çıkarıp ona uzattı. "Onu yerine koymalısın. O fark etmeden yerine koy."

Ginny ellerini Hermione'nin çarşaflarının üzerinde gezdirdi. "Düşünüyordum da," dedi, "onu yanımda tutabilirim. Sonra onunla akşam yemeğinde buluşur, o çok kıpır kıpır ve üzgünken kutuyu çıkarıp *ona* evlenme teklif ederim." Ginny manyakça sırıttı.

Hermione gözlerini kırıştırdı, yüzünde genellikle bir çift ikizde gördüğü bir ifade vardı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü şey."

"Hayır, ama *komik* olurdu. Ya da belki çoktan onu giymiş olarak ortaya çıkabilirim ve o zaman -"

"Ginny. Bırak erkek arkadaşın sana evlenme teklif etsin. Bunu sadece bir kez yapabilir."

Ginny yutkundu ve başını tavana doğru salladı. Pembe dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Harry Potter'la evleniyorum."

Ginny ona döndü, yüzü kızardı ve çillerini birbirine geçirdi. Kıkırdadı.

Hermione güldü. "O yüzüğü ona geri vermedikçe olmaz! Yüzüğün kaybolduğunu fark ederse endişe krizinden ölebilir!"

Hermione kutuyu ona geri uzattı ve Ginny kollarını Hermione'ye dolayarak sıkıca sarıldı.

~*~

El çantasını göğsüne bastırdı. Hermione ofise giden asansörde durdu, normalde geleceğinden biraz daha geç gelmişti.

Nefes al. En kötüsü, birilerinin onun rahat davranamamasına bir şey varsayması olurdu. Bu sadece normal bir gündü.

Nefes al.

Kapılar açıldı ve havada uçuşan kalpler ve pembe flamalar tarafından saldırıya uğradı.

Hay sikeyim. Sevgililer

Günü'ydü. Melody ona

gülümsedi. "Günaydın!"

Hermione bir şeyler mırıldandı ve ofisine gitmek için hızla sağa döndü. Göğsündeki sıkılığın gevşediğini hissetti ve Draco'nun geçen hafta boyunca olduğu gibi elinde kahveyle ön tarafta olmadığını fark etti.

Sıradan bir gün daha.

Bir nefes aldı ve masasına oturdu. Onun yokluğunun ne anlama gelebileceğine karar veremeden Draco, parke zeminde çorap giyen bir çocuk gibi kapısından içeri süzüldü.

"Granger. Evet, güzel."

Donup kalmıştı. Bu adam iki gün önce onun tepesindeydi. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Saat dokuzda Üst Düzey Personel toplantısı var, sonra da Kurtadam Politikası'nın mali durumu hakkında görüşmeliyiz. Öğle yemeğinden sonra mı?"

Gözleri iriydi ve elmacık kemiklerinde pembelik vardı.

Utanmış mıydı? Çünkü çok utanmıştı.

"Evet. Harika," dedi.

Ona başıyla selam verdi ve sonra dışarı çıktı. Kadın gözlerini kapadı ve şakaklarını ovuşturdu.

Sıradan bir gün daha.

"Er-" diye seslendi kapı aralığından. Kafasını kaldırdığında Draco'nun geri döndüğünü gördü. "Belki öğle yemeğinden önce daha iyi olur. Eğer müsaitsen."

"Evet. Harika," diye tekrarladı.

Başını salladı ve gitti. Bu sefer temelli. Emin oldu.

Belki de Walter da toplantı için onlara katılmalıydı? Draco'yla ofisinde tek başına oturup mali tahsisleri tartışmaya çalışmayı hayal bile edemiyordu.

Derin bir nefes aldı ve takvimiyle tüy kalemine uzandı. Eli havada durdu.

Mürekkep kabının yanında dumanı tüten bir fincan kahve

duruyordu. Normal.

Normal. Normal.

Saat dokuza beş kala kahve fincanıyla birlikte iğrenç pembe ofise doğru ilerledi, çikolata ve şekerleme kaselerinin yanından geçti. Konferans odasına girdi ve birkaç kişinin çoktan oturmuş olduğunu gördü. Draco yoktu.

Masadaki her sandalyenin önünde küçük bir şeker yığını vardı ve o otururken Dorothea Bulstrode ona döndü.

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun." Gülümsemeden kalp şeklindeki küçük bir kartı ona doğru itti ve sonra çikolatalarına geri döndü.

"Teşekkür ederim Dorothea."

Hermione kartı açtı ve üzerinde *iyi günler* yazıyordu.

Ne zamandan beri herkes Sevgililer Günü'nü boğazınıza tıkarak kutluyor?

Tam bu sırada Blaise Zabini, havada uçuşan kalplerle odaya daldı. "Herkesin Sevgililer Günü kutlu olsun!" Flamalar uçtu, çikolatalar etrafa saçıldı ve sihirli kalpler kelebekler gibi çırpınarak odanın içinde uçtu.

"Sanırım bunu sen temizleyeceksin, Blaise?" Draco yere düşen çikolatalara basmamaya dikkat ederek onun arkasından girdi.

"Evet, Bay Malfoy, efendim."

Draco masanın etrafında dolaştı ve Hermione onun vücudunu daha önce hiç izlemediği bir şekilde izlerken kendini çok sıcak hissetti. Draco yeğin büyücülük versiyonunu giymişti, gri ve kravatlıydı. Onu mükemmel bir şekilde sarıyordu ve Hermione o otururken Draco'nun ince kaburgalarına dair düşünceleri kafasından silkeledi.

Çikolatalarına baktı ve ellerinin onlara uzanmasını engellemek için kahve fincanını sıkıca kavradı.

Draco masanın başında onun yanındaki yerine oturdu ve ona bir kez bile bakıp bakmadığını anlayamadı, çünkü ona bakmayı reddetmişti.

"Herkesin hafta sonu nasıl geçti?" Draco getirdiği kâğıtları düzenlerken sordu. Hermione kendini onun ellerini izlerken yakaladı.

Blaise konuşmadan önce oradan buradan birkaç yanıt geldi.

"Granger gelip tüm dikkatleri üzerine çekmeden önce vali konağında çok güzel vakit geçiriyordum."

Hermione ona baktı ve o da Hermione'ye sırtarak karşılık verdi. Hermione dikkatini dağıtmak için kahve fincanını dudaklarına götürdü.

"Evet. Blaise, Granger ve ben Cumartesi günü Sevgililer Balosu'na katıldık," dedi Draco. "Blaise birkaç hesabı güvence altına almayı başardı. Granger da başarılı bir akşam geçirdi."

Boğuldu. Sıcak kahve solunum yolundan aşağı

akıyordu. Dorothea elini sırtına vurdu.

Hermione başıyla teşekkür etti.

Draco, "Kurt Adam Politikası artık tamamen finanse edildi ve bundan sonra Altın Snidget kampanyasının tanıtımı üzerinde çalışacak," dedi. "Eklemek istediğin bir şey var mı, Granger?"

Ona baktı ve hemen kızardı. "Hayır," dedi. "Bu

her şeyi açıklıyor."

Wentworth, "Skeeter'ın dünkü *Prophet*'ta yayınladığı haber de çok güzeldi," diye ekledi. "Şirket için harika bir tanıtım ve ikiniz de muhteşem görünüyordunuz!"

Pekala, Wentworth. Bu kadarı yeter.

"Affedersin Charles," diye araya girdi Blaise. "Üçüncü sayfada fotoğrafım çekildi."

Sonraki bir saat tam bir ıstıraptı. Draco'nun kendisiyle aynı odada olup da aptal gibi görünmeden bir toplantıyı nasıl yönetebildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Draco ve Mockridge Mart ayı için öngörülen bütçeyi sunarken, kesinti yapmaları ya da ileriye gitmeleri gereken alanları detaylandırırken, Hermione gözlerini ondan uzak tutmaya çalıştı.

Ellerinden. Boynundan.

"Ve son olarak," dedi Draco. Dudaklarının arasından. "Wizengamot İlişkileri pozisyonunu doldurmayı başardık ve tam zamanında, çünkü ilk Wizengamot randevumuz birkaç hafta içinde. Cornelia Waterstone önümüzdeki Pazartesi başlıyor."

Waterstone. Hermione'nin ısrarla istediği, ofis dinamikleri hakkında harika cevapları olan ve hukuk alanında harika bir geçmişe sahip olan kadındı.

Blaise dudak büktü. Aynı zamanda görüşülen kadınlar arasında en az çekici olanıydı.

"Yeni Kurt Adam Politikası yatırımcımız Bay Buckworth, Sevgililer Günü için bize bir meyve sepeti gönderdi. Melody'nin yanında, Ortaklar hepsini almadan önce alabildiğinizi almaktan çekinmeyin." Draco ayağa kalktı. "Granger ve ben şimdi finansman üzerinde çalışacağız ama öğle yemeğinden sonra her şey için müsait olacağım."

Şimdi mi? Şimdi mi? Öğle yemeğinden önce demişti ama saat sabahın 10'uydu. Masaya göz kırptı.

Kıdemli personel ayağa kalkıp dışarı çıkmaya başladı. Blaise hepsinin etrafında koşturarak meyve sepetini aradı. Elleri titrerken tüm malzemelerini ve kahve fincanını zamanında nasıl toplayacağını bilmiyordu. Boş kahve fincanını çöp sepetine attı.

Sonunda toplantı odasından çıktığında Draco onu bekliyordu. Ona ofisine giden yolu göstermesini işaret etti.

Walter mı? Walter'a ihtiyacı vardı. Merlin aşkına, onunla ofisinde tek başına nasıl finans konuşacaktı?

Melody'nin masasına baktı ve Walter da dahil olmak üzere ofisin yarısının meyve sepetinin etrafını sardığını gördü.

Belki de onu yakalamayı önermelidir?

Draco'nun kapısına vardılar ve Hermione notlarını tutarak içeri girdi. Odanın ortasına doğru ilerledi ve Walter'ı sormak üzere ona döndü ve kapıyı arkasından kapatmasını izledi.

Döndü ve ellerini ceplerine sokarak tahtaya yaslandı. Oh, Tanrım.

Notlarını bir kalkan gibi göğsüne çekti ve kâğıtların parmaklarının altında kırıştığını hissetti.

Gözlerini kızın üzerine dikti, okunmuyordu ama yoğundu.

"Sence sessiz kalabilecek misin Granger?"

Bu sözleri karnına saplanmış bir bıçak gibi hissetti. Buraya kadarmış. Bunu görmezden gelecek ve yollarına devam .

Onun bu konuda kimseyle konuşmasını istemiyordu. Bu konuyu ona açmasını istemiyordu.

Onu istemedi.

"Evet." Başını salladı, haliya, ayaklarının boşluğa baktı. "Hayır, evet, anlıyorum." Midesi ağırlaşmıştı.

Merlin, muhtemelen Aşk Sözleşmesi konusunda endişeliydi. Hermione de onun yerinde olsaydı endişelenirdi. Hermione şu anda onu ve bu şirketi yok edebilecek güce sahipti. Gerçekten bunu yapacağını düşünüyor muydu?

"Benim için endişelenmene gerek yok. Bu konuda konuşmayacağım."

Başını kaldırıp ona baktı, görüşünün bulanıklaşmasından nefret ediyordu. Yutkundu ve sırtmaya çalıştı.

Kıpırdamadan onu inceliyordu. Gözleri kızın kiler arasında gidip geliyordu ve ağzı gergindi. Yüz hatlarında Hogwarts'tan tanıdığı bir gerginlik vardı.

Eğer hâlâ kapının önünde durmasaydı, ona başını sallayacak, sırtacak ve ofisine gidip ağlamak için izin isteyecekti. Belki de daha fazlasını söylemesi gerekiyordu?

"Sessiz kalabileceğim. Bunu kendime saklayabilirim. Eğer istediğin buysa hiç olmamış gibi davranabiliriz." Adamın ona göz kırpmasını izledi. "Yasal sonuçlarla ilgilenmene gerek yok-"

"Açıklığa kavuşturmama izin verin," dedi kapıdan çıkarak. "Sessiz kalabileceğini düşünüyor musun?" diye tekrarladı, ona doğru ilerleyerek, yüzü hafifçe gevşedi ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, "yoksa odayı susturmam mı gerekiyor."

Ona göz kırptı. Adam onun önünde durdu, elleri hâlâ ceplerindeydi ve dudakları seğiriyordu. Parmaklarındaki kâğıtları göğsünde sıktı.

O... Onlar...

Yutkundu ve kazara dudaklarını ıslattı. Adamın gözleri karardı.

"Odayı susturmanız gerekecek."

Gözleri parlayarak ona sırttı. O susturma ve kilitleme tılsımını mırıldanırken, kız da doğum kontrol yaptı. Elindeki notları kanepeye fırlattı ve kendini ona doğru attı.

Kadının ivmesiyle geriye doğru adım attı, kadının saçlarını bükerek dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekerken elleri kalçalarına geldi.

Sonunda bir eliyle uzanıp öpücüğü derinleştirirken, dudaklarını ayırıp tadına bakarken yüzünü sabit tutmadan önce ağzının üzerinde aceleyle öpücükler fıçaladı. İkisi de iç çekerek birbirlerine doğru nefes verdiler.

"Merlin, seni kaybettiğimi sandım," diye iç geçirdi çenesine karşı, dudaklarını omzuna doğru ilerletirken. Yüzündeki eli saçlarının arasına kaydı.

Alçak sesle kıkırdadı. "Düşündün mü?" Adam dişlerini eski bir çürüğün üzerinde gezdirirken nefesi kesildi. O noktayı seviyor olmalı. "Bu kadar ketum olan sensin-"

"olmayı hedefliyordum," diye tısladı kulağına. "Sen her zaman şakacısın-"

Kalçasındaki elini kaydırarak onu kavradı ve kalçalarına yaklaştırdı. Ellerinin saçlarından ayrılıp yeleğinin düğmelerine gitmesine izin verdi. İlk düğme açılır açılmaz, saçındaki el onu kavradı ve boynunun daha da büyük bir kısmı ona göründü.

Parmakları tüm düğmeleri çözmek için çalıştı ve adam silkelenip çıktığında, dudakları boynundan hiç ayrılmadı, iki elini de arkasına götürdü, onu kavradı ve yukarı kaldırdı. Kız ciyakladı, adamın omuzlarını kavradı ve ne anlama geldiğini anlamadığı bir an yaşadı. Gözlerini açtı ve yüz yüze geldiler ve adam onları arkasındaki kanepeye doğru yürütmeye başladı.

Ama kanepye yerine onu kanepenin yanındaki duvara yasladı. Tam da ilk fotoğraf çekimindeki pozlardan biri için durduğu yere. Draco onun omurgasını duvara bastırıp ellerini kalçalarının arkasına götürerek kalçalarının etrafında döndürürken, pencereye karşı verdiği pozlarda durduğu yerin burası olduğunu düşünerek gülümsedi. Draco içeri girip ceketini giydiğinde ve onu ilk kez gördüğünde.

Onu tekrar öptü. Ve düşmemek için en iyi yolun onu sıkmak ve kalçalarının onu duvara yapıştırmasına izin vermek olduğunu fark etti. Adam onun ağzına karşı inledi.

Bir eli yukarı kalkıp bluzunun düğmelerini açmaya başlarken, diğeri kalçasında yavaş daireler çizdi. Üzerinden çıkarken bugünkü kıyafetini düşündü - çok profesyonel bir etek/bluz kombinasyonu olduğu için ne kadar memnun olduğunu ve bugün profesyonelliğe ne kadar ihtiyacı olduğunu.

"Ee," dedi Hermione, Draco bluzunun son düğmesini açıp onu görebilmek için sonuna kadar açarken. "Evrak işleri mi? Bu konuda hiç endişeleniyor musun?"

"Kurtadam finansalları mı? Hayır, tabii ki değil." Sütyeninin üzerinden onu avuçladı.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini açık tutmaya çalıştı. "Ben - ben... sözleşmeyi kastetmişim."

"Sözleşme mi?" Kalçasında daireler çizen el bir şekilde ikisinin arasına girmiş, şimdi de külotunun üzerinden sürtünüyordu. Diğer el şimdi sırtında dolaşarak sütyeninin kopçasına doğru ilerliyordu.

İnledi. Sonra ısırarak "Aşk Sözleşmesi" dedi.

Her iki el de hareketsiz kaldı ve aralarına bastıran el ovuşturmanın ortasında durdu, hassas noktasının üzerine bastırdı.

Oh, Tanrım. Neden konuşuyordu?

Gözlerini açtı ve adamın gri gözleri onu izliyordu, yanakları pembeydi.

"Bunun için endişeleniyor musun?" dedi, gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu ve kadın merkezine bastıran elin çok farkındaydı ve ya onu kaldırmasını ya da *hareket ettirmesini* diledi.

"Sadece bunu yapmayacağıma dair bir belge imzaladığım için." Kalçalarını adamın kalçalarının etrafına sıkıştırdı - tabii ki *kazara* - ve bir şekilde onları birbirine itti, adamın eli kadının göbeğine sıkıca bastırdı. Nefes nefese kaldı, göz kapakları titredi ve bunu tekrar yapmamak için kendini tutmaya çalıştı.

Gözleri ona odaklandığında, sırtışı geri döndü ve sütyeninin kopçasını arayan parmakları yolculuklarına devam etti. "Sadece bunu yapmamızı engellemek için bir belge *oluşturduğum* anlamında" diye cevap verdi.

Sütyeni açıldı ve parmakları külotunun altına indi.

"Ve Blaise'i Melody'den uzak tutmak için," diye ekledi boynunu öperek.

"Bu işe yaramıyor." Şakağına karşı kıkırdadı. Adam parmağını kadının merkezinde gezdirip tomurcuğına bastırırken kadının kalçaları titriyordu ve tüm vücudu ürperdi. Adam farklı yönler doğru koşarak onun etrafında daireler çizdi ve diğer kolu onu desteklemek için beline dolandı. Sütyeni bir anlığına unutulmuş, omuzlarından sarkıyordu.

"Bunu daha sonra tartışabiliriz, sanırım." Soluk soluğı mırıldandı. "Bu, özellikle özel sektöre ait işletmeler için yaygın bir sözleşme. Araştırdım."

"Şşş." Kulağına karşı. "Bana sonra öğretirsin."

Kulağına karşı gülümsediğini hissetti ve o da kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. Ellerinin bir şey yapıp yapmaması gerektiğini merak ediyordu, iki parmağının açıklığına doğru koştuğunu ve içine doğru ittiğini hissettiğinde onun *her* şeyi yaptığını görüyordu.

Bağırdı. Sıkışma geri gelmişti ama iyi değildi. İki gün öncesine göre çok daha hassas hissediyordu. Sanki kasları çekilmiş gibiydi ama kaslar *içerideydi*.

"Sorun nedir?"

Draco onu içinden çıkardı. Gözlerini sımsıkı kapatmış, ellerini gömleğinin içine sokmuştu. Ginny'nin ona tekrar denemeden önce birkaç gün beklemesi gerektiğiyle ilgili söylediklerini hatırladı. Yavaşça nefes aldı ve gözlerini açtı, görüşünün ıslak olmasından utanmıştı.

"İyiyim," diyerek gülümsemeye çalıştı. "Sadece ağrım

var. Devam et." Adam gözlerini ona dikti.

"Ben iyiyim," diye tekrarladı. Ellerini adamın saçlarının arasına soktu ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Adam onu öptü, sonra geriye doğru adım atarak duvardan uzaklaştı, döndü ve onu siyah deri koltuğun koluna bıraktı.

Titreyen bacakları ona teşekkür etti ama yine de durduklarından endişelenerek onu yakınında tuttu.

"Durma. Ben iyiyim," diye onun boynuna nefes aldı. "Bunu istiyorum."

Titredi ve ona bakmak için geri çekildi. Kalçalarından tutarak onu kenara çekti ve elini tekrar külotunun altına kaydırды. Ona iki kez fiske vurdu, aşağı dönüp uzun bir parmağını içine bastırmadan önce dudağını dişlerinin arasına çekmesini izledi.

Evet, bu çok güzeldi. Adam birkaç kez içine girip çıkarken, dönerken ve sonra tekrar üzerine bastırırken, onu fiskelerken, onu döndürürken iç çekti. Onun ritmine uymaya çalışarak eline doğru bastırdı.

"Draco, ben hazırım. Hazırım, lütfen." Başını kaldırıp ona baktı. Draco bir eliyle yanındaki kanepenin koluna tutunmuş, onun hizasına kadar eğilmişti. Dışarı çıkarken onu izledi ve sonra iki parmağını tekrar içeri sokmaya çalıştı.

Dudağını ısırды, ciyakladı ve gözlerinin kapalı olduğunu biliyordu. Sanki vücudu bunu yapmak istemiyordu ama aynı zamanda istiyordu da. Gözlerini açtı ve ona başıyla onay verdi. "Sorun değil. Ben hazırım." Çenesini sıkarak şiddetle başını salladı.

Adam şüpheyile kaşlarını kaldırdı ve kadının içinde hareket etmeye çalıştı. Kadın, gömleğinin hâlâ üzerinde olmasına şaşırarak adamın kollarını kavradı ve yüz ifadelerini kontrol etmeye çalıştı.

Adam kaşlarını çattı ve elini çekerek ayağa kalktı.

"Hayır, hayır. Draco, ben hazırım." Sütyenini çıkarıp attı ve gömleğinin düğmelerini açmak için uzandı. Draco'nun gözlerinin göğsünde gezinişini izledi, dudaklarını yalayışından gurur duyuyordu. İşini bitirdiğinde gömleğini omuzlarından sıyırdı.

Tereddüt etti, sonra kemerine uzandı. Adamın midesindeki kasların gerilmesini ve kollarının onu durduracakmış gibi seğirmesini izledi. Bir kez

kemerini açtı, ona baktı. Adamın göğsü kabarıyordu ve gözlerini adamın teninde gezdirdi.

Pantolonunun düğmelerini açmaya başladı, ön tarafa doğru bastıran şişkinliği görmezden gelmeye çalışıyordu. Alt düğmeleri çözerken elleri yumruk haline geldi ve parmaklarının ona sürtündüğünü biliyordu.

Güzeldi. Cumartesi gecesi de ona benzer bir şey yapmıştı ve pantolonunu karnına doğru çıkardığını hatırlayınca açıkta kalan göğsünün derisinin ürperdiğini hissetti. Göz ucuyla göğüslerinin gergin tepelere doğru çekildiğini gördü.

Son düğmeleri de iliklerken parmaklarının bilerek adamın pantolonundaki çadırı sıyrmasına izin verdi ve tam üstünlüğü ele geçirdiğini düşündüğü anda adam öne uzanıp bir göğsünü avuçladı. Adam onu çekerken, yuvarlarken, alt tarafını izlerken ve sonra başparmağını onun üzerinde ovalarken parmakları onun üzerinde kekeledi.

Pantolonunun son düğmesini nasıl açacağını hatırlaması otuz saniyesini aldı. Nefes nefese kalmıştı. Pantolonunu indirmeye hazır bir şekilde adamın beline doğru uzandı ve adam ellerini değiştirerek diğer göğsünü çekip kopardı. Adam onu çimdikledi ve kadın inleyerek başını adamın karnına doğru eğdi, elleri hâlâ adamın kalçalarında duruyordu. Adam başparmağını kızın etrafında dar daireler çizerek gezdirmeye devam etti, tekrar tekrar, hiç yaklaşımadan ve kız adamın karnına doğru soluyarak kaslarının titremesini izledi.

Bu onu uçurumun kenarına getirebilir miydi? Sürtünme bulmaya çalışarak kalçalarını kanepeye doğru kaydırıldığını fark etti. Külotu hâlâ üzerindeydi, bu yüzden bacaklarını açtı, kumaşı tomurcuğuna yaklaştırmaya çalıştı, tüm nemden biraz utandı.

Biraz yardımcı oldu. Sonunda Draco göğsünü çekince inledi. İçinde bir şeylerin yükseldiğini hissedebiliyordu ve tam ellerini göbeğine götürmek üzereydi ki Draco elini göğsünden çekip pantolonunu indirdi ve önünde diz çöktü.

Gözleri sıcaktı, ona bakıyordu ve uzanıp külotunu aşağı çekmeye başlarken dili dişlerinin arasında geziniyordu.

"Oh, Tanrım, evet."

Kalçalarını kaldırdı ve üzerinde sadece eteği vardı. Artık hazırdı. Ona bu şekilde bakmaya devam edeceği anlamına gelecekse, bunu dişiyle tırnağıyla halledebilirdi. Öne doğru eğildi ve dizine bir öpücük kondurdu. Kadın dudağını ısırırdı.

Bacağına bir öpücük daha kondururken onu izledi, biraz daha yukarıdan. Sonra bir tane daha. Kız ne yapacağını anlayana kadar adam bacağının yarısına kadar gelmişti.

"Oh - Ben... şey..." Kızardı. "Sen... Bu..."

Adam ona doğru hava üfledi ve kadın içgüdüsel olarak bacaklarını bir şeyin etrafına kapatmaya çalışarak sıkıştı ve adamın onu açık tuttuğunu fark etti, bir eli her iki dizinin iç kısmındaydı.

"Granger, neden bana Hogwarts gölündeki Dev Mürekkep Balığı'nın hikâyesini anlatmıyorsun?" Dudaklarını yaladı ve kızın kalçasına bir öpücük daha kondurarak ateşli gözlerle onu izledi.

Ona gözlerini kırptırdı, elleri deri koltuğun etrafında kenetlendi. "Ne?"

Nefes nefese kaldı.

"1306'da oraya bırakıldı, değil mi?" Adam tekrar ona doğru nefes aldı ve kadın inledi.

"Hayır, başından beri oradaydı. Kurucular -"

Ve onu tam göbeğinden öptü. Ciğerlerinden kopup gelen sesi tanımlayamadı ama parmaklarını deriye geçirdi ve dizlerini tekrar bir araya getirmeye çalıştı. Adam ellerini hâlâ açık duran kalçalarının yarısına kadar götürdü.

"Evet? Kurucular?" Masum bir kaşını kaldırarak ona baktı ve bekledi.

"Kurucular Hogwarts şatosunu-" Başını eğdi, hâlâ onun gözlerinin içine bakıyordu. "Kara gölün yanındaki araziye." Adamın nefesini hissedebiliyordu. "Yani, dev kalamar hep oradaydı- oh!" Onun

Dilini. Dilini ona doğru itiyordu. Aşağıdan başlayıp yukarı doğru yalıyordu.

Bu... çok fazla samimiydi. O yapamazdı...

Hermione ellerini yüzüne götürdü ve adam yavaşça bir kez daha vurmaya başladığında gözlerini kapattı.

"Ve kalamar," diye mırıldandı ona. "Yeşilimsi bir rengi var, değil mi?"

"Hayır, bu kırmızı." Parmaklarını yüzüne doğru kıvırdı. "Koyu kırmızı. Neredeyse mor." Kalçaları şimdi onunla savaşmaya başlamıştı, titriyordu. Ya bacaklarını kapatıp onu dışarı itmek ya da orada tutmak istiyordu. Karar verememişti.

"Duyduğuma göre insanları öldürüyormuş."

"Hayır, hayır." Adam onu tekrar yaladığında inledi. "Çok uysal. Hatta yardımsever. Deniz insanlarıyla birkaç kez kavga etti ama -" Ve dudakları onun tomurcuğunun etrafında kapandı. Ve emdi.

Nefes nefese kaldı ve elleri adamın saçlarına tutunmaya çalıştı.

"Tanrım, Draco. Lütfen!"

"Peki ya deniz insanları?"

Tırnaklarını adamın kafa derisinde gezdirdi, ona bakmaktan korkarak gözlerini kıstı.

"1497'de deniz insanları isyan etti ve - ve - ve -" Onu yalıyor, farklı ritimler, farklı basınçlar deniyordu. "Ve onlar - ve onlar denediler - "

Kalçalarını ona doğru ittiğini, dilinin her hareketiyle yüzünü daha da yaklaştırdığını fark etti. Ama umurunda olsaydı onu durduracağını tahmin ediyordu. Saçlarını parmaklarının etrafında döndürdü ve onun kendisine karşı inlediğini hissetti. Titreşimlerle kalçalarını ileri doğru savurdu.

"Denediler - Deniz insanları - denediler - denediler -"

Bozuk plak gibiydi, devam edemiyordu. Gözlerini açmaya cesaret edemiyordu. Onu kalçalarının arasında görmekten korkuyordu, bunun sonsuza dek hafızasına kazınacağını biliyordu.

"Draco, lütfen."

Ve içinde bir parmağın baskısını hissetti, ağzı hala yukarıda çalışıyordu. Parçalanmaya başladı, bir sınıra ulaştı ve kendi sesinin bir dizi şey söylediğini ve diliyle aynı zamanda küçük nefesli inlemeler yaptığını duyabiliyordu ve onun homurdanmasını ve ona karşı sert nefes aldığını hissedebiliyordu.

Birbirinden ayrılırken çığlık attı. Kalçalarını adamın ağzına bastırarak onu orada tuttu. Elleri adamın saçlarına dolanmıştı ve kalçaları adamın boynuna kenetlenmişti. Kızın nabızı atarken dilini kızın üzerinde gezdirmeye devam etti. İşi bittiğinde ve daha fazla dayanamadığında, onu serbest bıraktı.

Adam parmağını kızıdan çekti ve kız arkasında hiçbir şey olmadığını unutarak neredeyse geriye doğru kanepenin minderlerine düşüyordu. Kendini tutmak için kanepenin arkasına tutundu ve onun hareket ettiğini duyunca yavaşça gözlerini açtı.

Hızlı bir ses, nefes alış verişiyile eş zamanlı. Ve önünde diz çöktüğü yerden adamın başının üst kısmını gördü, saçları bükülmüş ve kaygandı. Bakışlarını kadının açıkta kalan kıvrımlarından çıplak göğsüne ve oradan da yüzüne doğru gezdirirken gözleri karanlık ve derindi. Adam dudağını ısırdı ve inledi ve kadın birden adamın kendini bitirdiğini fark etti.

Gözlerini kırptırdı ve görmesi gerekip gerekmediğinden emin olamayarak başka tarafa baktı. Tabii ki görmeliydi. *Görmeliydi*. Onun için pek bir şey yapmamıştı.

Kesik bir çığlık ve kadın onun işini bitirdiğini anladı. Kanepenin kenarını boyamış olmalıydı. Başını onun iç uyluğuna yasladı ve sertçe ona doğru nefes aldı. Her zaman alnına düşen bir tutam sarı saç

Hermione dudağını ısırđı ve onun için geri itmesine izin verildiğine karar verdi.

Parmakları kulağının arkasına değdiğinde, gözleri onunkilerle birleşti. Kalçasına bir öpücük kondurdu ve başını onun üzerinden kaldırdı.

"Ee," diye fısıldadı, sesi boğuklaşmıştı. "Kurtadamların mali durumuyla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" Adam sırtarak ona baktı.

Ona gülümsemekten kendini alamadı. "Bilmiyorum," dedi. "Son kısmı tekrar gözden geçirmeniz gerekebilir."

Gözleri ona doğru parladı. "Yarın öğle yemeğinde bir toplantı ayarlayacağım."

~*~

Salı günü öğle yemeğinde Draco ona kuru sevişmenin harikaları hakkında değerli bir ders verdi. Deri koltukta sırtüstü yatarken, Draco ona karşı lezzetli bir şekilde hareket ederken, iç çamaşırlarını çıkarmanın ve işe koyulmanın tam zamanı olduğunu düşündü.

Ama Draco onu tam kenara getirdi ve peşinden gitti. Yine kanepede başka bir karmaşa.

Draco'nun ona tekrar girme konusunda temkinli davrandığını anladı. Çarşamba sabahı duşta birkaç şey deneyerek ikisine de iyilik yaptı ve tekrar denemeye hazır olduğunu hissettirdi.

Çarşamba günkü öğle yemeği "buluşmasında" Draco'ya bunu fazla söze gerek duymadan anlatmaya çalıştı ve hatta ilk kez onun pantolonunun içine girmenin yolunu buldu. Onu okşamasına ve bir şeyler denemesine izin verdi ve ona neyin işe yaradığını ve neyin daha iyi hissettireceğini söyledi. Onu kapıya doğru bastırmış, geri çarpmadan önce zar zor geçmesine izin vermişti ama şimdi onu çekiştirirken başı omzuna yaslanmıştı. Adam onun kalçalarını tutup sıkığında, artık zamanının geldiğini anladı.

Onu serbest bıraktı ve elbisesini çıkarıp iç çamaşırını da çıkardı. Şortunu yere bırakırken onu izledi ve dudağını ısırarak onu kendine doğru çekti. Pazartesi günü bulundukları pozisyona geri dönmenin bir yolunu buldu; bacakları adamın kalçalarına dolanmıştı ve adamın kalçaları onu kapıya çarpmak üzereydi.

Kendini nasıl konumlandıracağı hakkında pek bir şey bilmiyordu. Momentumu başlatmak için iyi bir pozisyonda da değildi ama hazır olduğunu biliyordu ve adam hâlâ onu izliyordu, kaşlarını çatmıştı ama ona karşı sertti.

Onu öptü, kendini tekrar ona sürtmeye çalıştı, saçlarını tuttu ve dudaklarını ısırıldı ve adam ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylemek üzere geri çekildi.

Onu taklit ederek kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda Hufflepuff gibi davranma, Draco."

Adamın çenesi düştü, gözleri kocaman oldu. Kadın sırttı ve adam onu öptü. İçine girdiğinde yine sıkıydı ama Pazartesi günkü acı gibi değildi. Onu üçüncü kez daha hızlı gidebileceğine ikna ettiğinde, kalçalarının onu kapıya yapıştırma şekli kapının çerçevesini tıkırdattı.

Durakladılar, yankıyı dinlediler, susturulmuş odanın dışında duyup duyamayacaklarını merak ettiler. Güldü ve onları kapıdan uzaklaştırıp yanındaki duvara yasladı.

Perşembe günü, Draco ve Bay Buckworth ile ofisinde bir toplantı boyunca oturmak zorunda kaldı. Masasının arkasında oturmuş, Draco ona bakarken Bay Buckworth ve o Kurtadam Politikası'nı tartışıyorlardı.

Sonunda Draco, Bay Buckworth'e asansörlere kadar eşlik etmeyi teklif etti. Döndüğünde kapıyı kilitledi ve odayı susturdu.

Hermione yutkundu.

Beş dakika sonra masasının kenarına oturmuş, bacaklarını Draco'nun kalçalarına dolamış, onun kendisini soymasına izin veriyordu.

Kolunu masanın üzerinden geçirerek her şeyi yere fırlattı ve buna güldüler.

Cuma günü yine onun ofisindeydiler. Onunla hiç iş konuşmadığı için kendini suçlu hissetmeye başlamıştı, bu yüzden adam onu soyarken Snidget projesindeki ilerleme hakkında konuşmaya çalıştı. Adam konuşmasına izin verdi, boynunu emdi ve onu masasına yatırdı.

Arkasına yaslandığında, masasındaki her şeyin çoktan temizlenmiş olduğunu fark etti ve bağıcıklı ayakkabılarını çıkarırken soğuk mermerin lavabosuna batmasına izin vermeye karar verdi.

Ayakkabılarını çıkardıktan sonra önce topuklarını, sonra baldırlarını öptü ve bacaklarına emici öpücükler bırakmaya devam etti, külotunun üzerinde gezindi ve sonra karnına doğru kayd. Sağa doğru eğildi ve her kaburgasına bir öpücük kondurmaya çalıştı.

Masanın kenarlarını tutarken mermer parmaklarına batıyordu ve adam geri çekilip ona baktığında göğsünün yarısına kadar gelmişti.

Kaşlarını

çattı. "Ne?"

Elini kaburgalarında gezdirdi ve ona garip bir şekilde baktı. "Hasta mısın?"

Kaşları bir araya geldi. "Hasta mısın?"

"Zayıfsın." Parmağını iki kaburga kemiğinin arasına hafifçe

bastırdı. Kadın gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Teşekkürler mi?"

Bunu tartışmanın zamanı mıydı? "Daha

ince."

Güldü. "Beş gündür öğle yemeği yemedim." Kıkırdadı, ona doğru uzandı.

Ona göz kırptı.

İşte Hermione kendini Draco'nun ofisinde salata yerken böyle buldu. Kıyafetlerini düzeltmiş ve sekreterine bir şey sormak için başını uzatmıştı. *Carrie*. Sekreter Carrie. Nasıl bu kadar kolay olmuştu? - Onlara köşedeki kafeden öğle yemeği sipariş etmek.

Ona geri dönmüş, çılgılık atmasına neden olmuş ve sonra kıyafetlerini giymek, saçını düzeltmek ve ofisine geri dönmek yerine deri koltuğa oturup gelen yemeği yemişlerdi.

Garipti. Neredeyse bir randevu gibiydi. Sessizlik ve çıtırtılar yeterince uzadığında, iş hakkında konuşmaya başladı. Artık ileri geri konuşmaya çok daha müsaitti ve sonunda Mart ayındaki Wizengamot oturumlarının ilk haftası için bir plan yaptılar.

"Bu hafta sonu Cornerstone'da olacak mısınız?" diye sordu sandviçinin ambalajlarını .

Çiğnedi, salatalıklarını itti ve bu sorunun doğru cevabının ne olduğunu merak etti.

"Evet." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yapacak mısınız?"

"Belki Pazar günü." Kanepenin üzerindeki birkaç kırıntıyı fırçalayıp yok etti.

Bir sırtışı ısırdı. "İhtiyacınız olan bir kitap var mı?" "Onun gibi bir şey."

Kız adama baktı ve adam ona sırtıyordu. Çatalıyla kalan domateslerini düzenlemeye başladı.

Onun New York'a gittiğini, valinin balosunda Slughorn'la yaptığı gizli görüşmeyi ya da Noelle'den hâlâ beklediği yanıtı düşündükçe gülümsemesi azaldı. Hâlâ onun hakkında bir şeyler bilmek istiyordu, zamanını nasıl geçirdiğini öğrenmek istiyordu.

"Yarın ne işin var?" Boynunda beliren kızarıklığa karşı koyamadı.

Adam cevap vermeden önce durakladı ve kadın ona baktı. Adam halıya bakıyordu.

"Babamı ziyaret ediyorum."

Oh. Hayır, boş . Bilmek istemediği bazı şeyler vardı. "Her şey... her şey yolunda mı? Yoksa...?"

"Bu onun miras şartlarının bir parçasıydı. Ocak ve Şubat aylarındaki aylık ziyaretlerde onu ziyaret etmem." Sesi kısılmış ve çenesi sıkılmıştı.

Tek koşul bu değildi...

Ve Lucius'u Ocak ayında ne zaman ziyaret ettiğini merak etti.

Hermione, Draco'nun söylediklerine katılıyormuş gibi başını salladı ve sebzelerle kulübe yapmaya devam etti.

Salata kabı elinden alındı ve Draco kabı yere bırakıp onu öpmek için hamle yaparken başını kaldırıp baktı.

Adam dudaklarını birbirine bastırmak için ona doğru eğildiğinde kadın ona gülümsedi.

"Ugh," dedi, geri çekilerek. "Tadın beyaz peynir gibi." Burnunu kırıştırdı.

Güldü ve onun omuzlarına tutundu. Onu Büyük Salon'da izlediğinden, beyaz peynir sosundan nefret ettiğini biliyordu. "Bana tekrar öpüşeceğimizi söyleseydin, sipariş vermezdim," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Hayır, hayır. Bu senin favorin."

Onu öptü. Göğsü sıcacıktı. Onu Büyük

Salon'da da izlemişti.

~*~

Mösyö DuBois onu esnetti. Rönesans sanat eserlerinden ve bunların Venedik halılarıyla nasıl korkunç bir şekilde çatıştığından her bahsettiğinde ağzının açık kaldığını gizlemek için harika bir iş çıkarıyordu.

Her Cumartesi öğleden sonra Mösyö DuBois'nın en sevdiği yer gibi görünen bir Muggle kafesinde buluşuyorlardı. Onu orada ismen tanıyorlardı. Hermione o gün bir espresso sipariş etti, çünkü gözleri açık kalamıyordu. Bulundukları açık verandadan gelen esintinin onu yatıştırmasına ve alnına vuran güneşin onu ısıtmasına izin veriyordu.

"Da Vinci elbette bir Squib idi --"

Bu Hermione'nin kulaklarına takıldı. "Özür dilerim, neydi o?"

Mösyö DuBois ona hesaplı bir kaş kaldırdı. "Leonardo da Vinci'nin bir Squib olduğunu söyledim. Büyük dedesi 1414 yılında İtalyan Sihir Bakanı'ydı."

Hermione gözlerini ona dikti. "Ben... bunu hiç duymamıştım. Bu konuda bakabileceğim herhangi bir kitap biliyor musun?"

"Şey," Mösyö DuBois sandalyesinde kaykıldı, bacak bacak üstüne attı ve ondan hafifçe uzaklaştı. "Bunu bir aile ağacında görmüştüm."

"Hmm." Hermione dudaklarını büzdü.

Garson geldi, Mösyö DuBois ile biraz flört etti ve yemek siparişlerini aldı. Hermione bu kafedeki salatalardan gerçekten nefret ediyordu. Artık menüdeki bütün salataları denemişti ve hiçbirini doyurucu ya da lezzetli değildi. Bugün bir kase çorba içmeye karar verdi.

Mmkn olduğunca dikkat çekmeden saatine baktı ama bu yeterli değildi.

"Gitmeniz gereken bir yer var mı Bayan Granger?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Hayır, hayır. Sadece... saati kontrol ediyorum, Mösyö." Espressosunu yudumladı.

Mösyö DuBois bir Rönesans dekoru kitabı çıkardı ve stilleri, mimariyi tartışmaya başladı. Bir Rönesans maliknesinin uygun bakımını ve uygun bir tadilatın neleri içereceğini detaylandırmaya başladı.

Mösyö DuBois, Fransız Bakan'ın giriştiği gerçekten *feci* tadilatı anlatırken güneş Hermione'nin gözlerine vurmaya başlamıştı. Hermione'nin anlayamayacağı şeyler söyleyerek kıkırdamaya başladı. Hermione elinden geldiğince sırttı.

Masalarına dönen garsonun yüzüne düşen gölgesi Hermione'yi biraz sarsarak kendinden geçirdi. Güneşten korunduğu için minnettar bir halde orbasının önüne konmasını bekledi.

Mösyö DuBois konuşmayı bıraktığında ve önüne çorba konmadığında Hermione başını kaldırıp onu güneşten koruyan kişiye baktı ve Draco'nun çenesi gergin, ama Mösyö DuBois'ya gülümsediğini görünce kanı dondu.

"Bay Malfoy!" Mösyö DuBois cıvıladı. "Tanrım, muhteşem görünüyorsunuz. Bize katılmak ister misiniz?"

Hermione, Draco'nun yaşlı adama sırtarak elini sıkmasını izlerken midesindeki kafeinin dönüp durduğunu hissetti. Ciğerlerini genişlemeye zorlamaya odaklandı.

"zr dilerim Mösyö, ama aslında bir işim çıktı," dedi Draco. Gülümserken bile yüzünün gerilmesini ve seğirmesini izledi. "Bayan Granger bugün dersini bitiremeyecek."

Ders.

Bundan kaçış yoktu. O biliyordu. Lucius ona söylemişti.

Yutkundu.

"Ah," diye dudak büktü Mösyö DuBois, aralarında bir ileri bir geri bakarak.

"Umarım her şey yolundadır."

Malfoy'un ona göz kırpmasını izledi. Adam gözlerini ona çevirdi, ateşli ve saldırgandı. "Korkarım hayır."

Bölüm 33

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan bu yana ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Ben aliiiiive! :)

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca ülke dışına taşındığım için bana katlandığınız için hepinize teşekkür ederim. Tüm yorumlar ve beni çok onurlandırdı ve beklediğim için özür dilerim! Üç şey var:

1- Bu yıl Enchanted Ödülleri'nde çeşitli kategorilerde aday gösterildiğimi bildirmekten büyük onur duyuyorum. 18 Mart'tan itibaren yarı finaller için oy kullanabilirsiniz, bu yüzden lütfen tüm bu harika yazarların devam eden tüm harika çalışmalarına göz atın ve bir oy gönderin!

2- Tanrı, Dramione Fanfiction Forum'da (bir başka harika Facebook grubu) yazma sprintleri düzenleyen ve paylaşanları korusun. Bu bölümün gelecek hafta bu hafta çıkmasından kendinizi tamamen sorumlu hissedebilirsiniz ;)

3- Ve son olarak, bu hikayenin 36 bölüm uzunluğunda olacağını söylemenin güvenli olduğuna inanıyorum. (Ve bunu 35 yapamadığım için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsiniz, 35,000 galleon gibi -_-) - ama üzülmeyin, çünkü yaklaşan Draco POV'u ve Açık Artırma AU'su sizi çok heyecanlandırmalı.

Hepinize tekrar teşekkür ederim. Ve bu inanılmaz uzun yazar notunu okuduğunuz için teşekkürler.

Daha fazla [not](#) için bölümün sonuna bakın

"Bayan Granger bugün dersini bitiremeyecek." Yutkundu.

"Ah," diye dudak büktü Mösyö DuBois, aralarında bir ileri bir geri bakarak.

"Umarım her şey yolundadır."

Gözlerini ona çevirdi, sıcak ve saldırgandı. "Korkarım ki hayır."

Titrek bir nefes aldı ve peçetesini kucağından indirmeye başladı. Draco masaya bir avuç dolusu galleon koyarak Mösyö DuBois'dan özür diledi ve annesine selam söyleyeceğine söz verdi.

Masadan kalkıp notlarını toplarken Draco'nun eli dirseğiyle kapıdan geçip kaldırıma çıkmasına yardım etti. İç tasarım öğretmenine gösterişli bir el salladıktan sonra ona en yakın Görünme Noktası'na doğru eşlik etti.

Sekiz blokları vardı. Gökyüzünde fırtına bulutları vardı.

İlk bloktan sonra dirseğini bıraktı. Onun hızına yetişmek için mücadele etti.

İkinci bloktan sonra eklemlerini patlatmaya ve boynunu kırmaya başladı, bir taksinin çarpmasını kıl payı atlattı.

"Draco --"

"Ne zamandır babamla komplo kuruyorsun?"

İşlek bir köşede durduklarında ona baktı. Gözleri ateşliydi, sokakları tarıyor ve onun etrafında dolaşıyordu.

"Sanki birlikte çalışıyormuşuz gibi söylüyorsunuz," dedi.

"Sen değil misin?" Nefesini içine çekti. Sonra sinyal döndüğünde yürüdü.

Bunu anlaması bir anını aldı. Adam onu kaldırımında bıraktı ve o da yetişmek için çabaladı.

"Sana ne söyledi? Eğer bunu *şantajdan* başka bir şey olarak tanımlıyorsa, o zaman size yalan söylemiş demektir -"

"Onunla anlaşma yapan tek kişi sen değilsin, Granger." Adamın sesinin titrediğini duydu. Bir grup çocuğun etrafından dolanırken yutkunmasını izledi. "Bu işe karışmamalıydın."

Caddede hızla ilerleyen adama yetişmek için birkaç kaldırımın üzerinden atladı.

"Beni orada nasıl buldun?" Kolay sorularla yetinmeye çalıştı. "Madam

Michele'den programınızı istedim."

Hızla hareket eden ayaklarına baktı. Adam önce Madam Michele'e gitmiş, sabahını zehir etmiş, sonra da onu takip etmişti. Ona dokunmak istedi. Onu sakinleştirmek istedi.

Onun kıkırdadığını duydu ve aklından geçen bir şeyle ilgili olarak başını sallayışını izledi.

"O derslerle işin bitti," diye tısladı.

Ona doğru uzandı ama kendini durdurdu. Yedinci bloktaydılar. Işınlanmalarına bir blok kalmıştı. Muggle İtici Büyüsü üzerlerine titrerken kalabalık seyreldi.

"Peki ya para, Draco? Sonraki üç taksit?" "Ona onları kışına

sokmasını söyledim," diye hırladı.

Sokağın sonuna gelmeden önce küçük bir ara sokağa yaklaştılar. Görünmeden önce onu sakinleştirebilirse...

"O paraya ihtiyacımız var, Draco. Malfoy Danışmanlık zaten zar zor ayakta duruyor. O derslere gitmeye devam etmem gerek --"

"Hayır!" Dirseğinden tutup onu küçük ara sokağa soktu, Işınlanma noktasının hemen gerisine. Muggle'ların geri kalanı şemsiyelerini çıkararak günlerine devam ediyordu. Parmağıyla kızın yüzünü işaret etti. "Bir daha o çay salonuna adımını atmayacaksın, duydun mu beni Granger?"

Gözleri kızın içinde yanıyordu.

"İşimiz bazı çılgın derslerden daha önemli Draco!"

Kadının omuzlarını tuttu, onu tuğlaya bastırarak kadar sertti. "*Hiçbir şey* senden daha önemli değil."

Adam titrek bir çekerken kadın nefesini kaybetti. Parmakları kadının omuzlarında kıpırdadı ve gözleri kadınıninkiler arasında gidip geldi.

Ve sonra onu öptü. İki elini de boynundan yüzüne doğru uzattı ve ona yaklaşırken başını geriye doğru eğdi.

Ellerini adamın yanlarına götürürken titriyordu. Ağzına hükmetmesine izin verdi, fırsat buldukça nefes almaya çalıştı ama adamın vücudu onu ara sokağın duvarına yasladı ve dudaklarını dudaklarına değdirirken elleri onu sabit tuttu.

Ağzı onu çenesinden ateşli bir şekilde öperken, adamın bir elini yanağından aşağı, boynundan aşağı, kaburgalarından geçirip kalçasını kavradığını hissetti.

"Sana hiç dokundu mu?"

Sert fısıltı üzerine çöktü ve gözlerini açtı. Sokaktaki ambalaj kasalarına ve eski kutulara odaklandı.

"Hayır. Öyle bir şey değil." Draco'nun bile merak edebileceği soğuk bir ürperti hissetti...

Draco parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi ve boynu ağzına açılana kadar çekti. Dudakları çenesinde, kulağına doğru ilerledi.

"Kasım ayında gittiğinizden beri onu görmeye gittiniz mi?"

Nefesi boynunda buğulanırken kalçalarındaki eli sıkı.

"Hayır, biz yazdık - O mektup yazdı." Mırıldandı. "Tehditler." Buna tehdit diyebilir miydi?

Draco onun boynuna yapıştı ve en sevdiği noktayı emmeye ve ısırmaya başladı. Draco'nun kalçalarının onunkilere bastırıldığını ve kalçasındaki elin kaymaya başladığını hissetti. Ara sokağın girişinde yürüyen Muggle'ları gördü, itici tılsım yüzünden onlardan tamamen habersizdi.

"Bana mektuplardan bahset. Sana ne dediğini anlat."

Draco onun boynunu biraz fazla sert ısırdı. Onu sahipleniyordu. Onu işaretliyordu. Hermione irkildi ve ellerini onun yüzüne doğru uzattı.

"Draco, dur." Yüzünü geri çekerek gözlerine baktı. Buğuluydular, hâlâ sıcaktılar ama içinde tanımadığı bir saldırganlık vardı. "Ne yaptığını biliyorum Draco ve dur." Başparmağını yanağına sürterek onu sakinleştirdi. "Bu... sahip olduğumuz şey benim için çok özel ve sen bunu çirkin bir şeye dönüştürüyorsun."

Adamın gözlerini kapamasını, alnını onunkine dayamasını ve rahatlamaya çalışmasını izledi. Lucius'un onu neden bu kadar etkilediğini merak ediyordu ama bunu öğrenmekten de korkuyordu.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve kalçalarını ondan uzaklaştırarak geri çekildi.

"Babam Azkaban'da sana ne dedi?"

Başka bir şeyden bahsediyor olmayı dileyerek derin bir nefes aldı. Gök gürültüsünü duydu.

"Bana bir liste verdi. Üzerinde çalışmam için."

Kendisinden kol boyu uzakta, elleri hâlâ hafifçe kalçalarında duran Draco'ya baktı. Gözlerini kısmıştı.

"Ne için?"

Oh, Tanrım. Kızarıklığın çenesine doğru yayıldığını hissetti. "Olmak... seninle görölmek. Sana layık olmak için." Bir Malfoy gelini olmak.

Kaşları daha da çatıldı. "Kasım ayında mı?" Düşünerek yana doğru baktı. "Henüz şirkette bile değildin." Adamın elleri kadının kalçalarından çekildi ve kadın yeniden nefes alabildiğini hissetti.

"Evet, ama çok sık birlikte görüntüleniyorduk. Ve... ve Açık Artırmayı biliyordu."

Draco'nun gözlerinin kendisine çevrilmesini izledi. Hiç şaşırmamıştı. Olsa olsa temkinli görünüyordu.

"Narcissa'nın annesine gittiğini biliyordu. Bunu biliyordu - beni kurtaracağını biliyordu." Yine de bu onu hazırlıksız yakaladı. Sol gözü seğirdi. "Birlikte olduğumuzu sanıyordu. Yıllardır birlikteydik. Ben - ben onu düzelttim tabii ki," dedi. Kollarını kavuşturmak ya da tırnaklarını yemek istedi ama kendini tuttu. "Ama sonra, elinde Marcus Flint olayının fotoğrafları vardı."

Bu konuyu açmaktan korkarak ona baktı ama o da bunu zaten biliyordu. Lucius'un elinde, şu anda içinde bulundukları sokaktan pek de farklı olmayan bir sokak yolunda birbirlerine sarılırken çekilmiş fotoğrafları olmasına hiç şaşırmamıştı. Bir yağmur damlası yanağına çarparken bunu daha sonrası için bir kenara not etti.

"Ona bizim hakkımızda yalan söylediğim için hayal kırıklığına uğradı." Burnunu çekti. "Ve o derslere gitmezsem mirası sana bırakmayacağını söyledi." Onun omzunun üzerinden baktı. Bu zayıflığı kabul ettiği için kendini çok küçük hissediyordu. Şantaja uğradığını kabul ediyordu.

"Listede ne vardı?" diye homurdandı. Gözleri öfkeyle kararmıştı ama bu kez kendisine yönelik olmadığını biliyordu.

Onları okudu. Kendini bazılarında kekelerken buldu, bir kız arkadaş için değil de bir eş için olduğu açıkça belli olanlar ya da her ne yapıyorlarsa. *Mali açıdan bilgili. İtaatkâr. Ev sahipliği konusunda yetenekli. Dekor konusunda eğitilmiş.* Adam dinlerken yüzü kızardı, kıpırdamadan onu izledi.

"Ayrılabilceğı tek şeyin saf kan olduğunu söyledi."

Ve Draco güldü. Ses onu sarstı ve gökyüzü de onunla birlikte gürlledi. Kıkırdarak ondan uzaklaştı ve ellerini gözlerini ovmağ için uzattı. Ona arkasını döndü ve kız, gülerken başının titrediğini gördü. Titrek bir nefes aldı.

"Bunu neden yaptın, Granger."

Sırtına baktı, hâlâ onun tepkisine hayret ediyordu.

"Önümüzdeki üç haftayı bitireceğim Draco, sonra onunla işin bitecek. Ona hiçbir şey borçlu olmayacaksın. Ondan kurtulmuş olacaksın."

"Hayır, hayır." Sesi tuğlaların üzerinde yankılandı ve ellerini yüzünün derisinde gezdirdiğini gördü. "Ondan asla kurtulamayacağım." Ona döndü. "Şimdi kancasını sana taktı."

Titredi, emin değildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Görmüştüm ama görmezden geldim." Ona doğru geri adım attı, gözleri üzgündü. "Sen farklısın. Kahveni içme şeklin farklı. Yürüyüşün. Dans edişin." Elini onun yanağına koydu. "Değişiyorsun. Artık ne zaman fincanını tabağına koyup kaldırdığını görsem onu düşüneceğim. Bunu düşün. Reverans yaptığında. El sıkışırken." Başparmağını dudağının üzerinde gezdirdi. Bir damla gözyaşının gözlerini terk ettiğini hissetti. "Bunu neden yaptın?"

Tekrar burnunu çekti, hafif yağmur damlalarının arkasındaki kasalara çarptığını gördü. Keşke Gryffindor cesareti olsaydı da ona bunun nedenini söyleyebilseydi, bunun onun için olduğunu söyleyebilseydi. Bu yüzden bir sonraki en iyi cevapla yetindi.

"Yapılması gereken doğru şey buydu."

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, yağmur damlaları kirpiklerine düşüyordu. Dudaklarını onun alına bastırdı, kaşını, şakağını, elmacık kemiğini öptü. Dudaklarına doğru bir yol çizdi.

Ve yağmurda öpüşüler.

~*~

Vardiyasının geri kalanı için ona Cornerstone'a kadar eşlik etti. Kadın kapıda ona veda etmeye hazırdı ama adam onu takip etti ve şekil verdiği şemsiyenin yağmurunu silkeledi.

Morty onu karşıladı ve tekrar kasanın arkasına geçerken kısa bir süre sohbet ettiler. Morty onlara iyi günler dileyip üst kata çıktığında Draco orada kaldı.

Kitaplara göz attı ve onun müşterilere yardım etmesini izledi. Cadıya ihtiyatla baktı ama çoğunlukla onun yolundan uzak durdu.

Saat dörtte, fırtınayı kitapçada kalarak bekleyen insanlar çıkmaya başladığında, onun gözlerinin üzerinde olduğunun çok daha fazla farkındaydı. Kitapları sıralıyor, onun sandalyesinin yanından geçiyor ve onun kendisini izlediğini hissediyordu. Yine de ona baktı ve onu gözlerini kitabından ayırmadan okurken buldu. Deftere notlar alıyor ve kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu.

Saat beşe doğru artık kitap bile okumuyordu. Dükkânda sadece iki kişi daha vardı, çoğu insan kötü hava nedeniyle dışarı çıkmıştı ve sandalyesine oturup kadının dükkândaki hareketlerini izledi. Sanki onu yakalamak istermiş gibi ona bakıyor, o da ona bakıyordu. Bu onu ısıtmaya başlamıştı.

Kapanışa on beş dakika kala son müşteriler de son alışverişlerini yapıyordu ve o da gelip tezgâhın yanındaki yığınlara yaslandı. Kadın ne zaman ona baksa gözleri kararıyordu. Son işlemlerin üzerinden tökezleyerek geçti ve son müşteri de el sallayarak veda ettikten sonra asasını *Açık* tabelasına doğrultarak *Kapalı*'ya çevirdi.

Kadın yutkundu ve adama baktı. Sol kalçasını kitap yığınlarına yaslamış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir eli çenesinde, başparmağı dudaklarına değiyordu. Dudaklarının ayrılışını ve başparmağının içeri dalışını izledi.

Derin, sakın bir nefes aldı ve dudaklarını yalamamaya çalıştı.

"Bugünlük kapalıyız Bay Malfoy," dedi. "Yarın için sizin için bekletebileceğim bir ŗey var mı?" Adam kaŗlarını kaldırıp ona bakınca kadın sırttı.

Tezgâha doğru ilerledi.

"Orada benim için yedekte bir ŗey olmadığından emin misin?" nnde dirsekleri üzerinde öne doğru eğilirken baŗını yana eğdi.

Ona gülümsedi. "Kontrol edebilirim." Arkasını döndü, yedek rafın boŗ olduğunu çok iyi biliyordu. Biraz çekici bir ŗey yaptığını umarak dudağını ısırđı ve belinden eğilerek baŗını rafa yaklaŗtırdı ve kot pantolonlu poposunu dıŗarı çıkarmak için sırtını dikleŗtirdi. Ellerini tezgâha dayadı.

"Hm. Burada senin için bir ŗey yok." Baŗını çevirip ona baktı, yüzünde bir sırtıŗ vardı.

Gözleri sıcaıktı. Ve ona yapıŗmıŗlardı. Daha doğrusu, arkasına.

Bakıŗları kızın gözlerine kaydı ve sırttı. "Bir bakabilir miyim?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve baŗını salladı. "Buyurun." Ellerini tezgâha bastırarak, kalçalarını dıŗarı doğru iterek ve omurgasını dik ve uzun tutarak rafa geri döndü. Adamın tezgâha doğru geldiğini duydu. Adam arkasına geçti ve kalçalarını kadının arka tarafına sırttı. Ses çıkarmamak için dudağını ısırđı.

"Ne kadar tuhaf," dedi. Adamın büyük elinin tezgâhta onunkinin yanında durduğunu gördü. Adam onun üzerine eğilip göğsünü sırtına bastırırken diğer elinin kaburgalarına dayandığını hissetti. Adam yüzünü onunkinin yanına yerleŗtirdi. "Buradaki bir ŗeyin bana ait olduğuna yemin edebilirim."

Kısa bir kahkaha attı ve sonra kalçalarını hemen arkasında hissederek ona doğru geri çekildi. Kaburgalarının zerindeki el, yukarı doğru szld ve gömleğinin üzerinden göğsüne sıkıca bastırdı.

Tabelada *kapalı* yazdığını biliyordu. Morty'nin saat altıdan sonra onu kontrol etmek için aşağıya nadiren geldiğini biliyordu. Ve günün bu saatinde yaya trafiğinin hafif olduğunu da biliyordu. Ve bütün bunlar kanını ısıtıyordu.

Parmakları sütyeninin üzerinden onu çimdikledi ve nefesi kesildi. Adam onun arka tarafına sıkıca bastırdı ve kız onun kendisine karşı sert olduğunu hissedebiliyordu.

"Sanırım aradığın şeyi kurgusal olmayanlar bölümünde bulabiliriz," diye fısıldadı, dudakları boynuna doğru ilerlemek üzereyken dönüp baktı.

Sırıttı. "Buradaki müşteri hizmetleri kusursuzdur."

~*~

Pazar sabahı Hermione Madam Bernard'a bir mektup yazarak, genellikle Pazar günleri onunla yaptığı ev sahipliği dersini yeniden planlaması gerektiğini bildirdi. "İptal etmek" yerine "yeniden planlamak" kelimesini kullanmayı ihmal etmemişti. Pazar günü ayrıca Harry ve Ginny'nin nişanlandıkları haberi de gazetelerde yer aldı. Hermione Ginny'yi Harry'nin Sevgililer Günü'nde akşam yemeğinde evlenme teklif etmesine ikna etmişti ve o zamandan beri ikisini pek .

Harry Skeeter konusunda oldukça proaktif davranmıştı. Magazinel tepkileri önlemek için Cumartesi günü Pazar günkü gazete için bir röportaj ayarlamak üzere onunla temasa geçmişti. Bunun sonucunda ikisi hakkında (ve biraz da Yaşayan ve Ölen ve Tekrar Yaşayan Çocuk'un geçmişi hakkında) hoş, derinlemesine bir makale çıktı.

Hermione Pazar günü Cornerstone'daki makaleye gülümsedi.

O gün pek çok nedenden ötürü gülümsemişti, bunlardan biri de tezgâhın arkasında duran ve dükkânı açtığında orada duran rezerve kitaptı. Draco bu sabah erkenden Morty'ye yazıp kitabı onun için ayırmasını istemiş olmalıydı ve ikisi bir gece önce ayrıldıktan sonra bugün birbirlerini görmek için hiçbir plan yapmamış olsalar da, onun tekrar geleceğini düşünmek başını döndürüyordu.

Bir müşteri çıkıp kapıdan Narcissa Malfoy içeri girdiğinde hâlâ tezgâhta sırtıyordu.

Hermione ona göz kırptı - uzun, kraliyet mavisi cüppesi üzerinden su gibi sarkıyordu, narin parmakları kapının arkasından kapanmasına izin veriyordu. Başını kaldırıp Hermione'ye baktı ve gülümsedi.

Sanki Hermione'nin ruhunun bir parçası aylardır aynı hızda değildi ve şimdi yerine oturmuştu.

"Hermione, canım," dedi Narcissa kapı aralığından. Basamakları çıkıp tezgâhın önüne geldiğinde gözleri parlıyordu.

"Merhaba, Narcissa." Hermione yüzündeki gülümsemeyi silemedi. Narcissa'nın, Hermione'nin son bir haftadır oğluyla anlamsızca seviştiğinden haberi olmadığını düşündü aniden ve buna çok da aldırmayacağını umdu.

"Sizi görmek harika." Narcissa tezgâha doğru süzüldü ve ona bilmiş bir bakış fırlattı.

Belki de şu anda Draco'yla sevişmeyi düşünmek pek iyi bir fikir değildi.

"Rezervdeki kitap için mi buradasınız?" Hermione Leydi Malfoy'a arkasını döndü ve kafasını Draco'nun üstündeki görüntüsünden kurtarmaya çalıştı.

"Evet, teşekkür ederim canım," dedi Narcissa. "Ve elbette, dükkân nispeten sakın kaldığı sürece seni ziyaret etmek için."

Hermione yedek çantayı tutarak geri döndü ve Narcissa'nın nazik gözlerini üzerinde buldu. Hermione onun derslerden haberi olup olmadığını merak etti. Draco ona söylemiş miydi?

"Elbette. Nasılsın?"

"Oldukça iyi, teşekkürler," dedi Narcissa ve Hermione dudaklarının kıvrımını inceleyerek Narcissa'nın Pansy'nin kullandığı makyaj markalarını kullanıp kullanmadığını düşündü. "Geçen hafta sonu valinin balosundaki resimleri gördüm. Muhteşem görünüyordun."

Hermione cevap verirken yanaklarının kızarmasını engellemeye odaklandı, "Teşekkür ederim. O gece Draco'yla birlikte Malfoy Danışmanlık'ı temsil ettiğim için mutluydum. Bazı harika bağlantılar kurduk."

"Biliyor musun, Hermione, canım," diye başladı Narcissa ve Hermione bunun gidebileceği olası tüm farklı yönler karşısında kalbinin yerinden fırladığını hissetti. "Sonbaharda ödünç aldığın o kitapları bitirmiş olmalısın."

Hermione ona baktı, gözleri irileşmiş ve donmuştu. Aralık ayında iade edilmesi gereken kitaplar. Azkaban ziyaretinden sonra Malfoy Malikanesi'nden kaçtığı anda Narcissa'ya geri gönderilmesi gereken kitaplar. Kitaplarla işi bitmişti. Ve onları hâlâ elinde bulundurması hiç de uygun değildi. Uygunsuzdu.

"Ben - evet, aslında onlarla işim bitti." Hermione sıcaklığın boynuna doğru tırmandığını hissedebiliyordu. "Onları bu kadar uzun süre elimde tuttuğum için özür dilerim." Tezgâha doğru baktı. "Onları bu akşam size geri yollayacağım -"

"Aceleyle gerek yok canım."

Hermione başını kaldırdı ve Narcissa eliyle havayı salladı.

"Düşünüyordum da, bu Cumartesi gelip onları başkalarıyla değiştirebilirsin." Narcissa başını ona doğru eğdi ve uzun sarı saçları omzundan aşağı döküldü.

Hermione ağzının hâlâ açık olduğunu fark etti ve kapattı.

"Vaktin varsa akşam yemeği de hazırlatabilirim." Narcissa dişlerini gösterdi. "Mippy'nin seni tekrar görmek isteyeceğini biliyorum."

Hermione ona bakakaldı. Kendini toparlayıp, "Evet, çok... çok naziksin Narcissa. Bu Cumartesi akşam yemeğine gelmeyi çok isterim."

"Güzel." Narcissa sıırttı. " zaman anlaştık."

Hermione birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra hâlâ Narcissa'nın kitabının olduğu çantayı tuttuğunu fark etti ve Narcissa'nın gözlerini üzerinde hissederek hızla deftere notlar aldı.

"Bu yazarı okuyor olmana çok sevindim," dedi Hermione, havadan sudan konuşmaya çalışarak. "Percival Hawk gerçekten de kendini bulmaya başladı. Daha önceki eserlerini de okudunuz mu?"

Hermione başını kaldırdığında Narcissa onun ellerinin defterin üzerinde gezinmesini izliyordu.

"Evet, biliyorum. Her zaman onun hayranı olmuşumdur."

Hermione kitabı çantasına geri koyarken, "Bu yeni kitabı çok beğendim," dedi. "Bir yazar olarak kendini çok geliştirmiş. Kendini gerçekten geliştirmeye çalıştığını, çağdaşlarından epeyce ders aldığını ve Muggle üniversitelerinde dersler aldığını biliyorum. Bence bunu gösteriyor."

"Bunu duymak çok güzel," dedi Narcissa. Çantaya uzandı. "Ama Bay Hawk kendini değiştirmeye çalışmadan önce de çok sevilen biriydi." Narcissa kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Onu her zaman sevdiğimi biliyorum, dersler olmasa bile..."

Narcissa başıyla veda ederken Hermione gözlerini kırptırdı, dudaklarında bir sır saklıyordu.

Yani dersleri duymuş.

~*~

"NARCISSA MALFOY BOŞANMA DAVASI

AÇTI"

Rita Skeeter tarafından

Narcissa Malfoy (kızlık soyadı Black) artık Malfoy olmayacak. Safkan evliliklerde çok nadir görülen bir şey olan en küçük Black kardeş Pazartesi sabahı boşanma davası açtı.

Bayan Narcissa Black yorum yapmak için müsait değildi, ancak Wizengamot'ta dosyalanan evrakta yakında müstakbel eşiyle "uzlaşmaz farklılıklar" olduğu belirtildi.

Eski kocası. Lucius Malfoy, İkinci Büyücülük Savaşı sırasında You- Know-Who'yu desteklediği için 1998 yılında mahkûm edilmiştir.

Azkaban ziyaretçi kayıtları, Narcissa'nın, oğulları Draco Azkaban'dan salıverilene kadar, son iki yıl boyunca kocasını aylık ziyaretlerinde sürekli olarak ziyaret ettiğini ve birincil ziyaretçi olarak onun yerini aldığını göstermektedir. Kayıtlar Narcissa Black'in Lucius Malfoy'u Azkaban'da en son 1 Aralık 1999'da ziyaret ettiğini göstermektedir.

Bunun nasıl ortaya çıktığını ya da Bayan Black'in kararının belirli bir olaydan kaynaklanıp kim söyleyebilir? Bu muhabirin peşini bırakmayın, eminim ki bu olayın iç yüzünü birlikte öğrenebiliriz.

Hermione sayfadaki kelimelere inanamıyordu. Narcissa'ya mı yoksa böyle bir makale yayınladığı için Skeeter'a mı daha çok şaşırdığına karar veremedi.

Rita'nın Azkaban'dan ziyaretçi kayıtlarını alabildiği ve dolayısıyla Hermione'nin Lucius'u Kasım ayında ziyaret ettiğini bildiği bilgisini dosyaladı. Bunu daha sonra düşünmesi gerekecekti.

Hayır, aklının almadığı şey, böylesine sosyal bir konuma sahip saf kan bir cadının boşanma davası açmasıydı.

Büyücülük dünyasında evlilik öncesi anlaşmaların nasıl olduğunu merak etti, eğer varsa, ve Narcissa'nın ileride mali istikrara sahip olmasını umdu.

Hermione sabah kahvesini yudumlamayı bitirdi ve ofise gitmeden önce son bir kez aynada kalitesiz makyajını kontrol etti.

Malfoy Danışmanlık Grubu'na giden asansörde dururken, Draco'nun bunu nasıl karşıladığını merak ediyordu. Dağınık aile ilişkilerinden anladığı kadarıyla, büyük olasılıkla gözyaşı dökülmeyecekti. Ama yine de bir şeylerin sonu gibi hissediyor olmalıydı.

Asansörün kapıları açıldı ve Draco elinde kahve fincanıyla resepsiyon masasında durdu.

Ona göz kırptı.

Ve birden bu adamla seviştiğini hatırladı. Çok anlamlı bir şekilde kızardı ve asansörden indi, uzatılan kahve fincanını aldı ve fısıldayarak "Günaydın" dedi.

"Saat onda kıdemli personel toplantısı var, sonra da öğleden sonra Altın Snidget kampanyası hakkında görüşmeliyiz." Draco her zamanki gibi onu ofisinin kapısına kadar geçirdi. "Öğle yemeğimizden sonra tabii ki."

kaldırıp ona baktı ve ofisin ortasında yatak odasından bakan gözleri kendisini pervasız hissetmesine neden oldu. Demek bu hafta yine "öğle yemeği" yiyeceklerdi.

"Öğle yemeği," dedi. "Evet." Hermione onun omzunun üzerinden baktı ve Walter'ın bir dosyayla meşgul olduğunu gördü. "Peki bugün ne sipariş etmeyi planlıyordun?"

Dudakları kıpırdadı. "Birkaç fikrim var," dedi. "Ama önerilere açığım." Adamın gözleri kıza dikildi ve kız onu yutmamak için halılara baktı.

Ondan uzaklaştı ama daha birkaç adım atmadan, "Draco?" diye seslendi. Draco ona dönüp baktığında, başıyla ofisine doğru işaret etti ve kapının hemen içine adım attı. Draco kapı aralığında ona katıldı ve kapıya yaslandı. Sesini alçalttı.

"Ben, şey... Bu sabah gazeteleri gördüm. Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istedim."

Kaşlarını kaldırarak ona eşit bir bakış attı ve "Mükemmel" dedi.

"Evet, güzel," diye kekeledi. "Sadece... emin olmak istedim... Yani, bazen bu tür durumların zor gelebileceğini biliyorum, o yüzden sadece..." Adamın yüzünde herhangi bir tepki olup olmadığını kontrol ederek devam etti.

"Tam tersine," dedi. "Muhtemelen annemin verdiği en kolay kararlardan biriydi."

"Güzel, mükemmel." Yere baktı. "Ben... Ben onun adına çok mutluyum. Ve senin adına da." Ona sırtıttı ve o da sırtarak karşılık verdi. "Skeeter'ın

Gerçi. Mükemmel bir dedikodu olsa bile bu oldukça özel bir iş. Annen için üzüldüğüm."

"Yapma," dedi omuz silkerek ve kısaca kapı çerçevesine bakarak. "Skeeter'a haber veren oydu."

Hermione ağzının açılıp kapandığını hissedebiliyordu. "Ah," dedi sonunda. "Annenizin yorum yapmak için müsait olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Evet," dedi Draco, kendini kapının çerçevesinden kaldırarak. "Annemin tek şartı buydu. Yorum yapmak için müsait olmaması." Ona gizli bir sırıtış attı ve Narcissa'nın kurduğu satranç oyununu merak ederek onu ofisinde bıraktı.

Otuz dakika sonra Hermione kıdemli personel toplantısı için konferans salonuna yöneldi. Oraya vardığında, Cornelia Waterstone'un bugün Wizengamot ilişkileri pozisyonunda göreve başladığını hatırlamadan önce masada yeni bir yüz görünce şok oldu. Masanın sonunda, başından beri boş kalan koltukta oturuyordu. Hermione içeri girdiğinde kadın ona sert bir bakış attı ve hafifçe sırttı.

"Bayan Granger, evet?" Cornelia Waterstone ayağa kalktı ve onun elini sıktı. "Sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

"Ben de öyle Bayan Waterstone. Sizi burada, Malfoy Danışmanlık'ta görmekten çok memnunuz." Hermione Waterstone'un gözleri altında kendini çok çalışmış hissetti. "Yaklaşan Kurtadam Politikası davasında sizinle birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Evet, bu konuda bazı bilgiler topladım bile, Wizengamot üyelerinin profilleri ve kurtadam topluluğuyla ilgili duyguları. En kısa zamanda görüşmeliyiz."

Bu kadının yüzü, ağzı dışında bir kez bile kıpırdamamıştı. O bile o kadar ince ve sıkıydı ki konuşurken neredeyse hiç hareket etmiyordu.

Hermione ona sırtıttı ve ekibin geri kalanı onun arkasından içeri girerken yerine oturdu.

Draco Cornelia'yı karşıladı ve kendisini personele tanıtması için ona bir fırsat verdi. Blaise onun konuştuğu süre boyunca çok sinirli görünüyordu. Herkes mevcut projeleri hakkında bilgi verdikten sonra Draco ayağa kalktı ve boğazını temizledi.

"Başından beri mali durumumuz hakkında ketum davranmak istemediğimi söyledim. Hepinizin bilmesini istediğim küçük bir değişiklik yaşadık." Draco hızla masaya baktı ve Hermione midesine bir taş düşmüş gibi hissetti. "Bize üç hafta daha yetecek olan haftalık gelirimiz erkenden kesildi. Bu yatırımcıyla sözleşmeyi yeniden müzakere etmek ya da yükün bir kısmını telafi edecek yeni bir yatırımcı bulmak için elimden geleni yapacağım ama Melody'nin asistanı Ranji ve diğer birkaç geçici pozisyonun önümüzdeki birkaç hafta boyunca askıya alındığını bilmelisiniz."

Wentworth iç çekti. Mockridge dudak büktü. Waterstone kaşlarını çattı. Ve Blaise gözlerini Draco'ya dikti.

"Peki sorabilir miyim, o *yatırımcıya* ne oldu?" Blaise söyledi.

"Anlaşmamızın şartları uygun değildi." Draco, Blaise'in doğrudan gözlerinin içine bakarak tartışmanın bittiğini ifade eden bir bakış attı.

Hermione kalbinin göğüs kafesine çarptığını hissetti. Masanın üzerindeki tahta parçalarına baktı. Dün ev sahipliği dersine gitmesi gerektiğini biliyordu. Bu bir hataydı. Draco ne derse desin, bu dersler gerekliydi.

Aklından her ne geçiyorsa yüzüne açıkça yansımış olmalıydı, çünkü masadan başını kaldırdığında Blaise tek kaşını kaldırmış onu izliyordu.

Gözlerini kaçırıldı ve hızla, mali yükleri ışığında önümüzdeki birkaç haftanın ihtiyaçlarını detaylandıran Draco'ya yeniden odaklandı.

Mockridge araya girerek, "Bu haftalık taksitlerin güvenli olduğunu söylediğinizi sanıyordum. Hiçbir koşul öne sürülmeden söz verilmişti."

Draco yutkundu ve Mockridge'in gözlerine baktı. "Her şeye rağmen koşullar vardı."

Mockridge yine dudak büktü. "Peki, bu ayın sonunda ödeme gününe yaklaşırken planınız nedir?"

Hermione midesinin bulandığını hissetti. Yapmaları gereken acil durum planlarını duymazdan gelmeye çalıştı ve başını kaldırıp odadaki diğer şeylere baktı. Gözleri, ilk gününü bu konuşmayla karşılayan Cornelia Waterstone'a takıldı. Hermione, Waterstone'un Şubat ayı maaşının ödenmesi gereken yeni bir masraf olduğunu fark etti. Eğer mirastan haberleri olsaydı, Waterstone Mart ayına kadar işe alınmazdı.

Bu kontrolden çıkmıştı. Gözlerinin arkasında onu sinirlendiren bir baskı hissetti. Draco'yla konuşması ve derslere devam etmesi gerekiyordu.

Toplantı bittiğinde ve herkesin ruh hali aşağıya doğru indiğinde, herkes ayağa kalkıp masalarına geri dönerken Hermione masada kaldı ve önümüzdeki üç hafta boyunca köşeleri kesmenin ve muhtemelen biraz daha fazla gelir elde etmenin yollarını bulmakla görevlendirildi. Kalemmini parşömene vurarak lekelerin oluşmasını izledi. Draco hâlâ masanın başındaydı ve notlarını topluyormuş gibi yapıyordu.

"Granger."

"Bu adil değil. İşlerini kaybedenler için değil." Yanağının iç ısırdı.

"Kovulmadılar, Granger. Çalışma saatleri azaltıldı."

Notlarını istiflemeye başladı ve gitmek için ayağa kalktı. "Altın Snidget projesini erteleyebiliriz. Ben de Kurtadam bütçesinden kesinti yapmanın yollarını arayacağım, böylece o fonları yeniden tahsis edebiliriz."

"Bu fonları yeniden tahsis edemeyiz. Başışlar, fonların ne için kullanılacağına dair belirli bir anlayışla verildi."

"Yani bütçe kesintisine gitmeyen tek departman benimki mi?" Kollarını iki yana açtı. "*Bu* nasıl adil olabilir?"

"Sizin departmanınız miras yoluyla değil, tamamen başış toplama yoluyla finanse edilen tek departman." Adam masanın kenarından dolaşarak kadının önünde durdu. Kapı hâlâ açıktı ama kadın onun kendisine dokunmasını istiyordu. Sanki ortakmışlar, sevgiliymişler gibi. Sanki birbirlerini rahatlatıyorlarmış gibi.

Elindeki kâğıtları sıktı.

bir fikir geldi. "Ama departman üyelerimin *maaşları* miras tarafından ödeniyor. Walter ve ben," dedi. Walter gözlerini ona dikti. "Maaşımı kesebilirsiniz. Neredeyse yarı yarıya, gerçekten."

"Hayır, Granger. Maaşını kesmeyeceğiz." Neredeyse gözlerini devirecekti, sandalyesini itmek ve notlarını almak için geri çekildi.

"Hayır, gerçekten. Burada kazandığım para müstehcen. Şubat ayı maaşı için maaşımı kesebilir, hatta tamamını alabilirsiniz," diye fısıldadı. "Kimsenin bilmesine gerek yok." Adamın dudaklarını birbirine bastırarak tartışmaya hazırlanmasını izledi. "Ayrıca, Pansy gardırobumun masraflarını karşıladığı ve dersler cebimde delik açmadığı için çok az masrafım olacak."

Elleri evrakları karıştırmayı bıraktı. Çenesi tıkırdadı. Başını kaldırıp ona baktı. "Derslerin masrafları size mi yüklendi?"

Cumartesi günü ara sokaktaki adamın gözlerinde de aynı ateşi görmüştü.

"Bunu karşılamasına izin vermedim. Parasını reddettim." Kadın gözlerini kırıştıtararak ona baktı. Gözlerini masanın üzerinde gezdirdi, düşünüyordu, muhtemelen babasının ölümünü planlıyordu. Kadın onu kendine getirmek için dirseğine dokundu. "Draco, sadece Şubat ayı için. Maaşımı kes. Bunu fark edecek tek kişi Dorothea ve eminim o da bir şey söylemeyecektir."

"Hayır. Bu işi böyle halletmeyeceğiz Granger. Hepimizi bu belaya ben bulaştırdım, bırak da ben çıkarayım." Çenesi gerildi ve kapıya yönelmeden önce ona baktı.

Adam giderken, Merlin adına onları bu belaya nasıl bulaştırdığını merak etti. Lekeli parşömenine baktı.

Kesin olan bir şey vardı. Yarın gece Madam Michele'e gidecekti. Draco bununla başa çıkabilirdi.

~*~

Cornelia Waterstone, Draco ve onun "öğle yemeği" randevusunu mahvetti. Ve eğlenceli bir şekilde değil.

Cornelia ofis takviminde Hermione ve Draco'nun öğle yemeğinden önce biraz zaman geçirip her gün onun vakalarını tartıştıklarını görmüş ve Kurtadam Politikası'nı hızlandırmak için onlara katılmaya karar vermişti.

Bu da Hermione'nin Kurtadam Politikası için notlarını alması gerektiği anlamına geliyordu, çünkü aslında bu "öğle yemeği" toplantısında bacaklarını Draco'nun kalçalarına dolamaktan başka bir şey yapmaya niyeti yoktu.

Döndüğünde Draco ve Cornelia çoktan Wizengamot üyeleri ve Cornelia'nın yaklaşan teklifle ilgili olarak her biriyle bağlantı kurma planları hakkında derin bir sohbeta dalmışlardı.

Draco'nun sekreteri (adı Carrie'ydi) saat 12:30'da Draco'nun öğle yemeği siparişini sormak için araya girdiğinde çok kibarca Cornelia'yı onlara katılmaya davet etti, ama Hermione onun dudaklarındaki gerginliği, reddetme umudunu görebiliyordu.

"Oh, teşekkür ederim, efendim. Ama sokağın aşağısında öğle yemeği için randevulaştığım bir arkadaşım var." Cornelia başını sallayarak çıktı ve Carrie siparişlerini alıp kapıyı Cornelia ve kendisinin arkasından kapattıktan sonra Draco odayı susturdu ve elini sallayarak masasındaki her şeyi yere fırlattı.

"Masanın üzerine çık."

Beyni yetiştiginde gömleğinin yarısını çıkarmıştı.

"Draco, Carrie öğle yemeğini getirmeden önce sadece on beş dakikamız var-!"

"Bu bir meydan okuma mı, Granger?" Kemerini takmaya başlarken kaşlarını kaldırdı. "Seni on beş dakika içinde boşaltabileceğimi düşünmüyor musun?" Gözleri onunkilere dikilmişti.

Kanının ısındığını hissederek ona göz kırptı. Adam çoktan yarı yarıya soyunmuştu.

"Kesinlikle iki kez değil." O kaşlarını kaldırdı. Ve sırtıttı. Adam gözlerini ona dikti. Ve onu masanın üzerine fırlattı.

~*~

On altı dakika sonra Draco ve Hermione yine kanepede oturmuş, sandviçlerini ve salatalarını yiyorlardı.

Ona Kurt Adam Politikası hakkında birkaç soru sordu, bunu çalışıyor sayabileceklerini varsaydı.

Golden Snidget projesi için birkaç noktayı gündeme getirdi ve mali durum nedeniyle projenin ertelenmesini tekrar teklif etti.

"Bağış toplandığı sürece, oyalamaya gerek yok."

Başını salladı, sonra da "Çarşamba günü Viktor'la buluşacağım" dedi. Marulunu kartonun etrafında döndürdü. "Öğle yemeğine gideceğiz ve ben de Altın Snidget kampanyasını anlatacağım. Umarım o da kabul ederse Skeeter ve Bay Lovegood'un projeye destek vermesini sağlayabiliriz." Bir domatesi bıçakladı ve dudaklarına götürdü. "Haftalık Arayıcı' dergisi makale yazıyor mu? Yoksa sadece Quidditch saçmalıklarından mı bahsediyor?"

Ona baktı, adam da onu izliyordu. Adam gülümsedi. "Evet, makaleleri var."

"Oh, güzel. Bakalım bir tane de onlar yapacak mı?" Domatesi ağzına attı ve mutlulukla mideye indirdi.

Sandviçini çiğnemeyi bitirdi ve "Krum'un dahil olmak istemesi iyi haber" dedi.

"Evet, valinin balosunda çok ilgiliydi." Draco'nun kıkırdadığını duyunca çatalını başka bir domatese doğrulttu.

"Mm-hmm. Eminim öyledir," diye şarkı söyledi. Müstehzi gözlerle ona baktı.

Kaşlarını çattı. "Hayır, öyle değil."

"Eminim öyledir." Draco sandviç paketini ufalarken kaşlarını kaldırdı. "Onun Altın Snidget'ların iyiliğiyle ilgilendiğine gerçekten inanıyor olamazsın."

"Öyle." Omuzlarının gerildiğini hissetti. "Altın Snidget'larla *çok* ilgileniyor ve öğle yemeğinden döndüğümde onun tam desteğiyle bunu size *kanıtlayacağım*." Burnunu havaya kaldırdı.

"Elbette, Granger. Bu sefer onun yerine bir çuval giymeyi dene de gerçek ilgi alanının ne olduğunu görelim."

Ona ters ters baktı. O da sırtarak karşılık verdi.

Salatasına dönerek, "Cumartesi günü annemle akşam yemeği yiyeceğinizi duydum," dedi.

Kadın başını kaldırıp ona baktı. "Evet, doğru." Bir kruton mızrakladı ve "Orada olacak mısın?" diye sordu.

Bir küfür gibi hızlıca çatalındaki krutonu kaptı ve ağzına attı. Kadın ona ters ters baktı. "Muhtemelen." Adam çtırdadı ve ona göz kırptı.

Son krutonu alıp ağzına atarken ters ters baktı. Adam konuştuğunda karton kutuyu kapatıp çöpleri için plastik torbaya koymak üzereydi.

"Bu gece kalmayı düşünür müsünüz? Akşam yemeğinden sonra?"

Çöp torbasının üzerindeki eğilmiş pozisyonundan ona baktı. Adam dudaklarını birbirine bastırarak ona baktı.

"Malikânede mi?" Doğrulup gözlerini kırıştıtararak ona baktı. Adam başını salladı.

"Senin odanda mı?" "Ya da Mippy'nin odasında. Kendini en çok nerede evinde hissediyorsan," diye kestirip attı.

"Annen... annen bunu sorun eder mi? Bu... uygunsuz değil mi?" Sıkı sıkı güldü.

Draco omuz silkti. "Bilmesi gerekmiyor." Kulağına fısıldamak için kanepenin minderine doğru eğildi. "Malikânenin bütün bir kanadı bize kalırdı." Onun kulağını öptü. Sonra çenesinden. Sonra dudaklarını. "Ve eğer bizi yakalarsa, ona sabah kahvaltısını da hazırlamasını söylerim."

Dudaklarını tekrar hafifçe öptü. Kadın gülümsedi. "Pekâlâ. Evet." Dudağını ısırdı, sonra ekledi: "Ama Mippy'ye yatağın sağ tarafında uyuduğumu söyle."

Bir sırtışı ısırdı. "Seni ağırlayacağımdan emin olacağım." O daha geceyi Draco'nun odasında geçirmenin nelere yol açacağını anlayamadan, adam devam etti, "Ayrıca Cuma günü şehir dışında olacağım. Kişisel bir gezi." Draco kanepede öne doğru kayarken, kız da vücudunu ona doğru çevirmişti.

"Oh." Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu. "New York'a geri mi dönüyorsun?"

Gözleri önce onunkilere kaydı, sonra uzaklaştı. "Hayır."

Sanki anladığı bir şey söylemiş gibi başını salladı. Cesaretini toplamadan önce yanağının ısırdı.

"New York'ta ne vardı?"

Onun çenesini sıkmasını izledi. Adam gergin, agresif ve iletişimsiz bir şekilde geri dönmüştü ve kadın nedense bu konuda onun damarına basmak istiyordu.

"New York bir hataydı."

Bu konuyu açtığına pişman olmuştu. Söyleyeceği her ne olursa olsun, bilmemekten on kat daha kötü olacakmış gibi hissediyordu.

Draco ellerine baktı, sonra nihayet nefes aldı. "Orada bir kadın var." Çenesi tıkırdadı.

Hermione göğsünün içine sıcak bir çivi saplanmış gibi hissetti. Çok aktif olan hayal gücü Draco'yu yüzü olmayan Amerikalı bir kızla her türlü pozisyonda hayal etmeye başladı. Büyük göğüsler, küçük bel, sarı kumsal saçları. Onun yanında derin bir nefes daha aldığını, sırlarını dökmeye hazırlandığını duydu ve daha fazlasını duymak istemediği için neredeyse onu durduracaktı.

"O bir Legilimens."

Başını ona doğru çevirdi. Seksi bir Legilimens mi?

"İhtiyacım vardı... Onun yardımına ihtiyacım olduğunu sanıyordum." Draco yutkundu ve sandviçinin kırıntılarını karıştırdı.

"Ne konuda yardım?" diye fısıldadı, onun içinde bulunduğu dürüstlük büyüsunü bozacağından korkuyordu.

Draco bir nefes aldı, avuçlarını dizlerinin üzerinde kaydırarak kendini konuşmaya hazırladı.

"Ben çok yetenekli bir Occlumens'im. Bella Teyze ve Severus arasında... olağanüstü öğretmenlerim vardı." Draco gözlerini halıdan ayırmadan çenesini kaşıdı. "Yıllardır bölümlere ayırıyorum. Anıları, düşünceleri, duyguları ayırıyorum..." Sanki listeye başka bir şey eklemek istermiş gibi durakladı. Hermione gözlerini onun yüzünden ayıramadı.

Onu çocukluk odasında düşündü, derin bir nefes aldı ve sonra boş boş baktı. şöminenin başında, arkasında çılgılık atarken, annesinin

elini kendi elinin üzerine koydu. Derin bir nefes ve ardından boş bir bakış.

Bunun Okklumans olduğunu biliyordu ama bu kadar derine indiğini bilmiyordu. Devam etti.

"Severus bana yardım ederdi. Yeniden toparlanana kadar etrafta dolanırdım. Tekrar dayanıklı duvarlar olana kadar..."

Yine, daha fazlası varmış gibi hissediyordu. Ama Hermione hareket etmekten korkuyordu. Duracağından korkuyordu.

"Ama o olmadan..." Yutkundu. "New York'a gitmeden önce kendimi kaybediyordum. Aylardır. Duvarları yerine oturtamıyordum. Ayrılamıyordum." Ellerini tekrar dizlerinin üzerinde gezdirdi. "Blaise yardım etmeye çalıştı ama Legilimency'de berbat." Draco kıkırdadı ve bu ses onu rahatsız etti, çok gergin ve doğal değildi.

"Beni test edecek birine ihtiyacım olduğunu düşündüm. Her şey yeniden toparlanana kadar etrafı kurcalamak için." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu yüzden New York'ta, zamanımızın en büyük Legilimens'lerinden biri olan biriyle temasa geçtim. Benimle buluşması için ona cömert bir ödeme yapmayı teklif ettim ve o gece bir portkey ayarladım."

Hermione artık Draco'nun bedenine sahip olan dolgun bir sarışından korkmuyordu. Şimdi onun zihnine, sırlarına, kendisiyle paylaşmasını dilediği gizli yerlere erişimi olan birini düşünüyordu. Kaburgalarındaki ağrı onu boğdu.

"Bu..." Boğazını temizledi. "Bu onun yaşamak için yaptığı bir şey mi? Bunun bir mesleği var mı?"

"Hayır, hayır." Draco başını salladı, hâlâ halıya bakıyordu. "Paramı reddetti. Benimle buluşmayı reddetti, gerçekten." Tekrar kıkırdadı. "Ona yalvarmak zorunda kaldım. O normal bir cadı. Dul bir kadın."

Dul. Hermione bu kadın hakkında daha fazla şey bilmek istemiyordu, ama içten içe yirmi beş yaşında, küçük bir kadın olmadığına seviniyordu.

Draco Malfoy'un bütün sırlarını bilen, iri belli, iri göğüslü bir sarışın.

"Yardıma oldu mu?" diye sordu. "İstedığınızı elde ettiniz mi?"

Bay Townsend ile yediğı akşam yemeğini düşündü. Ne kadar soğuk davranmış ve sonrasında ondan ne kadar uzaklaşmıştı.

Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Hayır." Ona bakmak için döndü. Sonunda. "Seni yine öptüm, değil mi?"

Hermione yutkundu, onu izliyor, okuyordu. Gözleri kibardı ama Hermione'yi içten içe çürütüyordu.

Ona uydurmaya çalıştı ve üzgün bir şekilde gülümsedi. "Aslında ben seni öptüm."

Sırıttı ve sanki Draco geri dönmüş gibiydi. "Evet, gidip her şeyi mahvettin, değil mi?" Ellerini dizlerinin üzerindeki yerlerinden kaldırdı ve yüzüne götürdü. Onu öpmek için eğildi ve dudaklarına doğru mırıldandı, "Merlin'e şükürler olsun ki ona ödeme yapmama izin vermedi. Ne büyük bir kayıp olurdu."

Adam onu öperken kadın adamın dudaklarına gülümsedi. Adam dilini onunkine bastırdı ve kadın onun kendisini yavaşça tüketmesine izin verdi ama içinden çığlık atıyordu. Bu an yok olmadan önce ona hemen sorması gerekiyordu.

Ağzını tekrar onunkine yaslamak için geri çekildi ve kadın ellerini onunkilere götürerek durakladı.

Gözlerini açıp ona baktı ve gözleri yaşlarla dolup yere yığılmadan önce ağzı açık bir şekilde yatak odasına bakıp her köşeyi gözleriyle kontrol eden çocuğı gördü. Teyzesi ona elektrik verirken soluğunu duydu ve nefesini tutup göz kapaklarını kapatırken annesinin "Severus ne derdi" sesini duydu. Mahkeme salonunda ona dik dik bakan, Cornerstone'a ilk gelişinde ona ölümcül bakışlar fırlatan, Aiden'la ne zamandır çıktığını soran gri gözleri gördü.

"New York'a beni unutmak için mi gittin?" diye sordu.

Gözlerinin arasında ileri geri baktı ve başparmağını dudaklarında gezdirdi.

"Hayır," dedi. "Seni kutuna geri koymak için."

Bölüm Sonu Notları

AO3 meraklısı okuyucularım için kısa bir soru: Bu kurgu için kullanmam gereken daha fazla etiket hakkında bana biraz fikir verebilir misiniz? Başlangıçta Pansy Parkinson, Blaise Zabini gibi karakterleri sürpriz olarak tutmak için etiketlemek istemedim. Sizce bu doğru mu? Sizin düşünceleriniz neler?

Bölüm 34

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Herkese merhaba! Şimdiye kadarki en uzun bölüm! :)

Çoğunuzun fark ettiği gibi, yorumlara yanıt vermek yerine güncellemeleri yazmaya odaklanıyorum. Yine de yakında yanıt vermeyi umuyorum! Geri bildirimleriniz ve sevgi notlarınız için çok teşekkür ederim.

Facebook'taki Granger Enchanted Survivors 18+ aracılığıyla Büyülü Ödüller'de oy vermeyi unutmayın! Bir sürü harika, harika yazar aday gösterildi.

Salı akşamı şömineden geçerek çay salonuna geldi. Bunun doğru bir karar olup olmadığını düşünerek yanağının içini ısırdı, ama nihayetinde mirasın sonraki üç taksitini güvence altına alabilirse, her şeyin ortadan kalkacağını biliyordu.

Yakındaki masalardan birine oturdu ve 7:59'da Madam Michele'in ofisinin kapısının açılmasını bekledi.

Küçük kadın gözlüklerinin ardından onu inceledi. Hermione ayağa kalktı.

"Bayan Granger. Artık ders almayacağınızı söylemiştim."

Hermione yutkundu. "Korkarım bir yanlış anlaşılma oldu. Bu dersleri bitirmek ve Lucius Malfoy'la yaptığım anlaşmaya devam etmek niyetindeyim. Bunu ona iletirseniz çok memnun olurum."

Madam Michele ona sert bir kaş kaldırdı. "Pekâlâ, Bayan Granger. Elimden geleni yapacağım."

~*~

Hermione, Pazartesi günü Mösyö DuBois'ya bir mektup yazarak, Draco'nun çakılıp kaldığı iç tasarım dersini ve Hermione'nin Pazar sabahı ev sahipliği dersini ertelediği Madam Bernard'ı yeniden planlamasını istemişti.

Madam Bernard, Salı günü Madam Michele'den hemen sonra saat 9'da buluşmayı kabul etmişti ve Mösyö DuBois sadece Çarşamba günü sabah 7'nin onun için uygun olacağını söylemişti.

Bunu hepsinin planladığına dair bir his vardı içinde.

Çarşamba sabahı saat sekizi beş geçe esneye esneye işe geldi. Asansör açıldığında Draco da oradaydı ve ona bir fincan kahve uzatırken kaşlarını kaldırdı.

"Zor bir gece miydi?"

"Evet." Herhangi bir bahane bulma zahmetine girmedi. Her sabah olduğu gibi ofisine doğru yürürlerken kahvesini yudumladı. Fincanı dudaklarından çekerken, Mockridge'in yardımcısı Kelsey'nin ikisine baktığını ve masasında gülümsediğini gördü.

Hermione gözlerini kırptırdı. Çok mu açıktılar?

"Öğle yemeği için bir plana karar verdim," dedi Draco ve Hermione ona odaklandı. "Mahremiyetimizi geri getirecek bir şey," diye fısıldadı Hermione'ye.

Cornelia Waterstone dün de öğle yemeğine gelmişti. Ve dün Waterstone, Draco kendileriyle öğle yemeği yemesini teklif ettiğinde kabul etmişti. Pazartesiden beri seks yapmamışlar, hatta birbirlerine dokunmamışlardı bile. Draco onu kendi kapısına kadar götürüp elini sırtına koyarken Hermione bunu birden fark etti.

Draco devam etti, "Bu öğleden sonrası için Muggle Doğumluları Entegrasyon Programı'yla ilgili bir toplantı ayarladım. Herhangi bir Wizengamot konseyine ihtiyacımız olmayacak.

Bu konuda." Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ve sanırım bu konuda gerçekten konuşabiliriz." göz kırptı ve sırtı ofis katına dönük olduğu için bunu gören tek kişi oydu.

Dudaklarındaki gülümsemeyi yok etti. "Bugün Viktor'la öğle yemeği toplantım var, unuttun mu?"

Adamın yüzündeki hayalin yok oluşunu izledi. "Ah, evet. Viktor." Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

"Belki yarın?"

"Yarın öğle yemeğinde bir toplantım var. Sonra da Cuma günü şehir dışındayım." Adam kaşlarını çattı. "Yarın gece boş musun?"

Ona göz kırptı. Yarın gece mi? Yani... gerçek bir randevu mu? Öğle yemeği saatinde sevişme değil mi?

"Şey... Sanırım öyle." Dans dersi! "Yani, hayır. Aslında değilim." Gözlerini ondan kaçırdı. "Ama bu gece boşum." Ona tekrar baktı. Adamın ne planladığına dair hiçbir fikri yoktu ama eğer onu herhangi bir resmi sıfatla görmek istiyorsa, bunu yapacaktı.

Suratını astı. "Bu gece benim için iyi değil." Kapı çerçevesine ters ters baktı. "Bir yolunu bulacağım." Ona tekrar baktı ve uzaklaşmadan önce hafifçe kalçasına dokundu. Kimsenin görmediğinden emindi ama yine de biraz eridi.

Birkaç saat sonra Viktor'la öğle yemeğine çıkıyordu. Katya'yla gittikleri kafede buluşmuşlardı ve Hermione bunun Bulgarlara özgü bir şey olup olmadığını merak etti.

Adam zaten onu bekliyordu ve kadın içeri girdiğinde masadan kalktı.

"Hermyowne," dedi ve kız bunun oldukça yakın olduğunu düşündü. Onu kendine çekti ve dudaklarına yaklaşarak her iki yanağından öptü.

Oturup sohbet ettiler, gülüştüler ve Altın Snidget kampanyasını gündeme getirmek için mükemmel bir zamanlama buldu. Neyse ki bu konuda Viktor'un desteğini almak hem Viktor'a hem de M.C.G.'ye çok az şey kaybettirmişti. Önümüzdeki hafta medya kampanyaları sırasında *The Quibbler* ve *Daily Prophet* için röportaj yapması gerekecekti ve mahkeme tarihi yaklaştıkça Altın Snidget avcılığına karşı birkaç reklam yapması gerekecekti.

Viktor bu konuyu tartışmaya çok açıldı. Birkaç dakikada bir sözünü kesip ne kadar güzel görüldüğünü ya da Snidget'ın hakları konusunda heyecanlandığında teninin nasıl parladığını söylese de, Viktor onun söylediği her şeye dikkatle kulak veriyordu.

Draco'nun Viktor'un Snidget'larla değil de sadece kendisiyle ilgilendiği konusunda söylediklerini bastırmaya çalıştı.

Yemeğin sonunda ona yeni M.C.G. ofislerini göstermeyi ve aralarında o sabah Viktor Krum fanatizmini bastırmak için elinden geleni yapan Walter'ın da bulunduğu bazı iş arkadaşlarıyla tanıştırmayı teklif etti.

Viktor onunla birlikte caddenin karşısına kadar yürüdü ve servis asansörüne bindiler. Melody'nin gözleri kocaman ve açgözlü bir şekilde açılmıştı ve kabinlerdeki birkaç kız Viktor Krum'u iki kez süzdü. Walter bir anda ortaya çıktı ve Viktor'un elini sıkarak Quidditch'le ilgili bir şeyler konuşmaya başladı. Wentworth kafasını ofisinden çıkarırken Hermione kibarca gülümsedi ve üçü eski bir Dünya Kupası hikâyesini anlatmaya başladı.

Ön tarafta durmuş, Melody'nin gözlerini birkaç metre ötedeki Viktor'dan ayırmaya çalışmasını izliyor ve mektuplarını sıralıyordu.

Blaise Viktor Krum'a ulaşmak için acele ederken neredeyse onu deviriyordu. Kendini topladığında, Draco omzunda belirdi.

"Randevun nasıldı?"

Cümleyi duymazdan geldi ve "Mükemmel. Önümüzdeki hafta medyada yer almak için bize katılacak. Ve projeye çok ilgileniyor, çok teşekkür ederim." Sesini alçalttı ve devam etti, "Ona göğüslerimi falan göstermek zorunda değildim."

Draco'nun hâlâ yanında olduğunu hissetti ve ona masumca gülümsedi.

"Haberler harika, Granger."

Viktor Hermione'ye doğru ilerliyordu.

"Hermah-nee, gitmeliyim." Viktor başını kaldırıp Draco'ya baktı ve ona sıkı bir gülümseme verdi. "Merhaba Malfoy."

"Krum," dedi Draco, tokalaşmak için elini uzatarak. "Desteğinizi aldığımız için çok mutluyuz."

"Evet," dedi Viktor elini Draco'dan çekerek. "Harmany için her şeyi yaparım." Yanlış telaffuza rağmen Viktor kendinden çok emin bir şekilde Hermione'nin elini tuttu ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Ona gülümsedi ve onu aşağıya götürmeyi teklif etti. Onu dışarı çıkardı, teslimat kapısının önünden geçirdi ve sokağa çıkardı.

Önümüzdeki hafta medya günüyle ilgili daha fazla ayrıntıyı takip edeceğine söz verdi ve derin gözlerle ona ihtiyaç duyduğu her şey için kendisiyle iletişime geçebileceğini söyledi.

Hermione kızardı ve ona sarılmaya gitti. Viktor önce Hermione'nin sol yanağını, sonra sağ yanağını öptü ve tam Hermione veda etmek için geri çekilirken, Viktor yumuşak ve ısrarlı bir şekilde Hermione'nin dudaklarını öptü.

Adam geri çekilirken kız ona göz kırptı. Adam ona gösterişli bir gülümseme verdi ve uzaklaştı.

Hermione tekrar içeri girdi, asansörde dudakları uğuldayarak durdu ve kapılar açıldığında Draco hâlâ oradaydı, postaları ayırıyormuş gibi yaparak onu geçmeye çalıştı.

"Bulgarcanı beğenmedim," dedi.

Kafasını kaldırdığında Melody'nin bir şeyle meşgul olduğunu gördü. Kimse onu duyamıyordu. Tepkisini kontrol etmek için ona baktı. Kadın gözlerini ona dikti.

"Seninkine katlanmak zorundaydım. Ben yaşadım," dedi.

Ona kaşlarını kaldırdı ve fırlatarak ofisine girdi ve gözden kayboldu.

~*~

Viktor'un onu dudaklarından öperken çekilmiş fotoğrafı Perşembe günü Skeeter'ın sosyete . Birisi onları kafeden itibaren takip etmiş ve kruvasan yerken birlikte otururken fotoğraflarını çekmişti.

Ginny'nin kafası çok karışmıştı, ama Hermione bir şey olmadığını söyleyerek onu rahatlattı. Sadece Avrupalı bir şeydi.

Viktor dudaklarını Ginny'nin dudaklarına bastırırken Ginny resmi işaret ederek, "Evet, bana tam bir 'Fransız' gibi göründü," dedi.

Hermione kaşlarını çatarak ona baktı ve kapıdan çıktı.

Asansörün kapıları açılıp da Draco elinde kahveyle orada olmadığına Hermione, Skeeter'ın sosyete bölümünü kaç kişinin okuduğunu fark etti. Sezgileri kuvvetli yardımcısı Kelsey'nin bakışlarını görmezden gelerek ofisine yöneldi ve kapısını arkasından kapattı.

"Eski Alevler Daha Parlak Yanar." Masasından gelen bir sesle başını çevirip baktığında, Skeeter bölümünün başlığını okuyan Draco'nun yüzünün önünde asılı duran *Gelecek Postası*'nı gördü. Kâğıdı kendi üzerine katladı ve üstünden ona baktı. Masasının üzerinde, mürekkebinin yanında duran bir fincan kahveyi fark etti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Malfoy?" Paltosunu ve atkısını portmantoya asarken ona yapmacık bir sırıtış attı.

Ona dönüp baktığında, adamın hâlâ masanın kenarına yaslanmış, gazeteyi okuduğunu gördü. Kelimelere sırtarak bakıyordu ama gözleri hareket etmiyordu ve dudakları gergindi.

Yavaşça ona doğru yürüdü, yüzündeki kâğıdı indirdi ve onu öpmek için eğildi. Dudaklarını onunkilerin üzerine bastırdı ve adam gevşeyerek bir kolunu onun beline doladı. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi,

Hafifçe, o da onu sıkıca öpene kadar onu ikna etti. Elini yanağına götürdü ve dilini ağzına daldırdı.

Geri çekildi ve onun dudaklarına gülümsedi. "Bizim alevimizi daha çok seviyorum."

Gülümsemesini engellemeye çalışarak omzunun üzerinden baktı. "Beş dakika içinde bir toplantım var, yoksa seni bu masaya yapıştırmayı teklif ederdim."

"Hmm." Kızardı. "Bu utanç verici." Ona doğru uzandı, bilerek ona doğru bastırdı ve kahve fincanını aldı. Yudumlarken ona sırıttı.

"Mirasın bu haftaki taksiti dün devredildi," dedi ve yüzündeki gülümsemenin erimesine izin verdi. "Genelde Salı akşamları olur ama dün sabah sekizdeydi." Adam onun yüzünü inceledi. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi Granger?"

Kahvesini yuttu ve başını salladı. "Belki de baban her şeye rağmen onu sana vermek ?"

"Belki," diye mırıldandı, onun gözlerine bakarak. Saçlarını kulağının üzerinden geçirdi, sonra yanağından öptü, sonra diğer yanağına geçti ve Viktor'un gazetelerde gösterdiği yolu tamamlayamadan gülümsüyordu. Adam onun dudaklarını öptü.

Onunla masanın arasından sıyrıldı ve çıkarken ona flörtöz bir sırıtış attı. Asansörde biriyle selamlaştığını duyunca kapıya doğru yürüdü.

Kapısının pervazına yaslandı ve Draco'yu valinin balosunda Slughorn'un onu tanıştırdığı adamla el sıkışırken buldu. Draco'nun onu ofisine götürmesini ve kapıyı arkalarından kapatmasını izledi.

~*~

Cumartesi yeterince erken gelemezdi. Hermione daha önce ödünç aldığı kitapları paketledi ve çantasının yanına yerleştirdi.

Aynada saçını, elbisesini ve makyajını tekrar kontrol etti. Hem Narcissa Malfoy'la akşam yemeğinde giymek için uygun, hem de onu arzudan çılgına çevirecek kadar flörtöz bir şey bulmak çok zordu. Narcissa Malfoy'un onayladığı bir elbise ve yeni satın aldığı Draco Malfoy'un onayladığı iç çamaşırlarıyla yetindi.

Draco'yu Perşembe sabahından beri görmemişti. İşi başından aşkındı ve Cuma günü de şehir dışına çıkmıştı. Yani seks yapmalarının üzerinden toplam beş gün geçmişti.

En hafif deyiimiyle, bu gece Draco'yla vakit geçirmeye *hazırdı*.

Aynaya son bir kez baktı ve Floo'sundan geçerek Malfoy şöminesine, giriş salonuna adım attı. Mermer merdivenin dibinde, Narcissa Malfoy uzun cüppesi içinde ellerini kavuşturmuş duruyordu. Hermione bir an durup ona gülümsedi, uzun bir yolculuktan sonra eve dönmüş gibi hissediyordu.

Bir selam bile veremedi Mippy önünde belirdi.

"Hanımefendi! Mippy sizi gördüğüne çok sevindi! Mippy bu akşam için mükemmel bir çorba yaptı, ama Mippy balkabağı bulamadı! Mevsiminde değiller! Mippy size balkabağı çorbası yapmak istedi!"

Elfin parlak, yuvarlak gözleri ona doğru parladı. Hermione gülümsedi ve, "Teşekkür ederim, Mippy. Eminim her ne yaptıysan harikadır.

Mippy gülümsedi. Narcissa arkasından öksürdü ve Mippy ona başıyla selam verip yan tarafa geçti. Narcissa onu kucaklayarak karşıladı.

"Hermione, canım. Burada olduğun için çok mutluyum."

Omuzlarına dolanan kolların onu kendine yakın tuttuğunu hissetti. Narcissa'nın kokusunu özlediğini fark etmemişti.

"Teşekkür ederim, Narcissa. Burada olduğum için çok mutluyum."

Yaşlı kadın geri çekilerek ona gülümsedi ve "Seni biraz kütüphaneye , olur mu?" dedi.

Mippy Hermione'nin elindeki eski kitapları alıp hızla uzaklaşırken Hermione de Narcissa'yı takip ederek koridorda büstlerin yanından geçti. Gözlerini Lucius'un kendisine bakan taş suratından uzak tuttu ve Draco'nun büstünün bir gün kütüphane kapısının hemen yanında duracağı yere odaklandı.

Narcissa kütüphanenin kapısını açtı. Tıpkı hatırladığı gibi kokuyordu.

"Biraz oturalım mı?" Narcissa sordu. "Göz atma vaktinizi fazla almak istemiyorum."

"Hayır, hiç de değil. Arayı kapatmayı çok isterim."

Mippy, sanki bu sihirli sözcükleri bekliyormuş gibi elinde bir tepsiyle belirdi.

"Kahve, canım," diye sordu Narcissa. "Yoksa kafeinsiz de var mı?"

Kafein için biraz geç saat olmasına rağmen Hermione bu akşam uyumayı planladığı az miktardaki uykuyu düşündü ve kafein isterken kızardığını gizledi.

Mippy doldurdu ve Narcissa'yla birlikte oturdular. Kütüphanedeki ilk buluşmalarından bu yana pek çok şey değişmiş ve başkalaşmıştı. Hermione, Narcissa'nın o zamanki büyük planının ne olduğunu merak etti.

Kitaplardan konuştular. Malfoy Danışmanlık'tan konuştular. Yardım balolarından, Gringotts'ta ikamet eden Chimaera'dan ve Draco'nun çocukluğuna dair küçük anekdotlardan konuştular. Hermione ne zaman tabağını fincanının altına getirse, Narcissa'yı dudaklarını büzerek bakarken yakalıyordu ve Hermione öğrenmemesi gereken şeyler olup olmadığını merak ediyordu.

Narcissa konuşmayı Draco'ya getirmenin incelikli yollarını bulmaya devam ediyordu - en büyük yeteneği buydu. Hermione onun ikisi hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama Narcissa'nın algılama gücünün tahmin edebileceğinden çok daha etkileyici olduğundan da emindi.

"Narcissa," diye başladı Hermione, "bunu söylemeye gerek yok biliyorum, ama boşanma işlemlerini duyduğuma üzüldüm." Hermione kahvesine baktı. "Draco bunun iyi bir şey olduğu konusunda beni temin etti ama yine de yaşadıkların için üzgün olduğumu belirtmek istedim."

Başını kaldırıp Narcissa'ya baktı ve onun dudaklarında zarif bir gülümseme buldu.

"Çok naziksiniz ama evet, Draco haklı. Her şey olması gerektiği gibi." Narcissa fincanını tabağına yerleştirdi ve yan masaya koydu. "Lucius benimle yaptığı anlaşmayı bozdu. Bu yüzden ben de fişlerimi bozduruyorum." Narcissa ona döndü. "Lucius'un tahmin edemeyeceği bir şey değil."

Hermione kahve fincanına başını salladı, Malfoy ailesinin dramının karmaşıklığını anlamaya çalışıyordu.

"Şey, canım," dedi Narcissa, "akşam yemeği servis edilmeden önce yaklaşık bir saatin var. Bırakayım da biraz gezin." Narcissa ayağa kalktı ve Hermione de onu izledi. Narcissa parmağıyla onu işaret etti. "Ve sakın seni buradan on yeni kitaptan daha azıyla çıkarken yakalamayayım!"

Hermione güldü ve ona teşekkür etti. Narcissa, Draco'nun en son kitap aradığında ona getirdiği sepeti çıkardı ve, "Draco akşam yemeğine kadar evde olur," dedi.

Onu kütüphanenin ortasında bıraktı. Hermione kitaplara gülümsedi, bugün gezinirken yeni bir şeyler keşfetmeye kararlıydı. Kendini eğitici metinleri ve eski büyü kitaplarını geçmeye zorlayarak yığınların derinliklerine doğru ilerledi. Kütüphanenin arka duvarını daha önce hiç görmemişti, bu yüzden odanın büyüklüğü karşısında biraz bunalmış hissetmeye başladı.

Hermione'nin aklından, Malfoy kütüphanesinde özgürce dolaşabilmek, bu koleksiyona sahip olabilmek, ona bir şeyler ekleyebilmek, içindeki her kitabı okuyabilmek için her şeyini verebileceği gibi masum bir düşünce geçti.

Ve tam bahçelere bakan bir pencere koltuğuyla tamamlanmış arka duvarı bulduğu sırada Hermione, Draco Malfoy'un karısının bunu yapacağını fark etti. Leydi Malfoy sadece kütüphanenin kontrolünü değil, aynı zamanda

içerik ve bakım, ama tüm ev. Yenilemeler, tasarım, bahçeler.

Monseiur DuBois ile iç tasarım dersleri. Madam Bernard ile ev sahipliği dersleri.

Hermione yutkundu, pencereden dışarı baktı ve çardağı buldu.

Başını salladı, arkasını döndü ve yığınlara odaklandı. Kitaplara odaklandı. Sağlam ve karmaşık olmayan.

Acele etmeden rafları inceledi, gizli sırlar için eski metinlere baktı. Yanında götürmek istediğı birkaç tanesini pencere kenarındaki koltuğa yerleştirdi ama yine de toparlanması gerekiyordu. Parmakları Nicolas Flamel'le ilgili, ilk yıllarında üçüne de yardımcı olacağından neredeyse emin olduğu bir kitabın üzerinde geziniyordu ki köşesindeki havanın değiştiğini hissetti.

Omzunun üzerinden baktı, Draco oradaydı, rahatça eğilmişti. Onu izliyordu. Sırıttı.

Ona sırtarak karşılık verirken kanı damarlarında ısındı. "Annen sana hiç bakmanın kibarlık olmadığını öğretmedi mi?" Ona kaşlarını kaldırdı.

"Denedi." Kollarını kavuşturdu. "Ama aynı zamanda bana hayattaki güzel şeylerin tadını çıkarmamı söyledi, bu yüzden bunu çok zor bir çelişki olarak görüyorum."

Ona göz kırptı ve yüzünün kızardığını hissetti. Tekrar Nicolas Flamel kitabına baktı ve kapağını çevirerek açtı.

"İlginç bulgular mı?"

"Mm-hmm. Aslında, son on yılda Malfoy kütüphanesine erişimim olsaydı, Voldemort'un hiç şansı olmayacağından neredeyse eminim." İçindekiler tablosuna bakıp sıırıttı.

Adamın kalktığını ve kendisine yaklaştığını duydu. "Bir dahaki sefere karanlık bir büyücü geldiğinde, ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olacağım."

Hermione küçük bir tebessüm etti, akli gelecekte bu kütüphaneye kimin erişebileceğine dair daha önceki düşüncelerine gitti.

"Şimdi ne okuyorsun?" Omzunun üzerinden onun sesini duydu, yığınlara bakarken arkasında göğsünün sıcaklığını hissetti.

"Nicolas Flamel. Simyacı. Felsefe Taşı." Ellerinden biri kızın saçlarını boynundan uzaklaştırdı. "Bu kitap 1800'lerde, onun hakkında çok şey bilinmeden önce yazılmış." Sol eli kızın kalçasında, giydiği hafif elbisenin üzerinde duruyordu. "Yani - yani çoğunlukla komplo teorileri ve olası görülme olayları var."

Adamın yüzünü kendi yüzüne yakın hissetti, yanağı kulağını okşuyordu. Omzunun üzerinden kitaba baktı ve "Mm-hmm." diye mırıldandı. Bu ses içini ürpertti ve onun bunu fark ettiğini biliyordu.

"Muhtemelen o kadar da gerçekçi değil," dedi ve kalçasındaki el küçük daireler çizmeye başladı, başparmağı kaburgalarının hemen altında, parmakları kalça kemiği boyunca yayıldı. "Ama - ama bu her zaman başlamak için çok ilginç bir yerdir... araştırmayla." Şimdi elbisesinin ne kadar ince olduğuna hayıflanıyordu. Adamın elinin sıcaklığını sanki hiç kumaş yokmuş gibi üzerinde hissedebiliyordu. "Diskalifiye edilmiş ya da yanlışlığı kanıtlanmış şeylerden başlayarak."

Adam tekrar kulağına mırıldandı ve kızın parmakları kitabı sıktı. Adam başını boynuna doğru indirip dudaklarını teninde gezdirirken kadın dudaklarını birbirine bastırdı. Kadın göğsüne yaslandı ve adamın sağ eli kolundan aşağıya inerek yol boyunca tüylerini diken diken etti. Gözlerini kapadı ve en son gerçekten birlikte oldukları zamanın, onu masasının üzerine fırlattığı zaman olduğunu düşündü, kalçalarını onunkilere vururken parmakları taşı sıkıyor, tenini emiyordu.

Sağ eli sonunda kitabı tutan kızın eline ulaştı. "Neden bana Önsöz'ü okumuyorsun?" Onun için sayfayı çevirdi. Kadın yutkundu.

Derin bir nefes aldı ve parlayan gözlerini önündeki sayfalara odaklamaya çalıştı.

"Nicolas Flamel hakkında pek bir şey bilinmiyor. Elli dört yıl boyunca onun izini sürdüm ve modern dünyanın bilmesini istediğim keşifler yaptım."

Hermione, Draco'nun eli kitabı bırakıp belindeki diğer eliyle birleştğinde durakladı, ikisi de şimdi elbisesine daireler çiziyordu.

"Devam et," diye fısıldadı. Ve dudakları tekrar kızın boynuna düştü.

"Fransa'da, Beauxbatons Sihir Akademisi'nde bulundum. Ben-" Öpücükleri teninde o kadar hafıftı ki, neredeyse daha fazla bastırmasını dileyecekti. "Flamel ve karısı Perenelle'i tanıyabilecek kalan portrelerle konuştum. Bana genç Nicolas hakkında pek çok hikâye anlattılar..."

Hermione'nin gözleri bir an için kapandı. Draco'nun eli kaburgalarının sol tarafında yukarı doğru ilerledi, ilerlerken onları saydı. Eli göğsüne ulaşmadan önce durdu, her parmağının bir kaburganın arasına girmesine izin verdi ve başparmağını göğsünün kabarıklığının etrafında dolaştırdı. Sağ eli hâlâ kalçasında daireler çizerken ve dudakları omzunda desenler çizerken, göz kapakları çırpınarak onun kendisine dokunmasını bekledi.

"Portreler ne diyordu, Granger?" diye mırıldandı tenine karşı ve karnından bir şok geçti, uyluklarını birbirine sıkıştırdı ve göğüs uçlarının kumaştan dışarı çıktığını anlayana kadar göğsündeki deriyi çekti.

İnledi. "Um..." Gözlerini açtı ve temizlemek için kırıştırdı. "... genç Nicolas ve onun okuldaki maceraları hakkında hikayeler. Ama bazıları onu o zamandan beri görmüştü. Bazıları..." Draco'nun başparmağı göğsünün üzerinde fısıldayarak yaklaşmaya başladığında kitaba odaklandı. Parmakları kalkarak onu kavradı ve sağ eli aşağıya, aşağıya kayarak elbisesinin kumaşını toplayıp altına girdi. "Bazıları Nicolas Flamel ve karısını 1798 gibi yakın bir tarihte görmüştü, bu da Fl-flamel'lerin yaklaşık dört yüz yaşında olduğunu gösterir."

Draco sağ elini elbisenin altına soktu ve kız kumaşın tekrar aşağıya doğru dalgalandığını, parmakları dizlerinin üzerinde dans ederken hayalet gibi süzüldüğünü hissetti.

uylukları. Yeni külotunu çoktan mahvettiğinin farkındaydı. Draco'nun bu gece onu içinde göreceği külotu... Draco elini ona sürttüğünde gülümseyerek dudağını ısırdı. Boynunu ısırdı ve kız inledi. Sol eli sonunda ona istediğini verdi, göğsünün üzerinde gezindi ve sonra onu kopardı, elbisesinin içinden, sütyeninin içinden çekip alay etti.

"Dört yüz yaş çok yaşlı bir yaş, değil mi Granger?" "Mm-

hmm." Nefesi kesildi. "Evet." Tısladı.

Külotunun üzerinden ona dokunan el, göbeğine doğru ilerledi ve lastiğin altına daldı, aşağı yukarı hareket ederek içinden geçti.

Ona doğru eğildi, neredeyse kitabı düşürüyordu.

"Başka ne yazıyor?" diye fısıldadı, sonra çenesini öptü, emdi.

"Yapamam, Draco. Lütfen."

Bir parmağını içine soktu, yavaşça içeri itti ve kızın nefesi kesildi. Kalçalarını ona doğru sıkıca itti, onu kalçaları ve külotunun içindeki eli arasında tuttu ve onu arka tarafına doğru sertçe hissetti. Göğsündeki eli diğer göğsüne doğru uzandı ve elbisesinin kumaşıyla savaşılarak onu altına ve içine almaya çalıştı. Kalçalarını tekrar ona doğru itti ve başparmağını tomurcuğunun üzerinde gezdirdi.

"Oh, Tanrım. Draco."

İçine bir parmak daha ekledi ve çenesine doğru ofladığını, içeri girip çıkarken onu unuttuğunu öptüğünü hissedebiliyordu, başparmağını hızla ona doğru hareket ettirirken yavaş bir ritim pompaladı, kalçaları öğütmeye başladı.

Kitabı düşürdü. Ellerini adamın kollarında gezdirerek tutunacak bir şey bulmaya çalıştı.

"Ellerini rafların üzerine koy." Adamın sesi kızın çenesine karşı sertti. Ve elleri öne doğru fırladı, hafifçe eğildi, kalçalarının açısını değiştirerek ikisini de inletti. Adamın kalçalarını hızla hareket ettirdiğini hissetti, onu ovuştururken daha hızlı, içine girerken parmaklarının etrafında kenetlenirken daha hızlı.

"Siktir," diye tısladı ona karşı, zorlanıyordu. "Bunu hep istemiştim..." Kulağına doğru soludu. "Seni Hogwarts kütüphanesinde her gördüğümde bunu istedim."

İnledi ve onu sıkmaya başladı. "Lütfen, Draco."

Sütyenindeki eli kalçalarına doğru inerek onu hareketsiz tutarken, içindeki parmaklar yavaşladı ama başparmağı üzerinde hareket etmeye devam etti. Elini sürmeye başladı, ona karşı hareket ederken onun nefesini duydu.

bir çatırtı. Gıcırtılı bir ses. "Mippy sana yemeğin hazır olduğunu söylüyor."

Draco bir eli hâlâ külotunun içinde, arkasında dururken Hermione'nin eli ağzını kapattı. Draco parmaklarını dikkatle Hermione'nin üzerinden çekip elini kalçasına götürürken Hermione'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Boğazını temizledi.

"Teşekkür , Mippy. Birazdan orada olacağız."

Bir *çatlak*.

Hareketsizdiler.

Hermione güldü. Adamın alnının boynuna düştüğünü ve bir lanetin sırtına fısıldadığını hissetti. Bu onu daha çok güldürdü.

~*~

Akşam yemeği çok güzeldi. Narcissa ve Draco'yla yediği ilk yemeğe kıyasla, parkta yürüyüş yapmak gibiydi.

Narcissa'ya teşekkür ederek ve daha sık görüşeceklerine söz vererek vedalaştığında Draco çoktan ayağa kalkmış, "ona eşlik etmek" için bekliyordu.

Onu koridorda yürüttü, kütüphaneyi geçti ve giriş holüne çıktı. Merdivenlerin dibinde döndü ve tırmanmaya başladı. Kızın elini tuttu ve onu yukarı çıkardı. Üçüncü kata çıktıklarında birkaç koridordan geçtiler, duvar halılarının ve heykellerin yanından geçtiler. Hermione, Mösyö DuBois'nın kendisiyle gurur duyacağını fark etmekten utanıyordu, çünkü birçok ünlü tabloyu ve tarzı tanıyordu.

Ay ışığı yaklaştıkları bir pencereden içeri süzülüyordu. Draco'nun parmakları onun teninde sıcacıktı. Pencere küçük bir gölete bakıyordu ve alacakaranlıkta beyaz tavus kuşları seçilebiliyordu. Büyük pencereden dışarı bakarken durdu ve Draco'nun eli onunkinden çekildi.

"Vay canına," diye mırıldandı.

Pencereye yaklaşp neredeyse burnunu pencereye dayayacaktı. Dönüp Draco'ya baktı, o da kendisini izliyordu. Gülümsedi ve onun kendisini koridorda yönlendirmesine izin verdi.

Birkaç kapıdan geçtiler ve süslü ahşap bir kapının önünde durdular. Yüzeyine oyulmuş bir ejderha vardı.

Ona baktı, sonra sakın bir nefes aldı ve kapıyı açtı, kendisinden önce girebilmesi için kenara itti. Kadın içeri adım attı.

Tam da Draco Malfoy'un yatak odasının nasıl görünmesi beklenirse öyle görünüyordu. Gölgeleli yatak. Yeşil perdeler. Kitap rafları ve koltuklar. Şömine. Pelüş halı. Balkona açılan kapılar.

Hermione kıkırdadı. "Ne?"

Gülümseyerek ona baktı ve onun kendisini yakından izlediğini gördü.

"Her şey çok tahmin edilebilir. Buna bayılıyorum." Kadın güldü. Adam gözlerini devirdi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Evdeki yatak odasının iki katı büyüklüğündeki, dolabı, ebeveyn banyosunu ve balkonu da sayarsak muhtemelen Ginny'yle birlikte yaşadığı dairenin tamamı büyüklüğündeki odada dolaştı.

Kitaplığa giderek Draco'nun yanında bulundurmaktan hoşlandığı kitapları belgeledi. Parmaklarının raflarda gezinmesine izin verdi.

Kafasını banyoya soktu ve kocaman mermer bir küvet buldu. Perdelere dokundu, gözleri Draco'nun Crabbe ve Goyle ile dördüncü sınıfta çekilmiş bir fotoğrafının üzerinden geçti.

Keşfederken onu takip etti, ona birkaç metre boşluk bıraktı ve gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Dolabın kapısına yaklaştı ve izin istemek için döndü. Adam başıyla onayladı. Gömme dolabı açtı ve çoğunlukla siyah ve gri buldu. Yine güldü. İçeri girdi ve adamın kapı aralığına doğru eğildiğini hissetti. Ellerini giysilerinin üzerinde gezdirdi.

"Sana biraz turuncu ve pembe giydirmeliyiz." Ona göz kırptı. Adamın dudakları kıpırdadı ama hâlâ onu izliyordu. Neredeyse gergindi.

Köşede bir dizi çekmece vardı ve neredeyse onları karıştırmak için izin isteyecekti. Parmaklarını tahtanın üzerinde gezdirirken Draco kapı aralığında kıpırdandı. Ona döndü ve yüzünde yine o gergin ifadeyi buldu.

Hermione ona doğru ilerledi, ellerini göğsüne ve saçlarına doladı ve onu öptü. Kollarını Hermione'nin beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Hermione onun dudaklarını ayırdı ve akşam yemeğindeki şarabın tadına baktı, elleri aşağıya doğru inip Hermione'nin arka tarafını kavrarken Hermione onun ağzına gülümsedi. Onu kendine yaklaştırdı ve ağzına doğru iç çekti.

"Yatak odanı sevdim, Draco."

Gözleri dalgalanarak açıldı, karanlık ve baş döndürücüydü. Ona gülümsedi ve onu tekrar öptü. Kadın geri çekildi ve birden utanarak adamın göğsüne baktı.

"Sana bir sürprizim var."

"Oh, gerçekten mi?" Sesi onunla alay

ediyordu. "Evet, sanırım... Sanırım

hoşuna gidecek."

"Sürprizimi ne zaman alacağım?" Adamın elleri hâlâ kızın arka tarafını kavıyordu ve önce sıktı, sonra masaj yaptı, figürleri kızın etine sürttü. İçinden sıcak bir zevk dalgasının geçtiğini hissetti ve daha önce kütüphanedeyken onu içine almaya ne kadar hazır olduğunu düşündü.

"Beni biraz yalnız bırakman gerekecek," diye kekeledi. Adam ona gülümsedi ve dolaptan çıkarak yatağının kenarına oturdu. Adam ona sırtıttı ve kız içinden bir ürperti geçtiğini hissetti.

Adamın önünde durdu ve elbisesinin fermuarına uzandı. Fermuarı indirdi ve önce bir omzunu, sonra diğer omzunu çekerken ona baktı. Kumaş sütyenini geçtiğinde, adamın gözleri ona dikildi.

Koyu yeşil renkteydi ve kenarlarında siyah danteller vardı. Çok inceydi, o kadar inceydi ki meme uçlarını görebileceğini biliyordu.

Elbiseyi belinden aşağıya doğru itti ve kalçalarından aşağıya kaymasına izin vererek yeşil külotunu ortaya çıkardı.

Yutkundu.

Elbiseden çıktı ve sadece sütyeni, külotu ve topuklu ayakkabılarıyla orada durdu. Kendini örtmemeye çalışarak dudaklarını kapattı.

"Yatağa gir."

Başını kaldırıp ona baktı, adam ayakta idi ve yatağın kenarına doğru ilerliyordu. Adamın gözleri kızın vücudunda, yüzünde geziniyor ve sonra tekrar aşağı iniyordu.

Hermione gülümsedi. Hermione yatağa doğru ilerledi, serin havayı teninde ve adamın gözlerini üzerinde hissetti. Hermione onun yanından geçerken küçük bir nefes alış verişini duydu ve ilk kez külotunun tanga tarzı olduğunu gördü. Adamın elinin yukarı uzandığını ve yatağın direğini kavradığını gördü.

Dudağını ısırdı ve onu kızdırmaya karar verdi. Eğer yapabilirse.

Eğildi, bir dizini yatağın altına getirdi ve ortaya doğru sürünmeye başladı. Zar zor örttüğü kıçının onun için sergilendiğini biliyordu ve kalçalarını daha da yukarı itmeye çalıştı. Adamın nefes alışını duyabiliyordu.

Dev yatağın ortasına ulaştı ve ona bakmak için başını çevirdi. "Böyle mi?"

Gözleri kızın arka tarafındaydı. Yutkundu ve sıcak gözlerle onun yüzüne baktı. "Uzan."

Gülümsedi ve başını onun yastıklarının üzerine koyacak şekilde döndü. Gölgelekli yatağına baktı ve sırtıttı. Adam yatağın ayak ucuna doğru ilerleyip ayakkabılarını tekmelediğinde dizlerini ağırbaşlı bir şekilde birleştirdi. Kazağını başından çekip bir yere fırlattı ve tıpkı onun yaptığı gibi yatakta sürünmeye başladı. Onu izlemek için dirseklerinin üzerinde yükseldi.

Başı kızın dizlerine ulaştığında, kızın isteği dışında dizlerinden ayrılana kadar her birini tekrar tekrar öptü. Artık nefes alışının hızlandığını hissedebiliyordu ve gözleri yüzünü izlerken, adam kalçasından yukarı, güzel yeşil iç çamaşırına doğru bir yol öptü.

Dudağını ısırdı. Ağzını oraya sadece bir kez, ofisinde, dev mürekkep balığı hakkında ona saçmaladığında koymuştu. Bu iyiydi. Çok iyiydi. Ama o zaman dikkatini dağıtmıştı ve çoktan ıslandığını biliyordu ve dudakları gittikçe yaklaşırken gözleri yeşil iç çamaşırını yutuyordu.

Tam adamın başını tutup onu oradan uzaklaştırmak üzereydi ki, adam ağzını tam onun üzerine, süslü yeşil külotunun üzerine yerleştirdi.

Nefes nefese kaldı ve araflarını yumruklarının arasına aldı, başı yastıklarının üzerine düştü ve dizleri kapanmaya çalıştı, onu dışarıda tutmaya çalıştı, ama adam elini kalçasına koyarak onu itti.

Adam onu kumaşın üzerinden iki kez öptü, bir kez girişine yakın bir yerden, bir kez de klitorisinin hemen üstünden ve kadın bir şeyler homurdandı. Adamın dilinin aşağıdan yukarıya, kumaşın üzerinde gezindiğini, en üstte sıkıca bastırđığını, kumaşın, dilinin ve basıncın -

"Siktir... Draco."

Adam başını kaldırdı. Ona baktı, gözleri buğulu ve sıcaktı. Ağzı açıktı ve onun üzerinde nefes nefese kalmıştı, her nefes alışında havanın ona çarptığını hissedebiliyordu.

"Tekrar söyle."

Nefes nefese ona baktı ve kelimelerin külotuna çarptığını hissetti.

"Draco..."

Adam sırtıarak başını salladı. İçindeki kasların hiçbir şeyin etrafında çırpındığını hissetti. Onu içinde istiyordu, sıkmak için bir şey. Adam hâlâ onu açık tutuyordu, eli kalasındaydı ve onu sıkmaya başlamıştı.

"Siktir," demeyi denedi.

Draco ona gülümsedi ve başını eğerek onu tekrar öptü. Kız inledi. "Ah, lanet olsun."

Ona karşı güldü ve ses ve hava onu tam da istediğı yerden vurdu. Elini kalçasından çekti ve külotunu yana çekti. Adamın onu öylece üzerinden anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını eğdi, gözleri onun gözlerini izliyordu ve dilinin onun üzerinde dönmesine izin verdi. İçeri girdi, yaladı ve itti, sonra tekrar dışarı ıktı.

"Siktir, siktir, siktir," diye nefesini tuttu.

Adam inledi, dili kadının içindeydi ve kadın adamın saçlarından tutarak onu aşağı itti, daha yakına gelmeye zorladı. Dirseğinin üzerinde yatakta alçaldı ve kolunu kalçasının altına sardı, onu daha fazla açtı, bacağına daha yükseğe itti, dizini yukarı ve açık hale getirdi.

Kalçalarını kaldırdı. Bu ani bir hareketti. Ve onu daha da içine çekti. Dilini ona karşı daha hızlı hareket ettirdi. Girişine karşı hızlı hareketler yaptı. Kalçalarını tekrar kaldırdı.

"Siktir, Draco."

Draco dudaklarını onun klitorisine , eliyle kumaşı kenara çekip hızla ona doğru ilerledi. Kadın tekrar ona doğru eğildi ve elleriyle başının arkasını tutarak adamın yüzünü içine doğru itti.

Bu cennetti. Mutluluktı. Onu yuttuğunu hissetmek, nefes alamamak ve bunu umursamamak.

Nefes alamamak.

Başını serbest bıraktı, ellerini tekrar çarşaflara götürdü ve inledi. Çabucak havalandı ve içine çekti. Başını kaldırıp ona baktı.

"Yaklaştığında bana haber ver."

Adamın ona tekrar bastırmasını, dilinin üzerinde dans etmesini izledi. Yaklaştığını nasıl anlayacağını bilmiyordu. Bazen çok ani oluyordu.

Adam onu yaladıkça ellerini göğüslerine götürdü. İnce sutyenin içinden kendisiyle oynarken inledi. Onun ellerini hayal etti, çimdikliyor ve çekiyordu.

Kaslarının içinde hareket ettiğini hissetti. Bacaklarını bir şeyin üzerine kapatmak istedi. Adam onu tamamen açmıştı ve o da kendini sıkıp bir şeye binmek istiyordu.

Adam ona karşı tekrar inledi ve bu ses kadının içinde dalgalar yarattı. Göğüslerini tuttu, çekti, çekti ve içinde başka bir çırpınma oldu.

Karın.

"Sanırım... Sanırım ben... Draco'yum."

Başını kaldırıp ona baktı ve gözleri göğüslerinin üzerindeki ellerine takıldı. Ona karşı yine bir ses çıkardı ve bu ses kadının içini titretti.

"Siktir," diye fısıldadı.

Külotunu açık tutan eli hızla girişine doğru hareket etti. Diliyle onu daha hızlı ve daha hızlı fiskelerken gözlerini onun üzerinde tuttu ve farklı yönlerle doğru çekmeye başladı.

Adamın iki parmağı sonunda kızın içine girdi, sonuna kadar itti ve kız parmakların etrafında sıkıştı ve sızlanmaya başladı. Onları orada tuttu, hareket etmedi, sadece içeri itti ve klitorisini sertçe emdi.

Kaslarının kasıldığını hissetti, tutunacak bir şeyi olduğu için memnundu. Ve uçuşunun kenarından uçarken çılgılık attı.

Aşağı inerken, adamın parmaklarının yavaşça, tembelce pompalandığını hissedebiliyordu. Ve dili küçük, kayıtsız daireler çiziyordu. Gözlerini açtı ve onu izlerken buldu, dili üzerindeydi.

"Siktir," dedi yine.

Ona karşı güldü. Ellerinin üzerine kalktı ve vücudunda gezinerek karnını öptü. Şeffaf sütyeninin üzerinden göğüslerinin her birine hafif öpücükler bıraktı ve kadın gülümseyip dudaklarını ısırdı.

Adam ağzının üzerinde gezinip "Seni böyle öpebilir miyim?" diye sorduğunda, adamın kalçasına sertçe vurduğunu hissedebiliyordu.

Ne demek istediğini anlamadan ona göz kırptı ve sonra ağzının az önce nerede olduğunu ve orgazmının hala dudaklarının üzerinde olduğunu fark etti.

"Um," diye kekeledi. "Sanırım öyle."

Ona gülümsedi ve başını salladı. Yan masasından bir mendil aldı ve ağzını sildi. Onun çenesini, boynunu öptü.

Çok mutluydu. Ve neredeyse uykusu gelmişti. Ama adam karnına bastırdı, sıkıca, gıcırdatarak.

Bu iyiliğe karşılık vermeli miydi? Bunu daha

önce hiç yapmamıştı.

Birden uyandı. Belki onunla ?

Pantolonuna uzandı ve kemerini çözmeye başladı. Adam onun boynuna karşı iç çekti.

Geri çekildi ve ona yardım etti, dizlerinin üzerine oturdu ve dudaklarını yalayarak ona baktı.

Bu uzun sürmedi. Tekrar ateşlenmişti.

Adam sırt üstü yatana kadar omuzlarını itti. Adam ona güldü ve kadın onun üzerine çıktı. Saçları omuzlarına dolanmıştı ve dudaklarını onunkilere bastırdı, adamın tadının kendisine benzediğini unutmuştu. Adam ağzının içine doğru iterken nefesi kesildi.

Geri çekildi ve onun göğsünü öptü. Adamın ellerinden biri başına geldi ve saçlarının arasında gezindi. Ona baktı ve gözleri karanlıktı. Meme uçlarından birini öptü ve adamın dudakları ona doğru kıvrıldı.

Tamam, o kadar da hassas değilim.

Başını eğip aşağıya doğru devam etti ve adam niyetini anladığında nefesi kesildi. Yukarı baktı ve adamın gözleri kocaman açılmış onu izliyordu. Onu tekrar öptü, daha aşağıdan ve çenesi açıldı. Kız alçaldıkça adamın nefesinin daha da ağırlaşmasını izledi.

Kadın adamın pantolonunu çekiştirmeye başlayınca adam kollarından tutarak ayağa kalktı.

"Yapmak zorunda değilsin."

Ayağa kalktı ve ona baktı. "Yapmamı istemiyor musun?"

Ağzı açıldı. Ve kapandı. Ve hiçbir şey söylemedi. Kadın tekrar onun beline baktı ve ne kadar hazır olduğunu gördü. Karnını öptü ve Draco arkasına yaslandı.

"Oh, Merlin," diye fısıldadı.

Pantolonunu kalçalarının üzerinden çekti ve boxer'ının önüne bakarken yutkundu. Ne yapacağını bilemiyordu. Adamın karın kaslarının kasıldığını gördü ve yüzüne baktı, gözleri onun üzerindeydi.

"Biz - " Ona doğru uzandı, tekrar oturdu. "Bu gece yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Her gece. Bunu daha sonra deneyebiliriz."

Elleri kollarından aşağı kaydı ve onu öptü, dilini içine bastırdı ve kadın kendi tadına baktı.

"Onun yerine başka bir şey yapabilir miyiz?" diye sordu.

Utanmamaya ve deneyimsiz olduğunu hissetmemeye çalıştı. O yüzden sadece başını salladı.

Onu üzerinden kaldırdı ve pantolonunu tamamen, ardından da boxer'ını çıkardı. A planını uygulamadıkları için çok memnundu, çünkü ona gerçekten bakabiliyordu.

Külotunu dizlerine kadar indirdi ve topuklu ayakkabılarıyla birlikte çıkarmayı bitirdi. Sütyenine uzandı ama adam onu durdurdu. "Hayır, onu çıkarmanı asla istemiyorum." Adam onun dudaklarına gülümsedi ve o da gülümsedi. Adam onun üzerine bastırdı, adam artık tamamen çıplaktı ve kadın hâlâ sütyeninin içindeydi.

Dizlerini iyice açarak ona doğru bastırdı ve tekrar dudaklarından öptü. Kadın dizlerini yukarı çekip ona doğru bastırdığında, adam onları çevirerek sırt üstü döndü. Yukarı çekerken saçları etraflarına döküldü.

"Böyle deneyebilir miyiz?" diye sordu yastıklardan başını kaldırarak.

A planı daha kolay olabilirdi. Onun gibi nasıl hareket edeceğini . "Ben... nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

Ona gülümsedi ve dudaklarını yaladı. "Hadi bunu ."

Ellerini kalçalarına götürdü ve onu yavaşça üstüne doğru çekerek ona doğru kaydı. Dudaklarını birbirine bastırdı, alt kısmı daha önce olduğu gibi hâlâ ıslaktı.

Ellerini göğsüne götürdü, yukarı kalkarken ona doğru bastırdı ve kendisini ona doğru yönlendirmesine izin verdi. Adam kolayca içeri girdi ve kadın rahatlamaya çalışarak gözlerini kapadı ve adamın kalçalarına doğru alçaldı. Adamın tamamen içine girdiğini sanıyordu ama adam hâlâ içine doğru uzanıyordu. Kasları ona uyum sağlamaya çalışarak sıkıştı ve adam inledi.

Gözlerini açtı ve onun gözlerini sıkıca kapalı buldu, nefesi hızla geliyordu.

Bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Hareketi tersine çevirmeyi denedi ve tekrar yukarı kaldırdı, neredeyse tamamen içinden çıkmasına izin verdi ve sonra tekrar aşağı indi. Gözlerini açıp onu izlemeye başladı.

Saçlarını omzunun üzerinden itti ve bu adamın hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü elleri kalçalarını sıktı.

Tekrar ayağa kalktı, daha hızlı gitmeye çalışıyordu ama bu hızın zor olacağını biliyordu. Uyluklarının şimdiden titrediğini hissedebiliyordu.

Tam da ondan devralmasını istemek üzereydi. Adamın yüzüne baktı ve nefes nefese kaldığını, gözleriyle onu yuttuğunu, dudaklarını yaladığını ve parmaklarını kalçalarında sıkıldığını gördü.

Birkaç vuruş daha denedi. Adam uzandı ve göğsünü çekti. Nefes nefese kaldı ve içinde bir vuruş daha buldu. Kollarını tekrar onun göğsüne yasladı, ağırlığını ona verdi ve açı değişti. Adamın iki eli de göğsüne geldiğinde nefesini tuttu. Sıkıyor, kaldırıyor ve

Sütyeninin üzerinden onu çekiştiriyordu. Kadının kalçaları adama doğru savruldu ve adamın gözleri yuvalarından fırladı.

Tekrar denedi ve adam inledi.

Bunu yapabiliirdi. Ve bu onun için de iyi hissettirmeye başlamıştı. Kalçalarını öne doğru çarptı. Kısa, keskin hareketlerle ve nefes nefese, kaburgalarını tutarak.

Ellerini başının yanına koyarak tekrar aşağı indi. Saçları tekrar omzuna düştü ve gözleri kararırken orada bıraktı. Kalçalarını bu açıyla itti ve onun tabanını hassas tomurcuğunun üzerinde hissedebiliyordu. Tekrar yaptı ve tekrar eğildi. Ve hızını artırdı.

"Evet," diye tısladı.

Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı, yüz gergindi ve gözleri kapalıydı. Ona tekrar bindi, ileri, ileri ve aşağı, aşağı, aşağı. Ve adamın kalçaları onunkilerle buluşmak için kalktı. Adam inledi.

"Granger, evet. Oh, lanet olsun evet." Bir elini kalçasına götürdü, kalçaları yukarı kalkarken onu öne doğru çekti ve diğer eli vücutlarının arasında hareket etti ve ekstra baskı onun nefesini kesmesine neden oldu.

Hızla ilerlemeye başlayan adamın üzerinde gezinerek yüzünü izledi. Kadın umursamadı. Eli onu üzerine çekerken kalçaları onunla buluşmak için yükseldi. Dizlerini daha geniş açtı ve bu onu daha da yaklaştırdı, daha da açtı ve parmaklarını onun üzerinde hızla hareket ettirmeye başladığında nefesini tuttu. Tekrar tekrar ve tekrar boşalabildiğini bilmiyordu. Bunun onun için olduğunu sanıyordu. Ama kendini gittikçe daha hafif hissediyordu. Onu öptü ve adam ağzının içinde hırladı, saçları dudaklarının arasına dolandı.

Kalçaları artık zar zor hareket ediyordu, sadece hızla kızışıyor, klitorisinin üzerindeki elini itiyordu. Kadın adama karşı kenetleniyordu ve adam kadının ağzında nefes nefese kalmıştı. Yukarı doğru çekildi, tekrar yükseldi, kalçalarına uzandı. Artık bunu yapabileceğini hissediyordu.

Kalçalarını buradan hızla ileri, ileri, ileri hareket ettirdi. Adamın gözleri onu izledi ve kalçaları yeniden bir ritim buldu. Ona doğru, yukarı, yukarı, yukarı.

Ellerini tekrar göğüslerine götürdü. Boğazının derinliklerinde inledi ve daha hızlı bir şekilde yukarı doğru vurmaya başladı. Kadın onu izledi, gözleri kafasının içinde dönüyordu ve dudağı dişlerinin arasındaydı. Çok terliyordu ve göğsünün de nemli olduğunu biliyordu.

İleri gitmek yerine tekrar yukarı ve aşağı hareket etmeye çalıştı. Adam "oh, evet" demeden önce onun üzerinde iki kez zıpladı.

Uyluklarını sıktı, aşağı yukarı yukarı aşağı bir ritim tutturmaya çalıştı. Parmakları tekrar klitorisinin üzerinde hareket etmeye başladı. Nefes nefese kaldı ve adamın etrafında kenetlenmeye başlamadan önce iki kez daha zıpladı, kasları çırpındı ve onu yakaladı, artık zıplayamıyordu. Hiçbir şey yapamıyordu.

Düşüyordu. Sırtı yatağa çarptı ve adamın onları ters çevirdiğini fark etti. Hâlâ onu sıkıyor, inliyor, çığlık atıyor, omuzlarını tutuyor ve tırnaklarını sırtına geçiriyordu ama adam onu yatağa vurmaya başladı. Kalçaları agresif bir şekilde hareket ediyordu ama kızın umurunda değildi. Adam kulaklarında inliyordu. Nefes nefese kalmıştı ve küfrediyordu ve kadın hala içinde sıkıyordu ve ne zaman duracağını bilmiyordu. Ellerini adamın saçlarında gezdirdi ve adam kekelerken, ritmi bozulurken boynunu ısırды. Onun tenine karşı bir şeyler haykırdı ve kalçalarını dört kez daha kırıp ileri doğru bastırdı ve kendini ona karşı tuttu, zorlandı. Düşmek için başka bir çıkıntı buldu.

Çığlık attı ve iç kaslarının ona masaj yaptığını, onu daha da yakına çektiğini hissetti. Göz kapaklarının ardındaki yıldızları hissetti ve tırnaklarının altında derisinin kırıldığını hissetti.

Ona karşı nefes nefese kaldı. Adam ona ağır geliyordu ve nefesini tutamıyordu.

"Yapamıyorum... Aman Tanrım. Nefes alamıyorum."

Ayağa kalktı ve onun gözlerinin içine baktı. Kadın nefesini tutarken adam onun içinde kaldı. Her birkaç saniyede bir kasları onu tekrar tutuyordu. Onun için nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kendisi için hiç bitmeyen bir ıstırap gibiydi. Mükemmel bir ıstırap.

Sonunda içinden çıktı ve kadın, içinde o olmadan başka bir dalganın ona çarptığını hissetti.

"Ah, hayır. Lütfen geri gel." Adamın omuzlarını tuttu. Adam güldü. Kadın dudağını ısırdı, hâlâ orgazmın ortasında olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Başını kadının göğsüne bastırdı. Göğüslerinin her birini öptü, sırayla . Kadın sadece onu izliyor, hiç gelmeyen başka bir dalgayı bekliyordu.

"Sen dünyadaki en mükemmel şeysin," diye fısıldadı göğsüne doğru. Havanın kumaşın üzerinden geçtiğini hissetti ve eğer isterse, tekrar yapardı. Şu anda.

Sırt üstü yatmak için döndü ve onun bedenini de kendisiyle birlikte sürükledi. Başını onun göğsüne yasladı ve yatıya kalmanın bir ofis buluşmasından ya da bir valinin balosundaki şezlongdan ne kadar daha iyi olduğunu fark etti. Burada yatması gerekiyordu. Onunla birlikte.

Ve onu gece kalması için davet etmişti, bu yüzden kıyafetlerin garip bir şekilde toplanmasına ve "bir dahaki sefere görüşürüz" demesine gerek yoktu.

Yorganı üzerlerine doğru çekti. Ayağa kalktı ve sütyenini çıkarıp rastgele bir yöne fırlattı. Tekrar uzandığında, adamın gözleri çıplak göğsüne takıldı. Yan tarafına yaslandı, bir kalçasının üzerine uzandı ve bacağı onunkinin üzerinden geçirdi.

"Geri geliyorum. Yatak için," diye duyurdu. Gülümsedi ve gözlerini kapattı.

Göğsü guruldadı. "Sadece yatak mı?"

"Ve tabii ki annen. Yatak. Ve annen." "Ve kütüphane."

"Ve kütüphane. Yatak, annen ve kütüphane." Elini hafifçe

kolunda aşağı yukarı gezdirdi.

"Annem sizi ağırlamaktan çok memnun oldu," dedi.

Onun göğsüne doğru gülümsedi. "Onunla tekrar arkadaş olduğum için çok mutluyum. Onu çok özledim."

Draco içini çekti. "Korkarım bu benim hatamdı." Başını kaldırdı ve ona baktı. O da gözlerini tavana dikti. "Ona senden uzak durmasını söyledim. Azkaban'a yaptığın ziyaretten sonra. Babam üzerindeki kontrolünü yanlış hesapladıktan sonra." Yutkundu. "Özür dilerim. Ona seninle bir daha iletişime geçmemesini söyledim."

Onun yüzüne gözlerini kırptırdı. "Ah." Narcissa'yı ve araları açılmadan önceki son konuşmalarını düşündü. Hermione Draco'yla evlenmeyeceğini söylediğinde ona nasıl donup kaldığını. Bunun Narcissa'nın ona söylediği bir şey olup olmadığını merak etti... "Aslında bunu duyduğuma çok sevindim. Anneme en yakın hissettiğim şey o. O yüzden benden vazgeçmediğini duyduğuma sevindim."

Onun omzunu sıktı. "Özür dilerim."

Döndü ve üzerine uzandığı kolunu öptü. İlk kez tembel ve bitkin hissediyordu ve kolunu ovuşturana el çok lezzetliydi.

"Hiç Avustralya'ya gittiniz mi?"

Ve tekrar uyandı. "Ailemi görmeye mi?" Başını salladı. "Hayır, hayır... Beni hatırlamıyorlarsa onları görmek isteyeceğimi sanmıyorum." Gözlerinin odanın içinde gezinmesine izin verdi. "Başka biri gibi davranmak zorunda kalsaydım."

Adam kadının koluna vurmaya devam etti. Sessizce uzanırlarken onları saydı. Dördüncüsünde, "Karşı lanetleri araştırdın mı?" dedi.

Gözlerinin kapandığını hissetti. "Birazcık. O kadar derindeki hafıza tılsımlarını tersine çevirmekte başarılı olamadık. Bir olayı ortadan kaldırmak kolaydır. Zamanla geri kazanabilirsiniz. Ama bir insanı ortadan kaldırmak..." Yutkundu ve kapalı olduklarını bilmeden gözlerini açtı. "Çok fazla olay var."

Başını salladı. Kız bunu hissedebiliyordu. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm" demeden önce bu kez kolunun altı vuruşunu bekledi.

Gözleri açılmıyordu. Ama biraz başını salladı. "Biliyorum."

"Ve o görevde olduğum için özür dilerim. Senin evindeki."

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Onlara zarar vermezdin." Sesinin sürüklendiğini duydu. "Bunu yüzünde gördüm."

Tamamen uykuya dalmadan önce koluna dokuz vuruş daha saydı. Üç vuruştan sonra kolu hareketsiz kaldı.

~*~

Karanlıkta uyandı. Draco'nun yanına sokulup tekrar uykuya dalmak için döndü ama o orada değildi.

Doğrulup oturdu. Ve loş odada etrafına bakındı. Banyoda mıydı?

Gözleri alıştığında, onun yatağın kenarında, ayakucunda oturduğunu gördü. Sırtı ona dönüktü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi sersemlemişti.

Adamın her nefes alışında sırtının yavaş ve sabit bir şekilde hareket

edişini izledi. "Potter sana yardım etti mi?"

Gözlerini kırıştırdı. Yorganı göğsüne kadar çekti. "Ne?"

"Potter anılara ulaşmana yardım mı etti?"

Oda soğuktu. Kız çok uyanıktı. Ve çok . "Ben... Ben senin ne-"

"Tıpkı Hogwarts gibi, değil mi? Sen ve Potter görünmezlik pelerininin altında koşturup duruyorsunuz, canınız ne isterse onu yapıyorsunuz, biz ise kurallara göre oynamak zorundayız."

Boğazı düğümlenmişti. Bir şey söylemişti. Uykuya dalarken. Söylediği şeyin yanlış olduğu şimdi o kadar açıktı ki.

"Draco. Ben... Ben üzgünüm -"

"O anıları Wizengamot'a anlatmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun Granger?" Adamın sırtı hâlâ ona dönüktü. Sesi soğuk ama sessizdi. "İnsanları zihninden uzak tutmak için ne kadar uğraştığımı biliyorsun."

Gözlerini sıkarak kapattı ve tekrar uyumak için yalvardı. Artık onun Okümümans yeteneğini öğrendiğine göre bu çok daha kötüydü.

"Seni tanımak istedim," dedi. "Seni anlamak istedim." Bundan daha iyi açıklamaları olması gerektiğini biliyordu. "Kanının neden oturma odamın duvarlarında olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Sana nedenini söyledim," diye tısladı. "Sen sordun, ben de söyledim." "Hiçbir zaman tüm gerçeği söylemedin. Her zaman bir şeyleri atlıyorsun."

Aniden ayağa kalktı ve dönüp ona baktı. "Gerçeğin tamamını bilmeye hakkın olduğunu kim söyledi?"

Gözleri parlak ve ateşliydi. Adam boxer'ını tekrar giymişti ve o hâlâ yatağında çırılçıplaktı, çarşafı kendine doğru çekiyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bunun için nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum," dedi ve sesi kırıldı. "Hangileri," dedi adam.

"Ne?"

"Hangilerini izlediniz? Yoksa patlamış mısır alıp hepsini mi oynadın?"

Derin bir nefes aldı. "Hayır. Sadece iki tane. Benim evimdeki. Ve Snatcher'ların bizi Malfoy Malikanesi'ne getirdiği gece."

Yüzü buruştu. "Neden?"

Gözyaşlarının onu kör ettiğini hissetti. "Bizi neden kurtardığını bilmem gerekiyordu. Anlamaya ihtiyacım vardı-"

Ona doğru sinsice yaklaştı. "*Neden* bu kelimeyi kullanıp duruyorsun!" Yatağın kenarından dolandı. "Seni ben *kurtarmadım* Granger," diye hırladı. "Ben *hiçbir şey* yapmadım." Gözleri çakmak çakmak oldu. "Sen salonumun zemininde çığlık atıyordun ve ben orada duruyordum."

Titrek bir nefes aldı. "Ben görmedim."

"Oh, bu anıları ikimizin de görmesine çok sevindim, şimdi onları tartışabiliriz," diye tersledi.

Çenesini sıktı. "Sen elinden geleni yaptın, Draco. O zaman bize yardım etmeye çalıştın ve eğer bir Açık Artırma olsaydı bana da yardım ederdin. Bilmek istediğim tek şey bu." Çarşafı kendine doğru çekerek yatağın ucuna doğru ilerledi. "Bana Müzayede'den ilk kez bahsettiğinde, beni kâr için satacağını söylemiştin. Ama baban bana tamamen farklı bir şey söyledi."

Draco ellerini yumruk yapıp ondan uzaklaştı.

"O yüzden bilmem gerekiyordu!" diye seslendi arkasından odanın içinde ilerlerken. "Ve onun haklı olduğunu söyleyebilirim. Beni kurtarabilirdin."

"İşte yine o kelime," diye tükürdü. Ona döndü ve yatağa doğru yürüdü. "O Açık Artırmada seni *kurtaracağımı* mı sanıyorsun Granger? Seni özgür bırakabilmek için elimdeki tüm parayı topladığımı, tüm akrabalarım ve tanıdıklarım ulaştığımı mı sanıyorsun? Seni çalıntı bir asayla kaçmaya mı gönderdim?"

Onu izlerken nefesi göğsünde kabardı, gözleri ona doğru parlıyordu.

"Benimkine giderken geçtiğimiz oda mı? İlk kapı mı? Orası senin odan." Onun önünde durdu, alay etti. "Buradan asla çıkamayacaktın." Sırıtarak başını salladı. "O gece seni tanıdığım konusunda neden yalan söyledim bilmiyorum. Sonunda Malfoy Malikânesi'nde bir mahkûm olacağın belliydi."

Boynu sıcaktı. "Yani sana ait olmanın diğer Ölüm Yiyenlerle aynı şey olacağını mı söylüyorsun?" Gözleri seğirdi ve o da devam etti. "Akşam yemeklerinde sana hizmet ederdim ve partilerde senin eğlenecen olurum. En iyi ihtimalle itaatsizlik ettiğimde *dayak* verdim. Bir fahişe gibi dolaştırılır mıydım?"

Gözleri tekrar seğirdi ve gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı.

"Bunu düşünmek için çok zamanım oldu Draco, o yüzden ne zaman duracağımı söyle..."

"Dur."

Başını ona doğru salladı. "Beni kurtarabilirdin. Bu özgürlük olmazdı ama yapabileceğinin en iyisi olurdu. Beni o hayattan kurtarabilirdin-"

"Sence senden uzak durabilir miydim?" Ona ters ters baktı. "Günlerini burada dokunulmadan geçirebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet," dedi. "Beni korkutmaya çalışma, Draco. Senin gerçekte nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Ah, evet. Benim en kötü halimi gördün, değil mi Granger?" Onunla alay etti. Balkona açılan kapıya doğru ilerledi. "Sadece bir anıyı leğene dökmem yetti ve sanki birbirimizi ezelden beri tanıyormuşuz gibi oldu."

Yumruklarını yatağa vurdu. "Özür dilerim, Draco. Özür dilerim. Başka seçeneğim olduğunu düşünmemiştim. Seni tanımak istedim. Seni anlamak istedim-"

Etrafında döndü. "O zaman sor Hermione. Alma!"

Adının hecelerinin yüzüne çarptığını hissetti, sanki gerçekten tokat atmış gibi. Birkaç hafta önce ona karşı kullandığı, kendisi hakkında varsayımlarda bulunmamasıyla ilgili sözlerin neredeyse aynısıydı. Ve izin istemekle ilgili.

İlk gözyaşının düştüğünü hissetti.

"Gitmeni istiyorum." Bunu yere fısıldadı. Odanın içinde yankılandığını duydu. "Çık dışarı."

Söyleyecek başka bir şeyi yoktu. hiçbir dayanağı yoktu. Draco döndü ve tuvaletine yöneldi. Kapıyı kapattı.

İki nefes boyunca onun yatağında oturdu. Ayağa kalktı, çıplaktı ve dolabının önünden elbisesini aldı. İç çamaşırını giydi, elbiseyi başına geçirdi ve ayakkabılarını aldı.

Kapıyı çalmak istedi. Ona yalvarmak. Dışarı çıkıp onu affedene kadar sırtını duvara yaslayıp oturmak.

Odasından çıktı.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Goblenlere baktı ve koridorun sonuna doğru yürüdü, iki tarafa da baktı, keşke onun kanadının düzenini zaten biliyor olsaydı. Döndü ve bir kapı buldu, onunkinin yanındaki oda.

Onun odası.

Yutkundu. "Mippy." Bir

çatlak.

"Hanımefendi!"

"Buradan çıkmama yardım edebilir misin? Bana bir şömine bulabilir misin?"

"Bayanın bu saatte burada ne işi var!"

Küçük kız elf uykulu gözlerle ona bakıyordu. Hermione yanaklarında daha fazla gözyaşı hissetti ve onları durdurmaya zahmet etmedi.

"Sadece..." Başını salladı ve gözlerini kapattı. "...her şeyi mahvediyor."

Ve birkaç ay içinde ikinci kez, kendini Malfoy Malikanesi'nden ve içindeki çocuktan dramatik bir çıkış yaparken buldu.

Bölüm 35

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Sona geliyoruz ! Bundan sonra bir bölüm daha var.

Muhteşem yorumlarınız, övgüleriniz ve desteğiniz için hepinize teşekkür ederim. Ayrıca, Enchanted Ödülleri'nde Yarı Finale kaldım! Sanırım finallere oy vermek için yaklaşık bir haftanız kaldı! Biraz zaman ayırın ve adaylara göz atın ve oraya gidip bazı mükemmel kurguları okuyun!

Hiçbir şey hissetmiyordu.

İçinde bir delik vardı ve her dakika bir başka parça onu yutmak için bekleyen uçuruma düşüyordu.

Kendine bir mezar kazmıştı ve içinde yatmaktan memnundu.

Sabah altıda, Ginny usulca kapısını çaldı. Kapıyı iterek açtı.

"Koridorda çantanı gördüm," dedi. Hermione gözlerini tavandan ayırmadı. "Bu gece kalacağımı sanıyordum."

"Ben de."

Ginny'nin ayaklarının yerdeki *pıtırıtısı*. Onun yanındaki yatağa tırmandı.

"O ne yaptı?"

Ginny yan yatmış, yüzünü ona dönmüş, başını koluna dayamıştı. "Bir şey yok. Anıları öğrendi."

Ginny onun yanında hareketsiz kaldı. Hermione gözlerini kırpmadan tavana dikti. Kuru ve yorgundular.

"Oh."

"Ve sonra benden gitmemi istedi."

"Oh."

Hermione yutkundu. "Biliyor musun, Hogwarts'ta Harry, Ron ve ben ne zaman tehlikeli ya da kurallara aykırı bir şey yapsak, yakalanma ihtimalimize karşı bir hikâye planladım. McGonagall ya da Dumbledore'la konuşmaya her zaman hazırdım. Onlara bir bahane anlatmaya hazırdım." Hermione dönüp Ginny'ye baktı, mavi gözler çoktan onun üzerindeydi. "Öğreneceğini hiç düşünmemiştim. Bunu hiç düşünmedim. Yani elimde hiçbir şey yoktu."

Ginny başını salladı.

"Peki, sonunda ne dedin?"

"Özür mü?" Hermione karanlık bir şekilde kıkırdadı. Omuzlarını silkip yastıklarına yaslandı ve küçümseyici bir gülümsemeyle tavana döndü. "Onu daha iyi tanımak istediğimi söyledim."

"Onu sevdiğini biliyor mu?"

Hermione'nin yanakları kızardı ve dudağını ısırdı. "Hayır. Her fırsat bulduğumda, bana onun için neden bir şey yaptığımı her sorduğunda... Ona yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu söylüyorum."

"Senin için de aynı şey geçerli," dedi Ginny. Hermione ona tekrar baktı ve Ginny ona üzgün bir gülümseme verdi. "Bu ayrıldığınız anlamına mı geliyor?"

"Biz... biz gerçekten birlikte değildik, değil mi?" Hermione dudaklarını birbirine bastırdı. İç çekti. "Randevulara çıkmıyorduk ya da ilişkimizi herkese açıklamıyorduk."

"Ama istediğin bu, değil mi?" Ginny'nin gözleri onu izliyordu. Hermione başını salladı. "Bunu istediğini biliyor mu?"

Kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti. "Ben... Ben sadece alabildiğimi alıyorum, dürüst olmak gerekirse." Başını iki yana salladı.

"Belki de kuralları senin koyma zamanın gelmiştir." Ginny ona kaşlarını çatarak bakıyordu. O zamanlar ona Fred'i o kadar çok hatırlatıyordu ki.

"Artık benimle bir şey yapmak istediğini sanmıyorum," dedi. "Aşk Sözleşmesi işini imzalamak zorunda kalan personeline açıklamak bir yana."

Ginny'nin yataktan yuvarlandığını hissetti. "İsteyene kadar asla bilemezsin"

~*~

Pazar gününü sürüklenerek geçirdi. Madam Bernard ile derse gitti. Cornerstone'a gitti. Görünürde bir Malfoy yoktu.

Eve gitti. Ginny Harry'den gelip onlar için yemek yapmasını istemişti, bu yüzden Hermione yatağa çekilmeden önce birkaç saat sosyal olmaya çalıştı, iyiymiş gibi davranmanın ve ikisinin hoş etkileşimini görmezden gelmenin yorucu olduğunu fark etti. Birlikte olmaktan korkmuyorlardı. Aşık olmaktan.

Pazartesi günü işe giderken uykusu gelmişti. Draco onu kahvesiyle birlikte karşılamadı. Karşılamasını da beklemiyordu.

Walter'ın Somerset Snidget Sığınağı'ndaki haftasından döndüğü ilk gündü ve sabah 9'daki kıdemli personel toplantısı için konferans odasına gitmeden önce notlarını ve numaralarını gözden geçirmek için buluştular.

Blaise içeri girdiğinde o zaten toplantı odasındaydı, masanın başında durmuş evrakları karıştırıyordu. Wentworth ve Blaise oturmuş, bir şeyler konuşuyorlardı. Draco kız kapıdan geçerken başını kaldırıp baktı ve sonra gözlerini kaçırdı.

Sanki onun için bir hiçmiş gibi.

Sandalyesini çekti ve oturdu. Notlarını karıştırdı ve birkaç santim ötesinde evrakları hareket ettiren elleri görmezden geldi.

Onunla özel olarak konuşması gerekiyordu ama bunu onun üzerine yıkması gerekecekti. Onun bugün kendisiyle görüşmeyi kabul edeceğini düşünemiyordu.

"Günaydın, Granger." Blaise'in sesi masanın öbür ucundan ona doğru geliyordu. Başını kaldırdığında Blaise'in sırtıttığını gördü. "Günaydın."

"Hafta sonun nasıldı?"

"Uh..." Ellerine baktı. "O kadar da harika değil." Blaise ona baktı ve Draco ellerini hareket ettirmeye devam etti.

Birkaç dakika sonra toplantıya başladı. Sesi aynıydı. Davranışları aynıydı. Sanki onu rahatsız eden bir şey yokmuş gibi. Belki de hiçbir şey yoktu. Belki de kendini buna teslim etmişti.

Ekibi hakkında durum raporu verme zamanı geldiğinde ayağa kalktı. Notlarını okudu. Odaya göz gezdirdi. Etkileyici bir şekilde konuştu. Oturdu.

Draco ona teşekkür etti. Sonra Wentworth'a geçtiler. O da dinledi. Bir ara başını kaldırdığında Blaise'in meraklı bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

Toplantı bittiğinde ofisine geri döndü. Düşüncelerini düzenlemeye çalıştı.

Aşk Sözleşmesi için ne mükemmel bir neden. Tabii ki cinsel taciz sorunları için, ama daha çok, her şeyin sonu için.

Kapısı çalındı ve Blaise kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi. Kapının önünde duran Blaise'e baktı.

"Demek ayrıldınız, ha?"

Sıcak bir panik ve ardından gelen bir üzüntü.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sesi eşitti. Masasına geri döndü.

Blaise gözlerini devirerek, "Evet, her neyse Granger," dedi. Onun gittiğini duydu. Ve sonunda rahatladı.

Daha sonra Draco ve Waterstone ile üç saatlik bir toplantısı vardı. Çok acı verici bir üç saat. Draco ona bakmıyordu. Onu tamamen görmezden gelmiyordu, hâlâ sorularını ona yöneltiyor ya da kabul ettiğinde başını sallıyordu ama onunla hiçbir şey yapmak istemediği acı verici bir şekilde ortadaydı. Görünüşe göre hafta sonunun geri kalanını duvarlarını yeniden yerine oturtmakla geçirmişti. Geçilmez biriydi.

Adamın kendisini ve Waterstone'u işleriyle baş başa bırakmasını diliyordu ama biraz mikro yönetim beklenebilirdi. Kurt adam davası Pazartesi günü başlıyordu, bir hafta vardı. Departmanının ilk büyük projesiydi. Draco her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordu.

Salı sabahı, Walter postalarını getirdiğinde, Hermione'nin elleri tanıdık bir iade adresi olan bir mektubun üzerinde durdu. Kaliforniya'da bir üniversite.

Noelle Ogden'ın uzun zamandır beklenen cevabı.

Hermione alnını ovuşturdu. Bu... doğru zaman değildi. Draco ondan Noelle'e yazmamasını açıkça istemişti. Hermione onun isteklerini hiçe saymış ve bunu yapmıştı.

Çünkü onu daha iyi tanımak istiyordu. Tıpkı anılar gibi.

Hermione'nin mektupla ne yapacağına karar vermesi bütün gününü aldı. Size gönderilen bir mektubu açmamak kaçırılmış fırsatlara, unutulmuş krema gibi kesilmiş dostluklara neden olabilirdi. Ama açmak çok daha kötü keşiflere yol açabilirdi.

İş gününün bitmesine bir saat kala Hermione arka köşedeki ofise doğru yürüdü. Kapısı aralıktı, bu yüzden içeri girdi ve arkasından kapattı.

Kaşlarını çatarak ona baktı ve tekrar kâğıtlarına döndü. "Eğer bu işle ilgili değilse, senden dışarı çıkmanı istemek zorundayım."

Dudaklarını birbirine bastırarak uygunsuz yorumların ortaya çıkmasını engellemeye çalıştı. Kaliforniya'dan gelen açılmamış mektubu onun masasına fırlattı. Adam mektuba baktı ve anlamını çözmeye çalıştı.

"Sen benden yapmamamı istedikten sonra Noelle'e yazdım. Bana şimdi geri döndü." Adamın gözlerinin soğuk ve çelik gibi kendisine çevrilmesini izledi. "İtiraf etmek istedim. Açıp açmayacağıma da sen karar vereceksin."

Ona ters ters baktı, asasını çekti ve mektuba dokunarak ateşe verdi. Mektup buruşup çıtırdarken gözlerini kırıştırdı.

Peki o zaman.... cevaptı.

Dikkatini tekrar evrak işlerine verdiğinde Hermione görevden alındığını hissetti. Cezasını kabul ederek derin bir nefes aldı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Durumu yanlış anladı. Zaten o mektuptaki hiçbir şey gerçek olamazdı."

Hermione arkasını döndü. Draco hâlâ okuduğu şeye odaklanmıştı. "Ne durumu?"

Başını kaldırıp ona baktı. "O gece. Marcus Flint ile." Çenesi gerildi. Kapının yanında hareketsiz durdu. "Sen O'Connor'la gittikten sonra

içeride işler çok iyi gidiyor."

Hermione, Noelle'in bunu nasıl göreceğini düşünmeye çalıştı. Draco ve Marcus bir barın ortasında yumruk yumruğa kavga ediyorlardı. Hermione, Aiden'ın arkadaşının olayı Aiden'a nasıl anlattığını düşündü.

Sanırım biz ayrıldıktan hemen sonra Malfoy içeri girdi ve Flint'e bağırmaya başladı! Sanırım Noelle ile flört falan ediyordu.

Başıyla yeri işaret etti. "Ve sen bunu onun için açıklığa kavuşturmadın mı? Ona gerçekte ne olduğunu anlatmadın mı?"

"O anda benim önceliğim o değildi. Daha sonra bunu ona açıkça belirttim." Yüzünü buruşturdu. "Ve bunun ne kadarının kamuoyu tarafından bilinmesini istediğini bilmiyordum."

Dudağını ısırdı, Flint hakkında Seherbaz Bürosu'na gitmiş olsaydı Draco'nun da kendisiyle birlikte basına çamur atmasını istemediğini düşündü.

"Babasına benim küstah ve dengesiz olduğumu söylemiş. Yatırım yapılacak biri değilmişim." Draco tüy kalemını önündeki parşömenin üzerine vurdu.

"Bu kolayca halledilebilirdi, Draco. Noelle'e ya da babasına memnuniyetle yazabilirdim." Ona doğru bir adım atmak istedi ama kendini tuttu.

"Olan oldu. Senin zaten olduğundan daha fazla bu işe bulaşmanı istemedim."

Bu konuda söylemek istediği başka bir şey olup olmadığını düşünmeye çalıştı. Başını salladı ve kapıya doğru döndü.

"Sakladığın başka arkadan bıçaklayan sırların var mı Granger?" Kadın döndü ve adamın gözleri yine soğuktu. "Bugün Salı. Mirasımın onda birinin bu akşam saat dokuzda hesaplarıma geçip geçmeyeceğini merak etmeye başladım."

Ona kaşlarını kaldırdı ve kapının kolunu tuttu. "Muhtemelen öyle olacak." Kendini dışarı bıraktı.

~*~

Perşembe günü Altın Snidget kampanyasının tanıtım günüydü. *Prophet* ve *Quibbler* proje hakkında yazı yazmak için gelecekti ve Ginny, Harry, Rolf Scamander ve Viktor Krum da dergi ve gazetelerde yayınlanacak olan "Snidget'ları Kurtarın" kampanyasının bir parçası olarak röportaj vermeye ve fotoğraf çektirmeye geleceklerdi.

Tüm projeleri aynı hafta içinde ilerliyormuş gibi hissediyordu. Bugün, Pazar günü basılacak olan Golden Snidgets'ın tanıtımıydı ve Wizengamot'kurt adam duruşmasının Pazartesi günü başlaması planlanıyordu. İnanılmaz derecede yoğun bir haftası vardı. Kendini ne kadar kötü hissettiğine odaklanmamasına yardımcı olduğu için mükemmeldi.

Dün de en az Pazartesi ve Salı günleri kadar gergin geçmişti. Ofisi Snidget kampanyası konusunda hazırlaması gerekiyordu, böylece Rita garip yerlerde dolaşmaya çıkarsa, birleşik bir ekip bulabilecekti. O ve Walter Çarşamba öğleden sonra tüm kata hitap ederek onlara temel bilgiler ve konuşma noktaları verdiler. Draco ofisinin kapısında durmuş, kollarını kavuşturmuş, omzunu çerçeveye yaslamış ve gözlerini ondan ayırmamıştı. Sonunda ofisine girip kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboldu.

Asansörün sesi ve ofisine doğru ilerleyen bir çift topuklu ayakkabı onu günümüze geri getirdi.

"Sevgilim!"

Hermione başını kaldırdığında, bronz tenli ve görkemli Pansy Parkinson elinde alışveriş torbaları ve kutularla odaya doğru ilerliyordu.

"Seni ne kadar özlemişim!"

Hermione gözlerini kırptırdı.

"Ben mi?"

"Evet, sen! Benim modelim! İlham perim!" Pansy çantaları bir sandalyeye bırakmaya ve kutuları Hermione'nin masasına itmeye başladı, neredeyse mürekkep hokkasını devirecekti. "İtalya'dayken senin için çok güzel şeyler buldum."

Masasının üzerinde yavaşça sürülmekte olan evrakları kurtarmak için ko u tururken Hermione, "İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

"En iyisi! Size her anlatacağım ama bugün tanıtım çekimi için hazırlanalım, olur mu?"

Pansy bir raf yarattı ve giysiler çantalardan ve kutulardan uçarak askılara mükemmel bir şekilde yerleşmeye başladı.

Pansy onu denemesi için bir kol dolusu elbiseyle soyunma perdesinin arkasına iterken Hermione, Pansy Parkinson'ı Sevgililer Günü Galası öncesinden beri görmediğini fark etti. Sadece    hafta önce miydi?

Kollarındaki kumaşlara baktı. Draco'yla araları bozulmadan önce sadece    hafta mı geçirmişlerdi?

Rita Skeeter davet edildiği saatten bir saat önce, sabah 11'de geldi. Daphne ve Tracey makyajına başlarken, Skeeter'ın  n tarafta Draco'yla konuştuğunu, gelecek haftaki kurt adam davası, ofisteki operasyonlar ve Altın Snidget kampanyası hakkındaki düşünceleri hakkında sorular sorduğunu duydu. Rita'nın sesi yerde yankılanıyor, Hızlı Tırnaklı Quill'inin tırmalaması kulaklarını tırmalıyordu ama Draco ses tonunu derin ve sakın tutuyordu. Rita onun yanıtlarından sadece bir iki kelime yakalayabildi.

"Ve Draco canım, a k hayatın nasıl gidiyor? Şu anda özel biri var mı?" Rita'nın  arkı söyleyen sesi Hermione'nin ofis kapısından içeri s z ld . Hermione yutkundu, Draco'nun yanıtını duymak için zorlandı. Onun g mb rt s n , sözcüklerin tıslamasını ve sessiz harflerin takırtısını duydu ama ne söylediğini bir araya getiremedi.

Skeeter güldü. Hermione'nin gözlerinin seğirmesine neden olan tiz, kristal bir ses.

"Hazır mısın?"

Hermione başını kaldırdığında Daphne'nin elinde bir dudak kalemiyle yüzünün üzerinde gezindiğini gördü. Daphne ona bilmiş bir kaç kaldırdı. Hermione dudağını ısırđını fark etti. Bıraktı ve başını salladı.

Daphne, Hermione'nin omzunun üzerinden, buklelerini düzelten Tracey'ye baktı ve dudak kalemiyle ona saldırmadan önce sıırttı.

Bir dakika sonra Pansy onu önden düğmeli mor bir elbisenin içine sokmuş, ön tarafta Skeeter'la selamlaşıyordu. Draco izin istedi ve Skeeter Hermione'yi soru yağmuruna tutmaya başladı. Bozo konferans salonundaydı, arka planları hazırlıyor ve resimler için yer açıyordu.

Skeeter ona özel hayatıyla ilgili sorular sormaya başladığında asansörün kapısı arkasından çaldı ve Hermione döndüğünde Luna Lovegood'un asansörün içinde durduğunu gördü, gözleri hülyalı ve genişti.

"Luna!" Hermione gülümsedi. "*Quibbler*'ı mı temsil ediyorsun?"

"Merhaba Hermione." Luna dans ederek asansörden çıktı ve Hermione'nin ona sıkıca sarılmasına izin verdi. "Babam korkunç bir Norflax Gribi vakasına yakalandı, ben de araya girdim. Seninle vakit geçirebildiğim için çok mutluyum."

"Norflax Gribi mi?" Rita Skeeter alay etti.

"Evet, Norveçli bir Flaxson ile temastan kaynaklanan korkunç bir soğuk alınlığı. İskandinavya'ya özgüdürler." Luna küpeleriyle oynamak için elini kaldırdı.

"Baban son zamanlarda İskandinavya'ya gitti mi?" Hermione sordu. "Hayır."

Luna daha fazla soruya cevap vermeye hazırmış gibi gülümsedi.

Hermione ağzını açtı, sonra kapatıp başını salladı ve Luna ile Rita'yı toplantı odasına getirdi.

Harry ve Ginny geldiğinde çok daha sakindi, elindeki işe odaklanmıştı. Ginny Holyhead Harpies formasını giymeye gitti ve Skeeter Harry'ye "eski günlerin hatırına" eski Gryffindor Quidditch formasını giymesi için yalvarırken - gözlerini kırıştırarak - Harry reddetmeyi başardı.

Rolf Scamander geldi, çok tuhaf görünüyordu ve Hermione ona sarıldı.

"Ben Quidditch oyuncusu değilim, Hermione," dedi, gözleri odada gergin bir şekilde gezinirken. "Ben sadece birinin torunuyum."

"Senden tek istediğim de bu." Hermione ona gülümsedi ve o da konferans salonunda gözden kayboldu.

Asansörün kapıları açıldı ve Viktor Krum daha önceki bir dergi çekiminden yeni gelmiş gibi görünerek ortaya çıktı. Geçen hafta onunla tanışmış olan birkaç çalışan el salladı ve onu selamlamak için ayağa fırladı. Hermione'yi gördü ve doğruca ona yöneldi, gülümsedi ve eğilerek her iki yanağını tekrar öptü.

Ve bu Draco'nun ofisinden çıkıp görüşmeleri için yeniden ortaya çıkması için mükemmel bir zamandı. Hermione ona baktı, o da gözlerini kaçırarak elini sıkmak için Krum'a doğru yöneldi.

"Burada olduğun için teşekkürler, Krum." Draco'nun yüzü gergindi ve Viktor cevap veremeden toplantı odasında gözden kayboldu.

Viktor önce onun girmesini işaret etti ve o da tanıtım gününün çılgınlığına doğru yürüdü.

Bozo masayı kaldırmış, Quidditch oyuncuları için bir Quidditch sahası, Harry ve Rolf için de bir taş duvar olmak üzere birkaç fon hazırlamıştı. Rita şu anda Harry'nin üzerinden damlıyor, düğün planlaması hakkında söylediği her kelime için yaşıyordu ve Rolf Luna ile konuşuyordu, onu hiç görmediği kadar rahat görünüyordu. Hermione ikisini izlerken gülümsedi.

"Affedersiniz, millet," diye bağırdı ve oda sessizleşti. "Burada olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim. Bugün şöyle olacak. Fotoğrafçı, reklamları için her bir kişinin birkaç fotoğrafını çekecek. Bunlar dergilerde, gazetelerde, el ilanlarında 'Snidget'ları Kurtarın' mesajımızla birlikte yer alacak. Sonra Luna ve Rita kendi için birkaç soru sormak üzere biraz zaman ayıracaklar. Harry'nin Bakanlığa dönmeden önce bizimle kısa bir zamanı var, o yüzden Bozo'nun onunla başlamasını sağlayacağız." Etrafına bakındı. "Belki Rolf'u da Luna ve Rita'yla başlatırız."

Rita şaşkın görünüyordu. Pansy, Daphne ve Tracey fotoğrafı çekilenler için hazır bekliyorlardı ve diğer herkes konferans salonunda dolaşp sıralarını bekliyordu. Viktor'u çoğu zaman dirseğinin dibinde buluyor ve herkesle sohbet etmeye çalışıyordu.

Draco hariç herkes, tabii ki.

Rita'nın Rolf'la işi oldukça erken bitmişti ve Harry Potter'ın görüşme koltuğuna oturmasını sabırsızlıkla bekliyordu, ama Hermione Luna'nın ona mevcut projeleri ve büyükbabasının Altın Snidget'larla ilişkisi hakkında sorular sormaya devam etmesini izledi.

Onlar grup içinde Harry ayrılırken, Ginny kalıp etrafı izledi.

"İyi gidiyor, Hermione." "Teşekkürler,

Gin."

"Ama onunla hiç iletişim kurmadın," dedi Ginny. "Evet," diye

iç geçirdi. "Biliyorum."

Draco ve Pansy köşede sohbet ediyorlardı. Pansy gülümsüyor ve Viktor Krum'un fotoğraf çekimi hakkında fısıldaşıyordu. Draco kaşlarını çatıyordu.

Krum sözlerini bitirdiğinde Bozo'nun konuklarıyla işi bitmişti. Krum röportaj koltuğuna geçerken Hermione ve Draco'nun fotoğraflarının çekilme zamanı gelmişti. Ginny vedalaştı ve Draco taş arka plana geçti. Pansy çırpınarak Hermione'nin yanına gitti ve elbisesi ve saçıyla uğraşmaya başladı.

Hermione de fotoğraflarını çekti, her ne olursa olsun bir türü kurtarmak isteyen biri gibi görünmek için elinden geleni yaptı. İş bittiğinde Krum'la röportaj devam ediyordu.

"İkinize ne dersiniz?" Bozo elindeki kamerayla sanki kolunun bir uzantısıymış gibi işaret etti. Objektifi takip edince onun kendisini ve Draco'yu gösterdiğini gördü.

"Oo evet!" Pansy ellerini ırptı. "Tüm bunları bir araya getiren çift!"

"Hayır, buna gerek yok," diye söze başladı Hermione, ama Pansy Draco'yu taş zemine doğru sürüklemeye başlamıştı bile.

Orada ayrı ayrı durdular. Omuz omuza. Ampul parladı. Pansy kaşlarını çatı.

"Pekala," diye güldü. "Biraz daha gevşek?"

Hermione başını eğerek elini kalçasına götürmeye çalıştı. Draco'nun yan tarafına çarptı ve birbirlerinden uzaklaştılar.

Pansy dehşete düşmüş görünüyordu. İçeri girdi ve Draco'nun onun arkasında durmasını sağladı. Hermione'nin elini kalçasında tuttu ve Draco'nun elini diğer kalçasına götürmesini sağladı. Hermione onun arkasındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Draco diğer elini cebine soktu.

Ampul birkaç kez yanıp söndü.

"Şimdi bu sefer, sanki umurundaymış gibi?" Pansy denedi.

Hermione kalçasında, tam da onun dokunmayı sevdiği yerde duran hafif eli görmezden gelerek yüzünü düzeltti.

Bozo izin verdiğiğinde birbirlerinden ayrıldılar. Viktor'un işi bitmişti, Hermione de odadakiler izlerken ona veda etti. Viktor yanaklarına tekrar veda öpücüğünü kondurmaya çalışıp yakın zamanda bir araya gelip gelemeyeceklerini sorduğunda Hermione kendini çok kaskatı hissetti.

Gülümsedi ve Rita Skeeter'ın gözleri onları delerken doğal davranmaya çalıştı.

Hermione ve Draco görüşmelerini bitirdikten sonra Pansy ve Hermione ofisine dönerken köşede konuşan Daphne ve Blaise'in yanından geçtiler. Pansy ve Hermione yaklaşırken birbirlerinden uzaklaştılar.

Hermione'nin bu ifşayı kaldıracak beyin kapasitesi yoktu. Kızarmıştı.

Ofise girdiklerinde Pansy onun elbiseyi çıkarmasına yardım etti ve Pazartesi günkü duruşma için kıyafetlerini denemelerini önerdi. Hermione'ye soyunma perdesinin arkasında denemesi için lacivert bir elbise verdi. Hermione elbiseyi başından geçirirken Pansy'nin ona seslendiğini duydu.

"Peki, İtalya'dayken neler kaçırdım?"

Hermione'nin elleri hareketsiz kaldı. Şey, .

"Pek bir şey yok." Hermione perdenin arkasında gereğinden uzun süre kaldı.

"Mmhmm," diye mırıldandı Pansy. "O her şeyi berbat etmeden önce ne kadar süredir birlikteydiniz?"

Hermione gözlerini kapadı. Pansy Parkinson'ı kandırmaya çalışmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Perdenin arkasından çıktığında Pansy giysilerini katlıyor, sırtarak ona bakıyordu.

"Şey... neredeyse    hafta. Ve o . Ben yaptım." Pansy'nin kendisi için hazırladığı ayakkabıları giydi.

Pansy güldü. "Hiç sanmıyorum." Pansy onun yanına gelerek kollarını çekiştirmeye ve kaburgalarının etrafındaki kumaşı çekiştirmeye başıladı. "Yapabileceğın herhangi bir şeyin herhangi bir zarara yol açacağından şüpheliyim Granger."

Hermione gözlerinin duvara kaymasına izin verdi. "Bakanlığa girdim ve Wizengamot'a sağladığı anıları inceledim."

Pansy'nin durakladığını hissetti. "Vay canına, Granger. Vay canına."

Hermione ona baktı ve Pansy'nin sırttığını gördü. Yutkundu.

Pansy onun yanında diz çöküp etek ucunu tutturmaya başıladı. "İyi olacaksın. Sadece ona biraz zaman tanı."

Hermione ona, Draco'nun eski sevgilisine inanmak istedi ama yapamadı. "Bilmiyorum. Yüzünü görmedin. Nasıl ihanete uğradığını. Sanırım... Sanırım gerçekten berbat ettim."

Pansy parmakları çalışırken sessizdi. Hermione ona baktı, Pansy sırtıyordu.

"Ne?" Hermione sordu.

Pansy bir nefes aldı ve dudağını ısırđı. Hermione sonunda konuşmadan önce dört nefes daha bekledi.

"İkimizi koridorlarda öpüşürken nasıl yakaladığını hatırlıyor musun Granger?"

Hermione birden kendini çok garip hissetti. "Şey... evet."

Pansy dişlerinden bir iğne çıkardı. "Benimle sadece Perşembe ve Cumartesi geceleri buluştuğunu anlamam uzun zamanımı aldı - itiraf etmek istediğimden de uzun. Ve senin Kaymakam devriyesi güzergâhındaki noktaları seçtiğini fark etmem daha da uzun zaman aldı."

Pansy ona gülümsedi. Ve eliyle dikmek için etek ters çevirdi.

Hermione donup kalmıştı. Panik içinde kıza bakarken kalbi hızla çarpıyordu.

Pansy dikkatini tekrar elbiseye çevirdi. "Altıncı sınıfa kadar senin adını bana fısıldamamıştı," dedi üzüntüyle dudaklarını büzerek. "Ve o zaman bile birkaç ay boyunca görmezden gelmeye çalıştım."

Hermione yutkundu. Gözleri yaşardı.

"Seni uzun zamandır bekliyordu Granger," dedi Pansy. "Sadece ona biraz daha zaman ver." Omuz silkti ve ayağı kalktı. "Bırak öfke nöbetini geçirsin. Ağlaması bittiğinde senin için neden bu kadar mücadele ettiğini hatırlayacaktır."

Hermione ona baktı ve tek söyleyebildiğı "Özür dilerim Pansy," oldu.

"Bu senin suçun değil." Pansy saçlarını savurdu. "Erkekler konusunda berbat bir zevkim var." Gözleri neşeyle irileşti. "Theo Nott'un eşcinsel olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?"

"Evet!"

"Hayır!"

"Evet!"

"Çok yakışıklı."

"Biliyorum. Denedim. Onu eşcinsel yaptım."

Hermione gülünce Pansy Hermione'nin dağınık buklelerinden birini düzelterek Hermione' geri verdi.

Pansy ve Hermione bir buçuk saati daha gülerek ve erkek erkeğe konuşarak geçirdiler ve Hermione üzerinde kalan suçluluk duygusunun eridiğini hissetti.

Pansy gitti ve Hermione beklemeye çalıştı. Ona zaman tanımaya çalıştı. Gerçekten denedi.

Ama onu görmesi gerekiyordu.

Neredeyse iki saattir Pansy'yle birlikte ofisine kapanmıştı ve sabahki tanıtım çekiminden beri çalışanlarından hiçbirini görmemişti. Ofisine doğru yöneldi ama yaklaşırken ışığın kapalı olduğunu gördü. Saatini kontrol etti. Saat 16:00'ydı.

"O gitti."

Hermione arkasını döndü, Blaise onun arkasında bazı kâğıtları karıştırıyordu.

"Duyar duymaz gitti."

Hermione kaşlarını çattı. "Ne duydun?"

Blaise ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Henüz bilmiyor musun?"

Kaburgalarının çekildiğini hissetti ve başını ona doğru salladı.

"Lucius Malfoy bu sabah bıçaklandı. St. Mungo'da durumu kritik."

~*~

St. Mungo'nun dışında ve Işınlanma noktasında muhabirler ve kameralar vardı. Skeeter'ın ona seslendiğini duydu, "Hermione, canım! Beni içeri almalarını söylersin, değil mi?"

Hermione doğruca resepsiyona yöneldi ve Karşılama Cadısı onu üçüncü kata, "Yaralar - Sihirli ve Doğal" bölümüne yönlendirdi. Asansörde durmuş, Şifacıların kısık sesle ofis dedikodularını dinliyordu.

Üçüncü katta, özel süitlere giden işaretleri takip etti ve bekleme odası ziyaretçisi olarak "gizlenmiş" oldukça dikkat çekici bir D.M.L.E. memurunu gördüğünde, doğru yöne gittiğini anladı.

Bir köşeyi döndü ve koridorun sonunda iki sarışın kafa duruyordu. Narcissa bir kapının yanında, nöbetçi askerin diğer tarafında duruyordu, Draco ise biraz ötedeki duvara yaslanmıştı. Kendini duvardan kaldırdı ve fayanslar üzerinde yavaşça diğer duvara doğru ilerledi.

Narcissa, Draco ve muhafız bu kadar uzaktan çok güzel bir görüntü oluşturuyordu. Hareketsiz. Sessiz. Draco'nun yanında iki sandalye vardı ama ne o ne de annesi oturmaya istekli görünüyordu.

Onu ilk Narcissa gördü. Sıkıca gülümsedi. "Hermione, canım."

Draco'nun gerildiğini ve bakışlarını hâlâ koridorda olan kendisine çevirdiğini gördü. Gözleri onun içini kesti ama hemen başını çevirip bir şeyler mırıldandı.

Narcissa onu karşılamak için yürüdü. Koridorun ortasında, Draco'dan ve onun oturmadığı sandalyelerden birkaç adım ötede kucaklaştılar. Narcissa onu kendine yaklaştırdı ve Hermione ile oğlu arasındaki durum hakkında bir şeyler biliyorsa bile bunu belli etmedi.

"Gelmen büyük incelik Hermione." Narcissa geri çekildi ve yüzünü narin parmaklarının arasında tuttu. Bir tutam saçını onun için yerine taradı ve Hermione göğsünde sıcak bir his hissetti.

"Henüz bir şey bilmiyor musun?" Hermione, Narcissa'nın omzunun üzerinden baktı ve Draco'nun kaşlarını çatarak yere baktığını gördü. "Gözetiminde kimse var mı?"

"Hayır, henüz öyle bir şey yok." Narcissa ellerini Hermione'nin kollarında gezdirdi. "Ama görünüme göre bu sabah bir muhafız Imperius lanetine maruz kalmış ve ona saldırması emredilmiş. Hâlâ bıçağın büyü bir özelliği olup olmadığını anlamaya çalışıyorlar."

"Bunu bir Azkaban muhafızı mı yaptı?" Hermione, Lucius Malfoy'u dünyanın geri kalanından koruyan kapıya baktı. "Bu çok saçma."

Draco homurdandı. İki kadın da ona bakmak için döndü ama Draco onları görmezden gelerek koridorda onlardan uzaklaştı.

Narcissa ona döndü. "Benimle oturur musun?"

"Elbette."

Narcissa onu iki sandalyeye götürdü ve elini kendi elinin içinde tuttu. Bir süre sessizce oturdular, ta ki Eğitimdeki Şifacı koridorda belirene dek. Kız hızlı adımlarla onlara doğru yürüdü ve Hermione, Narcissa'nın nefesini tuttuğunu hissetti. Kız utangaç bir şekilde gülümsedi ve karşılarındaki bir kapıdan içeri girdi - bir malzeme odası. Kız ihtiyacı olanı aldı, sonra kapıyı arkasından kapattı ve kibarca başını sallayarak uzaklaştı. Narcissa tekrar rahatladı ve gözlerini dizlerine dikti.

"Draco bana ilk Wizengamot randevusunun önümüzdeki hafta için belirlendiğini söyledi."

Hermione koridorun sonundaki figürün hareketini görmezden gelerek tekrar Narcissa'ya baktı. "Evet, Pazartesi. Neredeyse hazırız."

"Bu harika." Narcissa ona gülümsedi, sonra dönüp Draco'ya baktı. Hermione kadının kaşlarının hoş bir kalktığını gördü.

Narcissa masum bir ifadeyle Hermione'ye baktı. "Canım, üst kattaki kafeden bir şey ister misin?"

"Oh, hayır, teşekkür ederim." Draco'nun uzaktan gözlerini devirdiğini gördü ve bunu bir saniye geç fark etti. "Ama koşup sana bir şeyler alabilirim-"

"Hayır, sanırım ben tuvalete gideceğim." Narcissa ayağa kalktı ve Hermione de tam tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyecekti ki Narcissa en iyi yaptığı şeyi yaptı: Karıştı. "Beni burada bekler misin?"

Hermione bir nefes aldı ve başını salladı. Narcissa onun omzunu sıvazladı ve Hermione'yi Draco Malfoy ve sessiz bir muhafızla koridorda tek başına otururken bıraktı.

"Nasılsın?" kadar aptalca olmayan bir şey söylemeye çalıştı ama başaramadı. Adam konuştuğunda tam da bunu söylemek için ağzını açıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Başını kaldırıp adama baktı, adamın gözleri hâlâ ayaklarının altındaki fayanslardaydı. Dudakları gergindi.

"Sen ve annen için burada olmak istedim." Adamın omuzlarını geriye atmasını izledi.

"Gelecek haftaki duruşmaya hazırlanmalısın."

"Hazırlandım."

Başını kaldırdı ve karşısındaki duvara baktı. "Birinin ofisten sorumlu olması gerekiyor-"

"Blaise bu işi halletti."

Draco dudaklarını büzdü.

"Beni burada istemezsen anlarım," dedi. "Ve eğer işleri kolaylaştırıcaksa giderim. Ama Narcissa'nın iyi olduğundan emin olmak istedim."

Draco çenesini sıktı. Ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve koridordan aşağı, ters yöne baktı.

Milyonlarca kalp atışı gibi gelen bir süre boyunca sessiz

kaldılar. "Bıçak mıydı?" diye sordu.

Başını salladı.

"Ve bir Azkaban muhafızı Imperius laneti altında mıydı?"

"Öyle diyorlar."

Onu inceledi. Elleri ceplerindeydi ve saçları gözlerinin etrafına dökülmüştü. Çok yorgun görünüyordu.

"Onu gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Durumu stabil olana kadar olmaz."

Koridorda Narcissa'nın ayakkabılarının tıkırtısını duydu. Bir fincan çay ve birkaç ikramla döndü. Draco'ya bir balkabağı pastası uzattı ve yemesi için onu cesaretlendirdi. Draco gözlerini devirdi ve Hermione gülümsedi. Narcissa ona da birkaç ikramda bulundu ama Hermione kibarca reddetti.

Narcissa ve o, sonraki otuz dakika boyunca oturup, kapının arkasındaki hastane yatağında yatan adam konusundan uzak durarak, ara sıra hiçbir şey hakkında sohbet ettiler.

Draco ne zaman koridoru geçip volta atsa, onu izlerdi. Çenesindeki gerginliğe, yumruklarını sıkıp açmasına, oldukça hareketsiz bir insandaki harekete bakmayı bilmeyen biri onu sıkılmış sanabilirdi.

Lucius'un odasının kapısı açıldı ve birdenbire her şey yeniden hareketlendi.

Bir Şifacı çıktı, daha yaşlı ve açıkça yetkili biriydi. Narcissa ayağa fırladı. Draco kendini duvardan çekti. Şifacı onlarla konuşmak için öne çıktı.

ve Hermione ayağa kalktı, Narcissa'nın arkasına geçmeye çalışıyordu, böylece izinsiz girmeyecekti.

"İç organlarındaki hasarı onardık," dedi doğrudan Narcissa'ya. "Bıçağın büyüğü olması ya da zehre batırılmış olması hâlâ mümkün. Şu anda bir lanet kırıcı bıçağı inceliyor ama yaranın ilk incelemelerine göre büyü ya da zehir yok."

Narcissa gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"Bu da ne demek oluyor?" Draco oflayıp pufladı.

Şifacı ona döndü. "Tamamen iyileşmesini bekliyoruz."

Hermione, Narcissa'nın elleri kendi etrafında dönerek başını sallamasını izledi. Draco hareketsizdi.

"Sizinle bazı evrak işlerinin üzerinden geçmem gerekiyor, Bayan Malfoy-"

"Siyah," dedi Draco. Şifacının konuşmasını izlerken olduğu yerde donup

kalmıştı.

"Evet, elbette Bayan Black," diye düzeltti Şifacı kendini. "Şu anda dinleniyor ama yakında ziyaretçiler için hazır olacak."

"Evet..." Narcissa koridorda etrafına bakındı. "Pekâlâ, şimdi evrak işleri için sizinle geliyorum."

Draco ya da Hermione'ye bir kez daha bakmadan döndü ve Şifacıyı koridorda takip etti.

Hermione Draco'yla yüzleşti, Draco'nun gözleri hâlâ Şifacının bulunduğu noktaya odaklanmıştı. Çenesi sıkıştı ve gevşedi. Sol gözü seğirdi. Onun yutkunup nefes almasını izledi ve havanın bir Ruh Emici gibi takırdamasını dinledi.

Bunu tanıdı. Kırılmadan hemen önce anılarında bunu onda görmüştü.

Göğsündeki havayı dışarı itti ve fayanslara baktı. Kadın ona yavaşça yaklaştı.

"Draco..."

Gözlerini sıkarak ve avuçlarını yüzüne bastırarak ondan uzaklaştı. Başını kaldırdığında gardiyanın bakışlarını kaçırdığını ve ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü gördü. Koridorda başka kimse yoktu ama burası çok halka açık bir yerdi.

Draco'nun başı hızla kalktı ve ona uzanan eli tekrar yanına döndü. Sıcak gözlerle koridorda etrafına bakındı, sanki bir şeyleri yok etmek istiyor gibiydi. Kız onun yanına geldi ve bükülen elini yakaladı.

Göğsü kabarmıştı ve gözleri ıslaktı. "Draco."

Ve onun elini tuttu ve iki büküm olurken kendisine yakın tuttu. Boğazından bir ses yırıldı, bir hıçkırık. Adam ona yaslandı ve kadın da boştaki eliyle parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi.

"Neden sadece ölmüyor?"

Hermione'nin parmakları dondu. Buna nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Birinin ölmesini dilemenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Kendi etinden ve kanından olan birinin.

Kadın tekrar adamın saçlarını karıştırdı ve adam ona daha fazla eğildi. Başını kaldırdı ve gardiyan gözlerinin onlara kaymasına izin verdi. Bir Mediwitch koridorda dolanıyor, bir tabloya bakıyordu.

"Şşşt," diye mırıldandı. "Benimle gel."

Hermione erzak dolabının kapısını açtı ve onu içeri çekti. Kapı arkalarından kapandığında sesi bir hıçkırıkla daha kesildi.

Dolap karanlıktı ve bir susturma büyüğü yapıp ışığı bulmayı düşündü, ama sonra öne, dizlerinin üzerine düştü ve kollarını kalçalarına dolayarak ıslak yüzünü göğsüne bastırdı.

Nefes almayı bıraktı.

"Onun ölmesini istedim," diye boğuldu.

Ellerini onun saçlarında gezdirdi ve yeniden nefes aldığını hissetti.

"Biliyorum." Gözyaşlarının kendi gözlerine de aktığını hissetti.

Adamın kolları kadının kalçalarına dolanarak kendini ona daha da yaklaştırdı ve gelen kırık bir hıçkırık kadının göğsüne doğru itildi. Adam yüzünü ona gömdü ve kadın onu tuttu, parmaklarının saçlarında, boynunda, omuzlarında ve tekrar yukarı doğru hareket etmesine izin verdi. Adamın nefesi yavaşlarken bunu birkaç kez tekrarladı. Onun sıcak nefes verişlerini karnında hissetti.

Başını hareket ettirirken burnunu çektiğini duydu ve elbisesinin gözyaşlarından ıslanıp ıslanmadığını merak etti. Adamın elleri kaburgalarından yukarı kayarak sırtına dayanmadan önce kalçalarına dolanan kolları gevşedi. Yüzü önce karnına, sonra göğüs kafesine değdi ve dizlerinin üzerinden kalkarken, ağzı göğüslerinin arasına değdiğinde dudaklarını ona bastırdığını fark etti.

Nefes nefese kaldı ve kolları onu sıkıca tutarken dudakları göğsüne, köprücük kemiğine ve sonra boynuna bastırdı. Kulağına sıcak bir şekilde fısıldadı: "Seni özledim."

Adam onu kulağının hemen altından öpüp kapıya doğru bastırdığında nefesinin hızla kesildiğini hissetti.

"Draco."

Ellerini kadının sırtında gezdirdi ve öne doğru kayarak karnına doğru ilerledi.

Bu her neyse, muhtemelen bunun en uygun zaman değildi.

Elleri kızın yanaklarını kavradı, ağzını öptü ve dilinin kızınkine değmesine izin verdi. Ona doğru iç çekti ve kendisini öpmesine izin verdi.

Adamın omuzlarını hafifçe itti.

"Draco. Şimdi olmaz." Gözleri yeniden ona odaklandı, yüzü hâlâ pembe ve ıslaktı. Reddetmek istercesine ondan uzaklaşmaya başladı ve Draco yumuşak bir öpücük için yüzünü tekrar kendi yüzüne çekti. Adamın dudakları onunkilere doğru hareket etmeye çalışınca kadın çekildi. "Oraya geri dönmelisin."

İç çekerek alnını onunkine yasladı. Başparmaklarını yanaklarında gezdirerek kalan gözyaşlarını fırçaladı ve parmaklarını şakaklarındaki saçlarda gezdirdi.

Kadının kendisini erzak dolabından çıkarıp çok aydınlık koridora geri götürmesine izin verdi. Gardiyan kararlı bir şekilde başka bir yere bakıyordu.

"Yapmam gerek..." Draco başladı. "Onu henüz göremiyorum." Gözlerini sildi ve Hermione onun yüzüne baktı, pembe ve lekeli, gözlerinin altındaki deri şişmişti. Hiç kuşkusuz ağlıyordu. Bunu söylemek çok kolaydı. Çocukluğundan beri onun üzerinde gerçek gözyaşı görmemişti. "Evrak işleriyle annemi kontrol edeceğim, bir tuvalet bulacağım."

Hermione başını salladı. "Burada olacağım."

Sanki bu onu şaşırtmış gibi ona baktı. Kadın ona küçük bir gülümseme verdi.

Adam başını salladı ve koridorda ilerlemek için döndü, adam uzaklaşırken kızın eli onun elinden çekildi. Elini tuttuğunu fark etmemişti. Onun gidişini izledi ve dönüp gardiyana baktı, gözlerini fayanslara dikmişti. Tekrar sandalyelere doğru yürüdü ama oturmak istemedi.

"O uyandı."

Hermione başını kaldırdığında nöbetçinin onu izlediğini

gördü. "Oh," dedi. "Harika."

Omuz silkti. "Eğer onu görmek istersen listede adın var."

Kadın ona göz kırptı. "Ne?"

"Onaylanmış ziyaretçiler listesi. Hermione Granger, Lucius Malfoy'un listesinde."

Kalbinin boğazında düğümlendiğini hissetti. "Bilinci yerinde değilse bu listeyi ne zaman yaptı?"

"Azkaban evraklarında var, bu yüzden adınızın ne zaman eklendiğinden emin değilim. Ama bugünden önce."

Onun ötesine, kapıya doğru baktı. Aptal olduğunu bile bile nefesini tuttu.

"Tamam."

Ona başıyla selam verdi ve içeri girmesini işaret etti.

Kapıyı iterek açtı, o anın ağırlığını hissediyordu. Sadece kan bağı olan akrabalar için ayrılmış olması gereken bir andı bu.

Seyrek bir oda. Pencerede açık mavi perdeler ve odanın ortasındaki yatağın etrafında uzun, özel perdeler vardı. Pencere pervazında çiçekler vardı ve bunların göstermelik mi olduğunu yoksa birilerinin Lucius Malfoy'a onları gönderecek kadar değer verip vermediğini merak ediyordu. Kendi ayak seslerini muşambaya vururken duydu, sessiz odada el çırpıyordu, gizlilik perdesini yuvarladığında Lucius Malfoy'u yatakta, bir kaplıcada kalmayı yeni bitirmiş gibi uzanmış buldu.

"Bayan Granger." Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Burada olacağınızı umuyordum."

Hastane önlüğü, hastane yatağı ve teninin soluk rengi dışında, Azkaban'daki ziyaretiyle şimdiki görüntüsü arasında hiçbir fark yoktu. Aynı meraklı bakışları takınmıştı, saçları aynı şekilde toplanmıştı ve üstün tavrı bir nebze olsun azalmamıştı.

"Bay Malfoy." Yatağın ayak ucundan bir adım ötede durdu. "Ziyaretçi listenizde benim de olduğumu görmek beni şaşırttı." Sesinin ölçülü ve kontrollü olduğunu duydu. Yüzünün de aynı görüntüyü vermesini umuyordu.

"Elbette, Bayan Granger." Gözleri ona bakarken parlıyordu. "Ne de olsa aileden sayılırsınız."

Hermione omurgasının tepesinden başlayıp Cruciatus laneti gibi içinden geçen bir ürperti hissetti.

Daha yakından baktı ve gözlerinin etrafındaki ince deriyi, yastıklara yaslanmış narin duruşunu, başının uykulu eğimini fark etti. Korkacak hiçbir şeyi yoktu. Bu adam Draco'ya derslerden bahsederken tüm kartlarını oynamıştı. Ve ona karşı fiziksel bir tehdit oluşturmadığı da açıktı. Hazırlanması gereken zihinsel bir maçı.

Derin bir nefes aldı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Draco'ya derslerden neden bahsettin? Bunun için ne gibi bir motivasyonun olabilir?"

Ona sırıttı, Draco'dan hem çok farklı hem de ona çok benziyordu. "Zaten bildiğini varsaymışım. İkinizin birbirinizden *sır* saklayacağını hiç düşünmemiştim."

Onunla bir fare gibi oynuyordu. İçinin derinliklerinde bir şeyi çağırırdı ve kaşlarının yukarı doğru kıvrıldığını hissetti.

"Ne kadar sıkıcı olmalı. Azkaban'da oyun oynayacak kimse olmadan kalmak." Bir adım öne çıktı ve ellerini yatağın ayakucundaki parmaklığa dayadı. "İşler senin için biraz fazla mı rahat olmaya başlamıştı?" Başını yana eğdi ve onun gözlerinin kendisini takip ettiğini gördü. "Narcissa seninle konuşmuyordu. Oğlunun mirası -onu hâlâ sana bağlayan tek şey- gidiyordu. Ve *ben* de senin kurallarına göre oynuyordum." Gözlerini ona dikti. "İşleri renklendirmenin zamanı geldi mi?"

Dudakları kıpırdadı. Adamın gözlerinin yüzünde gezinmesini ve yanaklarına yayılan gülümsemeyi izledi.

"Ne kadar farklısınız Bayan Granger," diye şarkı söyledi. Karyolayı sıktı ve gözlerini olabildiğince açık tuttu. "Madam Michele'i yaklaşımınızı düzelttiği için, Bayan Parkinson'ı size şekil verdiği için ya da Bayan Truesdale'i size nasıl hareket edeceğinizi öğrettiği için suçlayabilirim..." Adam gözlerini onun vücudunda gezdirdi ve kadın kendini tuttu. "Ama başka bir şey de var," dedi, gözleri tekrar onunkilerle buluştu.

Ona buz gibi bir bakış gönderdi ve alaycılığın sesine damlamasına izin verdi. "Şimdi, şimdi. 'Başından içimdeydi' deme. Bu kadar zahmete girmişken olmaz."

Gülümsedi. Neredeyse gerçek bir gülümseme. Doğrudan kızın gözlerinin içine baktı ve, "Onun için iyi bir Leydi Malfoy olacaksınız, Bayan Granger," dedi.

Sahip olduğu tüm güven bir anda onu terk etti. Gözlerinin seğirdiğini ve ciğerlerinin sıkıştığını hissetti. bir şekilde yatağa yaslandığı yerden doğruldu ve elleriyle ne yapacağını bilemez hale geldi.

Yüzünde onun oyununu aradı. Ve orada neredeyse bir düşkünlük buldu. Kabullenme vardı. Gurur vardı. Ve eğer onun gözlerinin derinliklerine ulaşırsa, hafızasında kaybolmuş, kendi babasına ait bir ifadeyi neredeyse görebilecekti.

O ne yapıyordu? Nasıl bir oyundu bu?

"Anlamıyorum," diye nefes aldı.

"Biliyorsunuz Bayan Granger," dedi sol tarafındaki pencereye bakarak. "Malfoy mirası sadece varisin düğün gününde serbest bırakılır. Yüzyıllardır bu böyledir. Ve ancak gelin serbest bırakılır." Arkasını döndü ve ona sırtıttı. "O dersleri er ya da geç alacaktın. Draco mirası daha erken almak istedi. Ben de zaman çizelgesini hızlandırdım."

Hermione ellerinin titrediğini hissetti. Buraya gelmemeliydi.

Sahip olduğu güven. Kaçınılmazlık hissi. Pansy'nin bu sabah eteklerini çevirirkenki hüzünlü gülümsemesi. Blaise'in bu haftaki nazik araştırması. Narcissa ve onun kucaklamaları, sırtımları, nazik dokunuşları, anaç bakışları ve aile elmasları.

"Mirası bıraktığında, gelini üzerinde hiçbir kontrolün olmayacaktı," diye fısıldadı. "Bu yüzden, dersleri almam için beni manipüle ettin."

"Yapmayın, Bayan Granger. Kendinizi manipüle ettiniz. Benim bir şey yapmama gerek kalmadı."

Kötü niyet olmadan sırttı. İşbirlikçi bir plan olmadan. Sanki son kartını oynamış ve deste çoktan süpürülmüş gibiydi.

Gözlerinde öfkeli yaşlar hissetti. "Bütün bunları neden yaptın? Neden müdahale ettin?" Gözlerini kapadı, Blaise'i, Pansy'yi, Narcissa'yı düşündü. Ginny ve Harry'yi. Marcus Flint'i bile... "Hepinizi."

"Size zaten söyledim, Bayan Granger," diye kıkırdadı. Gözlerini açtığında onun kendisine usulca baktığını gördü. "Yaptığım her şeyi oğlum için yapıyorum."

Geçen Kasım'daki "evlenme teklifini" düşündü. Dersleri, çardaktaki düğünü, sosyete balolarında Narcissa'nın gölgesinde kalmayı kabul etseydi, ona sahip olabilirdi.

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Evet, Bay Malfoy. Buna değer miydi? Piyonlar ve vezirlerle kurduğunuz bu oyuna. Bekleyen boşanmanıza ve oğlunuzla yıkılan ilişkinize değdi mi? Sizi bir daha asla görmek istemeyecekler."

Ona tıslamaya çalıştı ama sadece üzgün bir şekilde bakabildi.

"Onu bilemem Bayan Granger." Kibirli bir kaşını kaldırdı. "Sanırım bu kapının hemen diğer tarafındalar."

Ona göz kırptı. Ve bir parça yerine otururken içinden bir ürperti geçti. Geri adım attı. "Muhafız Imperius'lu muydu?"

Lucius ona sırttı. Gururla. Babacan.

"Karşılığını fazlasıyla aldı, Bayan Granger. Sizi temin ederim," dedi Lucius. "Artık zamanı gelmişti... buna ne diyordunuz?" Ona sırttı. "Ah, evet. İşleri renklendirmenin."

Kapı pat açıldı ve Draco'nun sıcak gözlerini üzerinde bulmak için döndü. "Ondan uzak dur."

Nefesinin kısa spontane hareketlerle geldiğini hissetti. Yataktan geri çekildi, gizlilik perdesini yuvarlarken yüzündeki ihanete uğramış ifadeyi gördü ve babasına döndü. Lucius'un gülümsemesini izledi.

"Draco. Gelmen çok iyi oldu."

Öfke Draco'nun omuzlarında dalgalanarak kızın önüne geçti ve onu babasının görüşünden korudu.

"Ondan uzak dur. Onunla konuşma." "Draco, o

beni bulmaya geldi."

"Yapma." Birden içinden fırladı. Lucius Malfoy'un gözlerinin içine baktı, ta ki onun üzerine düştüğünü görene kadar. "Beni ona karşı kullanmayı bırak. Oyun bitti." Lucius'un solgun gözlerini, neredeyse somurtarak, boyun eğmiş bir halde başka tarafa bakana kadar tuttu.

"Hermione, lütfen bizi yalnız bırak," dedi Draco.

Dudaklarındaki adı onu duraklattı. Lucius Malfoy'a son bir kez baktı, hayatı boyunca onu bir daha görmemeyi ya da ondan haber almamayı umuyordu ve bunun aptalca bir dilek olduğunu biliyordu.

Draco onun koluna dokunarak bakışlarını tekrar kendisine çekti. "Lütfen git." Gözleri yumuşaktı. "Sabah görüşürüz."

Döndüğünde Narcissa'nın kapı aralığında, kocasının görüş alanının hemen dışında sessizce durduğunu gördü. Hermione'ye yorgun bir gülümseme verdi.

Hermione parmaklarını Draco'nun kolundaki elinin üzerinde gezdirdi ve ona bakıp başını salladı. Gözleri dudaklarına kaydı ve Hermione onun kendisine veda öpücüğü vermesini diledi.

Dönerek Draco'nun elinden kurtuldu ve kapı aralığındaki Narcissa'ya yaklaştı. Narcissa yanından geçerken omzuna dokunarak onu hafifçe teselli etti ve Hermione dışarı çıktı.

Narcissa odaya tamamen girdiğinde Hermione bu aile buluşmasını merak etti. Hermione üçünü ilk kez aynı odada görüyordu.

Hogwarts'taki Büyük Salon'dan beri boşlukta, solgun ve sarsılmış bir , Lucius gururunu, Narcissa oğlunu ve Draco da kontrolünü korumaya çalışıyordu. Ve Hermione, onlara bakıyordu.

Narcissa kapıyı arkasından kapattı.

Nöbetçiye başıyla selam verdi ve uzun koridorda çıkışlara doğru yürüdü.

Bölüm 36

Bölüm Özeti

Hermione kulaklarının yeniden çınladığını hissetti. Onu Büyük Salon'dan beri ilk kez görecekti; Slytherin masasında, annesi kolunu tutmuş, zayıf ve bitkin bir haldeydi. Onu aramak istememişti. Ne koridorlarda, ne düşmüşlerin beyaz çarşaflarının altında, de Ron'la birlikte Sırlar Odası'na giderken, ama o aptal bir kızdı.

Bölüm Notları

Oh, canlarım. Sona geldik. Bu yolculuğu benimle paylaştığınız için çok onur duydum. Başından beri benimle birlikte olanlarınızdan yepyeni olanlara kadar, teşekkür ederim.

Ayrıca, 2018 Enchanted Awards'da aşağıdaki ödülleri aldığımı duyurmaktan memnuniyet duyuyorum:

En İyi Karakter Hermione BİRİNCİ: Devam Eden En

İyi Çalışma

KAZANAN: Yönetici Brittani'nin Sezonun Favorisi seçimi

Daha fazla [not](#) için bölümün sonuna bakın

Mungo's'tan ayrıldıktan sonra Hermione ofise geri dönüp, dans çantası da dahil olmak üzere geride bıraktığı eşyalarını topladı.

Bu gece Bayan Truesdale ile son dersini yaptı. Ardından Cumartesi günü Monseieur DuBois ile son dersi ve Pazar sabahı Madam Bernard ile son dersi. Salı günü Madam Michele ile son dersi olacak ve mirasın son onda biri akşam saat 9'da devredilecekti.

Bir süre mektuplara cevap verip masasındaki işleri hallettikten sonra, Lucius Malfoy'un durumuyla ilgili Skeeter'ın bildiği kadarıyla ayrıntılı bilgi veren Akşam *Postası*'nı okudu. Ofisten ayrılmasına beş dakika kalmıştı.

küçük dans stüdyosundan birkaç blok ötedeki bir noktaya Apparating. Hermione bu dersleri bitirdiği için mutluydu ama o gün Lucius Malfoy'la yaptığı konuşmadan sonra daha da mutluydu.

Er ya da geç o dersleri alacaktın.

Hızla içeri girip atkısını, paltosunu ve eldivenlerini çıkarıp stüdyonun kapısının hemen dışındaki küçük lobi alanındaki portmantoya asarken kafasını sallayarak temizledi.

Yağmur çizmelerini tekmeledi, küçük bale terliklerini giydi ve Bayan Truesdale'in ona alıştırmayı yaptırdığı iki inçlik topuklu ayakkabıları aldı. Pansy'nin bugün ona elbise giydirmesine çok sevinmişti, yoksa stüdyonun prova eteklerinden birini giymek zorunda kalacaktı.

Saniyeler kala aceleyle stüdyoya girmek için döndü ve Draco'yu buldu. Lobideki küçük bekleme alanında oturmuş onu izliyordu.

Şok içinde nefesi kesildi, sonra kendi melodramı karşısında utanç içinde kızardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, elini kalbinin üzerine koyarak. "Her şey yolunda mı - baban iyi mi?"

Başını salladı ve ellerini ceplerine sokarak ayağa kalktı. Hâlâ onu izliyordu.

"O zaman neden..." Nefesini tuttu. Dersler konusunda onu utandırmak için mi buradaydı? Artık ona yardım etmesini yasaklamak için mi? "Bu dersleri alıyorum, Draco," dedi kararlı bir şekilde. "Sadece bir haftam kaldı ve bitirmek niyetindeyim. Miras devredilecek ve hepsi bu kadar. Bir anlaşma yaptım."

Yere doğru başını salladı. Kadın onu izledi, bekledi. Adam ona küçük bir sırıtış attı ve kapıyı açarak onun için tuttu. "Önden buyurun."

Anlamadan ona baktı. Ayaklarının hareket ettiğini hissetti ve onun da kendisini takip ettiğini hissederek aydınlık stüdyoya girdi.

Bayan Truesdale gramofonun başındaydı, sırtı onlara dönüktü.

"Bayan Granger, iki dakika geciktiniz." Sert sesi parke zemin üzerinde onlara kadar ulaştı.

Hermione özür dilemek için ağızını açtı ama Draco onun sözünü kesti.

"Korkarım bu benim hatamdı, Bayan Truesdale."

Eski balerin narin bir dönüşle kendi etrafında döndü ve gözleri Draco'ya takılınca parladı.

"Genç Bay Malfoy! Ne hoş bir sürpriz." Kendisine hâlâ "bayan" diye hitap edilmesinde ısrar eden yetmiş yaşındaki kadın, Draco yerden geçerken gözlerinin onun üzerinde gezinmesine izin verdi, ona gülümsedi ve elini tutup parmak boğumlarını öptü. "Seni çok özledik."

Draco sırtınca Hermione gözlerini devirmemeye çalışarak onu öven bu öğretmenlerin gerçekten yeteneklerini hatırlayıp hatırlamadıklarını ya da sadece ona ve annesine hayran olup olmadıklarını merak etti. Gerçekten de *her şeyde* bu kadar mükemmel miydi?

Bayan Truesdale Draco'ya Narcissa'yı sordu, babasının sağlığı için başsağlığı diledi ve asasını gramofona vurarak Hermione'yi bir sinek gibi bale barına doğru kovaladı. Hermione yaşlı sopaya kaşlarını çatarak baktı ve ısınmaya başladı. Onların konuşmalarını duymazdan gelmeye çalışarak Draco'nun neden burada, odanın önündeki sandalyede oturduğuna odaklandı.

Bayan Truesdale'in sesi ona doğru süzüldü. "Eğer onun gelişimini kontrol etmek için buradaysanız, Bay Malfoy, üzülererek söylüyorum ki yaşlılarıyla kıyaslanabilmesi için *çok* daha fazla zamana ve odaklanmaya ihtiyacı var."

Hermione bardaki son pozisyonundan aşağı inerken karşılık vermemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Draco'nun kıkırdadığını duydu. Bayan Truesdale asasını salladı ve stüdyonun zemininde Hermione'nin öğreneceği rutini gösteren ayak izleri belirdi.

"Bayan Granger," dedi. "Bugün Viyana Valsi formasyonlarını öğreneceğiz. Ayakkabılarınızı değiştirin."

Hermione hemen babetlerini alıştırma topuklarıyla değiştirdi ve odanın ortasında Bayan Truesdale'e katıldı. Yaşlı kadın yerde bir-iki-üç yaparak ilerliyordu. Hermione, kadının ayaklarının her ayak izinde mükemmel bir şekilde eşleşmesini, daireler çizerek dönmesini ve Hermione'nin gözlerini şaşırtmasını izledi.

Hermione denemek için adım attığında Draco'nun bakışlarından kaçtı. Hogwarts'taki uçma dersini tekrar yaşıyormuş gibi hissetti, herkes her şeyi bilen Hermione'nin bilmediği bir şey bulmasını izliyordu.

Ayak izlerinin üzerinde birkaç kez tökezledi ve gramofonun genel yönünden bir "tsk tsk" sesi duydu.

"Gördünüz mü Bay Malfoy? Dikkati dağınık ve koordinasyonsuz."

"Hm," diye kıkırdadı Draco ve onun kendisine bakan gözlerini görmezden geldi. "Belki de çok uzun zamandır ortağı olmadan çalışıyordur."

Kadın adama baktı, adam ona yaklaşırken ayakları birbirine dolanıyordu. Adam onun eline ve beline uzanırken dehşet içinde ona baktı.

"Ee, henüz adımları tam olarak bilmiyorum -"

", Granger. Seni bir tur attırayım."

Adamın bir elini kaburgalarında gezdirirken diğer eliyle elini kavrayışını izledi. Müziğin başladığını duydu ve Bayan Truesdale onları sayarken ayaklarına baktı.

"Bana bak," diye fısıldadı ve adam bir adım öne çıkınca kadın onun gözlerinin içine baktı. O da karşılık verdi. Adam yüzlerini odanın köşesine çevirirken ve avuç içi kaburgalarında onu belli bir yöne doğru adım atmaya yönlendirirken bakışlarını ondan ayırmadı. Bayan Truesdale ayak parmaklarının üzerinde durmasıyla ilgili bir şeyler söylediğinde gözlerini ondan kaçırmadı.

Ortaya döndüler ve gözleri ona sırtıyordu. Bayan Truesdale notlar veriyor, kösele gibi parmaklarıyla başını eğiyor ve omurgasını dürtüyordu. Onun kollarında olma hissine konsantre olmaya çalıştı.

Bir ortak olmadan çok uzun süre çalışmak.

Biraz daha karmaşıklık katarak tekrar denediklerinde, Draco'nun onları odanın içinde dolaştırırken kalçalarının onunkilere sürtünmesi hissine odaklandı. Kendini çok hafif ve özgür hissediyordu ve Draco ellerini kaldırıp onu altından döndürmek için kaburgalarını ittiğinde ayakları itaat etti ve onun kollarına doğru süzüldü. Adam kaşlarını kaldırıp ona baktığında çenesi açıldı ve bir kahkaha patlattı.

Bayan Truesdale Hermione'nin performansından oldukça memnundu ama ona balo salonu dansının gülünecek bir şey olmadığını hatırlattı. Eski balerin Draco'ya Hermione'nin haftalardır üzerinde çalıştığı birkaç dans formunu daha gösterdi. Ve Draco haklıydı. Bir partnerle dans etmek çok daha kolaydı.

Müzik Fransız Valsi için çalıyordu. Gözleri ona kaydı ve ağzının köşesi yukarı doğru eğildi. Adam onu selamladı ve kadın da reveransla karşılık verdi. Adam ona doğru uzandı ve kadın da onun kollarına girerek çok iyi bildiği dansa başladı. İlk kez, onun partneri olarak.

Draco'yla odanın içinde dönüp durduktan sonra, Viktor'un sıkı kavrayışına kıyasla Draco'nun elinin kaburgalarının üzerinde ne kadar hafif olduğunu düşünmeden edemedi. Viktor'un üçüncü oluşum için ayaklarına bakması gerekirken Draco'nun gözlerini ondan .

Ondan ayrılarak iki çift ötedeki hayali adamla dans etmek için hareket etti. Draco'nun her zaman olduğu yer.

Dans stüdyosunun yan duvarındaki aynaya baktı ve saçlarının at kuyruğundan döküldüğünü, yüzünün kızardığını ve yüzünde aptalca bir sırıtış olduğunu gördü. Yansımasının omzunun üzerinden Draco'nun eğilmesini izledi. Draco her zamanki gibi omurgası dik bir şekilde ayağa kalktı ve önündeki ayna ona, gözlerini yakaladığı yüzünü gösterdi. Kız reverans yaparken aptalca sırıtışının yayıldığını hissetti.

Sağ elini yukarı kaldırdı, avuç içi yansımasına ve hayali partnerine bakıyordu. O da daha önce iki kez yaptığı gibi, karşısında o varken kendi elini kaldırdı. Aynadaki yansımasına bakarken gözleri parladı ve etrafında dönmek için öne doğru adım attığında, zıplayan yansılarda binlerce farklı Draco ve Hermione'nin birbirlerinin etrafında dans edişini izledi.

Yule Balosu'nda ona doğru döndüğünde ne kadar dehşete düştüğünü düşündü. Onun kendisine zehir kusmasını nasıl beklediğini ama onun sadece eğilip onu dikkatle izlediğini. Elini onunkine götürüp tenlerinin birleşmesini engellerken nefes nefese kaldığını hissetti, adamın ona çıkışıp geri çekilmesinden ve elini pantolonunun paçasına silmesinden korkuyordu.

Kendi etrafında döndü ve adamın gözlerini odanın diğer ucunda yakaladı ve güldü.

"Bayan Granger. Yeni ortağınıza odaklanın."

Bu onu daha çok güldürdü. Draco yanağını ısırarak ona gülümsedi.

"Tüm dikkatini tanıştığın yeni ortağa vermelisin," diye seslendi Bayan Truesdale. Hermione çemberi tamamladı ve tekrar aynanın karşısına geçerek Draco'nun yansımalarını izledi. "Fransız Valsi'nin yeni partneri gençlik maceralarımızın sonunu simgeliyor." Hermione balo salonu dansının *önemi* hakkında yorum yapmamak için dilini ısırdı. Dönüp Draco'ya doğru ilerledi ve tekrar odanın ortasında buluştular. Bayan Truesdale onların hareketlerini anlatmaya devam etti.

"Ve ilk partnerine dönmek" - Draco'yla tekrar yüzleşti - "diğerlerini terk ettiğini gösterir" - Hermione, Draco'nun elini tekrar göğüs hizasına kaldırıp bekleyişini izledi - "ve hayat arkadaşını seçtin."

Gözlerini kırıştırtarak ona baktı. Adam yutkundu. Elini kaldırdı, onunla avuç avuca getirdi ve birbirlerinin etrafında son dönüşe başlamadan hemen önce tenini onunkine bastırdı.

Birbirlerinin etrafından dolandılar. Adamın eli sıcaktı ve bastırıyordu. Dudaklarını ısırdı, işlerini bitirirken adamın yüzünü izledi.

Adam eğildi. O da reverans yaptı. Gözleri derin ve neredeyse maviydi.

"Yeterli, Bayan Granger."

Bayan Truesdale'in sesi onu trans halinden çıkardı. Başını salladı, derin bir nefes aldı ve kadın notlarını verirken onu dinledi.

Hermione ona teşekkür etti. Bayan Truesdale yaz boyunca okul dışındayken öğrencilere verdiği birkaç başlangıç sınıfını önerirken Hermione metanetle durdu. Hermione'ye on iki yaşındaki saf kanlara katılmasını teklif etti, çünkü şu anda bulunduğu seviye buydu. Hermione kaşlarını kaldırdı ve "Bunu düşüneceğim," diye cevap verdi.

Hermione timsah-kadına el sallayarak veda etti. Draco onun için lobinin kapısını açık tuttu ve gülümsemesini bastırdı.

Kapı kapanırken, "Ne olursa olsun, bence *on dört yaşındakilerle* aynı seviyedesin. *En azından.*"

Ayakkabılarını değiştirip tekrar toparlanırken ona ters ters baktı.

"Mösyö DuBois ile hep o kafede mi buluşursunuz?" Başını

kaldırıp ona baktı. "Şey... evet, çoğunlukla. Neden?"

"Ve siz Madam Bernard'la o Fransız restoranında çay içiyorsunuz?"

Gözlerini kıstı. "Neden?"

"Dediğim gibi." Uzandı ve eşarbını içine soktu. "Çok uzun zamandır ortağın olmadan çalışıyorsun."

Kaşlarını kaldırdı ve akşamın sert havasına çıktı.

~*~

Ertesi gün ofiste Hermione Pazartesi günü kurtadam duruşmasının ilk gününe hazırlanmakla meşguldü. Draco'yu neredeyse bir kez bile görmemişti ama içeri girdiğinde masasında onu bekleyen bir fincan kahve vardı.

Cumartesi günü kafeye vardığında Draco'yu çoktan oturmuş, Mösyö DuBois ile sohbet ederken ve eğitmenin söylediği bir şeye gülerken buldu. Bir sandalye çekti ve Mösyö DuBois ilk on dakika boyunca onu görmezden geldi, sonra nihayet modern mimari hakkında onu sorgulamaya başladı.

Pazar sabahı Draco Madam Bernard'ın yanındaydı ve yaşlı kadın bunun Hermione'nin yeteneklerini sınaması ve Draco'yla birlikte Malikâne'de hayali bir parti planlamaya çalışması için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündü. Draco sırf onu kızdırmak için her şeyin yeşil ve gümüş olmasında ısrar etti.

Her iki seferde de dersten hemen sonra vedalaştı. Ona Cornerstone'a kadar eşlik etmeyi teklif etmedi ve ona karşı herhangi bir şefkat göstermedi. Gösteremezdi de zaten. Hiç yalnız kalmadılar. Pazartesi sabahı, ilişkilerinin durumu konusunda kafası ciddi şekilde karışmıştı.

O sabah resepsiyonda onu kahve ile karşıladı. Hermione ona teşekkür etti, Draco da onu kapısına kadar geçirdi ve önümüzdeki günü konuştu. Draco erkenden Bakanlığa gidip Skeeter'la ilgilenecek, böylece Hermione ve Waterstone davaya odaklanabilecekti.

Toparlanmaya başlamadan önce notlarını toplamak ve açılış argümanlarını çalışmak için yirmi dakika ayırdı. Kapısını kapatması gerektiğini bilmeliydi.

"Gördüğüm kadarıyla kahve teslimatınız programa geri dönmüş."

Kafasını kaldırdığında Blaise'in elinde bir çay fincanıyla kapısında

durduğunu gördü. "Merhaba, Blaise. Ben de tam çıkıyordum."

Evrak işleriyle uğraşırken sessizce onu izledi. Adam gitmeyince gözlerini ona çevirdi.

"İkiniz mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Çayından bir yudum aldı. Kulak

misafiri olup olmadığına bakmak için omzunun üzerinden baktı. "Evet, bir

bakıma." "Biraz ölüm kalım meselesinin iyileştiremeyeceği bir şey değil, ha?"

Ona tekrar baktı. Adamın sesinde bir gerginlik ve dudaklarında bir gerginlik vardı.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, Blaise?"

Fincanından bir yudum daha alıp boşalttı. Sonra bir el hareketiyle bardağını yok etti ve kapıyı arkasından kapattı. Adamın ellerini ceplerine sokup arkasına yaslanmasını izledi.

"Sana bir soru sormam gerek Granger. Uzun zaman önce ona yönelttiğim bir soru." Blaise onu dikkatle izledi ve Hermione kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti. "Bu bir oyun mu?"

Ona göz kırptı. "Bir oyun mu?"

"Biraz kedi-fare oyunu mu? Kuralları biraz yıkmak için bir şey mi?" Adam ona omuz silkti ve kadın çok üşüdüğünü hissetti. "Yoksa... bu işte uzun soluklu musun?"

Cevap vermek için ağzını açtı ve sanki Confunded edilmiş gibiydi.

"Çünkü eğer bu işi sonuna kadar götürmeyeceksen," dedi gözlerini ona dikerek, "o zaman sana yalvarıyorum.... Geri çekil."

Kendini tokat yemiş gibi hissetti. Hogwarts'tan beri Blaise'in gözlerini böyle görmemişti. Koridorlardaki zorbalıktan beri. O zaman bile alaycı bir neşe vardı. Ama şimdi azarlanıyordu. Ve bu tamamen gereksizdi.

İçindeki öfkenin yükseldiğini hissetti, tam ona işine bakmasını ve ofisinden defolup gitmesini söyleyecekti ki adam daha sessiz bir şekilde tekrar konuştu.

"Lütfen," dedi. Gözleri yumuşadı. "Bundan sağ çıkamayacak."

Hermione öfkesinin geçtiğini hissetti. Blaise'le göz göze geldi ve başını salladı.

"Onun için endişelenmenizi takdir ediyorum," dedi. Boğazını temizledi ve halılarına baktı. "Ama onu seviyorum." Kalbinin küt küt attığını hissetti. "Uzun zamandır seviyorum."

Bekledi. Blaise'in ona gülmesini ya da ona açılmasını sağlayarak kazandığı zaferi alkışlamasını bekledi.

"Ama onunla bir gelecek konusunda fikrinizi değiştirdiniz mi?"

Ona doğru baktı. "Fikrimi mi değiştirdim?" Adamın yüzünde kendini beğenmişlik yoktu. Sadece merak vardı.

"Hâlâ akşam yemeği randevusu yok," dedi Blaise. "Onunla halka açılmak yok."

Hermione kekelemeye başladı. "Ben... Bu benim olduğu kadar onun da kararıydı. _"

"Yapma Granger." Adam gözlerini devirdi, o da kendi gözlerini büyüttü. "Sanki başından beri bunun kurallarını sen koymuyorsun."

"Ne?!" Eğer bu, tüm bu olanlar hakkında hissettiklerinin *tam* tersi değilse...

"Fikrinizi değiştirdiyseniz, ona söylemeniz gerekir," dedi. "Alabildiğini alıyor."

"Ne hakkında fikrimi değiştirdim?!" Hermione'nin sesi yükseliyordu ama Blaise konuşurken son derece tarafsız kaldı.

"Onunla evlenmeyeceğini söylemiştin."

Derisinin diken diken olduğunu, kanının donduğunu hissetti ve gözlerini adamın içine dikti.

Söylemişti. Azkaban'dan ayrıldığında bunu Narcissa'söylemişti. Zorlamayı bırakması için ona ihtiyacı vardı. Narcissa'nın o zamanki sanrılarını sona erdirmesi gerekiyordu.

Ve Narcissa Draco'ya mı

söylemişti? Ve o hala buna

inanıyor muydu?

Draco'ya yakın olan ve zihnine girmesine izin verilen tek kişi Blaise Zabini'ye baktı.

Kapısı alındı.

"Granger?" Draco'nun sesi "Hazır mısın?" Kız sıçradı. "Evet, evet. İçeri gel."

Draco kapıyı açıp Blaise'e baktı ve Hermione evraklarını hızla kapıp her iki Slytherin'in yanından geçerek kafası karmakarışık bir halde asansörlere yöneldi.

~*~

Draco, Cornelia Waterstone ve Hermione, Bakanlık'ta onları aşağıya, Wizengamot'a götüren asansörlerde durdular.

Waterstone bütün bu süre boyunca gevezelik etti. Wizengamot'un her bir üyesi hakkında araştırma yapmış, geçmişte hangi konularda nerede durduklarını not etmişti. Bu duruşmaya girerken kendine çok güveniyordu.

Uzun taş koridorlarda yirmi dakika kadar durdular, Waterstone diğerlerinden daha fazla göz temasından hoşlanabilecek Wizengamot üyelerinden bahsetti ve Hermione kıpırdamadan durup her şeyi içine çekti.

"Cornelia," dedi Draco. "Şu anda en çok ne yardımcı olurdu biliyor musun?" Draco'nun sesinin, birini parlak bir fikri olduğuna inandırmak üzereyken kullandığı o yatıştırıcı ses tonuna büründüğünü duydu. "Sanırım ne zaman başlayacaklarını bilmek herkesi rahatlatır."

"Oh, kesinlikle," dedi Waterstone. "Ben yukarı çıkıp Wizengamot'un gelişini izlemeye çalışayım, olur mu?"

"Teşekkür ederim. Ne harika bir fikir."

Waterstone başıyla onayladı ve koridordan geçerek asansöre doğru yürüdü. O gözden kaybolunca Hermione zihnini odaklamaya çalıştı.

"Endişeli mi?" dedi Draco.

Kıkırdadı. Hayatındaki onca şey arasında Wizengamot onu en az endişelendiren şeydi.

Ona doğru baktı. Adam, tıpkı aylar önce Dolohov'un duruşmasında yaptığı gibi karşısındaki duvara yaslanmıştı. Bu karmaşanın başladığı gün. Aşk Sözleşmeleri'nden, listelerden ve duvarlardan önce.

taşlara baktı, sanki geçilmemesi gereken bir savaş hattı gibiydi. Draco onun kendisiyle evlenmek istemediğini düşünüyordu.

Alabildiğini alıyor.

Geçen hafta Ginny'ye söylediği de tam olarak bu değil miydi?

Peki Ginny ne demişti?

Sorana kadar asla bilemezsiniz.

Kız ona baktı. Adam onun ayaklarının yanındaki duvara baktı. Bir şey bekliyordu.

Bekliyorum.

"Seninle olmak istiyorum." Kelimeler dudaklarından yuvarlanarak aralarındaki taşların üzerine düştü. Onun duvara göz kırpışını izledi. Yutkundu, kalbini boğazına takıldığı yerden geri itti. "Seninle çıkmak istiyorum. Herkesin içinde. Sadece ofisinde öğle yemeği değil." Kadın onu kontrol etti ve adam hâlâ yerin duvarla birleştiği noktaya sabitlenmişti, gözleri parlıyordu. "M.C.G.'ye bir çift olarak açılmak ve Aşk Sözleşmesi ve flört politikaları hakkında ne yapacağımı bulmak istiyorum..."

Başını salladı ve dağınık düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

"Seninle yemeğe çıkmak ve *Peygamber*'le fotoğraf çektirmek istiyorum. Ve Görünüş noktasına giderken el ele tutuşmak." Kalbi çarpıyordu ve parmak uçlarındaki ritmi hissedebiliyordu. "Yine geceyi geçirmek istiyorum - her geceyi. Annenle haftalık yemekler yemek, Mippy'nin bana balkabağı çorbası yapmasına izin vermek ve o kütüphanede *saatler* geçirmek istiyorum -"

Sesi çatladı ve gözlerini kilitlediği omzunun köşesi bulanıklaşmaya başladı. O kütüphaneyi ve içinde onu ne kadar çok istediğini düşündü. Ve buna sahip olmanın ne kadar kolay olabileceğini...

"Senin karın olmak istiyorum." Nefes aldı, kelimeler dilinden dökülüyordu. "Ve sabahları seni görmek, çardakta seninle evlenmek ve - ve seninle lanet olası *dünyayı* yönetmek."

Ona bakamadı. Adam kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Ve yol boyunca kablolar nerede kesişti, işler nasıl bu kadar karıştı . Ama tek istediğim buydu." Yanağından süzülen bir damla gözyaşını tokatlayarak uzaklaştırdı ve burnunu çekti.

"Bana yaptığım şeyleri neden yaptığımı sorduğunda, seni sevdiğim için yaptığımı söyleyebilmek istiyorum." Ağzından çıkarken nefesi kesildi. "Her şey senin içindi. Hiçbir zaman 'yapılacak doğru şey'le ilgili olmadı." Güldü, geri çekilemeyen manik bir ses. "Çünkü seni seviyorum.

"Ve seni tanımak istiyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Ve sormam gerektiğini anlıyorum, ama sorabilmek istiyorum. Sorduğumda bana bir şeyler anlatmanı istiyorum," dedi ayağını yere vurarak. O kendisini durdurana kadar bu saçmalığa devam edecekmiş gibi hissediyordu. "Ama bana söyleyemeyeceğin bir şey varsa, şu anda değil, o zaman belki bir el işareti ya da başka bir şey vardır. Kulağını çekmek gibi-"

Sonunda Draco duvardan indi. Havayı içine çekerek onu bekledi. Yüzünü ona döndü, yanakları pembeleşmişti, gözleri yüzünde geziniyordu. Ona doğru adım atarak aralarındaki görünmez çizgiyi geçti.

"Sor," diye fısıldadı. "Şimdi sor."

Ciğerlerine hava çekerken onun yaklaşmasını izledi. Aklında milyonlarca soru uçuşuyordu ama hâlâ ilk soru vardı. Hâlâ onun cevabını duymadığı soru.

"Neden o gece beni teşhis etmedin? Malfoy Malikanesi'nde."

Adam ona doğru son adımını attı ve kadın yüzünü görmek için başını geriye doğru eğdi. Adam onun gözlerinin içine baktı ve dudaklarının kenarına küçük bir sırıtma yerleşti.

"Yapılması gereken doğru şey buydu."

Gözlerini kırptırdı, adamın sırtışını, gözlerindeki sıcaklığı içine çekti ve bir damla gözyaşı daha döküldüğünü hissetti. Göğsünden küçük bir kahkaha yükseldi ve onu bin parçaya böldü. Nefes nefese kaldı ve yüzünün buruştuğunu hissetti. Gülüyor muydu yoksa ağlıyor muydu karar veremiyordu ama bu adamla her ikisini de varsaymak güvenliydi.

Gözlerini kapattı, göz kapaklarının arkasındaki baskıdan dudakları birbirine yapıştı ve başını duvara yasladı.

"Tanrım, senden nefret ediyorum." Tekrar güldü, sıcak havanın yüzüne

çarptığını hissetti. "Ben de seni seviyorum Granger."

Ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Kadın gözlerini sıkıca yumdu ve gözyaşlarının gittiğini hissetti. Kollarını adamın omuzlarına doladı ve adam ellerini kadının omurgasının kıvrımına doğru kaydırıldı.

Geri çekildi, geçen beş dakika yüzüne çarpmıştı. "Özür dilerim. Bu muhtemelen çok fazlaydı." Gözlerini açtı ve adam hâlâ . "Şu... evlilik meselesi ve her gece kalmak -"

"Ah, bilmiyorum." Adam omuz silkti ve kadın bunu onun kollarında hissetti. "Sanırım çardak bu hafta sonu müsait." Adam kaşlarını kaldırıncı kız güldü ve adamın göğsünü tokatladı.

Asansörlerin geliş sesi. Waterstone geri dönmüştü. Draco dudaklarını son bir kez ona bastırdı ve kapılar açılırken kollarından sıyrıldı.

Waterstone vaktin geldiğini anons ederken ona gülümsedi.

Meşe kapılar açıldı ve küçük, dalkavuk adam göründü. Aylar öncesinden aynı adam. Ona esasını verdi ve Draco'ya baktı. Adam ona yumuşakça gülümsedi.

Yüzünün dağınık olduğunu, gözlerinin hâlâ aktığını ve ellerinin duygusal kırbaçtan titrediğini ama Draco ona gülümsedi.

Ve lanet kurtadamları kurtarmanın zamanı gelmişti.

~*~

Wizengamot onu gördüğüne normalden bile daha az heyecanlanmıştı. Nefret ettiği kızıl saçlı kadın davalarının incelenmesine önderlik etti ve baştan sona Hermione'yi kasıtlı olarak dürtüyor gibiydi. Ona Molly Weasley'i hatırlatan sarışın kadın cesaret verici bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama mahkeme salonundaki yüzlerden bu güne hazırlanmak için kendilerini çelikleştirdikleri belliydi.

Hermione Granger'ın Wizengamot'u ele geçirdiği gün.

Hermione'nin açılış konuşması yapıldıktan ve Wizengamot'a soru sorma fırsatı verildikten sonra, üyelerin öğleden sonra Hermione'nin sunduğu evrakları ve istatistikleri incelemelerine izin vermek için mahkeme sadece iki saat sonra sona erdi.

Bu harikaydı, çünkü Draco onu öğle yemeğine çıkarabilirdi.

Kendilerini bir Muggle restoranında buldular ve Hermione kırk beş dakika boyunca mahkeme salonunda ne kadar harika bir iş çıkardığını anlattıktan ve Draco da kırk beş dakika boyunca küçük bir sırtıyla onu izledikten sonra sonunda durdu ve "Sandviçin nasıl?" diye sordu.

Draco gülümsedi. "Biliyor musun Granger, bu flört kavramını sevdiğimden emin değilim. Ofiste saatlerce kendin hakkında saçmalamanı dinleyebilecekken neden seni dışarı çıkarıp burada yemeğinin parasını ödeyeyim ki?"

Gözlerini ona dikti. "Belki de ben ödüyorumdur."

"Deneyebilirsin," diye uyardı.

~*~

Duruşma haftanın geri kalanında da devam etti. Harry Salı günü Remus Lupin ve mirası adına tanıklık etmek için geldi. Draco her akşam Hermione'yi yemeğe götürüyordu. Aşk Sözleşmesi ve ofis dinamiği konusunda ne yapacaklarını henüz çözememişlerdi, bu yüzden tanınma ihtimallerinin daha düşük olduğu Muggle restoranlarını tercih ediyorlardı.

Her gecenin sonunda onu en yakın Görünme noktasına kadar götürdü ve elini tutup veda öpücüğü verdi. Öğle yemeği buluşmalarına devam etmediler ve Hermione bunun Wizengamot için duruşmada olmasından mı yoksa gerçekten ağırdan almasından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Salı akşamı onunla birlikte Madam Michele'in dersine geldi ve onlarla birlikte çay içti. Çarşamba gecesi, ona kendisiyle eve gelmek isteyip istemediğini sordu.

Gözleri parladı ve dudaklarını ısırdı. "Ne kadar istesem de," dedi, ". Bu gece ofise dönmem gereken bir iş var." Oldukça sinirli görünüyordu.

"Yardıma ihtiyacınız olan bir şey var mı?" diye sordu.

Ona göz kırptı ve "Henüz değil. Ama muhtemelen yakında."

~*~

Cuma günü Wizengamot oylama yaptı. Elli üyeden kırk yedisi, kurtadamlara eşit haklar tanıyan ve mevcut mevzuatı düzenleyen yeni kurtadam yasalarının uygulanması yönünde oy kullandı.

Kızıl saçlı kadının aleyhte oy kullanan üç kişiden biri olduğundan emindi ve gelecek hafta ona çürük meyve sepeti gönderebilmek için adını ve unvanını almayı ihmal etmedi.

Draco'yla birlikte ofise döndüler ve Malfoy Danışmanlık'a çıkmak üzere asansöre bindiklerinde Draco onun elini tuttu.

"Sana bir sürprizim var."

Başını kaldırıp ona baktı, adam ayaklarına bakıyordu.

"İyi bir sürpriz mi?" diye güldü.

"Mmhmm." Başını salladı. Asansörün kapıları kapandı. "Bugün hazır olduğunu duyunca şok oldum." Ona baktı. "Bu yüzden, bugün Wizengamot'ta kazandığın zaferin şerefine onu şimdi almanı istedim." Ona sıırttı. Gergin bir şekilde.

Ona göz kırptı. Bir hediye mi? Bir kitap, bir kazak ya da parşömen ve tüy kalemler değil. Yapılması gereken bir şey mi? Ya da üzerinde çalışılması? Yapılmasını istediği bir şey aklına gelmiyordu. Belki de ona baş harfleri kazınmış parşömen ve tüy kalemler almıştır.

"Ben - teşekkür ederim. Gerçekten nutkum tutuldu." Merakı hemen çalışmaya başladı. "Bu senin yaptığın bir şey mi?"

"Hayır," dedi asansör kapılarına bakarak. "Tamir edildi, gerçekten."

Kaşlarını çattı. "Düzeldi mi? Bir şey mi kırdım?" Kadın güldü ve adam da sıırttı.

"Otuz saniye içinde ne olduğunu anlayacaksın, kadın. Bekleyemez misin?"

Gözlerini asansörün kapısına dikti. Onun için bir sürpriz. Adamdan.

Asansör yavaşladı ve elini bırakmadan önce sıktı, parmakları ondan uzaklaştı.

"Bu öğleden sonra Mart ayı personel toplantısı için konferans salonunda üst düzey çalışanlarım ve iş ortaklarım var. Bugünkü başarınızdan onları haberdar edeceğim." Kapılar açıldı. "Öğleden sonra izinlisin Granger."

Çıkmaya başladı. Kız sıçradı.

"Ne var? Neden? Ne?" Asansörden dışarı çıktı. "*Bu* benim sürprizim mi? Kapalı günlerden hoşlandığımı düşünüyorsan beni hiç tanımıyor olmalısın Malfoy."

"Git!" Öfkeli bir şekilde arkasını döndü. "Ofisine git, sürprizinin tadını çıkar, yarın bir ara görüşürüz."

Ondan uzaklaştı. Gergindi. Gergindi. Etrafına bakındı ve birkaç kişinin konferans odasına girdiğini gördü. Toplantıya davet edilmemiş miydi?

Hermione başını salladı ve ofisine doğru yürüdü. Kapıyı yavaşça açtı, balonların düşmesini, havai fişeklerin patlamasını ya da tehlikeli bir şey olmasını bekliyordu.

Masasının arkasında bir adam, misafir koltuğunda ise bir kadın oturuyordu. Adam ayağa kalktı.

"Bayan Granger." Adam gülümsedi. Draco'yu Sevgililer Günü galasında birlikte gördüğü adamdı bu. Birkaç hafta önce ofiste buluştuğu adam.

Hermione gözlerini kırptırdı, tam kim olduklarını soracaktı ki kadın ona doğru döndü ve Hermione annesinin yüzüne bakakaldı.

Ciğerlerinin kasıldığını, kendi içine çekildiğini hissetti. Derisinin uğuldadığını hissetti. Annesinin yüzüne baktı -

Hayır. Monica Wilkins. Bu kadın onu tanımıyordu. Hermione kaşlarını çatarken bunu yüzünden anlayabiliyordu.

Hermione'nin ağzı açıktı, o da kapattı. "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye mırıldandı.

"Hermione?" Kitap raflarından gelen bir ses. Babası orada duruyordu. Onu fark etmemişti. Ve ona Hermione demişti.

"Evet, o benim." Kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu. Emin olamazdı. Umut edemezdi -

Annesi ayağa kalktı ve gözleri tekrar ona kaydı. Onun hareket etme şeklini özlemişti.

"Saçın farklı."

Hermione uzandı ve bugün mahkeme için iri bukleler haline getirilmiş saçlarına dokundu. Hatırladı.

Monica Wilkins daha öncesini hatırlıyordu.

"Anne?" Hermione'nin görüşü bulanıklaştı. Dudaklarının titrediğini hissetti ve onları birbirine bastırdı.

Annesi başını sallarken babası ona doğru ilerledi. Kollarını kavuşturup kendini topladı. Babası omzuna dokunduğunda yüzünden bir damla yaş süzüldü.

Annesinin yüzünde hâlâ tuhaf bir ifade vardı ama babası ona sarıldı ve göğsünün parçalara ayrıldığını hissetti. Onu bıraktığında, masasının arkasındaki adama döndü.

"Kimsin sen? Ne oldu? İyileştiler mi?"

Ona nazikçe gülümsedi. "Benim adım Dr. Flanders. Ben bir hafıza büyüsü uzmanıyım. Ayrıca Muggle dünyasında psikoloğum. Ailen iyileşme *yolunda ilerliyor*. Süreçteki bir sonraki adım sizi içeriyor. Sizinle tanışmak. Seninle zaman geçirmek."

"Süreçte bir adım mı?" Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne zamandır onlarla çalışıyorsun?" Annesinin gözlerinin üzerinde olduğunu görmezden gelemedi.

"Yaklaşık iki hafta oldu," dedi. "Siz üçünüz konuşmalısınız. Birbirinize sorular sorun. İşlerin onlar için zihinsel olarak çok yorucu hale gelmesi ihtimaline karşı ben sessiz bir gözlemci olarak kalacağım."

Hermione ona baktı. Sonra annesi ona doğru ilerledi.

"Ben... ne yazık ki bu süreçte daha yavaşım," dedi annesi ve Hermione bir damla gözyaşının daha döküldüğünü hissetti. "Ama seni tanıyorum. Hermione." Hermione'nin yüzüne dokundu. "Ve benim olduğumu biliyorum."

Hermione başını salladı, annesinin ikna edilmeye ihtiyacı olduğu fikri içini boş bir duyguyla doldurdu. Yavaş hareket etmesi gerekecekti.

"Bana bunun nasıl çalıştığını anlat. Şimdiden ne biliyorsun?" diye sordu.

"Şey," diye başladı babası. "Dr. Flanders en eski anılarımızla başladı. Demek istediğim, çocukluğunuzu oldukça canlı bir şekilde hatırlıyorum."

Annesi başıyla onayladı.

"Ve sonra o çocuğun bize senin gençliğini anlatması," dedi babası. "Bu çok yardımcı oldu."

"Evet, boşluklar vardı ama Dr. Flanders yatılı bir okulda olduğunuzu açıkladı."

"Sihir okulu. Hatırladın mı canım? Sihir hakkında bir şeyler duymuştuk?"

"Evet, doğru. Büyü benim için daha yeni," dedi annesi gözlerini kapatarak. "Ama daha iki gün önce çocuk bize izin verdi... neydi o? Bir anıyı izlememize mi?"

"Evet," dedi babası. "İşte bu kadar. Bir... şeyin içine yüzdük ve seninle ilgili okul anılarından birkaçını izledik. Harold o çocuktan pek hoşlanmadı, değil mi?"

"Harry, canım. Arkadaşının adı Harry."

Hermione gözlerini kırıştırdı, kalbinin yerinden çıktığını hissetti. "Hangi çocuk?"

~*~

Ofisinden bir süreliğine uzaklaştığında ortalık sessizdi. Sadece birkaç stajyer ve sekreter bir köşede dedikodu yapıyordu ve onu gördüklerinde şaşkınlıkla yerlerinden sıçradılar.

Topukları konferans odasına giderken tıkırdadı. Kapı onun için açıldı ve içeri girdiğinde tüm gözler ona çevrildi. Cuthbert Mockridge ayakta durmuş, departmanı ile ilgili raporunu veriyordu. Kıdemli personel masanın etrafındaki yerlerine oturmuş, Walter hariç diğer çalışanlar da duvarlara sıralanmıştı.

"Bayan Granger," dedi Mockridge selamlayarak. "Söylediğim gibi..."

Hermione gözlerini masanın ucundaki adama kilitledi. Ailesi ona "çocuk" diyordu. Hermione'nin masanın etrafından dolaşıp doğruca ona yönelmesini izlerken gözleri temkinli ve gergindi.

Mockridge konuşmasına devam etti. Blaise onun yolundan çekildi. Ve Draco vurulmaya hazırmış gibi görünüyordu. Elini uzatıp yakasından tuttu ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

Islık sesleri, çırpınmalar, soluk soluğa kalmalar duydu ama onu öptü. Parmakları saçlarına dolandı ve kadın onun dudaklarına gülümsedi.

Geri çekildi ve yukarı baktı. Mockridge gözlerini kısmış onlara bakıyordu ve erkek iş arkadaşlarından birkaçı şaşırmış görünüyordu. Ama Draco'nun kahve rutinini bilen Mockridge'in ortağı da dahil olmak üzere kadınlar kıkırdıyordu. Blaise deli gibi sırıtıyordu ve Dorothea'nın bile yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Merhaba, evet. Merhaba." Kekeledi. Kendisiyle Draco arasında bir işaret yaptı. "Draco Malfoy ve ben çıkıyoruz. Biz... Evet. Çıkıyoruz. Erkek arkadaş ve kız arkadaş." Masaya doğru başını salladı. "Yani şu Aşk Sözleşmesi meselesine bir göz atmamız gerekecek. Ve sadece... bunu kaldıralım derim."

Omuz silktili. Blaise "İşte! Al!" diye bağırdı.

"Çünkü... çünkü onu seviyorum." Draco'ya baktı. Yüzü kızarıyor ve yüzüne yayılan gülümsemeyle savaşımaya çalışıyordu. "Ve o da beni seviyor - sanırım -"

"Var, evet." Konferans masasına doğru sırtıttı.

"İşte bu kadar! Ben sizi yalnız bırakayım da işinize dönün." Elini Mockridge'e doğru salladı. "Siz devam edin. Ben şimdi ailemle yemeğe gidiyorum."

Blaise'in kıkırdamasına aldırmadan hepsine başıyla selam verdi ve odadan

çıktı. Arkasından gelen alkışları duydu. Ve gülümsedi.

~*~

Ailesiyle akşam yemeğinde, çok kolay sorular ve hikayelerle devam ettiler. Onlara Avustralya ve oradaki yaşamları hakkında sorular sordu. Hatırlayamadıkları geçmişi yerine ona şimdiki hayatını sordular. Annesi bütün akşam boyunca gözlerini ondan ayırmadı.

Yakınlardaki bir otele yerleşmişlerdi, Hermione onları geri götürdü ve lobide kucaklayarak vedalaştı. Yarın Cornerstone'daki molasında öğle yemeği yiyeceklerdi.

Eve ışınlandı, merdivenlerden Ginny ile kendisinin dairesine çıktı ve kapıyı açtığı anda Draco, Harry ve Ginny'nin küçük yemek masasının etrafında oturduklarını gördü. Draco'nun yaşam alanına girdiğini anlayamadan Ginny kendini ona doğru fırlatmıştı.

"Sen kazandın! Sen kazandın!" Kollarını Hermione'nin kaburgalarına doladı. Geri çekildi. "Ve ailen! AİLEN!"

"Evet. İkisi de." Kızıl buklelerin arkasından Draco'ya baktı. "Draco mu söyledi?"

"Evet, Harry ve ben yarın onlarla bir seans yapacağız." "Seans mı?"

Draco bir adım öne çıktı. "Dr. Flanders, anne babanızın sizinle etkileşim içinde oldukları anları görmelerinin yardımcı olabileceğini düşünüyor. Dışarıdan bir gözlemcinin."

"Diagon Yolu'nda, Mr Weasley'yle kitap alırken olduğu gibi," dedi Harry.

Hermione başını salladı, hâlâ her şeyden oldukça etkilenmişti. Tüm bunların nasıl işlediğine dair Dr. Flanders'ın fikrini almak için yanıp tutuşuyordu.

Ginny sessizlik içinde Hermione ve Draco arasında bir ileri bir geri baktı.

"Harry ve ben bir süreliğine... bir yerlere gideceğiz. Belki birkaç günlüğüne."

Harry'nin kolundan tuttu ve onu Hermione'nin yanından sürükleyerek geçirdi. Ginny'ye sırttı ve kapı üzerlerine kapanmadan hemen önce Harry'nin, "Ama yemeği ben hazırladım," dediğini duydu.

Oturma odasının ortasında elleri cebinde duran Draco'ya baktı.

"Sana ödeme yapmıyor muyum, Granger?" Küçük dairenin etrafına bakındı. "Weasley'nin Quidditch maaşıyla ve senin cüzi gelirinle bir üst modeli karşılayabilirsin."

Ona ters ters baktı. "Bu daireyi seviyorum. Ayrıca, içinde çok az kalıyorum."

Ona sırttı ve bir adım daha yaklaştı. "Bugün bizi tüm ofise ifşa ettin."

Yüzünü buruşturdu. "Yaptım. Gerçekten yaptım, değil mi?" Adam tekrar yaklaşıp kollarını beline doladığında dudaklarını birbirine bastırdı. "Aşk Sözleşmesi'ni ne yapacağınızı konuştunuz mu, yoksa istifa etmeniz mi gerekecek?"

Onu öperken gülümsedi. Ellerini kollarına götürdü ve onu kendisine doğru tuttu. Geri çekti.

"Aileme anılarını gerçekten gösterdin mi?"

Başka tarafa baktı. "Birkaç tane. Artık hemen hemen herkes zihnimin içini görüyor, ben de düşündüm ki ne fark eder?"

Adam dudaklarını boynuna indirip en sevdiği noktayı emerken gülümsedi. Nabızı hızlandı ve vücudu şarkı söylemeye başladı.

"Hangi anılar?" diye nefes aldı.

"Bilmek istemez miydin?" Adamın nefesi kızın boynunda gezindi.

"Teşekkür ederim, Draco." Ellerini onun omuzlarında ve saçlarında gezdirdi. "Onları bana getirdiğin için teşekkür ederim."

"Elbette." Onu kendine yaklaştırdı ve "Yapılacak en doğru şey buydu" diye fısıldadı.

Kadın adamın omzuna bir tokat attı ve adam güldü. Kendini evindeymiş gibi hissettiren bir ses.

~*~

"HERMIONE GRANGER VE DRACO MALFOY AşIK!!"
tarafından Rita Skeeter

Çağlar boyu sürececek bir aşk hikayesi. Her rağmen bir romantizm.

Evet, bu doğru, güzel okuyucular. Hermione Granger kendine bir Malfoy buldu. Ve Draco Malfoy da bir şeyleri doğru yapıyor olmalı.

Çift geçtiğimiz hafta sadece Bayan Granger'ın ebeveynleri olabilecek bir çiftle akşam yemeğinde görüldü. Granger ve Malfoy iyi geceler diledikten sonra eve dönerken el ele tutuşup öpüşürken görüldüler.

İkili hafta boyunca birkaç kez daha, hatta Harry Potter ve Ginny Weasley ile çiftte randevuda görüldüMihraba doğru bir yarış olacak mı?

Yeni ilişkileri hakkında yorum yapması istenen Draco Malfoy, "O benim için çok önemli biri. Birbirimiz hakkında çok ciddiyyiz."

Hermione Granger yorum yapmayı reddetti. Oldukça kaba bir şekilde.

Elbette beni tanıyorsunuz, okuyucular. Bilgiye karşı büyük bir açlığım var! Yorum için Narcissa Malfoy'a ulaştım.

"Hermione uzun zamandır benim kızım gibi hissettiriyor. Daha fazla destek olamazdım."

Bir arkadaştan diğerine, size söylemeliyim ki. Sanırım Draco Malfoy'un nihayet piyasadan çekildiğini söyleyebiliriz.

Daily Prophet olarak kendisine Altın Kız'ında bol şans diliyoruz.

~*~

İki Yıl Sonra

Tam zamanında şömineden içeri adımını attı. Muhafız اساسını aldı, ona kuralları okudu ve üzerinde silah aradı.

Tanıdık bir taş kapının önüne gelene kadar labirentte genç bir muhafızı takip etti. Muhafız kenarda durdu ve Hermione kapıyı iterek açtı.

Metal masaya oturdu. Saçlarını arkaya toplamış, ellerini . Hastanedeki haliyle tıpatıp aynıydı, sadece iki yaş daha büyüktü.

"Bayan Granger." Sırıttı. "Bu onuru neye borçluyum?" "Lucius'a."

Başını salladı. "Artık Bayan Malfoy."

Önündeki metal sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. Bacak bacak üstüne attı ve arkasına yaslandı.

"Evet," diye sıırıttı. "Fotoğraflardan oldukça etkilenmiştim. Hz. Bayan Parkinson'ın ilk gelinlik tasarımı, değil mi?"

"Öyleydi. Şimdi birkaç teklif daha aldı." Hermione kaşlarını kaldırdı. "Çok güzel bir gündü. Mükemmeldi. Ve bahçeler konusunda haklıydın. Çardak tören için mükemmel bir yerdi. Resepsiyon balo salonunda."

Ellerini masanın üzerinde birleştirerek onun pozuna uymuş ve Malfoy ailesinin elmasını ona göstermeyi başarmıştı.

Gözleri doğru kaydı. Sırıttı ve tekrar ona baktı. "Gerçekten ne için

buradasınız Bayan Malfoy?"

Sıkıca sırtıttı. "Duyduğuma göre gelecek yıl cezanın indirilmesi için mahkemeye çıkacakmışsın. İyi halin ve iki yıl önce yaşadığın talihsiz bıçaklanma olayı sayesinde beş yıl içinde buradan çıkma şansın olabilir."

Onu dikkatle izledi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Tıpkı Draco'nun ona öğrettiği gibi kıpırdamadan oturdu. "Senin adına tanıklık etmeye ikna edilebilirim. Hatta belki eski karın ve oğlunun da aynı şeyi yapmasını sağlayabilirim."

Gözleri ölü gri kürelere dönmeden önce ona bakarken parlıyordu. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Hermione cebinden bir kâğıt çıkarıp masanın üzerinden ona uzattı. Onun kâğıda kaşlarını çatmasını izledi.

"Peki bu ne?"

"Bir liste," dedi. Adamın gözleri ona çevrildi. "Çocuğumun büyükbabasında olması gereken nitelikler."

Elini karnının üzerine koydu ve ona Malfoy sırtıtışını gönderdi. Bölüm

Sonu Notları

Bana katıldığınız için hepinize teşekkür ederim :)

Bu hikayenin Draco POV'unu yakında yayınlayacağım. Bölüm bölüm olmayacak, bu yüzden umarım hiçbir şey tekrara düşmez. Draco POV bittikten sonra Açık Artırma AU hikayesini yayınlamaya başlayacağım.

Eğer kendinizi bu hikayeyi tekrar okurken bulursanız ve "Bu sahneyi Draco'nun POV'undan görmek isterdim" dersiniz, bu bana tamamlayıcı parçayı oluştururken çok yardımcı olacaktır. En sevdiğiniz sahne POV'a girmeyebilir, ama sevgili Draco'muzun ne kadar büyük bir muamma olduğunu aklımda tutmama yardımcı olabilir :P

Bu çılgın yolculuk için tekrar teşekkürler.

Bundan ilham alan
çalışmalar

[PacificRimbaud'Cepi Bir
Elbise](#)dan

Lütfen [arşive uğrayın ve yorum yapın](#)yazarın çalışmasını beğenip
beğenmediğinizi bildirmek için !

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Sonsöz](#)